

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,

ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS SEXTUS.

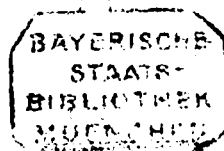
LIPSIÆ

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCLXXVI.

Jan. 1925.

E I K O N E Σ. a)

Reitz.
T. II.
p 458.

ARGUMENTUM.

Laudatur hoc dialogo Panthea quaedam, regis cuiusdam amica, (de qua vide adnot. ad hunc libellum primam;) ita, ut tum corporis, tum animi, virtutes eximias e variis veterum artificum operibus collectae singulae in unam imaginem componantur. Eruditissimum hic, et potitissimum, scriptorem haud diffculter agnoscas; de quo in eadem illa adnotatione dictum.

ΛΥΚΙΝΟΣ b) ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἢ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον; οἱ τὴν Γοργῶ d) 1
ιδόντες, οἷον ἐγὼ ἔπαγχος ἔπαθον, ὃ Πολύστρατε, παγ- p. 459.
κλήν τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ e) τοῦ μύθου ἔκτινο
μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς
ὕπὸ τοῦ θαύματος.

- a) EIKONES] „περὶ εἰκόνας Th. Mag. v. Γοργῶ.“ b) ΛΥΚΙ-
ΝΟΣ] De hac nominum inscriptione vide, si tanti est, Adnot.
c) τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον] „τοιοῦτό τι ἔπαθον Th.
Mag. Nihil mutant Edd. vet.“ Ἀρα tamen abest ab Gori.
Vid. Adnot. d) Γοργῶ] Sic Th. Mag. Vulgo in omnibus
Edd. tum vet. tum recent. legebatur Γοργῶ male. e) τὸ]
Articulum, quem Edd. vet. omiserant, e Codd. 2954. 2655.
et 3011. monente Belino, restituerunt Bip. et Schm.

I M A G I N E S.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. At profecto tale quid dam feminam videnti. Pa-
usu veniebat his, qui Gor- rum enim abest, quin, ut
gonem vidissent, quale usu habet fabula, lapis tibi ex
nuper mihi venit, Poly- homine sim factus, ac prae
strate, pulcherrimam quan- admiratione diriguerim.

Lucian. Vol. VI.

A

ΠΟΛ. Ἡράκλεις, ὑπερφυῖς τι τὸ θέαμα φῆς; καὶ δεινῶς βίαιον, εἴ γε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων *γ)* καὶ πάννυ ραδίως αὐτὸν *π. 450* πάσχεις· ὥστε θάπτεον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχρηότα *g)*, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. αἰτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἢ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν; ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν. οὐ γὰρ, οἴμαι, φθονήσεις *h)* ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον πονεῖν καὶ αὐτοὶ παραπεπηγμέναι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ σε, ὡς, κἄν ἐκ περιωπῆς *i)* μόνον ἀπιδῆς *k)* ἐς αὐτήν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκνητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως *π. 460* εἰρηνηκώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἦτορ καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ κἄκεινῃ προσβλέψαι σε*), τίς ἔσται μηχανή;

γ) μεираκίων] μεираκίων vitiose A. 1. 2. B. 1. 3. correxerunt Reitz et recenti. *g) κεχρηότα]* „κεχρηότα male J.“ *h) φθονήσεις]* οὐ γὰρ ἂν, οἴμαι, φθονήσεις, — ζηλοτυπήσεις Zotti. probante. *Belino.* *i) ἐκ περιωπῆς]* „ἐκ περιωπῆς male J.“ *k) ἀπιδῆς]* ἀπιδῆς 2055. minus bene. *) προσβλέψαι σε] „Sic etiam habere J. Fl. B. 2. V. 2. et S. notat Solanus. Sed et sic Par. S. etc.“

Pol. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, et valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum, sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducatur a pulchris, quo minus adstes illis hiis, et saepe illaerimas etiam, ut illa ipsa Tantalii *filia*. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, et unde? ut nos quoque eam videamus.

Neque enim, puto, invidetis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigescere.

Lyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, et magis, quam statuac sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatus fuerit, et minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa

ἀποστήσῃ αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναθησαμένη; ἐνθα ἂν ῥέοι
ἰθὺλη), ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δοῦναι τὸν οἶδον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκίε, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων m), ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ἡ γυνή ἐστιν;

ΑΤΚ. Οἷε γάρ με ἐπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια,
μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαισέσσαι δόξω; παρὰ τοσοῦ-
τον n) ἀμείνων φανέται· πλὴν ἀλλὰ, ἥτις ο) μὲν, εὐκ ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν
παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πληθος, καὶ ἄβραι
πάνυ πόλλα, καὶ ὅλως, μείζον γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν εὐ-
χὴν ἰδοῖς τὸ πρῶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τοῦνομα ἐπύθον. σὺ γε, ἥτις καλοῖτο p);

ΑΤΚ. Οὐδαμῶς, ἡ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας q) ἐστὶ.
τῶν θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε,
Τοιοῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμα-

1) ἰθὺλη] ἰθὺλον mallet *Belinus* sine causa. m) ἀναπλάττων]
„ἀναπλάττον male D.“ Sic J. ex A. 2. n) παρὰ τοσοῦτον]
Sic *Reitz.* et recentt. Sed *παρὰ τοσοῦτον* una voce Edd. vet.
o) ἥτις] s) τις 3011. p) καλοῖτο] καλεῖται, vel ἂν καλοῖτο
corrige vult *Bel.* frustra et hic, et multis aliis similibus *Lu-*
ciant locis. q) τῆς Ἰωνίας] ὅτι ex τῆς Ἰωνίας emendari
jubeat *Bel.* temere: neque enim particula, nec praepositione,
opus quidquam fuit.

abscedes? Revinctum enim
te, quorsum voluerit, ab-
ducet, quod magnus facit in
ferro.

Pol. Desine, Lycine, por-
tentosam pulchritudinem ef-
fingere; sed dic mihi, quae
sit mulier?

Lyc. Putas enim, me di-
cendo modum excedere, qui
metuam, ne tibi, cum vi-
deris, imbecillis in laudando
videar: tanto illa apparebit
praestantior. Verum quae
sit, non habeo dicere. Mi-
nisterium vero multum, et

alius circa illam apparatus
splendidus, et eunuchorum
multitudo, et ancillarum sanè
multae, atque in universum
major, quam pro fortuna
privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audie-
bas tu quidem, quomodo vo-
caretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc
solum, ex Ionia est. Spe-
ctatorum enim aliquis, vici-
num respiciens, cum transi-
ret, *Tales quidem*, inquit,
sunt formae Smyrnenses;
nec mirum, si pulcherrima

p. 461. στόν οὐδέν, εἰ ἡ καλλιότης τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἔδοκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτός ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

3 ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ γ) λίθου τοῦτο γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε δ) παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκείνον ι) ἐρόμενος, ἥτις κ) ἦν, καὶ τὸ εἶδος, ὡς οἷόν τε, ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι x).

ΛΤΚ. Ὁρᾶς, ἡλίκον τοῦτο ἤτησας γ); οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γε τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν z) εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζευξίς, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἰ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἔγω δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκίε, ποῖα α) τις ἦν b) τὴν ὄψιν;

r) ἐπεὶ] „Ita jam optime J. cum Fl. et Ald. (utraque) 'Eni enim male B. 2. Fr. Par. S. H.' s) οὐτε] „ούτε male J." ι) ἐκεῖνον] „omissum in J. adest in Fl. V. 2. B. 2. Par. S." u) ἥτις] ὅστις „J. Fr. Fl. B. 2. Par. S. 'Ἦτις ἰσως L.' Vid. Adnot. x) γνωρίσαιμι] γνωρίσαιμε 2955. γ) ἤτησας] Signum interrogationis, in A. 1. 2. et B. 1. post hanc vocem positum, neglexerunt posteriores Edd. praeter Schm. Versionem Gesneri: Vides, quantum sit, quod petiisti, ad hanc antiquiorem, et ni fallor, rectiorem formam revocare placuit. z) οὕτω θαυμασίαν] θαυμασίων οὕτως 3011. α) ποῖα] ποῖα in prioribus. b) ἦν] „male abest a Fl. adest in P. Par. J. etc."

Ioniarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Videbatur autem mihi Smyrnacus ipse quoque esse, qui dicebat; adeo illa gloriabatur.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnacum illum, quaenam esset: certe formam illius, quantum ejus fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Videsne, quantum sit, quod petiisti? non est facultatis dicendi, meae praesertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrumpero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculosus ille conatus, si

οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλον ἀνδρὶ ἐπιδειξάμενος p. 461.
τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχῃ.

ΑΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον c) αὐτὸς d) ποιήσῃ μοι
δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας
ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειαν μοι τὴν γυναικα.

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι προ-
τεροῦτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΑΥΚ. Ῥαδίως, ἤνπερ σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀπεκρίνεσθαι e)
τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΑΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίῳ f); p. 462.

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΑΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν g);

ΠΟΛ. Νῆ Δίῳ, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλ-
λιστον.

ΑΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ
ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθεῖη h) τις τοῦ ἀγάλματος,

c) ἀσφαλ(στερον) ἐπισφαλέστερον 3011.) perperam. d) αὐτὸς]
„ούτως adscripserat Solanus. Sed nihil mutant Edd.“ Neque
mutari necesse erat. Vid. Adnot. e) ἀποκρί(νεσθαι) ἀποκρί-
νωσθαι 2954. 2955. 3011. f) Κνιδίῳ] „Leg. Κνιδίῳ adscriptum
marg. J. Sed in Κνιδίῳ conspirant Edd.“ g) πάντως αὐ-
τῶν] Schmiederus maluit sic legi: — εἶδες; Πολ. πάντως, αὐ-
τῶν τῇ Δίῳ τῶν etc. admodum improbabiliiter, vel ob vocem
αὐτῶν, quae cum ποιημάτων juncta maxime jejunam, quin ab-
surdam, redditura esset sententiam. h) ἐρασθεῖη] ἡρώσθη
corrigi vult Bel. et mox συνεγένετο, quae Belini insolentia per-

viro amico ostendas imagi-
nem, quomodocunque lineae
se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi
ipse facturus videor, si
veterum illorum artificum
quosdam ad opus advocem,
uti mulierem mihi effingant.

Pol. Quomodo hoc intel-
ligis? aut quomodo veniant
tibi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu
non graveris aliquid mihi
respondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne ali-
quando es, Polystrate, in
urbe Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam
Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Ju-
piter, operum Praxitelis
pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam
audisti, quam narrant de ca
cives, amore aliquem captum
statuac, clam cum relictus

p. 462. καὶ λαθὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατόν, ἀγάλματι i)· τοῦτο μὲν σοι k) ἄλλως ἱστορησθῶ. σὺ δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς φῆς, εἶδες) ἴθι μοι l) καὶ τόδε ἀποκρίναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἐώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκίε, ὁ θαυμνότερος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρῆδον.

ΛΤΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύstrate, οὐκ ἐξερήσομαι σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν m) τεθέσσαι.

ΠΟΛ. Εἶδον κἀκείνην πολλάκις.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῆνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο, ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι τοῦνομα ὁ Φειδίας ἤξιωσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπεριειδομένην τῷ δορατίῳ.

p. 463. 5 ΛΤΚ. n) Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεῖσθαι o). φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἶόν

tinax jam dudum ad nauseam usque est explosa. i) ἀγάλματι] Hic interrogationis notam posuerant B. 1. et 3. qua tamēn non opus erat. k) μὲν σοι] An μέντοι; l) μοι] Comma vulgo post μοι positum delevi, quo caveretur, ne καὶ pro compula forte haberet. m) Σωσάνδραν] „Σωσάνδραν male Fl. Σωσ... recte cett.“ n) ΛΤΚ.] „deest male in Fl. et alibi passim.“ o) δεῖσθαι] „Δεῖσαι legendum monebat marg. J. (c.e.

esset in templo, coisse, quoad ejus fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, (hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quod responde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis Venerem vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sim negligentissimus, si puererrimum Alcamenis signorum praetervidissem.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an,

cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contemplatus fueris?

Pol. Vidi et illam saepius.

Lyc. Sed satis ista. Inter Phidias vero opera, quod maxime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [Minervam], cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? et Amazonem, per Jovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam

τε, συναρμόσας, μίαν σοι εικόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαιρετόν p.463:
παρ' ἐκείτης ἔχουσιν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτ' ἐγέναιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε p)
παράδοντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ με-
τακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμό-
τατα δύναιτο, φυλάττων q) ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκείνῳ, καὶ
ποιεῖλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω
γὰρ εἰδέναι, ὅ, τι καὶ χρήσεται r) αὐταῖς, ἧ ὅπως ἐκ τος-
ούτων μίαν τινὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπέδουσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχε s) γιγνομένην τὴν 6
εἰκόνα, ὧδε t) συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἡκούσης μόνον
τὴν κεφαλὴν λαβὼν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυ-
μνοῦ ὄντος, δέχσεται· τὰ μὲν ἅμφι τὴν κόμην, καὶ μέτ-

Solanus). Sed in διήγησιν conspirant Edd.¹⁴ *Solani* conjectura probata etiam *Belino*. Vide tamen adnot. p) τὸ ἀπὸ τοῦδε] Sic B. 1. 3. *Reitz* et recentt. Sed junctim τοῦαποτοῦδε A. 1. 2. q) φυλάττων] φυλάττον male B. 3. Rectius, foret φυλάττοντι, quamquam non necessarium. r) χρήσεται] κερήσεται 3011. vitiose. s) ὁρᾶν παρέχει] ὧρα παρέχιν 2955. minus commode. t) ὧδε] Sic sine jota subscr. A. 1. et 2. ut fere ubique in *Luciano*; sed ὧδε cum jota B. 1. 3. *Reitz*. et

ex omnibus hisce, ut potest, coagmentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est; Polystrate, si jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, et componere, et concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportionem et varietatem.

Pol. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque jam tibi videndam praebeo, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, et supercilia quasi ad amissum

p. 464. ὡπον ὀφρύων τε τὸ εὐγραμμον, ἐάσει u) ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῇ φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὀψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήγεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἅκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωνον, ἐς λεπτὸν ἀπολήγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπον περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ ῥίνα σύμμετρον, ἣ Ἀημνία παρέξει, καὶ Φειδίας x)· ἔτι καὶ στόματος ἀρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἣ Σωσάνδρα γ) δὲ καὶ ὁ Κάλκις αἰδοῖ νοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μεδίωμα λεπτόν z) καὶ λεληθὸς a), ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλές δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος b) αὐτῇ

recentt. u) ἐάσει] Ita 2954, 2955, et Schm. monente *Belino*. Antea minus concinne legebatur ἐάσει. x) Φειδίας] Ineptam distinctionem hujus loci corrigere placuit: antea enim in omnibus legebatur, καὶ Φειδίας ἔτι καὶ etc. vel, ut in B. 1. et 3. καὶ Φειδίας ἔτι, καὶ etc. Causam emendationis unicuique, qui quidem ex §. 4. sciat Lemniam ab ipso hoc Phidia fuisse confectam, in promptu esse puto. γ) Σωσάνδρα] „Σωσάνδρα iterum male Fl. ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσάνδρα z) λεπτὸν] „Sic Edd. omnes. Σμύρον A. P. et marg. A. 1. W.“ Sic et 3011. nescio, an vere. a) καὶ λεληθὸς] „Καὶ deest in Fl. et λεληθὸς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aequae ac in P. et A.“ b) ἀκάλυπτος] ἀκα-

facta sines (*sinet*) eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, et quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene et illa in hortis *Venere* assumet, et insuper manus extremas, et volarum proportionem, et molles digitos, in tennitatem exeuntes, haec, inquam, et ipsa ab Hortensi. Totius

vero vultus circumscriptionem, et genas teneras, et nasi proportionem, Lemnia praebebit et Phidias: etiam oris commissuram idem, et cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero et Callamis verecundia ornabunt illam; et risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus et decens amictus a Sosandro, nisi quod haec nuda caput erit. Actatis (*staturae*) autem at-

ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικὸν αὖν p. 464. γένοιτο c), κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ 7 καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλην d) μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ;

ΠΟΛ. Καλὴ e) γενήσεσθαι f) ἡ εἰκὼν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ· ἔτι γὰρ g), ὦ γενναϊότατε h), καταλλοιπὰς τι κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλμα- p. 465. τος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς.

ΔΤΚ. Τί τοῦτο;

ΠΟΛ. Οὐ τὸ μικρότατον, ὦ φιλότης, εἰ μὴ σοι δο-
ξε ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῖα, καὶ τὸ ἐκάστορ
πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα, λευ-

κύλινθος 3011. et 2954. c) γένοιτο] Pro interrogatione, au-
ctore Gesnero, notarunt haec verba Reitz. et recentt. Sed
vett. Edd. omnes consentiunt comma tantum post γένοιτο ex-
hibentes. d) Πραξιτέλη] Πραξιτέλην 2955. haud impro-
bante Balino. e) καλή] „καλὴ A. P.“ Sic scilicet non pro,
sed ante καλή scriptum videtur. Tum vero significatur Poly-
strati persona; quod signum vulgo in Edd. omissum erat. In
Gorl. Polystrati verba incipiunt a vocibus, καὶ μάλιστα, et
pertinent usque ad συμπεφορηκώς Vid. Adnot. si γενήσε-
σθαι] γενέσθαι 2955. γνήσεται. Gesner. quod et Schmiedero
arripit. Tum sic legisses: Τί σοι, ὦ Πολ. δοκεῖ; καλὴ γενήσε-
ται ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα etc. g) ἔτι γὰρ] Ab his olim in-
cipiebant Polystrati verba, interrogative enuntiata; et quae de-
inde vocem συμπεφορηκώς excipiunt, ita habebant, Lycino qui-
dem adscripta: Τοῦτο μικρότατον, ὦ φιλότης etc. Emenda-
vimus sermonis et personarum rationes fere ad auctoritatem
Heusdii Specim. Crit. in Plat. p. 2. et ad vestigium Codicis
2951. ubi verba, τοῦτο μικρότατον etc. Polystrato tribuuntur.
h) ὦ γενναϊότατε] ὦ πάντων γενν. 2955. et 3011. unde Bef.

que incrementi mensura
quasenam fuerit? (*quanta
esse debeat*), secundum Cni-
diam illam maxime. Nam
hoc etiam secundum Praxi-
telem metiamur. Quid tibi,
Polystrate, videtur?

Pol. Pulchra futura ima-
go; et maxime, si accura-
tissima ratione perficiatur;
nam adhuc reliquisti, gene-
rosissime, pulchritudinis ali-

quid extra imaginem, qui
sic omnia in illam contulisti.

Lyc. Quid hoc?

Pol. Non illud minimum
est, amice, nisi videntur
pauca tibi ad formae decus
conferre color, et cuiusque
rei condecantia, ut exacte
nigra sint, quae sunt nigra,
alba autem, quae oportet
esse talia, et ruborem *ubi
decet* efflorescere, et quae

p. 465. καὶ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα. κινδυνεύει i) τοῦ μεγίστου εἶν ἡμῖν προσθεῖν k).

ΛΤΚ. Πόθεν οὖν l) καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν; ἢ m) παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφίας n), καὶ μάλιστα ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκείνος, καὶ Ἀπὲλ-λῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφῶν τὸ ἐπιπρεπές ο), καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθεῖς, οἷαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λίσσῃ p) ἐποίησε q) τοῖς Ἀελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὥς συνεσταλάθαι μὲν, ὅσα χρῆ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπὲλ-λῆς δει-
p. 466. ξάτω, κατὰ τὴν Παναίτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ

conjectit ὃ πλαστῶν γενν. i) κινδυνεύει etc.] „K. γούν τ. μ. Pell. Vid. nott.“ k) προσθεῖν] „Sic Par. S. Fl. B. 2. (et 3.) Προσθεῖ male reliquae.“ l) Πόθεν οὖν] Hic intervallum esse vacuum in 2954. monet Bel. unde recte concludit, Lycini personam sic iudicari; antecedentia autem non temere Polystrato tribui. m) ἢ] „ἢ] deest in Fl. adest in Coll. et Edd. cett.“ Verum si recte exhibent Edd. vet. male ἢ Reitz et recentt. n) γραφίας] „συγγραφίας male Fl. Vulgatam tenent cett. et P.“ o) ἐπιπρεπές] ἐπιπρεπὲς minus bene 2954. p) λίσσῃ] „Nihil mutare Edd. notat Solan.“ q) ἐποίησε]

hujus generis sunt: forte illud, quod maximum est, nobis adhuc deest.

Lyc. Unde igitur et haec parabimus? an advocemus scilicet pictores, et maxime, quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, et tempestive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, et Euphranor ille, et Apelles, et Aëtion. At hi divisim operis, Euphranor comae colorem det, qualem

Junonis pinxit, Polygnotus vero superciliorum decorem, et ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint, quae debent, fluctuant autem pleurae. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat.

ἔναιμον γ) ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δέ, οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀετίων p. 466. ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφίων Ὀμηρον α), 8 παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ, δεδῆγμεθα ι). οἶον γὰρ τι τοῖς Μενελάου μηραῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν υ), ἐλέφαντι εἰκάσας ἥρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ς) ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς ἰοβλέφαρον γ) ἐξεργάσασθαι· καὶ φιλομειδῇ δὲ Ὀμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ροδοδάκτυλον, καὶ ὅλως ς), τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον, ἢ τὴν α) τοῦ Βρισεῖως. Ταῦτα μὲν 9 εὖν πλαστῶν καὶ γραφίων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ Χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι β) ἄμα, ὁπόσαι Χάριτες, καὶ ὁπόσαι Ἐρωτες περιχορεύοντες, τίς αὖν μιμήσασθαι δύναίτο;

„ἀποίησε male J.“ γ) ἔναιμον] ἔναιμον mendose 2954. α) Ὀμηρον] „Sic Edd. praeter J. quae μηρόν.“ μηρόν sine accent. A. 2. et ita, ut primae literae locus vacuus sit relictus. Unde mendum Juntinum. ι) δεδῆγμεθα] „δεδήγμεθα J.“ sola. υ) ἐπέβαλλεν] ἐπέβαλεν 2954. et 3011. ς) τοιόνδε] Sic B. 1. A. 1. 2. τοιόν δε divisim B. 3. τοιόνδε junctim Reitz et recentt. γ) ἰοβλέφαρον] „τὸ βλέφαρον male Edd. priorae.“ ς) ὅλως] „Bene sic Par. aliaeque. Ὅλος J.“ Sic etiam A. 2. α) τῇ] „τῇ Edd. male.“ Non quidem omnes: nam τὴν invenio in utraque Ald. et Obsopoeus quoque τὴν verterat. β) ἅπασαι] „Sic recte S. et Amst. Male ceti. ὁ πᾶσαι.“

Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente et Apelle, assumsumus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, ebori ea comparans leniter *purpurascenti*, tale sit universum. Idem vero oculos etiam pingat, et amplius quidem reddat conspicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui supercilium elaboret. Etiam *risus aman-*

tem faciet Homerus, et *candidis lacertis, et roseis digitis*, et aureae Veneri similem faciet justius multo, quam Brisei filiam. Atquo ista quidem statuariorum, et pictorum, poetarumque filii efficient. Quod autem in hisce omnibus florissimae onitet, Gratia, quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, et quotquot sunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

p. 467. ΠΟΛ. Θεσπίσιόν τι χοῦμα, ὦ Λυκίνε, φῆς, καὶ δι-
πετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο c). τί δὲ
πράσσουσιν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημέ-
νον d). καὶ ἐφαίκε τὸ μὲν τοι ἀναγινώσκεισθαι αὐτοῦ, τὸ δὲ
ἤδη ἀνεγνώκειναι. μετὰ δὲ προϊούσα, διελέγετο τῶν πα-
ρομαρτούντων τινί, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον
ἐφθέγγετο· πλήν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὁδόν-
τας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅ-
πως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους;
εἴ που κάλλιστον ὄρμον εἶδεν e) ἐκ τῶν στελεπνοτάτων, καὶ
ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχον ἐπεφύκεσαν·
ἐκασμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθίματι. ὑπε-
φαίνοντο γοῦν αὐτὸ f) δὴ τῷ τοῦ Ὀμήρου ἐλέφαντι τῷ
πρισιτῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προ-
έχοντες ἢ διεσπληνότες, οἷοι g) ταῖς πλείσταις, ἀλλὰ τις

c) γένοιτο] ἂν addi vult Bol. ad vitandum Soloecismum, quem
ipsae somniat tauquam spectrum. d) συνειλημένον] „Συν-
ειλημένον uno μ. J. Ald. V. 2. P. συνειλημένον geminato
consona Fl. B. 2. (1. et 3. Fr. Par. H. S.“ e) εἶδες] εἶδε
A. 2. non minus mendose, quam modo ibidem κάλλιστον.
f) αὐτὸ] „Sic dedi ex Fl. αὐτῷ enim ceterae.“ Αὐτὸ τοῦτο
Ὀμήρου 2954. per errorem quidem scribendi, ex quo tamena
lectio αὐτὸ confirmari videtur. g) οἷοι] „οἷα P.“

Pol. Divinum quiddam
dicis, Lycine, et a Jove re-
vera demissum, quale quid
eorum fuerit, quae nascun-
tur coelitus. Sed quid fa-
cientem vidisti?

Lyc. Librum tenebat ma-
nibus, bifariam convolutum,
videbaturque alteram qui-
dem partem illius legere,
alteram vero jam legisse.
Dum progreditur, disputa-
bat cum aliquo comitantium
nescio quid: neque enim
ita, ut exaudiri posset, lo-
quebatur. Verum ridens,

Polystrate, dentes ostende-
bat, quomodo dicam tibi,
quam albos, quam aequali-
bus, et sibi invicem com-
missos! Si quando pulcher-
rimum monile vidisti, de
splendidissimis et aequalibus
margaritis; ita ad seriem
nati erant. Ornabantur au-
tem maxime rubore labio-
rum. Inter illa enim nite-
bant, *sectili* apud Homerum
ebori similes, non hi qui-
dem illorum latiores, alii
vero eminentes, aut distan-
tes, quales plerisque; sed

πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ πρὸς- p. 467.
εἰς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ θέαμα h),
πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικώς.

ΠΟΛ. Ἐχ' αἰρέμας. συνήμι γὰρ ἤδη σαφῶς πάνυ ε), p. 468.
ἦντινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γαργίσας, 10
καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δὲ τινὰς ἐπευθαι αὐτῇ
ἔφη.

ΑΤΚ. Νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινὰς k).

ΠΟΛ. Τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν, ὃ μακάριε, τὴν αἰδιδ-
μον ταύτην λέγεις.

ΑΤΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τοῦτομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ὃ Λυκίτε, καὶ
ἐπείραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτα l) ἐκεί-
νῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαι-
νοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΑΤΚ. Νῆ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω δια-

h) καὶ θέαμα] „Desunt haec verba in Fl. adsumt in cell. et P.“
i) σαφῶς πάνυ] Sic 2954. et Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. Salm.
In Reitz excidit casu vox πάνυ, in quo temere secuti sunt re-
centi. k) Νῆ Δία, — τινὰς] Haec verba, vulgo *Polystrato*
tributa, Codd. Gori. et 3011. adscribunt *Lycino*, uti conjece-
rat *Gesnerus*; nec male hanc rationem admisserunt *Wielan-*
dus et *Schmiederus*, probante etiam *Belino*. l) Ἀβραδάτα]
Hanc formam pro vulgata Ἀβραδάτου restituī, auctoribus Codd.
3011. 2954. Gori. Sic et *Xenoph.* *Cyrop.* V, 1. pr. vulgo olim

quaedam omnium aequalitas,
et color idem, et una magni-
tudo, et aequae juncti: in
universum autem magnum
quoddam miraculum specta-
culumque, humanam omnem
pulchritudinem excedens.

ΠΟΛ. Quiesco. Jam enim
apertissime intelligo, quam
mulierem dicas, his ipsis
illud colligens, et patria.
Dixisti autem etiam eunu-
chos aliquot eam secutos.

ΛΥΚ. Et profecto etiam
milites quosdam.

ΠΟΛ. Illam Imperatoris
conjugem, celebratissimam
illam, dicis.

ΛΥΚ. Quod vero est illi
nomen.

ΠΟΛ. Valde ipsum quoque
venustum, Lycine, et ama-
bile. Est enim cognominis
pulchrae illa Abradata
uxori. Nostine, crebro qui
audieris, Xenophontem lau-
dare modestam quandam et
pulchram mulierem?

ΛΥΚ. Ita sane est, et quasi
viderem illam, ita animatus

p. 468. τίθεμαι m), ὅπου ταν κατ' ἐκεῖνό που n) ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούως λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποιήται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

11 ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα-
πὴν πυραθραμούσαν ἀπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ εἰσας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λίγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαι-
τεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθείατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα,
ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακροῦ τινι ἄμεινον,
καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι,
καὶ λόγων ἐκoinώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὦν. καὶ γὰρ,
p. 469. ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ φιλόανθρωπον, καὶ
τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τοῦ
κάλλους ἐπαινώ· ἄχιστα γὰρ προκεκρίσθαι ταῦτα τοῦ σώ-
ματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἶη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν
ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι ο). τὸ δ' ἐνελεῖς κάλ-

legebatur. Porroni vero e Guelf. Par. ibi rescribere placuit
Ἀβραάμου, ut conveniret scriptura cum constanti librorum
scriptura VI, 4, 11. Infra cap. 20. constans est lectio τοῦ Ἀβρα-
άμου. Cf. Genitivos Εὐδαμίδα Tex. c. 22. et 23. Ἀρσακομα
ibid. c. 44. et 50. cum Μαριάντα, denique Ἀβανύα ibid. c. 61.
m) διατίθεμαι] „Bene sic Edd. et P. Διατίθεμαι Ex.
Fl.“ n) ἐκεῖνό που] „Ἰσως ἐκεῖνον L.“ ο) θαυμάζοι θαν-

sum, quoties ad illum locum
legendo pervenio: actantum
non audio dicentem, quae
dixisse traditur, et ut arma-
verit virum, et quomodo
in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem,
vir optime, fulguris instar
illam praetercurrentem se-
mel vidisti, et videris ea,
quae in promptu sunt, cor-
pus et formam dico, laudare:
bonorum autem animae ejus
nihil vidisti; nec nosti,
quam longe sit ista illius
pulchritudo corporis pul-
chritudine praestantior ac

divinior. Ego vero, fami-
liaris enim sum, et saepe
cum ea, popularis quippe,
locutus. Etenim, ut ipse
etiam nosti, mansuetudi-
nem, et humanitatem, et
magnanimitatem, et tempe-
rantiam, et eruditionem,
ante pulchritudinem laudo:
digna enim ista, quae prae-
ferantur corpori; alioquin
irrationale fnerit et ridicu-
lum, velut si quis vestimen-
tum prae corpore admiretur.
Vera autem, opinor, pul-
chritudo illa est, cum in
eodem homine conveniunt

λος, οἶμαι p), τοῦτό ἐστιν, ὅποταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ p. 46y. ψυχῆς ἀρετῇ, καὶ εὐμορφίᾳ σώματος. ἀμείλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὐ ἡκούσας q), τὰ δ' ἄλλα αἰσχυροῦσας τὸ κάλλος, ὥς καὶ μόνον φθελγξαμένων ἀπανθεῖν r) αὐτὸ, καὶ ἀπομαρταίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονῶν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν s) πονηρῶ τινι δεσποῖν τῇ ψυχῇ. καὶ γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαι μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κἀκεῖ γὰρ αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιον ἡσχημένους, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνητισμένους· ἔνδον δὲ ἦν ζητῆς τὸν θεόν, ἢ πίθηνός ἐστιν, ἢ ἴβρις, ἢ τρώγος, ἢ αἰλουργος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν ι). οὐ ποῖνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἦν μὴ κεκοσμηται u) τοῖς δικαίοις κρησμήμασι· λέγω δὴ οὐκ

μᾶζι 3011. p) τὸ δ' ἐν τε λὲς κάλλος, οἶμαι] τὸ δ' ἐπ' αὐτῆς, οἶμαι, κάλλος Id. q) ἡκούσας] „Sic Edd. et Ex. Fl. Ἐκούσας ἕως L.“ r) ἀπανθεῖν] Sic Schm. e 2955. et 3011. pro vulg. ἀποθανεῖν, quod, miror, tam diu h. l. fuisse susten-tatum. s) ἐλεγχόμενον — συνὸν] Gesnerus sic putavit vertendum, ac si legeretur: ἀσχημονῶν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνὸν. Sic utique multo rector foret, et aptior, seu-tentiarum ordo et ratio: Sed nihil tamen omnino variant libri, ι) ἔνεστιν] ἔστιν 2954. u) κεκοσμηται] Vulg. κεκοσμηται. Sed Struve Gr. Gr. p. 128. corrigi vult κεκοσμήται, aut, 'quod mavult, εἰ μὴ κεκοσμηται. Priorem rationem nos praeferen-dam duximus, quandoquidem in simillimo loco Xenoph. Symp. I, 8. vulgata verba: ἄλλως τε καὶ ἦν — κέκτηται τις non cor-rigenda erunt εἰ μὴ — κέκτηται, sed ἦν μὴ — κέκτηται, ut Matthiae quoque censet Gr. Gr. p. 253. Aliud huius formae

et animi virtus et forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, cacterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea *deflorescat*, et marcescat, et ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum tem-

plum pulcherrimum est et maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro et picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit justis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo et monilibus, sed illis, quae praedixi, virtute, et mode-

p. 469. ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὄρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείναις,
p. 470. ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ,
καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσα ταύτης x) ὄρος ἐστίν.

12 ΑΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου γ)
Hesiod. ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ z), φασίν, ἢ καὶ λαΐον, θύνασαι
Opp. γὰρ, καὶ τίνα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπιδίδου, ὡς
350. μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστά-
τεϊς· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανές ἐπαινέσαι, καὶ τὰ
ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐ-
τὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γρα-
φεῖων μόνων α), ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων
κανόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ τὴν ἀρ-
p. 471. χαιαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πεποιήσθω.

exemplum, μεμνόμεθα, occurrit Diall. Mart. XIV, 4. ubi vid.
Varr. Lectt. Tom. II. p. 153. sq. x) ὅποσα ταύτης] „ὅπο-
σοις ταῦτα] Sic Edd. praeter Fl. quas ὅποσα ταύτης. Gr. ὅποσα
ταύτων. J. Poll. Forte pro ὄρος legi possit ὄρμος.“ Cum Fl.
facit Cod. 2951. Unde Belinus, qui in not. advers. conjecerat
ὅποσα ταύτης τρόπος ἐστίν, postea maluit ὅποσα ταύτη σωρός
ἐστίν, vel etiam ὅποσα ταύτης ἱσως ἐστίν. Unice veram esse
lectionem Fl. et 2954. videbis ex Adnot. γ) μῦθον ἀντὶ
μύθου] μούτον ἀντὶ μούτον conj. Menag. probante Belino.
Μῦθον autem scripsi ex A. 1. et 2. pro vulgato vitio μύθον.
z) αὐτῷ τῷ μέτρῳ] τῷ αὐτῷ μέτρῳ 2951. s) μόνων] Sic

stia, et aequitate, et hu-
manitate, et reliquis, quae
ista velut finitione cogno-
scuntur (quotquot in hoc per-
fectissima sunt).

Lyc. Itaque, Polystrate,
sermonem sermone compen-
sa, ipsa mensura, ajunt,
vel melius etiam, potes
enim; et quandam animae
imaginem depictam ostende;
ne ex dimidia modo parte
illam admirer.

Pol. Non parvam, soda-
lis, materiem certaminis in-

jungis. Neque enim simile
est id laudare, quod in om-
nium oculos incurrit, et ea,
quae videri non possunt,
sermone declarare. Et vi-
deor mihi adjutoribus ipse
etiam opus habere ad hanc
imaginem, non statuariis
solis, neque pictoribus, sed
philosophis etiam, ut ad re-
gulas exigere possim signum,
et ostendere antiqua illud
arte perfectum. Quin jam
fiat! Eloquenti primum et
arguta: atque illud, *Dulcior*

αὐθίεσα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λιγεῖα b), καὶ τὸ, γλυκίων c) p. 471.
 μέλιτος ἀπὸ τῆς γλῶττης, περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ
 Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ
 τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος, οὔτε βαρὺς, ὡς
 εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λεπτός, ὡς θηλύτα-
 τός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἐκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ
 μήπω ἡβασκοντι, ἡδὺς, καὶ προσηγῆς d), καὶ πρῶως e) πα-
 ραδύμενος f) ἐς τὴν αἰσὴν, ὡς καὶ παυσασμένης ἐναυλον
 εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐνδιατρίβειν καὶ περιβομ-
 βεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα παρατείνουσιν τὴν ἀκρό-
 ασιν, καὶ ἔχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἅττα, καὶ πεσθοῦς με-
 σὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμπάνουσιν g). ὁπόταν δὲ καὶ τὸ p. 472.
 καλὸν ἐκείνο ᾄδῃ h), καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε
 δὴ τότε i), ὥρα μὲν σιωπᾶν k) ταῦτα l) ἀλκυοῖσι, καὶ τέτ-

A. 1. et 2. pro vulg. *μόνον*. Cf. DeMert. Cond. c. 4. b) *λιγεῖα*] Prius scribebatur *λίγαι*. c) *γλυκίων*] *γλυκίων* G. Nihil mutant Edd. " *Γλυκίω* male 2c54. d) *προςηγῆς*] „Sic bene *Par.* aliaeque. *Προσηγῆς* male Θ." e) *πρῶως*] *πρῶως* B. 1. 3. A. 1. 2. sine jota subscr. f) *παραδύμενος*] „*παρὰδύμενος*] *παρὰδύμενος* P. G. et marg. A. 1. W." Probarunt *παρὰδ.* Censor Ed. Reitz in Novv. Actt. Eruditt. 2. 1745. p. 258. et *Belin.* confirmarunt eandem lectionem nuper Codd. 2 54. et 3011. et jure suo eam secuti sunt et receperunt *Wieland. Bipp.* et *Schm.* g) *ἀπολιμπάνουσιν*] „Ita dedi ex *Fl. Par. S.* *Απολιμπάνουσα* Θ." h) *ᾄδῃ*] „*ᾄδῃ* sine altero jota *Reitz* et recentt. Accuratus vett. i) *τότε*] restitui ex L. et B. 2. (et 3.) *εἴποτε* enim erat in cett. Edd. ne *Fl.* quidem excepta." Sic et 3011. *Jensius* voluerat *εἴποτε*. Vid. Adnot. k) *σιωπᾶν*] „*σιωπᾶν* male J." l) *ταῦτα*] „constans lectio.

a lingua favis, de ipsa potius, quam de Pyllo illo senne, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis, ut qui molliissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui et nimis muliebris sit, et omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, et blandus, et placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam

cum desiit, resonent adhuc verba, et reliquiae quaedam intus mancant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, et vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pulchrum illud canit, et maxime ad citharam, tum enimvero tacere propter (audientes) ea decet halcyones,

Lucian. Vol. VI.

B

- p. 472. τιξο, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα (ἀκούουσιν) γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἵης, ἰδιώτις m) κα-
 κείνη, καὶ αἰτεχνος, εἰ καὶ πολυχρεία τὴν φωνὴν ἀφίησιν.
- 14 Ὁρκεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν n), ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἄν, οἶμαι, εἰ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεισαν σιωπῇ o), ἀκροάμενοι p). τὸ γὰρ τῆς τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ὅθμου, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει καὶ θέσει q) διαμεμετρῆσθαι τὸ ἥσμα, καὶ συνῶδόν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμαρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφές r) τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαίρῳνα s) μεταξὺ βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελε-
- p. 473. τῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὦ Λυκίνε, καὶ ῥδούσης αὐτῆς

Sed ταῖς corrigit Solanus. " Αὕτη maluit Gesn. vertere tamen noluit. Ταῦτα ἀκούουσιν elegans est conjectura Hensdii Vid. Aduot. m) ἰδιώτις] „ἡδιώτις male J." Error hic ex A. 2. n) ἀκροατῶν] „ἀκρατῶν male J." o) σιωπῇ abest a Gort. Comma in omnibus Edd. recte post σιωπῇ positum. Gesnerus tamen ab hac ratione recessit in versione. p) ἀκροάμενοι] „ἀκρωμένοι male J." q) τῇ ἄρσει καὶ θέσει] τῇ θέσει καὶ ἀρσει 2954. quod admodum inscite probat Belin. Recte Schmied. conferri jubet Harmonid. c. 1. r) εὐαφές] εὐφύς 3011. s) Κιθαίρῳνα] Κιθαίρῳνα A. 2.

et cicadas, et cycnos: im-
 pita enim cantus, ad illam
 si comparentur, istaec om-
 nia. Et si Pandionis filiam
 nomines, ignara etiam illa,
 et rudis, etsi multipliciter
 sonoram vocem emittat.
 Orpheus autem et Amphion,
 qui vel maxime demulcendis
 auditoribus valebant, ut in-
 animata etiam ad suum can-
 tum allicerent, ipsi, puto,
 si audirent, relictis citharis
 adstarent silentio, audien-
 tes (*auscultantes*). Servare
 etenim exquisitissima ratio-

ne harmoniam, ne quid
 rhythmum egrediatur, sed
 sublatione tempestiva ac po-
 sitione dimensum habere
 cantum, et consonare citha-
 ram, et eadem tempora lin-
 guam plectrumque custodire,
 et faciles digitorum tactus,
 et molles membrorum flexas,
 unde haec contigissent isti
 Thraci, et illi alteri per
 Cithacronem inter boum cu-
 ram meditati citharam?
 Itaque si quando, Lycinē,
 etiam canentem illam audie-
 ris, non jam illud solum,

ἀκούσῃ, οὐκ αἶτε τὸ τῶν Γοργόνων μόνον ἔση πέπονθώς, p. 473.
 λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σιυρήτων
 εἶση) ὁποῶν τε ἦν. παρεστήξῃ u) γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι x), κε-
 κηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἦν κη-
 ρῇ ἐπιφράξῃ τὰ ὅσα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι
 τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐσι Τερψιχόρης τιὸς, ἡ
 Μελπομένης, ἡ Καλλιόπης αὐτῆς παιδεύμα, μυρία τὰ θέλ-
 γητρα, καὶ παντοῖα, ἐν ἑαυτῇ ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών,
 φαίην ἂν τοιαύτης μοι τῆς ᾠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰ-
 κὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν
 ὁδόντων ἔβουσσαν. ἰώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἦν φημι, ὥστε
 καὶ ἀλκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τῆς φων- 15
 ῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι στωμύλη,
 καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν
 ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως
 ἔχεῖν, μετέχουσαν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν ἀποικίαν. P. 474.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνο θαυμάσαιμι ἂν, εἰ καὶ ποιήσας χαί-

v) : [ἔση] „[ἔση male J.“ u) παρεστήξῃ] „Sic Edd. excepta J.
 quae παρεστήξῃ. Palm. emendat παρεστήσῃ. „Cum Palm. fa-
 ciant Conr. Reitz in Lex. παρεστήσῃ, et Belin. in not. ad-
 vers. Vid. Adnot. x) οἶδ' ὅτι,] οἶδα Gorl minus bene.

quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de Sire-nibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus et familiae. Et licet cera ob-turaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi can-tus: talis auditio est Terpsi-chorae cujusdam, aut Mel-pomenes, aut ipsius Callio-pes e disciplina, sexcentas omnis generis complexa ille-cebras. Uno verbo com-prehendere dixerim, cum mihi cantum audire te puta,

qualem esse convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem ipse, quam dico: ita-que puta, te etiam audisse. Accuratus enim ille sermo, et Ionica puritas, et quod arguta in consuetudine lo-quendi, et multum Gratia-rum Atticarum habet, ne-que admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit, et ab ipsis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipso coloniae jure, At-ticae civitatis sit partici-pa. Neque vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gau-

p. 471. ρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τοῦ Ὁμήρου πολῖτις γ) οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ Λυκίνε, καλλιφωνίας αὐτῇ, καὶ ῥῆθῃς εἰκὼν, ὡς ἂν τις ἐπὶ τὸ ἑλαττον εἰκάσσει. σκοπεῖ δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας· οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ z) ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέγνωκα. ἦττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν a), καλλὴ τοσαῦτα, καὶ πολυειδὲς τε ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ b). αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον c) ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταὶ καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία γυγρᾶνεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἐορτήν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις d). εἰκίας γοῦν e) λωϊὸν ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὐν. ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο f) ποιήσας, μᾶλλον χαρίσασθαι μοι.

γ) πολῖτις] In prioribus erat πολλῖτις. z) δὴ] deest in uno Gorl. nec videtur ab auctore ipso, sed a librario, profectum: ingratum certe triplex δὴ in tribus deinceps se excipientibus sententiis. a) γραφικῶς συντελεσθὲν] γραφικῶν συντελεσθῆναι. conj. Seager. ἦττον γὰρ δὴ τοῦτο, καὶ γραφικὸν ὡς συντ. 3011. Unde Bel. conj. ἦττον γὰρ δὴ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντ. Vid. Aduot. b) αὐτὸ] „deest in Fl.“ c) ἀνθαμιλλώμενον] „Αναμιλλ. J. et Ex. Fl. Sed prius est in cett. et P. al. ἀνθαμιλλώμενον G.“ d) ἐπαγγέλλεις] ἐπαγγέλλῃ 3011. e) γοῦν] Sic 3011. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. δ' οὐν. f) ὅ, τι ἂν ἄλλο] ὅ, τι δ' ἂν ἄλλο 3011. ὡς οὐκ ἔστιν ἄλλο ὅ, τι οὐν ποιήσας 2954.

det, et multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum haec una tibi, Ly-cine, pulchri sermonis illius et cantus imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, et multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod

secum ipsum tamen pugnet.

Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, et publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est, in quo majorem a me gratiam inire possis.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- P. 474.
σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετητὰ, φέρε 16
καὶ ταύτην ἤδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ πο- P. 475.
λύμορφον, ὡς μὴδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποῖμεθα τῆς σῆς πλα-
στικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ
Ἐλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ
Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τῇ ἐκαστῇ
ἐπισταμένη, ἀλλὰ (τὰ) πασῶν g), καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ
καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακοσμή-
σαντες, ἔξετηνόχασιν h), ἡ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἡ φι-
λόσοφοι παρηνέκασιν i), πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω:
οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιπεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάρθος δευσο-
ποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσθαι. καὶ συγγνώ-
μη, εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυνάμειν τῆς
γραφῆς. οὐ γάρ ἐσθ' ὅ, τι k) τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι παι-

- g) πασῶν] „constans lectio.“ Ἀλλὰ πασῶν τὰς ἐπιστήμους ἔχων
conjectando supplevit J. Seager. Brevius potuit auctor scribere,
et, nisi fallor, scripsit, ἀλλὰ τὰ πασῶν, ut mox, τὴν Ἑρμοῦ.
h) ἔξετηνόχασιν] διακοσμήσαντες, ἡ ῥήτορες δεινότητι κρητύ-
ναντες ἔξετηνόχασιν Gori. Haec rhetorum mentio, in cett omni-
bus ommissa, mihi quidem non videtur auctoris ipsius esse, qui
certe etiam novum verbum concinnitatis causa addidisset, sed
alius ingenii, quod rhetores hic invitum desideraret. i) παρη-
νέκασιν] „Nil mutant Edd. et Ex. Pl. παρηνέκασιν. P. item marg.
A. 1. W.“ k) ὅ, τι] „Sic Par.“ „Oti S. aliaeque quaedam.“

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eruditionem necesse est, earum praesertim, quae meditatione constant; age, hanc quoque jam constituamus, variam quidem et multifor- mem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte infe- riores simus. Pingatur ergo ita, ut universim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Poly- mnia, aut Calliope, aut re- liquae, unum quiddam una-

quaeque sciens, sed quae sunt omnium; et insuper Mercurii, atque Apollinis munera. Quaecunque enim vel poetae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi ad- monuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendantibus medicamentis ad saturita- tem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem.

p. 475. δέλας 1) περί μνημονεύεσθαι. πλήν ἄλλα, εἴ γε δεκτεῖ, ἀνα-
p. 476. κείσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτή γάρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται.

17 ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς
γραμμαῖς ἀπεκριβωμένη.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνείσεως
εἰκὼν γραπτέα. δεῖσσι δὲ ἡμῖν ἐνταυῦθα πολλῶν τῶν πα-
ραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐ-
τοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Λισχι-
νης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μμηλό-
τατοι m) τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσοι n) καὶ μετ' ἑρωςτος ἔγρα-
φον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ
Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ ο) αὐτὸς συνῆν, οὐ φαῦ-
λον p) συνείσεως παράδειγμα προθίμενοι q) ὅποσον ἐμπει-
p. 477. ρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχι-
νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν
ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ σιάθμῃ r) πλὴν

In his et A. 1. 2. B. 1. 3. 1) παιδείας] „Sic recte Par.
Amst. et Pl. παιδίας J. H. 8 Ald. male.“ Male etiam B. 1. et 3.
m) μμηλότατοι] Sic 2954. et, Belino monente, Bipp. et
Schm. quum antea editum legatur μμηλῶτ. n) ὅσοι] „ὅσοι
adscripti Solanus.“ o) καὶ] abest a Gorl. p) φαῦλον]
„φαῦλον Th. Mag. vid. not.“ q) προθίμενοι] προθίμενον]
Nil mutant Edd. προθίμενος Jena. et Pell. Vid. Adnot.
r) σιάθμῃ] τέχνη 2954

Neque enim tale inter an-
tiquos, quantum ad doctri-
nam, memoratur. Verum,
si videtur, ponatur haec
etiam *imago*. Neque enim,
puto, est reprehendenda.

Lyc. Pulcherrima qui-
dem, Polystrate, et lincis
omnibus absoluta.

Pol. Post haec vero sa-
pientiae et prudentiae pin-
genda imago est. Opus an-
tem nobis hic erit exemplis
pluribus, antiquis ploris-
que, uno quidem et ipso
Ionico: pictores autem et
opifices illius Aeschines So-

cratis sodalis, et ipse So-
crates, imitandi inter arti-
fices omnes peritissimi, in
quantum etiam cum amore
pingebant. Nempe illam ex
Mileto Aspasiā, quicum
Olympius ille, admiratione
ipse quoque dignissimus, vi-
vebat, non malum pruden-
tiae exemplum proponamus,
et quantum in illa rerum
peritiae, et acuminis circa
civilia negotia, et celerita-
tis in cogitando, et acrimo-
niae fuit, illud omne in no-
stram imaginem accurata re-
gula transferamus: nisi qua-

ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πίνακι ἐγγράφητο, αὕτη ε) δὲ P. 477. κολοσσία τὸ μέγεθός ἐστι ε).

ATK. Πῶς τοῦτο φής;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὡς Λυκίνη, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημί τὰς εἰκόνας, ὁμοίας οὖσας· οὐ γὰρ ἴσον υ), οὐδὲ ἐγγύς, Ἀθηναίων ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὕτη, ἀλλὰ τῷ x) μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὥς ἂν ἐπὶ πλατυαίου πίνακος καταγεγραμμένη γ). Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανὸς 18 τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλύνουν, (ἡ Θεανὸς z), συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν· ἡ Σαπφῶ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ᾧ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτήν, ἰοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὕτη α), Λυκίνη, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.

α) αὕτη] „αὕτη Edd. priores.“ Certe non omnes: nam αὕτη plane habet Ald. utraque, sed αὕτη B. 1. ε) ἴστι] „ἴστιν Pl.“ Jens. voluit ἴστω. Sed vid. Adnot. υ) ἴσον] „ἴση] Sic Edd. constanter. ἴσον Goll. G. P. L. et marg. A. 1.“ Sic et 2954. 3511. et Goll. nec temere *Schmiederus* sex Codicum lectionem vulgatae praetulit. x) τῷ] „Sic recte L. Par. S. Tò male Pl. J. H.“ γ) καταγεγραμμένη] εἰς τὴν γραφήν addit 2954. per errorem e mox sequentibus huc delatum videtur. z) ἡ Θεανὸς] allenum videtur additamentum esse. α) αὕτη] „ex

tenuis illa quidem in parva quasi tabella picta erat, haec autem Colossaea magnitudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse imagines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad similitudinem, eadem sit, tamen

magnitudine haec praestantior, tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, et Lesbica poëtria, et super illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum conferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia et consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

p. 478. ΑΤΚ. Νῆ Δ', ὦ Πολύστρατε, θανιμάσιος οὔσα. σὺ
19 δὲ ἄλλας γράφε b).

ΠΟΛ. Τὰς τῆς χρησιότητος, ὦ ἐταῖρε, καὶ φιλαν-
θρωπίας, ἣ τὸ ἥμερον ἐμφανεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς
δεομένους προσηνές. εἰκάσθω οὖν καὶ c) αὕτη Θεανοῖ τε
ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς
τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἰσω-
20 φρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἣ τῆς
σωφοσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόν-
τα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν
σώφρονα d) καὶ τὴν περιφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου γεγραμ-
μένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκείνος
ἔγραψεν) ἡ e) καὶ, νῆ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν
τοῦ Ἀβραδάτα, ἥς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

emendatione Jensi. Edd. αὐτή. b) γράφε] „Personam II.
et πολὺν hic addit Fl. et pro γράφε habet γράφον.“ *Ἰκαρον*
minus recte etiam Codd. 2954. 3011. et Gorl. exhibent. Quod
autem ad personarum distributionem attinet, cum Fl. facit
Cod. Gorl. quibus quidem nos obsequendum putavimus, non
tamen id quod *Schmiederus* faciendum censuit, post προσηνές
interrogationis notam ponentes. c) καὶ! in Gorl. non legi vi-
detur. Pro vulg. autem αὐτῇ, quod male de *Panthea ipsa*
intelligendum foret, haud cunctanter reposui, αὕτη, haec quo-
que, i. e. imago; ut supra c. 18. fin. τοιαύτη σοὶ καὶ αὐτῇ (ex
emend. Jensi) ἀρτυρίσθω ἡ εἰκὼν. et superius c. 16. ἀρτυρίσθω
καὶ αὕτη, ut in omnibus editum exstat. Et mox Lycinus:
Παγκάλῃ καὶ ταύτῃ etc. non αὐτῇ. d) σώφρονα] „σώφρονα
P. Vulgatam servat Fl. cum J. Par. etc.“ e) ἡ] „Nihil mutat
Par. et Fl. ἡ adspirat, male.“ Sic male etiam A. 1. 2. B. 1. 3.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge.

Pol. Benignitatis, amice, et humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, et propitium adversus indigentes animum. Similis ergo ipsa (haec) quoque reddatur cum Theano illi Antenor's uxori, tum Arctae et ejus filiae Nausicaae, et si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, et ad virum benevolentiae imago, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi et prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugii, cujus paullo ante mentionem fecimus.

ΑΤΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὃ Πολύστρατε, ἀπειρ- p. 479.
γῶσα, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἀπα-
σαν f) γὰρ ἐπὶ κληλυθας τὴν ψυχὴν καὶ g) τὰ μέρη ἐπαινωῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἐτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαί- 21
των περιλαμβάνεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην
αὐτὴν, μήτε τύπον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβαλλέσθαι, μήτε
ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ
τύχῃ· φυλάττειν h) δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἐαυτὴν, μηδὲν
ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονούσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρεσθαι, καὶ δεξιό-
σις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, τοσούτῳ ἡδίστους
τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσα i) καὶ παρὰ μείζονος ὅμως γενό-
μεναι οὐδὲν k) τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὅποσοι τῷ μέγα
δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐπορίαν
ἐχέουσιν, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης
δοθέντων ἀγαθῶν ὠφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως

f) ἅπασαν] ἅπασιν mendose B. 3. g) καὶ] κατὰ manifesto le-
gendum esse censet Seager. seductus, nisi fallor, Gesneri
versione. At cape locum in hunc motum: *persecutus es lau-*
dando tum cunctam animam, tum singulas ejus partes.
Comma, olim post ψυχὴν positum, quod et ipsum sententiam
impedire potuit, deleui. h) φυλάττειν] „φυλάττει P. Nil
mutat Exc. Fl.“ i) ὅσα] „Vulgatam hanc servat P.“ Osa Ex.
Fl.“ k) οὐδὲν] „Sic Fl. Fr. Par. S. Oὐδὲ J. et V. 2.“ Pro

Lyc. Pulchram undique
hanc etiam fecisti, Poly-
strate. Et prope jam finem
tibi habent imagines: totum
enim animum persecutus es,
per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Ad-
huc enim maxima laudum
supersunt. Illud dico, quod
in tanto fastigio constituta,
neque felicitate illa inflatur,
neque supra humanam men-
suram effertur fortunae fidu-
cia, sed in eodem se plano
continet, nihil ineptum aut
insolens sapit, et adeuntes

civiliter atque aequaliter
tractat, et in prensationi-
bus salutationibusque prae-
stat humanitatem. Quae
quidem tanto sunt his, qui
cum illa versantur, jucun-
diora, quo major est, a qua
proficiscuntur, nec tamen
fastum tragicum prae se fe-
runt. Adeo qui magnis opi-
bus non ad superbiam utun-
tur, sed ad beneficentiam,
iidem etiam maxime digni
bonis a fortuna datis viden-
tur. Ac soli isti invidiam
effugerint merito: neque

- p. 479. τὸ ἐπιφθονον διαφύγουσιν l). οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσῃ τῷ
 p. 480. ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν
 Hom. II. ὄρεῖ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄτην ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν
 XIX, 94. πρῶτα βεβηκῶτα, καὶ τὸ ὑποδείκτερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ
 ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίῃ τῆς ψυχῆς m)
 ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μὴδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω
 ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι, καὶ μεταρσίον ὄχημα, οὐ μένου-
 σιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, εὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰὲ
 πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος,
 τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν πε-
 ριρρύνεσθαι, γέλωτα ὀφλοσκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη
 καὶ κλύδωνα ἐμπέτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρή-
 σαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι
 ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ,
 ἀνθρωπίειον τὴν φορὰν, καὶ ἡγάπησαν ὑψηλότεροι μέ-
 τον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐ-
 p. 481. τοῖς αἰὲ τὰ πτερά, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ,

γινόμεναι unus Par. γινόμεναι. l) διαφύγουσιν] „Sic S. Δια-
 φύγουσιν cett. omnes.“ m) ψυχῆς] Vulgo τύχης, inepte. Cor-
 rexi, monente Seagero, qui τύχης ortum esse putat e similitu-
 dine vocis sequentis τύχη. Addo ego, vel per se libentarios pro-
 clives esse potuisse ad permutandas voces simillimas ψυχῇ et
 τύχῃ. Exemplum vide Catapl. c. 16. ubi pro τύχῃ in Cod. 3011.
 legitur, ψυχῇ.

cum *temere* quisquam emi-
 nenti invidet, si moderate
 illum uti videat felicitate,
 nec ad instar Homericæ il-
 lius Ates per capita homi-
 num ingredi, et conculcare,
 quidquid est imbecillius:
 quale quid humilis animi
 hominibus, imperitia qua-
 dam fortunæ (*rusticitate*
quadam ingenii) usū ve-
 nit. Cum fortuna illos, ni-
 hil talo sperantes, subito in
 alatum et sublimem cur-
 rum sustulit, non manent

in statu, nec deorsum re-
 spiciunt, sed ardua semper
 urgent. Itaque velut ille
 Icarus, liquefacta iis subito
 cera, defluentibusque alis,
 risum debent, praecipites in
 mare et fluctus delapsi. Qui
 vero Daedali exemplo alis
 usi, nec nimium tolluntur,
 memores de cera esse fa-
 ctas; sed humanitus dispen-
 sant volatum, et satis ha-
 bent tantum supra fluctus
 ferri, ut tamen semper ad-
 spergine madescant alae, nec

οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως η) δέκπτησαν· ὅπερ p. 481.
καὶ ταύτην ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσει. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον ο),
παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε
αὐτῇ παραμῖναι τὰ πτερά, καὶ ἔτι πλείω p) ἐπιρροῇν τὰγαθά.

ΑΤΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἄξια 22
γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, καλ-
λίστη q) δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν r) ὑπ' αὐτῶν s) τὴν ψυχὴν
σκέπουσα. ἐπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστοῦ καὶ
ἡμέτερο ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα
ἔστιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπ' αὐτοῦ καὶ θῆναι γυ-
ναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ

η) σωφρόνως] σωφρόνος A. 1. 2. ο) ἄξιον] Restitui comma,
quod vet. Edd. post hanc vocem posuerunt, recent. omiserunt.
Non enim ἄξιον cum τὸν καρπὸν arctius jungi potuit, ut inter-
pretati sunt *Obsoporus* et *Gesnerus*, nisi legeretur ἀπολαμβάνειν,
quod in nullo exemplari inveni. Fortassis tamen legendum
ἄξια, ut mox *Lycinus*, haec respiciens dicit: ἄξια γὰρ οὐ τὸ
σῶμα etc. p) ἔτι πλείω] Vulgo ἐπὶ πλείον. Sed πλείω ex
uno Cod. Par. monente *Belino* recipit *Schm.* verum nec sic
verba *Luciani* omnino genuina putabam: scripserat enim hand
dubie ἔτι πλείω. Non rara autem exempla, etiam in *Luciani*
libris, occurrunt permutatarum vocum ἔτι et ἐπὶ, et h. l. faci-
lior etiam lapsus erat ob sequens verbum ἐπιρροῇν. q) καλλίστη]
„καλλίων Edd. priores male, et ἐρασμιωτέρα, pro — αν.“ r)
ἐρασμιωτέρα] „Ἰσως — να L.“ Hoc, nisi fallor, est καλ-
λόρα. Sic vero quid erat, cur *Reitzius* hanc variam lectionem,
vel potius conjecturam, ad vocem ἐρασμιωτέρα (sic enim editum
in nota) indicaret? Ceterum *Seagerus* voluit ἐρασμιωτέρα legi,
et mox ὑπ' αὐτῇν. Sed. vid. Adnot. s) αὐτῶν] αὐτῷ mallet
Schm. αὐτῇν *Seager*.

uni eas soli praebeant: hi
vero securo simul et pru-
denter transvolant. Quod
quidem in hac vel maxime
laudat aliquis. Quare etiam
dignum ab omnibus fructum
capit (*oportet eam — ca-
pere*) optantibus, cum per-
petuo eas illi alas manere,
tum plura subinde bona ad-
flu re.

Lyc. Et ita fiat, Poly-

strate. Digna enim; quippe
quae non corpore modo, ut
Helena ista, pulchra sit, sed
pulchriorem et amabiliorem
sub istis mentem tegat. De-
cebat vero etiam, magnum
Imperatorem, bonus adeo
et placidus qui sit, hoc etiam
cum aliis, quae sunt ipsi,
bonis beatum esse, ut sub
illius imperio et nasceretur
talis femina, et juncta illi

- p. 482. μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως
Hom. τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἶποι, χρυσίη μὲν αὐτήν ι) Ἀφροδίτη
 II. ἱρξίζειν τὸ κάλλος, ἔργῳ δὲ αὐτήν υ) Ἀθηναίη ἰσοφαρίζειν.
 IX, 598.
Hom. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖν αὐτῇ, οὐ
 II. δέμας, οὐδὲ φῦν, φησὶν Ὀμηρος, οὐτ' ἄρ' φρένας, οὐτε
 I, 115. τὰ ἔργα.

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθῇ φῆς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε, εἰ δοκεῖ, ἀναμί-
 p. 483. ξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἦν τε σὺ ἐπλασας, τὴν τοῦ σώ-
 ματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς x) ἐγραψάμην, μίαν ἐξ
 ἀπασῶν συνθέντες, (βιβλῶν καταθέμενοι*), παρέχωμεν
 ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς τε γ) νῦν οὔσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέροφ
 ἱσμένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ῥασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη z)
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσα μὴ ξύλου,
 p. 481. καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπιπνοίαις a) εἴκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν

ι) αὐτῇ ν] „αὐτῇ Fl.“ υ) αὐτῇ ν] „αὐτῇ Fl.“ x) ψυχῆς] „ἡ
 ψυχῇ Fl. Sed vulgata praestat.“ *) βιβλῶν καταθέμενοι]
 verba suspectae originis. γ) τε] Sic B. 5. γε in ceteris omni-
 bus. z) αὐτῇ ἐκείνη] „αὐτῇ ἐκείνη Fl.“ Seagerus conj.—
 γένοιτ' ἂν αὐτῇ κατ' ἐκεῖνο παρὰ πολὺ et c. Vid. Adnot. a) ἐπι-
 πνοίαις] Vulg. ἐπιπνοίας, admodum jejune. Elegantissimam
 non minus, quam certissimam, emendationem debeo iudicio

ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumen-
 tum mulier, de qua cum
 ratione aliquis Homericum
 illud dicat, *cum aurea illam
 Venere de forma contendere,
 opera autem illam aequipa-
 rare Minervae*. Mulierum
 enim in universum nulla ei
 comparatur. *Non membra,*
 ut Homerus ait, *aut instar,*
non mentem, aut denique
facta.

Pol. Vera dicis, Lycine.
 Quare, si videtur, permixtis
 iam imaginibus, tum ea,

quam tu finxisti corporis,
 tum quas ego pinxi animae,
 unam ex omnibus composi-
 tam, (*hunc ipsum libellum*
proponamus.) admirandam-
 que exhibeamus tum his, qui
 nunc sunt, tum qui erunt
 in posterum. Durabilior
 enim Apellis, et Parrhasii,
 et Polygnotti *tabulis* fuerit,
 cum ipsa quoque gratiae
 prae talibus multum habeat,
 quatenus non e ligno, aut
 cera, et pigmentis facta est,
 sed *adspirato* a Musis com-
 miento efficta, quae quidem

γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμ- p.484.
φανίζουσα.

politissimi *Jacobsii* Animadv. critt. in Callistrati staduas etc. p. 13. cui etiam *Schmiederus* favit, quamquam non audens illam in textum recipere. Cf. Pro Laps. c. 15. ubi pro vulg. ἐπιβολῇ unus Cod. *Witt.* genuinam lectionem ἐπιπλοῇ servavit H. I. *Gesnerus* quoque veram lectionem vidisse, interpretatio ejus satis ostendit.

accuratissima imago fuerit, corporis atque animae virtutem simul declaret.

P. 484. ΤΗΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ARGUMENTUM.

Quum superior laudatio, Imagines inscripta, inprimis adulationis cujusdam impiae nomine displicuisset ipsi ladatae mulieri, jam hac Apologia se ab indigno crimine ita defendit auctor, ut insigni quadam urbanitate et subtilitate usus etiam majores ac solidiores Pantheae laudes addat.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΤ ΚΑΙ ΑΤΚΙΝΟΤΑ).

- 1 ΠΟΛ. 'Εγώ σοι b), ὦ Λυκίνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἀλλὰ πολλὴν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπήνεις τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν c) ὡς ἔην εἰδῆς, τοιόνδ' ἐστίν d): οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γύητες εἶναι, καὶ ἥκιστα e) ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἑπαίνοις

a) ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΤ ΚΑΙ ΑΙΚΙΝΟΤ] Ita inscriptus dialogus in B. 1. et 3. Sed in Ald. neutra indicatum, dialogum esse, et quorum sit. Reitz et recentt. Nominativos nominum inscripserant. b) σοι] „σου Jens. Nil mutat Pl. nec M.“ Nec ulla alia Editionum vet. c) ἐμὸν] μόνον B. 3. turpiter erratum. d) τοιόνδ' ἐστίν] Sic. B. 1. A. 1. 2. Τοιόνδ' ἐστίν B. 3. Τοιόνδ' ἐστίν Reitz et recentt. e) ἥκιστα]

Pol. MAGNAMEquidem, Ly-cine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto, et honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolen-

tia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, et ingenio minime liberali: maxima vero in laudibus, si quis me laudet vehementer

μάλιστα, ὅταν f) τις ἐπαινῇ με, φορτικαῖς καὶ ὑπερμέτρους p.484.
 ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθραίω τε, καὶ ὀλίγου δὲν
 ἐπιφράττομαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεῖν g) μᾶλλον, ἢ p.485.
 ἐπαινῶ, δεικνύει μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι 2
 ἀνεκτοὶ εἶναι ἐς h) ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίῃ i),
 ἕκαστον τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο,
 ἀλλότριον ἦδη, καὶ πολυτελέα σφηγῆς. καίτοι πολλοὺς οἶδα,
 ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἃ μὴ ἔχουσι
 προσάπτει k) τῷ λόγῳ· οἶον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονί-
 ζει τῆς ἀπαῆς, ἢ κμόρφους οὔσα τὸ Νιρέως κάλλος, ἢ τὸ
 Φάωνος, περίθειν. οἴονται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίων ἀλλα-
 γήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφαίς, καὶ αὐτοὶ ἀντιβίβειν
 αὐτοῖς, ὥσπερ ὁ Πελλίας ᾔετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει· 3
 πολλοὺ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος l) ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον m)
 αὐτοῦ ἀπολαύσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς.
 νῦν δὲ ὁμοίόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἰ

ἀν addit 3011. per errorem, credo. f) ὅταν] „ὅτ' ἂν W. et
 sic semper haec vox in illo Ms. Sic et γ' οὐν pro γοῦν teste
 Jensenio.“ g) χλεῖν] Sic A. 1. 2. Reitz et recant. sed χλεῖν
 B. 1. 5. minus saltem concinne. h) ἐς] Sic Schm. e 2954. et
 3011. pro vulg. εἰς. i) γνωρίῃ] γνωρίζει 2955. k) προσάπτει
 3011. et mox εὐδαιμονίζει minus bene, ait Bel.
 l) ἂν ὁ ἔπαινος] Absunt haec ab Gorl. m) ἔργον] ἔργῳ
 conj. Kusteri sine idonea ratione.

nimis, et ultra modum, ex-
 cedens vera, erubesco, et
 tantum non obturo aures:
 eaque res irrisioni potius,
 quam laudi, similis mihi
 videtur. In tantum enim
 tolerabiles sunt laudes, qua-
 tenus agnoscit, qui lauda-
 tur, inesse sibi, quae di-
 cantur, singula. Quod au-
 tem ultra est, jam alienum
 est, et manifesta assentatio.
 Quamquam multos, inquit,
 gaudere novi, si quis in eo-
 rum laudibus ea etiam, quae
 non habent, orationi adiun-
 gat: verbi causa, si senes

ob ipsum maturae aetatis ro-
 bur beatos praedicet, aut de-
 formibus Nirei pulchritu-
 dinem aut Phaonis circum-
 ponat. Putant enim a lau-
 dibus formas quoque sibi
 mutatum iri, et faturum ut
 juvenescant denique, velut
 sperabat Pelias. At hoc non
 ita se habet. Quantivis enim
 pretii esset praedicatio, si
 rem ipsam quoque *et sub-*
stantiam illius percipere ex
 tali excessu liceret. Jam
 vero idem usu illis, inquit,
 venire mihi videtur, ac si
 deformi homini personam

- p. 485. *τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὃ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα, περιαιρειῶ ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτι καὶ γελοιώτερος ἂν γένοιτο, αὐτοπροσωπος φανείς, οἷος*
 p. 486. *ὦν ὑφ' οἷω κέκρυπτο n). ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος κοθόρονους ο), μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίξαι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου p) ὄλῳ πῆχξει ὑπερέχουσιν. Ἐμείνῃτο*
 4 *γὰρ καὶ q) τοιούτου τινός. ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδείουσιν, ἐπαινεῖσθαι πρὸς τινος ποιητοῦ ἐν ᾧσμάτι τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἵκαζεν ἐκείνος τὸ εὐμηκέες τε καὶ ὄρθον· τὴν μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην r) πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν· τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα, ὡς ἦδοιτο s) ἐπαι-*

n) κέκρυπτο] „Nil mutant Edd. nec M.“ o) κοθόρονους] μικροῦς addit 3011. unde μακροῦς legi iubet *Belinus*, desiderans alias oppositum τοῖς, μικρὸς αὐτὸς ὢν. Non vidit igitur, jam in ipsa voce κοθόρονους illud ipsum inesse, quod desiderat. Lectio Codicis nihil aliud esse videtur, quam error temere scribentis librarii, natus e sequente vocabulo. p) ἀπὸ ἰσοπέδου] ἀπὸ τοῦ ἰσοπέδου 2954. 2955. *Schm.* probante *Belino*. q) καὶ] „deest in Fl.“ r) αὐξανομένην] „αὐξομένην *Ex. Fl.* Nil mutat P. nec Edd.“ s) ἦδοιτο] ἦδετο corrigi iubet *Bel.* indefessa corrigendi tales soloecismos, qui ipsi videntur, libidine.

formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, et ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, et qualis sit, et qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat cum hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti me-

minerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero et decentem, sed parvam eandem, et multum a justa statura deficientem, laudatam a poeta in carmine, cum propter cactera, tum etiam quod pulchra et magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, et manum movere: portam vero saepe

νομένη, ἄχρι δὲ τῶν παρόντων τινὰ προσκείμενα πρὸς p. 486.
 τὸ αὖς ἰκτεῖν αὐτῷ, *Ἡέπαισο, ὃ εὐτορ, μὴ καὶ ἀναστῆναι*
ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δέ, καὶ μακρῷ ¹⁾ *τοῦ* 5
του χαλούτερον Στρατονίκην ποιῆσαι ²⁾ *τὴν Σελεύκου γυ-*
ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι ³⁾ *αὐτὴν περὶ*
ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινεῖσαι ⁴⁾ *αὐτῆς τὴν κόμην.*
καίτοι φαλακρὰ ἐκύνχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω θαυκαμένη
τὴν μεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων, ὅτι ἐν τόσῳ μακρῷ τὸ
τοιούτου ⁵⁾ *ἐπεκόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, p. 487.*
ὕακινθικας ⁶⁾ *τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλοῦς τε-*
νὸς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σέλινους τοὺς μὲν ἄλλως
ἔντας εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, 6
τῶν παρεχόντων αὐτῷ κτῆς κόλαξι, καὶ προστίθει δέ,
ὅτι μὴ ἐν ἐπαινοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς, τὰ ὅμοια
πολλὰ κολακείας τε καὶ ἀξυπατάσθαι θέλουσι. χαίρουσι

1) μακρῷ μακροθην 3011. 2955. 2) ποιῆσαι] ποιῆσιν B. 3.
 foedissime erratum. 3) προθεῖναι] „ex emendatione Solani;
 προθεῖναι Edid. priores.“ 4) ἐπαινεῖσαι] ἐπαινεῖν corrigi vult Struv. non
 optimo iure. 5) τὸ τοιούτου] „τοῦτο] τὸ τοιοῦτο W.“ Τὸ
 τοιοῦτον 2955. 3011. Bal. Schm. 6) ὕακινθικας] „Nihil
 mulare Pl. J. Fr. et M. notat Solanus. Sed et idem habent
 Par. S. H.“

idem canere, videntem ni- cum sic affectum caput ha-
 mirum, quantum laudibus beret, scirentque omnes, a
 delectaretur; donec tandem longo tale quid illi morbo
 praesentium aliquis ad au- accidisse; audiebat exsecra-
 rem illius inclinatus diceret, biles poetas, cum hyacinthi-
Desine, quaeso, ne facias, nos illius crines dicerent, et
ut surgat etiam mulier. Sim- plexus quosdam inflecterent
 mile huic, et multo magis cincinnorum, et apiis eos,
 hoc ridiculum quid Strato- qui neque essent omnino,
 nicen fecisse uxorem Se- compararent. Hos itaque de-
 leuci. Poëtis enim certa- ridebat omnes, qui praebe-
 men proposuisse de talento, rent se adulatoribus: adjun-
 quis melius laudaret illius gebatque, non in laudibus
 comam, licet calva esset, ac solum, verum etiam in pi-
 ne paucissimos quidem suos cturis similiter, demulceri
 capillos haberet. Et tamen multos decipique velle. Cau-

- p. 487. γοῦν, ἔφη· τῶν γραφῶν ἐκείνοις κάλιστα, οἱ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάζουσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις ἢ ἀφελῆν τι τῆς ῥινός, ἢ μελάντερά γραψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι α), εἶτα λανθάνειν αὐτοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς
 7. ἰοικυίας. Ταῦτα δέ, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγραμματος, ἐν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν. Ἦρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας, ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε β) οὐδ' ἐκείνα ἠξίου, ταῖς ἡρώϊναις παράθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ γ), καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις. καὶ γάρ αὐ
 p. 488. καὶ τὸδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψεφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν, μὴ κατὰ τὴν Κασσιόπειαν δ) εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσημνή. καί τοι Νηρηΐσιν ε) ἐκίνη ἀντεξήταξτο f), "Ἦραν δὲ καὶ Ἀφρο-

a) προσεῖναι] προσεῖναι 3011. 2955. male. b) δέ σε] „Sic Edd. et M.“ c) αὐ] εὐ conj. Guyet. incite. d) Κασσιόπειαν] „Sic. Fl. Fr. J. Par. H. etc. Schol. et M.“ e) Νηρηΐσιν] „In prioribus Νηρηΐων. Rectius W. Νηρηΐων, quamquam accentu alieno loco posito. Cf. Diall. Marc. III, 1. XIV, 1. Ver. Hist. II, 3. c. a. ubi constanter longa vocalia. f) ἀντεξή-

dent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie expriment: esse autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, et nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod Deabus illam Junoni et Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin hu-

manam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope, et Arete, et Theano, nedum ut eum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum et meticuloase adversum Deos animo affecta sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae fatum simile sustinere videar, laudem ejusmodi si admisero. Et tamen solis illa se conferebat Nereidibus: Junonem autem et Ve-

διτην ἑαβεν g). Ὡς τε, ὦ Λυκίνε; μεταγράψας σε τὰ p. 488.
 τοιαῦτα ἐκλεύσας, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρεσθαι h) τὰς θεαίς i), 8
 ὡς ἀκούσης k) αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἀνάσσει
 αὐτὴν τὸ βιβλίον, οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι δια-
 πικται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ δόσιως τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς.
 ἰδοὺαι τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν,
 εἰ ὑπομῖνοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέ-
 γεσθαι. καὶ σε ὑπεμύνησθε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
 βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυπον ἔφη
 αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον,
 ἀλλὰ πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ l) ταῦτα εἰ-
 πὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς
 καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σε μὴδὲ ἀξυνετωτέ- 9

τάζ(ετο) Vulgo ἀντιζέτ. Restitui augmentum e Cod. Wilt. Cl.
 ἀντιζήτηται Eunuch. c. 5. συνεζητασμένος Cherid. c. 6. extr. ἐζη-
 τήτο Toxar. c. 12. Reitz in Varr. Lectt. hanc variam Wilt-
 tiani scripturam notavit male se habere; quod ipse male fe-
 cit; nisi forte Solani est ista notatio. g) ἑσέβειν] ἐσέβαλεν 3011.
 absurdum vitium, ait Bel. h) μαρτύρεσθαι] „μαρτύρα-
 σθαι] μαρτύρεσθαι W.“ Sic et 2955. Bel. Schm. unice recte.
 i) τὰς θεαίς] „ταῖς θεαῖς P. et marg. A. 1. W.“ Sic et
 2954. 3011. improbante merito Belino. k) ἀκούσας] Sic
 recte B. 1. 3. Reitz et recentt. Sed ἀκούσης perperam A. 1.
 et 2. l) ὁ δὲ] αὐ δὲ conj. Bel. quod articulus cum secunda
 verbi persona conjungi non possit: imo vero cum prima quoque,
 et utrumque quidem cum majore quadam vi, quam hodie ne-
 mo temere ignorat.

nerem colebat. Talia ita-
 que, Lycine, rescribere te
 et *immutare* jussit, alioquin
 ipsam se Deas testari, con-
 tra suam voluntatem te
 scripsisse, cum scias mole-
 stum sibi esse libellum ita
 oberrantem, uti nunc com-
 positus est, neque pietate
 erga Deos neque religione
 conservata. Putabat au-
 tem impie a se factum, et
 nam culpam visum iri, si
 Cnidiac, aut illi, quae in

hortis colitur, *Veneri* simi-
 lem se dici patiatur: admo-
 nebatque te eorum, quae in
 fine libri de ipsa a te dicta
 sunt, cum modestam et a
 fastu alienam laudasti, quae
 ultra humanam se mensuram
 non extenderet, sed vola-
 tum faceret terrae vicinum:
 cum tu statim post haec
 ipsa dicta, supra caelum
 ipsum mulierem extollas, ut
 ipsis etiam Deabus eam dic-
 cas similem. Petebat por-

p. 439. ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅς τοῦ ἀρχιτέκτο-
 τος ὑποσχομένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ
 μορφώσιν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέ-
 σθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα m) δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν,
 οὐ προσήκατο τὴν τέρατιαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ
 αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τῶν ἄλμυρα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον,
 οὐ πιθανῶς Κολοσσούς ἀνυπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω
 κατὰ χώραν ἔαν ἐκλείψει, μὴδὲ κατασκηκρύνειν ὄρος οὕτω
 μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῆνε δὲ τὸν
 Ἀλεξάνδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδριάντα n) μείζον
 τοῦτον ο) τοῦ Ἄθω ἔλεγε αὐτὸν p) ἀνεστάναι, ἐν ταῖς ταῖν
 αἰεὶ μνησσομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρὸς εἶναι γνοί-
 10 μης ὑπεριδεῖν q) οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ταυτὴν οὖν
 τὸ μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν r) τῶν εἰ-
 κότων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν
 τηλικούτων ἀξίαν, μὴδὲ ἰγγύς, ὅτι s) μὴδὲ ἄλλην τινα, γυ-

m) ἔχοντα] „Sic esse in J. Fr. Pl. V. 2. et M. notarat Solanus Sed et sic H. Par. S. etc.“ n) ἀνδριάντα] ἀνδριάντα male accentu transposito Reitz et Bip. Ceterae omnes recte. o) τοῦτον] „Sic restitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores.“ Τοῦτου voluerat Guyet. p) αὐτοῦ] αὐτὸν conj. Guyet. αὐτῷ Reitz At vid. not. q) ὑπεριδεῖν] παραδεῖν 2954. minus bene, ait Bel. r) ἐπίνοιαν] εὐνοίαν conj. Seager. quod minus placet. s) ὅτι] μὴδὲ ἰγγύς τι, μὴδὲ ἄλλην τινα conj. Seager. qui citat

ro, ne Alexandro impru-
 dentiore se putares, qui,
 pollicente architecto, se,
 toto Atho montis habitu im-
 mutato, formaturam eam
 ad ipsius exemplum, ut uni-
 versus mons statua fieret re-
 gis, duas manibus urbes te-
 nens; non admisit portento-
 sum promissum, sed supra
 se arbitratus audacem cona-
 tum, quiescere hominem
 jussit, Colossos parum pro-
 babiliter offingentem, et ut
 suo loco relinqueret Athon
 imperavit, nec montem ita

magnum ad parvi corpo-
 ris similitudinem attenua-
 ret. Laudabat vero illam
 Alexandri magnanimitatem,
 eamque majorem ipso Atho
 statuam sibi posuisse ajebat,
 in eorum, qui semper illius
 recordaturi essent, imenti-
 bus. Neque enim parvi
 animi esse, incredibiliter
 magnam adeo honorem de-
 spicere. Se quoque ipsam
 igitur commentum illud tu-
 um laudare, et excogitatas
 imagines; similitudinem au-
 tem non agnoscere: neque

ταῖκά γε οὕσαν· ὥστε ῥαίησέ σοι εἰ) ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ p. 490.
 προσκυνῶ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀν-
 θρώπινα ταῦτα ἐπαίῳ αὐτήν, μὴδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
 ἵστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ υ) ἐπιστομίῃ με, φησιν, ἐμ-
 περιπατοῦσαν αὐτῇ. Κάκῃνα δὲ σοι εἰπεῖν ἐγγετέλατο.
 ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς αἱ 11
 ἄνδρες ἴστε) μὴδ' Ὀλυμπιάσαν ἐξεῖναι τοῖς x) γυμνασίοις μί-
 λους τῶν σωματίων ἀνεστάναι γ) τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
 ἐπιμειλίσθαι τοὺς Ἑλληνοδικας, ὅπως μὴδὲ εἰς ὑπερβά-
 ληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
 ἀκριβεστέραν γίνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγχείσεως. ὥστε
 ὄρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐκ τῆς μέτρως,
 κῆρα ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλληνοδίκαι τὴν εἰκῆνα.
 Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐτελεῖ. σὺ δὲ ἀκόπει, ὦ Λυκίνε, ὅπως 12
 μετακοσμήσης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσης z) τὰ τοιαῦτα,

*Suidam s. v. Ὀδάλιαθος, ubi legitur inter alia: μέλιστα δὲ
 χαλεπὸν καὶ ἰσχυρὸν τὸ ἀδύνατον εἶναι etc. Praestat h. l. fortas-
 sis: ὁ, τι μὴδὲ ἀλλήν, ut ὁ, τι intelligatur illud ἄλλαν εἶναι τῶν
 τηλικούτων. Saltem ὅτι, quemadmodum vulgo legitur, vix
 ferri posse censeo. t) σοι] Forsan σου, adiecit Solanus.
 Nentiquam recte, modo interpreteris cum Gesnero. u) καὶ]
 „Recte sic M. et Edd. plurimae. Δὲ male Par.“ Μὴδὲ καὶ
 2054. Sed Valcken. ad Herodot. L. VIII. p. 554. vult μὴ
 καὶ ἐπὶ στόμα ὄση. Vid. Adnot. x) τοῖς] „Nihil mutat W.
 Fl. J. V. 2. Par. male ταῖς S.“ γ) ἀνεστάναι] „ίστάται W.“
 z) ἀφαιρήσῃς] ἀφαιρήσεις et modo μετακοσμήσεις malle vide-*

enim illis se, ac ne prope-
 modum quidem, dignam,
 quin neque aliam, quae qui-
 dem sit mulier. Itaque re-
 mittit tibi nunc honorem,
 adoratur primigenia illa
 tua exempla. Tu vero hu-
 manas illas ipsius virtutes
 lauda, neque pede major sit
 calceus, ne supplantet (*suf-
 flaminet*) me, inquit, in
 illo incedentem. Etiam il-
 lud dicere tibi praecipit.
 Audio, inquit, multis di-
 centibus, (utrum, necum

sit, vos viri nostis) neque
 Olympiae licere victoribus
 majores corporibus ponere
 statuas, sed curari ab Hel-
 lanodicis, ne quis verum
 excedat, et accuratius statu-
 arum examen institui,
 quam ipsorum receptionem
 athletarum. Ergo vide, in-
 quit, ne accusemur menda-
 cii circa mensuram, ac no-
 stram deinde imaginem Hel-
 lanodicae deiciant. Hacc
 illa. Tu vero vide, Ly-
 cine, ut retractes librum,

- p. 450. μηδὲ σφαλῆς α) πρὸς τὸ θεῖον, ὥς ἐκείνη πάνν γε αὐτὰ
 ἔδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριτε μεταξὺ ἀναγινωσκομένων, καὶ
 παρηκίτο τὰς θεὰς ἰλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ
 γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τάληθές εἰπῆν, καὶ
 p. 491. αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι β) (εἰπῆν) γ) ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶ-
 τον ἀκούων, οὐδὲν πλημμέλημα γ) ἐνεώρων τοῖς γιγρασ-
 μένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἀρχομαι
 τὰ ὅμοια γιννώσκων περὶ αὐτῶν· καὶ παραπλήσιόν τι
 ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πάσχομεν. ἦν μὲν πάνν
 ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν,
 οὐδὲν ἀκριβὲς διαγινώσκομεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ
 13 συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαί-
 νεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. Τὸ δὲ ἀνθρώπων
 οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάζει, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς

tur Lobeck. ad Phrynicū. p. 716. Non parum certe sus-
 pectam hanc Aoristi primi formam reddidit docta Lobeckii de-
 monstratio. α) σφαλῆς] σφαλεῖς 2954. β) τοιοῦτόν τι] „Sic
 et *FL* cum J. et M. habere notat *Solanus*.“ Cogitavit autem
 τοιοῦτον abesse debuiss. γ) εἰπῆν] „παθῆν L.“ Omnino
 ejiciendum putat *Seagerus*; geminatum scilicet incuria libra-
 rii; quam admodum probabilem sententiam ita sum amplexus,
 ut uncinis vocem suspectam a ceteris sejungerem. ε) πλημ-
 μέλημα] „ἐπλημμέλημα] „Sic bene quod ad orthographiam

et talia auferas, neque in
 numen pecces: cum illa
 aegre admodum ea tulerit,
 et cohorrerit, dum leger-
 entur, et Deas, ut pro-
 pitiae sibi essent, deprecata
 fuerit. Et ignoscendum illi,
 si quid muliebri ei accidis-
 set. Ac profecto, si verum
 fatendum est, mihi quoque
 ipsi tale quid (dicendum)
 videbatur. Nam primo qui-
 dem audiens *recitantem*;
 peccatum nullum in scriptis
 animadverti. At postquam
 illa suam significavit sen-
 tentiam, ipse quoque similia

de iis sentire incipio. At-
 que simile quid mihi usu
 venit iis, quae in rebus illis
 observamus, quas oculis cer-
 nimus. Si enim plane ex
 proximo, et sub ipsis ocu-
 lis, videmus aliquid, nihil
 accurate discernimus: si
 vero recedentes aliquantu-
 lum, ex justae proportionis
 distantia spectemus, dilu-
 cide omnia apparent, quae-
 que recte, quaeque minus
 recte habent. Nimirum ho-
 mo quae sit, eam Veneri et
 Junoni similem pronuntiare,
 quid aliud est, quam aperte

λετιν d) ἐτελλέειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιαύτοις οὐχ p. 491.
οὕτω τὸ μικρὸν μείζον γίνεται τῇ παραθείσει, ὡς τὸ μεί-
ζον ἀποσμηκρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον.
ὅλον, εἰ τινας ἄμα βαδίζουσιν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ
τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος, εἴτα δεήσειεν ἀπώσασθαι αὐτοὺς, ὡς
μὴ ὑπερέχειν θατέρου τὸν ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπε-
ρνατείνονμένου τοῦτο γένοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκρο-
ποδητὶ e) ἐπεγέλῃ ἑαυτὸν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φα-
νῆσθαι, ὁ μείζων ἐκείνος ἐπικύπτει, καὶ ταπεινότερον ἀπο-
φανῇ ἑαυτὸν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν p. 492.
οὐχ οὕτως ἄνθρωπος μείζων γίνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ
ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττωῖσθαι πρὸς τὸ ἐνδόν
ἐπικλόμενον. καὶ γὰρ f) εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων
ἐπὶ τὰ αὐράνια ἐκτείνοντο g) τις τὸν λόγον, ἥτερον ἂν ὁ

Fl. B. 2. S. Par. et M. "Ἐκλημῆλ. male J." Sic male etiam
A. 1. et 2. Sed gravius etiam peccatum erat in vulgata le-
ctione: οὐδὲν ἐκλημῆλῃου, ἐνορῶν τ. γ. quam quasi ex com-
posito Guyet. Solan. et Gesn. ita correxerunt, uti nos edidi-
mus, et recentiores quoque interpretes reddiderunt, Seager.
pro ἐκλημῆλῃου conjecit ἐπετμήσου. d) ἀντὶ κρυφῆς ἐστίν.]
Sic A. 1. 2. convenienter cum constante librorum scriptura
Nigr. c. 13. et Prgm. s. Conc. c. 18. In reliquis, etiam rec-
cent. ἀντικρύς ἐστίν, accentu in prima syllaba omisso. Nihil
de ea quidem re discernit Lobeck. ad Phrynich. p. 443. sq.
e) ἀκροποδητὶ] „Sic Edd. et M.“ f) καὶ γὰρ] Γὰρ vulgo
in Edd. omissum restituit, monente Belino, Schmiederus c
Codd. 2954. 2955. et 3011. ad quos etiam Gorl. accedit. g) ἐκ-
τείνοντο] „ἐκτείνον W. Nil mutat Fl. nec J. Par. etc.“

detrudere Deabus? In tali-
bus enim non tam quod par-
vum est, majus fit illa com-
positione, quam minuitur
majus, dum ad humiliter de-
primitur Velut, si qui una
eant, unus quidem admo-
dum procerus, at alter sta-
tura valde humili; deinde
oporteat aequare illos, ne
alter supra alterum emineat:
non minore supra modum
extendente se hoc fiat, si
vel maxime in summos sp-

digitos erigat: sed si debent
aequalis staturae videri, ma-
jor ille inclinabit se scilicet,
et se ostendet humiliorē:
sic etiam in talibus imagini-
bus non tam homo major
exsistit, si quis eum deo
comparat, quam divinam
naturam necesse est minui
et ad imbecillius infringi.
Etenim si prae inopia ter-
restrium ad caelestia sermo-
nem extendat aliquis, mi-
nore ille culpam susti-

- P. 4. 2. τοιοῦτος αἰσίαν ἔχοι ὑπὸ ἡ) ἀσεβείας· αὐτὸ θρῆν. σὺ δὲ
 14 τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτη καὶ Ἥρα εἰκά-
 σαι αὐτὴν ἐδόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὡστε τὸ ἄγαν τοῦτο
 καὶ ἐπίφθονον ἀφαίρει, ὃ Λυκίε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ αὐτοῦ
 τρόπου τὸ τοιοῦτον, ὅς οὐδὲ ἄλλως ῥάδιος πρὸς τοὺς ἐπαι-
 νους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανε· ἀλλὰ οὖν, οὐκ οἷδ' ὅπως,
 ἀθρόαν πέποιθαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος i),
 καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαινοῖς ἀνα-
 πέφηνας· ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο αἰσχύνθης, εἰ μεταρρῦθμεις l)
 τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω
 ποιῆσαι, ὅποτε ἐξεργάσατο l) τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. στέν-
 τα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε τοπρῶτον m)
 ἀναπειάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων
 τι, ἢ ἐπαινοῦντων· ἤτιαιτο δὲ ὁ μὲν τὴν ῥίνα, ὡς πα-
 P. 493. χεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος
 ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεῖαι, αὐθις τὸν

Illud praefert Jens. Perc. Liter. p. 16. nec, puto, injuria.
 h) ὑπὸ] „ἀπὸ Par.“ i) ἐπιδαψιλευόμενος] Hemsterhus.
 ad Diall. Morit. XXX. Tom. II. p. 662. ubi hujus vocis vim
 et usum egregie exponit, proclivis fuit ad hanc vocem h. l.
 sede mutata post ἀναπέφηνας transponendam, tamen eodem
 fateatur rem redire. k) μεταρρῦθμεις] In prioribus μετα-
 ρυθμ. simpliciter p. l) ἐξεργάσατο] „ἐξεργάσατο M.“ m) το-
 πρῶτον] Sic A. 1. 2. Reitz et recenti. Τὸ πρῶτον separatim
 B. 1. et 3.

nuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum ha-
 beas mulierem formas, Ve-
 neri illam et Junoni similem
 dicere ausus es, sine ulla
 necessitate. Itaque quod
 nimium est et invidiosum
 aufer, Lycine: neque enim
 tuorum tale quid morum est,
 qui neque alias facilis ad
 laudes et promptus esse so-
 leas, sed nunc, nescio quo-
 modo, subitam mutationem
 feceris ista liberalitate, at-
 que ex parco ad illum diem

prodigus in laudando existi-
 teris. Verum neque illud te
 pudeat, si retractes librum
 jam in vulgus editum: quan-
 doquidem etiam Phidiam sic
 fecisse ajunt, cum Jovem
 Eleis claborasset. Stantem
 enim post valvas *aediculae*,
 cum primum illis remotis
 opus ostenderet, audisse
 reprehendentes aliquid, aut
 laudantes. Reprehendebat
 autem alius quidem *nasum*,
 ut nimis crassum, alius fa-
 ciem longiorem, alius aliud

Φειδίαν, ἐγκλεισόμενον ἑαυτὸν, ἐπαγορεύου καὶ ῥοθμί- p.393.
ζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ
ἤγειτο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ' αἰεὶ
ἀναγκάδιον ὑπάρχειν. n) τοὺς πολλοὺς περιττώτερον ὄρεσθαι τοῦ
ἑνός, κἄν Φειδίας ᾔσθ'· ταῦτά σοι παρ' p) ἐκείνης περὶζω,
καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἐκείρός τε, καὶ εὐνους ὦν.

ΑΤΚ. Πολύστρατε, οἷος ὦν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆ- 15
σιν γόνυ ὕψτω μακρὰν, καὶ πατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνο-
χας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μὴδὲ ἐλπίδα μοι ἀπο-
λογίας εἶναι καταλείπεισθαι· πλὴν ἢ ἄλλ' ἐκείνῳ γε οὐ δικαστι-
κὸν ἐποίησατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρῆμην καταδιωκίτης
τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτοῦ τοῦ συνηγόρου. ῥῥστον δέ,
οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν, Μόνον θέοντα
κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν,
οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγγυθέντος q), οὔτε ἀπολογίας ἀποδο-
θείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ
κατήγοροι καὶ δικάσται ἦτε. πότερα δ' οὖν ἐθέλεις, ἀγα-

n) ὑπάρχει·] „ὑπάρχει W.“ Sic et 3011. sed minus bene, ut
recte censet *Bel.* o) ᾔσθ'] Prius ᾔσθ' constanter legebatur, quod
ego tamen non inagis, quam *Jacobsius*, concoquere poteram.
p) παρ'·] „ἀπ'·] Sic Edd. Παρ' W.“ Sic et 3011. 2955. et
merito recepit *Schm.* Vid. Adnot. q) ἐγγυθέντος·] ἐγγυ-

quid. Deinde cum disces-
sissent, rursus Phidiam in-
clusum emendasse et cor-
rexisse signum de plurium
sententia. Neque enim pu-
tabat, parvum esse consi-
lium tanti populi, sed ne-
cesse semper esse, ut multi
plus videant uno, si vel sit
Phidias. Haec tibi ab illa
adfero, et ipse hortor sode-
lis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te orato-
rem, Polystrate, ignoravi!
Orationem quidem adeo lon-
gam, et tantam contra scrip-
tum meum accusationem
protulisti, ut neque apes

mibi defensionis ulla relicta
sit. Verum enimvero hoc
non pro forma et consuetu-
dine judiciorum fecistis, tu
maxime quod indicta causa
judicium dedisti contra li-
bellum, non praesente ipsius
advocato. Facillimum au-
tem, puto, hoc est ex pro-
verbio, vincere, cum solus
curras. Itaque nihil mirum,
si et nos causa cecidimus,
neque aqua nobis infusa,
neque concessa causae di-
cendae facultate. Potius
autem, quod quidem omni-
um minime conveniebat,
accusatores iidem fuistis et

P. 495. πίσας τοῖς ἔγνωσμένοις γ) ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν
P. 494. Ἰμεθαῖον ποιητὴν. παλινωδίαν τινα συγγράφω; ἢ δώσεται
μοι ἐφέσιμον ἀγωνίσασθαι δ) τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἥπερ ἔχης τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκους ε), ὡς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν φθλοῖς ποιήσῃ τὴν ἀπο-
λογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἔτοιμος ἐπὶ τῆς
δίκης.

16 ΑΤΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀνισχρόν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ
ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν
οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογη-
σασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγαλιφύρος γένοιτο πρὸς
αὐτήν, οἷός παρ' ἐκείνης πρὸς με υ) γεγένησai, τολμήσω
ἀναρῶντα τὸν κύβον.

Θέρτος male Edd. priores. "Correxit Solanus. γ) ἔγνωσμένοις]
,,ἔγνωσai. male J. sola." Sola scilicet cum sola A. 2. δ) ἀγ-
ωνίσασθαι] Antea legebatur τινα γένεσθαι. Sed τινα omnino
abest ab W. et recte quidem: nam e praecedente versu in alius
indolis formulam aberravit. Pro γένεσθαι autem ibidem est
ἀγωνίσασθαι, quod et Codd. 2954. 2955 5011. et Gori. serva-
runt. Recte itaque Schm., omisso τινα, restituit ἀγωνίσασθαι,
quinque Codicum lectionem, et formulam solennem: vid. Bis
Accus. c. 12. et Prom. s. Canc. c. 4. ἔπειον ἀγωνίσασθαι simili
ratione dictum. Γένεσθαι h. l. Belinus pro glossemate habet
genuinae lectionis. ε) ἀντιδίκους] ἐν ἀντιδ. Guyet et So-
lan. At vulgata optime habent. υ) πρὸς με] Sic constanter
Edd. vet., sed Reitz et recentt. ex arbitrio πρὸς με, quod non
satis idoneis argumentis probavit Reitz ad Hermot. c. 19. iu.
ubi vide et nostram notam; adde etiam Hermot. c. 32. in. H.
1. si quid in accentu vulgato mutandum esset scribendum erat
πρὸς ἐμὲ, quod quum auctori non placuisse satis certo credam,
non minus certo mihi persuasum est πρὸς με eum scripsisse.

judices. Utrum igitur vis,
contentus decretis vestris
quiescam, an Himerensis
poëtae exemplo palinodian
scribam; an vero pro-
vocandi mihi copiam da-
bitis?

Pol. Per Jovem, siqui-
dem habueris, quod de jure
dicas. Neque enim adver-
sariis, ut tu vocas, sed in-
ter amicos caussam dicas.

Ego vero idem iudicium te-
cum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum,
Polystrate, quod non illa
praesente habeo orationem:
longe enim sic esset melius.
Jam vero necesse est man-
data alteri caussa defungi.
Vernum si talis mihi ad il-
lam internuntius fueris, qua-
lis ab illa ad me fuisti, ja-
cere aleam audebo.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκίне, τούτου γε ἔνεκα, ὡς οὐ p. 194.
φαυλὸν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος
διὰ βραχείων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λό-
γων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δέ, σοῦ
ἔνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν
τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκίне, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης
παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἰτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ περ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-
στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προσηλῆκε δηλαδὴ ἐκείνα,
ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευ-
τέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, (οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς
σε εἰπεῖν, ὃ πέπονθα), οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ
πρῶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὄργῃς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέ-
δοικα, καὶ μοινονουχί καὶ ὄργῃν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρῶγμα
πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄμφομαι δ' ὅμως· οὐ
γὰρ οἶόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρούσης.

Alia res est mox in verbis: οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σε εἰπεῖν, ubi
consentiunt omnes libri in scribendo πρὸς σε, ut par erat.

Pol. Bono animo, quan-
tum ad hoc, esto, Lycine:
nec enim malum me defen-
sionis tuae apud illam acto-
rem habebis, si breviter
dicere studeas, quo facilius
memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mi-
hi oratione opus erat, ad-
versus vehementem adeo
accusationem. Veruntamen
tua caussa in compendium
mittam defensionem. A me
igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine.
Sed tanquam illa praesente
habe orationem: tum ego
apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita ti-

bi videtur, Polystrate, ipsa
jam adest, et prior dixit
nimirum, quaecunque tu ab
ipsa mihi renuntiasti: nos
autem oportet altero jam lo-
co dicere incipere. Quam-
quam, (neque enim dicere
apud te piget, quid mihi
acciderit), terribilius mihi,
nescio qua ratione hoc ne-
gotium reddidisti: atque, ut
vides, sudo jam, et perti-
mui, ac tantum non videre
etiam ipsam mihi videor,
multamque mihi perturba-
tionem haec res objecit.
Veruntamen incipiam: nam
subducere me, ipsa jam
praesente, non est integrum.

p. 491. ΠΟΛ. Καί, νῆ Δία, πολλήν τὴν εὐμένειαν ἐπίσται-
ναι τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὀρᾷς, καὶ προσηγήης·
ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

p. 495. ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλη, ὡς
17 φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὀρῶ, ὅ, τι *)
τηλικοῦτον ἐπῆνέσα, ἥλικον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ
σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ
τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μείζον, ὧν εἰρηκα
περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
γραφα x) τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαθοῦσαν. οὐ
γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γε οὐχ
ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κατὰδεί-
στρον μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἥλικον
τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου
χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς, ὡς ὅσοι γ) τὸ θεῖον μὴ ἐν
παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀρι-
στοὶ ἂν εἴεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι δεῖοι τὸν λό-

*) ὁ, τε] In prioribus Edd. erat ὅτι. Sed bene reddiderat Gcsn.

x) προσέγραφα] „προέγραφα Par. sola.“ γ) ὡς ὅσοι] ὁπό-
σοι 2954.

Pol. Ac multam, ita me
Jupiter, benevolentiam ipso
vultu prae se fert. Hilaris
enim, ut vides, et propitia
est. Itaque fidenter orationem
habe.

Lyc. Ego te, mulierem
praestantissima, cum vehe-
menter, ut ais, et ultra
anodum laudaverim, non vi-
deo, quia in re laudaverim
tantum, quantum ipsa de te
praeconium illud protulisti,
quod magis adeo facis ho-
norem numinis. Prope enim
illis, quae de te dixi, omni-
bus illud majus est: et ve-
nia mihi debetur, si non

hanc quoque tibi imaginem
depinxi, quae propter igno-
rantiam me fugerit. Neque
enim aliam ante illam pin-
xissem. Itaque hac quidem
parte adeo non excessisse
modum in laudando mihi
videor, ut potius multo te-
minus, quam pro dignitate,
dixerim. Considera igitur,
quantum hoc sit, quod prae-
termisisti, quam immensum
ad boni moris, et recti ani-
mi demonstrationem; qua-
tenus, quicumque divinum
numen non obiter colunt,
iidem etiam adversus homi-
nes optimi fuerint. Itaque

γον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελῶν μὲν οὐκ p. 495.
 ἂν τι τομήσαιμε αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὡς
 τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ' ἐκεί-
 νων κ) μέντοι καὶ πάντῃ πολλὴν σοὶ εἰδέναι τὴν χάριν
 ἐμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινεσάντος τὸ μέτριον τοῦ σου τρό-
 που, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερκετὲς, μηδὲ εὐφρο μετὰ τὸν ἐκ-
 ποιήσῃ σοὶ ὁ παρὼν ὄγκος πῶν πραγμάτων, εὐ τὰ τας-
 αῦτα αἰτασασμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν
 ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προσαρπάξω α) τὰ τοιαῦτα πῶν ἐγ-
 κωμίαν, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μεῖζον ἢ κατὰ
 σὲ εἶναι λέγειν, μετρίως καὶ δημοτικῶς σινος διανοίας
 θεῖγμα ἔστι· πλήν ἀλλ' ὅσῳ περ b) ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖ-
 σθαι αὐτὸ οὕτω διακεκμηνη τυγχάνῃς c), τοσοῦτον ἄξιω-
 τίαν ὑπερπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις αὐτήν d). καὶ σχεδὸν
 ἐς τὸν τοῦ Διογέλους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα,

κ) ἐπ' ἐκείνων] ἐπ' ἐκείνων B. 3. pessime. α) προσαρπάξω] Sic Gori. προσαρμύζω 2954. et 3011. sed super scripta vulgata προσαρπάξω. b) ὅσῳ περ] ἐς ὅσον περ 2951. 3011. Bel. c) τυγχάνῃς] τυγχάνεις] Ita dedi. ex B. 2. et M. Τυχάνης Ald. Fl. J. Par. S. H. Sic et B. 1. et recte quidem: nam Indicativus, quem et B. 3. exhibet, nonnisi errori debere videtur. d) τοσοῦτον — αὐτήν] „τοσοῦτον ἄξιωτήν αὐτὴν ἢ ὑπ' αὐτήν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἄξιον. media correpta male J. Αὐτήν Ex. Fl. Vulgatam αὐτήν tamen etiam est in P.“ Τος- οὔτος etiam habent 2954. et 3011. probante Belino.

est omnino retractare oratio- sas libellum accusans, veri-
 nem oporteat, et simula- tatis fidem laudationi feci-
 crum corrigere; auferre sti. Etenim non a vide ra-
 quidem de illo nihil ausim, pere ad se talia praeconia,
 sed illud tanquam caput to- sed pudore propter ea con-
 tins operis atque verticem fundi, quam
 adjecerim. Verum eo no- quae tibi conveniant, dicere,
 mine gratiam tibi me, et id ipsum vero moderati et
 magnam quidem, habere fa- civis animi specimen est.
 teor. Cum enim illam ani- Verum quanto magis ad ip-
 mi tui moderationem lauda- sas laudes sic affecta animo
 verim, et quod nihil in te res, tanto te demonstras sum-
 superbam, nihil timidum mis laudibus digniorem. Ac
 praecens rerum amplitudo paene ad illud Diogenis di-
 produxit; tu tales ob caus- ctum tibi res pervenit, qui,

p. 496. ὅς ἐρομένου τινός, ὅπως ἂν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δοξῆς, ἔφη, καταφρονήσεις· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτός, εἴ τις ἐροῖτό με, Τίνες εἰσὶ μαλίστα ἐπαινῶν ἄνθρωποι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὐ χρὴ ἀπολογισσάσθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδω, καὶ τῇ ἐν κήποις ε), καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμετρα f) ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα g). περὶ αὐτῶν δὴ τούτων h) ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφεύς. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι; εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάθην, p. 497. ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρῳ i) φέροντο. ἐλευθερον γὰρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἐστὶν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἡ βραχύτητα k) νομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος l) ὁρᾷ, ὅπως ὑποθαυμάσεται m), καὶ ζηλωτὸν ἀποφα-

e) τῇ ἐν κήπο[ς] Sic, probante *Belino*, 2955. 3011 *Gorl. Schm.* Vulgo omittae voces τῇ et ἐν. Cf. supra c. 8. f) Ἰμμετρα] *Sic Ald. J. Fl. Par. H. S. Amst. et M. "Ἐμμετρα"* Ed. *Marcell.* male." g) πόδω Interrogationis notam, post hanc vocem vulgo in Edd. vett. excepta B. 3. positam, recte deleverunt *Reitz* et recenti. una cum interp. h) αὐτῶν δὲ τοῦτων] αὐτὸν δὲ τοῦτον B. 3. i) μέτρων] μέτρον edd. k) βραχύτητα] βραδύτητα male *W.* et *Fl.* Nil mutant vulgatae cett. et P." l) ἐξάπαντος] *Sic junctum A. 1. 2. B. 1. Reitz* et recenti. Divisim ἐξ ἁπαντος B. 3. m) ὑπερφανμάσεται] ὑπερφανμάσεται et μοχ ἀποφάνη 3011. quod *Belino*

interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, et a caussa sejuncta. Pro quo autem nunc jam caussa dicenda, illud est, quod Cnidae *Veneri*, et *quae* in Hortis *colitur*, et Junoni, et Minervae simi-

lem dixi, cum formam tuam
effingerem: haec modum ti-
bi pedemque excedere vis-
sunt: de his igitur ipsis di-
cam. Quamquam antiquum
illud dictum est, ad causam
dicendam non vocari poëtas,
et pictores, et qui lau-
dant, hosque minus etiam,
puto, etsi humi et pedestri,
ut nos, oratione, non per
metra ferantur. Liberum
enim quiddam laus est: nec
est modus illius ad magnitu-
dinem aut brevitatem lege

[illegible]

ναὶ τὸν ἐπαινούμενον· οὐ μὴν αὐτήν ἐγὼ βαδιούμαι; μὴ P. 497.
καὶ σοὶ δόξω ὑπὲρ ἀπερίας αὐτὸ δρᾶν. Ἐκείνο δὲ σε φημί 19
εἶδέναι n), τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς o) τῶν ἐπαινετο-
κῶν τούτων λόγων, ὡς χρητὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι
καὶ ὁμοιώσεις προσχρησθῆναι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέ-
γιστόν ἐστιν εὐ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὅδε μάλιστα p) κρίνεται·
οὐκ ἦν τις τοῖς q) ὁμοίους παραβάλλη, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ
ὑποδείστερον ποιῆται τὴν παραθέσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ P. 498.
ὑπερέχον, ὡς r) οἶόν τε προσβιβάζη s) τὸ ἐπαινούμενον. οἶον,
ἦν τις t) κύνα ἐπαινοῦν εἴποι ἀλώπεκος μείζων εἶναι αὐτόν,
ἢ αἰλούρου, ἄρα σοὶ ó u) τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἶδέναι x);

probatum cupidius accepit Schm. Cf. Diall. Morti. XXX, 3.
Οὐποῦν ὁρᾶς, ὅπως ἄδικα ποιεῖν φανῇ. Soma. c. 13. τὰ μὲν
ἔργα ὅπως ἐνυθμα καὶ ἐνσχέμονα ἴσται σοι, προνοῶν etc.
n) εἶδέναι] Hoc verbum, quod vulgo deest, inserit 3011. et
restituit Schm. praemonente Belino. o) τὰς ἀφορμὰς] Πα-
ροχρησθῆναι addit Marcil. Sed non adest in. ulla Ed. nec in. M.
p) μάλιστα] ἂν addi vult Jacobs. quod non est necessarium.
Infra c. 23. in. τύχη οὖν φαίης. Diall. Morti. XII, 2. in. ubi
Editio minor secunda majoris licentiam emendavit. Prom. in
Verbb. c. 3. in. φαίη τις. Hermot. c. 17. extr. οὐ γὰρ πισυν-
οαμί σοι. Ibid. c. 39. extr. ἄμυνον οὐ εἰποῖς. Ibid. c. 45. med.
οὐ γὰρ δὴ — πισυνοαίμεν αὐτῷ. et saepius. q) τοῖς] „abest
ab J. adest in cett. et M.“ r) ὡς] deest in W. siquidem recte
Jensius tradidit Ferc. Liter. p. 161. s) προσβιβάζη] „Hoc
praetuli ex marg. A. 1. W. et Cdd. G. M. P. W. Ἐμβιβάζη
Edd. priores. t) ἦν τις] „εὐ τις W.“ Quod injuria praefer-
endum duxit Jens. De ἦν cum Optativo vid. Hermot. c. 53.
Varr. Lectu. u) ὅ] „A. δ W.“ Vult haec nota, nisi fallor, in
W. legi δοκεῖ δ τοιοῦτος. sic enim 2955. et 3011. x) εἶδέναι]
„δέναι misere J. Ald. Par. Recte εἶδέναι cett. et M.“ In Ald.
quidem utraque inveni ἰδέναι, non δέναι.

constitutus: sed hoc solum . multitudinibusque utatur. Et
videt undique, ut in sum- in hoc laudandi opere illud
ma admiratione ponat, et fere maximum, bene com-
aemulatione dignum osten- parare. Porro illud bene,
dat eum, qui laudatur. Ve- sic maxime judicetur, non
rum hac non incedam equi- si quis paribus aliquod com-
dem, ne alterius consilii in- paret, neque si ad vilius
opia hoc facere tibi etiam quid collationem instituat;
videar. At illud dico (sc verum si quis ad aliquid ex-
scire), tales esse nobis lau- cellentius, quantum eius
dandi locos et formas, ut is, fieri potest, illud, quod
qui laudat, imaginibus si- laudatur, admoveat. Velut

p. 498. οὐκ ἂν εἶποις. οὐ γ) μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ φαίη ἴσαν αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπῆνεσεν. ἀλλὰ πῶ τοῦ ἰδίου τοῦ ἐπαινοῦ ἀποτελεῖται; ἦν ὁ κύων πρὸ λέοντι ἐοικέναι λέγεται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς τὸν 2) Ὁρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν· αὐτὸν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐτελής ἐπαινος. καὶ πάλιν εἰ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ισχυρότερον ἔκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἷε α) γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ β) τοῦ ἐπαινοῦ· ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἄλγειν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον Pindar. 1098 c). ἀλλὰ πῶς ἐπῆνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, forsan οὐδὲ Πολυθέμειος βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἕναν-
Fragm. 115 τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμήνας τέκος; ὅρως
p. 499. ὁποῖός αὐτὸν θεοὶς εἶκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων

y) οὐ] Sic Gort. pro vulg. ἀλλὰ, quod ex interpretamento formulae οὐ μὴν ortum esse videtur, 2) τὸν] „δ W.“ Imo δ τὸν, narrante Jensio Ferc. Lit. p. 161. a) οἷε] εἴη mendose A. 2. b) ἀνοίᾳ] „διανοίᾳ El.“ Sed cum vulgata ceterarum Edd. lectione faciunt M. P.“ c) ἔπαινον] Interrogationis signum, post hanc vocem temere iu Reitz. Editionem illatum, temere repetierunt Edd. recentr. In vet. ne vestigium quidem ejus reperitur.

si quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem esse, aut, scilicet, numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est laudis, efficitur? Si canis leonem par dicatur et magnitudine et robore. Ut Orionis canem laudans poeta leonum domitorem vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniatem,

aut Glaucum ex Carysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiore unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poeta? *Neque Polylucis vim*, dicens, *protensuram adversarias illi manus*, neque *ferreum Alomenae natum*. Vides, qualibus illum Diis comparaverit,

ἀμείνων δ) ἀπέφηνε ε). καὶ οὐτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἤγανά- p. 499.
 κησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαίνουμένος,
 οὔτε ἐκίνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς
 ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ ἠυδοκίμου f) ἄμφω,
 καὶ ἐκινῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλῇ ὁ
 Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητής, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ
 τούτῳ μάλιστα τῷ ἔσχατι. μὴ δὴ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐ-
 τὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον,
 ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόν-
 τος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι 20
 μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μὲν g) σε,
 καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διακρίναι h), καὶ ὀρί-
 σαι i) τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κολακος
 ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, αἶτε τῆς χρείας ἔνεκα τῆς
 ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρό-
 ροιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἷεται δεῖν, ἐκψευδόμενος
 καὶ προστεθείς παρ' αὐτοῦ k) τὰ πλείω, ὡς μὴ ὦν ὀκνησας

d ἀμείνων] „reditum Luciano ex Fl. et W. aberat ab Edd.
 reliqq. e) ἀπέφηνε] „ἀπέφηνεν W. Nihil mutat vulgatum
 Fl.“ f) ἠεδοκίμου] Sic, praecunte Solano, licet nullo
 suffragante libro, qui ad unum omnes habent εὐδοκ. Vid. Pro
 Merc. Cond. c. 3. not. g) ἐπαινῶ μὲν] ἐπαινῶμην una voce
 B. S. h) διακρίναι] „διακρίναι marg. A. 1. W. i) ὀρίσαι]
 „διορίσαι 3. 11. k) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd. vulgo; quod emen-

vel potius etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ulți sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria et honore ambo apud Graecos fuisse, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maximo carmen. Noli ergo admirari, si et ipse, comparatione uti cum vellem, quod

erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altioris, ratione hoc ipsa subiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatorum, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

Lucian. Vol. VI.

D

p. 499. καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλεύως,
 p. 500. καὶ τὸν Νέστορα φάναι l) τῶν ἐπὶ Ἰλιον στρατευσάντων,
 τὸν νεώτατον εἶναι. διομῶσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου
 υἱὸν m) ὀξυηκοότερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν
 Φινέα n) ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκεύως, ἥνπερ μόνον
 κερδῶναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ο)
 ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτο τι, ἢ προσθεῖη τῶν
 μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' p) ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει
 ἀγαθὰ, κἄν μὴ πάνυ μεγάλα ἦ, παραλαβὼν ἐπηύξησε,
 καὶ μεῖζω ἀπέφηνε. καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἔππον ἐπαι-
 νεῖσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὦν ζῶων q), καὶ δρομικόν. ὅτι
 Hom. II. "Ἀχρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλεα.
 XX, 227. καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε φάναι r), Ἀελλοπόδων δρόμον

dandum *Guyetus* monuit." Sic jam ediderat B. 1. Cf. Phalar. II. extr. ibique not. l) φάναι] „Ita Cod. L. φάναι Edd.“ m) υἱὸν] παῖδα Gorl. n) φινέα] „restitutum ex W. Fl. et V. 2. Ἰφρία cett. omnes male.“ o) αὐτὸ τοῦτο] Haec et quae statim leguntur, οὐχ ὅπως, pro glossematis habet *Guyetus*, non minus male, quam quod *Seagerus* pro οὐχ ὅπως legi vult οὐχ οὕτως (int. ποῦ.). p) τὰ δ'] τὰδ' B. 1. 3. prave. q) ζῶων] „Sic etiam esse in Fl. notat *Solanus*, quid tum?“ Tum sequitur, illic non legi ζῶων. *Guyetus* enim ὥς *ἴμεν* ζῶων voluerat, imprudenter errans, quum putaret ὥς legi, quod tamen equidem nusquam inveni. r) φάναι] „Ita dedi ex L. φάναι Edd.“

dando censet omnia: menti-
 tiens plurima ac de suo ad-
 dens, ut neque Thersiten
 Achille pulchriorem pro-
 nuntiare pigretur, et Ne-
 storem dicat eorum, qui ad
 Ilium pugnarunt, maxime
 juvenem fuisse: juraverit
 autem etiam, Croesi filium
 audire acutius Melampode;
 et Phineum acutius cernere
 Lynceo; modo lucrifacere
 aliquid mendacio suo speret.
 At alter, qui id ipsum quo-
 que facit, ut laudet, (qui
 purus putus laudator est)

non ille quidem is est, qui
 mentiatur quidquam vel ad-
 dat eorum, quae plane non
 adsunt; sed quae natura illi
 bona insunt, etiamsi non
 nimis magna fuerint, ea su-
 mit, auget, et facit maio-
 ra. Et ansit ille dicere, cum
 equum laudare vult, levem
 inter ea, quae novimus,
 animalia, et ad cursum
 aptum,

*Per summas currat, nec
 eas confringat aristas:*
 et rursus non dubitet dicere
 procellipedum cursum equo-

ἔπειτα. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν; καὶ ἀρίστα κατα- Hom.
σκευασμένην, εἴποι ἂν. Hymn.
in Ven.
278.

Ζηρὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος κἄν περὶ τῆς συβώτου καλύβης p. 501.
εἴποι, εἰ μόνον τε παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἔλπισεν. Hom.
ὅπου s) Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, IV, 14. Odyss.
ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακίαν καταναλωμένων,
ἔληρει ὑπὸ βηχὸς ἐνορλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμε-
λὸς ἐχρέμπετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου αὐτῶν γνώ- 21
ρσμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν καὶ ψεύσα-
σθαι t) τοῦ χαλροῦσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν
δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ κἄ-
νινα οὐ μικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ'
ὅσον ὅσον τε αὐτοῖς, χρωῖνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαι-
νοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς
τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολα- p. 502.
κίας καὶ ἐπαινοῦ ἀληθοῦς δείγματα, ὥς μὴ πάντας ὑπο-
πίπτῃς u) τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνης, καὶ παρα-

a) ὁ πού] „Nil mutant Edd. nec M.“ Ὡς που Guyet. δ γού
Solon. ὅπου καὶ Reitz. vel assentitur Guyeto. At de emenda-
tione h. l. plane non est cogitandum. t) ψεύσασθαι] „ψεύ-
δοσθαι W.“ quod placuit Jensio. u) ὑποπίπτῃς] „υποπτέ-
ως W.“ Sic et 2955. quod placuit Belino.

rum: et si domum laudat
pulchram et optime aedifi-
catam, dicat:

*Talis nimirum Jovis intus
Olympii aula est.*

At adulator hunc versum
etiam de subulci tugurio di-
cat, si modo accipere ali-
quid a subulco speret: cum
Cynaethus Poliorcetae De-
metrii adulator, omnibus
adulandi rationibus consum-
tis, laudaverit vexatum a
tussi Demetrium, quod mo-
dulate screaret. Non so-
lum autem hic utriusque ge-

neris character est, quod
adulatores non dubitant
mentiri etiam in gratiam eo-
rum, quos laudant; lauda-
tores autem extollere stu-
dent, quae adsunt: verum
etiam illa re non parva
distant, quod adulatores,
quantum possunt, utuntur
hyperbolis; laudatores au-
tem in his ipsis quoque so-
brii sunt, et intra terminos
se continent. Haec tibi
pauca de multis sunt adula-
tionis ac verae laudis speci-
mina, non omnes omnino

- p. 502. μαρτῆς τῷ οὐκίῳ μέτρῳ ἐκότερον. Ὡς οὖν, εἰ δακτῆ.
 22 πρόσγε τοῖς ὑπ' x) ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέ-
 ρους, ὡς μάθοις γ), εἴτε τούτω, εἴτε ἐκείνῳ, εἰκάσι.
 ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν τινα ἄπορρον οὖσαν ἔφη τῷ ἐν Κνίδῳ
 ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώ-
 τας ὄντως νομιζομένην· εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἶαν
 πάντες ἴσασιν, οὐ πᾶν ἐκ πολλοῦ δασυτήματος ἦν τὸ
 23 τόλμημα z). Τὰχα οὖν a) φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρηκας,
 1 ἐπαινῶν μὲν σοὶ ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθορον μὲν
 σοὶ ποιήσασθαι τὸν ἐπαινον ἔχῃ, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπει-
 κῆσαι ἀνθρώπων οὖσαν. ἐγὼ δὲ, (ἤδη γὰρ με προῤῥεται
 τοληθὲς εἰπεῖν,) οὐ θεαῖς γε b), ὡς βελτίστη, εἴκασα, τὴν
 χνιῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ χαλκοῦ, ἢ
 p. 503. ἀλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγεννημένα,

x) ὅτι] „ἀπ' marg. A. 1. W. et Ex. Fl. Sed vulgatam tuetur P
 eaque melior.“ γ) μάθοις] „μάθος W.“ Sic et 2955. et
 3011. sed minus bene, iudice *Helino*. z) τόλμημα] „Ut ait
 Cynaethi cum Luciano haec collatio, non, ut nunc, veritatis
 rei cum laudibus a Luciano scriptis, pone post τόλμημα inter-
 rogationis notam.“ Sic *Seagerus*, contra quoniam librorum
 consensum, et, si quid sentio, citra omnem necessitatem,
 quoniam vulgata interpungendi ratione nihil possit verius esse, et
 aptum. a) οὖν] „ex L. restitutum.“ O οὖν Edd. priores.“
 Τὰχα δὲ *Gesn.* conj. b) γε] *se* conj. *Jens.* et *Reitz* vel certe
 εἰκασά *se*. Neutro opus est. Vid. Adnot.

laudantes suspectos habeas,
 sed discernas, et sua utrum-
 que mensura metiaris. Age
 igitur, si videtur, admove
 his, quae dicta a me sunt,
 regulam utramque, ut vi-
 deas; kniene an illi conve-
 niant. Etenim si deformem
 quandam statuæ Cnidiae si-
 milem dicam, impostor sane,
 et Cynaetho ipso magis adu-
 lator vere habear: si vero
 talem, qualem omnes no-
 runt, non sane magni ille
 ausus intervalli fuerit. At
 forte jam dixeris, quin jam

dixisti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi per-
 missum esto. Verum invi-
 diae non obnoxiam oportebat
 laudationem facere, nec
 similem Deabus dicere ho-
 minem. Verum ego, (jam
 enim ipsum me verum ad se
 dicendum invitabit), non
 profecto Deabus, o prae-
 stantissima, similem dixi
 hominem, sed bonorum arti-
 ficum operibus, e lapide, et
 aere, vel ebore perfectis.
 Quae autem facta sunt ab
 hominibus, ea similia homi-

οὐκ ἄσπερος, οἶμαι, ἀνθρώπους εἰκάζειν· ἔκτος ἐῖ μὴ σὺ p. 5. 3.
 σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου
 πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε
 Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πᾶν πολλῶν c) εἰῶν. ἀλλ' ὅρα
 μὴ ἄσπερον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὡς
 τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας d) ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ
 μῆτισι ἔγωγε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ οὔτε) μάλιστα σε f) 24
 αὐταῖς ἐκταῖς εἰκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἔγωγε πρῶτος
 ταύτην ἐκτιμῶν τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιη-
 ταί· καὶ μάλιστα ὁ πολέτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν
 ἀναβιβάζομαι συναγορεύσοντά g) μοι· ἢ h) οὐδεμία μετὰ
 νῆ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι. ἐρησσομαι τοῖον
 αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ γὰρ διαμνησκονταίς,
 εὖ ποιούσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐρραψωδημένων αὐτῇ)
 τί σοι εἰκεῖνο δοκεῖ, ὅποτεν περὶ τῆς αἰχμαλώτου λέγῃ
 τῆς i) Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἠέλη, ἐπένθει

c) πολλῶν] πρό πολλῶν conj. Solanus. Sed vid. Adnot. d) εἰ-
 κόνας] „εἰκωνας male J. Recte cett. et M. media brevi.“
 Statim ἀνεφίκτους (sic) 2955. male. e) ὅτε] Vulgo ὅ, τι, quod
 cisi corrigendum monuerat Jensus in nota ad superiora quae-
 dam verba, non tamen recent. Editores morem gesserunt.
 f) σε] „restitutum ex W. It Edid. priores.“ g) συναγορεύ-
 σοντα] „συναγορεύοντα Fl. male. Vulgatum tenent cett. et
 M.“ συναγορεύοντα 2955. h) ἢ deest in B. 3. i) τῆς] Sic non

nibus dicere, non puto im-
 pium: nisi forte hoc tu Mi-
 nervam existimas, quod est
 effictum a Phidia, aut illud
 Caelestem Venerem, quod
 in Cnido fecit Praxiteles
 ante annos non ita multos
 (non admodum multis post
 annis). Sed vide, ne pa-
 rum deceat, talia de Diis
 sentire, quorum veras ima-
 gines supra humanam imita-
 tionem esse positas, equi-
 dem arbitror. Si vero vel
 maxime illis ipsis *Deabus* si-
 milēm te dixissem, non

meum istuc fuerit, neque
 primus ego istam viam se-
 cuerim; sed multi ac boni
 poëtae, et maxime civis ille
 tuus Homerus, quem nunc
 etiam advocatum mihi exei-
 tabo, aut fieri non potest,
 quin ipse mecum damnetur.
 Interrogabo igitur illum,
 potius vero te pro illo, (me-
 ministris enim, in quo bene
 facis, venustissima quaevis
 illius carminum) quid de il-
 lo tibi videtur, cum de cap-
 tiva dicit Briseide, illam
 aureae Veneri similē luxia-

p. 503. τὰν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν, ὡς οὐχ ἱκανὸν, εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκνυῖα ἔσται.

Hom. II, Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίονσα γυνὴ εἰκνυῖα θεῶν.

XIX,

286. ὁπότεν οὖν τοιαῦτα λέγει E), μισεῖς κεινόνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βελλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἱπαι-

p. 504. φῳ; ἀλλὰ κἄν σὺ μὴ δῶς I), ὃ γε τοσοῦτος αἰὼν δίδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδέ ὁ μαστίζας τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδέ ὁ τὰ νόθα ἐπισημνύμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ἀφελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεισθέσεται, βάρβαρον γυναικα, καὶ ταῦτα, κλαίονσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν παρβαλλοίμιν εἰκόσι θεῶν γυναικα φαίδραν, καὶ μειδιῶσαν τὰ 25 πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν m); Ἐπὶ μὲν τοι n) τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἴρα ὅσῃν αὐτὸς φειδῶ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμε-

solum Codd. 2955. et 3011. sed etiam omnes Edd. vet. sola Reitz. excerpta, ubi editum τις, manifesto errore, quem, ut par erat, emendarunt recentt. k λέγει] λέγει 2955. l) δῶς] la prioribus δῶς sine jota: habet tamen B. r. Cf. Hermot. c. 74. m) ἔχουσιν] Interrogationem manifestam post hanc vocem sola notat Schm. Ed. nec Gesnerus eam notaverat secus atque Obsorpeus. n) τοι] n) W. Sic et 2955.

se mortem Patrocli: tum paullo post, quasi non satis foret, si soli similis Veneri sit,

Sic fatur, inquit, lacrumans par sanctis femina Divis.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, et abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, ne-

que qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureas Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus et frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines? Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, et quam illorum imagines proportionem quadam dispen-

τρον. ὡς ο) ὄμματα μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἄλλον αὐτὸν p.504.
 εἶναι τῷ Διὶ, τῷ p) Ἄρει. δὲ τὴν ζώνην, στέφανον δὲ τῷ Hom.
 Ποσειδῶνι, διαίρων τὸν ἄνθρωπον κατὰ μέλη πρὸς τοσού- Il. 11.
 των θεῶν εἰκόνας· καὶ αὐτὸν πάλιν q), βοροτολογῶν Ἄρει r), 478.
 φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω ε), θεοειδῆ τὸν Φρύγα
 νιν τοῦ Πριάμου, θεοεικέλον ι) πολλάκις τὸν Πηλεΐως.
 ἀλλὰ ἐπ' αὐτοῖς αὐθις ἐπὶ τὰ γυναικεία τῶν παραδειγμάτων.
 καί τις γὰρ δὴπου αὐτοῦ λέγοντος·

Ἄρτεμιδι ἰκέλη, ἣ δὲ χρυσέη Ἀφροδίτῃ, καὶ,

Οἷη δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' αὐρῶς.

Ὁν μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει x), XIX, 54.
 ἀλλὰ καὶ γ) τὴν Εὐφρόβου κόμην ταῖς Χάρισι. ἀπεικα- c. a.
 αει ε), καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσούτ' Ibid.
 ἔστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὅ VI,
 μὴ ταῖς θεαῖς εἰκόσι διαπεκόμεναι· ὥστε ἡ ἀκρίβεια ἐξα- 102.
 26

p. 505.

Hom.

Odyss.

XIX, 54.

c. a.

Ibid.

VI,

102.

26

ο) ὡς] ὅς conj. Seager. adductus, opinor, versione Latina, in qua
 verba qui — dicat non tam Graecum ὅς, quam ἔς expriment:
 est enim ὡς nam, ut alibi sexcenties. Simili injuria eadem par-
 ticula tentata a T. Fr. Benedicto in verbis, ὡς ἦν με αὐτῷ ἡφῆς,
 αὐτὸν τῶν τυφλῶν διοίω, Charon. c. 1. sub fin. p) τῷ] καὶ B.
 3. importune. q) αὐτὸ πάλιν] Hic nomen Hectoris aut alius
 herois excidisse putat Solanus. Sed vid. Adnot. x) Ἄρει:]
 „Ἄρει Hom. At prius Edd. Luciani et M.“ s) ἄλλω] „ἄλλως
 W.“ t) θεοεικέλον] „καὶ θεοεικέλον W.“ u) χρυσέη] Sic ex
 ipso Homero. In Edd. prioribus χρυσῇ. x) ἀπεικάζει:] ἀπει-
 κάζειν 2955. pessime. Omnino omittit 3011. γ) ἄλλα καὶ:]
 ἀλλὰ δὲ καὶ 3011. probante Belino. z) ἀπεικασα:] ἀπεικασα
 2955, et 3011, mendose.

sarit, qui oculis quidem et
 capite similem eum dicat
 Jovi, quod ad balteum au-
 tem Marti, ac pectus Nep-
 tuno, in sua hominem mem-
 bra dividens pro totidem
 Deorum imaginibus. Ac
 rursus homicidae Marti si-
 milem ait esse, et alium alii:
 Dei specie Phrygem Priami,
 Dei similem saepe natum
 Pelci. Sed redeo rursus ad
 exempla muliebria. Audis
 enim sane illum dicentem:

Dianae similis, vel quae
 Venus aurea fertur, et

Qualis Diana in monti-
 bus errat.

Non solum autem ipsos ho-
 mines Diis facit similes, sed
 Euphorbi etiam comam Gra-
 tiis similem dixit, eamque
 infectam sanguine. Atque
 in universum tot sunt in
 hoc genere, ut nulla poe-
 scos pars sit, quin divinis
 imaginibus exornetur. Ita-
 quo aut illa etiam deleantur,

- p. 505. ἀληλεφθω α), ἥ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφεισθῶ. αὐτῷ δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνέκθωνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὠκνησάν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινεῖναι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς τοῖς τῶν βοῶν εἶκασεν. ἕτερος δὲ τις ἰοβλήμακρον τὴν Ἀφροδίτῃν ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλον τίς β) ἀγνοεῖ τῶν κἄν ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου ποιήσει ὀμιληκότων;
- 27 Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἐτε μετριώτερα, εἴ τις θεῶν εἰοικέναι λέγεται c). ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιος, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδάωνιοι, καὶ Ἑρμαῖ d) προσεγορευόμενοι; Αἰτωὶ δὲ γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρου τοῦ Ἀνπρίων e) βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἡγανάκτησεν ἡ θεὸς, θυνάμενη λίθον αὐτὴν, ὥσπερ τὴν Νιόβην, ἀπεργάσασθαι. εἰ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ διεσπασμένοι εἰσιν

a) ἐξαληλεφθω] „Sic I. Pl. H. Par. etc. Ἐξαληλεφθω W.“ Ἐξαληλεφθω 2955. prave. b) ῥοδοδάκτυλον τίς] Sic, ut par erat, B. r. 3. et interpret. Sed ῥοδοδάκτυλον τις ineptissime A. r. 2. Reitz. et recentt. c) λέγεται] Sic 2955. Bel. Schm. pro vulg. λέγεται. d) Ἑρμαῖ] „Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W.“ Vid. Adnot. e) Ἀνπρίων] „Κυπρίου Par. sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ.“ Forsan pro illo αὐτοῦ, quod cap. seq. legitur post vocem ἀνέκθωνος.

aut nobis quoque andere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum et similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim oculos comparavit bubulis: alius autem aliquis superciliis violaceis Venerem dixit: roseis enim digitis insignem quis eorum ignorat, qui vel paucillum in Homeri poematibus versati sunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si

quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot jam imitati sunt, Dionysii, et Hephaestiones, et Zenones, et Posidonii, et Hermac cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae Cypriorum regis et tamen non indignata est Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt supersticiosissimi, tamen divinis nominibus ad fatietatem abutentes. Fere enim pleraque

εἶς πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς f) πόρον ἐπιχω- p.506.
μίνους. ἀφ' ὧν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἔστιν.

Ὡς οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφοδὲως διακείσθαι πρὸς 28
τὴν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημνίληται ἐς
τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, ἐκτός ἐἰ μὴ τινα νομί-
ζης ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνούντας οἱ θεοί,
ἐκδὸν πρὸς g) ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς
ἀμύνονται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον τῶν h) φιλοσόφων
ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ
εἰ ἔχων πρὸς σέ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἔνεκα τουτουῖ i)
παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατόν ἐστι, ὦ Λυκίνε· 29
μακρὰ γὰρ εἰρητά σοι ταῦτα k) καὶ ὑπὲρ τὸ ὕψος τὸ
ἐγγυρόμενον l)· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν.
καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυσάμενος p.507.
τὰ ὧρα, ὡς μὲν τι παρεμπεσὼν ἄλλο συγγένη τὴν ταξίν
αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

- f) εἰς] ἐς 2955. *Bel. Schm.* g) πρὸς] πρὸς B. 3. h) τῶν]
„Decret articulus in Edd. additus nunc ex *Coll.* et M.“ i) του-
τουῖ] Sic 2955. *Bel. Schm.* Vulg. τουτου. Ceterum post ἔνεκα
in plerisque vet. Edd. comma positum est satis importune.
k) ταῦτα] καὶ ταῦτα priores Edd. Sed καὶ abest a Gorr. haud
dubie melius. l) ἐγγυρόμενον] „restitutum ab *Solano.*
Ἐγγυρ... Edd. priores. Ἐγγυρόμενον V. 2.

apud illos de caelo sunt. Itaque tuum non est, meti-
culose adeo affectam esse ad
laudes. Si quid enim in
scripto adversus numen pec-
catum sit, tu quidem rea
minime illius es: nisi quam
putas etiam auditionis poe-
nam esse. Me vero tum
Dii punient, cum ante me
Homerum et alios poetas
ulti fuerint. At illi nondum
nec optimum philosophorum
nlti sunt, qui Dei imaginem
esse dixit hominem. Multa
adhuc ad te dicenda cum

habeam, Polystrati hujus
caussa desinam, ut memi-
nisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc
possim hoc, Lycine. Longa
enim a te habita est oratio,
idque ultra infusam tibi
aquam. Studebo tamen il-
lorum meminisse, et, ut
vides, jam ad illam abire
festino, obturatis auribus,
ut ne quid incidens aliud
ordinem illorum confun-
dat, ac deinde accidat mi-
hi, ut exsibiler a spectato-
ribus.

p. 507. *ΛΥΚ.* Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἀρι-
στα ὑποκρίνη· ἐγὼ δὲ, ἐπειπερ ἅπαξ σοὶ τὸ δράμα πα-
ραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὅπου τὰν δὲ τὰς
ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἴδῃ καὶ αὐτὸς
παρέσομαι, ὁψόμενος, ὅποιόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος
ἔσται.

Lyc. Ipsi tibi curae erit, vero sententias renuntiabunt
Polystrate, ut optime agas. judicum, tum jam ipse quo-
Ego vero, quandoquidem que adero, visurus, quis
semel personam tibi tradidi, certaminis exitus futurus
nunc statim discedam. Cum sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ. p.507.

ARGUMENTUM.

Contentio hæc est Scythæ et Graeci, utra natio sanctius colat amicitiam. Ad quam rite disceptandam hæc statuunt conditionem, ut quina uterque exempla proponat probatae fidei amicorum. Quod quum ita ab ambobus factum esset, ipsi jam, certamine omni misso, amicitiam inter se jungunt.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

ΜΝΗΣ. Τί φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ 1
ὑμῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὲν θεοὺς p.508.
γε οἴομενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀπο-
θανῶσι θύειν ὡς περ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰορταῖς καὶ πανηγύρεσι
τιμῶμεν αὐτούς.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. Αἶν' tu, Toxari, sa-
era facitis Oresti ac Pyladi
vos Scythæ, et Deos esse
illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mne-
sippe, sacra facimus: verum
non quo Deos arbitremur
esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud
vos viris etiam bonis post
mortem sacrificare tanquam
Diis?

Tox. Non hoc modo, sed
diebus festis etiam celebri-
tatibusque illos honora-
mus.

p. 508. *MNHS.* Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ*) ἐκ εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς; νεκροῖς γε οὖσιν.

TOX. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενῆς εἶεν· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξεν, μεμηνημένοι τῶν ἀρίστων α), καὶ τιμῶντες β) ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

p. 509. *MNHS.* Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρε-

2. στήν δέ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους ἐποίησασθε γ), καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, καὶ δ) τὸ μέγιστον, πολέμιους; οἳ γε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπήγαγον γ), οἷς τῇ Ἀριέμιδι καταθύσαντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμογύλοι, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλεῖα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἄλλὰ καὶ τὴν Ἀρ-

*) δὴ] abest a Gori. a) τῶν ἀρίστων] τῶν ἀρίστων τῶν ἀρίστων 2955. b) τιμῶντες] „τιμῶμεν Edd. omnes male. Τιμῶμενοι Jens. At remissa lectio est in Coll.“ c) ἐποίησασθε] „ἐποίησατε Ex. Fl. Nihil mutant Edd. nec P.“ Sed 2954. consentit cum Ex. Fl. d) καὶ] Sic cum Jacobo correxi vulgatum ἢ ε conj. Jacobus in Porson. Advers. p. 297. quam confirmarunt Codd. 2954. et Gori. e) ἀπήγαγον] Sic Jacob. et Lang. e 2955. pro vulg. ἀπήγαγον, quod Belinus minus Atticis frequentatum dicit, quasi de forma, nec vero de tempore, h. l. agatur. Aoristum et Schmiederus inperfecto praetulit.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestantissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequentes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine admirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent, et, quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio cjectos, qui tum erant, Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodiis, superatoque praesidio, et regem interfecerint, et adscita sibi sacer-

εἶμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες, κατα- p. 509.
 γλάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου f). ὥστε εἰ δὲ
 ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολλοὺς p. 510.
 ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τουντεῦθεν αὐτοὶ ἦδη
 πρὸς τὰ παλαιὰ g) σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς
 εἰς h) τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ
 γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθιστοι
 γινέσθαι, τῶν περιλείπων θεῶν τὴν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν
 ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἷμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν
 ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγή i) αὐτῶν ἦκοντας ἄνδρας
 ἐκθιάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι k) θύετε ὡς θεοῖς.
 Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτοις Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, 3
 ἀλλ' εἰπέ, τί ἄλλο l), ὃ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο,

f) νόμου] „deest in Fl.“ Nec non in Codd. Parr. probante Be-
 lino, qui vertit: *se moquant de la republique des Scythes*.
 Schmiederus et Jacob. vocem ut suspectam notarunt. Mihi
 non ita videbatur. Sub lege enim illa, ut recte vidit Wiel.
 intelligendus mos ille Scytharum, hospites Dianae immolandi;
 de quo multus est Euripides Iphigen. Taur. — Modo pro ἀπο-
 συλήσαντες in 2051. est συλήσαντες a manu prior. g) πρὸς τὰ
 παλαιὰ] ejiciens la putavit Solan. tanquam glossema vocis
 τουντεῦθεν. Sed vid. Adnot. h) εἰς[ἐς 295. Schm. Jac.
 i) ἐξαγωγῇ] ἐξαγωγῇ 2155. Modo ἀπὸ τῶν θεῶν Gorl.
 k) οὖσι] „non adest in Fl.“ Nec in Gorl. et 2954. l) ἀλλ'
 εἰπέ, τί ἄλλο] In prioribus omnibus: ἀλλ' εἰπε τί ἄλλο.
 Vitium loci emendavimus e conj. Schm. Vid. Adnot.

dote, quin ipsa derepta
 Diana, navigio, derisa com-
 muni Scytharum lege, eva-
 serint. Itaque propter ista
 si honoratis illos viros, fieri
 non potest, quin multos
 illis reddatis similes. Atque
 hinc ipsi jam ad antiqua re-
 spicite, utram bene vobis
 eveniat, multos in Scythiam
 Orestes et Pyladas appel-
 lere. Etenim mihi quidem
 videmini quam celerrime
 hac ratione impii ipsi et sine

Diis futuri, si reliqui Di
 eodem modo e vestra vobis
 regione in peregrinam abdu-
 cantur. Nempe deinde puto,
 pro Diis omnibus viros, qui
 eorum educendorum caussa
 venerint, consecrabit, et
 sacrilegi qui apud vos fue-
 rint, iis tanquam Diis sacra
 facietis. Quod si enim non
 harum rerum caussa Ore-
 sten ac Pyladen honoratis;
 dic saltem, quid aliud,
 Toxari, beneficii vobis

p.510. ἀνθ' ὅτου πάσαι οὐ θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι γεννομήκατε, καὶ ἱερείους ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάσαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμήσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας m), ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπειράτον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργούς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλεγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐπ' n) αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείξαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων ἰθῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴ ο) ἐάλωσαν, οὕτως ἀν-

p.511. δρεῖως χρῆσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ διαφεύξονται p) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλεῖα

m) ἀπάραντας] „ἀπάραντας jota subscr. Edd. vet. n) ἐπ' Sic e conj. Seageri pro vulg. iv. De illo verterant Erasmi et Gesner. o) ἐπειδὴ] Sic omnes Edd. vet. recte. Sed errorem Editionis Reitz. πειδὺν turpiter propagarunt Bip. et Schm. et, quod valde mireris, Jacob. p) διαφεύξονται] „διαφυλάξονται] Sic Edd. Διαφεύξονται L. rectius.“ Accedit huius rectori lectioni etiam 295i. receperunt itaque jure suo Bip. Schm. et Jacob.

praestitere, pro quo illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, et rebus olim gestis contraria.

Tox. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum facta, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausii, longam adeo a sua patria navigationem in-

gressi, expeditionem in Pontum susceperunt, intentatum adhuc Graecis, praecler illos, qui Argo vecti bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes portentosas de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum essent, viriliter adeo in ea re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum, vindicata regis injuria, et ablata

τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· p. 511.
 πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστά, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια
 παρὰ πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα
 ἡμῖς Ὅριστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἤρωσιν αὐτοῖς
 γράμεθα.

ΜΝΗΣ. Λίγους ἂν ᾔδη γ), ὃ, τε σεμνὸν καὶ θεῖον 4
 αὐτοῖς ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ,
 πολλοὺς ἂν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμ-
 πόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας, τοὺς γ) οὐκ ἐς τὸν
 Ἰόντον, οὐδὲ ἄχρῃ τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μό-
 νον ἐςπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρ-
 βαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἄπασαν γὰρ οὕτοι
 αἰτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι
 καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὲ τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν
 ἐπανάσιν. οὗς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ
 ταῦτα, καπτήλους καὶ ταριχοπώλας ε), εἰ τύχοι, τοὺς πολ-
 λούς αὐτῶν ὄντας.

γ) ᾗ δὲ] „deest in Fl.“ et 2954. γ) τοὺς Φοίνικας, τοὺς]
 αὐτῶν] „Adest hoc in J. Fl. Fr. v. 2. B. 2. Par. H. S.“
 Abundare enim αὐτῶν putaverat Solanus. Sed pro αὐτῶν in
 Cod. 2954. legitur αὐτοὺς. Unde veram lectionem τοὺς resti-
 tuendam esse acute vidit Jacobsius. Aliter, sed minus bene,
 Schmiederus maluerat αὐτὸν οὐκ ἐς τὸν IL sc. μόνον. ε) ταρι-
 χοπώλας] Sic 2954. 3011. Del. Schm. Jacob. pro vulg. ταρι-
 χοπώλους. Cf. Vit. Auct. c. 11.

Diana, inde solverunt: quo-
 modo hæc non admiranda,
 non divino quodam apud
 omnes, qui virtutem lau-
 dant, honore digna? Ve-
 rum non ista nos in Ore-
 ste et Pylade spectantes
 pro Heroibus illos tracta-
 mus.

Mnes. Dic ergo jam, quid
 præclarum et divinum alind
 perfecerint. Quantum enim
 ad navigationem profectio-
 nemque, multos ego tibi
 diviniore illis mercatores

ostenderim, et maxime
 Phoenices, non in Pontum
 modo, neque ad Macotida
 usque et Bosporum navi-
 gantes, sed utique et Grae-
 cum mare percurrentes et
 Barbarum. Omne enim isti
 litus, et oram omnem, ut
 ita loquar, perscrutati sin-
 gulis annis, sero auctumni
 domum suam revertantur.
 Hos tu eadem ratione Deos
 puta, idque, cum caupones
 et salsamentarii sint eorum
 forte plerique.

p. 511.

ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ εἰ) θαυμάσιε, καὶ σκόπει, καθ'

5 ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν u), εἴ γε ἐν Ἀργεὶ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὺς ἀποδεδείκται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίρους γε x) οὖσιν· καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ἐξ-

p. 512.

νοι *) ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύνθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ ἐξετάζομεν, ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ φθοροῦμεν, εἰ μὴ γ) φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκίλους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλεγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι οὗτοι δὴ ἀριστοὶ ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέταις καταστῆναι, ὡς χρηὶ τοῖς φίλοις ἀπάσης τῆς τύχης z) κοινωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυνθῶν a) τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

c) ὦ] „non adest in Fl.“ non in Gorl. et 2954. u) κρίνομεν] διακρίνομεν 3011. x) γε] „te Fl. male.“ Sic etiam in 2954. et Gorl. ubi etiam ἐταίρους vitiose. *) ἐξένοι] τε addit Gorl. temere. γ) μὴ] deleri vult Belinus aut in μὲν mutari, quippe longissime remotus a veri sensus intellectu. z) ἀπάσης τῆς τύχης] Articulum vulgo in Edd. omissum restituerunt, Belino monente, Schm. et Jacob. e 3011. a) καὶ ὑπὸ Σκυνθῶν etc.]

Tox. Quin audi, carissime, et vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoquidem Argis et Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis; apud nos autem et templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, et sacrificia offeruntur, et alius omnis honos habetur. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim in-

quirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invenimus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, et volut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, et sic ab optimis quibusque Scythae-

καὶ ἂ γὰρ μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀνα- p.512.
 γραψάντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέ- 6
 θεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον
 τούτου μάθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέραις
 ἡμεῖς τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐν αὐτῇς b) γεγραμμένα
 διαμνημονεύσμε. Θᾶπτον γοῦν τοῦνομα *) ἱκαστος αὐτῶν
 ἱυλάθετο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου
 κριμαίαις ἀγνοήσμεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ περιβόλῃ τοῦ νεώ-
 ῖα αὐτὰ, ὅποσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν πα- p.513.
 λῶν ἱκασμένα δεικνύται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ
 ἡλῶ, εἴτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθορείσης αὐτῶν c) τῆς
 πῶς συνελημμένος d), καὶ πρὸς τὴν θυερίαν παρεσκευασ-
 μένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη καταρχεται αὐτῶν· κατα-
 κρηνὴ δὲ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκώς e) τὰ δεσμά

„Nihil mutare J. Fl. Fr. notarat Solanus. Sed et ita Par. H, S.“
 Scilicet Solanus haec verba usque ad *θεραπεύσασθαι* aut mutila
 aut loco suo mota alioque transferenda esse censuit. Vid. Adnot.
 b) αὐτῇς] „αὐτοῖς male Fl.“ *) τοῦνομα] τοῦνομα ἄν
Stadlbaum amiciss. in literis privatis rescribi jubet, quod mihi
 quidem non videtur necessarium esse. Vid. ad Pro Imagg.
 c. 19. Varr. Lect. c) αὐτῶς] αὐτῶ Exc. Fl. Sed cum vul-
 gata conspirat F. αὐτῶ etiam 2956. 2955. et 3011. quod quum
 nullo praestare vulgaris censuisset *Belinus*, recepit *Schm.* non
 prudentissimo, opinor, consilio, quamquam et *Jacobus* secutus
 est. d) συνελημμένος] „*Συνελ*—ους et *παρεσκ*—ους *Marc.*
 Nil mutant Edd.“ e) ἐκδεδυκώς] ἐκλελυκώς conj. *Bel.* nulla
 plane de causa.

rum coli. Et, quae secum
 invicem aut pro se subie-
 runt, ea relata in literas
 majores nostri in aerea co-
 lumna dedicarunt in Ore-
 steo, lata lege, primam dis-
 ciplinam et institutionem
 pueris nostris esse hanc co-
 lumnam, et quae scripta in
 illa sunt, uti memoria com-
 prehendant. Itaque facilius
 sui patris nomen unusquis-
 que illorum obliviscatur,

quam Orestae atque Pyladis
 facta ignoret. Sed in con-
 septo etiam templi eadem,
 quae columna indicat, pictu-
 ris expressa ab antiquis,
 ostenduntur; navigans Ore-
 stes simul cum amico; de-
 inde inter rupes fracta illo-
 rum navi comprehensus, et
 ad sacrificium paratus; et
 Iphigenia jam illos immolat;
 e regione vero in altero
 muro, jam exntus vinculis

E

Lucian. Vol. VI.

- p. 515. γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἤδη πλέοντος f), ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἰτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν *) τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τοῦτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδος τις ἂν, ὁπόσῃν ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γραφεὺς ἐκάτερον, ἀμελοῦντα g) μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολέμιων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρω, καὶ πρὸ
- p. 514. ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξέμασι, καὶ παρ' οὐδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ *) τὴν ἐπ' ἐκείνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ h) σώματι. Τὴν δὴ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς θεοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ

η) πλέοντος] „πλέοντες Exc. Fl. male. Vulgata[m] adserit P.“ Deinceps ἐκκρεμαννύμενον Gorl. *) αὐτῶν] αὐτῇ male Gorl. g) ἀμελοῦντα] ἀθλοῦντα 3011. et Gorl. mendose. *) καὶ] καὶ 2954. h) αὐτοῦ] αὐτοῦ 2954. 2955. 3011. Bel Schm. Jacob. repertum etiam in Gorl. sed nihil est, nisi importuna correctio. Cf. simillimum locum Charon. c. 24. et Varr. Lectit. Tom. III. p. 72. mox c. 10. τὴν αὐτοῦ ἀνακρύπτει, i. e. αὐτῷ ipsius; c. 12. περὶ αὐτὸν εἶχε.

depictus est, Thoantem interficiens, et Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navijam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu

cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, et pro illo occurrere tentantem telis, et nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, et intentam illi plagam suo (ipsius) corpore velut praecipiat. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, et malorum communionem, et fidem, et socialitatem, et veritatem

ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀν- p. 514.
 θρώπων ταῦτα φήθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελ-
 τιστος, ἣ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέ-
 χει μὲν κατ' οὐρον ὁ πλοῦς εἴη ε), τοῖς φίλοις ἀγαπα-
 κεύουσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι κ) τῶν ἡδυνῶν· εἰ δέ τι
 καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν θ) αὐτοῖς, οἷχονται, μόνους τοῖς
 κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἰδῆς*),
 οὐδὲν Σκυθαὶ φιλίας μείζον οἶδονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ'
 ἑτῇ ἂν τις Σκυθῆς μᾶλλον σεμνύναιτο ι), ἢ ἐπὶ τῇ συμ-
 πονήσει φίλων ἀνδρῶν, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥσπερ
 οὐδὲν ὕπειδος μείζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδύτην φιλίας γεγε-
 νῆσθαι κ) δοκεῖν· διὰ ταῦτα ο) Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τι-
 μῶμεν, ἀρίστους γενόμενους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν
 φιλίᾳ δεινεργόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς πάντων θαυμάζο-
 μεν, καὶ τὸννομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους ρ)

ι) εἴη] ἂν εἴη conj. Bel. quia nihil opus est. κ) κοινωνήσουσι] κοινωνήσουσι 2955. λ) ἀντιπνεύσειεν] ἀντιπνεύσουσι Fl. ἀντιπνεύσουσι 2955. et Gori. ἀντιπνεύση 2955. *) εἰδῆς] εἰδέης 2955. ι) σεμνύναιτο] σεμνύναιτο Id. κ) γεγενῆσθαι] γενέσθαι 2955. ο) ταῦτα] τοῦτο Exc. Fl. Nil mutant Edil. nec P. Τοῦτο etiam in 2954. quod non improbat Jacob. ρ) Κοράκους] Κοράχους superscriptum in 3011. Κοράκους la Croze.

firmitatemque amoris mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantiores cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est, in quo Scy-

thes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, et in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus et Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, et in amicitia eminnerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus: id autem est

p. 51. καλεῖσθαι· τοῦτο δὲ ἔστιν q) ἐν τῇ ἡμετέρῃ φωνῇ r), ὥς περ
 ἂν εἴ τις λέγοι, φίλοι *) δαίμονες.

p. 515. MNHΞ. Ὡ Τόξαρ, οὐ μόνον ἄρα ταῖς τούτοις ἀγαθοῖς
 8 ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τοῖν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ
 καὶ ῥῆσιν ἐπεῖν ἀπάντων πιθανότατοι. ἐμοὶ γοῦν, τίς
 ἄλλως γινώσκοντι ε), ἦδη καὶ αὐτῷ θάλασσαν ποιεῖν δοκέει,
 οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειώσαντες. ἐλελήθεις δὲ
 με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ᾶν. πάνν γοῦν ἐνερ-
 γῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστιάῳ εἰκόνας ι), καὶ
 τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα.
 πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾤηθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπούδαστον εἶναι
 φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἄτε γὰρ ἄξίους κ) καὶ ἀγρίους ὄντας
 αὐτοὺς, ἔχθρᾳ μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, φι-
 λίαν δὲ μηδέ x) πρὸς τοὺς οἰκιστάτους ἐπαναφύεσθαι γ).

q) τοῦτο δὲ ἔστιν τοῦτο ἂν δὲ ἔστιν B. 3. pravo errore.

*) φίλοι] φίλοι 2554. a pr. manu, sed postea correctum.

r) φωνῇ] „φωνῇ J. male.“ ε) γινώσκοντι] γινώσκον 2955.

3011. v) τὰς ἐν τ. Ὀρ. εἰκόνας] τοὺς ἐν τ. Ὀρ. ἀγρίους

2955. quod pro glossa habetur Belino. Lucianus saltem non

ita scripsisse putandus. u) ἀξίους] „ex emendatione Solani.

Edd. priores ξένους.“ Erasmus iam sic vertit, quasi ἀξίους

legeretur. x) μηδὲ] „μηδὲ J. H. ut fere semper“. Sic et A.

1. 2. B. 1. ut voluit γ) ἐπαναφύεσθαι] „Et sic esse in

Jl. aeque ac in J. notat Solanus. Sed et est in H. Par. etc.

Ἐπαναφύεσθαι tamen in Gori.

nostra lingua, ut si quis
 praesides amicitiae genios
 dicat.

Mnes. Igitur non sagittis
 modo, Toxari, boni fuerunt
 Scythae, et rebus bellicis
 praestantiores aliis, verum
 etiam in dicendo maxime
 omnium probabiles. Mihi
 quidem, aliter ad hunc diem
 sentienti, iam et ipsi recte
 facere videmini, cum divi-
 nis adeo honoribus Orestem
 Pylademque afficitis. Sed
 nesciebam, vir optime, te

pictorem etiam bonum esse.
 Lucidissime enim nobis,
 quae sunt in Oresteo, ima-
 gines ostendisti, et pugnam
 virorum, et quae pro se in-
 vicem exciperent vulnera. Ve-
 rum neque hoc putabam, ita
 studiosae coli inter Scythas
 amicitiam: quippe ut inho-
 spitales et agrestes, in ini-
 micitiis semper versari illos
 arbitrabar, et ira, et ex-
 candescentia; amicitiam ve-
 ro neque inter conjunctissi-
 mos suscipi; colligens ista

ταμπαρόματος τοῖς τε ἄλλοις, ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ p. 515.
ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τὰλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων α) καὶ 9
δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονεάς καὶ οὐκίτεροι ἴσμεν, οὐκ
ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθεῖην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι
Συῦθαι α) πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἶσι, καὶ
ὅτι φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, φάδιον
ἐπαδειξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθη-
δὸνα μου ἀκούσης, ἣν εἶπαι τι ὦν κατανευρόμενα β), πολὺν p. 516.
ᾗδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκῶτε τοὺς
μὲν περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων γ) εἰπεῖν ἂν δύνα-
σθαι, τὰ ἔργα δ) δὲ αὐτῆς ε), οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν
λόγων f) ἐμμελεῖσθαι, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῶν ἐπαινεῖσαι τε αὐτήν,
καὶ δεῖξαι, ἥλικον ἀγαθὸν ἔστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προ-
δόντες τοὺς λόγους g), δραπετεύετε, οὐκ εἰδ' ὅπως, ἐκ μέ-
σου τῶν ἔργων. καὶ ὅπόταν ὑμῖν οἱ τραγικοὶ τῆς τοιαύ-

α) ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων] ἡμῖν εἰς τὸ τῶν Ἑλλήνων 2954. ἡμῖν
εἰσι Gori. α) Συῦθαι] Συῦθαι A. 1. 2. β) κατανευρόμενα
νινόμενα 3011. Gori. γ) ἄλλων] ἄλλως 2955. deinceps ἂν εἰ-
πίω 3011. Gori. δ) τὰ ἔργα] τὰ ἔργα 3011. ε) αὐτῆς] „αὐ-
τοῖς male Exc. Fl. Vulgata tuctur P.“ f) λόγων] ἄλλων
marg. A. 1. W. et Exc. Fl. Vulgata etiam est in P. ἄλλων
habent etiam Gori, et 2954. unde Jacobus conj. τῶν ἄλλων λό-
γων. g) λόγους] φίλους Gori. et 3011.

tum e reliquis, quae de iis
audimus, tum inde, quod
parentes mortuos in cibo
habent.

Tbx. Utrum in reliquis
etiam nos et iustiores ad-
versum parentes Graccis, et
religiosiores simus, de eo
in praesenti tecum non con-
tenderim. Amicos autem
Scythas multo Graccis ami-
cis fideliores esse, et mayo-
rem amicitiae rationem in-
ter nos esse, quam apud vos,
demonstratu facile est. Et,
per ego te Graccorum Deos

oro, ne moleste me audias,
si quid eorum dixero, quae,
postquam diu inter vos ver-
sor, observavi. Vos enim
mihi videmini verba quidem
de amicitia melius aliis pos-
se facere; at opera illius
non tantum non pro digni-
tate illorum verborum me-
ditari atque exercere: sed
sufficit vobis laudasse illam,
et quantum sit bonum osten-
disse. Cum autem opus ea
est, proditores orationis ve-
strae, nescio quomodo me-
diis ex operibus transfugitis.

p. 516. τας φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δαπνύσωνται, ἐπαινέετε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμάτε, ἀλλ' ἢ τοῦ ἡ) φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ι) ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκείναι τραγωδίαι, τοῖς κεινοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἰοικόμενος ὑμᾶς ἀπολαττοῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμίγεθες κεχρηνότες, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον κ) γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῆς ι)
 10 πλεονεκτοῦμεν. Εἰ γ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιοῦμεν, τοὺς μὲν καλαιούς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἣ ἡμεῖς, ἣ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· (ἐπεὶ κατὰ γὰρ τοῦτο πλεονεκτοῖτε π) ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιολίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ

h) του] που sola Reitz. forsā per errorem, quem tamen recent. emendarunt. Vell. Edd. omnes tou exhibent, item Cold. tres Paris. i) ἐκ ποδῶν] ἐκποδῶν A. 1. 2. k) ὅσον] „ὅσῳ L. P. et marg. 1.“ Sic et 2954 2955. 3011. Gori. et mox iidem τοσοῦτον. l) αὐτῆς] Sic Schm. monente Belino, c 2954. 2955. 3011. et Edd. Basill. pro vulg. αὐτοῖς, quod praetulit Jacob. m) πλεονεκτοῖτε] πλεονεκτεῖτε 3011.

Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis et plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragodiae, inanibusque his et mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, et im-

mane quantum hiantes, non minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis (*operibus ejus*) praestamus. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo adnumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poetas, qui

Πατρόκλου φίλιαν, καὶ τὴν *) Θησέως καὶ Πειρίθου; καὶ p. 516.
τὴν ἄλλην n) ἱταυρίαν o), ἐν καλλίστοις ἔπεισι καὶ μέτροις p. 517.
(βαυρωδουνας). ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι p) τῶν
καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι q),
ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, οὐ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ καὶ ὀπότερος
ἂν ἐν τοῖτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παρὰσχεται τοὺς φί-
λους, αὐτὸς τε νεκρικῶς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακη-
ρύξει, κάλλιστον ἄνθρωπον καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος·
ὥς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς,
ἀπομνηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς r) ἐπιτίμιον
ἔστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα,
Ἕλληνας, Σκύθης αὐτὸς ὢν.

MNES. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον 11
ἀνδρὶ, οἷόν σοι, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνν εὐστόχους
καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένῃ τοὺς λόγους· οὐ μὴν

*) τὴν] deest in 2954. n) καὶ τὴν ἄλλην] „non comparent
in P. G. sed adsunt in Edd. omnibus.“ Καὶ τῶν ἄλλων 2954.
2955. 3011. Bel. Schm. melius Gori. Salm. Basill. et Jac.
καὶ τὴν ἄλλων, qui tamen mallet τὴν τῶν ἄλλων. Adsunt hae vel
explicationes Grammaticorum, vel correctiones. o) ἱταυρίαν]
,ἱταυρίαν P. Nil a vulgata abit Fl.“ p) προχειρισάμενοι]
προχειρισάμεθα conj. Seager. Vid. Adnot. q) διηγησάμε-
νοι] „διηγησάμεθα P. et marg. A. 1. W.“ r) Σκυθικῆς]
ἡττης vel ἡνικα τοῖς Σκύθαις ἡττης conj. Guyet. Vid. Adnot.

Achillis et Patrocli amici-
tiam, et Thesi atque Piri-
thoi, reliquumque sodali-
tium, pulcherrimis versibus
et numeris canant: sed pau-
cos quosdam de his, qui
nostro ipsorum tempore
vixerunt, promamus, quo-
rum enarremus facta, ego
quidem Scythica, tu autem
Graeca: et uter his vicerit,
et meliores produxerit ami-
cos, ille victor erit, suam-
que praeconio patriam or-
nabit, pulcherrimo et hone-
stissimo peracto certamine:

Nam multo equidem liben-
tius mihi videor solitaria
pugna superatus dextram
praecidendam praebere, quae
Scythicae gentis poena est,
quam deterior alio in ami-
citia judicari, idque Graeco,
cum ipso Scythia sim.

Mnes. Est quidem, To-
xari, opus minime contem-
tibile, cum viro, qualis tu,
bellatore pugnam solitariam
inire, qui tam apta ad sco-
pum, et acuta argumenta
habeas. Veruntamen nequo
ego ignave adeo ac tam cito

- p. 517. ἐγεννῶς γε οὕτω καταπεδοῦς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικόν ἅπαν, ὑποχωρήσομαι σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δοῶν μὲν ἐκείνοις ἡττηθῆναι τοσοῦτους τῶν *) Σκυθῶν, ὁπόσους οἱ τε μῦθαι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμῖντεροι παλαιαὶ γραφαί, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῆδισας Ἑλλήνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἀλῶναι ε). εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν θεξίαν, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτιμηθῆναι καλόν. πότερον δὲ ἀρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῃ ἂν τις πλείους ἐξη λέγειν, τοσοῦτῃ ε) εὐπερώτερος δοξάειν ἂν πρὸς τὴν νίκην;
- p. 518. ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ἀρίσθω μὴ ἐν τῇ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἡμίτους, καὶ εἰ τομώτεροι φαίνονται αἱ σαι υ) τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαι· καιρώτερα δηλονότι ἐργάζονται μοι τὰ x) τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδῶσω πρὸς τὰς πληγὰς.

*) τῶν] deest in Gorl. s) ἀλῶναι] ἀλλῶναι A. 2. t) ὁπόσῃ — τοσοῦτῃ] ὁπόσα — τοσοῦτον Do. 11. 2954. Sed *Belino* placuit ὁπόσον — τόσῳτον. u) τομώτεροι — σαι] „*Τιμώτεροι* male *Par.* Sed pro *σαι*, s) *Ex. Fl.* Vulgatae adstipulatur P.“ Post *ἀλλ'* deest ei in 2954. x) τὰ] „Non adest articulus in *Fl.*“ Nec in tribus *Mss. Paris.* Omisit itaque *Schm.* monente *Belino*; sed imprudenter factum, perinde ac si cap. in. in verbis παρασκευασμένη τοῖς λείποντι articulum delere volumus.

prodens omnem Graciorum, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, et antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti: Graecos vero universos, tot gentes, et tot urbes, deserta causa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, justum fuerit. Utrum vero finire nobis

oportet numerum amicarum actionum; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior?

Tox. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multitudine earum insit robur, sed in eo, quae sint praestantiores: et si penetrabiliores tuae narrationes tanquam tela meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

MNHΣ. Ἐδ' λέγεις, καὶ ἀρίστωσαν, ὁπόσαι ἰαυαί. p. 518.
πίστε γ) ἔμειπε δοκοῦσιν ἐκατέρῃ ε).

ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομο-
σάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἱερῶν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν α) τὰ
τοιούτω, οὐ πᾶν χαλεπὸν, καὶ ὁ ἀλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ
ἀμόσσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

MNHΣ b). Ὁμούμεθα, εἴ τε καὶ ὄρουσι δέιν νομιζέμεν.
τῆς c) δὲ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν.... ἄρ' ἰκανὸς ὁ Φί-
λιος d);

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὀμῶμαι σοι
ἐν τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ.

MNHΣ. Ἰστω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα 12
ἐν λέγῳ πρὸς αἶ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὁπόσον
εἶναι τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυρσθάνομενος, ἱερῶν, μηδὲν
παρ' ἑαυτοῦ ἱπιτραγῶδων. καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀγα-
θοκλέους καὶ Δεινίου φίλιαν διηγέσομαι, αἰοῖδιμον ἐν τοῖς

γ) πίστε] „Persona ΤΟΞ. ante πίστε erat in Edd. quam Gro-
novii (Graevii) monitu sustuli, et uno versu serius, ubi MNHΣ.
legebatur, collocaui. nec erat ΤΟΞ. in Fl.“ x) ἐκατέρῃ φ)
„ἐκατέρῃς Fl. Nil mutant cett. nec P.“ Cum Fl. faciunt 3011.
2 54. Gori. a) πλάττειν] πράττειν 2954. 3011. peccatum
librarii. b) MNHΣ.] „ΤΟΞ. Edd. excerpta Fl. quae MNHΣ.“
c) τ(ς) „MNHΣ. Τ(ς) Edd. demia Fl. itaque personae nomen
et hic sustulimus.“ d) Θεῶν; — Φίλιος;] Θεῶν ἰκανός; ἀρ'
ὁ Φίλιος; conj. Guyet. et Solan. In Fl. desunt ἀρ' ἰκανός.

Mnes. Recte dicis: et fi-
niantur, quot satis sint.
Quinque mihi quidem uni-
cuique videntur *sufficere*.

Tox. Et mihi videtur.
Dic prior, sed jurato prius,
te vera dicturum. Alioquin
enim fingere talia non ad-
modum difficile, et convin-
cendi obscura ratio. Si vero
juraveris, fidem negare ir-
religiosum fuerit.

Mnes. Juramus, si quid
opus esse iurato arbitraris.
Quis vero tibi Deorum no-

strorum — num idoneus est
Philus?

Tox. Sane. Ego autem
patrium tibi in mea oratione
jurabo *jusjurandum*.

Mnes. Audiat igitur Ju-
piter Philus, me, quae-
cunque ad te dixero, aut,
quae ipse sciam, dicturum,
aut quae ab aliis, quanta
fieri potuit cura, exclusive-
rim, neque quidquam tra-
gicæ fabulositatis additu-
rum. Ac primum Agatho-
clis et Diniae *amicitiam*

pi518. ἵστατο γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γάρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρό πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς *) φίλιον, ὡς εἶδεξε, ἰάλλα p.519. δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν e), οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην f) περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος g) Ἐφεσίου φίλος ἐν παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολὴν· καὶ, ὥσπερ εἰκὸς νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν h), ἱκανοὺς μὲν συμπεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνείναι, φιλίας δὲ πλείστον ὄσον ἀποδίδοντας. τίως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τοῖν κολάκων i). τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ φορτικὸς ἐδόκει l), ὑπομνήσκων αἰεὶ l) τῶν προγόνων, καὶ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτοῦ πησάμε-

*) ἐς] πρὸς Gorl. e) οὐδὲν — πολλῶν] οὐδὲν Σαμίων τῶν πολλῶν ἀμείνων 3011. f) τὴν ἄλλην] „τῶν ἄλλων L.“ g) Λυσίωνος] Λυσίωνος 2955. h) αὐτὸν] αὐτοῖς 2955. Schm. Jacob. At. cf. c. 6. fin. ibiq. not. in Varr. Lectt. i) καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] suspecta Guyeto. k) ἐδόκει] „ἐδόκος male FL“ l) αἰεὶ] Sic Bip. Schm. Jac. monente Belino e tribus Mas. Pariss. et Gorl. pro vulg. καὶ.

enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem caussa, ut ostendit, praestantissimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniæ autem, Lysionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Diniæ ultra fidem, et, quod facile credas de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa se habebat, ad compotandum quidem idoneos, et voluptatem suo convictu pa-

randam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, et una esse, et una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Diniæ etiam nihilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, et importunus visus, qui maiorum illum continuo admoneret suorum, et servare iuberet, quae multo labore parta pater ipsi reliquisset.

νος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώμους ἐπῆ- p 519.
 γεν m) εἶσι αὐτόν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνους ἐκώμαζε n),
 λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ ποτε ὑπὸ 13
 τῶν κολάκων ἐκείνων ο) ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρῶν
 αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημῶνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς,
 καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά p) καὶ γραμματικά q) τε
 εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς, καὶ στέφανοι ἡμιμά- p 520.
 ραντοι, καὶ μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα r), καὶ ἄλλα, ὅποσα
 αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται *), κατὰ μικρὸν
 αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ
 πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε,
 καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰόμενοις, ἄχρῃς ἂν λάθωσιν
 εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστειὸν μὲν
 τε γύναιον *), ἐταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τοῦ προερχοῦ-

m) ἐπῆγεν] „Sic Edd. et P. ἀπῆγεν Ex. Fl. et marg. A. 1.“
 Sic et 2955. 3011. et Gorl. non improbane *Belino*. n) ἐκώ-
 μαζε] subdititia habuit *Guyetus* justo delicatius.
 ο) δ] „Nou adest articulus in Fl. „nec in 2954. p) πολιτικά
 „πολιτικά P. et marg. A. 1.“ q) γραμματικά] „γραμματικά]
 Sic P. et L. cum marg. A. 1. Γραμματικά Edd.“ Iuno γραμ-
 ματικά τε etc. ad literas et accentum recte. Vid. ad *Hermot.*
 c. 57. Tom. IV. p. 440. r) ἀποδεδηγμένα] ἀποδεδηγμένα
 2955. mendose. *) μηχανῶνται] ἐπιτεχνῶνται Gorl. s)
 ἀστειὸν] μὲν τε γύναιον] Sic 2955. 3011. *Belino* pro-
 bante, quem etiam *Jacobus* secutus est. Olim aberat τι.
 Mox *Belino* 2954.

Itaque propter ista neque ad
 commissiones amplius illum
 adhibuit, sed solus cum istis
 potavit, subducereque se
 Agathocli studuit. Jamque
 ab adulatoribus illis persua-
 deri aliquando sibi miser
 patitur, amore ipsius accen-
 sam Charicleam Demonactis
 uxorem, clarissimi viri, et
 in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Jamque yentitant illi a
 muliere codicilli, et coronae
 semimarcidulae, et mala
 quaedam demorsa, et alia,

quae machinantur contra
 adolescentulos Icnæ, dum
 paullatim suis artificibus amo-
 res illis instruunt, et accen-
 dunt ultro amari se pntan-
 tes. Maxime enim hoc ad
 illiciendum valet apud eos
 praesertim, qui pulchri sibi
 videntur, dum imprudentes
 in retia incidunt. Erat au-
 tem Chariclea muliercula
 haud illepidā, sed supra
 modum meretrix, quae ejus
 semper esset, in quem forte
 incideret, etiamsi parvo ad-

- p. 520. τος αἰ, καὶ εἰ πᾶν ἐπ' ὀλίγω ἐθελήσῃ τις, καὶ εἰ πρὸς-
 ἰδοι τις μόνον, εὐθύς ἐπένευε, καὶ δῖος οὐδὲν ἦν, μὴ πο-
 ἀντίποις ι) Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τᾶλλα τεχνίτις υ), παρ'
 ἦν x) τινα βούλει τῶν ἱταίρων, ἐπισπάσασθαι ἱραστήν·
 καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχό-
 μενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκαῖναι, ἄρτι μὲν ὀργῇ.
 p. 521. ἄρτι δὲ κολακεῖα, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ γ)
 πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκειρόντη z)
 ἀπανταχόθεν ἢ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρτεκεύα-
 15 σιο κατὰ τῶν ἱρασιῶν. Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κό-
 λαντες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μεράκιον, καὶ τὰ πολλὰ
 ὑπεκωμῶδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν ἕρῳτα τῆς Χαρι-
 κλείας. ἢ δὲ πολλοὺς ἤδη *) νέους ἐτραχηλίσασα, καὶ μυ-

ι) μὴ πο. ἀντίποις] μὴ τι ἀντίπη jubente Belino ediderunt Schm. et Jac. partim e 2955. ubi ἀντίπη, partim e 3011. ubi τι. Verum neutra mutatio probanda. Μη cum Optat. vel maxime suo loco est; cf. si opus sit, Zeux. c. 1. Tom. IV. p. 128. et μὴ πο. intellige: ne in ullam partem contradiceret. De particula πο. temere nonnunquam mutata vide Aduot. ad Nigr. c. 9. Tom. I. p. 260. υ) τεχνίτις] Prius scribebatur, etiam a Jacobo τεχνίτις. Sic et Prom. s. Canc. c. 5. Tom. I. p. 12. in nonnullis Edd. vet. τεχνίται falso erat editum. Correctum etiam πολιτίς supra Imagg. c. 15. et μετίτις Amor. c. 27. Ceterum καὶ τᾶλλα καὶ τέχνη, 2955. exhibet. x) ἦν] „Sic recte Fl. Par. S. etc. ἦν J. male.“ γ) τῷ] „τὸ male. Fl.“ et 2954. z) συγκειρόντη] „συγκερ. J. H. et Fr. male. Prius Par. S. Fl. aliaque recte.“ In his et B. 1. 3. sed συγκειρόντη A. 1. 2. συνεκροῦντο vero 2955. *) ἡ δὲ] abest a Gork.

modum *amare* quis vellet: et si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alligandi amatorem, et ambiguus qui adhuc esset, subjugandi totum, et qui jam teneretur intendendi, et magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, et paullo post fastidio, et simulata ad alium inclinatione: ac tota undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, et ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplentaverat,

ρίους ἔρωτος ὑποκειταμένη, καὶ οἶκους πολυπάλαιτους p.521.
 ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακόν, παρ-
 λαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῦκόν καὶ ἄπειρον τῶν τοιού-
 των μηχανημάτων α) πλανήσκον, οὐκ ἀνῆκεν β) ἐκ τῶν
 οὐρίων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασιν,
 οἷε ἤδη πανταίῃσιν ἐφαίται, αὐτῇ τε ἀπώλετο γ) ὑπὸ τῆς
 ἡγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι Διονύῳ μυρίων παυσὶν αἰτία
 ἔγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθύς ἐλθὼν ἐκ' αὐτὸν καθίει
 τὰ γραμμάτια δ), καὶ συνεχῶς παρπομένην ε) τὴν ἄββαν, p.522.
 εἰς ἰθάκην, καὶ ἐπηγρύπνησας, καὶ τέλος, εἰς ἀπώλε-
 τήν ἢ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὲ ὁ μακάριος ἐπει-
 σθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἑρσίων γυναιξὶ περιπόθητος.
 καὶ που συνηνέχθη πολλὰ λυτρωθείς. Καὶ f) τὸ ἐντε- 15
 ῖον g) ἤδη ῥῶον, εἰς τὸ αἰὼς, ἀλώσεσθαι h) ἐμῶν ὑπὸ
 γυναικὸς ἀλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης,
 καὶ ἐν καιρῷ θακρῶσαι i), καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἡλεεινῶς

- α) μηχανημάτων] μηχανημάτων A. 1. 2. b) ἀνῆκεν] An
 ἄνῆκεν; Certe sic ἀφίεται ἀπὸ τῶν χειρῶν Diell. Morit. XIX, 1.
 γ) ἀπώλετο] ἀπώλετο Fl. d) γραμμάτια] „γράμματα
 P. a. marg. A. 1. W. Nil mutant ceteri, nec Edd.“ e) παρ-
 πομένη] Vulgo παρπομένη, manifesto orationis vitio, quod,
 monente Gesnero, necessario emendavi. Cf. Adnot. f) καὶ]
 „abrat a Fl.“ et a 2954. g) τὸ ἐντεῦθεν] „Sic Fl. Par.
 Torr. . . junctim plurimae.“ h) ἀλώσεσθαι ἀλώσει (sic)
 3011. Gori. i) θακρῶσαι] Scribebatur θακρῶσαι in omnibus

et mille amores simulaverat,
 et domus opulentas everte-
 rat, multiplex quoddam et
 subactum longa exercita-
 tione infortunium; haec
 igitur pacta intra manus su-
 as simplicem et imperitum
 talium artificiorum juve-
 nem, non dimisit ex un-
 guibus, sed complexa undi-
 que et conficiens, cum jam
 ex omni parte illum tene-
 ret, et ipsa a sua praeda
 periit, et misero Diniao
 mille malorum causa fuit.

Nam primo statim illos do-
 mittit in eam *hami inftar*
 codicillos, et allegatam sub-
 indo ancillam, ut lacrimet-
 ur, et vigilet, tandem ut
 suspensura se sit prae amore
 misera; donec persuasum
 est beatulo, pulchrum esse,
 et Ephesiorum uxoribus
 expetitur. Ac tandem mul-
 tis precibus exoratus *cum*
ea congreditur. Et hinc
 jam facile, ut apparet, fuit
 illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad vo-

- p. 522. ὑποστεινάσαι; καὶ αἰσιότος ἦδη λαβέσθαι; καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρείσῃ, καὶ πού καὶ *) ᾄσαι, καὶ καθαρῶσαι. οἷς ἅπασι κατὰ τοῦ Διονίου ἐκέρχτο. καὶ ἐπεὶ ᾗθεο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἦδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερόν γεγεννημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ κ) τὸν ἄθλιον ἀπώλλυε. κτείν τε γὰρ, ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται, (ικανὸν δὲ καὶ τούτο, βλάνα ἔραστην προσεκφυρῶσαι), καὶ οὐκέτι ἐφοῖτα ι) πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρῳς m) λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα: ὁ δ' n) οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠείχετο μὴ ὀρῶν αὐτήν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐξέπεμπε, καὶ τοῦνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοῶτο, καὶ τὴν
- p. 523. εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦθαφος ἐκυλίνδετο,

prioribus, ut et Hermot. c. 83. et Qu. Hist. Conscr. c. 26. nls Guil. Dindorfius amice correxit. *) καὶ] omissum in Gorr. et mox itidem ante ἐπεὶ ᾗθετο. κ) καὶ] ὁ καὶ conj. Seager. ι) καὶ οὐκέτι ἐφοῖτα] ἐφίτα mendose A. 2. Quoniam vero haec verba cum illis, κτείν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται arcte cohaerent, ea, quae sequuntur: ἱκανὸν δὲ — προσεκφυρῶσαι, quae maiore interpunctione prius a reliquis secernebatur, parentheses signo notavi. m) ὑπὸ τ'] „Sic Par. 'Τὰ τ' J. Pl. Fr. H. V. 2. B. 2. S.“ Sic et B. 1. 3. A. 1. 2. 'Τὰ τοῦ ἀνδρός Gorr. Recte vero Reitz. ὑπὸ τάνδρῳς, ut frequenter apud Atticos. n) ὁ δ'] ὁ δ' B. 1. 3. ὁδ' A. 1. 2. Recte Reitz. et recentl.

luptatem attemperare suos sermones; et plerare oportune, et inter sermones miserabiliter ingemiscere, et abeuntem jam complecti, et ingredienti occurrere, et eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, et interdum canere etiam, ac citharam pulsare, quibus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum sentiret iam illum laborare, et maceratum ab amore molliumque esse, aliud insuper excogitat, quo perderet mise-

rum, nempe utrum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse, quod non videret illam, sed lacrimari, et intro mittere adulatores, et nomen Charicleae inclamare, ejusque statuam (de candido marmore facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se

καὶ λύττα ἦν ἀκριβὲς τὸ πρῶγμα. τὰ μὲν γὰρ θῶρα, οὐ p. 523.
κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀνταδίδοτε αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι
ὄλαι, καὶ ἄγροι, καὶ θεράπαιλαι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς,
καὶ χρυσὸν ὅπόσον ἐθελήσεται ο). καὶ τί γὰρ p); ἐν βρα-
χυὶ ὁ Λυσίωνος q) οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γε-
νόμενος, ἐξήντητο ἦδη, καὶ ἐξεκένωτο r). Ἔτα ὡς ἦδη 16
αὐὸς ἦν, ἀπολιπούσα αὐτὸν, ἄλλον s) τινα Κρήτα νεανί-
σκον τῶν ὑποχρυσίων ι) ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκείνον,
καὶ ἦρα ἦδη αὐτοῦ, κακῆνος ἐπίστευεν. ἀμιλούμενος δ'
οὐν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρκλείας μόκον, ἀλλὰ καὶ
ὑπὸ τῶν κολάκων, (κακῆνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἦδη τὸν
ἐρώμενον μετεληλύθεισαν), ἐρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθονίεα,
καὶ πάλας u) εἰδότες, ὡς ἔχει x) πονηρῶς τὰ πράγματα

o) ἐθελήσεται] „θέλῃ Ex. Fl. Nil mutant Edd. nec P.“
Edd. conj. Belini cupiditas, probante Jacobo, qui ἐθελήσεται
etiam e Cod. 2954. offert. p) καὶ τί γὰρ;] Courier. ad Asin.
p. 80. sic interpungi voluit: καὶ, τί γὰρ; etc. commate post
καὶ posito. Non assentitur Jacobo, ad Achill. Tat. p. 407.
q) Λυσίωνος] „Λύσιωνος] Ita jam Edd. cum supra Λυσίωνος
haberent.“ At Λύσιωνος nil est nisi error typographicus Edit.
Ald. utriusque, quem Reitzius inconsideratus retinuit. Pru-
dentius Bipp. et Schm. veram scripturam restituerunt e Salm.
et B. 4. cum quibus etiam B. 1. et 3. faciunt. r) ἐξεκένω-
το o] „Sic I. et P. Ἐκένωτο Edd.“ Verba γερόμενος — κρήτα
desse in Gori. narrat Jacob. s) ἄλλον] „ἄλλων male J. et
Fl.“ Sic et A. 1. 2. t) ὑποχρυσίων] „constans Edd. lectio.
Nec ex Codd. varietatem notatam invenio.“ Μολυχρίων maluit
Graev. Lucr. Belin. u) πάλας] „πάν Fl.“ et 2954. Cete-
rum Jacobus, quem καὶ male haberet, corrigendum censuit:
αὐτὸ καὶ πάλας, vel αὐτὸ καὶ πάντα. At καὶ πάλας, jam dudum,
optime habet. x) ἔχει] Ex. 3011. Bel. Schm. Jac.

abjiciens volvitur, resque
in confectum furorem exit,
Dona enim non pro portio-
ne malorum et corollarum
illi reddebantur, sed acdas
totae, et agri, et servae, et
vestes floridae, et auri,
quantum vellet. Et quid
multa? Brevi tempore Ly-
sionis domus, nobilissima
per Ioniam quae fuerat, ex-
hausta jam et vacuifasta
erat. Deinde cum jam sic-

cus ille et aridus esset, eo
reliecto, alium quendam Cre-
tensem juvenem, de auro
illis, venata, ad illum
transiit: et illum jam ama-
bat, et ille amari se crede-
bat. Dinias igitur, negle-
ctus jam non a Chariclea so-
lum, sed etiam ab adulatori-
bus, (nam hi quoque jam
ad Cretensem illum amasium
transierant), venit ad Aga-
thoclem, qui jam diu sci-

- p. 523. αὐτῷ. καὶ αἰδοῦμενος τὸ πρῶτον, ὅπως διηγῆτο γ) πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπεροψίαν τῆς γυναίκος, τὸν ἀνταρσιστὴν τὸν Κρήτια, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσιμος μὴ οὐχὶ συνῶν τῇ Χαρικλείᾳ. ὃ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπορημονεύειν τῇ Δεινᾷ, θίγει οὐ προσέτετο μόνον
- p. 524. αὐτὸν τῶν φίλων ε), ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προτίμη, τότε α), ἣν μόνον b) εἶχε, πατρῶαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπερμολήσας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων, τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθύς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐθις *) γεγεννημένος· καὶ αὐθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματῖα c), καὶ μίμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφῆντε, καὶ οἱ κόλακες συνέθιον, ἐπικαταμνησόμενοι d),
- 17 ὁρῶντες ἰδιώδημον εἶς ὄντα τὸν Δεινῶν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἤξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἤκε περὶ τὸν e) πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔδον ἦν, ὃ Δημῶναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἶτε f) ἄλ-

y) διηγῆτο] „διηγῆτο male Fl.“ z) τῶν φίλων] τὸν φίλον Gesnero interpretari placuit. Μόνον αὐτῷ 2954. sed correctum, ut vulgo; ac deinde τοὺς κόλακας προτίμη μόνον, sed in marg. correctum. a) τότε] „Sic etiam esse in Fl. notat Solanus.“ b) μόνον] μόνον 3011. 2. 55. *) αὐθις] ἄρτι Gorl. c) γραμματῖα] „γραμματῖα] Ita P. et L. Γραμματῖα Edd.“ Potius γραμματῖα reperitur, ut supra bis edidimus. d) ἐπικαταμνησόμενοι] „Sic emendavit Menag. et ita Fl. Επιπυκαμνησόμενοι ceterae et P. Επιπυκαμνησόμενοι marg. A. 1. W.“ e) τὸν] „abest a Fl.“ f) εἶτε] εἶτε καὶ ἄλλως priores omnes. Sed abest καὶ a Cod. Gorl. nec potest negari admodum esse importunum.

ret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, et denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum (ex amicis) non admisisset, sed praetulisset sibi adulatores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit

pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodammodo factus denno: et rursus ancilla, et codicilli, et reprehensio, quod diu non venisset: adulatores etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esso adhuc Diniam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se ad illam, condixisset, et venisset circa primam quietem, et intus esset; Demonax, Charicleae

ως αἰσθημένος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος g) τῆς γυναι- p.524.
κός, (ἄμφω γὰρ λέγεται), ἐπαναστάς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν
τε αὐτοῦ h) ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν
Δουλιαν i), πῦρ καὶ μίστιγας ἀπειλῶν, καὶ ἕξος ὡς ἐπὶ
ροχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν, οὐ παυὼν ἦν, μεγάλῳ τιμῇ
πλησίον κείμενον ἀρπάζας, αὐτὸν τε ἀποκτείνει τὸν Δη- p.525.
μώνακτα, πατάξας εἰς τὸν πρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν,
οὐ μὴ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μεγάλῳ πολλάκις, καὶ
τῷ ἕξει τοῦ Δημώνακτος ὑστερον. οἱ δ' αἰνέται τῶς μὲν
ἱεστημένοις ἄφρονες, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος ἐκπι-
πληγμένοι, εἴτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς
ἐπῆκε μετὰ τοῦ ἕξους, ἐκῆτοι μὲν ὑπέφειγον k), ὁ Δου-
λίας δὲ ὑπεξίχεται l), τηλευτόν ὄργαν ἐργασάμενος·
καὶ τὸ μέχρι m) τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθουλεῖ διήρπεν,
ἀναλογιζόμενοι n) τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μολόντων,
ὅ, τε ἀποβήσεται, σκοποῦντες· ἰωθεὶ δὲ αἱ στρατηγοί

g) συνθήματος] „συνθήκης P. et marg. A. 1.“ h) αὐτοῦ] αὐτοῦ
„αὐτοῦ] αὐτοῦ Edd. priores.“ Quod revocavit Schmied. Vid.
Adnot. Deinceps ἀποκλείειν 1954. sed correctum in marg. i) Δου-
λιαν] Δουλιαν A. 2. per errorem. h) ὑπέφειγον] ὑφειγον
3011. Schm. l) ὑπεξίχεται] „ἱέχεται Ex. Fl. Nil mutant
Edd. nec P.“ ὑφειχεται 3011. et Gori. ἱέχεται 1954. m) τὸ
μέχρι] τομέρι junctum A. 1. 2. n) ἀναλογιζόμενοι]
„ἀν — ος Fl.“

maritus, sive temere illud
senserit, sive re cum uxore
composita, (utramque anim
dicitur), consurgens velut
ex insidiis claudi jubet ja-
nuam aulās, et comprehen-
di Diniam, ignem minatus
ac flagella, strictoque velut
in adulterum gladio. At ille,
videns quantis in malis es-
set, correpto vecti quodam
prope jacente, tum ipsum
Demonactem percusso tem-
pore interficit, tum Charic-
leam, nec una hanc plaga,

verum et vecti saepius, et
doinde Demonactis gladio.
Servi autem, qui muti ad-
huc adstiterant inopinata re
perculsi, jam comprehen-
dere illum conati, cum ip-
sos quoque gladio invaderet,
se subducunt. Dinias, pa-
trato facinore, clanculum
exit, et ad auroram usque mo-
ratur apud Agathoclem, ubi
perpondunt acta, et de futu-
ris, quem res exitum habitu-
ra esset, considerant. Mane
vero adsunt magistratus,

- p. 525. παρήσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόν-
τες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρον ὅτι μὴ οὐχὶ πεφο-
νεύκηναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἄρμοστέην, ὃς ἤρμοξε τὴν
- p. 526. Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ μεγάλῃ ἀναπέμψει αὐτόν·
καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον
τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς αἰὲς τεταγμένος ὑπὸ
- 18 τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς καὶ τᾶλλα μὲν συνῆν,
καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεσιῆλθεν εἰς τὸ
δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, καὶ πρὸς οὐδέν ἐνεδέχσεν.
ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ
ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ,
καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουσιν τῶν
ἀναγκαιῶν, παραδούς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατε-
δύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν
Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ο) ἐθεράπευσε, καὶ
ἀποθανόντος οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἡθίλησεν,
ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυρόμενος καὶ τεθνεῶτα
ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἑλλήνος, οὐ

ο) ἐπιμήκιστον] Sic A. 1. 2. Reitz. et recentt. Sed ἐπὶ μή-
κιστον separatim B. 1. 3.

(re jam rumoribus dilata) et
comprehensum Diniam, qui
nec ipse caedem a se factam
negaret, ad Praesidem, qui
tum regebat Asiam, abdu-
cunt. At ille mittat ad Im-
peratorem: nec ita multo
post deportatur Dinias in
Gyarum insulam, unam Cy-
cladum, exulare in ea per-
petuo jussus ab Imperatore.
Agathocles autem cum alias
illum comitatus est, tum
navigavit cum illo in Ita-
liam, et in iudicium venit
amicorum solus, et nulla in
re illi defuit. Et cum jam

exularet Dinias, neque tum
a sodali destitutus est, qui
velut ipse se damnans, in
Gyaro moratus, exularet
cum illo, et, cum omnino
rebus necessariis deficeren-
tur, locata purpurariis ope-
ra, cum his urineret, mer-
cedulaque inde accepta, ale-
ret Diniam. Aegrotantem
quoque diutissime curavit;
ac ne mortuo quidem illo
redire in patriam voluit,
sed ibidem in insula mansit,
qui mortuum etiam amicum
relinquere pudori sibi du-
ceret. Hoc tibi factum amici

πρὸ πολλοῦ γεγόμενον· ἔτη p) γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πάντε δια- p.516.
λήλυθεν q), ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάργῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἶθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦ-
τα εἶλες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἰδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω
Λαυδικόν τινα φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσαι· p.527.
πλὴν δέδιδα, μὴ τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τύξαρι, Εὐθύ- 19
δικον τὸν *) Χαλκιδέα. διηγείτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-
λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς
ἱσρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθή-
ναζε περὶ δύναι Πλειάδος *), συλλογματικούς ρ) τινὰς ἀν-
θρώπων ε) κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον,
καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, Χαλκιδέα καὶ τοῦτον ι), ἐταῖρον
αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρῶμενον

p) [ετη] „Sic restitui ex P. J. H. S., (B. 1. A. 1. 2.) Ita enim male
Par., (B. 3.) et Ex. Fl.⁴ q) διαλήλυθεν] διοσλήθυεν B. 3.
*) τὸν] abest a Gorl. et 1954. *) Πλειάδος] Πληιάδος
prioris Edd. Correxī poetīcam formam, h. l. ineptissimam Cf.
Ver. Hist. I, 29. ρ) συλλογματικούς] συλλογιστικούς 1955.
forma monstrosa. ε) ἀνθρώπων] ἀνθρώπους 3011. proban-
tibus Belino et Jacobo. ι) Δάμωνα — τοῦτον] Olim Δά-
μωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἐταῖρον αὐτοῦ, praeterquam quod
in B. 3. καὶ τοῦτο, et in Fl. Χαλκιδέα sine articulo, qui etiam
in Gorl. deest. Nos probum Gronovii, Schmiederi Tom. II.
p. LXIX. et Seageri iudicium sequendum duximus, deleto
τὸν ante Χαλκ. et mutata interpunctione. Vid. Adnot.

Graeci non ita diu ante con-
tigit. Anni enim nescio an
nondum quinque abierint,
a quo Gyaris mortuus est
Agathocles.

Tox. Utinam injuratus,
Mnesippe, ista narrasses, ut
etiam fidem negare illis pos-
sem; adeo Scythicum quen-
dam amicum, Agathoclem
istum narrasti. Verum me-
tuo, ne quem alium dicas
illi similem.

Mnes. Audi ergo alium
etiam, Toxari, Euthydicum

Chalcidensem: narravit au-
tem mihi de illo Simylus
nauclerus Megarensis, ju-
rans, se factum vidisse.
Navigasse nimirum se dixit
ex Italia Athenas versus
circa Vergiliarum occasum,
cum vectoribus hinc inde
collectis: in hisce autem
fuisse Euthydicum, et cum
illo Damonem, qui et ipse
Chalcidensis erat, illius so-
dalem: fuisse autem aequa-
les caeterum Euthydicum
valentem ac robustum,

- p. 527. καὶ κατερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπὸ πῦρον καὶ ἀσθενικόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρῶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄφρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διακλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῇ ἤδη τῇ Ἰονίῳ u) ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπέπεσιν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας x) τινὰς, καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακὰ; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον y) εἶναι ἀπὸ ψα-
 p. 528. λῆς τῆς κεφαλῆς πλέοντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς ἐπισυρο- μένους z), ὡς τὸ ῥόδιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς, περὶ μέ- σας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δά- μωνα, ἐμῖν ἐγκεκυφῶτα εἰς τὴν θάλασσαν a). εἰτά, οἰ- μαι, τῆς νεῶς βριαϊότερον ἐς ὃ κενύφει b) μέρος ἐπικλ- θείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν c) ἄθλιον ὡς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθύς οὖν βοᾷν πηγόμε-

u) Ἰονίῳ] Ita A. 1. 2. Reitz. et recenti. Sed Ἰωνίῳ B. 1. 3. Vid. ad Hermot. c. 28. Tom. IV. p. 412. x) τρικυμίας] τρικυμία A. 2. mendose. y) Ζάκυνθον] Ζακύνθον B. 5. z) σπείρας τινὰς ἐπισυρο[.] „Nil mutare J. Fl. Fr. Par. notavit Solanus. Sed et sic H. S. etc.“ Ἐπισυρομένης Gorl. et 3011. minus bene, ait Bel. cum quo consentit Jacob. a) θάλασσαν] θάλατταν 2955. Bel. Schm. Paullo inferius tamen idem Schm. εἰς τὴν θάλασσαν retinuit, satis inconstanter ab inconstantia Codicum Parr. pendens. b) κενύφει] ἐγκε- κύφει 2955. et Gorl. c) τὸν] „Fl. omisit.“

Damonem vero subpallidum et imbecillum, qui e longo morbo videretur modo con- valuisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi- gasse, retulit mihi Simylus. Supercito autem freto, in ipso jam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxi- ma. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decuma- nos, et turbines, et grandine- s, et reliqua tempestatis mala? Cum vero jam prope

Zacynthum essent, nude navigantes antenna, et spi- ras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nau- seantem, ut in tanta agita- tione, Damonem vomuisse proclinato versus mare cor- pore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubuerat, incli- nata, et fluctu simul depel- lente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum qui-

τον, καὶ μόγῃς λαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος. Τὸν δὲ p. 518.
 Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ 20
 ὄντα) εἶπαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα
 τὸν Δαμόνα ἤδη ἀπαγορευόντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ d)
 ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπύσεως) συμπαρανήχουσθαι,
 καὶ συγκουφίσαι. σφᾶς δὲ ἐκινουμένῳ μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν,
 καὶ ἱλεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ,
 μγάλαρ τῷ πνεύματι ἐλασσεμένους· πλὴν ἐκείνῳ γὰρ ποιῆσαι,
 πολλοὺς τε γὰρ πολλοὺς ἀφείναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κορυτῶν e) p. 523.
 τινος, ὡς ἐπὶ τούτων f) ἀπονῆξαιτο, εἴ τοι αὐτῶν περι-
 τύχουσιν; καὶ τέλος, καὶ τῇ ἀποβύθῳ αὐτήν, οὐ μικρὰν
 οὔσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἦντινα ἂν τις ἄλλη
 ἐπιδείξω g) ἐπιδείξατο εὐνοίας βεβαιότεραν πρὸς ἄνδρα
 φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς h) πέλαγος οὕτως ἡρωικῶς
 τον, ἢ ποιωνήσας τοῦ θανάτου; καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν
 λαβέ i) τὴν ἐπατάσασθαι τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ

d) ἐπιπολὺ] Sic A. 1. 2. Reitz. et recenti. hnt πολὺ sejunctim
 B. 1. 3. Jacob. e) κορυτῶν] κορυτῶν 2955. cui nimiam tribuit
 Belinus, explicans de utribus, quod nihil aliud esse videatur,
 quam lepidus librarii error. f) τούτων] „Sic Edd. et P.
 τούτως Ex. Fl.“ Hoc probat Fischer. ad Weller. Gramm.
 Tom. III. b. p. 252. Vid. Adnot. g) ἐπιδείξω] „Non habet
 hoc nomen J. habet Fl. H. Par. Ald. (1. 2.) S.“ h) εἰς] εἰς
 3011. Schm. i) λαβέ] Vulgatam λάβε correxi, quod idem

dem miserum, ut haurire
 posset facilius. Statim igitur
 clamasse jam suffocan-
 dum, et vix supra fluctus se
 tenentem. Euthydicam vero,
 cum audisset, (fuisse
 autem forte in cubili nudum)
 abjecisse se in mare, et
 comprehenso Damoni, jam
 victo ac despondenti ani-
 mum, (videri potuisse au-
 tem pleraque fulgente luna)
 adnatasse, eumque suble-
 vasse. Illos autem cupiisse
 quidem opem ferre, et mi-
 seratos casum hominum, sed

non potuisse, & magno von-
 to actos, at illa certe fecisse,
 suberis frustra multa illis
 projecisse, et confos aliquot,
 ut illorum ope enatarent,
 si quid illorum nanciscerentur,
 et ipsum denique navis
 pontem non parvum. Co-
 gita jam, per Deos, quod
 quis aliud specimen ostendat
 firmiter benevolentiae adver-
 sus amicum, delapsum no-
 ctu in mare adeo efferatum,
 quam si in mortis ipsius so-
 cietatem veniat? Et intueri
 mihi animo fluctus insurgen-

p. 529. ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ *) τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀποπνιγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγις ἀνακλύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα k) εὐθύς, καὶ συννέοντα, καὶ δεδιότα, μὴ προαπώληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις l), ὡς οὐκ ἀγεννῇ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

21 TOΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὧ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, p. 530. ἢ τις m) αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε οὐ μετρίως δίδοικα ὑπὲρ n) αὐτῶν.

MNHΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ o) νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός· τὸν μὲν ἐκπνιπτόντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα p), καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἰδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἄμφω τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγοῦνται q). τὸ μὲν γὰρ πρῶ-

feceram Piscat. c. 47. et alibi forte. *) καὶ] deest in Gorl. k) ἐπιπηδῶντα] „Et Fl. sic habere notat Solanus.“ l) μάθοις] μάθης 3011. Mox φ(λ)ον abest a Gorl. m) ἢ τις] „ἢ τις Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P.“ Nec A. 1. 2. sed B. 1. et 3. habent itidem ἢ τις. n) ὑπὲρ q] „περὶ Ex. Fl. (et 2954.) Vulgatæ consentit P.“ o) ἔτι καὶ] absunt ab Gorl. in quo mox ἐν Ἀθήνησιν, quod recte Jacobus in Luciano non agnoscit. p) ἐπιπηδῶντα] „Sic etiam Fl.“ q) διηγοῦνται]

tes, sonum aquae fractum, salus contigit? nam hand circum ferventem spumam, mediocriter equidem illis noctem, desperationem: deinde illum jam suffocandum,

et vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero desilientem statim, et natantem una, ac metuentem, ne ante se Dæmon percat: sic enim discas, minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Euthydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an aliqua illis ex insperato quaedam frustra incidissent,

τον, φελλοῖς τισι περιπεσύντας; ἀνέχιν ἐπὶ τούτων ἐαυ- p.535.
 τοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι πονήρως γ) ὕστερον δὲ τὴν ἀπο-
 βάραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἔω, προσνήξασθαι τε αὐτῇ,
 καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσνεχθῆναι τῇ Ζα-
 κύνθῳ. Μετὰ δὲ τούτους οὐ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν 22
 εἶπομι, ἀκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χεῖρονα αὐ-
 τῶν. Εὐδαμίδας Κορινθίος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ
 Χαριξείνῳ ε) τῷ Σικυνωνίῳ φίλοις ἐπέχρητο ι) εὐπόροις ὄνσι,
 πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέ-
 λπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίας υ), σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ x) p.531.
 τοιαυταὶ δοξοῦσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ
 περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτίων ἀμιλλωμένων. ἐγγράπτο γὰρ
 ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέ-
 φειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου
 ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὁπόσῃν ἂν πλείστην ἐκδοῦναι παρ'

„Consentire *Fl. Fr.* et *J.* notat *Solanus.*“ γ) πονήρως] πο-
 ηρῶς *Exc. Fl.* et marg. *A.* 1. *W.* *Vulgatae* adstipulatur *P.*“
 *) χεῖρον α] χεῖρον et modo ἄλλο *Gorl.* ε) Χαριξείνῳ
 „Χαριξείνῳ *P.* Nil mutat *FL.*“ Nec ceterae *Edd.* vet. ι) ἐπέ-
 χρητο] „Sic *Fl. V.* 2. *B.* 2. *Par.* ἐπέχρητο male *J.* (*A.* 1. 2.)
H. Fr. *S.* ἐπέχρητο *Amst.* υ) γελοίας] Sic 3011. *Gorl.*
Schm. Vulgo erat γελοῖους, quod tueri placuit *Jacobo.* x) οὐκ
 αἶδα εἰ] ἐν οἶδα, οὐ conj. *Bel.* inscite. Vid. *Adnot.*

illis se sustinuisse, et aegro
 natasse; postridie autem
 ponte navis conspecto, ver-
 sus lucis exortum, ad illum
 adnatasse, eoque consensu,
 quantum supererat spatii,
 facile ad Zacynthus appu-
 lisce. Post hos autem non
 malos, ut ego dixerim, audi
 jam tertium alium, nihil
 illis deteriore. Eudamidas
 Corinthius Aretaeo Corin-
 thio et Charixeno Sicyonio
 amicis usus fuerat, copiosis
 hominibus, pauperimus ip-

sc. Moriens autem testa-
 mentum reliquit, aliis forte
 ridiculum; tibi vero nescio
 an (an non) tale videatur,
 viro bono et magni amicit-
 tiam aestimanti, et de primo
 illius praemio certanti. Scri-
 ptum autem in illo erat, *Re-
 linquo Aretaeo alendam ma-
 trem meam, curandamque
 illius senectutem; Charixeno
 autem filiam meam collo-
 candam dote, quam maxi-
 mam dare e re sua familiari
 poterit.* Erat nempe illi

- p. 53¹. αὐτοῦ δύνῃται· (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτες γ), καὶ θυγάτριον οὐκῶν ἤδη γάμου) ἦν δὲ τε ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πᾶσιν, καὶ z) τὴν ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἔχεται δ' ἑταρος. τούτων ἀναγνωσθεῖσων α) τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν φιλικὴν δὲ, ἢ b) πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρῶτον ἐποιούντο, καὶ οὐδεὶς ὄρεται οὐ γελῶν ἀπῆλλάντο, ὅσον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξιμος οἱ ἀνδράμονες κληρὸν διαδέχονταί, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσονται Εὐδαμίδε, καὶ ὄντες αὐτοὶ 23 κληρονομηθῆσονται c) ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελλέειντο*), εἰς ἡκούσαν, ἦσαν ἐνθὺς διασωθέντες d) καὶ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαρίξιμος e) πέπτε μόνος ἡμίρας ἐπιβιῶνς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἀριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν αὖτε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα f) παραλαβὼν, κρίνεται τε τοῦ Εὐδαμίδα τὴν μητέρα,

γ) πρεσβύτες] Vulgo legebatur πρεσβύτες. In 3011. vero male καὶ αὐτῇ πρεσβύτες. z) καὶ] „Deest καὶ in Fl.“ et in Gori. siquidem recte cepi Jacobi notam laud omnino illam planam. a) ἀναγνωσθεῖσων] καὶ — τῶν male J.“ b) ἢ] „Recte sic Fl. Par. M. etc. ἢ male J.“ Et A. 2. c' κληρονομηθῆσονται] κληρονομήσονται 3011. et Gori. *) κατελλέειντο] καταλλέειντο 2954. d) διασωθέντες] „Sic Edd. omnes praeter Fl. quae διασωθέντες.“ Sic et 2955. Sed Graev. maluit ἀνασωθέντες, quod amplexus et secutus est Wieland. minus bene. Vid. Aduot. e) Χαρίξιμος] „Nihil jam a vulg. abit Fl.“ f) τὴν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα] τὴν τε ἐκείνου καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα 2955. 3011. Bel. Schm. Jac.

mother sons, et puella am-
ptilis jam matura. Si vero
alterutri illorum, sic pergit,
aliquid humanitus interea
accidat, etiam illius partem
alter habeat. His apertis
tabulis, qui paupertatem soi-
rent Eudamidae, amicitiam
autem, quam cum illis vixis
habuerat, ignorarent, pro-
ludo rem habere, et magis
non ridens abire. Quamquam,
inquirebant, Arctaeus et
Charixenus, dedit illi, he-

rediamatem accipient, si qui-
dem solvant Eudamidas, et
viventes ipsi heredem habe-
bunt mortuum! At here-
dos, quibus relicta iata fue-
rant, cum audissent, ve-
niunt statim, hereditatem ex
tabulis cernunt. Ac Cha-
rixenus quidem quinque so-
lis diebus superstes moritur:
Arctaeus autem optimus he-
redum, tum illius, tum sua
parte adscita, et matrem
et Eudamidae, et filiam

καὶ τὴν θυγατέρα σὺ πρὸ πολλοῦ ἐκδίδωκεν, ἀπὸ τάλαν- p. 532.
των πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ g) θυγατρὶ, δύο
δὲ τῇ τοῦ φίλου ἐκιδούς, καὶ τὸν γάμον γε αὐταῖν ἐπὶ μιᾷς
ἡμέρας ῥῆμασε γενέσθαι. τί h) σοι δοκεῖ, ὦ Τύξαρι, ὁ
Ἀρεταῖος οὗτος; ἀρα i) φραῖλον παράδειγμα φιλίας παρεσχῆ-
σθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοῦς τὰς διαθή-
κας τοῦ φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψή-
φοις μὲν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλὸς k). ἰγὼ δὲ τὸν Εὐδαμι-
δαν l) καὶ μᾶλλον ἐθαίμασσα τοῦ θάρρους, ὃ εἶχε περί m)
τῶν φίλων. ἰδὲ γὰρ, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἐπρα-
ξεν ἐκ *). αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέ-
γραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦεν ἂν ἄγραφος κληρονομία
τῶν ταούτων.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζη- p. 533.
νόδεμιν τὸν Χαρμόλεω *), Μασσαλίην δὲ μοι ἐν 24

- g) αὐτοῖ] Sic B. 1. 3. Reitz. et recentia, sed mēv A. 1. 2.
h) τίς conj. Bel. sine idonea causa. i) ἀρα] Sic tacito
vel Solanus, vel Reitzius, correxerat scripturam veti. Edd.
ἀρα. Recte secuti recentia. k) καλὸς] καλὸς 2955. probante
Belino. Verum et καλὸς bene habet, modo intelligas φίλος.
l) Εὐδαμίδης] „ex emendatione Graev. Εὐδαμίδης Edd. priores.“
m) περί] „ἐπὶ male L. P. *Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. A. 1. W.“
Sic etiam 2954. 2955. 3011. et Gori. *) ἐπὶ] omissum in Gori.
et hinc cancellis a se inclusum dicit Jacobus ipse, quamquam
non vere sic factum video. *) Χαρμόλεω] Χαρμόλεος 2954.

nuper elocavit, de quinque,
quae habebat, talentis duo
quidem filiae suae, duo au-
tem amici filiae in dotem
tribuens, nuptiis utrarum-
que in eundem diem collatis.
Quid tibi videtur, Toxari,
Arctaeus hic, parvumne se
exemplum amicitiae prae-
stitisse, tanta hereditate
adita, non prodito amici to-
stamento? an ponimus hunc
quoque in perfectis calcu-
lis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestas.
At ego Eudamidam multo
magis admiratus sum fidu-
ciae causae, quam de amicis
habuit. Ostendit enim, se
quoque eadem pro illis fuisse
facturum, etiamsi non scri-
pta essent ista in tabulis, sed
ante alioa nec scriptum tali-
um heredem venturum fuisse.

Μνήε. Recte dicis. Sed
quartum tibi narrabo Zeno-
themii Charmoloei filium,
Massiliensem. Ostenans au-

p. 533. Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἄνθρωπος, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἔδοκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένην n), πανλώβητόν ο) τε καὶ ἀπρόσιτον μορμολύνειον. εἶτα ἐπεὶ ἔθαύμασα, εἰ καλὸς οὗτος p) καὶ ὥραϊος ὢν ἀνέχεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὃ δείξας μοι αὐτὸν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην q) τοῦ γάμου, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτης γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ r) ὁμότιμος ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῆρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, ὅτεπερ καὶ αἷμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιώ-

Χαρμόλιον Gori. in quo quae mox leguntur verba, πρεσβεύοντι ὑπὲρ τ. π. omissa sunt. n) ἐκκεκομμένη] recte Par. S. B. 2. (1. et 3.) Ἐκκεκομένη male J. (A. 1. 2.) Fl. H. Fr. le- λωβημένη 2954. sed supra scr. ἐκκεκ. ο) πανλώβητον] πανλώβητον 3011. p) οὗτος] „αὐτός Fl.“ et 2954. An οὕτως; q) ὃ δείξας μοι αὐτὸν, διηγείτο τ. ἀν.] ὃ δείξας αὐτὸν, διηγείτο μοι τ. ἀν. 3011. et Gori. Belino probante, cui et vox δυνακην suspecta est. Jacobs. conj. ἀλλαγῇ. Et ego in hac voce vitium suspicor. Sed Jacobus eam vindicare studet, explicans de eo, quod aegre quidem patiamur, effugere tamen non possumus. r) τιμωμένῳ] τιτωμένῳ B. 3.

tem est mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honestus, et magnus, et dives, ut videbatur. Assidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, et excusso oculo foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, et cui appropinquare nolles, terribilamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iste et formosus sustineret vehi secum talem mulierem, ille, qui virum mihi

ostenderat, qui accurate nosset omnia, Massiliensis et ipse, necessitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipse quoque fastigii. *Procédente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus suis privatus est, quo tempore etiam honos illi a sexcentis senatoribus ademptus, ut qui sententiam contra leges tulisset: ita autem, inquit, Massiliensis punimus,

ται πολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἔλυπεῖτο p. 553. οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ s) ἐπεὶ ἐκ p. 534. πλουσίον πένης, καὶ ἐξ ἐνδοξοῦ ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ *) αὕτη, ἐπίγαμος ἦδη, καὶ ὀκτωκαιδεκέτις ι) οὔσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἦν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἤξιώσαν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν ιι) καὶ πενήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, οὕτω παροδαίμονα οὔσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν αἰλήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ 25 ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο x), Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενεκράτες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα δεξιῶν, λαβόμενος αὐτὸν γ) τῆς δεξιᾶς, ἦγεν z) εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὔσαν ἐνέλιματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰ-

s) καὶ] „abest a Fl.“ nec non a 2954. et Gorl. *) θυγάτηρ] ἡ θυγ. 2954. ι) ὀκτωκαιδεκέτις] „ὀκτωκαιδεκέτις Fl. Vulgatae adsentitur P.“ Illud etiam in 3011. et 2955. quos secutus est Jacobus. Mox γε post ἦν omittit Gorl. ιι) ἀγεννῶν] „restitutum ex P. L. J. V. 2. marg. A. 1. et Ms. Gr. Εὐγενῶν male Fl. Ald. Fr. B. 7. H. Par. S. Amst.“ Sic et 2955. unde Bel. vult τῶν τε εὐγενῶν. Omnino abest γε ab Gorl. Mox pro ῥαδίως in 2954. est ταύτην, sed correctum. x) ἀπωδύρετο] „ex B. 1. et 2. Ἀποδ. cett. omnes“ B. 1. ἀποδύρετο habet, ut cett. sed ἀπωδύρετο B. 2. et 3. γ) αὐτόν] „deest in Fl. adest in cett. et P.“ Deest etiam in 2954. z) ἦγεν] „restitutum ex L. Haeu P. Haeu Edd. omnes.“

si quis contra leges aliquid promulget. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, et ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam et duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium et pauperum facile,

cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono, inquit, animo esto, Menecrates, nec enim necessaria tibi deerunt, et filia sua dignum suo genere sponsum inveniet*: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo di-

- p.534. στία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεράτην, ὡς δὴ τῶν τῶν
ἐκείρων πεπρακώς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ
δὲ ἐδεδείκνυτο αὐτοῖς, καὶ ἔσπευσαν τοῖς Θεοῖς, ἐνταῦθα
δὴ μεστὴν αὐτῷ εἴην φιάλην προτείνας, *Λέδεξο, ἵππευ,*
ὦ Μενεράτες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ τὴν φιλοτησίαν α)
ἄξιμα γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην·
τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι.
τοῦ δὲ ἄπαγε λήγοντες, μὴ σὺ γε, ὦ Ζηρόθερι, μὴ οὕτως
p.535. *μανεῖην, ὡς β)* περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰ-
σχρῇ καὶ λελωβημένην συγκαταξυγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα
δειξάμενος τὴν εὐνοίαν, ἀπῆλθε εἰς τὸν θάλαμον·
καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διαπορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ'
ἐκείθου c) σύνεσαν ὑπερπαγῶν, καὶ πάντη, ὡς ἑρῆς, πε-
26 *ραγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ d)* αἰσχύνεται τοῖ
γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένη ἵσκειν, ἐπιδεικνύμενος, ὡς
καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν τῷ σώματι e) καλῶν, ἢ αἰσχρῶν,

a) τὴν φιλοτησίαν] Articulum vulgo omissum restituerunt, monente *Belino*, *Schm.* et *Jac.* e 3011. cum quo etiam facit *Gorl.* b) αἰς] ὡς male *A.* 2. c) εἰς ἀπ' ἐκείνου] τοῦ περικειμένου *A.* 1. 2. quae eadem supra *Imagg.* c. 5. τοῦ ποιοῦντος, et alibi similiter. d) οὐκ] „non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *A.* 1. W.“ Nec adest in 2955. et 3011. probante *Belino*; quare *Schm.* hanc particulam pro suspecta notavit. Cf. tamen supra *Pro Imagg.* c. 20. ibique *Adnot.* e) τῷ σώματι] Sic 2955. 3011. *Gorl. Bel. Schm. Jac.* In *Edd.* vet.

vidit, et coena parari iussa
amicos excipit convivio,
ipsumque Menecratem, ve-
lut amicorum alicui persua-
sisset puellae nuptias. Cum
verò coenati essent, et Dis
libassent; hic plenam illi
phialam propinans, *Accipe,*
inquit, a genero poculum
amicitiae! ducam enim ego
hodie tuam filiam *Cydima-*
chen: dotem accepi olim,
talenta quinque et viginti.
Illo vero dicente, *Apage,*
noli hoc facere, *Zenothemi,*
nec ita ego insaniam, ut vi-

dere te possim, juvenem et
pulchrum, puellae turpi et
male affectae junctum. At
ille, haec dicente *patre*, ab-
lata sponsa in thalamum
abit, et inde prodit paullo
post virginitate illius inter-
fecta: et ab illo inde tem-
pore cum illa vivit, vehе-
menter illam amans, et ubi-
que, uti vides, illam secum
circumducens. Et tantum
abest, ut hujus enim matri-
monii poeniteat, ut potius
glorianti eo videatur simi-
lis, ostendens contentum a se

καὶ πλάντου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ εἰς τὸν φίλον, καὶ τὸν p.535.
Μενεκρατήν· οὐδέ f) οἶεται χεῖρα πρὸς φίλιαν ὑπὸ τῆς
 ψήφου τῶν ἐξακοσίων γιγνόμενα. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως
 αὐτῶν *) ἡμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ
 τῆς αἰσχίστης αὐτῆς ταύτης ἐγένετο· καὶ πρῶτον γε, ἐπεὶ
 ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατήρ εἰς g) τὸ βουλευτήριον,
 θαλλῶ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλευνότε-
 ρον φανείη h) ὑπὲρ τοῦ πάμπου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε
 πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τῷ χεῖρ· ἢ βουλῇ
 δὲ ἐπικλασθῆναι πρὸς αὐτὸ i), ἀφίησι τῇ *Μενεκρατί*
τὴν πατρίδην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός k) ἐστὶ, τηλικούτου συ-
 νηγόρου χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα l) ὁ *Μασ-*
σαλιεύτης εἰλεγε τὸν *Ζηνόθεμιν* εἰσγᾶσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου,
 ὡς ὄρες, αὐ μωρὰ, οὐδέ ὑπὸ πολλῶν αὖ *Σκυθῶν* γινόμενα. p.536.

nec non Reitz. et Bip. deorat articulus, f) *Μενεκρατήν*.
 οὐδὲ] *Μενεκρατήν* οὐδὲ sine interpunctione Eild. complures
 velt. minus recte. Mox χεῖρων 2954. contra auctoris mentem.
 *) αὐτὸν] αὐτῶ 2954. Mox καὶ deest in Gorr. g) εἰς] „re-
 stitui ex J. et S. nam omissum in Par. H. etc.“ Non omis-
 sum in A. 1. 2. B. 1. 3. h) φανείη] φανολή *Pierson*. ad *Moer*.
 p. 526. et *Belin*. quos secutus est *Jacobus*, licet constans sit
 librorum scriptura per et non solum h. l. sed etiam Pisc. c. 15.
Herodot. c. 2. *Alex.* c. 9. et *Anach.* c. 26. Sed *Prom.* in
Verb. c. 7. restituit *Hemsterhusius* et e duobus Codd. Nec
Eurip. *Heaub.* 835. *Hermannus* aliter edidit, praesente *Porsono*.
 i) αὐτὸν αὐτὸν 2955. et *Suid.* s. v. ἐπίτιμος. k) ἐπίτιμος]
 „Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum J. notat *Solanus*. Sed habent
 etiam *Par.* H. B. 2. aliaeque.“ l) τοιαῦτα] τοιαῦτα Gorr. et

vel pulchra vel turpia cor-
 poris, et divitias, et splen-
 dorem; respici vero amicum
 et Menecratem, quem non
 putet deteriorē ad amici-
 tiam suffragiis sexcentorum
 factum. Veruntamen pro
 his hoc jam ipsi praemium
 fortuna retulit: puer enim
 illi pulcherrimus ex turpis-
 sima hac natus est. Et nu-
 per, cum suis illum mani-
 bus intulisset in Senatum pa-
 ter, ramo *olivas* redimitum,

et pulla veste indutum, ut
 miserabilior videretur pro
 avo *deprecans*, arrisit Sena-
 toribus puer, et plausum
 manibus dedit. Fractus au-
 tem eo *spectaculo* Senatus,
 damnationem remisit Mene-
 crati; et jam honoribus re-
 stitutus est, advocato tali
 apud Senatum usus. Talia,
Massiliensis dixit, acta a
Zenothemi in amici gratiam,
 non parva, ut vides, neque
 a *Scythis* multis exspectan-

- p.536. οἱ γε κἄν *) τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέ-
 27 γασθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ
 οὐκ ἄλλον ἔρειν, Δημητρίου τοῦ Σουνιέως ἐπιλαθόμενος.
 συνεκπεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλου
 τῷ Ἀλωπεκῆθεν m), ἑταίρῳ ἐν παιδῶν ὄντι καὶ συνε-
 φήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν
 ἀσκήσιν n) ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ
 δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέεα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν
 Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν κατὰ θείαν
 τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουσε ο) γὰρ ταύτας,
 ὑψηλὰς οὖσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα
 βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δη-
 μήτριος, θείας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ
 p.537. Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει p) κατὰ τὸν Νεῖλον ἔκτον ἥδη
 μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλαπος ἀπολιπὼν
 28 τὸν ἈντίφILON. Ὁ δὲ ἐν τοσούτῃ συμφορᾷ ἐχρήσατο,
 μάλα γενναίου τινὸς φίλου δεομένη. οἰκίτης γὰρ αὐτοῦ

3011. *Belino probante.* *) κἄν] καὶ *mallet Jacob.* hic et Vit. Auct. c. 21. Ergo frustra illa disputaveram ad Diall. Deor. V, 2. Tom. II. p. 292. sq. m) Ἀλωπεκῆθεν „constans Edd. lectio.“ n) τὴν Κυνικὴν ἀσκήσιν] τὴν ἀσκήσιν τὴν Κυνικὴν 2955. *Bel. Schm. Jac.* ο) ἤκουσε] Sic 2955. *Vulg.* ἤκουε, quod tamen *Jacobus* tuetur. Mox pro παρέχεσθαι in 2954, est παραδέχεσθαι, sed postea correctum. p) ἀναπεπλεύκει] ἀναπεπλεύκει 3011.

da, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere. Superest nobis quintus: et videor mihi non alium dicturus, Suniensi Demetrio praetermisso. Cum navigasset enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, suo a pueris inde sodali et aequali, ibi una vivebat atque instituebatur, Cynicas ipse sectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio: Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando De-

metrius perigrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus et Memnonem. Audiorat enim, illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad orientem solem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum jam mensem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via et aestus deterruerant. At hic interium in calamitatem incidit, quae maxime generoso amico

Σύρος, καὶ τοῦνομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσούλοις τισὶ κοινω- p. 557.
νῆσας, συνειρήλθε q) τὸ αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβίδειον r), καὶ
ἀποσυλήσαντες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κη-
ρῖον s), χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους t) ἀργυ-
ροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Δύ-
ρῳ· εἰς ἐμπαιόντες (ἐάλωσαν γὰρ τε ἀπεμπολοῦντες u)
ἅπαντα εὐθύς ἔλεγον στρεβλοῦμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ
ἀγόμενοι ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ θώ-
ρα ἐξέφερον ὑπὸ κλίτῃ τινὶ x) ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὃ τε
οὖν y) Σύρος ἐδίδετο εὐθύς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντί-
φίλος· οὗτος μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου
ἀνασπασθεὶς z) ἐβροῆθει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶς ἐταῖ- p. 538.
ροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβίδειον a) σευληγότα, καὶ
ἀσέβημα αὐτῶν ἠγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἡ συνει-

q) συνειρήλθε] συνηλθε 3011. r) Ἀνουβίδειον] Vulg.
Ἀνουβίδιον mox 255. exhibet Ἀνουβίδιον. Cortegi, monente
Lobeckio ad Phrynich. p. 372. non solum hic bis, sed etiam
infra Icarom. c. 21. s) κηρύκιον] κηρικον 2955. et marg. Cod.
2954. t) κυνοκεφάλους] „κυνοκεφάλους P. et marg. A. 1.
Nil mutant Fl. J. Par. etc.“ Mutat et Gori. u) ἀπεμπολοῦν-
τες] „Deserui scripturam Ed. Par. quae ἀπεμπολοῦντες media
longa, pro qua o est in J. aliisque.“ Vid Adnot. x) τινὶ] „τῇ
Fl. Tini etiam P. Cod. cum cett. Edd.“ Sed τῇ etiam 2954.
y) οὖν] „deest in Fl.“ z) ἀνασπασθεὶς] „ἀνασπασθεὶς Fl.
cum marg. A. 1. Vulgatae suffragatur P.“ Ἀνασπασθεὶς 254.
a) Ἀνουβίδειον] Vulg. Ἀνουβίδιον. Sed Ἀνουβίδιον 2955.
Vid. supra not. 1.

indigeret. Servus enim il-
lius Syrus nomine et patria,
societate cum sacrilegis qui-
busdam inita, ingressus cum
illis est templum Anubidis.
Hi, spoliato Deo, phialas
ex auro duas, et sceptrum
(caduceum) aureum ipsum
quoque, et canino capite
sigilla Dei argentea, aliaque
id genus, deponunt apud
Syrum omnia. Deinde in-
cidentes in vincula, (depre-
hensi enim fuerant venden-

tes aliquid) omnia statim,
rota cum torquerentur, fassi
sunt, ductique in hospitium
Antiphili venerunt, protu-
leruntque res furtivas sub
lectlo quodam in obscuro ja-
centes. Syrus ergo vinctus
statim est, et herns illius
Antiphilus; hic quidem, dum
magistrum audit, abstractus,
auxiliante nemine, sodali-
bus, qui adhuc fuerant,
eum, velut qui Anubidis
acdem sacrilegio violasset,

p. 538. στείθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν σκίπτων, θεοὶ ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οὐρίας συσκευασάμενοι, ᾗχοντο φεύγοντες.

29 Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἀπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, μιαιώτατος *) εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν b) Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾗτετο χαριῆσθαι καὶ τιμωρῆσθαι τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφροσῶς. εἰ δ' ἀπολογοῖτο c) ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἰργασταί, ἀνάλογοντος ἐδύκει, καὶ πολὺ πλεόν ἐπὶ τούτῳ ἐμισθετο. ὑπερῶστε τοι γαρὺν ἤδη, καὶ πενήρως εἶχεν, ὅλον εἰκός, χαμαὶ καθένδορτα, καὶ τῆς νυκτός οὐδέ ἀποτείνων τὰ σκέλη θυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα d) τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν νύκτα ἔδει ὅλον καταδεύεσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσσομία, καὶ τὸ πνίγος e), ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδε-

*) μιαιώτατος] μιαιώτερος Gorl. non improbane Jacobo. b) δεσμῶν] „Et sic habere Fl. cum J. et S. notat Solanus. Sed et sic Par. H. etc.“ Αἰγύπτιον veram lectionem habet Seager. de quo tamen ego valde dubito. Paullo inferius c. 30. idem vocatur δεσμοφύλαξ· c) ἀπολογοῖτο] „Et hic vulgatae adsentiri Coll. Fl. J. notat idem.“ Απολογεῖτο 2955. minus bene, ait Bel. d) κατακεκλεισμένα] „ἀποκεκλ.“ Fl. Vulgatam tuetur P.“ Illud etiam in 2954. e) πνίγος] Prius legebatur πνίγος, correctum tamen a Jacobo. Rectius editum erat Herod. c. 8.

aversantibus, impiosque se putantibus, si quando cum ipso computationem aut coenam obissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in demo erant, omnibus, aufugere. Victus igitur miser Antiphilus jam satis diu, et pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: et commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, et illius ulcisci injurias, si gravis

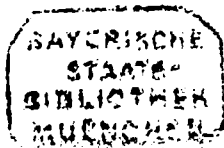
instaret Antiphilo. Si vero quando causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob causam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, et male habebat, ut probabile erat, qui jaceret humi, et ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, et manus altera compedita; noctu autem vinceri totum oportebat. Verum

μένων, καὶ στενοχωρημένων f) καὶ μόλις ἀναπνεύοντων, p. 538.
καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλλγός, ταῦτα πάν-
τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷον g) ἀνδρὶ ἐκείνῳ ἀήθει,
καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν διαίταν. Ἀπαγο- 30
ρεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ οἶκον αἰρεῖσθαι θέλοντος, p. 539.
ἀφαιεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἥδη
γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ τὸ
δεσποτήριον θροναῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,
ἐσπερά γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ h) πάλαι κλεικτικῶς
πῇ θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευ-
σάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἰκετεύσας· καὶ
παρελθὼν ἐπιπολὺ i) μὲν ἐζητεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον
ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένων, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ'
ἐκαστον τῶν δεδεμένων, ὥςπερ εἰώθασιν k) οἱ τοὺς οἰκείους

f) στενοχωρημένων] στενοχωρουμένων 2954. 3011. Gorl.
g) οἷον] οἷα 2955. quod quum praeferebatur duxisset *Belinus*,
recepit *Schm.* non iusta de causa, quamvis etiam *Jacobius*
in *Additamm.* ad *Dionys.* de *Compos. Verbb.* p. 275. Ed.
Göller. huic mutationi suffragatur. Cf. supra c. 11. in. ἵσται μὲν
οὐ φαῦλος τὸ ἔργον, ἀνδρὶ οἷον σοὶ πολεμιστῇ μονομαχίῃ.
Quodsi hoc unum non sufficiat exemplum, alia plura ejus ge-
neris, ex ipso quoque *Luciano*, congesta suppeditabit *Schae-
feri* sedula doctrina ad *L. Bos.* Ellips. p. 479. *Jacobum* vi-
deo uia praetulisse, minus apte collato loco *Pisc.* c. 52. Mox
ante *δίσταν* articulus deest in Gorl. h) δεσμοφύλαξ] „Sic
J. H. Par. S. B. 2. *Δεσμοφύλαξ Fl.*“ i) ἐπιπολὺ] ἐπὶ πολὺ
separatim B. 1. et 3. et mox iterum. k) εἰώθασιν] „Sic
recte P. et marg. A. 1. W. *Εἰώθισιν J. Par.* H. S. etc.“

etiam foedus odor carceris,
et aestus, multis in eodem
loco vinctis et anguste con-
fertis, vixque respirantibus,
et ferri stridor, et parum
somni; haec omnia difficilia
erant atque intolerabilia, ve-
lut insueto talium viro, et
ad durum adeo victum non
exercitato. Jam desponde-
bat animum, jam nec cibum
capere volebat; cum tandem
redit etiam Demetrius, ni-
hil eorum sciens, quae con-

tigissent. Ubi vero rescivit,
ut erat, curriculo statim ve-
niens ad carcerem, tum qui-
dem non admittitur: erat
enim vespere, commenta-
riensis clausa diu janua
quiescebat, custodia reliqua
servis tradita. Mane autem,
cum multum supplicasset,
intro mittitur. Ingressus
ergo diu requirit Antiphi-
lum, qui jam prae malis
nosci vix poterat, et cir-
cumiciens singulos victorum

- p. 539. *νεκρῶς, ἥδη ἐφίλων ἄντων, ἀνελκτοῦντες ἐν ταῖς παρατά-*
ξεσι καὶ εἰ γε μὴ τοῦτομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δινομή-
ρους. ἔγν' ἐπιπαλὺ ἠγνόησεν αὐν, ὅστις ἦν, τορῶνται ἡ-
λανετο 1) ὑπὲρ τῶν δεινῶν. αἰς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀν-
βόησεν, καὶ προσιόντος, διαστειλάς τὴν κόμην, καὶ ἀπαγα-
γὼν 2) τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπλημένην 3)
ἔδειξεν αὐτὸν, ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσι ἰλγ-
γιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίᾳ θείᾳ. χρόνος δὲ ἀναλαβὼν
αὐτὸν 4) καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σα-
φῶς ἔκαστα, αἰς εἶχεν, ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρ-
ρεῖν τε παρακλιθέεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώκιον, τὸ μὲν
ἡμῶν αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν,
ὃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετριχωμένα 5) ῥάκη περιεσπείρας.
 p. 540. *Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντες τρόπον αὐτῶν, ἐπιμελούμενος*
 31 *αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδούς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ*

1) ἡ λανετο] „Bene sic Par. S. et B. 2. (1. et 3.)” *Ἰλλαντο male J. Fl. H. Ald.* 2) ἀπαγαγὼν] „rescriptum ex L. P. *Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγωγὴν marg. A. 1.*” *Ἀπάγων etiam Gorl. 2955. et 3011. quam breviorē formam, ut ipse ait, non dubitavit edere Jacobus, licet manifesto requiratur Aoristum.* 3) συμπεπλημένην] *συμπεπλημένην B. 3. male.* 4) αὐτόν τε] *Sic B. 1. 3. 4. Bip. Schm. Sed Reitz. cum A. 1. 2. Fl. αὐτὸν τε.* 5) ἐκτετριχωμένα] „Sic Edd. omnes.” *Ἐκτετριχωμένα Thom. Mag. s. περιεσπείρας.*

inspicit, ut solent, qui suos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, et illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concii-

dunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *recrassus* Demetrius, distincte singula, uti se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bono illum animo esse jubet, et diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quocunque modo poterat, cum illo erat, curam illi et ministerium suum accommodans. Locata enim

ἡμῖν ἀμπόροις, ζωθὲν εἰς μέσην ἡμέραν σὺν ὀλίγον ἀπέ- p. 540
 φρον ἀχθοφορῶν. εἰς ἐπανέλθων ἂν γ) ἐκ τοῦ ἔργου, με-
 ρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι ρ) καταβαλὼν, τι-
 θασὸν αὐτῷ ε) καὶ εἰρηναῖον ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι-
 πὸν δὲ ι) εἰς τὴν τοῦ φίλου θεραπεῖαν ἡκαντῶς αὐτῷ διήρ-
 κει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν κ) τῷ Ἀντιφίλῳ παρκαμ-
 θούμενος· ἐπεὶ δὲ πῦξ κατωλαβεῖν x), ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας
 τοῦ δεσμοκτηρίου, στείβιδόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα
 υποβαλλόμενος, ἀνέπαυετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτως
 ὄντων, ἐξῶν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκυλῶντας, ἔξω δὲ φέ-
 ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντιφίλος· Ὡς οὖν ἀποθανόν- 32
 τος ἐν τῷ δεσμοκτηρίῳ ληστού τις ὑπὸ φαρμάκων, ὡς
 ἴδοιτο, φυλακὴν τε ἀκρωδῆς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρήγε-

γ) ἂν) vulgo omissum restitui e 2955. et 3011. invito quidem *Belino*, qui hunc particulæ usum ignoraret, licet nostro scriptori satis frequentem et per se laud inegantem. Vid. Pincat. c. 12. Ver. Hist. II, 20. ibique Varr. Lectt. Etiam *Jacobum* hunc particulæ usum ignorare, non possum non mirari. ρ) δεσμοφύλακι] „Nihil jam in orthographia hac mutui *Fl.* nec cap. seq.“ ε) αὐτῷ] Sic B. 1. 3. *Reitz.* et recent. Sed αὐτῷ A. 1. 2. ι) τὸ λοιπὸν δὲ] τὸ λοιπὸν ἡμέρας 2955. typicè erratum. κ) συνῆν] „παρῆν marg. A. 1. W.“ et Gori. x) κατωλαβεῖν] κατωλαβε corrigi jubet *Bel.* nondum scilicet correctæ ipsius inscitia. Ἐπεὶ enim Optativo: quoties, ut εἰ, ὅτε, ὅποτε, ἐπειδὴ, nimium pæne frequentatis exemplis. Mex σταδίων Gori. pro στείβιδον.

mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus mercedem referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus solandi causa; nocte autem ingruente non

procul a janna carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vivere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur, et custodia accurate fieri, nec admitti quisquam soluto-

p. 540, οὐδὲ εἰς γ) εἰς τὸ οἶκημα τῶν δεδμεμένων z). εἴθ' οἷς ἀπορῶν
 p. 541. καὶ ἀναιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἐταίρῳ, προς-
 ἀγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμωστῇ a), ὡς εἴη b)
 κικροῖωνηκῶς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπαβουλῆς c). ὡς δὲ
 τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθύς εἰς τὸ δεσμοκτήριον· καὶ ἀχθεὶς d)
 παρὰ τὸν Ἀντιφίλον (ταῦτο γοῦν μόλις, πολλὰ λυγίσσας,
 τὸν δεσμοφυλάκα, ἐξεργάσατο παρ' αὐτοῦ e) πλησίον τῷ
 Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλωσθῇ δεδεσθαι) ἐνθα δὴ καὶ
 μάλιστα εἰδείξε τὴν εὐνοίαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμειλῶν
 μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόησε καὶ αὐτός·
 ἐπιμελούμενος δὲ, ὅπως ἐκείνος μάλιστα καὶ παθευθήσει f),
 καὶ ἦτεον ἀναιώσεται· ὥστε ῥᾶον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κα-
 33 ποπαθούντες. Χρόνον δὲ καὶ τοιούτῃ τι προσπασὼν ἐπαυσε

γ) οὐδὲ εἰς] „τις οὐδὲ εἰς P. item marg. A. 1. W.“ Sic et
 3011. quamquam post vocem demum οἶκημα. In ceteris ede-
 batur τις. z) δεδμεμένων] Vulgo λελυμένων, haud dubie cor-
 rupta vox, quod apparet tum ex ipsius vocis usu alieno, tum
 ex importuno, quem tenet, loco, tam e varia lectione Cod.
 3011. λεγομένων, in qua latet vestigium verae lectionis. Τὸ
 οἶκημα autem τῶν δεδμεμένων i. qd. τὸ δεσμοκτήριον. a) προς-
 ἀγγέλλων τῷ συναρμωστῇ] „ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμωστήν L.
 Πρὸς τὸν ἀρμωστήν marg. A. 1. W. In vulgata Edd. concor-
 dant.“ Cum L. facit Gorl. b) ὡς εἴη] ὡς εἶναι corrigi iubet
 Bel. temere. c) ἐπιβουλῆς] „ἐπαβολῆς S. sola cum assecla
 Amst.“ d) ἀχθεὶς] abesse vult Gesn. At vid. Adnot. e) παρ'
 αὐτοῦ] „παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omnes.“ Παρ' αὐτοῦ 2955.
 Gorl. Schm. Jac. f) παθευθήσει] „παθευθήσῃ marg. A. 1.“
 Sic etiam Gorl. et 3011. probante temere Belino, qui nunc
 etiam deinceps vult ἀναιώσεται.

rum (?) in carcerem. Qua
 de re inops consilii et aegre
 ferens, cum alia conditione
 adesse non posset amico, Le-
 gatum Praefecti adiens ipse
 se desert, ac si expeditionis
 contra Anubin susceptae so-
 cius fuisset. His autem di-
 ctis abducitur statim in car-
 cerem; et ductus ad Anti-
 philum; (hoc enim aegre
 multum supplicans a com-
 mentariensi impetraverat, ut

prope Antiphilum, et nu-
 mellis iisdem includeretur),
 hic ergo vel maxime bene-
 volentiam declaravit, qua
 illum complecteretur: qui
 sua mala negligeret, quamvis
 ipse quoque aegrotans, cu-
 raretque, ut ille et quiesce-
 ret plurimum, et minus
 affligeretur. Itaque paullo
 lenius ferebant mala com-
 munia. Aliquamdiu post ve-
 ro ejusmodi quiddam inci-

ἐπιπλέον g) αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδομένων, p. 541.
οὐκ ὀδ' ὄθεν, ὅλης εὐπορήσας h), καὶ συνωμότας πολ-
λοὺς τῶν δεσμοτῶν προσλαβὼν, ἀποπρίει τε τὴν αἰλυσιν,
ἣ ἐβίδετο ἐξῆς, τῶν κλοισὼν εἰς αὐτὴν διεγομένων i), καὶ
ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους p. 542.
ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκείνοι μὲν οὖν
τὸ παραντίκα k), ἐνθα ἰδύνατο ἕκαστος, διασπαρύντες,
ὑστερον συνελήφθησαν l) οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ
Ἀντίφιλος κατὰ χώραν ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι
ἤδη ἀπύοντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυ-
πτον ἐπιτετραμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν
ἐπεμφε τοὺς διωζομένους, μεταστελλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ
τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνον
οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκείνοι γε ἡγάπησαν, οὕτως ἀφιέ-
μενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει m), ἀδι-

g) ἐπιπλέον] Sic A. 1. 2. seorsim ἐπὶ πλέον B. 1. 3. Reitz.
et recent. Cf. Hermot. c. 58. et saepius. h) εὐπορήσας]
εὐπρόσθε 3011. i) διεγομένων] „διεγομένων P. G. et marg.
A. 1. Nil mutant Edd.“ „διεγ.“ et 3011. k) τὸ παραντίκα]
Sic B. 1. 3. Reitz. et recent. sed junctim τοπαραντίκα A. 1. 2.
l) συνελήφθησαν] Sic et Fl. cum cet. m) ἐποίησε] ἐποίη-
σεν conj. Valcken. ad Herodot. p. 276. At bene habet Acti-
vum. Ἀνὴρ κοῦν Nostro est multis et gravibus verbis que-
ri; quiritari. Cf. De Sacrill. c. 1. extr. et 7. De Merced. Cond.
c. 24. Quamquam et δεινὰ ποιεῖσθαι simili potestate Nigr. c. 34.

dens, ulteriori illorum in-
felicitati finem imposuit.
Vinctorum enim unus limae
copiam nescio unde nactus,
assumptis in conjurationem
compeditorum pluribus, dis-
secat catenam, qua deinceps
vincti erant, insertis in il-
lam numellis, et solvit om-
nes. At illi, interfectis fa-
cile paucis custodibus, ca-
tervatiim erumpunt. Atque
isti in praesens dispersi, quo
quisque poterat, plerique
postea comprehensi sunt.

Demetrius autem atque An-
tiphilus suo loco manserant,
et Syrum quoque prehendere-
rant jam abeuntem. Luce
orta, cum audisset Praefec-
tus Aegypti, quid factum
esset, ad illos quidem per-
sequendos mittit; arcessitum
autem cum amico Demetrium
vinculis liberavit, collanda-
tos, quod soli non aufugis-
sent. Verum illi non satis
habebant, se ita dimitti:
sed proclamat Demetrius,
et gravi oratione ostendit,

p. 542. κῆσθαι σφῶς οὐ ἀμικρὰ, εἰ δόξουσι παροῦργοι ὄντες, ἢ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδραῖναι, ἀφίσσεται. καὶ τέλος ἡγάγαν τὸν δικαστήν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικούντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ πολιάσει, ἣν ἡνέσχοντο ἀδίκως δεσθέντες, καὶ ἐκ-
 p. 543. τερων δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ n), δραχμαῖς μὲν μυριάς 34 τὸν Ἀντίφιλον, δις τριαύταις δὲ τὸν Δημήτριον. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ o) δεσμυρίας p) ἐκεῖνῳ καταλιπὼν, ᾤχετο ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδοκίην, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσαῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς αὐτοῖς νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὗτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' αὖν αὐτὸς ἦ, ἅπαρ ἐστὶ, ἀρκῆσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὐτε *) ἐκεῖνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὧ Τύξαι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβλήκεις q)

n) αὐτοῦ] Sic B. 1. 3. Αὐτοῦ A. 1. 2. Reitz. et recentt. o) αὐτοῦ] „Sic J. Αὐτοῦ Fl. H. Par. aliaeq.“ Αὐτοῦ etiam A. 2. B. 1. et 3. p) δεσμυρίας] „In Coll. adscriptum, alii διατριβῆς, al. δραχμῆς.“ *) οὐτε] οὐδὲ 2954. sed superscr. οὐτε. Illud juxta magis placuit Jacobo, neque tamen tantopere, ut receperit. q) προδιεβλήκεις] „προδιαβ. Fl.“ et 2954.

injuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt denique judicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam injuste vincti subierant, et muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis,

altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanes, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse muneribus, cujus jam res in familiaribus essent.* Tales, Toxari, sunt amici Gracii. Nisi vero

ἡμῶς, ὡς ἐπὶ δῆμασι μέγα φημι σφύρασθαι, καὶ αὐτοὺς γ) ἂν p. 543.
 σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας,
 οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ α)
 μὴ οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ καὶ θα-
 κρύων προσέειπε καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ι) ταυτὸν
 ἀναδιχόμενος κ), ἄχρῃ μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους
 ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειό- 35
 νων, οὓς πρῶτους ἢ μνήμη ὑπέβαλε, διηγησάμην α') σοι p. 544.
 ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους γ) φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἡδὴ κατα-
 βὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ
 ὅπως μὴ χεῖρους ἐρεῖς z) τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῶ τοῦ-
 των ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τῆς δεξιᾶς πε-
 φρόντικας, ὡς μὴ ἀπομηθείης αὐτήν. ἀλλὰ χρη ἄνδρα
 ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν
 καὶ Πυλάδην πάννυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς
 Σκυθίας φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος α').

Προβιβλίμης 3011. Διβεβλ. 2955. γ) αὐτοῦς] „restitutum
 ex P. G. et marg. A. 1. W. Αὐτός Edd.“ α) αὐτοῦ] αὐτοῦ
 Schm. jubente Belino. Sed omnes priores Edd. consentiant
 in ὑπὲρ αὐτοῦ, pro se ipso. ι) ἐφ' „ἐφ' Fl.“ ii) ἀναδιχο-
 μένος] ἀναδιχόμενος Gorl. x) διηγησάμην] „Et sic habere
 Fl ac Fr. notat Solanus. Quid tum? habent et J. Par. H.
 etc.“ γ) βεβαίους] „γενναίους P. G. et marg. A. 1. W. In
 vulgata conspirant Edd.“ z) ἐρεῖς] ἐρεῖς 3011. α) φαῖνόμε-
 νος] „γενόμενος G. Nil mutat ulla Ed. Γαινόμενος marg.

jam ante nos accusasses, qui nos firmosque amicos. Quod
 verbis gloriari soleamus; superest jam decedens, agen-
 di partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas
 Scythas, sed multum his meliores, tibi ipsi curae
 erit, si quidem dextram cu-
 ras, ne tibi praecidatur.
 Sed oportet te virum for-
 tem esse: alioquin ridiculus
 fueris, qui, Oreste et
 Pylade plane Sophistarum
 arte abs te laudatis, pro
 Scythia tua malus orator vi-
 deare.

p. 541. **ΤΟΞ.** Εὖγε, ὦ Μνήσαιππε, ὅτι καὶ παρατρύνεις με πρὸς *) τὸν λόγον, ὥςπερ οὐ πᾶν σοι μέλον, εἰ ἀπομνηθεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς ἐν τοῖς λόγοις· πλήν ἄρξομαι γε ἤδη, μηδὲν, ὥςπερ σὺ, καλλιλογησάμενος· οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα, ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγεται b) τοὺς λόγους. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἀπροκινῇ γῆμιν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ φίλου ἀνδρός, δύο τάλαντα, ἢ καὶ, νῆ Δί' c), εἴ τις παρέσχεεν ἑαυτὸν δεδυσμένον, ἐπὶ προδῆλφ τῷ d) μικρὸν ὕστερον λυθῆσεσθαι. πᾶν γὰρ εὐτελὲς ταῦτα, 36 καὶ μεγαλοῦργον ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐν οὐδέν. Ἐγὼ δὲ σοι διηγῶμαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, Ἴν' εἰδῆς, ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ἔστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε ε')

A. 1.^a Γενόμενος etiam Gori. et 30. 1. Modo πᾶν καὶ σοφιστικῶς Gori. *) πρὸς] eis 2954. b) ὑπερφθέγγεται] ὑπερφθέγγεται 2955. c) ἢ καὶ, νῆ Δί' Vulgo καὶ, νῆ Δί' omitta particula disjunctiva, qua opus erat. De formulae ipsius vi propria vid. Tom. I. p. 227. sq. Modo γαμουμένη abest a Gori. Mox πεδυσόμενον 2954. sed superscr. δεδυσόμενον. d) τῷ] τὸ B. 3. e) ἐπαινεῖτε] Reitz. ἐπαινεῖται errore fortuito: nam in Edd. vet., omnibus legitur, quod recepinus, quodque

Tox. Bene facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum jam statim incipiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indotatam deformemque uxorem duxit,

aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, aut etiam, per Jovem, si quis vincendum se praebuit, cum manifestum esset, paullo post solutum iri. Valde enim ista vilia, et magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam inest. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, et bella, et mortes pro amicis susceptas, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparantur. Quamquam non praeter rationem illud vobis ac-

οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπι- p. 545.
 δεῖξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν
 γαλήνῃ μάθοις f), εἰ ἀγαθὸς g). ὁ κυβερνήτης ἐπὶ χει-
 μῶτος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν· παρ' ἡμῖν δὲ
 συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπελαύνουσα ἄλλοις, ἡ ὑποχω-
 ροῦμεν h) ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας
 μαχόμεθα· ἐνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ
 τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο
 ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρῶτε- 37
 ρον δὲ σοὶ εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς
 φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφη-
 βός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν
 ἄνδρα, καὶ μεγάλη ἐργάσασθαι δυνάμιν, ἐπὶ τοῦτον
 ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο
 ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστεινό-
 μενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὥς μὴ διαμαρτάνοι-

jam receperant Bip. et Schm. In 2955. et 3011. Belinus tradit
 legi *ἐπαινεῖς*, quod haud dubie nihil aliud est, quam lectio
 vulgata, misere descripta. f) *μάθοις*] *μάθοις* *ἂν* vult Bel.
 Melius foret οὐδ' *ἂν* ἐν γαλήνῃ μάθοις, siquidem corrigendum
 esset, quod non est necesse. g) *ἀγαθός*] *ἀληθής* G. et
 marg A. 1. Nil mutant Edd. Mox *χειμῶτος* de Gorl. h) *ὑπο-*
χωροῦμεν] *ἐποκρούμεν* Solan. neutiquam. Mox *δικαιότατα*
 Gorl. pro *βεβαιοτάτα*.

cidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestas enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praedae pugnemus. Ille maxime ami-

cis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum et vix superabile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, quare ratione faciamus amicos; non de commissationibus, uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, et magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, et, quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis conciliandis

- p. 545. μεν ι) τῆς φίλας, μηδὲ ὑπύβλητοι δόξωμεν εἶναι. κῆπει-
θ' ἀν' προκρίθεις τις ἤδη φίλος ῥ', συνθήκας τὸ ἀπὸ τού-
του λ), καὶ ὄρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ'
ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἦν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν
ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἂν λ) ἐντεμνόντες
ἀπαξ τοὺς δοκτύλους, ἐνσταλάζωμεν m) τὸ αἷμα εἰς κύ-
λικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπισχό-
p. 546. μενοι, πῶμεν n), οὐκ ἔστιν ὃ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ο) ἡμᾶς
διαλύσειεν ἂν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς
τὰς συνθήκας εἰσεῖναι p)· ὡς ὅστις ἂν πολὺ φίλος ῥ', ὁμοσος
ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυ-

i) διαμαρτύνομεν] διαμαρτύνηται maluit Bel. et Seager. An consentiunt in Optativo omnes Edd. et quod sequitur δόξωμεν, noli tantopere in eo offendere. Est haec Modorum μετὰ βίωσεις, quae non minus ferri potest, quam de quibus supra dictum ad Hermot. c. 56. Varr. Lectt. et ad Hermonid. c. 2. Tom. IV. p. 508. k) τὸ ἀπὸ τούτου] Sic priores omnes praeter A. 1. et 2. ubi junctum τοῦτοῦτον. l) ἂν] in prioribus omissum restitui. Vid. nott. sequentes. m) ἐνσταλάζωμεν] „ἐνσταλά-
μαρ. A. 1.“ „Eristalázamei Belinus corrigi voluit, admodum improbabilliter. Imo conjunctivo opus est, inodo ante ἐντεμνόν-
τες supplcas ἂν, quod vulgo aberat, „Ἀφ' οὗ ἂν cum Conj. Aorist. est ex quo cum Fut. Exact. ut henc vertit Gesner. Etiam Struvium et Jacobum video mecum consentire. n) πῶ-
μεν] „Sic Fl. Fr. B. 2. H. Par. V. 2. S. Illoque J.“ Sic et Bel. edendum censuit. Verum si ἐνσταλάζωμεν antea voluerat, nunc etiam ἐπόμεν velle debebat, non πῶμεν, quod Futurum est. Atqui his remediis nondum indigemus in loco nunc, puto, restituto. ο) τοῦτο] „Sic dedi ex P. Τοῦτο“ Edd. pleraque Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. Quod proxime sequitur, καὶ deest in Gori. p) εἰς εἰς αἱ] „συμμετραι G. et marg. A. 1. Nil mutant Edd.“ Vid. Adnot.

facere operae pretium cen-
semus, multum procantes,
et omnia simul agentes, ne
excidamus amicitia, nec re-
jiculi esse videamur. Et si
quis praelatus aliis, et jam
amicus sit, foedus deinde et
jusjurandum maximum, vi-
cturum simul, et moriturum.
si opus sit, unum pro altero.
Et sic facimus. A quo enim

tempore incisis semel digitis
instillaverimus sanguinem in
calicem, et intinctis gladio-
rum mucronibus, simul ambo
admoto ore biberimus; nihil
est, quod post ea nos dis-
solvat. Ac permissum est
ternos summum tale foedus
inire. Nam quisquis mul-
tos habet amicos, ille simi-
lis nobis videtur vulgaribus

καί. καὶ οἰόμεθα οὐκ ἐπ' ὁμοίως ἰσχυραὶν τὴν φιλίαν αὐ- p.516.
 τοῦ εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαμεθεῖσθαι. Ἄρξομαι δὲ 38
 ἀπὸ τῶν Δανδαμίδος πρώην γινομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν
 τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλίστου
 Ἀμιζάκου τοῦ φίλου αὐτοῦ... μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦ-
 μαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον q), ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ
 διαμολογησάμην· οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινά-
 κην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεύδος ἔρω περὶ τῶν
 φίλων τῶν Σκυθικῶν r).

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ s) πᾶν σου ὁμνύοντος t) ἰδαό-
 μην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιεῖν οὐδένα τῶν θεῶν u) ἐπαμύσω.

ΤΟΞ. Τί οὐ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ
 ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα x) ἡγνύησας, ὅτι ἀν-
 θρώποις μείζον οὐδὲν ἔστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν
 οὖν y) τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὁμνύωμεν z), ταῦτα

q) τὸν ἡμέτερον ὄρκον] τὸν ὄρκον τὸν ἡμέτερον Gorl. mel-
 lius, si quid sentio. x) Σκυθικῶν] „Σκυθῶν P. et marg.
 A. 1.“ idque haud improbante Jacobo. s) οὐ] „male deest in
 FL.“ Deest etiam in Gorl. et 2954. non improbante Jacobo.
 t) ὁμνύοντος] „ὁμνύτος Ex. PL. Nil mutat L.“ u) τῶν
 θεῶν] Articulum vulgo omissum, monente Belino, restituerant
 Schm. et Jac. x) ἡγνύ] Sic B. 1. et 3. Ἄγα A. 1. 2. Reitz.
 et recent. Similiter peccatum et correctum Diell. Mont. XX,
 4. Charon. c. 10. y) οὖν] totum 3011. 2955. z) ὁμνύωμεν]
 Sic Schm. emendaverat e 3011. Sed jam A. 1. 2. B. 1. 3.
 recte ediderant. Ὀμνύομεν unde Reitz. hauserit, nescio; Bip.
 certe e Reitz. imprudenter.

illis et adulteris mulieribus:
 putamusque non amplius ae-
 quo firmam illius amicitiam
 esse, per multas benevolen-
 tias divisam. Incipiam vero
 ab Dandamidis rebus, quae
 nuper demum contingere.
 Dandamis nimirum in proe-
 lio cum Sauromatis abducto
 in captivitatem Amizoco
 amico suo. — Quin prius
 iurabo tibi nostrum iusju-
 randum, quandoquidem hoc
 etiam initio mihi tecum con-

venit: Non ego, ita me
 Ventus et Acinaces, men-
 dacium apud te, Mnesippe,
 dicam de amicis Scythiciis.

Mnes. Equidem non valde
 opus habeo tuo jurejurando.
 Interim bene est, quod per
 Deum nullum jurasti.

Tox. Quid ais? Non vi-
 dentur tibi Dii esse Ventus
 et Acinaces? Adeo ergo
 ignorans, nihil majus esso
 vita et morte hominibus?
 Cum ergo Ventum iuramus

p. 546. ὀμνύμεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἵτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

MNHΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς *) θεοὺς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οὐ-
p. 547. σιόν, καὶ τὴν λόγην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεός, ὁ θάνατος, καὶ ἀπεί-
ρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται αἰγούσας ὁδοὺς.

ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δεικνύ-
κον, ὑποκρούων μεταξὺ α) καὶ διαφθειρών μου τὸν λόγον·
ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

MNHΣ. Ἀλλ' οὐκ αὐθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦ-
το, πάνν γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαρρόων τό γε ἐπὶ
τούτῳ b) λέγε, ὡς μὴδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτως
συνήσομαι σοι.

39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς φίλης Δανδάμιδι
καὶ Ἀμιζώκῃ c), ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκε-
σαν d)· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάτας, μυρίοις

*) πολλοὺς] omittitur in Gorl. et post κώνειον additur δὲ.
a) μεταξὺ] καὶ μεταξὺ 2955. leviter erratum. b) ἐπὶ τούτῳ]
„Et hic Fl. consentire notat Solan. c) Ἀμιζώκῃ] Ἀμιζό-
και Gorl. ut et infra. d) συνεπεπώκεσαν] συνεπεπώκεισαν 2955.

et Acinacem, catenus jura-
mus, quatenus vitae caussa
Ventus [aer] est, Acinaces
vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter
ista, etiam alios multos ha-
bueritis Deos, qualis est
Acinaces; Sagittam, et Ha-
stam, et Cicutam, et La-
queum, ac talia. Varius
enim Deus ille Mors est:
infinitas praebet, quae ducant
ad se, vias.

Tox. Vides, quam con-
tentiose illud agas et instar
rabulae, interpellans et per-
vertens orationem meam.

At ego, dum tu dicebas,
quictus eram.

Mnes. At non iterum cer-
te, Toxari, hoc faciam.
Omnino enim recte me in-
crepuisti. Itaque audacter,
quae sequuntur, dicito:
quasi nec intersim tuo ser-
moni, ita silentium tibi
praestabo.

Tox. Quartus dies pro-
cesserat amicitiae Dandamidi
et Amizocae, ex quo san-
guinem alter alterius una
biberant: cum regionem no-
stram invadunt Sauromatae
decem millibus equitum: pe-

μὲν ἱππεύειν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι ἐπέληλυθέναι p.547.
 ἔλεγοντο. οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπεις-
 πιδόντες e) ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχί-
 μων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις
 ἔφθη διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἐνθα ἡμῖν
 τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ δέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν·
 οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τίτε, οὐκ οἶσα ὃ, τι δόξαν τοῖς
 ἀρχιπλάνοις ἡμῶν; ἐφ' ἀμφοτέρως τὰς ὁχθὰς τοῦ Ταναΐ-
 δος. εὐθύς οὖν ἡ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα
 συνέχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρπασον, καὶ τὰς ἀμάξας p.548.
 καταλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλίσκομενας·
 καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ
 τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι. Ὁ δὲ 40
 Ἀμιζώκης ἀγόμενος, (ἐαλῶκει γὰρ), ἐβόα τὸν φίλον ὀνο-
 μαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπερίμνησε τῆς κύλικος,
 καὶ τοῦ αἵματος f). ὦν ἀκούσας ὁ Δύνδαμιν, οὐδὲν ἔτι
 μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διανήχεται εἰς τοὺς πολε-

e) ἐπειςπιδόντες] „ἐπιπιδόντες] Sic J. Pl. H. B. 2. S. Ἐπι-
 σόντες Par. Ἐπισπιδόντες L.“ Ἐπειςπιδόντες, Belino probante,
 et praeunte Schmiedero, recepinus e 2955. 3. 11. et Gori. re-
 cepit et Jacob. f) τῆς κύλικος καὶ τοῦ αἵματος] Ordine
 conuerso τοῦ αἵματος καὶ τῆς κύλικος 5011.

destrium vero copiarum ter-
 tium tantum contra nos ve-
 nisse dicebatur. Cum au-
 tem nos imprudentes huius
 invasionis opprimerent, ver-
 tunt in fugam omnes, mul-
 tosque armatorum interfici-
 unt, alios autem abducunt
 vivos, praeterquam si quis
 satis celeriter in alteram ri-
 pam fluminis transnataret,
 ubi nobis dimidiis exercitus,
 et pars plaustrorum erat:
 sic enim tum castra posue-
 ramus, nescio quo consilio
 ducum nostrorum, ad utram-
 que ripam Tanais. Statim

ergo praeda abduci, captiva
 corpora comprehendi, di-
 ripi tabernacula, plaustra
 capi cum ipsis pleraque ve-
 ctoribus. Et in oculis no-
 stris contumeliam inferebant
 pellicibus nostris atque uxo-
 ribus: quae res pessime nos
 habuit. Amizoces autem cum
 duceretur, (captus enim
 erat), nominatim inelamat
 amicum, duriter vinctus,
 et calicis admonet sangui-
 nis. Quibus Dandamis
 auditis, nihil amplius cun-
 ctatus, omnium in conspec-
 tu ad hostes transnatat. Ac

p. 542. μίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένον τοὺς ἀπόντας, ὠρμησαν ἐπ' αὐτὸν g) ὡς κατακτενῆσοντες; h)· ὁ δὲ ἔβδ' αὐτῶν i). τοῦτο δὲ ἦν τις εἴη, οὐκέτι φονεύεται ὑπ' αὐτῶν k), ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἦσαν. καὶ θὴ ἀναγκασθεὶς πρὸς τὸν ἄργοντα αὐτῶν, ἀπῆλθε τὸν φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤπει· μὴ γὰρ προήσθεσθαι, εἰ μὴ μεγάλη ὄψις αὐτοῦ λάβοι l). ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, φησὶν, ἀπατα δειροπύκται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δὲ τι δύναμαι γυμνὸς ὑποκαλέσαι m), ἐξόμοις ὑποστήναι ὑμῶν, καὶ πρόστατα, ὅ, το αὖ θέλεις· εἰ βούλει δὲ, ἰμὲ ἀντὶ τούτου λαβὼν n), πατάξω σε, πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλον o) κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα,

g) ἐπ' αὐτὸν] „desunt in Fl. adsunt in cett. et P.“ h) κατακτενῆσοντες] x--ζούρες B. 3. κατακτενίσαντες conj. Seager. At vid. Adnot. i) τὸ Ζίριν] Sic Gort. ut voluerat Schm. Vulgo τὸν Ζίριν. Sed Ζίριν 3011. Ζίριν 2955. k) φονεύεται ὑπ' αὐτῶν] „φονεύουσιν αὐτὸν“ φονεύεται ὑπ' αὐτῶν P. et marg. A. 1. W.“ Sic et Gort. 2955. 3011. et marg. 2954. haud dubie genuina lectio, vel propter illud ipsum δέχονται, quod sic male habuit Belinum. Est scilicet liberior scribendi ratio, vulgari vel familiari narrandi consuetudini accommodata, et Luciano paene naturalis. Vid. Jacob. ad h. l. l) λάβοι] Sic correxi manifestum vitium λάβη post εἰ μὴ, in omnibus prioribus Edd. vulgatum. Alibi, ut Timon. c. 19. Diall. Mort. III, 2. Hermot. c. 42. εἰ mutare placuit in ἤρ. m) ὑποκαλέσαι] Sic Fl. 2954. et 2,55. pro vulg. ἀποκαλέσαι. Illud receperunt Schm. et Jac. monente Belino, qui tamen male reddit *subministrare*, servir à quelque chose, quam ait *solvere*, ut mox c. 55. τὸν δασμόν. Ver. Hist. I, 20. φόρον, et saepius. n) λαβὼν] „excidit ex Fl. Habet P. et Edd.“ Modo εἰ δὲ βούλει mallet Jacobus. o) ὅλον] Vulgo ὅλος, pro quo ὅλος

Sauromatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnam pro illo acci-

piat. Dandamis, quae habebam, inquit, ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: et impera, quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, et, quomodocunque tibi collibuerit, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino (totum) te retineri, idque cum

Ζίρων μὲν ἦσαν· αὐτὸ δὲ, ὡς ἔχεις, μέγας καταβαλὼν, ἄγου p. 54q.
 τὸν φίλον. ἦρτο ὁ Δανδάμις, ὃ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν;
 ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτεσεν· ὁ δὲ αὐτίκα παρίσχευεν ἐκκόπτειν
 αὐτοὺς· κήκεδ' ἔξεκκόπτει, καὶ ἦδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ
 Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμφώκη, ἐπαγγέλλει, ἐπερι-
 δόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμενος ἀπεσώθησαν πρὸς
 ἡμᾶς. Τοῦτο γινόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, 41
 καὶ οὐκίτι ἡτέασθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον
 ἡμῶν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπῆγαγον οἱ πόλεμοι, ἀλλ' ὅτι ἦν
 παρ' ἡμῶν ἡ ἀγαθὴ γυνή, καὶ ἡ γ) πρὸς τοὺς φίλους πλ-
 σεις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφό-
 βησε, λογιζομένους, πρὸς οἷους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μα-
 χαύνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπρόσδοκῷ τότε ὑπερίσχον. ὥστε
 οὐκίτις ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκη-
 μάτων, καὶ τὰς ἀμάξας ἐμπησαντες, ᾄχοντο φεύγοντες.
 ὁ μόνος Ἀμφώκης οὐκίτι ἡνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ γ)
 τυφλῷ τῷ Δανδάμει, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἐαυτὸν,
 ἀμφοτέροις καθήνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ

A. 2. Sed ὅλον recte 2954. 3011. et Gorl. quod probatum
 Belino recepit Schm. p) Ζίρων] Ζηρῶν 3011. Ζίρων 2955.
 Deinceps pro ἦσαν Guyet. inlavit ἡσῶντα sine justa causa.
 q) ἡ] „Non habet articulum Fl.“ nec Gorl. et 2954.

*Zirin veneris: quin tu, parte
 eorum, quas habes, data,
 amicum abducas licet. Ro-
 gat Dandamis, quid tandem
 vult accipere? Hic oculos
 petit. At ille statim effo-
 diendos praebet: cumque
 effossi essent, et jam pretium
 haberent Sauromatae, as-
 sumpto Amizoco rexit illo
 innixus; et simul transna-
 tantes salvi ad nos veniunt.
 Hoc factum Scythas omnes
 erexit, neque jam se victos
 putarunt, cum viderent ma-
 ximum bonorum non abla-
 tum esse ab hostibus, ma-*

nente apud nos honesto ani-
 mo, et erga amicos fide.
 Verum etiam Sauromatas
 non mediocriter eadem res
 perterruit, cogitantes, con-
 tra quos viros, paratos qui-
 dem, pugnaturi essent, etsi
 imprudentes tum superave-
 rant. Itaque proxima nocte,
 relictis plerisque pecudum,
 incensisque plaustris, fuga
 abierunt. Verum Amizoces
 ferre non poterat, videre
 se, caeco Dandamide; sed
 ipse quoque se excaecat,
 jamque sedent ambo, atque
 ex publico a communi Scy-

- p. 549. μετὰ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε,
 42 ὑμεῖς ἔχετε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι θεὰ δολή τις ἐπὶ
 p. 550. τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εὐ βούλει, οἷς καὶ
 πολλὰ ἐπιπνέουσι αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σὺ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὐ ὄδα,
 ὅποσα ἂν κομπὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, ὅσα ἰκέτευεν ὁ Δάνδα-
 μης, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ᾧ εἶπε, καὶ ὡς ἐπατήκε, καὶ ὡς
 ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπενυφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια
 43 ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἄκουε γοῦν
 καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτιαν s), Ἀμιζώκου t) τοῦτου ἀνε-
 ρχίον· ὃς ἐπεὶ κατὰσπασθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος
 εἶδε Βάσθην τὸν φίλον, (ἅμα δὲ ἔτυχον Θηρώωντες) καὶ
 ἦδῃ ὁ λέων, περιπλακείς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαίμῳ, καὶ
 τοῖς ὀνυξιν ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπτήκει
 κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων,
 καὶ μεταγόν, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων u) τοὺς

r) [π1] „excidit ex Fl. et Gorl. adest in P. et Edd. In tribus seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe adscriptum.“ s) Βελίτιαν] Μελίτιαν Gorl. t) Ἀμιζώκου] Ἀμιζόκου A. 2. u) διείρων] διείρων Gorl. et 3011. Cf. supra c. 33.

tharum cum multo honore aluntur. Quid tale, Mnesippe, vos dicere possitis, et si quis alios tibi decem supra illos quinquē enumerare permittat, et injuratus, si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quendam dicerēs, bene novi, quantas venustates admixturnus esses narrationi, quibus verbis applicaverit Dandamis, et quomodo excaccatus fuerit, et quae tum dixerit, et ut redierit, et ut cum plausu

illum Scythae receperint, et alia, quae vos machinari auribus soletis. Audi jam et alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, (una autem erant in venatu) et jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, et laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat et traducit, inserens intra dentes illius suos digitos, et

λους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἶόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν περιώμε- p.550,
νος τοῦ δῆγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκῆνον ἡμιθνήτα
ἦδη, ἐπὶ τὸν Βελλίταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακείς ἀπέ-
πτενε κἀκείνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γούν τοσούτον ἔφθη
πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρονον, ὥστε ἅμα
πάντες *) ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθαύμαμεν αὐτούς, δύο τά-
φους ἀναχῶσαντες πλησίον, ἓνα μὲν τῶν φίλων, ἓνα δὲ p.551.
κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δὲ σοι διηγήσομαι, ὧ 44
Μνήσιππε, τὴν Μακέντου φίλιαν, καὶ Λογχαίου, καὶ Ἀρ-
σακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠγάσθη Μαζαίας τῆς
Λευκανόρος x), τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε
ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ θασμοῦ, ὃν οἱ Βοσποράνοι αἰεὶ γέρον-
τες ἡμῖν τότε ἦδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγίνοντο. ἐν γ)
τῷ δειπνῶν γούν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν
καρθέινον, ἤρα, καὶ πανηρῶς εἶχε. τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν
φόρον διεπέπρακτο ἦδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς,
καὶ εἰστία ἦδη, αὐτὸν ἀποπέμπων. ἔθος δὲ ἔσται ἐν Βοσπό-

*) πάντες] deest in Gorl. non male, ait Jacob. x) Λευκα-
νόρος] Νικάνορος Gorl. γ) ἐν] ἀμφὶ 3011. Deinde οὖν Gorl.
pro γούν.

Basthen, quantum fieri po-
terat, eripere morsui ten-
tans: donec leo, relicto illo
jam semianimi, versus in
Belittan, cumque comple-
xus, ipsum quoque inter-
emit. Atque ille jam mo-
riens ante tamen sic acinace
leonem in pectore percussit,
ut simul omnes morirentur.
Nos vero sepelivimus
illos, duobus prope se invi-
cem tumulis aggestis, uno
amicorum, altero autem
exadverso leonis. Tertiam
tibi enarrabo, Mnesippe,
Macentis amicitiam, et Lon-
chatae, et Arsacomaiae. Ar-

sacomas hic amore incensus
fuerat Mazaeae Leucanoris
filiae, Bosporanorum reguli,
cum legatus ad eum esset
tributi caussa, quod semper
nobis solventes alioquin Bo-
sporani, tertium jam men-
sem ultra diem dictum de-
buerant. In coena igitur
cum vidisset Mazaeam, ma-
gnam et pulchram virginem,
amare illam, et inde animo
aeger esse coepit. Ac de
tributo negotium perfectum
jam erat: jam responderat
illi rex, jam discensus caus-
sa convivio illum excipiebat.
Moris autem est in Bosporo,

- p. 551. *ρω*, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἱ ταῖς ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες 2) παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλείων παῖδες, καὶ Τυγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυνηῆς α) ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστῆρων ἕκαστον προσαγγέλλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἦκε, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακειμένον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ παύσονται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι κατὰ
- p. 552. τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαυοῦντα ἑαυτὸν, ὥς τις b) ἡ γένους, ἡ πλούτου, ἡ θυ-
 45 νάμεως ἔχει c). Πολλῶν οὖν κατὰ τόδε d) νόμον σπείσαντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλοῦτους καταρτιθυσσάμενων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν φιάλην, οὐκ ἐσπέισεν· (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν θεόν.) πῶν δὲ ἀμυστῇ,

2) μνηστῆρες] μνηστῆρες Bip. sola. a) Μαχλυνηῆς] Vulgo Μαχλυνηῆς, vere barbara forma. Infra c. 56. eadem terra dicitur Μαχλυνηῆ, ad quam formam propius accedit ea, quam nos nunc restituimus e' vestigiis lectionis 3011. Μαχλυνηῆς, accentu modo mutato. In 2954. est Μαχλυώδης, sed in marg. Μαχλυνηῆς. b) ὥς τις] restitutum ex P. Ὅς τις Edd. priorcs omnes. c) ἔχει 3011. Bel. Schm. At optime habet vulgata. Vid. Aduot. d) τόδε] τὸν δὲ male Reitz, et Bip. In reliquis recte editum.

ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adessent, reges et regum filii, et Tigrapates in his erat, Lazorum regulus, et Adyrmachus Machlyenae princeps, et alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum se indicavit, nimirum nuptiarum se causa veniasse, coenare cum aliis, et quiete accu-

bere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, et procum se puellae profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit. Multi igitur pro illo more cum libassent, et petiissent puellam, et regna sua atque divitias enumerassent, ultimus poculo petito Arsacomus, non ille quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum

Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν p.55a.
 γυνῆκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδαιτέρῳ τούτων ὄντι, ὅποσα γε
 ἐπὶ τῷ πλοῦτι καὶ τοῖς πηήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θου-
 μάσιμος (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸν Ἀρσασόμαν, καὶ Σιν-
 θῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐραμένον, Πόσα δὲ βουλήματα, ἣ
 πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσασόμα; ταῦτα γὰρ ὑμῖς πλου-
 τεῖτε. Ἄλλ' οὐχ ε) ἀμάξας, ἔφη, ἔχω, εὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ'
 εἰσὶ μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, αἶον οὐκ ἄλλω f) Σιν-
 θῶν. τότε μὲν σὺν ἐγελάσθῃ ἐπὶ πούτου, καὶ παραίφθῃ,
 καὶ μεθ' αὐτὴν ὁδεῖν. ἔωθεν δὲ προκρηθὲς τῶν ἄλλων Ἀδύρ-
 μαχος ἐμῆλθεν ἀπαῖξιν τὴν νύκτιν εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ
 τοὺς Μάχλυας g). (Δ δὲ Ἀρσασόμας ἐπαυελθὼν οἶκαδε, μη- 46
 νότα τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν h) ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ
 μελωσθεῖν ἐν τῷ εὐρυπείρῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη,
 ἔγωγε διηγεσάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὅποσος ἐστὶ μοι, ὑμῶς,
 ὦ Λαγχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐνοίαν τὴν ὑμετέραν

e) Ἄλλ' οὐχ] „Ὅν ἄλλ' Fl. male.“ f) ἄλλω] ἄλλοι βεβ. et
 Gork. quod peccatum non debebat Schmid. admittere. g) εἰς
 τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας] „παρὰ τὴν Μαιῶ-
 τιν & τ. M. F. et 2954. sed superscr. vulgata. h) ἀτιμασθεῖν
 ἡτρωσθῇ et deinde ἐγελάσθῃ Del. conj. cum summa licentia.

videatur) sed epota haustu
 uno phiala, *Da mihi, Rex,*
 inquit, *filiam tuam Ma-*
zasam, ut uxorem habeam,
nullo hiace magis idoneo
quantum ad divitias et pos-
sessiones. Admirante autem
 Lencanore, qui sciret, pau-
 perem esse Arsacomau et de
 vulgo Scytharum, atque in-
 terrogante, *Quot autem ar-*
menta, aut quot plaustra
habet, Arsacoma? haec enim
 vestrae divitiae: *Si ego,*
 inquit, *neque plaustra ha-*
beo, neque greges: sed sunt
mihi amici duo honesti ba-
nique viri, quales Scytha-

rum alii nemini. Tunc igitur
 derisus propter ista est,
 et contentus, et pro ebrio
 habitus. Altero autem mane
 praelatus caeteris est Adyr-
 machus, abducturus spon-
 sam in Macotidem ad Ma-
 chlycs. Domum vero re-
 verans Arsacomias indicat
 amicis, quam contemptim ha-
 bitus esset a rege, quam de-
 risus in convivio, eo quod
 pauper visus esset: *Cum ta-*
men, inquit, *narrarem illi*
meas divitias, quantae sumt,
vos nempe, Lonchates et
Macentes, et benevolentiam
vestram, praestantiorē

- p. 552. πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιωτέραν τῆς Βοσπορανῶν ι) δυνάμεις.
 p. 553. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατε-
 φρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλῳ k) παρέδωκεν ἀπάγειν
 τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γε l) φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα,
 καὶ ἀμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ
 βοῦς πολλούς. οὗτος ἄρα προετιμήσεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βο-
 σκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περιέργα, καὶ ἀμάξας βα-
 ρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρω ἀνώμαι, καὶ γὰρ
 ἐρῶ τῆς Μασαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσοῦτοις ἀνθρώποις
 οὐ μετρίως μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης m)
 ἠδίκησθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἐκάστῳ ὑμῶν n) τῆς ἀτι-
 μίας, εἰ γε οὕτω βιοῦμεν, ὥς, ἀφ' οὗ συνελήλυθαμεν, εἰς
 ἄνθρωπος *) ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον,
 47 ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη,
 χρυσόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ

ι) Βοσπορανῶν] Βοσπορανῶν B. 3. k) Μάχλῳ] Μάχλῳ 3011.
 Ἀδ. δὲ καὶ τῷ Μάχλῳ 2954. sed correct. Μάχλῳ. l) γε]
 ,τε S. et H. 2." m) ἐπίσης] Sic A. 1. 2. Reitz. et recentt.
 Sed ἐκ' ἰσῆς separatim B. 1. et 3. n) ὑμῶν] „Sic. L. et Fl.
 Ἡμῶν vulgo Edd.“ *) ἄνθρωπος] ἄνθρωποι 2954. sed cor-
 rectum.

longe et firmiorem Bospo-
 ranarum opibus. Haec vero
 cum dicerem, vos ille qui-
 dem dirisui et contemptui
 habuit, atque Machlyi Adyr-
 macho abducendam tradidit
 sponsam, quod aureas se
 phialas habere decem dice-
 ret, et plaustra quaternor-
 um lectorum octoginta, et
 oves bovesque multas. Sic
 ergo praelulit viris bonis
 pecudes multas, et pocula
 vanae pretiositatis, et plau-
 stra gravia. At ego, ami-
 ci, duplici de causa an-
 gor: etenim amo Masaeam,
 et contumelia in tot homi-

num conspectu mihi illata
 profunde in animum meum
 descendit. Nec minori au-
 tem vos injuria affectos ar-
 bitror. Tertia enim contu-
 meliae pars ad vestrum
 unumquemque pervenit: si
 quidem ita vivimus, ut, a
 quo tempore coimus, unus
 simus, doleamus iisdem re-
 bus, laetemur iisdem. Non
 hoc solum, subjungit Lon-
 chates, verum unusquisque
 nostrum totus injuria affe-
 ctus est, cum ista tibi eve-
 nerunt. Quomodo igitur,
 Macentes inquit, in prae-
 sens consulimus? Divida-

ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμῃ τὴν κεφαλὴν p. 553.
 κομῆν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν
 αὐτῇ. Οὕτω ο) γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν
 τοσοῦτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ
 τοῦτο δεήσειν) ἡμᾶς p) αὐτοῦ περιμένων συνάγεμε, καὶ
 παρασκευάσει ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς
 πλείστην. ῥᾶστα δ' ὦν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτὸς τε
 ἀγαθὸς ὦν, καὶ ἡμῶν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα
 δὲ εἰ καθέξω q) ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα,
 καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ
 Λογχαῖτης· ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης p. 554.
 ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιω-
 ταῖς διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέ-
 λος r) δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθίζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῶν 48
 τὸ περὶ τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς
 ἑτέρου, ἀμύνεσθαι βουλόμενος, ὥθῃ καθ' αὐτὸν οὐκ ἀξιό-
 μαχος ὦν, βούνῃ ἱερεύσας, τὰ μὲν κρεῖα κατακόψας ἤψῃ-

ο) οὕτω] „non adest in Fl. adest in cett. et P.“ Excidit etiam in Gori. et 2954. p) δεήσειν ἡμᾶς] „Sic sine conuante habere Edd. notat Solanus. Plurimae dehiscent ἡμᾶς, sine parenthesis.“ q) καθέξω] καθέξω B. 3. r) τέλος] „τέλος male J. sola.“

mus, ait Lonchates, opus.
 Et ego quidem polliceor Ar-
 sacomae caput me allatu-
 rum Leucanoris: te autem
 oportet sponsam illi addu-
 cere. Sic fiat, inquit ille.
 Tu vero, pergit, Arsacoma,
 interea, cum credibile sit
 exercitu post haec et bello
 opus futurum, hic nos ma-
 nens, coge et para arma,
 et equos et reliquas copias
 quam amplissimas. Facil-
 lime autem plurimos tibi
 conciliaveris, cum et ipse
 sis vir bonus, et nos non
 paucos habeamus familia-

res: maxime vero si bubu-
 lam pellem insederis. Pla-
 cuerunt ista. Atque e ve-
 stigio, ut erat, in Bosporum
 pergit Lonchates: Ma-
 centes vero ad Machlyes,
 in equo uterque. At Arsa-
 comas domi manens agit
 cum aequalibus, et familia-
 rium copias armat: tandem
 etiam pellem insidet. Cac-
 terum illa apud nos de pelle
 consuetudo ita se habet. Si
 quis injuria laesus ab alio,
 et ulcisci volens, videat, se
 per se imparem bello esse,
 sacrificati bovis carnes con-

p. 554. σεν, αὐτὸς δὲ ἐπικαίσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐκ αὐτῆς, εἰς τοῦτοισι παραγωγῶν ε) τῷ γέρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀρπαύων δεδομένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῶν ἡ μεγίστη ἡγετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν προῶν τοῦ βοός, προοίοντος οἱ οἰαῖτοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἑκατοσ λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν διεῖδον πόδα, ὁπισθεύεται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πάντε ἑκπῆας παρέξω ἀσίστους καὶ αἰμίσθους, ὁ δὲ δέμα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀκλίτας ἢ δ) πεζούς, ὅσους αὖ δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸς, ὁ περιέστατος. ἀθροίζεται γοῦν ἐκ τῆς βύρσας πολὺ πλῆθος ἰσίσας, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβασιωτέον τε ἔστι συμμεῖναι*), καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσας, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν αὖν Ἀρσακέμας ἐν ταύταις ἦν. καὶ ἡθροίσθησαν αὐτῷ ἑκατὶς μὲν αἰμά τούς πεντακισχιλίους, ὀκλίταις ι) δέ, καὶ πεζοί, συμμερότεροι διερμύριοι κ). Ὁ δὲ Λογγάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν

ε) παραγωγῶν] „παράγων P. Παραγωγῶν Suid. Nil mutant Fl. J. et Par. etc.“ Παράγων etiam 2454. et Gori. Sed Suidas lectionem praefert Belinus. Vid. Adnot. 1) ἢ] „non aderam in Edd. Inseruit Solanus.“ Antea jam Jansenius putaverat vel καὶ, vel ὁ δέ, post ὀκλίτας excidisse. *) συμμεῖναι] συμβῆναι Gori. in quo verba modo lecta πολὺ πλῆθος desunt. ι) ὀκλίταις] Ita correxi vulgatam scripturam ὀκλίταις. κ) διερμύριοι]

cisas coquit. Ipse vero stratum humi pellem iusidet, manibus post tergum rejectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carniū bovis, accedentes familiares, et caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscondens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites ac praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat; alius decem; alius

armatos, aut pedites, quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsam. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo occupatus erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, et peditem in summa viginti milibus. Cum Lonchates igno-

ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ, διοικουμένῳ τε p.555.
 τῆς ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἦκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυ-
 θῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέ-
 γειν κελύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα,
 καὶ τὰ καθ' ἡμέραν γ) ἄξιούσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νο-
 μέας ὅμων ἐς τὸ πᾶν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ τράχυνος ζ) νέ-
 μειν· τοὺς δὲ ληστὰς, οὓς κτεῖσθε ὥς κατατρέχοντας
 ὅμων τὴν χώραν, οὐ φασιν ἀπὸ ποινηῆς γνώμης ἐκπέμπε-
 σθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ κερδαί κωπεύειν· εἰ δὲ
 τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν
 ἐπεῖθοις ἐπετάλασιν. Ἐγὼ δὲ μηνῶ σοι μεγάλην ἔφοδον 50
 ἔδομένην ἐφ' ἡμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὅς
 ἐπρέσβευε πρῶτον παρὰ σέ, καὶ, σῆμαι, διότι αἰτήσας τὴν
 θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης
 ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆπται στρατὸς οὐκ
 ὀλίγος αὐτῇ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροί-
 ζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,

δεσμύριοι B. 1. δεσμύριοι B. 3. γ) τὰ καθ' ἡμέραν] τὰ κα-
 θ' ἡμέραν A. 1. 2. Mox deest ὅμων in Corl. ζ) τράχυνος] Ita
 Reitz. et recentit. sed jam prius sic etiam A. 2. In cet. Τρά-
 χυνος majore initiali.

tus in Bosphorum delatus
 adit regem pro imperio
 agentem aliquid, et, venire
 se a communi Scytharum,
 ait, privatim autem res illi
 magnas ferre. Dicere au-
 tem jussus, Scythae, inquit,
 communia illa et quotidiana
 postulant, ne vestri pasto-
 res in suos campos trans-
 grediantur, sed intra Tra-
 chonem maneat: latrones
 autem illos, a quibus per-
 cursari vestram regionem
 querimini, negant publico
 consilio mitti, sed privatim
 sui unamquemque lucri caus-
 a latrocinari: si quis au-

tem illorum deprehendatur,
 penes te esse illum punire.
 Haec quidem illi nuntiare
 me jusserunt. At ego in-
 dico tibi, magnam impres-
 sionem in vos faciendam ab
 Arsacoma Mariantae filio,
 qui legatione non ita pri-
 dem apud vos functus est,
 et indigne fert, puto, quod
 expetitam sibi a te filiam
 tuam non impetrayit, et
 jam septimum diem pellem
 insidet, collectumque habet
 exercitum non parvum. Au-
 diveram, inquit Leucanor,
 ipse quoque, colligi in pelle
 copias; contra nos vero

- p.555. καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγνόουν. Ἄλλ' ἐπὶ σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἢ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ· καὶ ἄχθεται, διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ τῶν γεμειτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι· εἰ δέ
- p.556. μοι ὑπόσχοιο τὴν ἐτέραν σου θυγατέρα Βαρκίτην*), οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίως ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἤξω, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Τπισχνούμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα περιδεὲς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτησεν αἰὶ τοὺς Σκυθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὅμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι α) τὰς συνθήκας, μὴδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἦδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἠθέληεν ὀμνύειν, Μὴ σὺ γε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπιδήται τῶν ὀρώντων, ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμοτοῦμεν β), ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεος τουτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλησάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν γ), ἀκουσάτω δὲ μηδεὶς. εἰ γὰρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδωκα μὴ προθύσῃται με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἦδη περιβεβλημένος. Εἰσιώμεν, ἔφη ὁ βα-

*) Βαρκίτην] Μαρκίτην 2954. sed correct. ab alia manu. α) φυλάξαι] φυλάξιν Gori. β) ὀρκωμοτοῦμεν] „Et sic esse in Fl. ac Fr. notat Solanus. Sed et est in J. Par. X. etc.“ γ) ὀμνύωμεν] ὀμνύομεν B. 5.

coire, et Arsacomam ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Lonchates ait, apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, et indignatur, me sibi praeferrī ab honoratioribus, et omnibus rebus haberi praestantiorē. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius afferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causam irarum Arsacomae, de nuptiis, sciret, et alioquin

semper formidaret Scythas. Lonchates vero, jura, inquit, servaturum te pacta, neque negaturum. Hic, dum ista jam fierent, et ille extensa in coelum manu jam juraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte videntium suspicetur, qua de re juremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsacomas, metuo, ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa se habeat. Intremus, rex ait, vos vero

αὐτοῦς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτε πορρώτατά· μηδεὶς δὲ παρὲ- p.556.
 στω εἰς d) τὸν νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ
 μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν *), σπασάμενος
 τὸν αἰκνῆα, ἐπισχὼν τῇ ἐτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε,
 καίει παρὰ τὸν μαστὸν· εἰτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ
 τῇ γλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτοῦ,
 καὶ διὰ ταχείων e) ἤξεν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τε πεμφθεὶς ὑπὲρ
 ἐκείνου. καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδε-
 μένον καταλειλοῖτε f) τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάσατο εἰς
 τὴν Σκυθίαν. διώξας δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ g)
 ἀγροησάντων τὸ γγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνω-
 σαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
 γάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσα- p.557.
 κόμᾳ παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκανόρου. ὁ Μανέντης
 δὲ, καθ' ὃδόν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν εἰς h)
 τοὺς Μάχλους, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόρον τοῦ
 βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν

d) εἰς] εἰς 3011. Schm. Jac. *) ἀπέστησαν] ὑπέστησαν 2954.
 sed correctum. e) διὰ ταχείων] διαταχείων junctum A. 1. 2.
 f) καταλειλοῖτε] „Consentire Fl. notat Solanus.“ κατε-
 λοῖται B. 3. consultone, an casu, dubium. Modo καταδεδεμέ-
 von Gorl. Deinde ἐπὶ τὴν Σκ. 2954. g) ἐπιπολὺ] ἐπὶ πολὺ
 B. 1. et 3. ut et infra plerumque. h) εἰς] „et male Fl.“

*longissime recedite, neque
 in templo adsit quisquam,
 quem ego non vocavero.*
 Cum vero ipsi quidem in-
 trassent, recessissent autem
 satellites; stricto acinace,
 altera manu os, ne clamaret,
 occludens, ferit ipsum ad
 mammam, tum caput ab-
 scissum tegens chlamyde
 exit, inter *exeundum* velut
 loquens cum illo, et, sta-
 tim se rediturum, dicens,
 ac si ad aliquid missus ab
 illo esset. Et sic delatus
 ad illum locum, ubi revin-
 ctum equum reliquerat, co-

consenso Scythiam curri-
 culo repetit. Ac ne quidem
 persecutus illum quisquam
 est, quid actum esset diu
 ignorantibus Bosporanis:
 tum, ubi rescissent, factio-
 se de regno decertantibus.
 Atque ista quidem Loncha-
 tes fecit, implevitque pro-
 missum tradendo Leucano-
 ris capite. Macentes au-
 tem, audito in ipsa via,
 quid in Bosporo gestum es-
 set, pervenit ad Machlyes,
 et, annuntiata primum mor-
 te regis, *Civitas*, inquit, *te*,
Adyrmache, *generum regis*

p. 557. ὄντα ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελαύσας, πα-
φαλάμβανε τὴν ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπι-
φανείς. ἡ κόρη, δὲ κατόπιν σοι i) ἐπὶ τῶν ἀμαξίων ἐπέσθω·
ὅψων γὰρ οὕτω προεξέως Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόν-
τας τὴν Λευκάνορον θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανὸς τέ τιμι, καὶ
τῇ παιδί ταύτῃ συγγενῆς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὖσαν
τὴν Μάστιραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἦκα
παρὰ τῶν τῆς Μαστιράρας k) ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ,
παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλεύσῃ ἐπὶ τὸν Βόσπορον,
καὶ μὴ περιδεῖν ἐς Εὐβιότον περιλθοῦσαν τὴν ἀρχήν, ὃς
ἀδελφὸς αὖν νόθος Λευκάνωρος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος
ἔστιν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπύχθεταί. ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ Μανέν-
της, ὁμόσκεινος καὶ ἐπύρλωτος τοῖς Ἀλανοῖς ὦν· κοινὰ
γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάντῃ κο-
μῶσιν οἱ Ἀλανοί, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μανέντης
καὶ τοῦτο εἰκάστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει l) τῆς κόρης,
ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου·
ὥστε ἐπιστεῖντο διὰ ταῦτα, καὶ ἰδοὺς m) Μαστιράρας καὶ

i) κατόπιν σοι] σοι κατόπιν σοι. k) τῆς Μαστιράρας] Ar-
ticulum in prioribus Edd. omissum restitui e Gorl. l) ἀπο-
κεκάρκει] ἀποκεκάρκει sola B. 3. ut supra c. 50. eadem sola
κατελείπει. m) καὶ ἰδοὺς] Haec desunt in Gorl. in quo

ad regnum vocat. Itaque
tu quidem praecepto itinere
regnum occupa, turbatis
rebus praesens auxilium;
puella vero post te in plau-
stris sequatur. Facilius enim
sic Bosporanorum tibi vul-
gus conciliaveris, regis fi-
liam si viderint. Ego vero
Alanus sum, et virginis a
matre cognatus: etenim no-
stri generis Mastiram duxit
Leucanor. Et jam a Ma-
stirae tibi fratribus venio,
qui sunt in Alania, hortan-
tibus te, ut quam celerrime
venias in Bosporum, nec
patiari transferri impe-

rium in Eubiotum, qui fra-
ter nothus Leucanoris, Scy-
this semper amicus, infe-
stus autem est Alanis. Haec
Macentes dixit, armis (ve-
stitus) et lingua Alanorum
similis: communia enim ista
Alanis et Scythis, nisi quod
non omnino Scytharum in-
star comati sunt Alani. Ve-
rum Macentes in hoc etiam
similem se iis reddiderat,
quod detonderat de coma,
quantum conveniebat minus
Scythae comatum esse Ala-
num. Propter ista ergo fi-
des illi habita, putatusque

Μαζαίας συγγενὴς εἶται. Καὶ νῦν, ἔφη, ὃ Ἀδύρμαχε, p.557
ἐλαύνεισ' ἔτοιμος ἄμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐθέλῃς, 52
μένειν τε, εἰ θέῃς, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ
μᾶλλον, ὃ Ἀδύρμαχος, ἐθέλησαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα
σε Μαζαίαν ἄγειν. ἣν μὲν γὰρ ἄμα ἡμῖν ἦς ἐπὶ τὸν η) p.558.
Βόσπορον, ἰππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν
γυναικα ἄγοις ο), ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγένετο·
καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυσε, παραδούς τῃ Μακέντῃ ἄγειν τὴν
Β'αταίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῆς
αἰμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ
τὸν ἵππον, (ἐπεθεραπεύετε p) δὲ ἄλλον ἓνα σφίσιν ἰππία
ἔπεσθαι) ἀνακηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαιώ-
τιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν
δι' ἑῷ λαβὼν τὰ Μιτρώων q) ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τὴν
παῖδα, τριταῖος ἐτέλειεν ἐν Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ
μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ἐπι-
σπὰς ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγγειμίνας τὴν Μαζαίαν 53

codem et elios deest in superioribus. n) τὸ η) „Articulo caret Fl.“ ο) ἄγοις] ἄγῃς 3011. p) ἐπεθεραπεύετε] „Et sic Fl. cum reliquis.“ Επετελεῖται vitiose 3011. q) Μιτρώων] Μητρώων 3011.

Mastirac ac Mazaeae cognatus esse. *Et jam, inquit, Adymache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, et ducere virginem. Hoc vero, et magis quidem velim, ait Adymachus, te, consanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris.* Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentiac, quam deduceret, Mazaca, adhuc

virgine. At ille eo quidem die in plastro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in summum equum imposita, (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisse, non jam juxta Maeotin pergit; sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas pergit. Atque equus illi, cum fipito cursu paullam stetisset, moritur. *Macentius* vero, in

- p. 558. τῷ r) Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπό-
 σχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλα-
 γέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος ε), Παῦε, ἔφη ὁ Μακέν-
 της, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολο-
 γεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις *), τοιῶνδ' ἐστίν ε), ὥσπερ ἂν
 εἰ u) ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τραπεί-
 σάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη
 καμνουσύης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλας
 ἀναμιχθέντες, καὶ, ὥς οἶόν τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες,
 ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ x) μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι
 χρησιὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε,
 p. 559. μέρος ὃν τοῦ ὅλου εὐπάσχοντος. οὕτω γ) μὲν ὁ Μακέντης
 54 ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι. Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος,
 ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι
 ᾔλθεν, (ἤδη γὰρ Εὐβόριος ἦρχεν z), ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυρο-

r) τῷ αὐτῷ idem. ε) ὁμολογοῦντος] ὁμολογούντας Bip. non-
 dum typographicum, quod repetiit Schm. *) τούτοις] deficit
 in Gorr. ε) τοιῶνδ' ἐστίν] Sic Edd. vet. Τοιῶν δ' ἐστίν
 Reitz. et recent. u) ὥσπερ ἂν εἰ] Eἰ, quod vulgo aberat,
 restituiimus monitu Guyeti, quem etiam Jacobus secutus est.
 x) τὸ] „Adesse articulum in Fl. et Fr. aeque ac in J. notat
 Solanus: Adest autem et in Par. H. S. etc.“ Nihilominus ἢ
 τι videtur tegendum esse. γ) οὕτω] „οὕτως Fl.“ Οὕτως 3011.
 z) ἦρχεν] ἦλθεν 3011. et Gorr. error ex superiore verbo natus.

manum tradens Mazacam
 Arsacomae, *Habe tibi, in-
 quit, a me etiam promissum.* Illo autem ad inspe-
 ratum adeo conspectum per-
 culso, et gratias agente,
Desine, inquit Macentes,
alium me ac te facere. Quod
 enim gratias mihi eorum
 nomine, quae feci, agis,
 id eiusmodi est, ac si gra-
 tiam habeat sinistra mea
 dextrae, quod vulneratam
 aliquando illam sanaverit,
 et benigne curaverit labo-
 rantem. Proin ridicule nos

quoque egerimus, si olim
 permixti, et, quoad ejus
 fieri poterat, in unum coa-
 liti, adhuc magnum esse pu-
 temus, si qua pars nostri
 utile quidquam pro toto cor-
 pore fecerit. Pro se enim
 fecit, cum pars sit totius
 corporis, cui bene factum
 est. Sic tum Macentes lo-
 cutus est cum agente sibi
 gratias Arsacoma. Adyr-
 machus vero, auditis insi-
 diis, in Bosporum non jam
 perrexit: jam enim impera-
 bat advocatus ex Sauroma-

ματῶν; πῶρ' αἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ α) ἐπανελ- p.559.
θῶν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς
ἰσέβαλεν b) εἰς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίσιος οὐ μετὰ πο-
λὺ c) καὶ οὗτος d) εἰσέπεισεν, ἄγων πανδημὴ μὲν τοὺς Ἑλ-
ληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλητοὺς ἑκατέρους
διςμυροῦς e)· ἀναμίζαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίσιος
καὶ ὁ Ἀδύρμαχος; ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ
τούτων τὸ τρίτον, ἵπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐ-
τὸς μετέσχεον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδούς ἐν τῇ βύρῃ τότε
ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῷ ἕλαττον τῶν τριςμυ-
ρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες f), ὑπεμείνομεν
τὴν ἐξοδὸν· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προς-
ιώντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντιπήγομεν, προεπαφέντες g) τὸ
ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερῶς, ἐνεδίδου
ἦτα τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερῶγγυντο ἡ φάλαγξ· καὶ τέλος

a) αὐτοῦ] „Sic Fl. B. 2. (1. et 3.) H. et S. Αὐτοῦ J. Par.“
Sic et A. 2. Sed A. 1. αὐτοῦ. b) ἐσέβαλεν] ἐσέβαλλεν B. 1.
et 3. minus bene. c) οὐ μετὰ πολὺ] „Ita Fl. recte. Οὐ μετ'
οὐ πολὺ cett. excepta B. 2. (et 3.) quae μετ' οὐ πολὺ. In marg.
A. 1. W. adscriptum: superfluit οὐ.“ d) οὗτος] αὐτὸς malit
Seager. e) διςμυροῦς] διςμυροῦς B. 1. ut supra. Sic et
B. 3. f) συναθροισθέντες] ἱππεῦσιν ἀθροισθέντες Gori. in
quo eodem ὑπομείνομεν. g) προεπαφέντες] προεπαχθέντες
3011. et Gori.

tis, apud quos vixerat, Eu-
biotus: sed reversus in pa-
triam, ingenti comparato
exercitu, irruptionem per
montana fecit in Scythiam.
Et Eubiotus non ita multo
post ipse quoque irruit,
adducens omnes quidem sui
imperii Graecos, Alanos au-
tem et Sauromatas auxilia-
res cujusque generis vicies
millenos. Conjunctis autem
copiis Eubiotus atque Adyr-
machus, nonaginta millia
ambo conficiebant, quorum
tertia pars jaculabatur ex

equis. Nos vero, (nam
ipse quoque expeditionis
pars fui, qui dederim illis
in pelle tum equites meo
stipendio militantes centum)
triginta millibus non multo
pauciores, computatis qui-
dem equitibus, impetum co-
rum Arsacoma duce excepi-
mus: et cum admoventes
videremus, contra illos
equitatu prius emissio duxi-
mus. Cum diu fortiter pu-
gnatum esset, jam cedere
nostri, jam perrumpi pha-
lanx, et tandem in duas

p. 559- εἰς δύο διεκοπή τὸ Σκυθικὸν ἄπαν, καὶ τὸ μὲν ἐπέφηνεν, οὐ πᾶν σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἢ φυγὴ οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν τὸ δὲ ἡμεῖς, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἐκοπτον πανταχόθεν, ἀφ' οὐνως ἀφιέντες τῶν οἰσίων καὶ
 p. 560. ἀποντίων, ὥστε πᾶν ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περισχημένοι h),
 55 καὶ ἦδη προέιντο οἱ πολλοὶ τὰ ὄπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λοχαγὴς καὶ ὁ Μακέντης ἐνυχον ὄντες, καὶ ἐπέτρωτο ἡδὴ, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς i) τὸν μηρὸν ὁ Λοχαγὴς, ὁ Μακέντης δὲ πελίνει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῶ εἰς τὸν ἄμον ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσάκομος, ἐν ἡμῶν τοῖς ἄλλοις ὦν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλε-
 κτὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύσπας τῷ ἔππῳ, ἐμ-
 βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴδὲ ὑποσιῆσαι τὸ ῥόδιον τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελεῖν. ὁ δὲ ἀνακτησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παρακαλέσας, ὡρ-

b) περισχημένοι] περιῶχημένοι idem. i) πυρακτωθεὶς] παρακτωθεὶς vel κατακτωθεὶς conj. Solan. ἀτρώτῃ εἰς vel σί-
 ρακι τρωθεὶς Jacobs. At vid. Adnat.

partes scindi Scytharum ex-
 ercitus. Atque altera pars
 quidem se subducere, non
 illa quidem aperte victa, sed
 recessus illa fuga videbatur:
 cum neque Alani multum
 persequi illos auderent. Al-
 teram vero partem, can-
 demque minorem, circum-
 ventam Alani et Machlyes
 caedebant undique, magna
 sagittarum jaculorumque vi
 immissa: valde itaque labo-
 rare nostri, qui ita conclusi
 tenerentur, jamque multi
 arma projicere. Forte for-
 tuna in his erant Lonehates
 atque Macentes, jamque

vulnerati, cum primi se
 periculis obtulissent, ambu-
 sto *falarica* femore Lon-
 chates, Macentes autem *per-*
cusso securi capite, et hasta
 humero. Quod sentiens Ar-
 sacomas, qui inter nos reli-
 quos versaretur, indignum-
 que ratus, si relictis amicis
 abiret, admotis equo calca-
 ribus, et sublato clamore,
 per hostes infensa copide
 equitat, ut neque animosum
 illius impetum sustinerent
 Machlyes, sed transcendendi
 facultatem illi darent. At
 ille, recuperatis amicis,
 hortatus omnes irruit in

μησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πατάξας τῇ κοπίδι παρὰ κ) p.560.
 τὸν αὐχίνα, μέχρι τῆς ζώνης διέτμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου,
 διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἄπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ
 πολὺ λ), καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις* ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ
 ὑπαρχῆς ἡμῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ
 μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιούσαν ἰκταί παρὰ
 τῶν πολεμίων ἦκοντες ἐδέοντο φίλαν ποιῆσθαι. Βοσπορανοὶ
 μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν θασμὸν ὑπισχνόμενοι, Μά-
 χλυται δὲ ὁμήρους δάσαιν ἔφασαν, αἱ Ἀλανοὶ δὲ ἀντὶ τῆς p.561.
 ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
 πολλοῦ θρασυῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπείσθημεν m), δόξαν πο-
 λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογγάτη* καὶ ἐγένετο εἰρήνη,
 ἐπὶ τῶν πρυτανευόντων ἕκαστα. Ταιαῦτα, ὦ Μνήσιππε,
 τοιμῶσα πατὴρ Σύνθαι ὑπὲρ τῶν φίλων.

MNHΞ. Πάνυ τραγικῶ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
 καὶ ἡλικίᾳ μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὗς ὅμο-

κ) παρὰ „abest a Fl. adest in J. Par. H. B. 2. S. etc.“ Ab-
 est etiam a 2954. non improbante Jacobsio ad Achil. Tab.
 p. 887. λ) οὐ μετὰ πολὺ] „Sic iterum restitutum ex Fl.
 Οὐ μὲν οὐ πολὺ cett. et P male “ Met’ οὐ πολὺ P. 3. ut su-
 pra c. 54. m) ἐπείσθημεν] „constans lectio. Ἐπείσθημεν
 corrigit Solanus.“

Adyrmachum, eumque in-
 pacta ad cervicem copide ad
 zonam usque dividit. Illo
 vero cadente, quidquid erat
 Machlyum, neque ita multo
 post Alani quoque diffugiunt,
 et post hos etiam Graeci.
 Sic de novo nos superiores,
 persecuturi illos amplius et
 caesuri eramus: nisi nox
 opus intercepisset. Postri-
 die supplices ab hostibus
 veniunt, amicitiam secum
 fieri petentes, Bosporani
 duplum pendere tributum
 polliciti, Machlyes dare ob-
 sides parati; Alani vero pro

ista invasione Sindianos, a
 longo inde tempore a nobis
 dissidentes, in potestatem
 nostram se redacturos reci-
 piebant. His conditionibus
 persuaderi nobis passi su-
 mus, cum primo omnium
 ita visum esset Arsacomae
 et Lonchati, et, ipsis tra-
 ctantibus universum nego-
 tinum, pax facta est. Talia,
 Mnesippe, audent facere
 pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica,
 Toxari, et fabulis similia.
 Atque ignoscat mihi Acina-
 ces ac Ventus, per quos ju-

p. 561. σας· εἰ γοῦν τις ἀπιστοίη n) αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὕρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὕμῶν ἢ ἀπιστία ἢ ο)· πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις p) ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γινόμενα q).

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ἀλλ' ἄριστε, μηδὲ οὕτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαθέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπῶν, εἰς ἑπανῶν, πάνυ μου κατεχρήσω τῆς σωπῆς.

ΤΟΞ. Πειστέον r) καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχείων λεπτέον, μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπε-
57 ριστοῦν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ ὅλα φίλος, Σισίννης τοῦνομα, ὑπηρετήσεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆεν οἰκοθεῖν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν· ἐν προσβολῇ δὲ ἔστα τοῖς ἀπὸ
p. 562. Σκυθίας προσπλέουσιν s) οὐ πολὺ τῆς Καράμβωτος ἀπέ-

n) ἀπιστοίη] πιστοίη Gorl. et 3011. Modo pro τραγικά in 2954. est στρατηγικά, sed postea correctum, par ut erat o) ἢ] εἰη 3011. et Gorl. p) ἀποτρέψεις] ἀποτρέψεις iidem. q) γινόμενα] Sic Gorl. pro vulg. γινόμενα. Mox ἐφέτοις Gorl. r) πειστέον] πιστέον B. 1. πεισθίον B. 5. Mox οἰκοθεῖν 2954. sed correct. s) προσπλέουσιν] πλέουσιν Gorl. et modo προσβολῇ.

rasti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrents, et abiens in Bosporum redicensque deinde,

meo omnino silentio abusus es.

Tox. Obsequendum haec quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisinnus nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Se-

χουσα ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδός p. 56a.
 ὦν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκαψάμε-
 νοι, καὶ τοῦ πλοίου εἰς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἡγοράζο-
 μεν ι), οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τούτῳ δὲ κλωπές
 τινες ἀνασπασάντες τὸ κλεῖθρον υ) ἐκφέρουσιν ἅπαντα,
 ὡς μὴδὲ τὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα καταλιπεῖν.
 ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονός μαθόντες, δι-
 κάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ
 ἔδοκιμάζομεν, διδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολ-
 λοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικούς τετρακα-
 σίους, καὶ ἰσθῆτα πολλήν, καὶ δάπιδας x) τινὰς, καὶ
 τὰλλα, ὅποσα εἶχομεν. Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν πα- 58
 ρόντων, ὅ, τι πράζομεν γ), ἄποροι παντάπασιν ἐν τῇ ἀλ-
 λοδαπῇ γενόμενοι· καί μοι μὲν ἰδοκεῖ, ὡς εἶχον, αὐτοῦ πα-
 ραβύσαντα εἰς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην ἀπείλθῃν τοῦ βίου,
 πρὶν ἀγνέιν τι ὑποστῆναι, λιμῶ ἢ δίψει πεισθέντα z).

ι) ἡγοράζομεν] ἡγοράσαμεν Gorl. υ) κλεῖθρον] „ex emen-
 datione Solani.“ Κλειστόρον Edd. priores. x) δάπιδας] „τά-
 πιδας Fl.“ Sic et 3011. 2954. Gorl. et 90. (teste
 Bastio ad Aristuēn. ed. Boisson p. 270.) quos etiam Jacob.
 secutus est. Cf. Diall. Merett. XIV, 3. γ) πράζομεν] „con-
 satans Edd. lectio.“ Maluit Solanus πράζομεν. z) πεισθέντα
 „πιστέντα Fl. male. πεισθέντα H. 2.“

quebatur me Sisinnes, meus
 a puero inde sodalis. Nos
 ergo diversorio ad portum
 quacsito, sarcinulisque de
 navi in illud translatis, ni-
 hil mali suspicati, in forum
 prodimus. Interea vero fu-
 res quidam claustris detra-
 ctis omnia efferunt, ut nec
 tantum relinquerent, quan-
 tum in illum nobis diem
 sufficeret. Domum ergo re-
 versis, audito, quid factum
 esset, in jus vocare vicinos,
 qui multi essent, aut ho-
 spitem adeo, non placuit,

veritis ne sycophantae ple-
 risque videremur, si dice-
 remus abstulisse nobis ali-
 quem Daricos quadringen-
 tos, et vestem multam, et
 stragula quaedam, et quas
 habueramus reliqua. Deli-
 berabamus autem de prae-
 senti conditione nostra,
 quid ageremus, inopes om-
 nium rerum in regione pe-
 regrina facti. Ac mihi qui-
 dem videbatur, ut habe-
 bam, e vestigio adacto in
 latus acinace de vita abire
 prius, quam humile quid-

- p. 562. ὁ δὲ Ζωίλωνος παρεμυθεῖτο, καὶ ἰκέτευε μηδὲν τοιοῦτον α) ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσῃν (ἔλεγεν) β), ὅθεν γ) ἔξομεν δ) ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμεσε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπισιτισάμενος. ἔωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπὴν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ οὐτοί.
- p. 563. ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, εἰς ε) τρίτην ἡμέραν διαγωνισέσθαι ἔμελλον. καὶ θη' τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἔλθων ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σπαντὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ μεταξὺ f) ἀπολίσσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θείας, ἐθειώμεθα καὶ αὐτοί. παραλάβων γάρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ παράδοξον θίαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἰωρῶμεν τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ

α) τοιοῦτον] Sic Bip. Schm. et Jac. e 3011. pro vulg. τοιοῦτο.
 β) ἔλεγεν] abest a Gorl. et 2954. forsau ipse Lucianus scripserat. γ) ὅθεν] „deest in Fl. adest in eett. Eild. et P.“
 δ) ἔξομεν] „Hoc verbum tamen et sic legi in Fl. notat Solanus.“ Mox ἀπὸ τοῦ μισθοῦ Gorl. et 2954. superscr. ad quod commendandum Jacob. laudat Gronovium ad Herodot. I, 203.
 ε) εἰς] Sic A. 1. 2. B. 1. 3. Ἐς nescio unde Reitz. et hinc recenti. f) τὸ μεταξὺ] τομεταξὺ A. 1. 2.

quam, fame aut siti subigente, admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circenniensi videt pompam, ut dicebat, fortium et honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant.

Jamque omnia de illis uti se haberent perconatus, venit ad me, et, *Ne amplius, inquit, pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.* Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantibus, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumptum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, et exa-

πυτῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων διδιδμένους ἀφίσ- p. 563.
μενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθαν αἱ
μονομαχοί, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεα-
νίσκον, εἶπεν, ὅστις αὖ ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχήσας, ἦκειν
εἰς τὸ μέσον, δραχμάς ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μά-
χης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Διόλυνος, καὶ καταπλήσας
ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὄπλα ᾗται. καὶ τὸν μισθὸν λα-
βὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων g) ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν
κραιτῆσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ
ἀρκούντα· ἣν δὲ πείσω, θάψω με ὑποχώρει ὅπῃσω εἰς
Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκώκυον. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ 60
ὄπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιδύσας, τὸ κράνος δὲ αὐτὸν κατέθη-
κεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς μεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ
τὸ μὲν πρῶτον τερνόμεται αὐτὸς καμπύλῳ τῷ ἔειπε ὑπο-
τμηθεὶς τὴν ἰγνύην h), ὥστε αἷμα ἔρρει πλού· ἐγὼ δὲ p. 564.
προεττεθνήκειν i) ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμε-
νον τηρήσας τὸν ἀντίπαλον παῖει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διή-

g) φέρων] deest in Gorl. h) ἰγνύην] „Sic Edd. Iγνὺν Graev.“
Vel Iγνύαν idem Graev. et sic habet Gorl. Sed vid. Adnot.
i) προεττεθνήκειν] προετθνήκειν B. 3. προεττεθνήκειν ma-
luit Abresch. Animadv. ad Aeschyl. Tom. I. p. 315. ut Ica-
rom. c. 23. ἐθνήκειν ὑπὸ τοῦ δέους. At cf. τεθνήκειν ὑπὸ τοῦ
δέους Diall. Deor. II, 1.

gitari canibus, et in vinctos
quosdam homines, malefi-
cos, ut conjiciebamus, im-
mitti. Ingressis autem gla-
diatoribus, cum procerum
quendam juvenem produ-
cens praeco ediceret, qui
cum hoc pugnare vellet,
progredetur in medium,
pugnae pretium accepturus
drachmas decies mille: hic
surgit Sisinnos, ac cum de-
sillisset, pugnaturum se re-
cipit, arma poscit, et mer-
cedem acceptam, decies
mille drachmas, ad me fert,
et in manus mihi tradit: ac,

*Si quidem, inquit, vicerō,
Toxari, simul abimus, ha-
bituri quod satis est: sin
vero cecidero, me sepulto ad
Scythas revertere. Ad haec
plorabam equidem. Verum
ille arma capiens reliqua in-
duit, galeam vero non im-
posuit, sed nudo capite con-
sistens pugnavit. Ac primo
quidem vulneratur ipse,
curvato ense succisis popli-
tem, sanguis ut copiosus
proflueret; et ego prae me-
tu paene aut mortuus es-
sem. At ille observans in-
ferentem se audacius adver-*

- p. 564. *λασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπτώκει πρὸς κ)* τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπικάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικροῦ θείν ἀφῆκεν αὐτὸν ἢ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμῶν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφείτο ἤδη νενικηκώς, ὑράμενος αὐτὸν ἐκόμεσα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γῆμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς δὲ ἐστὶν ὁμῶς ἀπὸ ι) τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμαρτυροῦν εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεσιον Ἀμαστρια-
 61 *νῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην m)* τοῦ Σισίννου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα n) ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἡδέποτε οὗτος ο) ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστιδίον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη ἐπτετίς p) ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἐταῖρος αὐτοῦ Γυνδάνης, οὗτος

k) πρὸς] „πρὸς male Ex. Fl. Vulgatam tuetur P.“ πρὸς etiam in 2954. l) ἀπὸ] „ὑπὸ marg. A. 1. sed vulgata praestat.“ m) τὴν μάχην] τῆς μάχης Gorl. et 2954. n) Ἀβαύχα] „Et sic esse in Fl. monet Solanus.“ o) οὗτος] abest a Gorl. p) ἐπτετίς] „Sic recte Fl. Par. II. B. 2. S. (etc.) Ἐπτετίς male J.“

sarium, percussus illius pectus transadigit, ut statim ante pedes illius concideret: ille autem, fessus et ipse vulnere, insidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem et consolatus sum, et cum jam pro victore dimitteretur, sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, et est nunc adhuc in Scythia, ducta sorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Machlyes neque in

Alania factum est, ut testibus careat, et fides illi queat negari; sed multi adsunt Amastrianorum, qui meminerunt pugnae Sisinis. Quintum tibi adhuc Abauchae facinus cum nar- raverō, desinam. Venit quondam hic Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxorem, quam maxime amaret, et liberos duo: alter lactens adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo

μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ q) τραύματος, ὃ ἐτέρωτο κατὰ p. 564.
 τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι· διαμαχόμενος
 γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν, ὥστε οὐδὲ p. 565.
 ἰστάται ἰδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων
 (ἔνυχον γὰρ *) ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρκαϊὰ με-
 γάλῃ ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο r), καὶ περιέτεχν
 ὁ φλόξ ἀπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα s) δὴ ἀνεγρό-
 μενος t) ὁ Ἀβαυχας, καταλιπὼν τὰ παῖδια κλαυθμυρίζο-
 μενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην u) ἀποσεισάμενος,
 καὶ σώζειν αὐτὴν x) παρακλευσάμενος y), ἀράμενος τὸν
 ἑαῖρον, κατήλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας z), καθὼ μὲν ἔπει-
 τελέως ἀπεκίκαυτο a) ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα
 τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κελύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ
 δὲ ἡμικλεπτος ἀφείσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις

q) τοῦ] „deest in Fl.“ et 2951. et paullo ante αὐτοῦ deest in
 Gorl. *) γὰρ] δὲ Gorl. r) περιεκλείετο] περιεκλείτο conj.
 Seager. At vid. Adnot. s) ἐνταῦθα] „ἐνταῦθα male J.
 Recte Fl. etc.“ t) δὴ ἀνεγρόμενος] „Coll. alii διανεγρόμε-
 νος. Nihil mutant Fl. J. Par. etc.“ Etiam Gorl. habet δι-
 ανεγρόμενος. u) ἐκκρεμαμένην] „ἐκκρεμασμένην Ex. Fl.
 Vulgatae adsentitur P.“ x) αὐτὴν] „αὐτὴν Par. sola.“ y) πα-
 ρακλευσάμενος] Sic vet. Edd. quas vidi, omnes. Iliricel.
 inepte Reitz. et recentt. quem errorem Jacobsius corrigi vo-
 luit sic, ut conjiceret frustra πυρὶ κελυσο. Jacobus tamen recte
 revocavit genuinam lectionem. z) διεκπαίσας] „Sic P. et
 Edd. plurimae. Διεκπαίσας J. Fl. (B. 1. et 3) An διεκπεράσας
 J. Pell. Διεκπεράσας marg. A. 1. cum in Ald. quoque esset
 διεκπαίσας.“ a) ἀπεκίκαυτο] ἀπεκίκαυτο conj. Gesn.

percussus erat in via a la-
 tronibus, impetum in ipsos
 facientibus: dum enim con-
 tra hos repugnat, feritur
 illi femur, ut neque insi-
 stere prae dolore posset.
 Noctu autem dormientibus
 illis, (forte fortuna enim
 in suprema contignatione
 diversabantur), incendium
 oritur magnum: clausa erant
 circum omnia, circumdederat
 domum undique flamma.
 Hic ergo excitatus Abau-

chas, relictis liberis plo-
 rantibus, cum demovisset
 inhaerentem sibi uxorem,
 ipsamque saluti suae consu-
 lere jussisset, sublato in hu-
 meros amico, descendit. Et
 evasit erumpens ea parte,
 qua nondum plane igne in-
 valescente arcebatur. Mu-
 lier autem infantem gremio
 secuta est, sequi se jussa
 puella: atque ipsa semiustu-
 lata infantem ex ulnis passa
 decidere, vix flammam

- p. 565. διεπλήθησε τὴν φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παραμικρὸν b) ἔλθουσα κατέληξε ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισε c) τις ὑστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναικα, ὃ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθις ποιήσασθαι μοι ῥάδιον, καὶ ἄδηνον, εἰ ἄγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πειρᾶν μοι
 62 πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος d). Εἶρηκα, ὦ Μνή-
 σιππε, ἀπὸ πολλῶν κέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ *) καιρὸς εἶη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν
 p. 566. ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμηθῆαι δεῖσι. τίς οὖν ὁ δικάσιων ἐστίν;
 ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἰς· οὐ γὰρ ἐκαθίσταμέν e) τινα δικασ-
 τὴν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκο-
 πα τετοξέυκαμεν, αὐθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐκ
 ἐκείνων εἴπωμεν f) φίλους. εἶτα, ὅς ἂν ἤττων γένηται, ἀπο-
 τετμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ

b) παραμικρὸν] Sic A. 1. B. 1. 3. ut Amstr. c. 52. παρὰ μικρὸν duabus vocibus Reitz. et recentt. c) ὠνείδισε] ὠνείδισε B. 1. d) οἷος — παρεσχημένος] „Et sic legi haec omnia in C. Abb. Fl. et J. aequae ac in cett. notat Solanus.“ *) δὲ] deest in Gorl. e) Οὐδὲ εἰς· οὐ γὰρ ἐκαθίσταμεν] „Et haec ita haberi in iisdem, notat Solanus.“ f) εἴπωμεν] „εἴπωμεν Ex. Fl. Cum vulgata facit P.“ Εἴπωμεν B. 3.

transiliit, et post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gydanus, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi,

Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel dextra amputanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego,

τοῦτο μὲν ἄγροικον. ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδο- p. 566.
 ξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου
 πτῆμα ἄμεινον ἢ χάλ्लιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι
 πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεῖ
 ἔσσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἄλλα
 προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης *), καὶ μιᾶς δεξιᾶς,
 δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε καὶ ὀφθαλμοὺς
 τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα;
 τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστὶ g) συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι,
 ὁποῖον τὸν Ἰηρυσὴν οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἀνθρώπων
 ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, τρεῖς ἐκείνοι
 ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥςπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους
 γε ὄντας.

ΤΟΥΤ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

p. 567.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὃ Τόξαρι, μήτε ἀκί- 63
 ναίου δεόμεθα h), τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντας. ὁ γὰρ
 λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πι-

*) γλώττης] δόξης Gorl. g) ἐστὶ] Linguae lex praecipiebat
 εἶναι, et sic forsitan scripserat auctor. Mox ante φίλους γε ὄντας
 inserit Gorl. καὶ. h) δεόμεθα] „Consentire Fl. notat Noster
 (Solanus). Forsan δεόμεθα mallet, quod et ego velim.“ Sic
 vere B. 1. et 3. sed me quidem non probante.

aut tu dextra. Quamquam
 nimis hoc agreste fuerit:
 Quin potius quum et tu ami-
 citiam laudare visus sis, et
 ego nullam homini hac pos-
 sessione aut meliorem putem
 aut honestiorem: quidni po-
 tius etiam nos, pacto inter
 nos foedere, amici esse e
 vestigio, et in perpetuum
 manere satis habemus, vi-
 ctorez ambo, maximis ambo
 potiti praemiis, pro lingua
 una et una dextra nacti
 unusquisque geminas, et in-
 super oculos quatuor, et
 pedes quatuor, et in uni-

versum gemina omnia? Ta-
 le quid enim sunt coeuntes
 duo aut tres amici, qualem
 Geryonen ostendunt picto-
 res, hominem sex manuum
 et tricipitem. Tres enim,
 ut mihi videtur, fuere, si-
 mul agentes omnia, ut par-
 erat nimirum, cum essent
 amici.

Tox. Bene sane dicis: et
 sic agamus.

Mnes. Sed neque sangui-
 ne, Toxari, neque acinace
 indigemus ad sancientiam
 amicitiam nostram. Praesens
 enim disputatio, et caru-

P. 567. στότερά τῆς κόλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα οὐκ ἀνάγκης, ἀλλὰ γνώμης, δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἔμοι μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δὲ σοὶ, εἴ ποτε εἰς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι. οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἐν πορρωτέρῳ ἰλθεῖν, εἰ μὲλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἷός σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

dem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam *et sanctitate*, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo ista equidem: et jam simus amici, et hospites, mihi quidem tu hic

in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Mnes. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxari, de sermonibus tuis cognitum habemus.

Λ Ο Τ Κ Ι Σ α) Η Ο Ν Ο Σ. p.567.

ARGUMENTUM.

Est haec Lucii Patrensis, non Luciani, fabula milesiaca de se ipso mirabili casu in asinum mutato, ac postremum non minus mirabiliter in humanam naturam et formam reverso. Utilissimus liber ad cognoscendos turpissimos istius aetatis mores, qui ab auctore cum impudentissima licentia, nec tamen praeter veritatem, nudati describuntur.

Ἀπῆεν ποτὲ ἐς Θετταλίαν· ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμ- 1
βόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον· ἵππος δέ με κα- p.568.
τήγε καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἰς. ἐπορευό-
μην οὖν τὴν προκειμένην ὁδόν· καὶ πῶς εὖτυχον καὶ ἄλλοι
ἀπυόντες ἐς Ἰπάτα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες·
καὶ ἁλῶν b) ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν ἀρχα-
λεῖαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἤμεν, κήρυ-
κτόν τινος Θετταλοῦς c), εἶπερ ἐπίστανται ἄνδρα οἱ-

a) Λ Ο Τ Κ Ι Σ] Sic Phot. unus Ms. Cour. et ipse Cour. Vulgo in cett. omnibus Λ Ο Τ Κ Ι Ο Σ. Vid. Adnot. b) ἁλῶν] „Et sic legi in Fl. notat Solanus.“ c) Θετταλοῦς φίλους Σοῖν.

LUCIS SIVE ASINUS.

In Thessaliam aliquando Forte quadam alii etiam eram profectus: erat mihi ibant Hypatam, unde erant, vero quoddam ibi paternum Thessaliae urbem, quorum negotium cum ejus regionis convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, sarracenas virum Hypatae ha-

- p. 568. κοῦντα ἐς τὰ ἴππατα δ), Ἰππαρχον τοῦνομα ε), γράμμα-
τα ς) δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκοῦντες, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ·
οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἰππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι γ)
τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει h), καὶ ὅτι
μίαν θεραπαινίδα τρέφει i), καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόναν.
ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πό-
p. 569. λεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις (ἐνδον) k) ἦν, καὶ οἰκίδιον
2 ἀνεκτόν l), ἐνθα ὁ Ἰππαρχος ὤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασά-
μενοι με ὥχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσέλθων τὴν θύραν.
καὶ μόλις μὲν καὶ βραδείως, ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνὴ m).
εἶτα καὶ προσῆλθεν n). ἐγὼ μὲν ἠρόμην, εἰ ἐνδον εἴη ὁ

d) ἐς τὰ ἴππατα] „Fl. Fr. B. 2. J. et S. eodem modo habere
notat idem (Solanus). Adde Par. et II.“ e) τοῦνομα] „τὸ
ὄνομα Fl.“ f) γράμματα] „ita dedi ex marg. A. 1. W. L.
P. J. Γράμματα Fl. H. Par. B. 2. Fr. Ald. S.“ g) ὅποι] Sic
Reitz. cum omnibus vet. Edd. et plerisque Codd. Ὅση ex
3011. praetulerunt Bel. Bip. Schm. et Cour. Sed vid. Adnot.
h) ἔχει] „ἔχει“ Sic Edd. omnes, licet mox τρέφει habeant.
Sed ἔχει ob ipsum illud τρέφει rectius Bel. Bip. Schm. Cour.
i) τρέφει] „τρέφει“ Sic L. Τρέφει Edd. priores.“ Sic et 2955.
et hinc recte recentt. Vid. Adnot. k) ἐνδον] „Pell. delet
ἐνδον“ Cour. transponi vult sic: κῆπός τις ἦν, καὶ ἐνδον οἰκίδιον
ἀνεκτόν. Mihi vero et ipsi ea vox suspecta videtur. Neutro
enim loco facile ferri potest. l) ἀνεκτόν] ἀνεκτόν 3011. men-
dum. m) ἡ γυνή] Articulum servant Edd. omnes, et Codd.
2954. et Vat. No. 90. et quae iuxta Codicis est, Ed. Pl. Sed
omisit eum Cour. nimis facile Codici Marc. No. 72. obsecutus.
n) προσῆλθεν] Sic pro vulg. προσῆλθεν voluit Seagerus, et
sic vere exhibent Codd. 2955. Belino, et Vat. et 72. Courierio
referente, qui posterior V. D. etiam sic edidit, apte conferens
locum Actt. Apostl. XII, 13. ubi pro προσῆλθεν male alii
προσῆλθεν.

bitantem, Hipparchum no-
mine. Epistolam autem illi
ferebam domo, uti apud il-
lum diversarer. Illi notum
sibi Hipparchum illum di-
cunt, et quo loco urbis ha-
bitet, et argenti ipsam ha-
bere multum, et tamen
unam modo ancillam alere,
suamque uxorem. Esse enim
supra modum avarissimum.

Cum vero prope urbem es-
semus, hortus intra eam
(ibi) erat, et domuncula to-
lerabilis, ubi habitabat Hip-
parchus. Atque illi vale
dicto abeunt: ego vero ac-
cedens pulso januam. Ac
vix quidem et tarde, sed
exaudivit (aperuit) tamen
mulier, ac deinde etiam ac-
cessit (prodiit). Rogo, in-

"Ἰππαρχος α); Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς ρ); ἡ εἰς βουλόμενος p.56).
 πυνθάτη; γράμματα, εἶπον, κομίζων q) αὐτῷ παρὰ r)
 Δεκριανοῦ s) τοῦ Πατρῆως t) σοφιστοῦ. Μεινόν με, ἔφη,
 αὐτοῦ, καὶ τὴν τοῦ θύραν συγκλείσασα ὥχeto εἶσω u) πύ-
 λιν· καὶ ποτε ἐξελθοῦσα κτείνει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κήγῳ δὲ
 παρελθὼν x) εἶσω ἀσπάζομαι y) αὐτόν, καὶ τὰ γράμματα
 ἐπέδωκα z). ἔτυχε δὲ ἐν ἀρχῇ δειπνου ὦν, καὶ κατέκειτο
 ἐπὶ κλισιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ a) αὐτοῦ καθῆστο πλησίον,
 καὶ τράπεζα μὴδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς p.57o.
 γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν φίλτατος ἔμοι, ἔφη, καὶ

- α) ὁ Ἰππαρχος] Articulum nescio in quo Cod. deesse tradit
 Cour. p) τίς] τίς εἰ; mallet Cour. quod certe non necessa-
 rium videtur, licet εἰ oh sequens ἡ facile excidere, potuerit.
 q) γράμματα, εἶπον, κομίζων] Sic Vat et 72. et hinc
 Cour. qui tamen mallet: γράμματα ἦκω, εἶπον, κομίζων, et
 similiter Bel. γράμματα, εἶπον, ἔκω κομίζων. nam γράμματα
 ἦκω κομίζων legitur in 3o11. et 2956. sed vulgo erat: γράμματα,
 εἶπον, κομίζω, quam pravam genuinae lectionis correctionem
 habet Cour. r) παρὰ] Sic, monente B. lino, vulgatum παρὲ
 correxerunt Bip. et Schm. e 2955. et Salm. Verum et A. 1.
 compendiarium formam ostendit, significantem παρὰ. s) Δε-
 κριανοῦ] retinui, ut mox Δεκριανός, licet illic in B. 3. lega-
 tur Δεκριανός, et vetus Interpres Latinus dederit *Decrianus*, ad
 quam nominis mutationem et alius quispiam fuerit proclivis.
 At nomen *Decrii* non est inauditum; vid. modo *Tacit.* An-
 nal. III, 20. neque adeo *Decriani* offendere debet, *Δεκρλου*
 tamen h. l. exhibet 2955. t) Πατρῆως] „Sic *Fl. Πατρῆως*
 cert. male.“ *Πατρῆως* et 2955. et τοῦ σοφιστοῦ, sicut Vat. unde
 Cour. hunc alterum articulum, vulgo omissum, inseruit. u)
 εἶσω] „ἔσω *Fl.*“ Sic et Schm. temere: mox in omnibus et
 ipsa Schm. παρελθὼν εἶσω Cf. c. 3. 6. extr. c. 15. etc. x) πα-
 ρελθὼν] παρελθὼν 3o11. minus bene, ut recte censet Bel.
 y) ἀσπάζομαι] „ἀσπάζομαι H.“ z) ἐπέδωκα] „Sic Edd.
 omnes. *Ἐπέδωκα* marg. A. 1.“ *Solan.* maluit ἀπέδωκα. Vid.
 Adnot. a) γυνὴ δὲ] ἡ γυνή, vel ἡ δὲ γυνή mallet Cour.

tusne esset Hipparchus? il-
 la ait, esse; tu vero, inquit,
 quis es? aut qua de causa
 quaeris? Literas, inquam,
 illi affero a Decriano Pa-
 trensi Sophista. Expecta,
 inquit, me hic; clausaque
 janua intro rursus abit. Et
 tandem reversa introire me

jubet. Ingressus ego saluto
 hominem, et reddo literas.
 Forte autem coenare ince-
 perat, in angusto accum-
 bens lectulo: mulier prope
 ibidem assidebat, apposita
 erat mensa vacua. Ipse,
 inspectis literis, Enimvero,
 inquit, carissimus mihi et

p. 570. τῶν Ἑλλήνων ἐξοχότατος Δεκριανὸς b) εὖ ποιῶ, καὶ θαρ-
 ρῶν πέμπει παρ' ἐμέ c) τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ
 οἰκίδιον τὸ ἐμὸν d) ὄρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν,
 ἀλλὰ εὐγνώμον τὸν οἰκούντα ἐνεγκίει· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ
 μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδι-
 σκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θῆς e)
 λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκευὸς, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλα-
 νεῖον, οὐχὶ f) γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν. Ταῦτα εἰπόν-
 τος g), τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσσι
 μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
 τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ
 παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπούσης,
 ἡμεῖς ἀπήγειμεν λουσόμενοι, δύντες αὐτῇ κρηθιδίῳν τιμὴν
 εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέ-

non constans sibi, qui supra cap. cod. in contra ompre libros
 unum modo Cod. secutus scripserat ὑπάρχουσι δ' οὖν γινῆ-
 b) Δεκριανός] B. 3. Δεκριανός. Vid. supra (not. 5). c) ἐμὲ]
 ἐμοὶ Reitz. A. 1. 2. Fl. et Cour. cum Mss. suis. Sed tunc
 recte 3011. B. 1. 2. 3. 4. Bip. et Schm. ut monuerat Bel-
 d) τὸ ἐμὸν] τοῦ μόν 3011. et hinc Schm. Verum Cour. qui
 et ipse illum Cod. consuluit, nihil de ea lectione varia monet.
 e) θῆς] κατάθεις mallet Cour. satis probabiliter: mox enim
 καθέθικεν, et similiter saepius in eodem libello. f) οὐχὶ] οὐ
 2955 Belino probante post imperitam disputationem. Οὐχὶ
 μετρίαν γὰρ 2954. Οὐχὶ μετρίαν omisso γὰρ Vat. et 72. g) εἰ-
 πόντος] εἰπόντα in Vair. Lectu. recenset Cour.

praestantissimus Graecorum *habet, sarcinulam: tum in*
Decrianus bene facit, cum *balneum illum deduc, ve-*
fidenter suos ad me mittit *nit enim viam non modicam.*
sodales. Vides autem do- *Haec ubi dixisset, ancillula*
munculam meam, Luci, *Palaestra ducit me, et pul-*
quam sit parva illa quidem, *cherimum mihi ostendit*
sed satis ad ferendum di- *cubiculum, ac, tu quidem,*
versorem idonea: feceris au- *ait, hoc in lecto dormies,*
tem tu domum magnam, si *tuo autem puero grabatu-*
comiter patienterque diver- *lum hic apponam, imposito*
seris. Et vocata ancilla, *etiam cervicali. Ista cum*
Palaestra, inquit, ostende *dixisset, nos lotum abimus,*
meo sodali cubiculum, et *dato ipsi hordei pretio pro*
sumtam ibi pone, si quam *equo. Illa vero omnia intus*

θῆκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴσω εὐθὺς p. 570. παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχὸς με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε h) συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, πότος i) ἦν καὶ λόγος, οἶος k) ἐπὶ δείπνου ξένου. καὶ οὕτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πόσις l) δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δὲ m) ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἤρειτό με, τίς μιν ἔσται ἡ νῦν n) μοι ὁδός, καὶ ὁπόσους o) ταῖς ἡμέραις αὐ- p. 571. τοῦ προςμενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφην, εἰς p) Λαρισσαν, ἵδουκα δὲ ἐνταῦθα q) διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ 4 τοῦτο μὲν ἦν σκηψίς· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ

h) ἐκέλευε] ἐκέλευσε malit Cour. quo certe non ob praecedens παρήλθομεν opus est, quum statim ante legeris: ἡ δὲ πύρτα ἴφρη — καὶ κατέθηκεν. Cf. Hermot. c. 17. extr. et saepius. i) πότος] ποτός Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. "Correctum a Cour. Cf. c. 24. extr. πότος ἦν μακρός. c. 49. παρὰ τὸν πότον. Sed res agitur nota. k) οἶος] ὡς 5011. l) πόσις] ποσίς Ex. Fl. Vulgata est in P. "Correxerit iterum Cour. m) τῇ δὲ] Sic 2955. Schm. Cour. pro vulg. τῇ δ'. n) ἡ νῦν] Sic 2955. 5011. 12. Vat. uterque et 2954. tum Edd. Bip. Schm. Cour. Sed τίς μιν ἔσται ἢ νῦν ὁδός ἡμῶν 2956. Mallet Cour. τίς μιν ἔσται νῦν μοι ἡ ὁδός. In plerisque Edd. vet. nec non Reitz. deerat omnino ἡ. o) ὁπόσους] ,εἰ πόσους] Leg. ὁπόσους ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. Reitz." Illud recta conjecerat Reitz. sed male omisso articulo: nec aliter video Courierium statuentem. p) εἰς] εἰς 2955. 5011. Schm. q) ἐνταῦθα] ἐνθάδε Cour. ultro, opinor: nam quod refert nonnullos Codd. ἐνταῦθα habere, desumptum e versu sequente, id suspicor de omnibus esse intelligendum: Editiones quidem priores ad unam omnes ἐνταῦθα exhibent.

allata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat et antiquum. Post coenam compotatio et sermones, ut in coena hospitali. Et sic, ubi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum ivimus. Postridie interro-

gat Hipparchus, quorsum porro irem, et, an toto tempore ibi mansurus essem? *Abeo*, inquam, *La-rissam*: *puto autem hic me mansurum tres aut quinque dies*. Verum illa quidem simulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicæ artis peritarum, et videre miraculum quoddam,

p. 571. θεάσασθαι τε παράδοξον, ἢ πειόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τοῦ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δούς ἑμαυτὸν, περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὁμῶς δὲ περιήειν. κἄν γ) τοῦτο γυναικᾶ τινα ε) ὁρῶ προσιοῦσαν ι), ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ υ) συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ χ), καὶ παῖδες συγχροί, καὶ χρυσὸν περιετόν. ὡς δὲ πλησιαστερον γ) γίγνομαι, προσεγορεύει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις ζ)· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ οἷς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις α), ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ β) μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ, οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ c) φιλιότητι, κατὰγομαι παρὰ

γ) κἄν] κἄν pleraeq. vett. Reitz. Bip. Schm. Sed κἄν recte A: 1. 2. et Cour. ε) τινα] omissum in 2955. 3011. 90. et 72. ι) προσιοῦσαν] προϊῶσαν conj. Cour. sed citra necessitatem. υ) ὁδοῦ] προόδοῦ conj. Cour. non male: vid. Soman. a. Vit. c. 9. ibique Adnot. Tom. I. p. 192. Nihilominus in vulgata acquievi, satis probam praebente sensum, quem bene Gesnerus expressit. χ) ἀνθινὰ] „ita habere Fl. cum Fr. notat Solaninus. Sed et sic J. Par. H.“ γ) πλησιαστερον] πλησιέστερον 3011. ζ) ἀκούεις] ἀκούεις 2955. quod non displicet Belino. α) καταλύεις] καταλύεις varia lectio a Cour. subiecta. β) σοὶ] οὐ 2955. prave. c) ὦ] abest a Codice, vel Codd., quos non indicavit Cour.

aut volentem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me spectaculi amor cum dedissem, circum eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circum eo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem incessu licebat colligere. Vestes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero accessissem propius,

salutat me mulier, ego illam vicissim. Tum, Ego, inquit, Abroea sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: et vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diversaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accusare amicam, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror.

σοί. Πῶς δέ, ἔφη, καὶ κατὰ γῆ; Παρὰ Ἰππάρχου. Τῷ p. 571. φιλαργύρου; ἔφη d). Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἶπες· λαμπρὸς γάρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς e) ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλεῖσθαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβασμένη, ἄγει ἀπωτέρω f) καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ p. 572. μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσει g) αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε. σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθύς ἄρεσαι γυναῖκί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι 5 τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἶκοι παρ' ἐμοὶ κἀθηται, προσεῖχον h) αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὥς δὲ ποτε ἀφείδην, ἀπήειν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ γὰ-

d) [φῆ] „deest in Fl. adest in text. et P.“ Totum locum, sic fere in Edd. vet. exhibitum: Παρὰ Ἰππάρχῳ τῷ φιλαργύρῳ, ἔφη interpunctione mutata, facile restituit Reitz. duce forsitan Solano. e) εἰς] ἐκ' 2951. f) ἀπωτέρῳ] „ποφωτέρῳ] Al. ἀποτίρῳ Coll. Ἀπωτέρῳ Fl. et marg. A. 1. W. Sed vulgata etiam est in P.“ Ἀπωτέρῳ, quod in tribus Codd. Parr. legi testatur Bel., receperunt Schm. et Cour. et nos cum illis. g) ὑπακούσει] „Sic etiam esse in Fl. notavit Solanus. Sed est etiam in aliis.“ Ἰππάρχου 3011. h) προσεῖχον] προσῆγον 3011. inepte peccatum.

Ubi vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim et sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, et manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pes-

ciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, et multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero et adolescens es, fili, et pulcher, ut statim placiturus sis mulieri; et hospes, res, quam nemo caret magno opere. At ego, audito, domi mihi sedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissis tandem domum dum abeo, hacc apud me in via agito.

- p. 572. σκῶν ἐπιθυμῶν ταύτης τῆς παραδόξου θείας, ἔγειρε μοι σεαυτὸν i), καὶ τέχνην εὗρισκε σοφὴν, ἣ τεύξη τούτων, ὧν ἔργας, καὶ ἐπὶ τὴν θειράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἦδη
 p. 573. ἀποδύου· τῆς γὰρ γυναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πύργῳ ἵστασο· κἀπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος k), καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥαδίως γνώσῃ δουλοὶ γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχροῖ. καὶ ταῦτα l) λέγων πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆειν οἴκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἰνπαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναικα· ἣ δὲ Παλαίστρα τῇ ἐστίᾳ παρήδραυε, δειπνον ἡμῖν
 6 εὐτρεπίζουσα. Κἀγὼ εὐθύς ἐνθεν m) ἑλὼν, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις n). ἣ δὲ ὁσφύς ἡμῖν o) ὑγρῶς ἐπι-

i) σεαυτὸν] σεαυτὸν varia lectio Cour. k) γυμναζόμενος] ἐνταζόμενος conj. Cour. „sine idonea saussa,” ait Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 964. l) καὶ ταῦτα] Sic 3011. 2955. 2954. 2. 90. et Vat. et hinc Cour. In reliquis deest καὶ, abscriptum haud dubie a duplice καὶ proxime praecedente m) ἑλὼν] „ἀρξάμενος] ἑλὼν marg. A. 1. et Ex. Fl. Vulgatam servat P.“ Ἀρξάμενος interpretamentum est genuini ἑλὼν, quod cum Fl. etiam habent Codd. Gorl. 2955. 3011. (infra scripto ἀφορμῇ) et quatuor Cour. quodque probatum Dorvillio ad Char. p. 255. Lips. et Balino recepit Cour. Formula est Homerica Odys. VIII, 500. quam Schol. ibi explicat per ἀρξάμενος λόγον subintelligit Schwebel. ad L. Bos. Ellipsis. p. 256. Schaefer. Vide etiam, quem illic Schaeferus laudat, Toup. ad Longin. p. 350. n) κλίνει] κινεῖς Jacobs. conj. minus, opinor, apte, etsi sequentia eodem auctore eruditissimo mutantur. o) ἡμῖν] „σὴ μὲν Gron. Nihil mutant Edd.“ H μὲν Guyet.

Age sane tu, qui cupidum te esse ais admirabilis hujus spectaculi, te mihi excita, et sapiens quoddam inventum comminiscere, quo ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam Palaestram jam accingere, (ab uxore enim hospitis et amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facilo discere te posse. Servi enim do-

minorum et honesta sciunt et turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde initium sermonis faciens, Quam concinne, inquam, pulchra Palaestra, cum ollula ista nates circumtorques, et flectis? Etiam nobis lubrica titillatione mo-

αὐτῆς μακάριος, ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβράψατο. ἡ δὲ, (σφο- p. 573.
δρα γὰρ ἦν ἱκανὸν καὶ χαρίτων μετὸν τὸ κοράσιον), Φεύ- p. 574.
γος p) ἀν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴ γε νοῦν ἔχοις q), καὶ
(ἦν ἰθίλοις, εἰς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης r) μετὰ s). ἦν
γὰρ αὐτοῦ μόνον ἄψη, τραῦμα ἔχων πυρκαϊκτον t) αὐτοῦ
μοι παρεδρεύσεις u), θεραπεύσει x) δέ σε οὐδεὶς ἄλλος;
οὐδέ γ) θεὸς ἱατρός z), ἀλλ' ἡ a) κατακαύσασά σε μόνη
ἰγὼ, καὶ τὸ b) παραδοξότατον, ἰγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον
πονείν c) καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης d) ἀρδόμενος
αἰεὶ ἀνέξῃ e) καὶ οὐδὲ λίθους βαλλόμενος τὴν γλυκίαν f)

vel ἔμιν, ut et Jens. Sed līan Jacobs. Frustra haec sollicitari
cum *Courierio* censeo. p) φεύγεις] „φεύγεις male Fl.“
q) ἔχοις] „ἔχεις et ἰθίλοις corrigi vult Cour. r) κνίσσης]
κνίσσης varia lectio Cour. s) μετὰ] μετὸν conj. Cour. int.
τοῦδ' ὁ ἱππαιεὺς. Ταῦτ' post μετὰ desiderat Guyet. Sed bel-
lius omissum, nec quidquam mutandum. t) πυρκαϊκτον]
πυρκαϊκτον 2954. quod, *Belino* monente, recepit *Schm.* et
Jacobsius quoque admisit. At non minus legitima haec forma
est, quam κιντήρ *Pisc.* c. 46. et κιντήριον *ibid.* et c. 52. fin.
a radice κίνωται. u) παρεδρεύσεις] Sic necessario posui
pro vulg. παρεδρεύεις, monitu *Guyeti*, *Courieri* et *Jacobsii*,
qui postremus V. D. etiam pro αὐτοῦ, minus tamen necessario,
reponi vult eira. x) θεραπεύσει] Hanc facillimam *Jacobsii*
emendationem admisi pro veteri lectione *θεραπεύσαι*, ex qua
Reitz. et recenti fecerunt *θεραπεύσαι*. Sed *Cour.* servato In-
finiitvo post ἱατρός interponi jubet *δυνήσεται*, non minus au-
dacter, quam eleganter. γ) οὐδέ] ἀλλ' οὐδέ conj. Cour.
z) ἱατρός] *δυνήσεται* addi vult Cour. a) ἀλλ' ἢ] ἀλλὰ prius
legebatur, omisso articulo, quo h. l. opus esse vidit Cour. ut
et mihi jam antea visum fuerat. b) τὸ] „Abest articulus a Fl.“
c) πονεῖν] „ποθεῖν *Pell.*“ d) ὀδύνης] „Nihil mutant *Edd.*
Ἰδονίς Gron.“ ταῖς — ἡδοναῖς *Guyet.* Servato τῆς — ὀδύ-
νης pro ἀρδόμενος Cour. malit ἀπτόμενος, vel servato ἀρδόμε-
νος corrigendum censet τῇ — ἡδονῇ. Verum neutra correctione
opus est. e) ἀνέξῃ] ἀντέξῃ conj. Cour. f) γλυκίαν] Sic

ventur lumbi. Felix, cui debis, neque alius quisquam
hic intingere contigerit. At te, ne quidem Deus ille me-
illa, ut erat dicacula et ve- dicus, sanaverit; sed sola
musta puella, Quin tu ista ego, quae adussero: et quod
fugis, inquit, adolescens, maxime admirabile, augebo
ei mentem habes et cupis vi- etiam morbum tuum, tuque
vere, ut multo igni et fumo dolore ex curatione perfusus
plena. Si enim vel semel at- semper sustinebis; neque, ac
tigeris istuc, vulnus ex adu- quis te lapidibus abigat,
stione nactus hic mihi desi- dulcem illum dolorem fugi-

Lucian. Vol. VI.

K

- p. 574. ὁδύνῃν φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῆ· βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον g). οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἰδιώματα σκευάζω h), ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλόν, τὸν ἀνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἄπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μὴδὲ i) ἐγγὺς ὄντα, οὐ κατακαύματι k), μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλα ἐμπρησμῷ ἐπέθηκας l), καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχνα τὰμὰ ῥίψασα,
- p. 575. φρίγεις, καὶ ταῦτα, σὺδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, ταῖς πυκναῖς καὶ ἡδέλαις θεραπαίαις· καί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δέριε, ὅπως αὐτῇ θέλεις m). ἡ δὲ μέγα καὶ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀνακαγ-

Reitz. tacite correxerat veterem scripturam γλυκίαν. g) ἀνθρωπομάγειρον] „ἀνθρωπον μάγειρον L. P. ἀνθρωπον μάγειρον κατασκευάζω marg. A. 1.“ Divisas illas voces etiam Codd. 72. 90 et 3011. habent. h) σκευάζω] „κατασκευάζω] σκευάζω Fl.“ Sic et 2954. 2956. et 72. et hinc Cour. Cf. infra c. 39. Paras. c. 12. c. a. Sed κατασκευάζων male 3011. et 90. i) μὴδὲ J. hic et ferme ubique.“ Sic et cett. vet. Edd. ut solent, imprimis B. 1. et 3. k) κατακαύματι] καύματι 2955. l) ἐπέθηκας] „Et sic habere Fl. Ald. cum J. at Pell. ἐνέπη — vel ἐνέπλ — vel potius ἀπηνόητος, notavit Solanus.“ Totum locum sic Cour. legendum putat: οὐ κατακόπτεις, μὰ Δί', ἀλλ' ὅλον ἐκ ἀνθρώπων ἀπησχέσας, vel: — ἀλλ' ὅλον ἐμπύροις ἀνθρώποις ἐπέθηκας. Verum vulgata verba nec sensu, nec lingua, adeo laborare videntur, ut emendatione sit opus, quam omnino video variis motis tentari posse. m) ὅπως αὐτῇ θέλεις] Vulg. ὅπως ἂν αὐτῇ ἐθέλῃς. Sed 2956. et 3011.

ris. Quid rides? veram vi-
des hominum coquam. Nec
enim sola illa vilia edulia
paro, sed etiam magnum
illud et pulchrum, homi-
nem, novi ego et jugulare,
et glubere, et concidere:
lubentissime autem ipsa vi-
scera, et cor adeo aggredior.
Recte sane, inquam, istuc
dicis. Nam me quidem e
longinquo, qui ne quidem
prope accesserim, non adus-

sisti per Jovem, sed in to-
tum conjeciisti incendium: et
per oculos meos tuo illo non
apparente igniculo, intus in
ipsa mea viscera conjecio,
me torres, idque cum nulla
te injuria affecerim. Itaque,
per Deos, sana me amaris
illis, quas modo dicebas
ipsa, et suavis curacioni-
bus; neque jam jugulatum
cape, et glube, et volueris.
Illa vero in magnum suavis-

χάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκετο ἡμῖν, ὅπως, p. 575.
ἐπειδὴν κατακοιμίσῃ n) τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἰσω παρ'
ἐμὲ, καὶ καθευδῆσθαι o). Κῆπειδ' ἀφίκετό ποτε ὁ Ἰππαρ- 7
χος, λουσαίμενος ἐδειπνοῦμεν, καὶ πότος p) ἦν συγχὸς q)
ἡμῶν ὁμιλοῦντων. εἶτα τοῦ ὕπνου r) καταψευσαίμενος ἀνι-
σταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆγειν, ἔνθα ᾤκουν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον
εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲν παιδί. ἔξω ὑπίστρωτο. τράπεζα
δὲ τῇ κλίνῃ παρεστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ ὄλας αὐ-
τοῦ παρέκετο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερ-
μόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαιστῆς παρασκευή. τῶν δὲ
στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ
καθ' αὐτὰ ε), τὰ δὲ λελυμένα ι), τὰ δὲ στεφάνοις συμπα-
πλεγμένα. κῆγ' ὃ τὸ συμπόσιον εὐρὺν ἑτοιμον, ἔμενον τὸν
συμπότην u). Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέλιπε τὴν δέσποιναν, σπου- p. 576.

ιδέλις, tradente *Belino*, qui malit *ιδέλις*. *Gorl.* ὅπως αὐτῇ
Θέλις. Sed *Courierii* *Codd.* omnes, uti ipse edidit, ὅπως αὐτῇ
Θέλις. n) κατακοιμίσῃ] κατακοιμήσῃ *Reitz.* nescio unde, et
recentit. omnes. Nos restituiimus veterem lectionem, quae et in
2955. et 3011. est, licet a *Belino* graviter damnata. Cf. *Ver.*
Hist. 11, 30. o) καθευδῆσθαι] „καθευδῆσαι *Fl.*“ Sic et 2955.
et modo *ιδέλις*. p) πότος] Sic *Cour.* rursus correxit vulg.
πότος. Cf. c. 3. bis deinceps. q) συγχὸς] „συχνὸς *marg. A.*
1.“ Sic et *Gorl.* r) ὕπνον] „ὕπνον *Pell.*“ Sic et *Guyet.* et
Reitz. maluerunt. At vid. *Adnot.* Articulum, vulgo omissum,
monente *Bel.* et praecente *Cour.* restitui e *Codd.* 2955. 2956.
3011. 72. 90. et *Vat.* Ita et *Jacobsio* placuit, magis vero τὰ
τοῦ ὕπνου. s) αὐτὰ] ταῦτα 3011. ι) τὰ δὲ λελυμένα] ex
interpretamento orta suspicatur *Jacobs.* ad *Achill. Tat.* p. 951.
u) τὸν συμπότην] „Sic *J. Fr. Fl. Par. H.* etc. Τὴν συμ-

simumque cacinnum effusa,
de caetero mea fuit: conve-
nitque inter nos, ut, cum
cubitum redditis heris mi-
nistrasset, intus ad me ve-
niret, et mecum cubaret.
Venit tandem Hipparchus,
loti coenamus, crebrescunt
inter sermones pocula: de-
inde somnum fingens surgo,
ab eo, ubi commorabar:
omnia hic pulchre parata
erant; puero stratum extra

januam erat, mensula cum
poculo adstabat lecto: vinum
ibidem appositum, et aqua
parata, frigida pariter et
calida: omnis ille Palaestrae
apparatus erat. Stragula
vestis rosas sparsa plurimis,
aliis quidem, ut per se sunt,
nudis, aliis conceptis, aliis
donique in corollas plexis.
Et ego, qui paratam sic
computationem invenissem,
computorem jam meum ex-

p. 576. δὴ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον x) καὶ
 8 τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ y)
 παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς
 με z) ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν a) δὴ πάντως δεῖ σε μνη-
 μονεύειν, ὃ νεανίσκει, ὅτε εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτακας,
 καὶ χρὴ σε νῦν ἐπιδείξαι, εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γορ-
 γός, καὶ παλαισματα πολλὰ ἔμαθες ποτε. Ἄλλ' οὐκ ἂν
 ἴδοις, (ἔφην b), φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων c) ὥστε
 ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαιώμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ
 θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν d) νόμφ δε-
 δασκαίου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων,
 ὧν ἐθέλω, εὐρούσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοιμος γίγνου e) ἐς τὸ
 ὑπακούειν, καὶ ποιῆν πᾶν τὸ καλυόμενον. Ἄλλ' ἐπικατα-
 ἔφην, καὶ σκύπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισμα-

πότιν Pell." Sic et Gron. maluerat; sed frustra. x) ἡ μὲν
 τὸν οἶνον] τὸν οἶνον ἡμῶν 2955. 2956. 3011. 77. 90. et Vat.
 Verum 2954. et Edd. cum Fl. omnes ita ut dedimus. y) ποτῷ]
 πότῳ Cour. sed hic certe ut contra omnes libros, ita nec per
 se recte. z) με] σε B. 3. turpiter erratum. a) Τοῦτο μὲν
 δὴ] Hanc postremum vocem, vulgo omissam, cum Schm. et
 Cour. restitui e 3011. b) ἔφην] „aderat in Par. aberat in Fl.
 J. Ald. H. S. etc." Adest etiam in B. 1. et 3. Ejecit Cour.
 quum in nullo suorum Codd. nec in Fl. reperisset. c) τοῖ-
 τῶν] τούτων 3011. Cour. At praestat vulgata. d) ἐγὼ μὲν]
 οὖν addit 2955. et hinc Schm. monente Bel. e) γίγνου] „γί-
 νου marg. A. 1. W. et P. at prius Edd. veti." ἴγνου etiam Cour.

spectabam. Atque illa cum inquam, non videbis me re-
 cubitum eunti ministrasset fugere examen, harum re-
 herac, statim ad me venit: rum: itaque exus te, jam
 delectamurque vinum et os- luctemur. Illa, Sic, inquit,
 cula propinantes invicem: ut ego jubeo, probationem
 cum autem potu nos ad no- mihī exhibe. Ego quidem
 ctem armassemus, ait ad me more magistri et praesidis,
 Palaestra: Hoc quidem om- nomina numerorum, quos
 nino meminisse te oportet, volo, inveniam atque dicam.
 adolescens, te in Palaestram Tu vero paratus esto ad obe-
 incidisse: ostendendum tibi diendum, et imperata omnia
 jam est, fuerisne acer inter faciendum. Quin tu impe-
 ephēbos, et luctae genera ra, inquam, et vide, quam
 multa didiceris. Tu vero, dextre, quam mobiliter,

τα, καὶ εὐτόμως ἔσται. f). Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἰσθμῶν p. 576.
 τα, καὶ σάσσει ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξαιτο ἐπικαίτων, Ὡ μὲν 9
 ράμιον, ἐκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου,
 συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ g), δύο μῆρῶν σπάσας, κλινον p. 577.
 ὑπτίαν h), ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων διὰ μῆρῶν, καὶ
 διαστείλας, αἰώρει i), καὶ τείνει ἄνω τὰ ἀκάλῃ, καὶ χαλά-
 σας, καὶ στήσας, κολῶ k) αὐτῷ, καὶ παρειαλεθῶν βαλεῖ l),
 καὶ πρώσας m) νύσσει ἤδη πανταχοῦ, ἕως πονήσῃ n), καὶ
 ἡ ὁσφὺς ἰσχυέτω o), εἰτα ἐξεκλυσσας κατὰ πλάτους p) διὰ
 βουβῶνος, δῆξον q) καὶ πάλιν συνάθει εἰς τὸν τοῖχον r),
 εἰτα τύπτε· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότε ἤδη ἐπιβάς,

η) καὶ σκόπει — ἴσται] Haec verba melius Palaestrae ad-
 scribi, et post κλεινόμενον transponi posse suspicatur Cour. non
 male. g) τῷ ἀνταγωνιστῇ] τὸν ἀνταγωνιστὴν 2955. h) ὑπτίαν
 conj. Guyet. Modo vulgabatur κλινον. i) αἰώ-
 ρει] ἰώρει Ex. Fl. male. Vulgatae favet P. k) κολῶ]
 κολλῶ] ἴσως κώλω L. Nil mutat Fl. κολῶ αὐτῷ Longol.
 κολλῶ αὐτῷ Cour. unice vere. l) βαλεῖ] Vulgatum βάλε eodem
 jure correxi, quo vulg. λῦζε Pisc. 47. Tox. 20. de quo vid.
 Osann. ad Lycurg. Orat. in Leocr. p. 40. m) πρώσας]
 Vulgo τρώσας. Sed πρώσας 2954. 2955. 2956. Ven. Marc. Fl.
 et ex his Cour. consentiente Schneidero Lex. s. v. προωθίω.
 Cf. mox c. 10. ἐπιπρώσων. Frustra Belino placuit πρώσας.
 n) πονήσῃ] „πονέσῃ] Et hic Fl. vulgatam scripturam habet.
 Audacter correxi vulgatam formam, quae nullo inodo ferri po-
 terat. Supra Toxar. c. 7. συμπονήσαι, et similiter semper.
 o) ἰσχυέτω] ἰσχύστω 2975. prave. Ἰσχύη perperam Guyet.
 p) πλάτους] „κράτος L. βάθους Guyet. πλάτος vel κράτος
 Cour. q) δῆξον] „δαῖξον marg. A 1. et J. An πλήξον Pell.
 Νύξον Guyet. πῆξον, vel πλήξον, vel ῥῆξον Cour. conj. r) τοί-
 χον] χοῖρον malit Bel. quod Lucius ipsis inquirendum et dis-
 ceptandum relinquo.

quam contente fiant omnia.
 Ipsa ergo, exutis vestimen-
 tis, nuda tota adstans im-
 perare hinc inceptit, *Ado-
 lescentule, exue te, et ubi
 de isto te unguento unxe-
 ris, adversarium comple-
 cere.* Femur stringens
 utrumque supinam reclina:
 tum superior ipse subjiciens
 te inter femora, eaque di-
 stinens, tolle et sursum ten-

de crura: tum demittens
 atque insistens, illi inhae-
 re; ac subiens, feri, jam-
 que vulneratum (protrusum)
 fodo jam undique, donec
 defatigeris: robusti sint
 etiam lumbi: tum extractum
 telum secundum latitudinem
 per ipsum inguen adige: et
 rursus ad parietem impelle:
 deinde percutite. Ubi vero
 laxum, quid videris, tunc

p. 577. ἄμμα ε) κατ' ἰξὺς δῆσας, σύνεχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, αἰλλ' ὀλίγον διακαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσται.

10 Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥαδίως πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἤρῃ
 ἔλξε τὰ παλαισματα, λέγω ε) πρὸς τὴν Παλαιστραν, ἄμα
 ἐπιγελᾶσας, Ὡς διδάσκαλε, ὀρᾷς υ), ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐ-
 κίως πεπάλαισται μοι, σκόπει δέ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ
 παλαισματα ὑποβάλλης x), ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττει.
 ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πληξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρί-
 λαβον τὸν μαθητὴν· σκόπει οὖν, μὴ πληγὰς ἔτι πλείω γ)

p. 578. λάβης, ἄλλα καὶ οὐ z) τὰ ἐπιταττόμενα παλαιῶν. καὶ ταῦτ'
 εἰποῦσα, ἐπαρίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν α), Νῦν,
 ἔφη, δόξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ
 ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πε-
 σοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής,
 ἔχεις τὰ μείσα, ὥστε τινάξας ὀξείαν, ἐπίπρωσον b), καὶ βῆ-

α) ἄμμα] „Sic dedit Solanus ex G. P. L. “*Amu* Edd. priores.”
 ε) λέγω] Vulgo καὶ λέγω, copula ex antecedentibus huc per
 errorem delata. Merito eam ejecit Cour. praecunte Codice 90.
 υ) ὀρᾷς] μὲν addunt 2955. 3011. 72. 90. et Vat. Bel. et
 Schm. Rectius abstinnit Cour. a particula, quae aliunde faci-
 lius intrudi, quam praetermitti, potuit. x) ὑποβάλλης] „ὑπο-
 βάλλεις marg. A. 1. W.“ “*ὑποβάλλης* 2955. γ) πλείως] πλείους
 Guyet. z) ἄλλα καὶ οὐ] „Sic Pell. (et Gesn.) κόνυ P.
 (Gorl.) et marg. A. 1. “*Ἦκουε* L. ἄλλα καὶ οὐ Par. ἄλλα καλον
 Edd. ceti.“ “*Ἄλλ' ἀνέσταντα τὰ* 3011. *Belino* probante, qui de-
 inde vult παλαίει. α) ἑαυτὴν] Cour. abesse tradit in nescio
 quo Cod. b) ἐπίπρωσον] ἐπιπρόωσον Guyet. et Gesn.

*jam incendens, et nodum
 circa lumbos constringens,
 contine, et tenta non festi-
 nare; sed paululum ubi te
 continueris, tum concurre.
 Jam dimissus es. Atque
 ego cum facile in omnibus
 obsecutus essem, et denique
 finiti nobis essent numeri,
 ipse quoque ridens dico Pa-
 laestrae, Vides, Magister
 quam dextre et obsequiose
 mihi pugnatum sit. Vide
 vero, ne praeter decus nu-
 meros subijcias: alia enim*

*post alia injungis. Illa ve-
 ro alapam mihi infligens,
 Quam nugacem, inquit, re-
 cepi tironem. Vide ergo, ne
 plures etiam plagas acci-
 pias, si alios, nec eos, qui
 injuncti tibi erunt, numeros
 lucteris. Hisque dictis sur-
 git, et curato corpore, Jam,
 inquit, ostendes, utrum ju-
 venis sis, et nervosus lucta-
 tor, luctarius scias, et ge-
 niculatum opus edere: atque
 in lecto concidens in genu,
 Age sane, ait, luctator, ha-*

θυνον, ψιλὸν ὀρθῶς αὐτοῦ παρακείμενον, τοῦτω χρῆσαι, p. 578. πρωτον δέ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα c) σφίγγε, εἴτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε d), καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. εἰν δὲ χαλᾷται, θᾶπτον ἐπάρας ἀνώτερον μετὰθες, καὶ πρῶσας κρύψον e), καὶ σκόπαι, ὅπως μὴ ἀνσπαίσης θᾶπτον, ἢ κελυσθεὶς f), ἀλλὰ θῆ κυριώσας πολὺ αὐτὸν g), ὑφέλε h), καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὐθις τὴν παρεμβολήν, σύνεχε, καὶ κινουῖ i). εἴτα ἄφες αὐτόν· πέπτωκε γάρ, καὶ λελυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστὶ σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ ἦδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθελῶ, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὃ διδάσκαλε, παλαίσματα k) ὀλίγ' ἄττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον

Cf. supra c. 9. πρῶσας. "Ἐστὶ τρωῶσαν, vel πέρασαν, utrumque inepte, licet prius confirmari quodammodo videatur lectione Gori. ἐπ' ἰστροσον. Verum supra quoque pro πρῶσας plerique libri habebant τρωῶσας. Sic etiam *Schmiederiana* conj. πρῶκτισον facile careri poterit. c) ὡς ἄμμα] "Ὅσα μύα Ex. Fl. (et 2955.) Vulgatam tenet P." Pro ὡς *Cour.* malit εἰς. At ὡς recte vertitur *velut*, et σφίγγειν ἄμμα h. l. idem fere est, quod supra c. 9. ἄμμα δέιν. d) ἔμβαλλε] ἔμβαλε 3011. probante *Belino*. e) κρύψον] κύψον *Guyet.* et *Cour.* qui posterior V. D. inde derivat κρύβα. f) κελυσθεὶς] κελυσθῆς pro varia lectione affert *Cour.* g) αὐτόν] αὐτόν conj. *Cour.* conferens *Heliodori*, locum, ἄμους καὶ μετὰφρονα θυρώσας. h) ὑφέλε] ὑφέλε legi vult idem *Cour.* collatis illis *Lucianicis* (*Diall. Deor.* VII, 3.) τὸν Ἐρωτα κατεπάλασεν ἐνθὺς ὑφέλων, ubi nonnulli male ὑφέλων. Vid. *Hemsterh.* ad illum locum. Forsan h. l. non erravit *Cour.* i) κινουῖ] Sic jam *Cour.* correxerat vulgatum κίνου. k) παλαίσματα] deleri vult *Cour.* aliunde intrusum. Non assentior, licet vox etiam omitti poterit.

bes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro et profunde. Nudum vides hic expositumque jacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle et contine, et cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer altius, et impulsus occulta, et cave, ne celerius

imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim et solutus est, et aqua totus est tuus adversarius. Ego, vero, clarum jam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero

p. 578. ἐπαναστάσῃ, καὶ κἀθίσον l), εἴτα δοῦσα m) κατὰ n) χειρὸς, πᾶραψαι o) τὸ λοιπὸν p), καὶ q) καταμάττου r), καὶ με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους, περιλαβοῦσα ἤδη κοίμειον.

11 Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶνας ἰστέφανοιμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφῇ ὥστε τῆς εἰς τὴν Λαρίσσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιλελήσμεν s), καὶ ποτε t) ἐπὶ νῦν μοι ἤλθεν τὸ u) μαθεῖν, ὧν ἕνεκα ἤθλουν x), καὶ φημί πρὸς αὐτήν, ὦ φιλάττη, δεῖξόν μοι μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύ-

1) κἀθίσον] „κᾰθίσον] κᾰθήσο Pell.“ Et cum hoc etiam *Bel.* Sed *Guyet.* rectius κᾰθίσον, quod confirmatum a 2955. recepit *Cour.* Saltem κᾰθήσον forma est nihili. m) δοῦσα] λαβοῦσα conj. *Bel.* n) κατὰ καὶ τῆς conj. *Guyet.* o) πᾰραψαι] „Sic Edd. complures cum *Coll. Παράγραψαι J. V. 2.* et et *P. Al. παρὰψαι.*“ Παράγραψαι etiam *Gorl.* et 3011. quod praeferendum duxerunt *Bel.* et *Schm.* provocantis ad *Amor. c. 42.* ἀρκίς τοῖς δακτύλοις ἐπιγράφουσαι. Sed *Cour.* cum *Guyet*o malit παρὰψαι. p) τὸ λοιπὸν] τὸ αἰδοῖον malit *Bel.* q) καὶ] ἢ in alio legi, in alio prorsus omitti particulam, testatur *Cour.* r) καταμάττου] κατὰμάττε magis placet *Belino*, vel etiam κατὰμύλαιτα. Illud illustrat ex *Aristophan. Pac. v. 742.* At dubito, quia compositum in Medio fuerit in usu. s) ἐπιλελήσμεν] ἐπιλελήσμενος 2954. *Belino* probante, qui supplet ἦν, admodum contorte. t) καὶ ποτε] καὶ μὲν ποτὶ conj. *Seager.* temere. u) τὸ] ἐς τὸ vulgo Edd. cum *Fl.* et Codd. 72. 10. 2954. 3011. Servavit et *Cour.* Sed abesse ἐς a Codd. *Pariss.* narrat *Bel.* quamquam, teste *Courierio*, in uno tantum 2956. deest. Recte autem abesse iudicat *Bel.* recte etiam omiserunt *Bip.* et *Schm.* Pro ἐς τὸ tamen *Cour.* malit ὥστε. Vid. *Adnot.* x) ἡθλουν] Ita Codd. 2954. 3011. 72. 90. *Gorl.* pro ἡλθον, quod ex *Ed. Fl.* in reliquis transierat. Primi, monente *Belino*, emendarunt *Bipontini*, secuti sunt *Schm.* et *Cour.*

obedi, surge, et asside, deinde manu praebens, tracta caeterum, et subige, et me, per Herculem, complexa, jam sopi. Ejusmodi libidinibus, et ludicris collectationibus, nocturna certantes certamina, coronabamur nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut iti-

neris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cujus rei causa veneram (certabam). Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, praestigias facientem aut transformantem se heram tuam: olim enim cupidus sum admirabilis

τη; θεας ἐπιθυμῶ μᾶλλον γ). εἰ τι σὺ οἶδας, αὐτῇ z) p. 579. μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναι μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἷμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρας τῆςδε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἐτέρου μαθὼν, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα, ἐπεὶ με τὸν πάλας ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδεμίαν α) γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἔρωτικῶς ποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἔρωτικῶς πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαιστρα, Παῦσαι b), φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ οἶδ' ὅτι δύναιται μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν σὴν, καὶ τήνδε τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γραμμὰτα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς c) τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει d), πειράσομαι παρασχεῖν σοι τὸ ἰδεῖν e) μεταμορφομένην τὴν p. 580.

γ) μᾶλλον] δὲ vel δ' desiderarunt Seager. et Cour. non sine idonea ratione: nihilominus verebar inserere. z) οἶδας, αὐτῇ] οἶδας αὐτῇ, commate post αὐτῇ posito, unus Cour. dedit, me quidem non probante. α) μηδεμίαν] „τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. et marg. A. 1.“ Τήνδε μηδεμίαν 2954. unde Bel. ἐς τήνδε (int. τὴν ἡμέραν) ἐς μηδεμίαν. b) παῦσαι] παύσαι vitium Reitz. Editionis, repetitum a Bip. et Schm. c) αὐτῆς] „Sic scriptum inveni.“ Guyetus maluit αὐτῆς, non repugnante quidquam Reitzio. Intelligo ipsius. d) ἐπιτρέψει] ἐπιτρέψει 2. 4. 3011. probante Belino. e) ἰδεῖν] „ἰδεῖν“ Et hoc ita legitur in J. Fl. Par. etc.“ Sed in 72. 90. Vat. Gorl. 2954.

spectaculi. Potius, si quid tu nosti, ipsa fac praestigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim, te nec imperitam hujus artis esse: idque non ab alio auditum, sed a meo acceptum animo scio: quandoquidem me adamantinum illum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hosce amatorie intenderim, comprehensum illa arte tua captivum tibi habes, in ama-

torio illo bello anima tibi ipsa devinctum. At Palaestra, Desine, inquit, joculari. Quod enim carmen conciliare amorem possit, artis ipsius dominum? Ego vero, dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, et felicem hunc nostrum lectulum, neque enim literas didici, et invida hera est, quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit, studebo, an praebere tibi possim viden-

p. 580. *κεκτημένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. ἡμέ-*
 12 *ραις δὲ ὑστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαι-*
στρα, ὡς ἡ θέσποινα αὐτῆς μέλλει f) ὄνεις γενομένη πέ-
τεσθαι g) πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφην, ὁ και-
ρὸς, ᾧ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἥ νῦν h) ἔχεις
τὸν σαυτῆς ἐκέτην i) ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας.
Θάρρει, ἔφη· κἄπειδ' ἐσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς
τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκείνοι ἐκάθευδον k)· καὶ
κελεύει με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀπο-
σκοπεῖν τὰ γιγνόμενα ἔνδον l). ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα
ἀποδυσμένην· εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόν-
δρους δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύ-

3011. ut oportebat, ἰδὲν, quod restituerunt *Schm.* et *Cour.* ex iisdem etiam ab hoc quidem praefixo, quae in vulgo omiserant, articulo, probante *Belino*. Inest scilicet in articulo: *illud, quod volebas.* f) μέλλει] „μέλλω] Sic *Fl. Par. H. Méllis J.*“ Sic et A. 2. et illinc *Bip. Schm. Cour.* assentiente *Belino*, qui in Optativo tamen soloece solocismum invenit, ut alibi quoque centies. g) πέτεσθαι] „πέτασθαι *FL.*“ h) ἥ νῦν] „ἡ νῦν marg. A. 1.“ Sic etiam 2956. et 3011. et ex iis *Cour.* qui ἥ habet pro prava lectionis ἢ correctione, quum tamen ἢ scripserit auctor spiritu leni et vi exclamandi ea, quam *Suidas* s. ἢ significet. Equidem religioni ducebam hanc quantumvis ingeniosam et elegantem conjecturam admittere, quoniam ἥ, quae omnium Edd. est lectio, ferri certe potest. Ambigo vero, ad χάριτος proxime referam τὸ ἥ, an absolute capiam pro *quatenus*. i) ἐκέτην] οἰκέτην 2956. et 3011. k) ἐκάτ' οἱ ἐκάθ' ἐνδον] ἐκέτην ἐκάθ' ἐνδον *Boissonad.* conj. ad *Nicet. I.* 75. Vid. Aduot. l) ἔνδον] quod vulgo omittunt, *Belino* monente, restituit *Schm.* e 2956. et 3011. quos et *Cour.* secutus est, qui tamen simul simplex verbum σκοπεῖν edidit, iisdem ducibus.

dam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus (*inter haec obdormivimus*). Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam, sumpta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est, inquam, Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cu-*

piditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; et, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januum cubi- culi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, et quae intus fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae im-

χρου ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλά τοῦ λύχνου καταλάλησεν. p. 580.
 εἶτα κιβώτιον ἀθρόν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας
 ἐν αὐτῇ m), ἐνθεν ἀναιρείται καὶ προσφέρει n) μίαν· ἡ δὲ
 εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ ὄψεως
 αὐτῆς ἔνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν o) εἶναι. ἐκ τούτου λα-
 βούσα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὑνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω,
 καὶ ἄνω περὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ὄν κερατίνη καὶ
 γρυπὴ ἐγένετο, καὶ τᾶλλα p) δὲ ὅσα ὀρεῖθων κτήματα καὶ p. 581.
 σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδέν, ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπιτερωμένην, κροῖξασα θεινόν,
 καὶ ὅσον ἐκῆνο q) οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὥχετο πετομένη
 ἔξω r) διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὕναρ ἐκῆνο οἰόμενος ὄρῃν, 13
 τοῖς θακτύλοις τῶν ἑαυτοῦ s) βλεφάρων ἠπτόμην, οὐ πι-
 στεύων τοῖς ἑμαυτοῦ t) ὀφθαλμοῖς, οὐδ' ὅτι βλέπουσιν,

m) ἐν αὐτῇ] ἐν αὐτῇ malit Cour. et h. l. et aliis similibus,
 nou improbabiliter quidem, non tamen necessario. Certe lenem
 spiritum h. l. omnes tenent Edd. n) προσφέρει] „προσφέρει]
 προσφέρει P. Nihil mutat FL.“ Illud et Scagerus maluit, et
 Schmeiderus et Courierius receperunt e Codd. Gorl. Vat. 72.
 go. 2956. 3011. o) ἐδόκουν] ἐδόκει sola. B. 3. nescio unde.
 p) τᾶλλα] Sic Vat. 72. go. 2954. 3011. Bel. Schm. Cour.
 Olim legebatur ἄλλα. q) ἐκῆνο] „Et sic esse in Pl. notabat
 Solanus. Sed et sic J. Par. H. S. Ald. Fr. B. 1.“ Et reli-
 quas omnes. Sed Reitz. et Cour. maluerunt ἐκῆνοι. hic etiam
 cogitavit ἐκῆνο ὃ οἱ κ. Vid. Adnot. r) ἔξω] abest a 3011. et
 Gorl. nec opus ea voce esse putat Belinus ob verbum ὥχετο.
 s) ἑαυτοῦ] Sic Cour. e tribus Mss. Parr. quibus et Gorl. ac-
 cedit, pro vulg. ἑμαυτοῦ. t) ἑμαυτοῦ] ταυτοῦ tradit Bel. in
 2954. et 2956. legi, quod de uno tantum Codice affirmat Cour.

ponit, stansque multa ad
 lucernam loquitur. Tum
 grandiuscula cistella aperta,
 quae pyxides plurimas ha-
 beret, aufert inde promit-
 que unam, quae haberet in-
 fusum aliquid: quid fuerit
 non novi, quantum ad spe-
 ciem ipsam quidem, oleum
 esse putabam. De hoc igitur
 sumens tota se inungit,
 ab unguibus incipiens infe-
 rioribus, et subito pedum
 illi enascuntur, et nasus

corneus fit atque aduncus:
 verum et reliqua, quaecun-
 que avium propria et signa
 sunt, habet omnia, neque
 quidquam est aliud, quam
 corvus nocturnus. Cum au-
 tem pennatam se videret,
 terribile quiddam in corvo-
 rum modum crocicans, et
 tollens se per fenestram evolat.
 Ego vero, qui somni-
 um illud me videre puta-
 rem, palpebras ipse micans
 contingo digitis, qui oculis

p. 581. οὐθ' ὅτι ἐρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπέσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδιόμην τότε τῆς Παλαιστράας πιεῖν καὶ καμῆ, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἑῶσαι πέτεσθαι με. ἡβουλόμην u) γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθείς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, (εἶτα x) καὶ τὴν ψυχὴν γ) ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα z), κομίζω τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἦδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτὸν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι εὐρὰ ὀπισθεν a) ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ἤχοντο, οὐκ οἶδ' ὅπου b); ὄνυχας δὲ τοῦθ' πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὀπλᾶς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα c) δὲ μακρά·

u) ἡβουλόμην] Sic *Cour.* e 72. 90. 5011. pro vulg. ἐβουλόμην.

x) εἶτα] omnino omisit *Cour.* secutus, ut ait, *Miss.* suos. In *Edd.* vero velt. constanter servatum.

γ) ψυχὴν] τὴν γ) ὑπανοίξασα] ἐπανοίξασα subiecit *Cour.* ut variam lectionem, non addens, unde.

a) ὀπισθεν] ὀπισθεν item varia *Cour.* lectio ejusdem generis.

b) ὅπου] ὅπου *Courierio* videtur auctor scripsisse: rectius saltem erat.

Quamquam constat in particulis ὅπου, ὅποι, ὅπη, et similibus scribendis non solum librariorum et typothetarum prae incuria, sed ipsos quoque scriptores prae sua quadam, vel etiam linguae ipsius licentia inaguoere variasse.

Exemplum luculentum supra exstat cap. 1. ubi vid. Adnot. c) ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα] Notat *Bel.* in 2056. legi ἐγένετο καὶ ὦτα, et articulum etiam in 5011. deesse.

Sed *Cour.* illud de ἐγένετο omnino non memorans, accuratius *Belino* tractatur καὶ ὦτα μακρὰ habere *Codd.* 72. 90. et *Vat.* καὶ τὰ ὦτα μακρὰ 2954. καὶ ὦτα δὲ μακρὰ 2956. denique καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρὰ *Ed. Flor.* cum posterioribus *Edd.* omnibus, et hoc quidem recte.

ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram, ut pennas etiam mihi adderet, et ex illo unguento unctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere, utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis

futurus essem. Atque illa, aperto clam cubiculo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, et avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, et digiti omnes, nescio quo, abeunt, ungues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes ju-

καὶ τὸ πρόσωπον μέγα· ἐπεὶ δὲ κύκλω περιεκύβητον, εἰ- p. 581.
 τὸν d) ἰώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου, ἐν τῷ μέμψα-
 σθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος e) ἐκτε- p. 582.
 νας αὐτῷ, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποῖλεπον,
 ἡτιώμην αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὅνος ἀντὶ ὀρνιθὸς χειρόμε-
 νος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφωμένη τὸ πρόσωπον, 14
 Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα
 γὰρ ἡμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην
 ἔλαβον, οὐχὶ τὴν τὰ πτερά φύουσαν f). ἀλλὰ θάρρει μοι,
 ὦ φίλτατε ῥέων g) γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδου γὰρ μό-
 νον h) εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ
 ἐραστὴν μοι τὸν ἐμὸν αὐτίς ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, φι-
 ληταί, τὴν μίαν i) νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὅρ-

d) εἰς τὸν] „Expressi lectionem Fl. et L. Αὐτὸν Edd. ceti.“
 Sic et 3011. et Cour. Sed εἰς τὸν maluerunt Sol. et Bel. Αὐ-
 τὸν inveni in B. 3. mendose editum. e) τὸ δὲ χεῖλος] τὸν δὲ
 τράχηλον conj. Cour. collatis locis Xenoph. (Ἰππ. I, 8.) ἐκτε-
 νοντες τὸν τράχηλον (οἱ ἵπποι), et Lucian. (Amor. c. 15.) τὸν
 αὐτὸν ἐκτείνων κατεφίλει. quorum tamen longe alia est ratio.
 f) φύουσαν] χρίουσαν 2956. et 3011. et supra scriptum in 2954.
 g) ῥέων] „ῥέων“ Sic P. L. H. Par. B. 1. et 2. Fr. S. Ald.
 ῥέων Fl. Ρώστη Veneta utraque.“ Sic etiam Gorl. et 3011.
 Sed ῥέων restituit Cour. acute videns lectiones ῥέων et ῥέστη
 nihil esse, nisi correctiones librariorum: nec Neutrum, nec
 Comparativum, offendere debuisset. h) μόνον] „μόνα Fl. et
 marg. A. 1.“ Sic et 3011. 2956. Gorl. cupidius probante C.
 G. Jacobo in Bibl. Crit. Hildes. P. 1. Fasc. I. p. 105. Μόνον
 est modo, et referendum ad omnem sententiam, non ad so-
 lam vocem ῥόδου. i) τὴν μίαν] Sic Gorl. 3011. 2956. Bel.
 Schm. Cour. Vulgo articulus deerat.

menti pedes sunt, et aures longae, et facies magna; ac circumcirca me adspiciens, asinum me case video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, et ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro vulnere factus essem. At illa ambabus manibus fa-

ciem suam percutiens, *Miserere ego*, inquit, *magnum feci malum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, et aliam arripui, non eam, quas pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi,*

- p. 582. θρου δὲ δραμοῦσα οἶσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε καταψηλαφήσασα k) μου l) τὰ ὅτα, καὶ τὸ
 15 λοιπὸν θέρμα. Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην m), τὰς δὲ
 φρένας καὶ τὸν νοῦν ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ Λούκιος, διὰ
 τῆς φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μέμψαμενος τὴν Πα-
 λαιστραν ἐπὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, θακὼν τὸ χεῖλος, ἀπήειν, ἔνθα
 ἠπιστάμην ἔστωτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθι-
 νὸν ὄνον τὸν Ἰππάρχου n). οἱ δὲ αἰσθόμενοι με εἶσω πα-
 ριόντα o), δεισαντες, μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωδὸς p)
 p. 583. ἐπεισέρχομαι q), τὰ ὅτα κατακλιναντες, ἔτοιμοι ἦσαν τοῖς
 ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· καὶ γὰρ συνεῖς, πορρωτέρως ποι-
 τῆς φάτης ἀποχωρήσας r), ἐστὼς ἐγέλων s). ὁ δὲ μοι γέ-
 λως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ t) ἐνεόουν πρὸς ἐμαυτὸν, αἱ

k) καταψηλαφήσασα] „καταψήσασα] Sic et Fl. cum cett. At Coll. testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα.“ Hoc praefec-
 rendum putavit Dorvill. ad Char. p. 624. Lips. et confirmavit
 Codex Gori. l) μου] μοι tacite Reitz. nescio unde, et sic
 recentt., nec non Cour., assentiente Gori. Verum in μου con-
 sentiunt Edd. vet. cum 5011. m) ἤμην] ἔμην A. 2. n) τὸν
 Ἰππάρχου] Sic Schm. et Cour. c. 2956. pro vulg. τοῦ Ἰππ.
 o) παριόντα] „παρίστα Ex. Fl. Nil mutat P.“ p) αὐτοῖς
 κοινωδὸς] κοινωδὸς αὐτοῖς Cour. in Varr. Lectt. q) ἐπεισ-
 έρχομαι] „Et sic habere Fl. notat Solanus.“ Ἐπεισέρχομαι
 tamen B. 3. sed infirma auctoritate. r) ἀποχωρήσας] „ἀπο-
 χωρήσας] ἀποχωρήσας Fl.“ Sic et Gori. 72. 90. Vat. 5011. 2954.
 et hinc Gori. Solus 2956. ἐποχωρ. s) ἐγέλων] ἔκλων conj.
 Cour. et mox κλαυθμὸς pro γέλως. Sed vid. Adnot. t) ταῦ-
 τα γὰρ] ἐνταῦθα mallet Schm.

carissime, unicam modo
 hanc noctem perdura in
 asino: summo mane curri-
 culo tibi rosas afferam, qui-
 bus comesis sanabere. Haec
 dum dicit, aures mihi et
 reliquam cutem demulcet.
 At ego quantum ad reliqua,
 eram asinus, mentem vero
 atque animum homo, ille
 Lucius, voce excepta. Mul-
 tum igitur intra me Palae-
 stram accensans illius peccati
 causa, labra mordens illuc

abeo, ubi stare equum meum
 noveram, et alium verum
 asinum Hipparchi. Hi sen-
 tientes me intrare, ac me-
 tuentes, ne de feno illo-
 rum partem ablaturus adve-
 nissem, demissis auribus
 parati craut pedibus ven-
 trem ulcisci. Quo ego ani-
 madverso, longius a prac-
 sepi recedens ac stans ride-
 bam: ruditus vero erat ri-
 sus meus. Haec enim apud
 me cogitabam, Vah intem-

τῆς ἀκαλοῦ ταύτης περιεργίας u) τί δέ, εἰ λύκος παρεισελ- p.533.
θοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύεται μοι, μηδὲν κακὸν
πεποιηκότι, διαφθαρῆναι x). ταῦτα ἐννοῶν ἡγνόουν ὁ
δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νῦξ βα- 16
θία, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ γλυκύς, ψοφεῖ μὲν
ἐξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διορυττόμενος γ), καὶ διορύττετό γε,
καὶ ὁπῇ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνθρώπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ
εὐθύς ἀνθρώπος ταύτῃ παρῆι, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ
πολλοὶ ἐνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἰτα καταβή-
σαντες ἐνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἰππαρχον, καὶ τὴν
Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκίτην, ἀδεῶς ἤδη z) τὴν οἰ-
κίαν ἐκένουν, τὰ τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ
σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἐνδον α) ἄλλο κατελεί-

u) περιεργίας] „restitutum ex P. G. Περιεργίας Edd. ante-
riores. Restituta lectio est etiam in marg. A. 1. W.“ x) δια-
φθαρῆναι] „deest in Fl. adest in ceu. et P.“ Et in 2956.
γ) διορυττόμενος] Sic Gori. B. 1. 3. A. 1. Schm. Cour.
Sed διορυντ. B. 3. quod peccatum transiit in Reitz. et Bip.
διρυντ. alio peccato A. 2. z) ἡδη] „Est male Ex. Fl. Vulga-
tam tuetur P.“ a) ἐνδον] temere omiserant Reitz. Bip. et
Schm. Vulgatam vocem restituit Cour. sed mutato, nescio
quaminobrem, vocum ordine: ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐνδον x. In huius
generis translationibus verborum quaesivit auctor aliquid, nisi
fallor: non raro enim eas usurpat. Cf. supra c. 14. τὸν δὲ
ἐραστήν μοι τὸν ἐμὸν αὐτὸς ἀποδώσεις. mox c. 17. exir. κακὸν
ἀριστον ὄντι τοῦτο παντὶ, καὶ ἵπποι. imprimis c. 20. ὡς οὐκ εἶη
ἔτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἐξου καταμι-
νοῦσαν, ubi ipse Cour. plura alia ejus generis exempla ex eo-
dem auctore contulit.

pestivam curiositatem! Quid
vero, si lupus huc intraret,
aut alia bestia? in pericu-
lum venio, qui mali nihil
fecerim, pereundi. Haec
ita cogitans ignorabam infe-
lix instans malum. Cum
enim nox profunda jam es-
set, et multum silentium,
et dulcis somnus, strepitum
dat extra murus, velut per-
foderetur, et perfodiebatur
etsam, jamque lacuna facta

erat, quae capere hominem
posset: statimque homo ea
intrat, et alius similiter.
Jam multi intus erant, gla-
diis armati omnes. Tum
vinctis intra in cubiculis
Hipparcho, et Palaestra, et
meo servo, sine metu jam
domum totam depraedan-
tur, pecuniasque, et vestes,
et supellectilem exportant.
Cum vero nihil intus aliud
reliquum esset, ducentes

- p. 585. πετο b), λαβόντες με c) και τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσασαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπεκατέδησαν ἡμῖν καὶ οὕτω d) μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παλόντες ἡλαυνον ὡς e) εἰς τὸ ὄρος, αἰρίπτεσσι ὁδῷ φεύγειν πειρώ-
 p. 584. μνοί. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, ὃ, τι ἔπασχον f), ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπῶν, πέτραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τόσαυτα σκεύη φέρων, ἀπαλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπαιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθύς ἄλλος ὤπισθε g) κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιεν h) αἰεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὃ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ οἰγκώμην, καὶ τὸ μὲν Ω i) μέγιστον καὶ εὐφωνότατον k) ἐβῶν, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ ἐπηκο-

b) κατελείπετο] „Ita bene Fl. Fr. B. 2. Par. H. S. καταλείπετο J et V. 2.“ c) με] „ex emend. Solani. Deerat in Edd.“ Correxerat Sol. e Cod. P. ubi μὴ legebatur. Jam antea sic conjecerat Guyet. et verterat Interpres Basileensis. V. D. in Observ. Miscell. Vol. II. p. 575. Imo voluit, et Cour. Imo te plane de suo edidit. d) οὕτω] οὕτως Cour. in Varr. Lectt. c) ὡς] omitti in 3ott. et 90. testatur Cour. qui comma vulgo post ἡλαυνον positum, post ὄρος recte reposuit, praecuntibus Codd. 72. et 2954. et Ed. Fl. f) ἔπασχον] „ἔπασχον marg. A. 1.“ Sic et 2956. teste Cour. g) ὀπίσθε] ὀπισθεν Cour. fortassis ob c. 50. ubi sequitur vocalis. Ceterum cf. Amorr. c. 16. omnino Lobeck. ad Phrynich. p. 284. Praeterea idem ille Cour. mutila haec verba esse suspicatur, sic fere supplenda censens: καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν. ἀλλ' ὃ μὲν αὐτῶν ἱμπεροῦσιν τῷ ἑνὶ ἑκαστῷ ἀνακρούσας, ἐμετιώριζε πάλοντα, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὀπισθεν etc. quae ratio non placet; quamquam in vulgatis quoque est, quod offendat. h) ἔπαιεν] Sic 2956. Bel. Schm. Cour. pro vulg. ἔπαιε. Ἐπαιε ξύλῳ sine αἰεὶ narrat Cour in Varr. Lectt. i) ὦ] „male abest a Fl. k) εὐφωνότατον] Sic

me, et alterum asinum, et equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, imposita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fustibus tunsos agunt in montem, via minus trita qui fugere tentarent. Quid reliquis jumentis factum sit, non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes in-

grediers, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, o Caesar! proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebar, cum O quidem maximum et vocalissimum exiret, Caesar autem non sequeretur. Verum hoc

λούθεε l). ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς p.518.
 προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν οὖν, ὅτι ἄλλο m)
 ἔβόων, ἔγνωσιν οὐκ προΐεναι, καὶ περδαίνειν τὸ μὴ παλε-
 σθαι. Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦδη ἦν n), καὶ ἡμεῖς ὄρη 17
 πολλὰ ἀντιβέβηκειμεν ο), καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπέ-
 χετο, ὡς μὴ περδοσκοπούμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀνα-
 λίσκοιμεν, ὥστε ἐς τὴν τότε p) καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ
 ἦν αὐτὸ τὸ μέσον q) τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινα ἔπαν-
 λιν συνήθων ἐκείνους ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γυγνο-
 μένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμασιν ὑπαίξαντο ἀλλήλους καὶ p.585:
 καταλύειν r) ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν s) τῇ ἐπαύλει, καὶ παρ-
 ἔσθην ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθί-
 δια. καὶ οἱ μὲν ἡρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ'

Gorl. 2956. et 3011. et Ed. Cour. Vulg. μεγαλωφόνωτατον. Καὶ
 nescio ubi deesse refert Cour. in Varr. Lectt. l) ἐπηκολού-
 θεε], „ἐπεκολούθει sola Salm. cum assecla Amst.“ m) ἄλλο]
 „Sic et Fl. cum J. Fr. Par. etc. Ἄλλως Pell. et Marc.“
 Quos secutus est Cour. non necessario, ut puto. n) ἡδὴ ἦν]
 Hoc ordine Cour. e 72. 90. et 3011. Vulg. ἦν ἡδὴ. ο) ἀντι-
 βέβηκειμεν] ἀντιβ. 72. 90. 2956. 3011. non probante Cour.
 p) ἐς τὴν] „ἴστην] ἴσθην Graev. Nil mutant Edd“ Ἐς τὴν,
 ut conjecterat Koen. ad Gregor. Cor. p. 34. Schäf., exhibue-
 runt Codd. Gorl et Vatt. 90. et 87. probantibus Belino, Ba-
 stio (in Commentat. palaeogr. p. 734. in Edit. Gregorii Schae-
 feriana) et Schaefero ad Gregor. l. 1. et ad L. Bos. Ellips.
 p. 176. et sic rescripserunt Schm. et Cour. Ceterum vid. Ad-
 not. q) αὐτὸ τὸ μέσον] αὐτὸ μέσον Var. Lect. ap. Cour.
 r) καὶ καταλύειν] „Deest καὶ in Salm. adest in Par. etc.“
 s) ἐν] „Sic dedi ex L. et marg. A. 1. ἐπὶ Edd. priores.“ Ar-

ipso quoque nomine pulsa-
 bar, qui ruditu illos prode-
 rem. Sentiens ergo, me
 alienum quid clamare, de-
 crevi silentio pergere, et
 compendifacere plagas. Inter
 haec jam dies erat, et nos
 montes plures superavera-
 mus. Ora autem nostra ca-
 pistro erant revincta, ne
 circumspicientes viam con-
 sumeremus in prandio: ita-
 que ad illum diem mansi
Lucian. Vol. VI.

asinus. Medio ipso die de-
 vertimus in stabulum quod-
 dam familiarium illis homi-
 num, quantum ex his, quae
 fiebant, licebat videre. Ete-
 nim osculo se invicem salu-
 tabant, et devertere illos
 casae incolae jubebant: ap-
 ponunt etiam prandium, no-
 bis autem jumentis obijciunt
 hordea. Ac reliqui pran-
 dent, ego vero misere esu-
 rio: et cum nunquam hor-

L

- p. 585. ἐπειδὴ οὐ ποῖποτε 1) κριθὰς ὡμὰς ἡριστήκειν 2), ἔσκαπού-
μην, ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρᾷ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω
τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα
ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον,
ἀσכולομένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον,
τοῦτο 3) μὲν ὡμῶν λαγάνων ἐμπλησθυσόμενος, τοῦτο δὲ
τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμεν γάρ, ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν
ἀνθρώπων 4) πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆ-
πον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὡμὰ
ἔσθιει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἔκτεινα οὐκ ἦν
ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν 5) ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φερόμενα,
ῥοδοδάφνην αὐτὴν 6) καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον
- p. 586. ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀπο-

ticulum of e Cod. 2956. (Belinus etiam 2954. addit, contra testante Couriero) restituerunt Bip. Schm. et Cour. Iidem et in reposerunt e Codd. Vat. 72. 90. 2956. et 3011. pro vulg. ἐπὶ, quod etiam Fl. exhibet. 1) οὐ ποῖποτε] οὐπω τότε Cour. nescio, unde, et quamobrem. 2) ἡριστήκειν] ἡριστήκεται 3011. 3) τοῦτο] τοῦτον B. 3. 4) ἀνθρώπων] ἀνθρῶν Var. Lect. ap. Cour. 5) τὰ δ' ἦν] ἀλλ' ἢ mallet Wiel. ἀλλ' ἦν Cour. 6) ἀπὸ τῆς] „ἀπὸ L.“ Sic et 2956. Gorl. et duo Vatt. referente Bastio ad Gregor. Cor. p. 49. Ed. Schaeff. Vulgo erat φερόμενα ῥόδα ἔκτεινα, δάφνην αὐτὴν etc. Sed ἔκτεινα omittunt 3011. Ven. (n. 72.) et uterque Vat. teste Cour. qui et ipse omisit, et ἀπὸ illud praeter Vatt. etiam in 72. 3011. et cum Belino in 2956. scriptum reperit. E vocibus ῥόδα δάφνην fecimus ῥοδοδάφνην, suadentibus Gesnero, Belino, Wielandio et Couriero, cum quibus etiam Schneiderus in Lex. a. b. v.

dea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet et bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim implecturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Putabam

quippe, me, comesis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, et raphanis, et apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique et equo: ajunt enim, de eo qui comederit,

θήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρός δ) αἰσθόμενος, p. 388.
καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κήπον, καὶ τὸν πο- 18
λέμιον ε) ἰδὼν, καὶ τῶν λαγάνων τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις
θανάστης μασηδόνηρος, κλέπτει λαβὼν, οὕτω με οὐνέκασα
τῷ ξύλῳ δ), μῆτε πλεονῶν φεισάμενος, μῆτε μηρῶν, καὶ
μὴν καὶ τὰ ὡτά μου κατέκλασε ε) καὶ τὸ πρόσωπόν μου
συνέτριψεν f). ἔγω δὲ οὐκέτι ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀρ-
φοτέρους, καὶ καταβαλὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαγάνων, ἔφεν-
ρον ἄνω εἰς τὸ ὄρος. ὃ δὲ ἐπεσθὴ εἶδε θρόμῳ ἀπώντα, ἀνέ-
κραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμοί g). οἱ δὲ κύνες πολλοὶ τε
ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτους h) μάχεσθαι ἱκανοί. ἔγνω

consentire videtur. Ceteram posteriora haec ῥόδα λυῖνα ex-
pungi voluit Reitz. διάφωνα αὐτὰ conjecit Koen. ml Gregor.
I. I. et omnem locum ῥόδα λυῖνα, διάφωνα αὐτὴν καλοῦσιν ἀνθρ.
pro scholis priorum ῥόδα λυῖνα habitam, suspicionis nota in-
signavit. Denique in 90. Cod. καλοῦσιν οἱ ἀνθρ. legi notat
Cour. qui tamen articulum non habet necessarium, pro αὐτὴν
autem αὐτὸ scribendam censet, quod non magis est necessa-
rium, quum αὐτὴν ad τὴν ἀγρίαν διάφωνα sit referendum.
b) κηποδρός] κηπουρός Var. Lect. ap. Cour. Cf c 43. Sed
Vit. Auct. c. 11. vulgo legitur κηπουρός, excepto uno Cod. Par.
nbi κηπουρός. c) πολέμιον] πόλεμον Var. Lect. ap. Cour.
d) τῷ ξύλῳ Articulum, qui vulgo deest, restituit Schm. c
Gorl. habet et Cour. nescio, unde, e) κατέκλασε] κατέθλασε
conj. Cour. haud imperite, sed dubito, an vere. f) τὸ
πρόσωπόν μου συνέτριψεν] μου, quod vulgo abest, in-
sertuit Cour. c 90. et 3011. repetitione, quam recte ille dicit,
nati leporis (uail). g) ἐπ' ἐμοί] „ἐπ' ἐμὲ] ἐπ' ἐμὲ Ex. Fl.
Vulgatam videtur P. Cum Fl. consentiat Gorl. et Mss. Pariss.
a Cour. inspecti et Bel. Recte Cour. restituit tertium casum,
h) ἄρκτους] „ἄρκους Ex. Fl. et Ald. (1. et 2.) Sed ἄρκτους
collatio in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd.

statim mori. Inter haec
sentiens olitor, arreptoque
fasti hortum ingressus, vi-
densque hostem et perni-
ciem olerum, non aliter,
quam severus aliquis dyna-
sta, captum furem fuste
concidit, neque costis par-
tens neque femoribus: quin
et aures mihi confregit, et
contrivit faciem. Ego au-

tem non ultra patiens, cal-
tibus ntrisque rejectis su-
pinum prosterno in olera,
atque versus montem anfu-
gio. Ille cum videret, me
cursu abire, clamavit, ut
immitterentur in me canes.
Erant vero canes multi et
magni, etiam cum ursis
pugnare idonei. Video igi-
tur; illos me, si capiant,

- p. 586. ὅτι δὴ διασπᾶσονται με οὗτοι λαβόντες· καὶ ι) ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα, τοῦτο δὴ κ) τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομήσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὁπίσω οὖν λ) ἀπῆλιν, καὶ εἰσεμι αὐθις εἰς τὴν ἑπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδίξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ μ) ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ
- 19 λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι. Καὶ μὴν ὅτε ὁδοπορεῖν ὤρα ἦν, τὰ βαρύτερα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἡδὴ, παιδόμενός τε καὶ τῷ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλάς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνω αὐτοῦ κατα-
- p. 587. πεσεῖν, καὶ μὴδ' ἂν ἀποσφάττωσι με ταῖς πληγαῖς, ἀνασιτῆναί ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος εἶσεσθαι ἐκ τοῦ βουλευματος· ᾠήθη γὰρ, ὅτι πάντως ἡττούμενοι τὰ μὲν ἐμὰ σκευὴ διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ν) ἡμιόνῳ), ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κῆσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων βᾶσκανος, συνεῖς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τούναν-

i) καὶ] abest a 72. 90. 2954. et 3011. hand improbante Cour.
 k) δ ἢ] ἡδὴ in iisd. Codd. et Rom. l) οὐ] „deest in FL.“ nec non in 72. 90. Rom. 2954. et 3011. recte, ut visum Courierio.
 m) ἢ] abest a Rom. n) τ ᾤ] „Non habet articulum FL.“
 o) ἡ μίον ᾤ] „Sic Codd. quos vidi, omnes.“ Cour. conj. τῷ συν ἡμῖν ὄν.

discerpturos esse: paullum itaque circumiens decrevi, quod est in proverbio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum esset, gravissimas quasque rerum furtivarum et plurimas mihi imposuere; tumque inde

sic proficiscimur. Cum vero jam despondissem animum pulsatus et gravatus onere, detritis insuper a via unguis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans, magnam ad me utilitatem redituram exeo consilio. Putabam enim, ipsos plane victos mea pervicacia, sarcinas meas divisuros inter equum et mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam nomen, mea consilia intelli-

τίον με περιήνεγκεν p). ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἰσως ἐμοὶ τὰ p. 587.
 αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδοῖ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοι
 παίοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπὴ-
 κουε q) ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὧτων,
 οἱ δὲ τῆς οὐρᾶς, ἀνέγειρον ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυσον,
 ἔκειτο δὲ ὡς περ λίθος ἐν τῇ ὁδοῖ ἀπηγορευκῶς, λογισάμενοι
 ἐν ἀλλήλοις, ὅτι διὰ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς
 φυγῆς ἀναλλοκουσιν, ὅνῃ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν
 σκευή πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοὶ τε,
 καὶ τῷ ἑπιπῶν· τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλω-
 σίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας λαβόντες, τῷ ἔλαβει ὑποτέμνουσιν
 ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα εἰς ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρη-
 μόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ 20
 δὲ ὄρων ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέ-
 λος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως
 περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς
 τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθῆσεσθαι· καὶ

p) ἐς τοῦναντιον με περ.] Sic Cour. e 72. Rom. et Ed. Fl.
 Sed mallet ille μοι. Vulgo Pronomen deerrat. q) ὑπὴκονε)
 ἦνυν 2956. 3011. Ed. Fl. teste Cour.

gens, vertit ea (me) in con-
 trarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, co-
 gitans, decumbit in via.
 Illi primo fustium ictibus
 surgere jubent miserum:
 nihil obedientem plagis, pre-
 hensum alii auribus, cauda
 alii, excitare student. Cum
 nihil proficerent, iaceretque
 lapidis instar in via, fessus
 et sine spe, subductis ratio-
 nibus, nequidquam se labo-
 rare, et fugae tempus per-
 dere asino mortuo assiden-
 tes, sarcinas, quas ille ge-
 starat, omnes inter me et

equum dividunt, miserum
 vero captivitatis pariter et
 gestandorum onerum con-
 sortem prehendentes, suc-
 cisis ferro cruribus, palpi-
 tantem adhuc per praeceps
 impellunt. Atque ille mor-
 tem saltans descendit. Ego
 vero animadvertens in so-
 cio itineris consiliorum meo-
 rum exitum, decrevi forti-
 ter ferre praesentia, et
 strenue incedere, qui spem
 haberem, futurum, ut om-
 nino aliquando in rosas in-
 ciderem, ac inde me salu-
 temque reciperem. Audie-

- p. 588. τῶν ληπτῶν δὲ ἤκουον, ὡς αὖν εἶη r) ἔτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λαμπὸν, ἔνθα καταμίνουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα s) δρόμῳ ἐκμίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρης ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκία, γραῦς δὲ t) γυνὴ ἔνδον καθήστω, καὶ πῦρ πολὺ ἱκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκείνα, ἅπερ ἐνυγχάζομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἰσω κατέθηκαν. εἰτα ἤροτο τὴν γραῦν, διὰ τί οὕτω καθέζη, καὶ οὐ παρασκευάσεις, ἀριστον; Ἄλλα u) πάντα, εἶπεκ ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἀρτοὶ πολλοί, οἶνον παλαίου πίδα, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι x) ἡλέφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος y) ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντος z), ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ κατεχέμενοι, αὐτοσχιδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο a). Εἰτα ὀλίγῳ b) ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεῦη

x) οὐκ εἶη] οὐκ ἂν εἶη 2956. referente quidem et probante Berlino: sed Cour. nihil narrat de hac particula illic inserta. Berlinum secutus Schm. properatius. s) πάντα ταῦτα] ταῦτα πάντα Var. Lect. ap. Cour. qui malit: ὥστε μετὰ ταῦτα δρόμῳ ἐκμίζον με. t) γραῦς δὲ] Ante haec desiderat Cour. sententiam fere talem: σπῆλαιον ἦν ἐν ὄρει μεσαιτάτοις, γραῦς δὲ etc. Non liquet. u) ἄλλα] ἄλλα B. 3. x) ἀποδυσάμενοι] καὶ ἀποδ. 90. et 3011. merito improbane Cour. y) καὶ λέβητος] καὶ λέβητος malit Cour. conferens c. 9. in. z) ἔχοντος] ἔχοντες male Fl. Vulgatam adserit P. a) ἐχρήσαντο] ἐχρήσαντο B. 3. male. b) ὀλίγῳ] Sic Cour. c. 72. 90. et 3011. quibus Bel. et 2956. addit, pro vulg. ὀλίγον.

ham vero etiam ex latronibus, non multum superesse viae, et eo die soluturos iumenta, ubi mancant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus desederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita sedes, et non paras coenam? Illa,

quit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, et carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi, collaudata anu, exutis vestibus, ad ignem se ungunt, et cum ahenum calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extemporali isto utuntur balneo: Deinde paullo post juvenes veniunt multi, supellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, vestimenta, mun- dum muliebrem, et virilem

πλείστα c) ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσ- p.588.
 μον γυναικίον καὶ ἀνδρείον πολύν. ἐκoinώνουν δὲ οὗτοι
 ἀλλήλοις d). καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔδον κατέθεντο, ὁμοίως
 ἔλουσαντο καὶ οὗτοι e). λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον θα-
 ψιλὲς, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῇ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων.
 ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ'
 ἐκείνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιώς, ὅτι
 εἶδος, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν
 γραῦν ἐξιοῦσαν, τῶν ἔδον ἄρτων f) ἡσθιον. τῇ δὲ ὑστε-
 ραίᾳ καταλιπόντες τῇ γραῖ νειανίσκον g) ἔνα, οἱ λοιποὶ p.589.
 πάντες ἔξω ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν h). ἐγὼ δὲ ἔσπετον ἐμαυτὸν,
 καὶ τὴν ἀκριβῇ i) φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς k) κατα-

c) πλείστα) „πολλὰ P.“ *Hollū* καὶ αὐτοὶ 2956. cui *Bel.* etiam 3011. addit, adversante *Courierii* narratione, qui in 3011. et 90. legi testatur κομίζοντες πλείστα, ὅσα χρυσᾶ, omissa etiam voce σκεῆθ. Ceterum *Bel.* secundum 2956. scribendum putavit κομίζοντες σκεῆθ πολλὰ καὶ αὐτοὶ, πλείστα ὅσα χρυσᾶ. non male. d) ἐκoinώνουν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις] *Mallet Cour.* ἐκοιν. d' οὐν, vel γ' οὐν ἀλλήλοις, vel ἐκοιν. δὲ τοῖς ἄλλοις, vel ἐκοιν. δὲ οὗτοι τοῖς ἄλλοις. e) οὗτοι] „αὐτοὶ P. Nil mutat *Fl.*“ f) ἄρτων] Sic *Reitz.* *Hip.* et *Schm.* e conj. *Guyet.* Vulgo in omnibus est ἄρτων, quod etiam *Cour.* retinuit, quamquam in nota praeferebat ἄρτων. In B. 3. est τὴν ἔδον ἄρτων, operatum, opinor, vitio. g) τῇ γραῖ νειανίσκον] Sic 3011. et 2954. *Bel.* teste, vel potius *Cour.* notante 3011. et 2956. pro vulg. τὴν γραῦν, καὶ νειανίσκον. Sed τῇ γραῖ νειανίσκον ἔνα 72. sic et 90. omisso tamen ἔνα. h) ἔξω ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν] Sic *Cour.* e 72. et Rom. ἔξω ἐπὶ τὸ ἔργον ἀπ. 90. et 3011. ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν ἔξω 2956. narrante *Bel.* πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν 3011. (sic certe *Cour.* tradit) et *Fl.* cum sequentibus Edd. i) ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῇ] καὶ abest a 72. 90. Rom. 2954. 3011. ἐμαυτοῦ τὴν ἀκριβῇ 2956. k) τῆς μὲν γὰρ γραὸς] τῆς μὲν γραὸς γὰρ 90.

ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depositis, lavant ipsi quoque. Caeterum post haec coena fuit copiosa, et sermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi et equo hordea apponit: at ille festinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At ego,

quoties videbam exisso anum, de panibus, qui intus crant, edebam. Postridie, relicto anni nno juvene, ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi et acuratae custodiae ingemiscebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, et illius fugere ex oculis: at juvenis magnus erat, et terribile quiddam

p. 589. φρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων, δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε.
 22 καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὑστερον ἡμέραις, μεσοῦσης σχεδὸν τῆς νυκτός, ἀναστρέφουσιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν λ), οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην μ) δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλέουσαν n), καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν σιβάδων o), θαρρόειν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον αἰεὶ p) ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παιδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πινῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλειε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν· ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ φάτῃ, συνέκλειον q) ἐκείνη τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταί ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ r) ἐδείπνουσιν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων s), ὅτι ξένος ταύτῃ παρῖεναι t) μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ

l) μὲν] „deest in Salm. adest in J. Par. etc.“ m) μόνην] μόνον mavult Cour. quod miror. n) κλέουσαν] „Et sic Fl. cum J. etc.“ o) σιβάδων] σισιβάδων 2956. p) αἰεὶ] vulgo deest, insertum a Cour. e 72. 90. Rom. 3011. 2956 et 2954. q) συνέκλειον] Sic inonente Bel. et praeceutibus Schm. et Cour. edidi pro συνέκλειον. r) προδόμῳ] προδόμῳ Var. Lect. ap. Cour. s) ἀπαγγέλλων] Ita 2954. et Edd. priores omnes cum Fl. Sed Cour. e 72. 90. Rom. et 3011. edidit ἀγγέλλων, dubito, an rectius. t) ταύτῃ παρῖεναι] ταύτῃ

cernebat, et gladium gestabat semper, et adducebat semper januam. Tribus post diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes, sed solam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, et comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse jubent, et intus usque manere anum, puellae custodiendae causa.

Sed puella nec cibum capere volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, et suam ipsa comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum aliquis, cui vias explorare sorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum ferret divitias. Hi, ut erant.

οὕτως u) ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, κῆμὲ καὶ p. 58g.
 τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχῆς, ἐπι-
 στάμενος x) ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνη-
 ρῶς προΐεν; ἔνθεν γ) ἐπαύμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐ- p. 59g.
 τῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἐς z) τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελά-
 σεν ἔμειλλε, συμπεσόντες οἱ λησται τοῖς ὀχήμασιν αὐτὸν τε
 καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τι-
 μιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ κῆμοι ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα
 τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον
 ἡμᾶς οὕτως ὁπίσω, κῆγῳ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτό-
 μενος a), κρούει τὴν ὀπλὴν περὶ b) πέτραν ὀξεῖαν, καὶ
 μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα, ἀλγεινόν· καὶ χω-
 λεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλή-
 λους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον,
 πάντα καταπίπτοντα c); ῥήσωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

παρῖναι Var. Lect. ap. Cour. u) οὕτως] εὐθὺς vel εὐθὺς
 conj. Cour. licet nec vulgatam, omnino damnet. x) ἐπιστά-
 μενος] μὴ ἐπιστ. Var. Lect. ap. Cour. γ) ἔνθεν] cum
 προΐεν conjungi maluit Cour. quam cum sqq. neque tamen sic
 ipse scribendo fecit. z) ἐς] Sic 3011. Schm. Cour. in cell. eig.
 a) τυπτόμενος] πνιόμενος 3011. 90. Gori b) περὶ] „παρά]
 περὶ Ex. Fl. Vulgatæ vero suffragatur P.“ *Περὶ* ex omnibus
 Mss. suis reatituit et illustravit usum Cour. c) πάντα κατα-
 πίπτοντα] „Et sic esse in Edd. vet. notat Solanus.“ *Πάντη*
 scilicet conj. Guyet. sine idonea causa.

consurgere, armare se, me
 autem et equum ornare cli-
 tellis, et secum ducere. Hic
 infelix ego, qui ad pugnam
 et bellum me scircm agi,
 cunctanter progredior, ita-
 que fusti, festinantibus illis,
 pulsabar. Cum autem ad
 viam venissemus, ubi tran-
 siturus erat peregrinus, ir-
 ruentes in vehicula latrones,
 ipsum ipsiusque servos in-
 terficiunt, et pretiosissima
 quaeque ablata equo et mihi
 imponunt, reliquas sarcinas

ibi in silva abscondunt.
 Deinde sic retro nos agunt,
 et ego, cum urgerer et va-
 pularem fusti, acuto saxo
 impingo ungulam, oriturque
 ab illa plaga vulnus dolori-
 ficum, ut claudicans, quod
 reliquum erat viae, incede-
 rem. At illi inter se, *Quid
 enim nobis videtur, inquit,
 nutrire asinum istum, ubi-
 que concidentem? Praeci-
 pitemus illum, male omina-
 tam bestiam. Ita sane, in-
 quit alius, dejiciamus illum*

p.59p. μνοῦ οἰωνόν· οὐκ ἀγαθόν· ναί, φασί d), ῥίψωμεν αὐτόν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ e) τοῦ θανάτου με φόβος ἀνάλ-
 23 σθηκεν τῆς οἰῶντος ἐθικεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰς αὐτὴν, ἔνθα κατελύομεν, τὰ μὲν σκευὴ τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὐ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουσαν. καὶ ἐπειδὴ
 p.591. κῦξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν f) ἄχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ g) σκευῶν ἃ μὲν ἡμῖς αἰσόμεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῆσαν, τὸν ἵππον ἄγον-
 τες. κῦξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἄθλια, τί μένεις ἐτι h) ἐνταῦθα; γυψὲς σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις, οἷα παρὰ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπέσειν;

d) φασί] „dedi ex Salm. φασί cett. omnes male.“ Et Codd. sic et hinc Cour. qui etiam defendere φασί conatus est. At vide ad Pro Merc. Cond. c. 1. Tom. III. p. 694. Cf. Pisc. 25. ubi pro genuina lectione φασί Cod. Gorl. φασί exhibet. Et alibi haec inter se confusa. e) ὃ δὲ] „Nil mutant Fl. Fr. J. Par. etc.“ Ὁ γὰρ Solanus volebat; malit Cour. ὁδὲ. Neutra ratione opus esse videtur. f) ἐπάγομεν] ἐπείγομεν mallet Cour. Sed vid. omaino ad Pisc. c. 10. p. 544. sq. Tom. III. g) τῶν δὲ] τῶν γὰρ 2956. et γὰρ sub voce δὲ scriptum in 2954. Unde Cour. suspicatur τῶνδε γὰρ σκευῶν, minus scite. h) τί μένεις ἐτι] Ita 2956. 3011. Bel. Schm. Cour. Vulgo olim hoc ordine: τί ἐτι μένεις.

piacularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me jam coibant: verum ego, auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reliquas sarcinas servandas abeunt. Miserum vero

asinum, inquit illorum unus, quid adducimus, ex ungu- la inutilem? sarcinarum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Miselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te et vulturum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox est, et luna clara: illi vero abierunt: fuga te

νῆ μὲν αὕτη ι), καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπὸν p. 591.
 τις. φυγῇ k) σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων ταῦτα
 πρὸς ἑμαυτὸν ἐνοοῦμενος, ὅρῳ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐ-
 δει λ), ἀλλὰ με ὁ σύρου ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμᾶς παρεκρέματο,
 τοῦτέ με καὶ παρῶνεν εἰς μάλιστα εἰς m) τὴν φυγὴν·
 καὶ δράμῃ ἐξέωκ, ἀπῆλιν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπειδὴ n) εἶδεν
 ἀποδιφράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεται με ο) ἐν τῆς οὐρᾶς,
 καὶ εἶχετο ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων p)
 εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραίης αἰλῶσαι, ἔαυρον αὐτὴν· ἡ δὲ
 μάλ' ἀνέκραγεν ἐνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμαλώτην·
 ἡ δὲ q) προσελθοῦσα r), καὶ ἰδοῦσα γραῦν Δίρκην s) ἐξ
 ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τὸλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπο- p. 592.
 νοσημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γάρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθί-
 σασά ι) μοι, ἤλαυνε· πρὶν τῷ τε ἔρωτι τῆς φυγῆς, καὶ

- i) αὕτη] αὐτὴ complures Mas. teste Cour. male. k) φυγῇ]
 „σπουδῇ Fl et marg. A. 1. Vulgatae ceterarum Edd. firmat P.“
 l) οὐδὲν] οὐδέπῃ conj. Jacobs. m) εἰς] Sic 2954. 2956.
 3011. Gorl. et Edil. Schm. et Cour. pro vulg. πρὸς. n) ἐπει-
 δὴ] Sic 2954. 2956. et 72. quibus falso Bel. addit 3011. in
 quo ἐπεὶ, teste quidem Cour., reperitur, ut in Edd. vet. Illud
 restituerunt Schm. et Cour. o) με] „μου] με Ex. Fl. Vulga-
 tam ceterarum tuetur P.“ Me etiam 3011. et 2954 cum Gorl.
 unde restituerunt Schm. et Cour. p) ἄλλων] πολλῶν maluc-
 runt Jacobs. et Cour. q) ἡ δὲ] Ita Cour. e 72. 90. Rom. 3011.
 et 2954. pro vulg. ἡ καὶ. r) προσελθοῦσα] προσελθοῦσα
 legi jubet Cour. non necessario quidem. Vide tamen c. 2. et
 ibi (not. n.) in Varr. Lectu. s) Δίρκην] Sic Cour. e Codd.
 72. et Rom. Δίρκην 90. et 3011. In reliquis, quemadmodum
 etiam in Edd. vulgo Δίρκην κλέκον, pro quibus felici ingenio
 Gesn. conjecit Δίρκην Δίρκης, probante Belino in versione.
 t) ἐπικαθίσασα] καθίσταται 72. 90. 2954. 3011.

eripe dominis homicidis. Hacc apud me cogitans vi-
 deo, me neque alligatum
 esse usquam, sed juxta pen-
 dere, quo traherbar alias, lo-
 rum. Etiam hoc me ad fu-
 gam maxime incitabat. Ita-
 que curriculo egressus abi-
 bam. At anus, cum fugere
 paratum videret, a cauda
 ac inca, quam prehenderat,
 suspendit. Ego praecepit et

aliis mortibus dignum putans,
 ab anu capi, illam trahere:
 illa vehementer inclamavit
 puellam intus captivam. At
 illa accedens, vidensque
 anum Dirce ex asino aptam,
 generosum facinus audet
 et dignum desperato juvone.
 Insilit enim in me, insi-
 densquo agit. Et ego tum
 fugae amore, tum puellae
 studio, equi cursu fugio,

p. 592. τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελείπειτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχετο u), σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ x)· πρὸς δὲ ἑμὲ, "Ὡν μὲ, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὃ καλὲ σὺ, ἐλευθερον μὲν ἴσας παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἑμαυτοῦ φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔδεον τοῦ
 24 τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν, ἐνθα ἐσχίζετο τριπλῇ γ) ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σιλήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμύντες λαμβάνονται μιν, καὶ λέγουσιν, Ὡ καλὴ κῆρυξ σὺ παρθένος z), ποῖ βαδίσεις ἀσπίδα, ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδου-

u) ἠύχετο] „Sic Edd. et P. εὐχετο Ex. Fl. x) τῇ φυγῇ] „restitutum ex P. et marg. A. 1. τῆς φυγῆς Edd. priores.“ Praeterea αὐτὴν, monente Jenzio, ediderant Reitz. Bip. et Schm. Sed αὐτὴν, lectionem veterem et communem, restituit Cour. γ) τριπλῇ] „διπλῇ] τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl.“ Sed cum P. faciunt 72. 90. Rom. 2956. et 3011. unde recte Cour. hoc praetulit, ut iam statuerat Erfurd ad Sophocl. Oedyp. Tyr. v. 707. quo loco eadem reperitur varia lectio. Trivium etiam verterat vetus Interpres Latinus. Quod autem ἡ ὁδὸς voluit Cour. non opus certe erat articulo. z) παρθένος] παρθένε 2956. quod cupidius recepit Schm. In reliquis Codd. παρθένος, quod non esse mutandum, monet Cour. Vid. Observatt. Misc. Vol. V. p. 225.

anu post nos relictā. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, si me, inquit, o mi pulcher, ad patrem per-
 tuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero et meos ipsius interfectores fugiens, et multum adju-
 menti atque cultus ex servata a me puella speraus,

curro oblitus vulneris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in trivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, et e longinquo statim ad lunam miscros captivos agnoscunt: et accurrentes, prehendant me, dicuntque, Quorsum, honesta et bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra meluis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis

κας; ἀλλὰ δαῦρο ἴθι α) πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις β) p. 592. ἀποδώσωμεν, Σαρδάνιον c) γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀποστρέψαντες, ἔλκον ὀπίσω· κἀγὼ περὶ d) τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ p. 593. τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χαλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλωκας; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἔδοκει σοι, ὕγαιων, ἱππου ὠκύτερος, καὶ πετηνός e) ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπετο, καὶ ἦδη ἔλκος τῷ μηρῷ f) εἶχον νοθετούμενος. ἐπεὶ δὲ εἶσω πάλιν ἀνιστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δέισασα γὰρ, ὅλον εἰκός, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου φυγῇ, κρημνῆ g) ἑαυτὴν, σφίγγασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες εἰς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν,

- a) ἴθι:] „Ita bene FL. H. Par. etc. Ἴσθι male J.“ Sic et B. 3. Sed tam manifesta vitia typographica, ut hoc, et ἄλλα in B. 3. pro ἀλλὰ, σὴ παρθένος ibid. paullo superius ἀμείλως in A. 2. et B. 3. et infra ἐχώλευον pro ἐχάλευον in B. 3. in posterum aliquanto parcius chartae et redemptoris rationum studiosior omnino praetermittam, non tamen negligens, ubi quid lucri inde fuerit sperandum. b) οἰκείοις] ἰδίους 2956. et δέ σοι, insuper testante Cour. c) Σαρδάνιον] „Σαρδόνιον Edd. anteriores.“ In nonnullis Σαρδάνιον et Σαρδάνιον. d) περὶ] ὡς περὶ conj. Cour. argutius, opinor, et minus vere. e) πετηνός] πεταγός Gorr. f) τῷ μηρῷ] „Nihil mutant FL. J. Ald. H. Par. etc.“ g) κρημνῆ] Sic Cour. e 72. κρημνῆ 3011. et 50. In reliquis κρημῆ.

reddemus, cum Sardonio risu dicebant: meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis et vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, sanus, ocior equo, et volucris eras?* Haec verba excipiebat fustis: jamque ulcus in femore habebam ab istis admonitionibus. Domum iterum reversi animum

invenimus, quae resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut verisimile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in ann admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, postea coenant, et computatione longa utuntur. Atque interea de puella inter se disputant. *Quid facimus,*

p. 593. εἶτα ἐδίδκνον· καὶ πότος ἦν μακρός. *Κἂν* ἢ) τοῦτο ἤδη
 25 περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· *Τί* ποιοῦμεν *ι*);
 εἶπε τις αὐτῶν, τὴν δραπετεύει *κ*); τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἔτε-
 ρον *λ*), ἢ τῇ γράτ ταύτῃ κάτω ἐπαρῶμεθα αὐτήν, ἀφελό-
 μένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προ-
 p. 594. δοῦσαν ἡμῶν *μ*) ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γάρ, ὦ φί-
 λοι, ὅτι αὕτη εἰ τῶν *ν*) οἴκοι ἐδράξατο, οὐδὲ εἰς ἂν ἡμοῖν
 ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γάρ ἂν ἐκάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ
 παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσούτων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν
 πολέμιαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥαδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα
 ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατος δὲ αὐτῇ τὸν *ο*) ἀλγεινότερον καὶ
 μακρότατον ἐξεύρωμεν, καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνον καὶ βασά-
 νω φυλάξας, ὕστερον ὑπολεί. εἶτα ἐξήτουν θάνατον. καὶ
 τις εἶπεν, Οἶδα, ὅτι ἐπαινέσασθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν
 ὄνον δεῖ ἀπολέσθαι *ρ*), ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶ-
 ναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς φυγῆς τῆς παρθένου γε-
 νόμενον ὑπηρέτην καὶ διακονον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀπο-

κ) κἂν] Sic A. 1. 2. et Cour. sed κἂν reliquae vet. et recent.
ι) ποιοῦμεν] ποιοῦμεν jubet Cour. scribi. Sed vid. supra not.
κ) ad cap. 23. *κ*) αὐτῶν, τὴν δραπετεύει] αὐτὴν τὴν δραπε-
 τὴν 30110. *λ*) τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἔτερον] Scripsit forsitan:
 τί δὲ ἄλλο, εἶπεν ἕτερος, etc. *μ*) ἡμῶν] ἡμῖν 90. Gorl. Rom.
ν) τῶν] τὸν B. 3. *ο*) τὸν] τὴν conj. Cour. minime proba-
 biliter. *ρ*) ἀπολέσθαι] ἀπολέσθαι Cour. edidit, nihil mo-
 neans, unde.

ait illorum unus, *fugitiva?* *ne ita facile moriatur inci-*
dens in saxum: verum mor-
tem illi et acerbissimam ex-
cogitemus et longissimam,
quaeque illam tempori et
cruciatui servatam tum de-
mum interimat. Deinde
quaerebant ejusmodi mor-
tem. Et aliquis ait, *Novi,*
vos laudaturos esse commen-
tum. *Asinum perdere oport-*
et, ignavum, jam vero et
claudicationem mentitum, et
fugae virginis adiutorem ac
ministrum. *Hunc igitur*
cras manè mactatum excu-
ram vero aliud, inquit alius,
quam vetulae illam superin-
ficiamus, quae multas no-
bis, quantum quidem in ipsa
suit, opes abstulerit, totam-
que nostram officinam pro-
diderit. Bene enim norilis,
 amici, eam si domesticos
 tuos assecuta fuisset, futu-
 rum fuisse, ut vivus nostrum
 nemo relinqueretur: capti
 enim essemus omnes, ex prae-
 parato irruentibus in nos
 hostibus. Itaque ulciscamur
 nos quidem inimicam; sed

σφάζαντες, ἀνατίμωμεν ἐκ τῆς γαστροῦ, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα p. 594.
 πάντα ἔξω βάλλωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ
 ὄνῳ ἔγκατοικίσωμεν q), τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου
 πρόχερον, ὡς ἂν μὴ εὐθύς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα
 πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ
 μάλα συρράψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυνῆ,
 καινῶς τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι,
 τῆς βασάνου τὸ δεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικ-
 εῖν, εἶτα τὸ, θέρους ὥρα θερμοτάτῃ ἡλίῳ ἐν κτήνι κα-
 θεψέσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ r) κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μὴδ'
 ἑαυτὴν ἀποπνέειν ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, p. 595.
 σηπομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὁσμῇ s), καὶ τοῖς σκώληξι πε-
 φυρμένη t), ἰὼ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γῦπες διὰ τοῦ ὄνου πα-
 ρικιόντες εἴσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
 εἰς διασπάσσονται. Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ με- 26
 γάλῳ, τῷ τερατώδει τούτῳ εὐρήματι u). ἐγὼ δὲ ἀνέστη-
 νον ἑαυτὸν x), ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μὴδὲ νεκρὸς

p) ἔγκατοικίσωμεν] ἔγκατοικίσωμεν Var. Lect. ap. Cour.
 r) δει] αἰε Var. Lect. ap. Cour. s) τῇ τε ὁσμῇ] τῇ δ' ὁσμῇ
 et τῇ ὁσμῇ Varr. Lect. ap. Cour. t) πεφυρμένη] πεφυρμένη
 jota subscr. A. 1. 2. u) εὐρήματι] εὐρήματι Var. Lect. ap.
 Cour. x) ἑαυτὴν] Sic Cour. cum 2, 56. et 3011. pro vulg.
 αὐτὴν. Beh. maluit ἑμαυτὴν, imprudentius. Vid. ad Cataph. c. 9.
 Tom. III. p. 607. et ad De Merc. Concl. c. 19. not. m in Varr. Lect.

terabimus, ejectionisque inte-
 stinis omnibus bonam hanc
 virginem collocabimus in
 asino, capite extra asinum
 uti promineat, ne mox suf-
 focetur; reliquo autem cor-
 pore toto intus occultetur.
 Sic ergo dispositam ubi pro-
 be consueverimus, extra utrum-
 que vulturibus projiciamus
 paratum nova ratione pran-
 dium. Videte autem, amici,
 cruciatus illius acerbiter:
 primo quidem in mortuo ha-
 bitare asino: deinde aesta-
 tis tempore fervidissimo in
 ipso jumento coqui, et ene-

cante semper fame mori, ne-
 que necis consciscendae fa-
 cultatem habere. Reliqua
 enim, quae patietur, tum
 putrescentis odore asini, et
 scatens vermibus, mitto di-
 cere. Tandem vero vultures
 eo penetrantes per asinum,
 ipsam, ut illum, ac fors
 viventem adhuc lacerabunt.
 Clamoribus excipiant om-
 nes, ut ingens quoddam bo-
 num, portentorum illud
 commentum. Ego vero mihi
 ipsi ingemiscebam, tanquam
 jugulandus, et qui neque
 post mortem jacendi molli-

- p. 595. εὐτυχῆς κεισόμενος, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ἐπιδεξόμενος γ); καὶ Θῆκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς μισθοὺς ταύτους ἀφιγμένον z), καὶ εὐθὺς πάντας ἐδέσ-
μουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπήγον α). ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἔλθων· αὐ-
τὸς γάρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λησιῶν μηνύσας.
παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμέ, οὐ-
τως ἤγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, οἷς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρ-
ρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ
προσσηκασμένου b), καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ
27 ἦγον εἰσω c). Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δι-
καιον d) ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, τοῦ συναποδράσαν-
p. 596. τος e), καὶ τὸν κοινὸν f) ἐκείνον αὐτῇ g) θάνατον συγπι-
δυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κειτημένοις h) ἄριστον παρέκει-

y) ἐπιδεξόμενος] ἐπιδεξιόμενος 2956. z) ἀφιγμένον] „Sic Fl. Ald. V. 2. B. 1. B. 2. Fr. H. S. ἀφιγμένων Par. ἀφιγμένος J. et marg. A. 1. W.“ a) ἀπήγον] „Sic recte J. H. Par. etc. ἐπήγον Fl.“ b) προσσηκασμένου] „restitutum ex Fl. προσσηκ. cet.“ c) εἰσω] ἔσω 2956. 3011. Bel. Schm. Cour. At cf. cap. sup. fin. et sic saepius per hunc libellum. d) δίκαιον] δίκαια 2956. Bel. e) τοῦ συναπ.] Articulum, vulgo omissum, quippe absorptum a praecedentis vocis ultima syl- laba, restitui e conj. Jacobs. et Cour. f) κοινόν] καινόν mallet Cour. g) ἐκείνον] αὐτῇ] αὐτῇ ἐκείνον Var. Lect. ap. Cour. h) τοῖς κειτημένοις] „τῶν κειτημένων L.“ Unde

ter facultatem habiturus es-
sem, sed infelicem susce-
pturus virginem, et capulus
puellae innocentis futurus.
Jam illucescebat, cum in-
stat subito militum manus,
impuris hisce immissa, qui
in vincula statim omnes con-
jecerunt, ad Praesidem re-
gionis illius abducendos. Ve-
nerat autem cum illis etiam
puellae sponsus: ipse nimi-
rum erat, qui receptaculum
hoc latronum indicaverat.
Adsumtam ergo virginem et

mihi impositam sic domum
deduxit. Vicani autem cum
e longinquo nos viderent,
bene nobis successisse agno-
verunt, ruditu me meo bo-
num illis nuntium ferente.
Accurrentes igitur salutant,
et intro deducunt. Virgo
multam merito rationem meī
habuit, qui captivitatis pa-
riter ac fugae illius socius
fueram, atque in comuni
mortis periculo versatus. Ac
mihi apud novos dominos
prandium apponebatur me-

το ε) μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλην ἔκα- p. 596.
 νός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην κ) τὴν Παλαιστραν Δ),
 ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἐώρων γὰρ
 τοὺς κύνας εἰς τοῦτ' ἀνείον παρεϊσύντας μ), καὶ λαφύ-
 σοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέ-
 ραις δὲ ὑστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν
 μοι ἔφη ἡ δέσποινα η) ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ ο), καὶ ἀμει-
 ψασθαι με ρ) ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θελεῖν, ὁ πατὴρ ς) ἐκέ-
 λευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγε-
 λαίαις ρ) ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ε) ἐλεύθερος, ἔφη,
 ζήσεται ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ ι) αὕτη

Bel. conj. παρὰ τῶν κειτ. *Jeps.* παρὰ τοῖς κ. *Solan.* παρὰ τῆς κ.
Guyet. τῆς κειτημένης προστάσσας. *Cour.* καὶ μοι τῆς κειτη-
 μένης τὴν ὑπόσχεσιν οὕτως ἐπιτελείουσης ἄριστον etc. ι) παρ' ἐ-
 κείτου „παρεῖχτο *Pell.*“ κ) κατηρώμην] „κατηρώμετην *J.*
male.“ λ) τὴν Παλαιστραν] τῇ Παλαιστρᾷ *Schm.* e *Gorl.*
incante, nec respiciens μεταθεῖσαν. Καταρῶσθαι cum Accu-
 sativo quoque poni jam *Suidas* monuit. μ) παρεϊσύντας] *pro-*
σρόντας 3011. ν) ἔφη ἡ δέσποινα] ἡ δέσποινα ἔφη *Var.*
Lect. ap. Cour. ο) παρὰ τῷ πατρὶ] πρὸς τὸν πατέρα *conj.*
Bel. τῷ πατρὶ sine πρὸς *Cour.* ρ) με] μοι *Var. Lect. ap. Cour.*
 ς) θέλειν, ὁ πατὴρ] *Sic* 2956. *Fl.* et cett. *Edd.* θέλων πα-
 τὴρ 72. 2954. *Rom.* θέλων ὁ πατὴρ 90. et 3011. quam lectionem
praeferebat Cour. sibi persuasit auctorem scripsisse: ἐπειδὴ χά-
 ριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν τῷ πατρὶ, ἀμειψασθαι με ἀμοιβῇ
 τῇ δικαίᾳ θέλων ὁ πατὴρ, ἐκέλευεν etc. haud quidem impro-
 babilitur, verum nec sine audacia quadam. ρ) ταῖς ἀγε-
 λαίαις] „*Sic Solanus* et recentt. e *P.* et *Ed. Salm.* pro vulg.
 τοῖς ἀγελαῖς. *Ed. Fl.* τοῖς ἀγελαῖς. s) ὡς] ὡς *conj. Cour.*
 non male quidem, sed argutius tamen, credo, quam verius.
 ι) καὶ] καὶ *conj.* idem *Cour.* minus perite: nam in hac syn-
 taxi et sententiae forma ἂν omissum invenitur; cf. *Prom.* s.
Cauc. c. 18. ex *Hermot.* c. 39. *Abdic.* c. 31. *Amorr.* c. 46. e. a

dimnus hordei, et foeni
 quantum camelo satis esset.
 At ego tunc maxime Palaes-
 tram exsecrabar, quae mo-
 in Asinum, non in canem
 arte sua transfigurasset. Vi-
 debam enim canes furtim
 ingressos in culinam multa
 ligurientes, quae solent in
 nuptiis sponsorum divitum.
 Paucis post nuptias diebus,

cum gratiam mihi hera mi-
 nor habere diceret apud pa-
 trem, et justam mihi vicem
 velle persolvere, jussit pa-
 ter liberum me dimitti sub
 divo, et cum gregalibus
 equabns pascere. *Sic enim,*
inquit, et tanquam liber ju-
eunde vivet, et equas in-
scendet. Et haec justissima
 tum gratiae relatio videba-

- p. 596. δικαιοσύνη ἀμοιβή ἰδόντι τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν υ) ὄντι δικαστῇ. καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινά, τοῦτω με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαψον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσαν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς x) τὸν ἀγρὸν γ), ταῖς ἵπποις με ὁ νομὲς συνέμειξε, καὶ ἤγεν ἡμᾶς, τὴν ἀγέλην x), εἰς νομόνα).
- 28 Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταυθα ὥσπερ Κανδαύλῃ κῆμοι γενέσθαι δ).
- p. 597. ἔνδον με κατέλειπε· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεξεύγυνεν, ὥστε ἀλείν αὐτῇ καὶ πυροῦς, καὶ κριθᾶς ὅλας d). καὶ τοῦτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστησθαι ὄντι ἀλείν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπιστάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων e) τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξέμισθον τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον.

u) ἐν] ἐπ' *Gesn.* conj. At vid. Adnot. x) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Cour.* γ) ἀγρὸν] ἀγέλην marg. A. 1. z) τὴν ἀγέλην] „εἰς τὴν ἀγέλην P. male.“ εἰς ἀγέλην 90. et 3011. ἀγέλην sine articulo scriptum et adverbialiter sumtum mallet *Reitz.* in Adnot. a) νομόν] „νομὴν marg. A. 1. W.“ b) γενέσθαι] κακῶς addi vult *Bel.* ad imitationem loci *Herodot.* 1, 8. Similiter *Cour.* κακῶς μοι γενέσθαι scribi iussit. In nomine κανδαύλῃ offenderunt *Gesn.* et *Wiel.* Ταυτάλῃ maluerat *Wetst.* Omnem sententiam ἐχρῆν δὲ — γενέσθαι in M. 2956. omissam esse narrat *Bel.* de quo nihil *Cour.* c) Μεγαπόλῃ] „Μεγαλοπόλῃ marg. A. 1.“ Μεγαπόλῃ praeterea in Varr. *Lect.* ap. *Cour.* d) ὅλας] ὅλην τὴν ἡμέραν conj. *Cour.* vulgatam lectionem suspicatus ortam esse e mutilorum verborum κριθᾶς ὅλ..... inepto complemento. Imo vero optime se habet κριθᾶς ὅλας. Neque adeo, quod *Dorvillio* placuit ad *Charit.* p. 425. *Lips.* ὅλας, admitti debet. Vid. Adnot. e) ἄλλων] ἀνδρώπων conj. *Gesn.* citra necessitatem.

tur, si res asino iudice acta esset. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero rus venissemus, equabus me admiscuit, pastor, et nos, gregem, pastum, egit. Fatale autem erat, eadem et hic mihi, quae Candauli, usui venire. Magister enim equariae, sua uxori Megapolae domi me reliquit. Haec

vero molae me junxit, ut omne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, (erant autem sane quam multi), farinas mercedis loco poscens, miseris cervicibus meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque

καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοῦμόν ἄριστον, φρίγονσα, καὶ μὲν p. 597.
 ὥστε αἰεὶν ἐπιβάλλουσα, μάλας ὅλας f) ποιοῦσα κατέπε-
 τον· ἐμοὶ δὲ πίτυρα τὸ ἄριστον g) ἦν. εἰ δὲ ποτε καὶ συ-
 μελάσει με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ θαυμά-
 μενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀποαλλόμεν. αἶψά γάρ με μοιχὸν
 ὑποπεύοντες εἶναι τῶν ἵππων, τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίω-
 κον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες h), ὥστε φέρεται
 οὐκ ἡδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτός οὖν καὶ ἁμορ-
 φος ἐν οὐ πολλῇ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραϊνό-
 μενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ i)
 τῶν συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29
 ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμενον. τοῦ-
 το δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψη-
 λὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν k) δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ
 ἀνυπόδητος l) ὄρεϊ ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον m) ὄνη- p. 598.

f) ὅλας] ὅλας conj. *Dorvill.* ut paullo superius κριθὰς ὅλας, ubi
 vid. nott. g) τὸ ἄριστον] Articulum, qui vulgo deest, re-
 stituit *Cour.* c. 72. 90. 2956. 3011. Rom. h) ἀπολακτίζον-
 τες] ἐπὶ πολ. Var. Lect. ap. *Cour.* i) ὑπὸ] καὶ ὑπὸ *Cour.* c. 90.
 et 3011. sine justa causa, licet adstipuletur *Codex Gori.*
 k) ὀρθήν] ὀρθίαν conj. *Cour.* l) ἀνυπόδητος] „ἀνυπόδητος]
 Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδητος. Conf. supra
 c. 16. aliter infra c. 43 f.“ Rectiorem lectionem (vid. ad
Catapl. Toim. III. p. 613. sq.) servarunt *Codd.* 3011. et *Gori.*
 atque adeo restituerunt *Schm.* et *Cour.* m) συνεξέπεμπον]
 συνεπεμπον 2956.

molenda mihi infudit, fa-
 ctasque inde placentas totas
 devoravit. Mihi vero fur-
 fures erant prandium. Si
 quando vero etiam cum equa-
 bus me exigeret pastor, per-
 cussus morsusque a maribus
 equis peribam. Semper
 enim me adulterum suspi-
 cati equarum, suarum uxo-
 rum, persequebantur, utras-
 que in me calces jactantes,
 adeo ut impar essem foren-
 dae equinae illi zelotypiae.

Emaciatas ergo et strigosas
 non ita multo tempore fie-
 bam, qui neque intus lacta-
 rer ad molam, neque sub
 divo pascens, oppugnatus
 quippe a pastionis sociis. Ve-
 rum etiam frequenter sur-
 sum in montem mittebar, et
 ligna gerebam humeris. Illud
 vero caput malorum meo-
 rum fuit. Primo quidem
 altus mons adscendendus
 erat, ardua vehementer via,
 insuper non calcatus *trass*

- p. 598. *λάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἐκάστοις ἀπώλυε. πρώτον n) μὲν ἔπαιέ με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄξους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὄξεϊς, καὶ αἰεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέφικτό μοι καὶ ἐκείνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἰτά μοι ο) ἐπέτιθει φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἢ κατὰ βάσις ὄξεϊα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δὲ μοι περιπίπτον ἴσοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλῖνον p), δέον q) τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κουφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιῆν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος r), εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νῦν τοῦ φορτίου προσετίθει· καὶ κατῆεν ἄθλιος τοῖς ξύλοις*
- p. 599. *ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρεῖλους προσεπιφέρων s). καὶ ποταμὸς ἦν αἰένναος ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φευδόμενος, ὁπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν.*

n) *πρῶτον*] *πρῶτα* 2956. o) *εἰτά μοι*] *ἐκεῖ* addit 2956.
 p) *ἐπικλῖνον*] *ἐπικλῖνον* in prioribus omnibus, ut *κλίνον* cap. 9. q) *δέον*] *abest* a 72. 90. 2954. et 3011. r) *ἀναιρούμενος* s) *ἀναιρούμενος* V. D. in Misc. Obs. Vol. II. p. 375. sed in nota Editor Britannus vulgarem recte defendit. s) *προσεπιφέρων*] *Ita* e 2956. monente *Belino* ediderunt *Schm.* et *Cour.* pro vulg. *περιφέρων*.

in monte scrupulo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male (*noxe*) me semper perderet. Primo percutiebat me, valde licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque semper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi ouus elephantis etiam portatu difficile. Eratque descensus *de summo* arduus;

at ille hic etiam pulsabat. Si quando labare mihi videret onus, et in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adiacere, et ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides magnos de monte sublato in levio rem et sursum nutantem oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis lapides simul inutiles insuper ferens. Erat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna mihi insidens ri-

Εἰ δὲ ποτε, οὐα καίμωνων καὶ ἀγθοφορῶν, καταπέσοιμι; τότε δὴ p. 599.
 τότε) τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. οὐ γὰρ u) ἦν καταβάς τήν x) 30
 χεῖρά μοι ἐπιδούναι, καὶ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τοῦ
 φορτίου γ) ἀφέλαιν, ἂν ποτε z) καὶ δέοι· ὁ δὲ a) οὔτε κα-
 τήλθεν, οὔτε χεῖρά μοι b) ἂν ποτε ἐδέσθαι, ἀλλ' ἄνωθεν
 ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὠτων ἀρξάμενος, συνέκοπτε με
 τῇ ξίλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο
 κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὄξυ-
 τῶν φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίλξας, ἀπεκρέμα
 ὀπισθεν c) ἐκ τῆς οὐρᾶς. αἱ δὲ, ὅλον εἰκός d) ἀπὸντος τὴν
 ὁδόν, ἀποκρεμάμεναι πρὸς ἐπιπτὸν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ
 ὀπίσθε e) νύκτουσάι ἐτίρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν p. 600.

- 1) τότε δὴ τότε] Alterum τότε, in prioribus Edd. praetermis-
 sum, restituit Cour. e Codd. 90. et 3011. Vid. Adnot. ad Imagg.
 c. 13. u) οὐ γὰρ] „οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Oὐ L. pro οὐ,
 quod Anon. coniecit.“ Vid omnino Adnot. x) τῇν] Sic e
 conj. Cour. reposui pro τοῦ. γ) τοῦ φορτίου] Sic Cour. e
 Rom. et 2954. sic et Fl. narrante quidem Reitzio, τὸ φορτίου
 2956. τὸ φορτίον cett. libri. z) ἂν ποτε] ἂν τι conj. Cour.
 Totus versus a verbis ἂν ποτε — κατήλθεν deest in 2954. ibi-
 dem in Codd. 72. 90. et 3011. praeterquam quod in his prio-
 res voces ἂν ποτε reperiuntur. a) ὁ δὲ] ὁδε conj. Anonym.
 b) χεῖρά μοι] Pronomen, quod vulgo deest, restituerunt
 Schm. et Cour. e 3011. 72. 90. et Rom. Deinceps οὐποτε pro
 ἂν ποτε scribi iussit Bel. temere. Verba μοι ἂν ποτε desunt
 in 2956. teste Cour. c) ἀπεκρέμα ὀπισθεν] ἀπεκρέμα ὀπι-
 θεν 72. Illud est ἀπεκρήμα. Cf c. 24. ubi κρημνῶ ex eodem
 Cod. et aliis satis bene consentientibus restitimus pro κρημῶ.
 H. l. unius Cod. auctoritas non sufficere videtur ad confirman-
 dam vocem, quae nec aliunde probatae est fidei. d) ὅλον εἰ-
 κός] ἦν, quod vulgo addunt, delerunt Schm. et Cour. praecun-
 ctibus Codd. 2956. et 3011. e) ὀπίσθε] ὀπισθεν 3011. sic et,

vum trajiciebat. Si quando
 vero prae lassitudine et
 onere decumberem; tum
 vero intolerabile erat ma-
 lum. Cujus enim erat, ut
 descendens manum mihi in-
 jiceret, meque de terra ex-
 citaret, et onere, sicubi
 opus esset, levaret; ille ne-
 que descendebat, neque ma-
 num praebebat unquam, sed
 initio a capite et auribus

facto fusti me concidebat,
 dum suscitarent me plagae.
 Ludit etiam aliud in me ma-
 lum intolerabile. Compor-
 tatum spinarum acutissima-
 rum fascem, et vinculo con-
 strictum, a tergo et cauda
 mihi suspendit. Illae ergo,
 ut facile est ad cogitandum,
 pergente me viam, depen-
 dentes impingunt, atque as-
 siduo punctu posteriora mihi

p. 600. ἀδύνατον, τῶν τιτρασκόντων αἰ μοι ἐπομένεσθ, κῆμοῦ ἰρ-
 τημένον, εἰ μὲν γὰρ αἰρέμα προῶμι φυλαττόμενος τῶν
 ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων f) ἀπολλύμην·
 εἰ δὲ φύγομαι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὀπισθεν ὧδὺ
 προσέπιπτε· καὶ ὅλως, ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀπο-
 31 κτείν g) με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἄπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ,
 οὐκ ἔτι φέγων, πρὸς αὐτὸν λαῖξ ἐκίνησα, εἰχεν αἰ τοῦτο
 τὸ λαῖξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κτελεύεται στυνπεῖον h) ἐξ ἐτέ-
 ρου i) χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετανεγκεῖν. κομίσας οὖν
 με, καὶ τὸ στυνπεῖον τὸ πολὺ k) συνενεγκών, κατέδησεν
 ἐπ' ἐμῇ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ
 φορέῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων l). ἐπεὶ δὲ m) προϊέναι
 λοιπὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπει-
 δὴ πόρῳ τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέπρυσεν εἰς
 τὸ στυνπεῖον. n) τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθύς ἀνά-

si vis, A. 2. ubi ὀπισθεν ὕπτουσαι. f) τῶν ξύλων] constans
 lectio, pro qua tamen haud injuria V. D. in Misc. Obs. Vol.
 II. p. 371. et Cour. scribi voluerunt τοῦ ξύλου. g) ἀποκτε-
 νεῖν] „ἀποκτείνειν Ex. Fl. Cum vulgata facit P.“ h) στυν-
 πεῖον] „Et sic Fl. quae tamen versu seq. στυππῖον exhibet.“
 i) ἐξ ἐτέρου] ἐξ ἡμετέρου malit Cour. et mox accusativum
 χωρίον deleri; aut legi: ἐξ ἡμετέρου εἰς ἕτερον χωρίον. k) τὸ
 πολὺ] Articulus deest in 72. 2956. et 3011. H. I. Cour. notat
 στυνπῖον non solum in Fl. legi, sed etiam in 72. et 2954. στυν-
 πῖον vero in 90. et 3011. l) τυρεύων „τορεύων Pell.“ Ric Reitz.
 tradit. m) δὲ] γὰρ eonj. Cour. n) στυνπεῖον] „στυππῖον

omnia vulnerant. Nec de-
 fendere me ullo modo po-
 teram, instantibus mihi sem-
 per, quae vulnerarent, et
 a me ipso suspensis. Etenim
 si sensim progrededer, ap-
 pulsus spinarum cavens, pe-
 ribam a fustibus: si vero
 fustim fugerem, tum jam
 malum illud a tergo acutissi-
 mum ingruerat. Et omnino
 id operam dabat agaso meus,
 me ut interficeret. Cum
 autem scemel aliquando mala
 perpressus multa, prae im-
 patientia calcem contra il-

lum movissem, semper il-
 lum calcem in memoria ha-
 buit. Ac jussus aliquando
 stuppam ex uno agro in al-
 terum transferre, adducit
 me, stuppamque illam mul-
 tam collatam mihi imponit,
 validoque me fune sarcinae
 probe alligat, fraudem mihi
 ea re machinatus maximam.
 Cum vero jam pergendum
 esset, de foco furatus tor-
 rem adhuc ardentem, ubi
 procul ab aula recesseramus,
 eum torrem in stuppam ab-
 scondit: illa vero, (qui enim

πτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μα- p. 600.
 θῶν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, ο) τέλματι βα-
 θεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἑμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρότα-
 τον· εἰς ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ
 στρέφων ἑμαυτὸν, τῷ πληρῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκείνο
 καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν p) ἀκινδυνότε-
 ρον ἐβιάζον τῆς ὁδοῦ τὸ ἐπιλοισπον. q) οὐδὲ γὰρ ἔτι μετ' r) p. 601.
 ἀνάψαι τῷ παιδί δυνατόν ἦν τοῦ στυππεῖου πληρῷ ὑγρῷ
 πεφυρμένου. καὶ τοῦτο γε ὁ τολμηρὸς παῖς ἐλθὼν s) ἐμοῦ
 κατεψεύσατο, εἰπὼν ὡς t) παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνεσθαιμι
 τῇ ἐστίᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππεῖου μηδὲ ἐλπίζων,
 ὑπεξήλθον. Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεύρεν ἐπ' 23
 ἐμὲ u) μακρῷ κύνιον. κομίσας γὰρ με ἐς τὸ ὄρος, καὶ
 μοι φορτίον ἀδρὸν ἐπιθείς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν πι-

iterum *Fl.* ac postea ubique.“ ο) ἐν τῇ ὁδῷ] Haec cum In-
 terprete vetere *Cour.* cum sequentibus iungit, post ὀπτήσομαι
 commate posito, quod tamen rectius Edd. cet. post ὁδῷ po-
 nunt. p) λοιπὸν] deleri vult *Bel.* q) ἐπιλοισπον] „ἐπό-
 λοιπον] *Coll.*“ Sic et 3011. et Gorr. et hinc *Schm.*
 et *Cour.* r) μετ'] „deest in *Fl.* et in 2954. non deest in 72.
 90. Rom. 2956. 3011. sed ante ἀνάψαι positum, ubi et nos
 cum *Cour.* posuimus: in prioribus Edd. post ἀνάψαι legeba-
 tur. s) ἐλθὼν] Sic *Cour.* pro vulg. προσελθὼν e Codd. 72.
 90. 2 56. et 3011. licet mallet προσελθὼν ἐμοῦ τῷ διαπότη
 scribi; quo facto mox τὸν αὐτὸν διαπότην explicari facilius et
 ferri posse; quod tamen vel sine ista mutatione fieri potest.
 Vid. Adnot. t) ὥς] „male omisit *Fl.*“ Omiserunt et Codd.
 72. 90. 2954. et 3011. n) ἐμὲ] ἐμοὶ 2956.

posset aliter?) subito ignem
 concipit: ilicet, nihil fero
 aliud, quam ignem immen-
 sum. Videns ego statim me
 in via assandum, observata
 forte lacuna palustri, in li-
 quidissimam illius me par-
 tem abjicio: volvensque ibi
 stuppam, meque ipsum adeo
 circummagens et vertens, luto
 exstinguo ardentem et acer-
 bam mihi sarcinam: sicque
 reliquum viae minori cum
 periculo absolvo. Nec enim

poterat jam puer iterum
 accendere stuppam liquido
 luto subactam. At hoc certe
 audax puer, cum delatius
 esset, quo tendebat, me ca-
 lumniatus est, me prae-
 teunte ultro infricuisse me
 foco. Interea tum e stuppa
 praeter spem evaseram. Sed
 aliud impurus ille puer con-
 tra me longe pejus excogi-
 tat. In montem me dedu-
 cit, gravi lignorum sarcina
 oncratum: eaque ligna ru-

- p. 601. πράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυ-
 λον κομίσας οἰκαδε, καταψεύδεται μου πρὸς τὸν αὐτὸν x)
 δεσπότην ἔργον ἀνδρῶν. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄντα οὐκ
 οἶδ' ὅ,τι γ) βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ
 μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὶ γυναικῶν ἢ παρ-
 θενον καλὴν καὶ αἰσάαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἐπε-
 ται δρόμῳ ἐπ' αὐτοὺς, ὡς εἴ τις ἐρῇ z) ἄνθρωπος ἀρῆν,
 ἐπὶ ἐρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει ἐν φιλήματος
 σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας
 καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνα-
 τρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρόν
 ἀπιοῦσαν ἰδών; τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀπο-
 p. 602. σεισάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα ἐκ τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γα-
 μεῖν ἐβούλετο a), ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμύνα-
 μεν b) τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ
 33 τούτου ἐραστοῦ. Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μήτε

x) αὐτὸν] „Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.“ Vult
 nimirum Sol. αὐτοῦ, et sic etiam V. D. in Misco. Obs. Vol.
 II. p. 374. Vid. Adnot. γ) ὅ, τι] Olim ὅτι. z) ἐρῇ] ἔρω
 mallet Cour. quod, non video, cur praestet vulgato. a) ἐβού-
 λετο] ἡβούλετο nescio unde acripit Cour. sine idonea quidem
 causa. Cf. ἐβουλόμην Diall. Deor. VIII. extr. e. a. b) ἡμύ-
 ναν] „ἡμῶν“ Ex. Fl. Nil mutant Edd. nec P. Illud et
 2956. 2954. et 72. exhibent, sed frustra.

stico vendit habitanti in vi-
 cinia: me vero nudum sine
 lignis domum deductum apud
 communem (eundem illum)
 dominum nefandi facinoris
 per calumniam reum facit.
Istum, here, inquit, asinum,
nescio cur alamus, supra
modum piger qui sit ac tar-
dus. Verum nunc aliud
quoque sibi opus curae ha-
bet. Ubi mulierem, aut vir-
ginem pulchram ac formo-
sam videt, aut puerum; ja-
ctatis calcibus cursu eos in-
sequitur, eademque fere ra-
tione, atque amator homo

in amata sibi muliere com-
movetur: et osculi in morem
morsicat, et vi in comple-
xum ruit. Ex ea autem re
lites tibi et negotia facesset,
cum insultet omnibus, ever-
tat omnes. Etenim modo
ligna gestans, conspecta
muliere rus eunte, humi di-
spersit excussa ligna omnia,
cum muliere vero in viam
eversa nuptias facere voluit,
donec accurrentes aliunde
alius, auxilio fuimus mu-
lieri, ne a praecelso istoc
amatore laceraretur. Ille
vero, his auditis, Si vero,

βαδίζειν, ἔφη, ἰθὺλει c), μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀν- p. 602.
 θρωπίκους ἐρῶ, ἐπὶ γυναικας καὶ παιδας οἰστρούμενος,
 ἀποσφάξατε αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκата τοῖς κυσὶ δότα, τὰ
 ἀκρία d) τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος
 ἀπώθανε, λύκου τοῦτο e) καταψεύσασθε f). ὁ μὲν οὖν ἀκά-
 θαρτος παῖς, ὀνηλάτης οὐμός g), ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα
 ἠθέλειν ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρῶν τότε τῶν h)
 γετόνων γεωργῶν. οὗτος i) ἐρρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου,
 δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-
 ξης ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέ-
 γα (ἔργον) k). ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι l) καὶ
 οἰστρῷ φέρεται, λαβαὶν αὐτόν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου
 ταύτης ὀρμῆς ἀφαιρεθείς, ἡμέρος τε εὐθύς καὶ πίων
 ἔσται, καὶ οἷσι φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ

c) ἰθὺλει] ἰθὺλοι 2956. d) τὰ δὲ κρία] Sic 2956. Bel. Schm. Cour. pro vulg. καὶ τὰ κρία. e) τοῦτο] „τοῦτου Ex. Fl. Vulgata servat P.“ f) καταψεύσασθε] καταψεύσασθαι 2956. g) οὐμός] ἔμος vulgo, ὁ ἔμος 3011. et 90. οὐμός (sic) 2956. Bel. Schm. Cour. Rectius Schmiederus Fugit. c. 32. οὐμός edidit, quum in prioribus Edd. sit lenis spiritus; H. I. etiam alio ordine 72. exhibet ἔμος ὀνηλάτης. Cour. autem scribi mallet: ὁ ὀνηλάτης ὁ ἔμος. De scriptura cf. infra 39. f. h) τῶν] quod vulgo abest, restituit Schm. e Gorl. nec non Cour. tacite inseruit, qui mox pro γεωργῶν conjicit γεωργός. i) οὗτος] καὶ οὗτος vulgo Edd. Sed καὶ delevit Cour. secundum Codd. 90. 2954. 3011. Deinceps vulgatum ἐρύσατο correxi. k) ἔργον] omisit Cour. secutus Codd. 72. 90. 2954. 3011. et Rom. sic certe in suspicionem incidit. l) ἔρωτι] ἔρω poetica forma Cour. e 90. et 3011.

inquit, neque incedere vult, neque gestare onera, et humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum

aliquis, illa me morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subjecit. Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, et molere valentem et gestare onera. Neo magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim et pinguis erit, et magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus

- p. 602. αὐτὸς ἀπέλως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρίας, ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβατίου m) παρήξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνθον ἅπαντες ἐπήνουν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι n). ἐγὼ δὲ ἦδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄντι ἄνθρωπον, καὶ ἤν οὐκ ἐτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενομένην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτεῖναι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ εἶπαι ἑαυτὸν ο) ἐκ τοῦ ὄρου, ἔνθα ἐκπεσὼν θανάτῳ οἰκτίστην ὀλέ-
- 34 κληρὸς ἐτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι p). Ἐπεὶ δὲ ἦν πύξ q) βαθεῖα, ἀγγελὸς τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν r) εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ τὴν ἔκταλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης θυμφίον, περὶ θελήν ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θάλασσαν

m) προβατίου] Sic omnes Codd. simul cum Ed. Fl. Itaque restituerunt, monente Belino, Schm. et Cour. In cet. Edd. erat προβάτου. n) λέγοι] „λέγει Fl.“ Sic et 3011. et Gori. et hinc Schm. et Cour. Mihi quidem non satis causae esse videbatur, cur a proba vulgata recederem. o) ἑαυτὸν] Sic Cour. cum quinque Codd. 72. 2954. 2956. 3011. et Gori. pro vulg. ἑμαυτόν. Cf. cap. 32. et 26. p) νεκρὸς τεθνήξομαι] νεκρὸς θανάτῳ τεθν. 90. et 3011. qui iidem verba ἐτι καὶ ἀκέραιος omittunt. Unde Cour. conj. ἔνθα ἐκπεσὼν οἰκτίστην, ὀλέκλῃρος γ' ἐτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς, θανάτῳ τεθνήξομαι. in quibus saltem οἰκτίστην et θανάτῳ violentius a se invicem sunt remota. q) ἦν πύξ] πύξ ἦν Var. Lect. ap. Cour. r) ἦλθε] ἦκεν 72. 90. 2956. et 3011.

curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, et istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo. Itaque familiares omnes laudare consiliarium, bene illam dicere *asseverantes*. Ego vero iam plorare, qui mox perditurus essem *latentem* in aenio virum, et negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me

praeccipitare, unde delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc et intemeratum cadaver, moreretur. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit et in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsiusque sponsam, sero diei ambos et solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque

ἀρπάσαι αὐτούς ε), καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ- p. 603.
τοῖς τοῦτο ε) τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου υ) γενέσθαι. οἱ
δὲ, οἷα δὴ κεκρυμμένης τῆς οἰκίας x) νέων δεσποτῶν, ἔγνω-
σαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπά-
σαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομὸς τῶν ἵππων,
κῆρμα παραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατός ἦν γ), συλλα-
βὼν, ἐπικατέδρασε z) μοι καὶ ταῖς ἵπποις.... α). ἐγὼ δὲ
ἡχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν
ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ
τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων
ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μα-
κεδονίας, Βέροαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα 35

α) αὐτούς] quod vulgo deest, restitui cum Cour. e Codd. 3011.
2954. 90. et 72. Cf. supra ad cap. 18. Var. Lect. f) — ε) τοῦ-
το] ταῦτο conj. Cour. non male. Post τέλος in Ald. utraque
columba est positum, quasi adverbialiter id intelligendum sit.
Pro ἀρπάσαι in 72. 90. et 3011. ἀρπάσαι. υ) θανάτου] τοῦ
θανάτου 72. 2956. Bel. Schm. x) τῆς οἰκίας] Praefixi arti-
culum e conj. Cour. necessarium illum, non tamen secutus
eundem Cour. qui mox ἐν δουλείᾳ, omisso articulo, scriben-
dum putaret: nam τῆς ob similem antecedentem syllabam
praetermissum, non translatum in sequentem versum, ut ille
suspicatur. γ) ἦν] deest in Gorl. 72. 2954. 3011. haud impro-
bante Cour. z) ἐπικατέδρασε] „ἐπεκατέδρασε Ex. Fl. Vulga-
tae adsentitur P.“ α) καὶ ταῖς ἵπποις] Lacunam post haec
verba Fl. notavit spatium quodam relicto. In 2955. (?) Belino
narrante legitur καὶ.... αὐοὶ ἄλλοις, quae Belinus sic explet:
καὶ πῆρται πᾶσιν ἄλλοις. Sed in 72. teste Cour. reperitur:
καὶ.... γῆσιν ἄλλοις, et in marg. καὶ ἄγει οὖν ἄλλοις. Unde
Cour. conjicit scripsisse auctorem: καὶ ἄγει ἡμᾶς οὖν ἄλλοις
τῶν ἐνθάδε οἰκούντων. Res est in incerto.

finem illis calamitatis ac
mortis accidisse. Hic illi,
velut orbata junioribus he-
ris domo, decernunt non
amplius manere in servitute,
sed direptis, quae intus
erant, omnibus, fuga sibi
consulunt. Equarum autem
pastor, et me assumpto, et
convasatis quae poterat om-
nibus, ea mihi et equabus
imponit..... Ego grava-

bar equidem ferens veri
onus asini. Interim lubens
impedimentum illud meae
castrationis excepi. Ac per
totam illam noctem difficili
itinere cum perrexissemus,
et trium aliorum dierum
superata via, venimus in
urbem Macedoniae, Beroean,
magnam ac celebrem. Ibi
statununt, qui nos egerant,
et ipsi se collocare, et nos.

- p. 603. ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδρῦσαι b), καὶ ἑαυτούς· καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωστος c) ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἰστωῖς, ἐκέρυττεν· οἱ δὲ προσόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦσιν ἐκάστω d) ἔβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ἀνῆσαντο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὑστατον ἀπολελειμμένον e) ὁ κῆρυξ ἐκέλευεν f)
- p. 604. αὐθις ἐπανάγειν g) εἰς οἶκον, ὄρεξ, λέγων h), οὗτος μόνος οὐχ εὐρηκε*) κύριον· ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ μεταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καί μοι τὸν δεσπότην, ὅσον οὐκ ἂν εὐξαίμην i)· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἰς τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κόμας καὶ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπατεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν· καὶ

b) ἰδρῦσαι] In prioribus ἰδρύσαι, ut *δακρύσαι* Hermot. c. 83. Qu. Hist. Conscr. c. 26. Toxar. c. 15. quod dudum a nobis, et priore quidem loco ab acutissimo *Dindorfio*, correctum est. Mox πρᾶσις constanter editum iidem emendavi, ut De Merc. Cond. c. 23. et Vit. Auct. c. 27. c) εὐφωστος] εὐφημος 72. 2956. ἰσηβος 90. 3011. d) ἐκάστω] ἐκάστου 90. 3011. e) ἀπολελειμμένον] ὑπολελ. iidem. f) ἐκέλευεν] Sic Cour. c. 72. 90. 2956 et 3011. πρό vulg. ἐκέλευεν. g) ἐπανάγειν] „ἀνάγειν Ex. Fl. Nihil a vulgata abijt P. Ἐπάγειν marg. A. 1. Ἀπαγεῖν H. 1. et 2.“ Ἀπάγειν etiam 2954. 2956. et Fl. teste Cour. sed ἐπάγειν 72. h) λέγων] „ἰση Fl.“ Sic et 72. 90. 2954. et 3011. *) εὐρηκε] „εὐρίσκει] εὐρίσκει J. et V. 7. Εὐρηκεi cett.“ Εὐρίσκει plane 2956. sed εὐρηκε, quod etiam in Ald. utraque est, recte restituit Cour. adsentientibus Codd. 72. 90. 2954. 3011. et Ed. Fl. i) εὐξαίμην] εὐξαίμην 72.

Tum igitur nostrum, jumentorum nempe, instituta auctio: et vocalis praeco, in medio stans foro, proclamatur. Accedentes autem emptiores inspicere nos volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud aliud emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquit, *hic solus domi-*

num non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, et huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim et senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferebant, et mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque inge-

σιένων ἤδη τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι. Ἐπεί δὲ ἤκομεν, p.604.
 ἔνθα ᾤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός 36
 με) μέγα εὐθύς πρὸ τῆς θύρας ἀνέκραγεν k), Ὡ κοράσια,
 δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρόν, καὶ Καππαδόκην τὸ
 γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα ὄχλος κιναιδῶν συνε-
 γῶν τοῦ Φιλίβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρότησαν.
 ᾤοντο γὰρ ἀληθῶς ἀνθρώπων εἶναι τὸν ἐώνημένον· ὥς δὲ
 εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα εἰς τὸν Φίληβον
 ἔσκαπτον, Τυῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον αὐτῇ πόθεν
 ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τούτων l) τῶν καλῶν γάμων, καὶ
 τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. p.605.
 Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἐλε-
 γον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι. ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα ἐκ
 τῆς m) πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν n).
 ἐπὰν ο) δ' εἰς κώμην τινὰ εἰσελθοίμεν p), ἐγὼ μὲν ὁ θεο-

k) ἀνέκραγεν] Sic Cour. e 72. 90. 2956. et 3011. pro vulg.
 ἀναέκραγεν. l) τοῦτων] „τούτον τῶν etc. male Fl.¹⁴ m) ἐκ
 τῆς] Praepositionem, quae vulgo aberat, ediderunt, monente
 Belino, Schm. et Cour. e 3011. et Gorl. n) περιήειμεν]
 προήειμεν 90. et 3011. ο) ἐπὰν] Sic Cour. e 90. 2956. et
 3011. ἐπ' ἂν 72. sed vulgo ἐπειδὴ. p) εἰσελθοίμεν] Sic
 Cour. e 72. 9. 2956. et 3011. προσελθοίμεν vulgo. Mendose
 Fl. προσελθίμεν. Belinus, soloecismum vitaturus somniatum,
 pessime coniecit scribendum προσήλθομεν, aut προσελθωμεν.
 Supra cap. 21. intacta reliquit ἐπειδὴν ἴδοιμι etc.

miscens ducentem sequor
 dominum. Cum autem ve-
 nissesem in diversorium
 Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat)
 magna statim ante januam
 voce exclamat, *Emi vobis,*
puellae, servum pulchrum,
et compactum, et gente Cap-
padocem. At illae puellae
 erant turba cinaedorum,
 Philebi sodalium, qui om-
 nes ad illum clamorem plau-
 sum tollunt, rati revera ho-
 minem esse, quod emtum
 esset. Cum autem viderent,

asinum esse illum servum;
 jam ista in Philebum cavil-
 lantur, *Hunc non servum,*
o nostra, sed sponsum tibi,
unde quaeso acceptum ad-
ducis? Feliciter vero tibi
eveniant praeclarae nuptiae
pariasque nobis propediem
tales pullos. Sic tum ride-
 bant. Postridie ad opus, ut
 ipsi dicebant, suum se ac-
 cingunt: ornatamque Deam
 mihi imponunt. Tum urbe
 egressi per agros circumi-
 mus. Quoties vero ad vi-
 cum accesseramus, ego Deae

p. 605. φόρητος q) ιστάμην, ὃ δὲ ἀνληπὴς ὄμιλος ἐφύσα r) ἐν-
 θεον, οἱ δὲ τὰς μέτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτω-
 θεν ἐκ s) τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες t), τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο
 τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβαλλόντων
 ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλη-
 σθαι μαλακοῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα
 ἔτρεμον ἑστώς, μήποτε χρεῖα τῇ θεῷ καὶ ὀνείκῃ αἵματος
 γένοιτο u). ἐπειδὴν δὲ κατακόψειαν x) οὕτως ἑαυτούς, ἐκ
 τῶν περισσθηκόντων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς·

p. 606. ἄλλος ισχύδας, καὶ τυροὺς, καὶ οἶνου κάδον γ) ἐπέδωκε,
 καὶ πυρῶν z) μέδιμνον καὶ κρεθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων
 ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

38 Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ ἀντῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεα-
 ρίσκον τῶν κωμικῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰσά,
 ἐνθα καταλύοντες ἐνυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμῆ-

q) Θεοφόρητος] Θεοφόρος conj. V. D. in Misc. Obs. Vol. II. p. 874. et mox ibidem Vid. Adnot. r) ὄμιλος ἐφύσα] „ἐφύσα ὄμιλος P.“ Hoc ordine etiam 72. 90. 2956. 3011. αὐχενὴς vero est in 72. 90. 2934. et 3011. s) ἐκ] deest in co. t) ἐλίσσοντες] „ἐλίσσοντες Fl. ἐλίσσοντες P.“ Cum Fl. faciunt Codd. 72. et 2954. cum P. 2656. et 3011. ἐλίσσοντες edidit Cour. qui omnino hunc locum sic legi vult: τὰς μέτρας ἀπορρίψαντες, τὴν κεφαλὴν, κατ' ὤμων, ἐκ τοῦ αὐχένος, ἐλίσσοντες (sic 2956.), durissimo hyperbato. u) γένοιτο] γιγνέται, aut γένοιτο ἄν, temere emendari voluit Bel. x) κατακόψειαν] κατέκοψαν Bel. imperitissime. y) καὶ τυρὸν etc.] „restitutum ex emend. Solani. Vid. ejus notam.“ Τυροὺς e conj. Cour. z) πυρῶν] πυρῶ 3011.

genulus insitebam. Sed ti-
 bicinum turba fanaticum
 quiddam inflante, illi capite
 demisso cervices intorquen-
 tes, lacertos sibi vulnerant,
 et exsertam ultra dentes lin-
 gnā quisque et ipsam in-
 cidunt: adeo ut brevissimo
 temporis spatio molli san-
 guine plena essent omnia.
 Ego vero ista cum viderem,
 primum adstans tremere, ne
 forte Deae asinino etiam
 sanguine opus esset. Ubi

vero ita se conciderant, de
 circumstantibus spectatori-
 bus stipem, obolos ac drach-
 mas colligunt. Alius ficu-
 et casum, et viui cadum
 dedit, et tritici medimnum
 et hordei asino. Ex his illi
 alebantur, gestatamque hu-
 meris meis Deam colebant.
 Atque in vicum aliquando
 illorum delatis nobis, cap-
 tum de vicinis magnum ju-
 venem intro deducunt, ubi
 diversabantur: deinde pa-

του, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιοῦτοις ἀνθρώποις κιναιδοῖς p. 606.
 ἦν a). ἐγὼ δὲ ὑπεραλλήσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτε
 μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν b), ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σφέλιε,
 ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ
 τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγγος, καὶ μέγα ἀγκησάμην. τῶν δὲ
 κωμητῶν τινεῖς (ἔτυχον γὰρ c) τότε ὄνον ἀπολαλεκότες, καὶ
 τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαν-
 τος d), παριέρχονται εἰσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ
 τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναιδούς,
 ἄρρηκτα ἐσθον ἰσχυρομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόν-
 των πολὺς γίγνεται· καὶ ἔξω e) ἐκδραμόντες, ὅλη τῇ κώμῃ

a) ἦν] deleri vult Cour. b) ὅτε μέχρι νῦν etc.] „Nihil hic
 variare Edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lectionem
 invenire.“ Est alia lectio καὶ μέχρι νῦν etc. quam edidit Cour.
 e Codd. 311. 2954. 90. et 72. cum quibus facit Gorl. unde
 idem Cour. suspicatu καὶ μέχρι νῦν ἀνέχομαι σιγῶν, ἀναβοῆσαι,
 ὦ Ζεῦ, σφέλιος ἠθέλησα, Jacobs. vero Additamentu. ad Güll-
 Edit. Dionys. Hal. de Comp. Verbb. p. 275. οἶον καὶ μέχρι
 νῦν etc. satis eleganter. Mihi vulgata ferenda videbantur, modo
 cum Gesnero capias verba, et pro ὅτε scribas, ut feci, ὅ, τι.
 Sic nec opus erit, cum Wielandio lacunam statuas post ver-
 bum μεταβολῇ. Ceterum nomen Ζεῦ nescio nbi omissum esse,
 notat Cour. in Varr. Lectt. c) γὰρ] „deest in Fl.“ Deest
 etiam in 72. 90. 2954 et 3011. adest in 2956. et Edd. vet.
 praeter Fl. Omittendum putavit Cour. relicta parenthesi. d)
 βοήσαντος] ἀναβοήσαντος 72. 90. 2956. 3011. e) καὶ ἔξω]
 „καὶ male deest in Fl.“ Deest etiam in 72. 90. 2954. et 3011.
 unde et Cour. omisit, qui tamen scribendum conjicit οἱ δὲ ἔξω
 ἐκδρ. Vulgo scil. legebatur γίγνεται ἔξω καὶ ἐκδρ. quae quum
 inepta sint, mutavi sic transposita: καὶ ἔξω ἐκδρ. et secundum
 haec etiam Gesneri interpretationem: Itaque risus extra mul-
 tus — oritur, qui discurrentes etc.

tiantur a rustico, quae con-
 sueta atque cara nefandis
 istis cinaedis erant. Ego
 vero supra modum dolens
 mea illa transformatione,
 quantum ad eum diem ma-
 lorum sustinerem, excla-
 mare, o patiens nimis Jupi-
 ter! volebam. Sed vox
 quidem mea mihi non ascen-
 dit e gatture, sed asini; ma-
 gnum nempe rudebam. Ve-

rum agrestes quidam, qui
 forte asinum perdidicerant,
 requirentes amissum, audito
 me validum clamante, intro
 ingrediuntur, nemine praeco-
 monito, tanquam ego illo-
 rum essem; deprehendunt-
 que cinaedos infanda intus
 patrantes. Itaque risus mul-
 tus ab his, qui ingressi fue-
 rant, oritur, qui egressi
 per totum vicum sermoni-

- p. 606. τῷ λόγῳ f) διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰ-
 δούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα g), τῆς ἐπιούσης νυκτὸς
 εὐθὺς h) ἐνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ
 τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μὴνύσαντι
 τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν,
 κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν· ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνε-
 κτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καταθήμενοι,
 καὶ τὰ στρώματά μου πάντα περισπάσαντες, γυμνὸν ἤδη
 προσδεύουσι με δένδρῳ μεγάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστρα-
 γάλων μάλιστα παίοντες, ὀλίγου i) ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κε-
 λύνοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον· καὶ μὴν
 p. 607. καὶ ἀποσφάζει k) μετὰ τὰς μάλιστα ἐβουλεύσαντο, ὥς ἐς
 ὕβριν αὐτοὺς βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασα-
 μένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐ-
 τοὺς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθήμενη, καὶ οὐκ ἔχουσα
 39 ὅπως ὀδεύει l). Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάλιστα λαβὼν

η) τῷ λόγῳ] τὸν λόγον conj. *Cour.* in gratiam, opinor, for-
 mulae τὸν λόγον διαδιδόναι, quam h. l. accipi velat accusativus
 τὴν ἀσέλγειαν. g) ἐληλεγμένα] ἐληλεγμένοι conj. *Cour.* lusu
 ingenii. h) εὐθὺς] deest in 90. et 3011. i) ὀλίγου] Sic
Pell. et *Cour.* recte voluerant, pro vulg. ὀλίγον. k) ἀπο-
 σφάζει] ἐμὲ addi nescio quis voluit, teste *Cour.* qui tamen,
 non opus esse Pronomine, bene ostendit. l) ὀδεύου] ὀδεύει
 3011. *Bel.* mallet ὀδεύει, vel ἂν ὀδεύει.

bus differunt sacerdotum li-
 biddinem. Hi, quos vehe-
 menter puderet, ea in aper-
 tum esse prolata, proxima
 nocte statim inde discedunt:
 cumque in deserto viae es-
 sent, indigne ferunt, et ira-
 scuntur mihi, qui mysteria
 illorum enuntiassem. Atque
 illud quidem tolerabile ma-
 lum erat, maledicta illorum
 audire; sed quae sequeban-
 tur, non jam tolerabilia:
 Dea enim ablata a me, et
 humi deposita, detractisque
 omnibus meis stragulis, nu-

dum jam magnae arbori al-
 ligant: tum illo de talis fla-
 gello cacsus parum abest,
 quin interficiant, jubentes
 ut mutus in posterum essem
 Deae gerulus. Quin de ju-
 gulando me etiam post ver-
 bera deliberabant, qui tanta
 illos affecissem contumelia,
 et antequam mernissent ali-
 quid, vico excussissem. Sed
 quo minus me occiderent,
 Deae verecundia moveban-
 tur, jacentis humi, nec ha-
 bentis quomodo iter faceret.
 Hinc ergo post flagella, re-

τὴν δέσποιναν, ἐβαδίζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη καταλύ- p. 607.
 μιν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἔνδον,
 καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυ-
 σίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε m) οἶδα n) μέγαν κίνδυνον
 αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ ο) τις τῷ δεσπότῃ τῶν
 ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μά-
 γειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεισε, κυνῶν πολλῶν
 λαθραίως εἰσω παρελθόντων p)· ὃς δεδιώς q) πληγὰς πολ-
 λὰς, καὶ βιάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρε-
 μάσαι αὐτόν r) ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνή ἡ τουτου, κα-
 κὸν ἔξαίσιον ἔμειν. Ἀλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ φίλ-
 τατε, μήτε ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ s) δῶς σεαυτὸν t)· πειθόμε-
 νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνον
 λαβὼν εἴω u) εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειτα σφάζας αὐτόν,

m) ἐνθάδε] ἐνθα δὲ, vel ἐνθα δὴ malit Cour. n) οἶδα] εἶδον
 Var. Lect. ap. Cour. o) γάρ] deest in 72. et 2956. Pro φί-
 λων conj. Cour. δούλων ex Apuleji verbis: nam quidam colo-
 nus domino suo partem venationis muneri miserat. p) κυ-
 νῶν πολλῶν λαθραίως εἰσω παρελθόντων] Haec
 verba recte Cour. corrupta esse ducit, atque adeo sic fere pu-
 tat emendanda esse: κυνῶν που τινὸς λαθραίως εἰσω παρελθόν-
 τος vel sic: κυνῶν τινος, πολλοὶ δὲ ἦσαν, λ. εἰσω παρελθόντος,
 vel similiter. q) ὃς δεδιώς] ὁ δὲ δεδιώς sola B. 3. Vulgatam
 rationem illustrat et defendit Cour. r) αὐτόν] Sic 2954. et
 Edd. omnes cum Fl. sed αὐτόν 72. 90. 2956. et 3011. s) ἀθυ-
 μίᾳ τοιαύτῃ] „Sic Fl. Ald. J. H. Par. etc. ‘Ραθυμίᾳ ταύτῃ
 L. P. et marg. A. 1. W.” Sic et 2956. 3011. et 90. sed ἀθυ-
 μίᾳ τοιαύτῃ 72. et 2954. t) δῶς σεαυτόν] Scripsit forsitan
 δὸς αὐτόν. u) εἴω] ἄζον conj. Cour. secundum Apuleji verba:

cepta domina, pergo. Ver-
 sus vesperam devertimus in
 praedio hominis divitis. Do-
 mi hic erat commodum, lu-
 bensque Deam domo reci-
 piebat, offerebatque illi sa-
 crificia. Hic memini ma-
 gnum me subire periculum.
 Miserat domino praedii do-
 num amicorum aliquis, fem-
 nur silvestris asini. Hoc
 coquus dum parare vult, ne-
 gligentia perdit, canibus

pluribus clam ingressis. Hic
 plagarum multarum metu
 atque cruciatus ob perditum
 femur, suspendere se decer-
 nit. Verum uxor illius,
 inauspicatum mihi malum,
Tu vero carissime, inquit,
mori noli, nec desperationi
tali te tradideris. Mihi enim
obsecutus bene omnia feceris.
Cinaedorum illum asinum
educ in locum remotum, ibi-
que mactati partem illam,

Lucian. Vol. VI.

N

- p. 607. τὸ μέρος μὲν ἐκίνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμῶν, κόμει δευρό, καὶ σκευάσας x), τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο γ) τοῦ ὄνου κάτω που ἐς τὸν z) κρημνὸν ἄφες. δοξε γὰρ ἀποδοῦς αἰχθεῖσθαι ποι α) καὶ εἶναι ἀφανής· ὀρῆς δὲ b), ὡς ἔστιν εὐσαρκος c), καὶ τοῦ ἀγρίου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγισ- ρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι d), ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ ταῖς
- p. 608. μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπραγέται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμός e) μάγιστος ἐμοῦ πλησίον ἰστωῖς,
- 40 τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο. Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνω τὸ σῶζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς κοπίδος f, καὶ ῥήξας τὸν ἱμάντα, ὧ διηγόμην, καὶ ἀνα-

et remoto quodam loco deductum jugula. Debebat potius ἄγει, vel ἄγουγε. Nam ἄζον foret ab ἀγνύμαι. x) σκευάσας] κατασκευάσας 90. 3011. Gorl. quae eadem variatio supra adfuit cap. 6. γ) καὶ τὸ ἄλλο] τὸ δ' ἄλλον 2956. z) τὸν Articulum, quem habent 2956. Pl. et Edd. cett. expunxit Cour. secutus Codd. 72. 90. 2954. et 3011. a) ποι] που in Varr. Lectt. ap. Cour. b) δὲ] ejici vult Cour. ut languidum, c) εὐ- σαρκος] ἱσαρκος Var. Lect. ap. Cour. d) ὦ γύναι] Ὡ omisit Cour. secundum 90. et 3011. mallet verò ἄριστα, ἔφη, σὺ, ὦ γύναι, quamquam non negans ad σοι etiam ἡλεξται, vel simile quid, bene intelligi posse. e) οὐμός] „οὐμός] Sic B. 2. Par. S. Ὁ ὐμός J. (A. 2.) Pl. Fr. Ὀδμός Ald. (1.) H. (et B. 1.) Ὁ ἱμός V. 2. Reitzii scripturam secuti sunt recent. Rectius B. 3. οὐμός, ut supra quoque nos edidimus cap. 33. Ceterum aut hoc, aut οὗτος, pro alieno foetu damnandum judicat Cour. f) κοπίδος] „καυλίδος] κοιλίδος P. et marg. A. 1. cum J. Vulgatam vero retinent cett.“ Κοιλίδος, quae vox nihili est pariter ac vulgata καυλίδος, reperitur et in Gorl. 72. 90. 2954. et 3011. unde, auctoribus Reitzio, Courierio et Schneidero Lex. s. καυλὶς restitui κοιλίδος. Solano placuerat καυδύρον.

femur abscissum huc affer, curatumque redde domino: reliqua asini per praecepta aliquorsum abjice. Videbitur enim aufugisse, et sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit carnosus, et agresti illo omnibus modis melior. Coquus, laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: et hoc

solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam statim perfectum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto, quo ducebar, loro, et exultans, curriculo irrumpto, ubi

σκιρτήσας, ἔμμαι δρόμοι εἶσω, ἔνθα ἐθεήτουν οἱ κίναιδες p. 608.
 εὖν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμῶν, ἀνατρέπων
 πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· κῆρὸν
 μὲν ᾄμην κομψόν τε τοῦτο πρὸς σωτηρίαν g) ἐμὴν εὐρη-
 κῆναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς
 ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλειςθῆναι ποι h), φυλάττεσθαι
 ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ κομψόν εἰς ἔσχατον ἤνεγκε
 κίνδυνον i). λυτῆρ κ) δύξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ
 λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἱσπύσαντο, καὶ ξύλα μακρὰ· καὶ εἶχον οὐ-
 τως, ὥστε l) ἀποκτενεῖν με· ἐγὼ δὲ ὄρων τοῦ διανοῦ τὸ
 μέγεθος, δρόμοι εἶσω παρήρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότης
 κομμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι
 τὰς θύρας εὖ μάλα ἔκωθεν. Ἐπειδὴ m) δὴ ἤδη ὄρθρος 41
 ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν αὐθις ἀπήειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις,
 καὶ ἀφικόμεθα εἰς κώμην n) ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάν· p. 609.

g) πρὸς σωτηρίαν] καὶ πρὸς σωτ. 72. et 3011. unde Cour:
 couj. τοῦτό γε πρ. σωτ. h) ποί] quod vulgo abest, restituit
 Cour. e 72. 90. et 3011. addit Bel. etiam 2956. et hinc mavult
 nov. i) κίνδυνον] „Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίν-
 δυνου J. sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluisse.“ k) λυτ-
 τῆρ] „γῶρ] addit Solanus. deerat in Edil.“ Et in Codd quare
 recte, opinor, omisit Cour. Simile δούνδετον infra c. 46. τὸ
 ὅμα τῷ δεσπότῃ etc. et saepius hoc libro. l) ὥστε] „deest in
 FL adest in aliis et P.“ m) ἐπειδὴ] Vulg. Edd. ἐπεὶ, sed
 ἐπειδὴ Cour. e 72. 90. et 3011. ἐπειδὴ ἤδη 2954. n) κώμην]
 „πόλιν Ex. FL male. Vulgatam firmat P.“ πόλιν 2956. 2954.
 et 90. sed κώμην rectius 3011. et 72.

coenabant cum domino agro-
 rum cinaedi. Hic intro cur-
 rens evertō insultu meo
 omnia, candelabrum et men-
 sas. Ac videbar mihi equi-
 dem scitum quiddam ad sa-
 lutem meam invenisse, ac
 jussurum ruris dominum
 statim me tanquam elatum
 ferocia asinum includi, di-
 ligenterque asservari. Sed
 illud ipsum me scitum in
 extremum periculi adduxit.
 Rabiosum me rati, multos
 iam gladios in me hastasque

strinxerant, et longos fu-
 tes, atque ut statim inter-
 secturi me se comparave-
 rant. Ego autem, perspe-
 cta periculi magnitudine,
 cursu me in cum locum pro-
 ripio, ubi pernoctaturi erant
 mei domini. Quo illi ani-
 madverso, probe jamas ex-
 tra occludunt. Post lucis
 exortum sublata iterum Dea
 cum agyrtis abeo, perveni-
 musque in vicum alium ma-
 gnum et celebrem, in quo
 novo praestigiarum genere

p. 69. θρωπον, ἐν ᾗ καὶ καϊνότερόν ο) τι ἑτεραπεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα p) ἄσμενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπέδειξαν, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ συνοικίσαντες *)· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν q) ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα σὺν ἡμῖρας οἱ δεσπότης διατρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπῆλθον τοὺς ἐπιχωρίους r), καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκόμιζον s) αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοί, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ θυσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκείνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσοῦν κλέψαντες, ἣν t) ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κομῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθύς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, κατακηθήσαντες u) ἀπὸ τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ θυσεβεῖς καὶ λεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπῆλθον τὸ κλαπὲν ἀνάθημα x)· καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν

o) καϊνότερον] „καϊνότερον P.“ Sic et 90. et 3011. sed frustra. p) καὶ μάλα] μάλα καὶ 2956. *) συνοικίσαντες] „συνοικήσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuetur P.“ q) ἀπέδειξαν] ὑπέδειξαν 2956. r) ἐπιχωρίους] „ἐπιχωρίους Fl. s) ἐκόμιζον] Sic Cour. e 90. et 3011. ἐκομίζοντο αὐτήν, ut vulgo, Fl. 72. et 2954. ἐκομίζοντο αὐτήν 2956. t) ἣν] abest a 72. 90. 2954. et 3011. adest in Fl. et 2956. u) κατακηθήσαντες] καὶ κατακ. 72. 90. 2954. et 3011. x) ἀνάθημα] ἀνάθημα Var. Lect. ap. Cour.

persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi vel maxime lubentes peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vicinam urbem cum vellent, Deum repetunt ab incolis, atque ipsi

in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi quae imposuit educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi, donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae vestibibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinctos

τῷ κόλπῳ τῆς Θεοῦ. δῆσαντες οὖν τοὺς γυναικίας γ), ἤγον p.609.
 ὁπίσω, καὶ τοὺς μὲν εἰς τὴν εἰρκτὴν z) ἐμβάλλουσι, τὴν
 δὲ Θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κόμζομένην ἀράμενοι, ναῶ ἄλλῃ ἔδω-
 καν α), τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολλιτιδι Θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ p.610.
 δὲ ὑπεραιῶ, τὰ τε σκεύη καὶ με πιπραῖσκειν ἔγνωσαν b), καὶ 42
 ἀπέδοντο με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κόμην οἰκοῦντε,
 τέχνην. ἔχοντε ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ
 πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν,
 οἶκαδε ἤλαυνεν ὡς ἐαυτὸν c) ὁδὸν ἀργαλέον· ὡς δὲ ἤκομεν,
 εἰσάγει με εἰς τὸν μυλαῖνα, καὶ ὅρῳ πολὺ πληθος d) ἔνδον
 ὁμοδούλων πτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πάσαι
 τούτοις ἐστρέφοντο, καὶ πάντα ἐκείνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων.
 καὶ τότε μὲν με, οἷα ξένον δούλον, καὶ φορτίον βαρύτατον
 ἀράμενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέον ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἐν-
 δον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑπεραιῶ, ὁθόνη τὰ ὄμματά μου ἐμπε-

γ) γυναικίας] „Sic Fl. Fr. J. H. Par. etc. Γυνίαις P.“ Sic et
 72. 90. 3011. 2954. et hinc Cour. qui tamen conj. γυνιδας. At
 cf. Pisc. c. 31. z) εἰρκτὴν] Sic Cour. in cett omnibus εἰρ-
 κτῆν, leni spiritu, minus recte. a) ἔδωκαν] ἐξέδωκαν 90. et
 3011. b) ἔγνωσαν] Sic 72. 90. 2956. 3011. Cour. Vulgo au-
 tem διέγνωσαν. c) οἶκαδε ἤλαυνεν ὡς ἐαυτὸν] Sic Cour.
 e 90. et 2956. pleonasmo, quem bene illustrat Cour. collatis
 exemplis c. 5. et 55. aliisque aliorum scriptorum. Vulgo lege-
 batur, ut in Fl. et 2954. ὡς ἐαυτὸν ἤλ. sed οἶκαδε ἤλ. in 3011.
 et 72. d) πολὺ πληθος] πληθος πολὺ Var. Lect. ap. Cour.

ergo effeminatos hosce re-
 ducunt, atque alios conji-
 ciunt in vincula; Deam meo
 gestatam tergo in aliud tem-
 plum dant; aurum suae ci-
 vilitatis Deae reddunt. Po-
 stridie cum supellectili illo-
 rum me quoque statuunt
 vendere: et vendunt hospiti
 de proximo vico homini,
 cujus ars erat panes coquere.
 Hic me assumptum, imposi-
 tis decem, quos emerat, tri-
 tici medimnis, domum de-
 duxit suam, via quidem

aspera. Cum advenissemus,
 deducit in pistrinum. Et
 video ibi magnam intus con-
 servorum jumentorum mul-
 titudinem, et molae ibi mul-
 tae, quae omnes ab his cir-
 cumagebantur, plenaque fa-
 rinis omnia. Et tum qui-
 dem me ut servum novum,
 quique grave onus gestas-
 sem, viamque difficilem con-
 fecissem, requiescere intus
 passi sunt. At postridie ejus
 diei, praetenso oculis meis
 velo, temoni me molae jun-

- p. 610. τάσαντες e) ὑποζευγνύουσι με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, ἵτα ἤλαινον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην, ὅπως χρῆ αἰεὶν, πολλάκις παθῶν f)· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν g), ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιείστανται με; καὶ μὴ προσδοκήσαντα, αἷς οὐχ ὁρῶντα, παλουσιν ἀθρόα τῇ χειρὶ, ὥστε h) με ὑπὸ i) τῆς πληγῆς ὥσπερ στρόμβον ἐξαπλῆς στρέφεσθαι καὶ παίρῃ ἔμαθον, αἷς k) χρῆ τὸν δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν 43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου l). Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἐγὼ μὲν ὁ δεσπότης κωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοται με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος p. 611. γὰρ εἶχε κῆπον λαβὼν γεωργεῖν. καὶ τοῦτο εἶχον ἐργον·

e) δόθῃ τὰ ὄμματα μου ἐμπετάσαντες] Sic 72. 2954. Cour. δόθῃ τὰ ὄμματα μου σκεπάζαντες P. Coll. 90. et 3. 111. Vulg. δόθῃ τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες, quae explicatio est genuinae lectionis. f) παθῶν] „μαθῶν marg. A. 1. W.“ Ediderat Reitz. cum cett. Edd. μαθῶν, non παθῶν, ut ex hac ejus nota videri possit. Rectius, opinor, παθῶν scriptum exhibent 72. 90. 2954. 3011. Cour. g) ἀγνοεῖν] Mutillum hunc locum habet Cour. et sic fere complendum: — ἀγνοεῖν, οἰόμενος δὲ ὡς οὐκ ἐπιτήδειον ὄντα ταῦθ' ὑπηγεῖν ἀπεθροισθαι, ἀλλὰ etc. quippe secutus maxime Apuleji verba: stupore mentito defixus haerebam ut ignarus operis. Quod enim rebar ut minus aptum et huiusmodi ministerio satis inutilem me ad quempiam alium laborem legatum iri, vel otiosum certe cibatum iri; sed frustra. Mihi haec omnia in textu Graeco, etsi non lecta, facile tamen intelligi posse videntur. h) ὥστε] „Ita recte Fl. H. Par. etc. ὥστε male J.“ i) ὑπὸ] „Et sic esse in Fl. notabat Solanus; est et in cett.“ k) αἷς] etc. 2956. 3011. 72. 90. sed ὡς 2954. Fl. et cett. Edd. l) τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου] Sic Edd. sed τοῦ δεσπ., τ. χεῖρα Cour. nescio unde.

gunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem (*expertus essem*): ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis

trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum exspectare heri. Emaciatius ergo et imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitorii, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus negotii. Dominus (ni-

ὁ δεσπότης ἔωθεν τ) ἐπιδείξ μοι τὰ λάχανα, ἐκόμεζεν εἰς P. 611.
 τὴν ἀγοράν· καὶ παραδοὺς τοῖς ταῦτα πιπράσκουσιν, ἡγά-
 με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἴτα ἐκεῖνος μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ
 ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς η) ἐπηγεν, ἐγὼ δὲ ἐν
 ταύτῃ εἰστήκειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε
 βίος. πρῶτον μὲν ἐπεὶ χειμῶν ἦδη ἦν, κἀκείνους οὐδὲ
 αὐτῷ ο) στρώμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ ἀνυ-
 πόδητος ρ) πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν ς) σκληρὸν, καὶ ὄξυν
 ἐπάντου, καὶ φαγεῖν γ) τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, Θρι-
 δακας πικρὰς, καὶ σκληρὰς. Καὶ ποτε ἐξιόντων ἡμῶν εἰς 44
 τὸν κῆπον ε), ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος στρατιώτου ε) στο-
 λὴν ἡμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ
 Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπουρὸν, ὅποι ἀπάγει· u) τὸν

m) ὁ δεσπότης ἔωθεν] ἔωθεν 72. 90. 2954. 3011. ὁ δὲ in
 tribus his posterioribus. ὁ οὖν vulgo in Edd. Omnino abest
 particula α γγ. quem recte secutus est Cour. η) τοῖς φυ-
 τοῖς] τῷ φυτῷ 72. 90. 2954. 3011. οἱ αὐτῷ] αὐτῷ 72. 2954.
 2956. Fl. αὐτὸς 90. et 3011. unde Cour. conj. αὐτὸς αὐτῷ.
 ρ) ἀνυπόδητος] „Sic jam Edd. cum supra hoc dialogo his,
 ter haberent ἀνυπόδητος, quod posterius etiam adscriptum in
 marg. A. 1.“ q) πάλιν] „restitutum ex L. Πάνυ Edd. prio-
 res omnes.“ πανυ etiam 72. 90. 2954. et 3011. sed πάλιν 2956.
 Cour. γ) φαγεῖν] τὸ φαγεῖν 3011. 2954. Fl. unde Cour. conj.
 καὶ τὸ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν Θριδακας πικρὰ καὶ
 σκληρὰ. ε) εἰς τὸν κῆπον] εἰς τὴν πόλιν conj. Cour. Vid.
 Adnot. ι) ἀνὴρ γενναῖος στρατιώτου] ἀνὴρ, γενναῖον
 στρατιώτου 2955. narrante Bel. u) ὅποι ἀπάγει] Sic Bip.
 Schm. Cour. probante Belino e Fl. 2956. et 3011. pro vulg.
 οπου ἀπάγει.

miram) mane imposita mihi haberet, nedum ut mihi: et
 olera deportabat in forum, quod sine solois, lutum mo-
 do humidum, modo rursus
 etque cum vendentibus tra- durum atque acutum calca-
 didisset, retro me in hor- rem: cibi vero hoc solum
 tum agebat. Tum illo fo- ntriusque esset, lactucas
 diente, et plantante, aqua- amarae ac durae. Aliquando
 mae plantis inducente, va- exeuntibus nobis in hortum,
 cuus ego adstabam. Erat adest vir procerus, veste
 autem vehementer molesta, militari, ac primum Italo-
 quam tum vitam agebam. rum nos lingua alloquitur,
 Primo quidem quod hiems interrogans olitorem, quo
 jam esset, et ille neque, me asinum abduceret? Hic;
 unde stragula sibi omeret,

- p. 611. ὄνον ἐμέ· ὃ δὲ, αἶμαι, τῆς φωνῆς ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο x). ὃ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερορῶμενος, παῖσι τῇ μάστιγι τὸν κηπουρὸν· ἀφ' αὐτοῦ συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν ὁδὸν ὑποσπάσας γ) ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ x) ἐκ τῆς ὁδοῦ· ὃ δὲ α) τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὃ δὲ, ὥσπερ ὑπ.
- p. 612. αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ἀκινδυνότατον b), σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ῥίπτει πόρρω, εἴτα αὐθις ἔπαιε κείμενον. ὃ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὃ δὲ δέσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπολείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βα-
 45 στάσας ἐπ' c) ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ τινι ἐπέδωκε d) γεωρ-

x) ἀπεκρίνατο] τὸν κῆπον addit 2956. errore librarii, ut opinatur *Bel.* γ) εἰς τὴν ὁδὸν ὑποσπάσας] Sic *Cour.* e 72. 2956. et 3011. Vulg. ὑποσπᾶσας, εἰς τ. ὁδ. sed εἰς τὴν ὁδ. ὑποσπᾶσας 90. 2) τῇ] τῶν conj. *Cour.* satis probabiliter. α) ὃ δὲ] „καὶ ὅς] Sic P. (et 2956.) cum J. *Ald. Par. H.* etc. Ὁ δὲ *FL.*“ Cum *FL.* consentiunt Codd. 3011. 2954. 90. 72. quos, probante *Bel.* secutus est *Cour.* qui jam supra ad cap. 23. ad voces ἡ δὲ monuerat, amasse hunc scriptorem tales earundem vocum in initiis membrorum repetitiones. b) ἀκινδυνότατον] „Sic Edd. recte, excepta *FL.* quae ἀκινδυνότατον.“ c) ἐπ'] „deest in P. adest in *FL.* aliisque. d) ἐπέδωκε] „constans Edd. lectio.“ Mallet *Solan. ἀπέδωκε.*

linguae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut qui contemptui habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, et, si surrexisset, gladio se hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tutissimum, abstra-

ctum ei gladium longe abiecit, tum denuo jacentem ferit. Ille, intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam suo socio colendum dat: ipse vero, metu imminentis in via periculi, se mecum apud quendam in

γαῖν· αὐτοὺς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς ὁδοῦ· ε) δεδιώς, p. 612.
 κρύπτεται ἅμα ἔμοι, πρὸς τινας τῶν ἐν ἅσπει συνήθων.
 τῇ δὲ ς) ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς, οὕτω ποιοῦσε· τὸν μὲν
 ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν
 ποδῶν καμίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακῃ, ἐς οἶκημα γ) ὑπερῶον,
 καπεῖ μα δ) ἄνω συγκλείουσιν, ὃ δὲ στρατιώτης, ἐκ τῆς
 ὁδοῦ τότε ι) μόλις ἐξαναστὰς ς), ὡς ἔφασαν, καρηβαρῶν
 ταῖς πληγαῖς, ἤκει εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώταις
 ποῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχὼν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κηπουροῦ.
 οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες λ), μαρθάνουσιν, ἔνθα ἤμεν
 κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πόλεως ἄρχον-
 τας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ πέμπουσι τῶν ὑπηρετῶν m) καὶ τοὺς
 ἔνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κτείνουσιν· ὡς δὲ προῆλθον,
 ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνεται. οἱ μὲν σὺν στρατιώταις ἔν-
 δον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρὸν, καὶ τὸν ἐκείνου ὄνον· ὁ δὲ p. 613.
 δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολειφθῆαι ἔλεγον, οὔτε ἄνθρωπον, οὔτε
 ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ

ε) ἐκ τῆς ὁδοῦ] ἐκ τοῦ φόβου conj. Cour. In *Apulejo* enim
 est: quoad *capitalem causam evaderet*. ς) τῇ δὲ] Sic *Schm.*
 et *Cour.* e 2956. et 3011. pro vulg. τῇ δ'. γ) οἶκημα] de-
 est in 90. et 3011. δ) καπεῖ με] „κακίμα J.“ Sic et *Ald* 2.
 ι) τότε] *note* conj. *Cour.* ut jam *Solano* placuerat, probabi-
 liter. κ) ἐξαναστὰς] „ἐπαναστάς *Ex. Fl.* Vulgata vero est
 in P.“ Et in 2956. sed ἐπαναστάς in 3011. 2954. 90. et 72.
 λ) συνελθόντες] ἐλθόντες *Gorl.* 3011. 2956. 90. 72. sed
 συνελθ. 2954. et *Fl.* m) τινὰ πέμπουσι τῶν ὑπηρετῶν]
 Sic *Cour.* e 90. et 3011. sed τινὰ τῶν ὑπ. πέμπουσι vulgo.

urbe familiarium occultat.
 Postero die, consilio habito,
 ita faciunt. Meum domi-
 num arca abscondunt, me
 autem pedibus suspensum
 per scalas sursum portant in
 supernum quoddam cubicu-
 lam, ibique supra includunt.
 At miles, aegre de via cum
 surrexisset, ut dicebant,
 capite a plagis adhuc gravato
 in urbem venit, et commi-
 litonibus suis collocutus,
 narrat olitoris audaciam.

Illi, coitione cum eo facta,
 ubi occultati essemus explo-
 rant, ac magistratus urbis
 adhibent. Illi lictorum quen-
 dam intro mittunt, ac pro-
 dire, qui intus essent, om-
 nes jubent: his prodeunti-
 bus, nusquam comparet oli-
 tor. Milites ergo intus esse
 ajunt olitorem, meque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum
 ibi aliud confirmant, neque
 hominem, neque asinum.
 Tumultu vero in angusto

p. 613. τούτου n) γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν, τίνες εἶεν ο) οἱ βρωῖντες, διακύνπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθύς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώμεσαν ψευδῇ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερουνῶντες, εὐρίσκουσι p) τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῇ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμοτήριον ἐπεμψαν q), λόγον τῶν τετολημμένων ὑπέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις παρέδωκαν r). πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπερώων, καὶ προδόντι τὸν ἐαυτοῦ δεσπότην, κᾷκτοτε ἐξ ἐμοῦ πρώτου s) ἤλθεν εἰς ἀν-
 46 θρώπους ό) λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου παρακύνψας. Τῇ δέ u) ὑπαιφαι, τί μὲν ἐπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ ἐμὸς x) δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ἀνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφέδρα πλουσίου, πόλεις τῶν ἐν Μα-

a) ἐκ τούτου] ἐκ τούτων 3011. 2956. 90. et 72. ο) εἶεν] ἂν εἶεν emendari jubet *Bel.* p) εὐρίσκουσιν] καὶ εὐρ. 2956. q) ἐπεμψαν] Sic 2956. 3011. *Schm.* *Cour.* et marg. A. 1. pro vulg. πέμπουσι. r) παρέδωκαν] Sic P. Gorl. 2956. marg. A. 1. *Schm.* *Cour.* παρέδωσαν 72. 90. 3011. ἐπέδωκαν 2954. *Fl.* et cett. Edd. s) πρώτου] πρώτον conj. *Cour.* rectius haud dubie. t) ό] deest in 90. et 3011. u) τῇ ό) Sic 2956. 3011. *Schm.* *Cour.* pro vulg. τῇ ό). x) ὁ ἐμὸς] „Sic jam Edd. Ali- ter supra c. 39. fin.“

vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus et omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto, statim exclamare: alteri in monda- cio deprehendi. Ingressi magistratus et perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem

deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, et sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, De prospectu asiui. Postridie olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque et viginti drachmis Atticis. Quae me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Ma-

κεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· οὗτος τέχνην εἶχε ταύ- p. 613.
την· τὰ ὄψα τῇ δεσπότῃ ἐσκεύαζε, καὶ εἶχε καὶ γ) ἀδελ-
φὸν σύνδουλον, ἄρτους πείτειν, καὶ μελίπηκτα κινῶν ἐπι-
στάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοί, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, p. 614.
καὶ κατέλυνον ἐν ταύτῃ z), καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον
ἀναμειγμένα, καὶ μετὰ α) ταῦτα κἀμέ ἴστασαν, ἐνθα κατε-
λυνον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου πολλὰ λεί-
ψαντα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῖων καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ
ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καταλείσαντες ἔσθον ἐμὲ μετὰ
τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες,
ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι· κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις
προθεδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρ-
δεισι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἐμωτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάννυ
ἐγχερίζομην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω,
τὰ μὲν πρῶτα b) οὐδὲν ἡσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς
ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, κἀμοῦ ἔτι ἐν
φύβῳ καὶ φειδοῖ c) κλέπτονος τὰ ἄριστον. ἐκεῖ δὲ καὶ

γ) καὶ z) Hoc alterum καὶ omittunt *Fl.* 3011. *Schm.* retinuit *Cour.*
secundum 72. 29 4. et 2956. z) ταύτῃ] „Nihil mutat *Fl.*“
a) μετὰ] κατὰ *mallt Cour.* κατὰ ταῦτα, i. e. ὡς αὐτῶς. b) τὰ
μὲν πρῶτα] ταμετηρῶτα una voce *A.* 1. et 2. c) φειδοῖ]
φειδῶ 72. 90. 2954. 3011.

cedoniam maxima, Thessa-
lonice. Hic artem habebat
istam. Pulmentaria para-
bat domino; habebatque
conservum fratrem, panes
coquere, et mellita concin-
nare edulia doctum. Hi fra-
tres contubernio semper eo-
dem utebantur, diversaban-
tur in eodem, et permixta
sibi invicem artium instru-
menta habebant. Deinde
mihi etiam sua in cella sta-
bulum tribuunt. Hic post
coenam heri reliquias ambo
multas eo conferunt, car-
nium alter et piscium, alter

panum et placentarum. Ipsi
deinde, me cum his intus
incluso, dulcissimaque mihi
mandata custodia, lavatum
abeunt. Et ego, apposis
mihi hordeolis longum vale
dicens, artibus me et lucris
dominorum trado; ac longo
post intervallo humano me
cibo prope saburro. Illi
domum reversi primo nihil
de mea liguritione sentire,
prae multitudine eorum,
quae erant apposita, et quod
adhuc cum metu et parsi-
monia quadam furarer pran-
dium. Cum vero jam om-

p. 614. τέλοςν ἤμην d) αὐτῶν καταγρούς ἄνοιαν e), τὰς καλλίστας
 τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ
 ἤσθοντο ἤδη τῆς f) ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα γ) ἄμφω ὑπο-
 πτον ἐς h) ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτε-
 ρον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυτον i) ἄλεγον,
 καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθ-
 47 μὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βλον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τροφῇ,
 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν k)
 ἐγέγονε, καὶ τὸ δέσμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστειλεν. οἱ
 p. 615. δὲ γενναϊότατοι, μέγαν l) τέ με καὶ πλοῖα ὀρεῶντες, καὶ
 τὰ κρηθίδια μὴ δαπανώμενα m, ἀλλ' ἐν ταύτῃ n) μέτρον
 ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἐρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν,

d) ἤμην] abest a 72. 90. 2954. 3011. adest in Fl. et 2956. e) ἄνοιαν] Sic recte cum Edd. vulgaribus Fl. et 2954. sed ἄγνοιαν Gorl. 72. 90. 2956. 3011. applaudente Lennep. ad Phalar. Ep. p. 216. Intellige stultitiam, i. e. non ignorantiam vel inscitiam, sed inconsiderantiam, incuriam, securitatem temerariam. "Ανοια et ἄγνοια frequenter inter se confundi vide ad Charon. c. 15. Tom. III. p. 459. sq. f) τῆς] „τὰς Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P.“ g) τὰ μὲν πρῶτα] „τὸ μὲν πρῶτον Fl. Ταμενπρῶτα uno verbo J. H. S. hic et deinde. Tribus verbis B. 1. Par. et sic Fl. in sequentibus.“ A. 1. et 2. et hic, et supra, et infra constanter ταμενπρῶτα una voce. h) ἐς] Sic Gorl. 72. 90. 2956. 3011. Cour., pro vulg. πρὸς. i) ἀναίσχυτον] „ἀνίσχυτον male J.“ Et A. 2. k) καλὸν καλὸν male 3011. l) οἱ δὲ γενναϊότατοι, μέγαν] οἱ δὲ γενναϊότατοι (Cour. teste, sed γενναϊότατον secundum Bel.) μοι μέγαν 3011. οἱ δὲ γενναϊότατοι... μέγαν, super lacuna οἱ, subter μοι, notato. Unde Cour. conj. οἱ δὲ γενναϊότατοι ἀδελφοὶ ἐμοὶ δισπόσαι μέγαν etc. m) δαπανώμενα] „δαπανώμενα J.“ Ex A. 2. repetitum vitium. n) ταύτῃ] „αὐτῇ Ex. Fl. Nil mutat P.“

nino, damnata illorum amen-
 tia, pulcherrimas quasque
 partes et alia multa devora-
 rem, ipsique damnum jam
 sentirent; principio de se
 invicem suspicari aliquid, ac
 furem alter alterum, et
 communium raptorem, et
 impudentem dicere, ac sol-
 licitam uterque de caetero
 curam, ac dinumerationem
 partium adhibere. Ego in-

terim voluptuariam agere
 vitam ac delicatam, ut cor-
 pus meum de consueto cibo
 speciosum rursus fieret, et
 corium efflorescente pilo ni-
 teret. Illi autem boni viri,
 obesum me et pinguem cum
 viderent, nec consumi ta-
 men hordea, sed eandem
 servare mensuram, in su-
 spicionem audaciae meae ad-
 ducuntur. Itaque progressi,

καὶ προσελθόντες ο), εἰς εἰς τὸ βαλανεῖον ρ) ἀπιοῦντες, ἔπειτα p. 615. τὰς θύρας συγκλείοντες, προσβαλόντες ὅπῃ τινα τὰ ὄμματα τῆς θύρας q), ἐσκοπαῦντο τᾶνδον r). καὶ γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν s) εἰδώς, ἡρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἰτα δὲ τοὺς ὁμοδοῦλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν t) θείαν, καὶ γέλωι πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν u) ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρατό τινα x), ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, ἐξανίσταται y) τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἰσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερῖδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἰσω. καὶ γὰρ σφόδρα ἠχθόμην ἐπὶ z) τοῦ δεσποῦτος κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐλασκῶς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ

ο) προσελθόντες] „restitutum ex Fl. προσελθόντες Edd. cett.“ Sic et 2956. et 3011. p) εἰς τὸ βαλανεῖον] ἐπὶ βαλ. 3011. et 2956. q) ὅπῃ τινα τὰ ὄμματα τῆς θύρας] „Vulgatam hanc etiam esse in Fl. notat Sol.“ Transpositio haec est verborum, huic scriptori admodum frequentata. r) τᾶνδον] τὰ ἔνδον Var. Lect. ap. Cour. s) τοῦ δόλου μηδὲν] μηδὲν τοῦ δόλου minus suaviter 2956. 3011. 90. t) τὴν ἐμὴν] τὴν ἐμοῦ e 2956. notaverat et probaverat Bel. cupidius a Schm. arreptum: nam legitur ibi, teste Cour., τὴν ἐμοῦ ἐμὴν, quarum vocum alterutrum spuriam esse patet: ἐμοῦ autem esse, probat Cour. e stylo Lucii proprio. Cf. c. 48. 49. e. a. u) αὐτῶν] αὐτὸς mallet Cour. x) τινα] τισιν 3011. 2954. 90. 72. unde Cour. conj. τί ἐστίν. y) ἐξανίσταται] καὶ ἐ. vulgo. Sed omissum καὶ in Gorl. 2956. 3011. Schm. et Cour. z) ἐπὶ] ἐπὶ Gavel. conj. non improbante Reitzio. At vere legitur ἐπὶ, i. e. teste, arbitro, coram hero; de qua praepositionis potestate dictum ad Catapl. c. 27. Tom. III. p. 623. sq.

tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, et oculis rimae cuidam admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium: deinde conservos ad spectandum me advocant, et risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum au-

diret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, et introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a (coram) domino ut furem simul et liguritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac

- p. 615. γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἶσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον; ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθῆναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλω ὄντι καταφαγεῖν, κρέα, λοιπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν γάρῃ α) καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους β), τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπι- κεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλὸν μοι προσ-
 p. 616. μειδιῶσαν, καὶ μαθὼν, ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίσιων γ) τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλῳτι. καὶ τις εἶπε, καὶ πίνεται οἶνον οὗτος ὃ ὄνος, ἣν τις αὐτῷ ἐγκερασάμενος ἐπιδῶ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε δ), καὶ γὰρ τὸ
 48 προσερχθῆν ἐπιον ε). Ὁ δὲ, οἶον εἰκὸς, ὁρῶν f) με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικη- τῶν τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον·

a) μὲν γάρῃ] „μὲν ἐν γάρῃ Pell.“ At conferri jubet *Cour.* locum *Longi* Ed. Schaeft. p. 89. γλῶσση — κλαύσεται καὶ αἵματι κείσεται πολλῶ. b) κατακειμένους] „Sic Edd omnes.“ Voluerant *Guyet.* et *Solan.* κατακίχυντους. Vide not. praeced. c) ἡρίσιων] „ἡρίσιον Ex. Fl. Vulgatam firmat P.“ d) ἐκέλευε] ἐκέλευσε *Cour.* nescio unde, in gratiam, credo, Aoristi *ἔπειον*, quod in ipsius Codd. legitur. e) *ἔπειον*] Sic non solum *Fl.* sed etiam omnes Mss. et hinc *Schm.* et *Cour.* recte: nam quod in Edd. vet. plurimis reperitur, *ἔπειον* natum est e studio hujus verbi tempus cum Imperfecto ἐκέλευε conciliandi. At diversa tempora inter se conjuncta et alibi occurrunt, ut *Alex.* c. 5. *ἐπαίδευσε* τε αὐτὸν, καὶ *διετέλει* etc. ibid. c. 57. extr. *ἀνεκόπη* τῆς ὁρμῆς, καὶ *ἀνεπαυώθη*. *Herodot.* c. 2. *Hermot.* c. 81. *Timon.* 50. *Diall. Deor.* XIX, 1. ibique *Adnot.* Cf. supra cap. 3. f) ὁ ὄνος] „deest in *Fl.*“ ἐμὲ 2956.

primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, et esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo et oleo positos, partim perfusos sinapí. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicram salutem futurum, licet jam impletus cibis tamen

prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet dominus, et ego oblatum bibo. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare et insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, et alterum tantum. Me autem liberto

ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τῶν αὐτοῦ τινὶ νεανίσκῳ γ), p. 616, καὶ εἶπε κατηγεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν (δυναμην h). τῷ δὲ γε ῥάδια ἦν πάντα· ὑπήκουον γὰρ εὐ-
 θὺς i) εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλί-
 νεσθαι με ἐπὶ κλίνης, ὥς περ ἄνθρωπον k), ἐπ' ἀγκῶνος
 ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρ-
 χεῖσθαι, ἐπὶ τοὺς δύο ἐκανιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατα-
 νεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνάς, καὶ πάνθ' ὅσα
 ἰδυνάμην μὲν, καὶ διχα τοῦ μαθαίνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ
 πρῶγμα περιβόητον ἦν, ὅνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπάτης,
 παλαίων, ὀρχούμενος l). τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι m) πρὸς τὰς
 φωνάς ἀνένευον ἐν καιρῷ n), καὶ κατένευον· καὶ πλεῖν δέ,

g) νεανίσκῳ] „νεανίσκῳ νεανίσκῳ Fl. sed eodem redit.“ In Fl. autem est, ut in 2954. τινὶ τῶν αὐτοῦ νεανίσκῳ, in quo offensi sequentes Editores, suum secuti iudicium, νεανίσκῳ mutarunt in νεανίσκων, sed male: nam alio ordine haec alibi leguntur, nempe: τῶν αὐτοῦ τινὶ νεανίσκῳ in 3011. et 2956. sed rectius τῶν αὐτοῦ τινὶ νεανίσκῳ in 72. et 90. et hanc unice veram lectionem restituit Cour. h) δυναμην] ἄν addi iubet Bel. pertinaciter imperitiae suae immanens. i) εὐθὺς] Sic 2956. et Fl. cum Edd. cett. εὐθὺ 71. 90. 2954. 3011. k) ἀρ-
 φρωπὸν] ἄνθρωπος 2956. l) ὀρχούμενος] ὄνος ὀρχούμενος 72. 90. 2954. 3011. quam repetitionem vocis ὄνος, ex *Apuleji* verbis: *luctantem asinum, saltantem asinum, jocantem asinum* probatam, ut credebatur, adiuvisit Cour. ita tamen, ut scribi mallet: ὁ ὄνος ὁ τοῦ δεσπότου — ὁ ὄνος ὁ ὀρχούμενος. Mihi quidem utraque mutatio jejuniior esse videbatur, efficacius contra multo asyndeton non repetito asino. m) ὅτι] Itē 72. 90. 2954. 3011. in quo postremo Cod. *Belinus* narrat *ἵστι* legi, errore, nisi fallor, typographico. n) ἐν καιρῷ] „non habet Fl.“

cnidam suo adolescenti tra-
 dit, et docere iubet, quibus
 faciendis maxime illum
 oblectarem. Facilia huic
 fuere omnia. Statim ego
 obediebam, docilis ad om-
 nia. Ac primum accumbere
 me in lecto ut hominem,
 cubitu nixum, instituit.
 Deinde etiam luctari secum,
 quin etiam saltare, in duos
 pedes erectum stare, et an-

nuere et renuere ad voces,
 et quaecunque potnissem
 etiam sine disciplina facere.
 Celebratur ergo res fama,
 Asinus domini, potor vini,
 luctator, saltator. Maxi-
 mum vero illud, quod ad
 voces annuebam opportune,
 et renuebam: et, si quando
 bibere vellem, poscebam,
 oculis movens pincernam.
 Atque illi quidem rem mi-

- p. 616. ὁπότε ο) θελήσαιοι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς p) τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα q) ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τροφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοϊαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ r) νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ p. 617. ἀναίσθητον. καὶ σκευὴ μοι ἦν πολυτελής ε)· καὶ στρώματα πορφυρᾷ ι) ἐπιβάλλομαι υ)· καὶ χαλινούς εἰσδεχόμεν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ x) πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξηπτοπό 49 μου μέλος μουσικώτατον ἐκφωνοῦντες γ). Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο z) ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θίαν παρῆξιν α) ἀνδρῶν, ὅποιοι πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότες b). καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν

ο) ὁπότε] εἴ ποτε vult *Bel.* quam temeritatem h. l. notat *Cour.* p) τοῖς ὀφθαλμοῖς] „τοῖς ὀφθαλμοῖς *Fl.*“ q) τὸ πρᾶγμα] abest a go. et 3011. r) τοῦ] abest a go. 2956. 3011. s) σκευή — πολυτελής] „σκευή — πολυτελὴ *Fl.*“ Sic et 3011. referente quidem *Bel.* ι) πορφυρᾷ] πορφυρᾷ A. 1. et 2. vitium jam saepe notatum. υ) ἐπιβάλλομαι] „ἐπιβάλλομαι *Fl.*“ x) καὶ χρυσῷ] „deest in *Fl.*“ γ) ἐκφωνοῦντες] „ἐκφωνοῦντες *Fl.*“ z) δεῦρο] suspectum *Solano.* *Cour.* conj. ἐς Βέροαν. Vid. c. 34. extr. a) παρῆξιν] „παρῆξιν marg. A. 1.“ παραξί 3011. narrante quidem *Bel.* b) εἰδότες] Aut hic aliquid deesse suspicatur *Cour.* aut male rem explicatam ab auctore. *Apulej.* sic: *Munus gladiatorum spectaculis pollicitus, tunc Thessalonicam accesserat, nobilissimas ferarum et famosos inde gladiatores comparaturus. Jamque ex arbitrio dispositis coemptisque omnibus, domuitionem parabat.*

rabantur, ut plane inusitata, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, et tergo portare dominum, et cursum currere minime molestum, et quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat sumtuosus, et stragula mihi purpurea injiciebantur, et frena reci-

piebam argento atque auro distincta, et tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur. Venerat autem Meneclēs noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: et viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam instabat profectio. Mane igitur eximus, et ego dominum portō,

παρμακευῆ, καὶ ἄφικτο ἡ πορεῖα. ἐξελαύνομεν c) ἔωθεν· p. 617.
 καὶ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον εἴη d) τῆς ὁδοῦ
 τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κα-
 τέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θίαν οὐκ
 ἠπάγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προση-
 λυθεῖ ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ παλυπράσσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπων
 τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπό-
 της τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ περικῶν παρὰ τὸν πότον
 ἰδεῖν με, καὶ τὰ παραδόξα ἐκείνα τὰ ἐν ἐμοὶ e) παίγνια
 ἐν τῷ δεικνῶ παρατίθει. Ὁ δὲ ἐμός ἐπιστάτης πρόσδοον 50
 εὔρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πένυ δραχμῶν. κατακλίσας γάρ με
 ἐνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ f) τοῖς βουλευμένοις ἰδεῖν ἐμέ καὶ
 ταῖα παραδόξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱ δ'
 εἰσκόμιζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἰδοδίων, μάλιστα τὰ ἐχθρὸν
 εἶναι ὄνον γαστρὶ δοκοῦν g). ἐγὼ δὲ ἡσθιον. ὥστε ὀλί-
 γων ἡμερῶν τῷ δεσπότη καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν,
 μέγας τε καὶ πῶν δεινῶς ἤδη ἐμεγόναιεν. καὶ πατε γυνή

e) ἐξελαύνομεν] οὐν vulgo addunt cum Fl. et 2956. rectius
 omittunt 72. 90. 2954. et 3011. Cf. cap. 43. not. m) in Varr.
 Lect. d) εἴη] Sic Schm. et Cour. e 311 2956 90. et 72.
 pro vulg. ἦν. e) τὰ ἐν ἐμοὶ] Articulum vulgo neglectum re-
 stituerunt, movente Belino, Schm. et Cour. e Gori. 72. 90.
 2956. et 3011. f) καὶ] abest a 72. 90. et 3011. g) δοκοῦν]
 abest ab iisdem et 2954.

sicubi regio esset in via
 aspera, et ad vehendum
 curru difficilis. Cum vero
 Thessalonicem venissemus,
 non erat quisquam, qui ad
 spectaculum non festinaret,
 et ad me videndum. Nam
 fama de me e longinquo
 praecurrerat, quam mul-
 tas agere personas possem,
 quam humanum in morem
 saltare atque luctari. At do-
 minus nobilissimis suorum
 civium in vino me ostende-
 bat, et mirandos illos in me
 huius producebat in coena.

Meus vero magister re-
 ditum de me multarum
 plane drachmarum reperce-
 rat. Intus enim conclusum
 me et stabulantem habebat,
 et me atque admiranda illa
 opera mea videre volentibus
 mercede intercedente ap-
 riebatur januam. Hi infere-
 bant alius aliud quid cibi,
 maxime, quod inimicum
 asini alvo videretur. Ego
 vero devorabam. Itaque in-
 tra paucos dies, cum hero
 meo et civibus aliis cum
 pranderem, magnus et ve-

p. 618. ξένη, οὐ μέτρια ἢ) κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανή ι), παρελθοῦσα εἶσω*) ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά μου θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν, τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ, τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδεύματων εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα λ)· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρόν αὐτῷ λ) ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσεσθαι m)· κἄκεῖνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ n) ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει 51 τὸν μισθόν. Καπειδὴ ἐσπέρα τε ἦδη ἦν, κἄν τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς ο) ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἔκαθειδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὗρομεν πάλας ἀφικμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. κεκόμιστο p) δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακά, καὶ στρώματα εἶσω κατέθεντο, καὶ χαμένιον ἡμῖν εὐπρεπές q) ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες αὐ-

b) μέτρια] μετρία Reitz. Bip. et Schm. i) ἱκανή] ικανή Salm. sola. i) εἶσω] ἴσω Var. Lect. ap. Cour. k) παρελθοῦσα] προελθοῦσα Var. Lect. ap. eund. l) ἀδρόν αὐτῷ] αὐτῷ αὐτῷ Cour. nescio unde. m) ἀναπαύσεσθαι] „Sic J. H. Ald. (1. et 2.) S. Fr. Ἀναπαύσεσθαι Fl. B. 1. (et 3.) Par.“ Sic Cour. e quatuor Codd. licet malit ἀναπαύεσθαι. Sed Futurum, quod etiam in 90. et 3011. est, ferri potest, non minus certe, quam πωλήσειν cap. 46. in post ἔγωγε, et similia, de quibus nonnulla ad Piscat. c. 27. n) καὶ] abest a 90. et 3011. o) ἡμᾶς] „omittit Fl.“ p) κεκόμιστο] Sic Cour. e Fl. (in qua tamen Reitz. narrat ἡκεν. legi) et quinque Codd. quibus etiam Gorl. accedit. Vulg. ἐκκόμιστο. q) εὐπρεπές] Sic Edd. et Codd. excepto 72., ubi εὐπρεπές, i. e. paratum, ex-

hementer pinguis jam evaseram. Aliquando peregrina mulier, non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa, ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo cum magistro, et mercedem illi luculentam pollicetur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecisset.

Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret, sive minus, mercedem capit. Vespera jam erat, de convivio nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; et mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, et stragula vestis intus deposita, et humi stratum nobis decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante

τοῦ που ρ) πλησίον πρὸ τοῦ θωματίου ἐκάθευδον· ἡ δὲ λυ- p.618.
χρον ἐπὶ δὸν ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον· ἔπειτα ἀπο-
δυσσμένη, παρέστη τῷ λυχρῷ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ
τινὸς ἀλαβάστρου προχεαμένη, τοῦτο αἰετίζεται, καὶ με δὲ
μυρίζει ἐνθεῖν), μάλιστα τὴν ῥινά μου μύρων ἐνέπλησεν),
εἰς με κατεφίλησε), καὶ οἱ πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ
ἄνθρωπον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς φορβευῆς x) ἐπιλαβο- p.619.
μένη γ) ἐπὶ τὸ χαμᾶνιον εἰλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακα-
λέσαντος z) εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἶνον δὲ παλαιῷ a) ὑπο-
βιβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ b) τοῦ μύρου οἰστρογμένος, καὶ
τὴν παιδίαν δὲ *) ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφό-
δρα ἡπόρου, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ

peditum; quam lectionem nihilum ista auctoritate fretus rece-
pit *Cour.* De discrimine harum vocum et frequente earum
permutatione vid. omnino *Hemsterh.* ad *Diall.* *Marr.* X. extr.
Tom. II. p. 448. sq. ρ) που] „non habet *Fl.* ποῖ in *Varr.*
Lectt. ap. *Cour.* a) ἐνθεῖν] monente *Cour.* cum antecedd.
iunxi, quum in prioribus Edd. commate, vel colo, post μυρί-
ζω posito, ad seqq. referretur. Cf. c. 9. et 20. extr. ι) ἐνέ-
πλησεν] „Sic Edd., excepta J. et V. 2. Sed *Ald.* 1. vulgatam
servat.“ Nec non A. 2. B. 1. et 3. Quid autem J. et V. 2.
exhibent? u) κατεφίλησε] καὶ ἐφίλησε *Gorl.* 72. 90. 3011.
x) φορβευῆς] Sic *Cour.* secundum lectionem *Cod.* 2956. φορ-
βευῆς, quam, suadente *Bel.*, *Schm.* recepit pro vulg. φορβυῆς.
Vid. *Hezych.* ejusque *Commentt.* γ) ἐπιλαβομένη „λαβο-
μένη *Fl.*“ Sic etiam 72. 2951. et 2956. z) παρακαλέσαν-
τος] Sic *Cour.* e quinque Codd. pro vulg. παρακαλέσαντος.
a) παλαιῷ] πολλῷ vulgo addunt convenienter cum Codd. P.
72. 90. et 3011. omittunt 2954. 2956. et *Fl.* et cum his recte
Cour. In *Fl.* tamen *Reitz.* tradit legi πολλῷ. b) τῷ χρωτὶ]
„Nihil mutant Edd.“ *Ἐρωτ.* conj. *Guyet.* χροματι *Reitz.* sic
etiam *Cour.* aut τῷ χρωτὶ τοῦ μου μυλακωτέρω οἰστρ. *) δὲ]
quod vulgo deest, restituit *Cour.* e 72. 90. 3011.

cellam cubitum eunt: illa
vero lucernam intus accen-
dit magnam igne lucentem.
Tum exutis vestibibus lucer-
nae adstat nuda integra, fu-
soque de alabastro unguento
se ungit, et me quoque;
inprimis vero nares mihi
unguentis implet. Deinde
osculis me invadit, et tan-
quam cum amasio suo, et

homine, colloquitur, et me
capistro prehensum trahit
in stratum. Ego vero ter-
tio quodam hortatore ad hoc
nihil indigens, et vino an-
tiquo multo madidus, et
unguenti odore stimulatus,
et puellam videns pulchram
undique, acclinor. Sed
vehementer in eo anxius
eram, quomodo mulierem

p. 619. ἔξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίᾳς ἀλλ' οὐδὲ τοῖς c) ὄνοις
 συνήθως ἔτυχον ἐφαψάμενος d), οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην
 ὄνον· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς θεός οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
 οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖη), καὶ γὰρ, ὥσπερ ἀνδρο-
 φόνος, καλὴν θάσω δίκην. ἡγνούουν δὲ οὐκ εἰς θεὸν δεδιώς. ἡ
 γὰρ f) γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ ταύτους ἔρατι-
 κοῖς, προσκαλουμένη g), ὥς εἶδεν h) οὐ κατέχοντα, ὥς-
 περ ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με, καὶ ἄρματα, εἰ-
 σω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδιδόκειν ἔτι, καὶ
 ὀπίσω ἀπήγον ἑμαυτὸν ἀτρέμα· ἡ δὲ τῆς τε σφύρας τῆς
 ἐμῆς εἶχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ φεύ-
 γον i). ἐπεὶ δὲ ἀκριβοῦς ἐπέλαθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν
 πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοι-
 πὸν ὑπηρετοῦν, ἐννοοῦμενος, ὥς οὐδὲν εἶην k) κακίων τοῦ

c) τοῖς] τῆς conj. Cour. admodum probabiliter. d) ἐφαψάμε-
 νος] ἀψάμενος 72. 90. et 3011. e) διασπασθεῖη] διασπασθῇ
 Var. Lect. ap. Cour. f) γὰρ] „restitutum ex P. et L. At Edd.
 priores.“ g) προσκαλουμένη] „Ita Edd. Fl. Fr. J. Par.
 H etc. προκαλ. Pell. melius.“ Sic et Sol. et Cour. malunt.
 h) εἶδεν] „οἶδεν male Ex. Fl. Vulgatae suffragatur P.“ i) τὸ
 φεύγον] „τῷ φεύγοντι Pell. melius.“ Cour. vult τὸ φεύγον
 διώκουσα. Mihi, si quid in his video, εἴμετο pro εἶπετο auctor
 scripsisse videtur. Lobeckius ad Phryn. p. 354. tuetur, nisi
 fallor, structuram εἶπετο τὸ φεύγον. k) οὐδὲν εἶην] οὐδενὶ
 ᾧ conj. Bel. paene pueriliter.

inseenderem. Ex quo enim
 tempore asinus fueram, ve-
 nerem ne asinis quidem
 consuetam attigeram, neque
 asina femina fueram usus.
 Verum hoc quoque metum
 mihi non mediocre incu-
 tiebat, ne mulier non cap-
 iens me, laceraretur, et
 ego deinde ut homicida egre-
 gie poenas darem. Ignora-
 bam scilicet, me sine causa
 metuere. At mulier multis
 oculis, iisque amatoriis,
 me alliciens, cum videret
 me non iam continere, tan-

quam ad virum se applicans
 me amplectitur, et tollens
 intra se totum recipit. Et
 ego meticulosus adhuc vere-
 bar, et sensim me subduce-
 bam. At illa lumbis inhae-
 ret meis, ut subtrahere me
 non possem, et ipsa, quod
 fugere videbatur, insequi-
 tur. Cum quidem satis ac-
 curate edoctus essem, adhuc
 deesse mihi aliquid ad volu-
 ptatem et delectationem mu-
 lieris, sine metu quod su-
 pererat subserviebam, cogi-
 tans, non deteriore me.

τῆς Πασιφᾶς μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ p.619.
 Ἀφροδίσια ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς p.620.
 ἀκόρετος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ λ) ἰδαπάνησεν. 52
 Ἄρα δὲ τῇ m) ἡμέρᾳ ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆε, συνθεμένη
 πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶσιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν
 μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἄμα μὲν πλουσιώτερος
 ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ
 ἐπιδειζόμενος n), συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατε-
 χρήσατο ο) μοι p) δεινῶς. καὶ ποτε q) ἔλθων ὁ ἐπιστάτης,
 ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν r) αὐτὸς διδάξας,
 καὶ ἐμοῦ μὴ εἰδότες ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἐνθα ἐκα-
 θεύδομεν, καὶ διὰ τίνος ὀπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἐν-
 δον τῇ μίτρᾳ συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θέᾳ, καὶ
 δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα s) ἐπέθυμῃσε, καὶ πε-
 λεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ
 τῆς θέας παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινι τῶν

- 1) ἐν ἐμοὶ] ἐπ' ἐμοὶ à mes dépens, vel potius ἐπ' ἐμῇ, sous moi, conj. Bel. quae habeat sibi! m) τῇ] „sine articulo Fl.“ Abest etiam in 2954. et 2956. n) ἐπιδειζόμενος] „restitutum ex J. et V. 2. ἐπιδειζόμενος cett.“ ο) κατεχρήσατο] „κατεχρήτο P. Vulgata est in Edd. omnibus.“ Et in 90. 2954. et 2956. sed καχρήτο in 3011. ἐχρήσατο in 72. p) μοι] „Sic Edd. Mou L. P.“ Sic etiam 72. et 3011. probante Bel. q) ποτε] τότε conj. Cour. r) ὡς ἦν] ὡς ἂν conj. Cour. s) δεῖ-
 ξαι ταῦτα, ποιοῦντα] ταῦτα ποιοῦντα δεῖξαι Var. Lect. ap. Cour.

esse Pasiphaës adultero. Mu-
 lier autem adeo erat parata
 ad Venerem, adeo insatiable
 ejus, quae ex coitu pe-
 titur, voluptatis, ut totam
 in me noctem contriverit.
 Cum luce autem surgens dis-
 cessit, pacta meo cum ma-
 gistro iisdem de rebus idem
 noctis pretium. Hic simul
 ditior mea opera factus, et
 ostensurus in me novum
 quiddam domino, cum mu-
 liere me concludit, quae
 guaviter me abusa est. Ali-

quando magister domino
 rem denuntiat, quasi ipse
 docuisset, ac me incio de-
 ducit illum jam vesperi in
 eum locum, ubi concumbē-
 bamus, et per rimam januae
 ostendit me intus cum puel-
 la coeuntem. Ille delecta-
 tus spectaculo, etiam pu-
 blice me ostendere facien-
 tem ista cupiebat. Jubet
 igitur nemini hoc enuntiari,
 ut, inquit, ipso spectaculi
 die producamus hunc in
 theatrum, cum damnatarum

- p. 620. καταδεδικασμένων γυναικῶν, κἄν πάντων) ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καὶ τίνα τῶν γυναικῶν, ἧτις κατακρίντο u) θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμέ, καὶ 53 προσεῖναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. Εἶτα τὸ τελευταῖον, τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας p. 621. ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσῆεν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεπονημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης x) με ἀνακλίνουσι, κἀκεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ εἰσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλυτο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκετο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐπ' γ) αὐτῇ ἐκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δέλπῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρεστήκεισαν z),

t) πάντων] „En insertum cupit Sol. quod deest in Edd.“ Vo-lnerat et Guyet. Simplicius emendari vult Cour. κἄν πάντων δφθ. cui obsequendum putavi. u) κατακρίντο] Sic Cour. e Fl. (o. 2.) 54. et 2956. κατὰ κρίντο 72. κατεκρίντο 3011. cum Edd. praeter Fl. et Cour. x) ταύτης] ταύτη Gorl. 90. 3011. ταύτης τῆς με 2956. unde Cour. conj. ἐπὶ ταύτης τῆς κλίνης με etc. y) ἐπ'] Sic Cour. e 72. pro vulg. ἐν. z) πα-ρεστήκεισαν] Sic B. 1. et 3. cf. supra c. 43. ἐκώκεισαν. ἀπῆσαν saepius, ut c. 21. 23. his. etc. ipsum illud παρεστήκει-σαν Lucian. Imagg. c. 14. Alex. c. 12. Vulgo enim h. l. ede-batur παραστήκεισαν.

mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet. Jamque mulie-rum aliquam, quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, et me mulcere. De-nique instante jam die, qua munus honoris petendi caus-sa editurus erat meus do-minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat ma-gnus, de testudine Indica factus, clavis aureis distin-

ctus: in hoc me deponunt, et juxta me mulierem jubent accumbere. Tum, ut era-mus, nos in machinam quan-dam impositos, et ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, et multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines solent. Pueri nobis adsta-bant pincernae pulchri, vi-num nobis in auro mini-

οἰνοχοοὶ καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ α) διακονούμενοι. P. 621.
 ὁ μὲν οὖν ἑμὸς ἐπιστάτης β) ἐστωὶς ὀπισθεν γ); ἐκέλευέ
 με ἀριστᾶν· ἐγὼ δέ, ἅμα μὲν ἡδούμεην ἐν τῷ θεάτρῳ κατα-
 κείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίεν, μὴ που δ) ἄρκτος ἢ λέων ἀνα-
 πηδῆσεται ε). Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἄνθρωπος φέροντος παρο- 54
 δύνοντος ς), ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὁρῶ καὶ ῥόδα καὶ γλωρῶν
 φύλλα, καὶ μηδὲν εἶναι ὀνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους ἐκπί-
 πτω, καὶ ἵεμαι πρὸς αὐτά· γ) καὶ οἱ μὲν ὥντό με ἀνι-
 στασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἐν ἑξῆς ἐνὸς ἐπιτρέχων η) καὶ
 ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ι) τὰ ῥόδα, κατέ-
 πενον. τῶν δὲ εἶναι θαυμαζόντων ἐπ' ἡμοῖ, ἀποκρίπτει ἐξ P. 622.
 ἡμοῦ ἐκείνη ἢ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφα-
 νῆς ἦν κ) ἐκείνος ὁ καὶ αἱ ὄντος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἐν-

α) χρυσίῳ] „Nihil mutare Fl. notat Solan.“ β) ἑμὸς ἐπι-
 στάτης] Priorem vocem vulgo omissam inseruerunt Schm. et
 Cour. c Gorl. 72. 90. et 3011. γ) ὀπισθεν] ὀπίθεν Var. Lect.
 ap. Cour. δ) που] ποθεν conj. Cour. sine idonea caussa.
 ε) ἀναπηδῆσεται] Sic Cour. o Fl. 72. 90. 2954. 2956. pro
 vulg. ἄρτας, cum qua facit 3011. ς) τινός — παροδύνον-
 τος] Haec quatuor verba in compluribus Codd. male deesse
 tradit Cour. γ) καὶ ἵεμαι πρὸς αὐτά] Haec verba, quae
 in Edd. vulgo desunt, restitui conj. Cour. duce Cod. 2956.
 ubi ea reperiuntur, omissis tamen verbis ἀναπηδήσας — ἐκ-
 πίπτω. Copula καὶ, quam semel addendam censui, occasionem
 erroris dederat librario. Nec Belinus illa verba negligenda
 putavit, sed minus recte coniecit: καὶ μηδὲν εἶναι ὀνῆσας, ἀναπη-
 δῆσας δὲ τ. λ. ἐκπίπτω, καὶ ἵεμαι (ἵεμαι debebat esse) πρὸς
 αὐτά· καὶ οἱ μὲν etc. η) Ἐν ἑξῆς ἐνὸς ἐπιτρέχων] „Nil va-
 riare Fl. notat Noster.“ I. e. Solanus. ι) ἀνθρώπων] ἀνθρώπων
 Var. Lect. ap. Cour. κ) ἦν] abest a 72. 90. et 3011.

strantes. Magister meus a
 tergo adstans prandere me
 jubet. At ego partim pudore
 afficiebar in theatro ita ja-
 cens: partim metuebam, ne
 aliunde ursus aut leo exsili-
 ret. Inter haec praete-
 reunte quodam, qui flores
 ferret, alios inter flores vi-
 deo etiam rosarum recen-
 tium folia: et nihil cuncta-
 tus exsiliens de lecto me
 propripio et feror ad illa.

Atque illi putant, me con-
 surgere ad saltandum. Ego
 vero unum ex altero per-
 currens naribus florem, ca-
 ptas inde rosas devoro. His
 adhuc in admiratione mei
 defixis, decidit a me illa
 jumentum species et perit, di-
 sparetque ex oculis asinus
 ille antiquus: adstatque mihi
 nudus ipse ille, qui intus
 adhuc fuerat, Lucius. In-
 opinato hoc insperatoque

p. 622. δον 1) μοι γυμνὸς ἐστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε m) ἐλπισθείσῃ θείᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θίατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα n) δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ πακόν τι πολύμορφον, ἤξιουν εὐθύς ἐνδον ο) πυρὶ με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγωνῶναι, εἴθ' οὕτω ρ) δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, (ἔτυχε δὲ τῇ θείᾳ ταύτῃ παρῶν) ἔλεγον κἀνωθεν, ὅτι γυνή με Θετταλῇ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλῃ, χρίσματος μεμαγευμένον ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσῃς q). καὶ ἰκέτευον αὐτὸν λαβόντα ἔχειν με ἐν φρουρᾷ, ἔστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταιψεύδομαι οὕτω γεγονός r). Καὶ ὁ ἄρχων, λέγει, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φῆς s) ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ,

1) Ἰνδον] „Sic Edd. cunctae et mox iterum.“ Mallet scil. *Solan. Ἰνθεν*, sed *Cour.* ὁ Ἰνδον μου, vel ὁ ἐν ἐμοί. m) μηδέποτε] μήποτε 2955. n) φάρμακα] φαρμακία conj. *Cour.* satis belle. o) Ἰνδον] Ἰνθεν conj. *Cour.* quod vix me continui, quia reciperem. εὐθύς Ἰνθεν vid. cap. 6. in. 38. med. p) οὕτω] οὕτως Var. Lect. ap. *Cour.* q) ποιήσῃς] ἐποίησεν vult *Bel.* r) γεγονός] Sic, suadente *Belino*, *Schm.* et *Cour.* e 2956. pro vulg. γεγονός. s) φῆς] φῆς sine jota 2956. rectius sane scriptum, etiam *Belino* iudice, qui tamen admodum inascite φῆς cum jota pro Coniunctivo habuit, qui sonat φῆς. Scripturam autem φῆς in Indicat. huc usque, nec raro vero

spectaculo perculsi omnes, tumultum dedere horribilem, acissimumque in duas sententias est theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, et versipelle portentum, postulabant statim hic (intus) igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam orationem, et prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae, qui forte specta-

culo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, asinum fecerit: et supplico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, modo illo facto non mentiri. Et Praeses, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum, et parentum tuorum, et cognatorum, si quos habere te ais genere tibi conjunctos, et urbem.* Et ego, *Pater*, in-

Πατὴρ μὲν, ἔφη 1)..... ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ p. 622.
 τῷ ἐμῷ Γαίῳ. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ
 ἔχομεν· ἐγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων 2) εἰμι συγγραφεὺς·
 ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός 3)· πατὴρ p. 623.
 δὲ ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστής 4), ἐπεὶ ταῦ-
 τα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ
 καὶ ξένων, οἰκίᾳ τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμη-
 σάντων, καὶ ἐπίσταμαι 5), ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκεί-
 νων 6) ὢν. καὶ 6) τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε,
 καὶ πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ 7) οἰκαδὲ ἤγεν ὡς ἑαυτὸν. ἐν
 τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς 8) ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ
 ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, κἄν τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίῃ,
 πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν 9)
 ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα. Ἐγὼ 56

occurrit, retinendam duxi, quia in ea servanda Edd. vet. om-
 nes consentiunt, et e Codd. praeter hunc locum nihil varia-
 tionis notatum vidi. 1) πατὴρ μὲν, ἔφη...] Locum hic
 esse merito inspicantur Gesn., Wiel. et Cour. cujus originem
 Cour. probabiliter repetit e verbis ἔστι μοι, bis forte h. l. po-
 sitis. 2) ἄλλων] τῶν ἄλλων 2956. 3) ἀγαθός] „deest in
 FL.“ 4) δικαστής] δυνάστης conj. Cour. Idem dicebatur
 supra ἄρχων, i. e. proconsul Romanus, qui idem etiam δικα-
 στής recte dici potuit. 5) ἐπίσταμαι] „Sic etiam Fl. J. Fr.
 Par.“ 6) ἐκείνων] „ἐκείνου Par.“ 7) καὶ] κἄν malit Bel.
 quo non opus esse ostendit Cour. locis Philostrati et Longi,
 ubi ἀναπηδῶν cum simplici Genitivo. 8) καὶ] abest a 72. 2954.
 et 3011. 9) ὁ ἐμὸς] „Aliter supra c. 40.“ Ὁ ἐμὸς ἀδελφός
 72. et 3011. 9) θάλατταν] θάλασσαν Cour. nescio unde.

quam, mihi est Lu-
 cius, fratri autem meo
 praenomen Cajus, ambo re-
 liqua nomina communia ha-
 bebimus. Ego historiarum,
 et aliorum librorum scriptor
 sum; ille elegorum poeta,
 et vates bonus: patria nobis
 Patrae, urbs Achajae. Au-
 diens ista Praeses, Carissi-
 morum longe [mihi homi-
 num, inquit, filius es atque
 hospitum, qui et domo me
 exceperunt, et honorarunt

donis: et nihil te quidquam
 mentiri novi, horum qui sis
 filius: exsiliensque de sella
 amplectitur me, et multum
 osculatur, domumque ad se
 me deduxit. Interea vero
 frater meus quoque adve-
 nerat, pecuniam mihi et alia
 multa afferens. Interim
 etiam Praeses me publice,
 audientibus omnibus, ab-
 solvit. Tum ad mare de-
 scendentes navim circum-
 spicimus, sarcinasque in cam

- P. 625. δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνω· ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἑρασθεΐσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώποι ὦν. ἡ δὲ μ' ἀσμένῃ τε f) εἰσεδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτερομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἐκείνῃ, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσιως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον τὸν g) ἀγαπή-θέντα, νῦν γεγόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρύφῃ h) καὶ τὴν ἑρασθεΐσαν ὑπερορῇ· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ πολὺ i) ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλιτάτῳ k), ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντε, ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νῦξ βα-
P. 624. θεῖα l), ἥδη καὶ καθεύδειν ἔδεε, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ ὥσπερ m) μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν n), ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνός, δῆθεν o) εἶτι μᾶλλον ἀρίστων ἐκ τῆς πρὸς

f) ἡ δὲ μ' ἀσμένῃ τε] „ἡ δὲ ἀσμένῃ τέ μ' marg. A. 1.“ Sic etiam 72. 90. 3011. *Schm.* *Cour.* licet huic *Cour.* magis placeat altera ratio, quam tueretur *Fl.* 2954. et 2956. g) τὸν] in omnibus Codd. et ipsa *Fl.* quum reperiatur, recte restituerunt *Schm.* et *Cour.* h) ὑπερτρύφῃ] quum inusitata sit vox, malit *Cour.* τρυφῇ. Verum placet magnopere etiam sic nove compositum verbum. *Nimum* jocose vult fastidium hominis ex asino facti. Cf. infra *Jov. Trag.* c. 48. not. i) πολὺ] quod vulgo deest, recte *Schm.* et *Cour.* restituerunt e *Gorl.* 72. 90. et 3011. k) τῷ φιλιτάτῳ] καὶ, quod vulgo adiungunt Edd. deest in omnibus Codd. et *Fl.* ipsa: omisit et *Cour.* l) νῦξ βαθεῖα] βαθεῖα νῦξ Var. Lect. ap. *Cour.* m) ὥς περ εἰ] „Sic J. H. Par. etc. et P. „Περ εἰ *Fl.*“ n) ἀγαθὸν] ἀγαθὸν 2955. (sic *BeL.*) ἀγαθὸν ποιῶν alio ordine in *Varr. Lectu.* ap. *Cour.* o) δῆθεν] ὥς δῆθεν Edd. priores praeter *Cour.* Sed ὥς ab omnibus Codd. abest et ipsa quoque *Fl.* Ed.

imponimus. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem, quae meo asini amore correpta fuerat, cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit, miraculo rei delectata, arbitror, ac cochnare secum et cubare ut vellem rogavit. Obsequor ego, indignum ratus, si is, qui in asino amatus esset,

nunc homo factus fastidire vellet, et amatricem suam despicere. Itaque coeno cum illa, et unguento ungor, et coronam sumo de carissima mihi et servatrice rosa. Cum jam profunda nox esset, et somni tempus, surgo, et uti magnum quiddam bonum factururus, exuo me, ac nudus adsto, magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At

τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ἀνθρώ- p. 624.
 πινα ἔχοντα, προσπύσασά μοι, Οὐ φθίλῃ ἀπ' ἐμοῦ p),
 ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι q) ἀπλῶς,
 κοιμήσῃ r); ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτηται s)
 μοι τοιοῦτον ι); Ἐγὼ u) ἔφη, μὰ Δί' x), οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ
 τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρώσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοί, συνε-
 κάθευδον. καὶ ᾤμην σε καὶ νῦν κἄν ἐκείνῳ γε μόνον τὸ
 μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι
 ἐληλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίου ζῶον ἐς πλ-
 θηκον μεταμορφωθείς. καὶ γ) καλεῖ ἤδη εὐθύς z) τοὺς
 οἰκέτας, καὶ κλέυει με τῶν νῶτων μετέωρον κομισθῆναι p. 625.
 ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξωσθεις πρὸ τοῦ δωματίου ἔξω γυ-
 μνός, καλὸς a), ἐστεφανωμένος, καὶ μμυρσμένος, τὴν
 γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ
 ὀρθρῷ γυμνός ὢν, ἔθειον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγων πρὸς τὸν
 ἀδελφὸν τὴν ἑμαυτοῦ ἐν γέλῳ συμφορὰν. ἔπειτα ἐκ τῆς

p) ἀπ' ἐμοῦ] „Sic recte J. H. Par. etc. ὑπ' ἐμοῦ male Salm.“
 q) ποι] abest a 90. et 3011. μακρὰν καὶ ποι 72. r) κοιμή-
 σῃ] κοιμήσει 2955. (sic Bel.) s) ἡμάρτηται] „Sic Fl. H.
 Par. Ald. ἀμάρτηται. J.“ ι) τοιοῦτον] τοιοῦτο 72. et 90.
 unde Cour. malit τοιοῦτο, quod et ego verum habeo. u) ἐγὼ]
 δὲ addunt vulgo, omittunt Codd. 72. 90. 2954. 2956. 3011. et
 hinc Cour. x) μὰ Δί'] Sic 2954. 2956. 3011. Schm. Vulg.
 μὰ Δία. γ) καὶ] „deest in Fl.“ z) ἡδη εὐθύς] εὐθύς ἡδη
 Var. Lect. ap. Cour. a) καλός] καλὸς 90. et 3011. καλὸς
 καλὸς 72.

illa, ubi videt, omnia me
 humana habere, despuens
 me, Non, inquit, in malam
 rem a me meaque domo fa-
 cessis, et longe hinc quo-
 cunque abiens dormis? Me
 vero interrogante, Quod
 enim tantum peccatum com-
 misi? At ego, inquit, non
 tui, sed asini tui amore
 ordens, cum illo, non te-
 cum cubavi: putabamque,
 te nunc etiam illud certe so-
 lum magnum asini insigne
 servatum adhuc trahere. Jam

vero tu mihi venis ex pul-
 chro illo et utili animali
 mutatus in spinturnicium.
 Et advocatis jam statim ser-
 vis imperat, ut me tergis
 sublimem domo exportent.
 Itaque exclusus, ante do-
 mum extra, nudus, pulcher,
 coronatus, et unctus, ter-
 ram nudam complexus, cum
 hac dormio. Cum prima
 vero luce nudus ad navim
 curro, ridensque fratri, quid
 mihi accidisset, narro. Deiu-
 de vento de urbe secundo

p. 625. πόλεις δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλείονεν ἔνθεν b), καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα c) θεοῖς σωτηρίας ἔδουον, καὶ ἀναθήματα ἀνέθηκα d), μὰ Δι', οὐκ ἐκ κύνος προικτοῦ (τοῦτο e) δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιτεργίας διὰ μακροῦ πάνυ, καὶ οὕτω δέ f) μόλις, οἰκαδε ἀνασωθεῖς.

b) [νθεε] „Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.*“ c) [νταῦθα] „Et sic esse in eadem notat *Idem.*“ d) ἀνέθηκα] Sic *P. marg.* A. 1. W. *Gorl.* 72. 90. 2956. 3011. *Schm. Cour.* ἰθὺκα 2954. *Fl.* et reliquae *Edd.* e) τοῦτο] „τὸ *marg.* A. 1. W.“ Τὸ δὴ τοῦ λόγου *Gorl.* 72. 90. 2954. 3011. Rectius multo 2956. et *Fl.* reliquisque *Edd.* f) δέ] δὴ 2956. (2955. rursus *Bel.*) *Schm.* Gaeterum totum hunc locum, manifesto corruptum, sic *Cour.* conjicit emendari posse: οὐκ ἐκ κύνος στόματος σωθεῖς, (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου δέματος, διὰ μακροῦ πάνυ καὶ μόλις οὕτως οἰκαδε ἀνασωθεῖς. *Idem Cour.* c *Cod. Venet.* 72. haec fini fabulae affixit: ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΩΝ ΛΟΤΚΙΟΤ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ. De quibus vide infra in *Adnot. prima.*

stante, inde solvimus: pau- profecto e canis podice,
cisque diebus in meam ve- quod ajunt, verum asini,
nimus patriam. Hic serva- per longos inanesque labo-
toribus Dis sacrificavi, et res, et vix tamen ita, sal-
posui donaria, qui, non vus tandem redissem.

Ζ Ε Τ Σ Ε Λ Ε Γ Χ Ο Μ Ε Ν Ο Σ. p. 626.

ARGUMENTUM.

In doctrina Graecorum vulgari de deorum potentia nihil esse sani, Cyniscus, ficti nominis philosophus, Jovi, propositis e loco de Parcarum imperio quaestiunculis, tam evidenter demonstrat, ut hic mox confutatus discedat cum lepida sua Theologia.

Κ Τ Ν Ι Σ Κ Ο Σ Κ Α Ι Ζ Ε Τ Σ α).

ΚΤΝ. Ἐγὼ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω 1
σε, πλουτόν, ἢ χρυσόν, ἢ β) βασιλείαν αἰτῶν, ἀπὲρ εὐ-
παισιότατα τοῖς πολλοῖς c), σοὶ δ' d) οὐ πᾶν ῥῆδιον παρα-
σχέιν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούνοντα εὐχομένων αὐ-
τῶν. ἔν δέ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ μοι
γενέσθαι.

α) ΚΤΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΤΣ] Sic Reitz. et recenti. Κυ-
σινυ καὶ Ζηγός B. 1. et 3. Κυρίανος A. 1. et 2. b) ἢ χρυ-
σόν, ἢ] „καὶ χρυσόν, καὶ Ο.“ Sic et 3011. et Gori. c) πολ-
λοῖς] „ἄλλοις Ο.“ τοῖς ἄλλοις πολλοῖς 3011. d) σοὶ δ'] καὶ
σοὶ δ' 3011.

JUPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET JUPITER.

Cyn. Ego vero tibi, Jupi- bendum non omnino facilita-
ter, propter ista non ero. Video enim, saepe te pre-
molestus, divitiis, aut auro, ces illorum quasi non audi-
aut regno petendo, quas tas transmittere. At unum,
vulgo maxime optabilia vi- idque facillimum, a te mihi
dentur, tibi autem ad prae- velim contingere.

p. 626. **ZETΣ.** Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυρίσκει· οὐ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης ε), θεόμενος.

KTN. Ἀπόκριναι δὴ f) μοι πρὸς τινα οὐ χαλεπὴν ἐρώτησιν.

ZETΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχή g), καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα, ὅποσα ἂν ἐθέλῃς.

KTN. Ἴδου ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπέ οὖν μοι, p. 627. εἰ h) ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης i) καὶ τῶν *Hom. Π. Μοιρῶν* ἐκεῖνοι k) ἐρραυφθήκασιν, ἄφικτα l) εἶναι, ὅπο- *XX, 128. σα m)* ἂν αὐταὶ ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἑκάστῳ.

ZETΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστιν ὅ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίνε- *ται n)*, ὑπὸ τῷ τούτῳ ἀτράκτω στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἑαστον ἐπικλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέ- *μις* ἄλλως γενέσθαι.

e) ἔφης] „Sic *Pl. Ald. H. Par. S.* etc. φῆς *J. et Cod. P.*“ Sic et *Gorl. f) δὴ]* „Omittit δὴ *J. et P.* Comparat autem in *Pl. H. Par. S.* etc.“ g) εὐχή] „αἰτησις *P.*“ h) εἰ] „deest in *O.*“ i) Εἰμαρμένης Sic *J. Tr. H. B. Εἰμαρμ.* ceti. hic et c. 3. etc.“ k) ἃ περὶ — ἐκεῖνοι] τὰ περὶ — ἃ ἐκεῖνοι *3011.* et *Gorl. l) ἄφικτα]* „Sic marg. *A. 1. W.* Ἀφικτα *Edd.* quas consului omnes.“ m) ὅποσα] καὶ ὅποσα *3011.* n) γίνετα] *3012.* et 2954.

Jup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam ferēs, praesertim, si me-
diocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem.

Jup. Parvum revera votum et expeditum. Igitur interroga, quantumcunque volueris.

Cyn. En ista rogabo, Jupiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri et Hesiodi

poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato et Parcis illi cecinerunt, evitari non posse, quaecunque illae nascenti unicuique neverint.

Jup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

KTN. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς "Ομηρος ἐν ἑτέρῳ μί- p.627.
ρει ο) τῆς ποιήσεως λέγη,

2

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον p) "Αἶδος q) εἰσαφίκηται, Ibid. v.
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; 336.

ZETΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν r) ἐξω
τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ s) ὑπὲρ τὸ t) λίνον u). οἱ
ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι
ᾄδουσιν x), ἀληθῆ ταῦτα ἐστίν. ὁπόταν δὲ ἀφώσιν αὐτοὺς
αἱ θεαί, καὶ καθ' αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφαλλόν-
ται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξίλασι γ). καὶ συγ-
γνώμη z), εἰ ἄνθρωποι ὄντες ἀγνοοῦσι τὰληθές, ἀπελθόν-
τος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν ἐξῆραψάδει δι' αὐτῶν.

KTN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. εἰ δὲ κἄκεῖνὸ p.628.
μοι ἀπόκριται. σὺ τρεῖς αἱ α) Μαῖραι εἰσι, Κλωθώ, καὶ
Λάχεσις b), εἶμαι, καὶ Ἀτροπος;

ο) ἐν ἑτέρῳ μίρει] „Nihil mut. Coll. nec Fl.“ p) δόμον]
„μὴ δόμον O. male.“ q) "Αἶδος] „Bene sic O. Fl. V. 2. Par.
S. Αἶδιος male J. Ald. Fr. H.“ Αἶδιος A. 1. sed Αἶδιος A. 2.
r) οὕτω γένοιτ' ἂν] ἂν οὕτω γένοιτο Gori. et 3011. in hoc
tamen γένοιτο, teste Belino. s) οὐδὲ] οὐδὲν Gori. t) τὸ]
„τὸν O.“ u) λίνον] λίνον priores. Cf. Timon. c. 22. x) ᾄδου-
σιν] „ᾄδουσιν O.“ γ) διεξίλασι] Sic Schm. e Gori. 3011. O.
et P. pro vulg. διεύχονται. Scripsi autem προπαροξενῶς
secundum Scholiasten et exemplum τοῦ μετασι Jov. Trag. c.
36. aliaque multa, quae contulit Fischerus ad Weller. Vol. II.
p. 504. sq. non, ut Schm. διεῦσαι. z) συγγνώμη] συγγνώμη
Schm. e 3011. a) αἱ] „Abest articulus ab O.“ b) καὶ Λά-
χεσις] Copulam, vulgo omissam, restitui ex O. et Gori. in

Cyn. Ergo cum idem ille
Homerus in alia operis par-
te ait,

Ne supra fatum subeas
Plutonia templa,

et hisce similia, toties nempe
delirare illum dicemus?

Jup. Sane. Sic enim nihil
quidquam fiat praeter Par-
carum legem, neque praeter
illud filium. Nempe quae
Musarum afflatu canunt poe-
tae, ea vera sunt: cum vero
deserti a Deabus, pro se fa-

ciunt versus, tunc nimirum
falluntur, et contraria ali-
quantum superioribus nar-
rant. Atque ignoscendum
illis est, si, homines cum
sint, verum ignorant, disce-
dente illo, quod, quamdiu
praesens erat, per ipsos
fundebat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dice-
mus. Jam vero illud quoque
mihi responde. Nonne tres
sunt Parcae, Clotho, La-
chesis, puto, et Atropos?

p. 628. ZETZ. Πάνυ μὲν οὖν.

3 KTN. Ἡ Εἰμαρμένη τοῖσιν; καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλ-
λητοι γὰρ καὶ c) αὐταὶ) τίνας ποτ' εἰσὶν d), καὶ τί δύνα-
ται e) αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοῖραις, ἢ τε
καὶ ὑπὲρ f) ἐκείνας; ἀκούω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μὴ-
δὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατώτερον.

ZETZ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ g) Κυνί-
σκε. τίνας δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησάς ποτε τὸ περὶ h) τῶν
Μοιρῶν;

4 KTN. Ἦν i) πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, κἀκείνο εἶπης, εἰ
καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτησθαι ἀπὸ
τοῦ λίου αὐτῶν.

ZETZ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμεδιάσας;

KTN. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς k)
πεποιήσαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν,
p. 629. ὁπότε ἠπέλλεις αὐτοῖς, ὥς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἀναρ-

quo tamen posteriore oīmai deest. c) γὰρ καὶ] „γὰρ πάνυ καὶ
O.“ Sic etiam in Gorl. et 3011. d) τίνας ποτ' εἰσὶν] Sic
Schm. ex O. et Gorl. Media vulgo abest. e) καὶ τί δύνα-
ται] Sic iidem pro vulg. ἢ τί δύν. f) ἢ τε καὶ] Sic O. et
Gorl. et hinc Schm. qui tamen τί cum cett. omnibus male
edunt encliticae loco. καὶ vulgo deerrat. g) ὦ] „abest ab O.“
h) τὸ περὶ] „dedi ex J. V. 2. O. et P. Ποτε περὶ habent Edd.
cett.“ Ποτε τὸ περὶ 3011. quem nos secuti sumus. Reitz. et
recentt. ποτε omiserunt. i) ἦν] μὴ addit 3011. k) ἐν οἷς]
„ὦ Ox.“ Et 3011.

Jup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, et For-
tuna, (multum trita enim
ista quoque nomina) quae
sunt, et quid possunt sin-
gulae? utrum aequalem Par-
cis potestatem habent, an
aliquid supra illas valent?
Audio enim dicere univer-
sos, nihil esse Fortuna et
Fato potentius.

Jup. Fas haud est, Cy-
nise, scire te omnia. Cu-
jus vero tandem rei causae

interrogasti illud de Par-
cis?

Cyn. Si prius illud mihi
dixeris, Jupiter, vobisne
etiam illae imperent, coga-
minique vos ab illarum filo
pendere?

Jup. Cogimur, Cynisce.
Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum
Homeri versuum, in quibus
ab eo induceris in concione
Deorum verba faciens, ubi
minabaris illis, te aurea

τησόμενος Ι) τὰ πάντα. ἔφησ m) γὰρ αὐτὸς μὲν τὴν n) σει- p.619.
ρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ ἅπαντας ο), εἰ
βούλοιντο, ἐκκρεμαννυμένους p), κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ
μὴν κατασπάσειν γε, σὺ q) δὲ, ὅποταν ἐθελήσῃς, ραδίως
ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις r), αὐτῇ τε θαλάσῃ. Hom.
τοῖσι μὲν οὖν s) θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπερ- II.VIII
ἔφριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ t) δὲ αὐτόν σε 24.
ἤδη ὁρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ
νῆματος, ὡς φῆς, κρεμάνεον. δοκεῖ γοῦν u) μοι δικαιοτέ-
ρον ἂν ἢ Κλωθῶ μεγαλυνχίσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
σπαστον αἰωροῦσα x) ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἄλλοις
ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια y).

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ὅ, τι z) σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρω- 5
τήματα.

1) ἀναρτησόμενος] Sic dedi ex O. et Fr. *Αναρτησόμενος
Edd. ceti. m) ἔφησ] „ἔφησθα Pl.“ Sic et 2r54. Promiscue
utrumque ap. Lucian. ut ἔφησ Prometh. c. 2, ἔφησθα Timon.
c. 38. et infra c. 10. n) μὲν τὴν] Sic O. et P. rectiore or-
dine, quam vulg. τὴν μὲν. ο) ἅπαντας] „ἅμα πάντας O.“
Sic et Gorl. p) ἐκκρεμαννυμένους] „ἐκκρεμαμένους O.“
Sic et 3o11. Vid. Adnot. q) σὺ] „οὐ male O.“ Sic etiam
3o11. et Gorl. r) ἐρύσαις] „ἐρύσαι O. et marg. A. 1.“ Et
Gorl. s) οὖν] „δὴ O.“ t) νυνὶ] „νῦν O.“ u) γοῦν] Sic
Schm. ex Ox. P. et 3o11. In prioribus erat δ' οὖν. „Mox ἂν
omittit P.“ x) αἰωροῦσα] „Sic restitui ex G. L. O. P. Θε-
ροῦσα Edd. priores.“ y) ἰχθύδια] ὀψάρια 3o11. et Gorl. re-
ctius fortasse. z) οὐκ οἶδ' ὅ, τι] οὐκ οἶδα εἴ τι 3o11.

quadam catena omnia sus-
pensurum. Dicebas enim,
illam te catenam caelo de-
missurum, Deos vero om-
nes, si velint ab illa sus-
pensi vi te detrudere, non
detracturos: te vero, si ve-
lis, facile universos

*Ipsa cum terra tractu-
rum, ipsoque profundo.*
Tunc quidem igitur admi-
rabili mihi quadam vi vide-
bare praeditus, perhorres-

cebamque, versus istos cum
audirem. Modo vero ipsum
te jam video una cum catena
illa et minis, a tenui filo, ut
ais, suspensum. Videtur
ergo mihi justius gloriari
posse Clotho, ut quae ipsum
te quoque, pendulum do-
colo sua libret, ut piscato-
res de arundine pisciculos.

Jup. Nescio, quid hao
sibi, tuae quaestiones ve-
lint.

Lucian. Vol. VI.

P

- p. 629. *KTN.* Ἐκείνο, ὃ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
 p. 630. μου α) τάληθ' ἡ μετὰ παρρησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενός (εἰς β)) ἀλλαγίῃ τῶν ἀπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἔνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας προσάγομεν γ), εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰγαθά δ); οὐχ ὁρῶ γὰρ, ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φανύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τίνος θεοσδότου ε) ἐπιτυχεῖν.

6 *ZETE.* Οἶδα, ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματα ἔστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἑκείνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν' ἡμᾶς γὰρ οὕτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραγματοποιέων παρ' ὑμῖν, οὔθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς

α) μου] „ἡμοῦ *Ex. Fl. Mou P. cum Edd.* „Cum *Fl.* consentit 2954. h) [εἰς] „abest ab O.“ Item a 3011. et Gori. Omisit *Schm.* monente *Belino.* Suspectum saltem. γ) προσάγομεν] „restitutum ex O. B. 2 (1. et 3.) et *Fr.* προσάγομεν habebant *Edd.* reliquae.“ d) τὰγαθά] Sic 3011. Vulg. τὰ ἀγαθά *Schm.* τ' ἀγαθά. e) θεοσδότου] „Et sic cum J. habere *Fl.*

Cyn. Illud, Jupiter; et per ego te *Parcas*, et *Fatum obsecro*, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, et omnia in *Parcarum* potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cuiusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, et hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu re-

deat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Jup. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a *Sophistis* illis sacerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quae-runt, et alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque

τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσι γε, τὰ τοιαῦτα p. 636.
διεξιόντες.

KTN. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθούς ἄτρακτον, ὃ Ζεῦ,
οὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ p. 631.
λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων f) ἐς τοῦτο g)
ἀπέβη) περιττὰς εἶναι h) τὰς θυσίας φησὶν. αὐτὸς δ', εἰ
δοκεῖ, διὰ βραχείων ἐρήσομαι σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσης ἀπο-
κρίσασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκριθῇ.

ZETZ. Ἐρώτα, εἰ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

KTN. Πάντα φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι; 7

ZETZ. Φημί γάρ.

KTN. Τίμιν i) δὲ δυνατόν k) ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ
ἀνακλώθεν;

ZETZ. Οὐδαμῶς.

KTN. Βούλει γοῦν l) ἡ ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο,
ἡ δῆλον, κἄν μὴ εἴπω αὐτό;

notat *Solanus*. Sed habet etiam *Par. H. S.* et *Ald.* "Nimi-
ram poëtico vocabulo nugas deridet poëtarum. f) ἡμῖν
προῖων] „Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. εἰπὼν προῖων
ἡμῖν sine sensu." Sic tamen et 2954. g) ἐς τοῦτο] Sic
Schm. e 3011. pro vulg. εἰς τοῦτο." *Εἰς τούραντιον* emenda-
tum in Cod. Ox." h) εἶναι] „deest in 3011. probante *Belino*.
i) ὑμῖν] „ἡμῖν male O." k) δυνατόν] „ὁδὸν δυνατόν *Pl.* ὁδὸν
omittunt ceti. et P." l) γοῦν] οὖν 2954. et 3011. quod quam
dulcius dixisset *Belinus*, recepit *Schm.*

omnino posse quidquam ad
res terrestres. Verum non
gandebunt impune se auferre
ejusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per
illum Clothūs fusum, Jupi-
ter, non ab illis inductus,
ista te interrogavi: sed ipse
noster sermo (non habeo di-
cere, quomodo progressus
huc nobis evaserit) super-
vacanea esse ait sacrificia.
Iterum autem, si videtur,
paucis te rogabo: tu vero
respondere ne graveris,

et fac ut respondeas fir-
mius.

Jup. Roga, si satis tibi
otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcis
fieri?

Jup. Nempe.

Cyn. In vestra autem po-
testate est mutare ista, et
retractare?

Jup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam,
quod sequitur; an manife-
stum id est, etiamsi non
dixero?

p. 613. ΖΕΥΣ. Ἀἴων μὲν. οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς χειρὸς
ἐνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δέ μιν) τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ
ἀνταλλάττονται τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ
βέλτιον.

ΚΤΝ. Ἰκανὸν καὶ ν) τοῦτο, εἰ καὶ οὐ φῆς ἐπὶ μηδὲν
χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρησιμότητι ο) δὲ τινι τῶν
p. 632. ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλτιον. καίτοι ρ) εἴ τις τῶν σο-
φιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετό ἄν σε, καθ' ὃ, τι q) βελ-
τίους φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα, ὁμοδούλους τῶν ἀν-
θρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοι-
ραῖς ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους
εἶναι, ὥς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτο γε μακροῦ
χειρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, (εἰ μηδὲν ἄλλο,) κἄν ὁ θάνα-
τος r) εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς s) ἀπειρον ἐκ-

m) δὲ] „At et καὶ deesse in O. notat Solanus.“ At etiam in
Gorl. deest; unde uncinis inclusit Schm. Vid. Adnot. n) καὶ]
„iterum abest in O.“ Nec non in 3o11. et Gorl. quapropter
suspicionis nota inclusit Schm. injuria, ut videtur. o) χρη-
σιμότητι] „εὐγνωμοσύνη G. O. P. et marg. A. 1. At prius
est in Edd. omnibus.“ Ab Edd. etiam 3o11. dissentit. p) καὶ-
τοί] καὶ τι B. 1. q) ὃ, τι] „emendante Jepsio.“ Orii vulg.
r) κἄν ὁ θάνατος] Vulgo: εἰ μηδὲν ἄλλο, θανάτος γε. At-
ticulum primus, monente Belino, restituit Schm. e Codd. O.
3o11. et Gorl. Particulam κἄν, interpretamentis extrusam, ego
restitui ex iisdem tribus Codd. Verba vero: εἰ μηδὲν ἄλλο,
quae absunt a Gorl. et 3o11. pro interpretamento particulae
κἄν suspicionis nota sepsi. Itē denique, quod et ipsum, in O.

Jup. Manifestum id qui-
dem. Verumtamen qui sa-
crificant, non indigentiae
caussa sacrificant, sed re-
munerationem quandam fa-
cientes, et quasi eementes a
nobis bona, vel alioquin ho-
nore praestantiorē natu-
ram afficientes.

Cyn. Satis etiam hoc est,
si tu quoque dicis, nullius
utilitatis caussa fieri sacri-
ficia, sed benignitate qua-
dam hominum, honore prae-

stantiorē naturam afficien-
tium. Quamquam si quis
Sophistarum illorum ades-
set, fortasse te interrogaret,
quanam re praestare dicas
Deos, idque cum hominum
sint conservi, iisdem domi-
nabus Parcis subjecti. Ne-
que enim, quod immortales
sunt, hoc iis suffecerit, ut
ideo meliores videantur:
quandoquidem multo hoc est
deterius; ubi illos, (si nihil
aliud, at) certe mors in li-

κίπτεν τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδῖος ἡ δουλεία γίγνεται ε), ὑπὸ p.63a.
μακροῦ τῷ λίνῳ στρεφόμενη.

ZETΣ. Ἄλλ', ὃ Κυνίακε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, 8
εὐδαιμον ἡμῖν ἐστί, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς u) βιοῦμεν.

KTN. Οὐχ ἅπαντες, ὃ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ'
ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλή ταραχή ἐνεστί x)· σὺ μὲν γὰρ
εὐδαιμόνων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν,
καὶ τὴν θάλατταν, ὥςπερ ἰμονιᾶν γ) καθείς· ὁ δὲ Ἥφαι-
στος z) χολός ἐστι, βάνυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην·
ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπισθῆ ποτέ a). τὸν γὰρ πα-
τέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ τάρταρῳ ὄντα;
καὶ ἐρῶν δὲ φασιν ὑμᾶς b), καὶ τιτρώσκεισθαι, καὶ δου-
λεύειν ἐνίοτε παρὰ c) τοῖς ἀνθρώποις, ὥςπερ ἀμέλει καὶ p.633.
τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδ-
μήτῳ τὸν Ἀπόλλων d). ταῦτα δέ μοι οὐ πάντ' εὐδαιμόνα εἰ-

et Gori. deest, plane delevi, tanquam interpretamenti illius partem. *Kᾶν* enim, ubi significat *at certe*, sine *ye* fere dicitur, ut Nigr. 23. Timon. 20. Diall. Deor. V, 1. Diall. Marr. I, 3. Bis Aecus. c. 1. Diall. Meretr. XI, 4. etc. s) εἰς] ἐς Soli. Schm. t) γίγνεται] γίνεται Soli. u) ἡμεῖς] „non compareret in O.“ x) ἐνεστί] „ἐστὶ Fl. Vulgatae ceterarum firmat P.“ y) ἰμονιᾶν] ἰμονίαν Reitz. et recentt. Atticam formam exhibent omnes Edd. vet. Vid. Commentatores ad *Hezychium* s. h. v. z) ὁ δὲ Ἥφαιστος] „ὁ Ἥφ., δὲ Q.“ a) ποτέ] „deest in O.“ b) φασιν ὑμᾶς] „ὑμᾶς φασιν O.“ c) παρὰ] „πε— male O. hic et mox bis, ait Sol. Sed forsitan est compendium τοῦ παρὰ. Vid. *Alberti Glossar. N. P.*“ d) Ἀπόλλων] „Sic Edd. omnes praeter J. et V. 2. quae Ἀπόλλωνα.“

bertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, et aeterna servitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Jup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate et infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Jupiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, et multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, et pos-

sis terram cum mari attrahere puteali quasi fune dimisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex, et fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc in tartaro? Ajunt autem, vos amare etiam, et vulnerari, et servire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, et Admeto Apollinem. Ista

p. 633. ναί ε) δοκεῖ, ἀλλ' ἐόικασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περισυλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέστατοι. ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ f) γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καταχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς g) τοῦτο εἴμαρτο δηλαδὴ.

9 ΖΕΥΣ. Ὁρᾶς, ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκα, φῆς· καὶ σοὶ τάχα μεταμλήσει ποτὲ αὐτῶν h).

ΚΥΝ. Φίλδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδὲν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σου ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρᾷ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους i), ἀλλ' οἳ γε πλείστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρτο, οἶμας, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον, ὡς ἄρ' k) ἐκείνων τις εἴ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτου

ε) εἶναι] „deest in O.“ Nec non in 3011. et Gori. quare uncinis inclusit Schm. f) χρόνου] „abest ab O.“ Nec non a Gori. et 3011. g) οἷς] ἢς A. 2. h) καὶ σοὶ τάχα αὐτῶν] καὶ σοὶ ποτὲ μεταμλήσει αὐτῶν 3011. et Gori. probante *Belino* omissionem vocis τάχα. i) κολαζομένους] „κολαζομένους ἅπαντας O.“ Sic et 3.11. k) ἄρ'] „παρ' O.“ Quod malit *BeL* vel ἄτ', importunissime utrumque.

quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos et felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, et spoliamini a sacrilegis, et ex ditissimis pauperrimi temporis momento sitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Jup. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa sunt, quae

dicis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos; sed plerique vos effugiunt, nec enim, puto, capi illos in fatis est.

Jup. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam?

Cyn. Vehementer illos,

ἔνεκα I). πάντα γοῦν ὅποσα ἂν εἴπω, οὔτε m) ἐκείνων παι- p.633.
δεύματα εἶναι. Ἐγὼ δέ, (παρὰ n) τίνος γὰρ ἂν ἄλλου τᾶ- p.634.
ληθές, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι;) ἡδέως δ' ἂν ο) καὶ τοῦτο 10
ἔροίμην σε, τίς ἢ Πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ; Μοῖρά τις,
ἢ καὶ ὑπερ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν
ἐκείνη p);

ZETΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι
πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς φήσας,
οὐ παύη τος αὐτα πρὸς μὲ q) λεπτολογούμετος. καὶ ὁρῶ ὅτι
σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι οὐδενὸς ἡμᾶς
προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων.

KTN. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν
ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας r), ἐκ-

l) ὅ του ἔνεκα] „δοῦνενκα O.“ m) οὔτε] „ὑποπτεύεις O.“
Sic etiam Gorr. n) παρὰ] „Nota per hic male O. ut mox
et saepe, nisi sit compendium τοῦ παρὰ. Vid. ad cap. 8.“
Mox γὰρ cum Bel. et Schm. inserui e 3011., parenthesis fa-
ciens verba παρὰ μάθοιμι; quae in Edd. vulgaribus non erat.
Sequens δ' post ἡδέως non adeo debebat Schmiederum offen-
dere, ut uacinis includeret tanquam suspectum. Post parenthe-
ses enim non raro occurrunt particulae repetitae, quod et ipsum
de particula ἂν valet in eadem enuntiatione his posita. De
particula δὲ cf. cap. seq. οἱ ἄνθρωποι, δέον — οἱ δὲ εἰς
ο) δ' ἂν] „γοῦν Ex. Fl. et marg. A. 1. (nec non 2954.) Vul-
gatam servat P.“ p) ἐκείνη] „ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd.
lectioni adsentitur Fl.“ q) τος αὐτα πρὸς μὲ] „Hoc red-
didi Luciano ex L. O. P. et marg. A. 1. W. πρὸς με τοιαῦτα
Edd.“ r) πάντα ἐπιτελούσας] „ἐπιτελούσας ἅπαντα ἐκτός
O.“ Ἀπαντα ἐπιτ. Gorr.

Jupiter, metnis, nescio qua
de caussa. Quaecunque enim
ego dico, illorum putas e
disciplina esse. Ego vero
(a quonam enim alio verum,
quam a te, discam? liben-
ter vero illud quoque te in-
terrogaverim, quacnam illa
vobis sit Providentia? Par-
carumne una, an etiam ma-
jor illis Dea, et illis quasi
imperans?

Jup. Jam ante tibi dixi

equidem, non fas esse, sciro
te omnia. At tu, qui prin-
cipio unum quiddam te in-
terrogaturum dixeras, non
desinis tot minutas mihi
nugas obblaterare: et video,
caput tibi disputationis hoc
esse, ut ostendas, nullam
nos rerum humanarum cu-
ram agere.

Cyn. Non meum hoc est;
sed tu paullo ante dicebas,
Parcas esse, quae perficiant

p. 634. τὸς s) εἰ μὴ μεταμέλει σοι t) ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι u)
αὐτοῖς τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας x),
παρωσάμενοι τὴν Εἰσαρμένην.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα
ἐπιτελεῖ.

KTN. Μανθάνω, ὑπηρεῖται καὶ διάκονοί τινες τῶν
Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκτεῖναι ἂν εἶεν
αἱ προνοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινα, καὶ ἐργαλεῖα
ἐστέ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

KTN. Ὡςπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῶ τέκτονι,
καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς
p. 635. δὲ γ) ἂν εἴποι, ὡς ταῦτα ὁ τεχνίτης z) ἐστίν, οὐδ' ἡ ναῦς
ἔργον τοῦ σκεπάροντος, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπη-
γαυῦ· ἀνάλογον τοίνυν a), ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ
Εἰσαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα b) τρύπανα καὶ σκέπαρνα
ἐστέ τῶν Μοιρῶν· καὶ c), ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι, δέον

s) ἐκ τὸς] „decrat in Edd. addidi ex O. P.“ t) μεταμέλει
σοι] „μεταμέλει male O.“ u) μετατίθεσαι] „ἀνατ —
male Pl. Vulgatum servat P.“ Ἀνατίθεσθαι male 2954. κατα-
τίθεσθαι Schol. xi) ἐπιμελείας] „ἐπιμει. Pl.“ προνοίας
2954. γ) οὐδεὶς δὲ] „οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A. 1.“ z) ὁ
τεχνίτης] Articulum, qui vulgo abest, praecedente Schmiedero,
restitui ex O. et Gorl. a) ἀνάλογον τοίνυν] Sic O. P.
3011. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. οὕτως ἀνάλογον. Cf. Hermot.
c. 32. b) ἄρα] „ἔπερ ἄρα O.“ c) Μοιρῶν· καὶ] „Ambo

omnia: nisi forte poenitet
te illorum, et dicta illa tua
retractas, disceptantibus vo-
bis de cura rerum, et Fa-
tum ab ea repellentibus.

Jup. Nequaquam. Sed per
nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros
et famulos quosdam Parca-
rum vos esse dicitis. Ve-
rumtamen sic quoque illae
fuerint, quae provident.
Vos autem velut vasa quae-
dam illarum et instrumenta
estis.

Jup. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmo-
dum securis fabro et tere-
bra conferunt illa quidem
aliquid ad artem, nemo vero
hac esse dixerit artificem;
neque navis opus est securis
aut terebrae, sed naupegi:
eadem ratione, quod archi-
tectatur hanc magnam na-
vim, Fatum est; vos autem
nimirum secures Parcarum
estis ac terebrae. Et, ut
apparet, homines, cum Fato
sacra facienda essent; et ab

τῇ Εἰμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰγαθὰ, οἱ p.635.
 δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι d), προσόδοις καὶ θυσίαις e) γεραίρον-
 τες· οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἄν f), εἰς δέον
 αὐτὸ ἐπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς
 εἶναι ταῖς Μοίραις; ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τι g) τῶν ἐξ
 ἑρχῆς δοξάντων περὶ ἐκάστου. ἡ γοῦν Ἀτροπος οὐκ ἀνά-
 σχοιτ' h) ἄν, εἴ τις εἰς τοῦναντιον τρέψει i) τὸν ἄτρα-
 κτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ δ' k) ἦδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας 12
 τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα
 συγγεῖν προαιριῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἔνεκα,
 τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα l) τῶν ὑπὸ
 τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δεκαίως τιμώμεθα ἄν m).

ΚΥΤΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ
 μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξουσθαι αὐτὰ παντελῶς n) ἀδύνα-

deerant in J. aderunt in cett. et Ox. d) ἴασι] ἔρχονται 2954.
 e) θυσίαις] „Sic dedi ex G. L. O. et marg. A. 1. pro τι-
 μῆς, quod in Edd. erat.“ f) ἄν] „abesse ab O. ἄν et eis no-
 tat Solanus.“ g) καὶ μετατρέψαι τι] „τι καὶ μετατρέψαι
 O.“ h) ἀνάσχοιτ'] Sic O. et Schm. pro vulg. ἀνάσχοιτο.
 i) τοῦναντιον τρέψει] „τρέψ. τοῦν. O.“ Στρέψαι Schm.
 et Gori. At supra μετατρέπειν de eadem re. k) σὺ δ'] Sic O.
 Gori. et 3011. et hinc Schm. probantibus Reitzio et Belino.
 In Edd. cett. δ' omisum. l) ἕκαστα] ἐκάστῳ 3011. m) τι-
 μώμεθα ἄν] Sic Fl. Vulg. τιμώμεθα ἄν. Sed ἄν deest
 in O.

illo petenda bona, illi vero
 ad vos eunt, salutationibus-
 que vos et sacrificiis colunt.
 Sed neque, si fatum cole-
 rent, recte illud facerent.
 Neque enim, purto, ipsis
 Parcis integrum est mutare,
 et aliorum convertere quid-
 quam eorum, quae ab initio
 inde de unaquaque re de-
 creta sunt: nec patiatur
 Atropos, si quis in contra-
 rium torquere velit fustum,
 et Clothonis opus resolvere.

Jup. Tu jam, Cynisce,
 neque Parcas coli ab homi-
 nibus aequum censēs, sed
 videris hoc agere, uti con-
 fundas omnia. At nos, si
 vel nulla alia, ea certe causa
 honoremur merito, quod
 vaticinamur, et, quae rata
 sunt apud Parcā, singula
 praedicimus.

Cyn. In universum qui-
 dem inutile est, Jupiter,
 praescire futura illis, qui-
 bus negatum plane sit illa

- p. 635. τον. ἐκτός ο) εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν p), ὅτι q)
 p. 636. ὑπ' αἰχμῆς σιδήρεας τεθνήσκειται, δύναται ἂν ἐκφυγεῖν τὸν
 θάνατον καθείρξας r) ἑαυτὸν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει s) γὰρ
 αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδίδει τῇ αἰχμῇ·
 καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὸν σὺν ἀφείς τὴν λόγχην, ἐκείνου
 μὲν ἀμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τ' ἑ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν
 ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς t) τῶν Μοιρῶν φερομένου τοῦ ἀκον-
 13 τίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ τοῦ Λαῖου u) καὶ γε-
 λοῖον, τὸ·

Eurip. Μὴ σπᾶρε x) τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βίᾳ,

Phoen. Εἰ γὰρ τεκνώσεις (qησι) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς.

- v. 18. 19. περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραινέσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω
 γενησόμενα. τοιγάρτοι γ) μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἐσπείρει,
 καὶ ὁ φύς ἀπέκτεινεν αὐτόν z). ὥστε οὐχ ὕμῳ, ἀνθ' ὅτου
 14 ἀπαιτεῖτε a) τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐγὼ γὰρ λέγειν,

n) παντελῶς] πάντως O. Gorl. 3011. o) ἐκτός] „Ita jussit
 Sol. emendari ex O. et P. nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο Edd.“
 p) ὁ προμαθὼν] „Articulum in Edd. deficientem ex O. et
 P. inserui.“ Tis addit 2954. qui et articulum exhibet. q) ὅτι]
 Sic O. et Gorl. Sed ὡς priores Edd. minus clementer.
 r) καθείρξας] „ἐγκλιμαίνων O. P.“ Sic et 3011. s) ἐξά-
 γει] ἐξάγει conj. Jens. probante ipso Reitzio. Vid. Adnot.
 t) ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς] Sic O. P. Gorl. 3011. Schm. pro
 vulg. ἀπὸ ἰσχυροῦ προσάγματος. u) τοῦ Λαίου] Articulum
 vulgo deficientem restituit Schm. ex O. 3011. et Gorl. x)
 σπείρει] σπείρει 3011. y) τοιγάρτοι] „τοιγάρτοι male J.“ ex
 A. 2. z) αὐτόν] „deest in O.“ a) ἀπαιτεῖτε] „ἀπαρτίζει]
 Hoc recepi e Fl. ἀπαιτεῖτε cett.“ Indicativum restituerunt Bip.
 et Schm. e Gorl. et 3011. cum quibus consentiunt Edd. vet.

cavere. Nisi forte ad hoc
 valere dicas, ut ille, qui di-
 dicit, a mucrone ferri se
 moriturum, effugere mor-
 tem includendo se possit.
 Sed fieri non potest. Educit
 enim illum Fatum, ut ve-
 netur, et mucroni tradet:
 et Adrastus, emissa in aprum
 hasta, ab illo aberrabit, in-
 terficiet autem Croesi filium,
 cum a validiori Parcarum
 imperio feratur hasta in ju-

venem. Illud de Lajo etiam
 ridiculum:

*Ne sparge sulcum libe-
 rium, velant Dii:*

*Nam si creaveris, ait, ne-
 cat te filius.*

Superyacanea enim, puto,
 admonitio in his, quae om-
 nino ita futura sunt. Igitur
 post oraculum et seminavit,
 et, qui natus est, ipsum in-
 terfecit. Itaque non video,
 quo nomine mercedem ve-

ὡς ἰ-ξὰ β) καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρῆν ἐλπίθα- p.636.
τε, οὐ πάνυ ἀποσαφονύντες, εἰ ὁ τὸν "Αλυν διαβάς τὴν
αὐτοῦ c) ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ
δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΤΣ. Ἦν τις, ὃ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰ- p.637.
τία κατὰ τοῦ Κροίσου, διότι ἐπειρᾶτο ἐκείνος αὐτοῦ d), ἄρ-
νεια κρία καὶ χελώνης e) ἐς τὸ αὐτὸ ἔψων.

ΚΤΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλην
ἀλλὰ καὶ f) τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Αὐδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ
ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως g) τὸ μὴ h) σαφῶς ἀκούσαι
τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένην ἐπέκλωσιν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ
ὑμῶν ἐκείνης ἔργον i) ἐστίν.

omnes praeter Fl. b) λoξᾶ] „ἀμφίδoξα O. P. et marg. A. 1.
in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. Καὶ ἀμφί-
δοξα Gorl. Perpetuum epitheton oraculorum λoξᾶς, qui etiam
coniuncta aequae atque h. l. leguntur λoξᾶ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα
ἀποκρίνεσθαι de Apolline Pythio dicta Diall. Deor. XVI, 1.
unde ipsum Apollinem constat λoξᾶν cognominatum. c) αὐ-
τοῦ] Sic Edd. vet. omnes. Sed αὐτοῦ edidit Reitz. et re-
centt. injuria, ut et alibi centies. Vide modo Hermot. c. 17.
ibique Aduot. Tom. IV. p. 393. Ipsius cogita Croesi imperium,
in oppositionis graviter pronuntiatum. d) ἐπειρᾶτο ἐκείνος
αὐτοῦ] „ἐπειρᾶ ἐκ. αὐτὸν P. Nil mutat Fl.“ Ἐπειρᾶ etiam
50. 1. e) χελώνης] „Sic Fl. J. Ald. Fr. H. S. χελώνην
P. (Gorl.) et O. χελώνια Coll.“ f) καὶ] quod vulgo deest,
restituit, Belino monente, Schm. e 3011. 2954. et Gorl. g)
ἄλλως] „ἄλλω O.“ h) μὴ ahest a 3011. i) ἔργον] „μήρος]
Ita Fl. B. 1. (et 3.) Ald. Fr. H. Par. S. Ἐργον J. et P.“ Cum
J. et P. consentiant Codd. 3011. et Gorl. quos recte secutus
est Schm.

strorum vaticiniorum repe-
tatis. Mitto dicere, quam
ambigua respondere vulgo
solcatis, non satis declaran-
tes, suumne ille ipsius, qui
Halyn transit, an Cyri
imperium eversurus sit.
Utrumque enim significat
oraculum.

Jup. Erat quaedam, Cy-
niscæ, Apollini irac causa
contra Croesum, quod illum

tentaverat, coquendis una
agninis et testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem,
si Deus est, ne irasci qui-
dem. Sed nimirum fatale
etiam, puto, fuerat Lydo,
ab oraculo ut deciperetur:
et alioqui Fatum illud ne-
verat, ne dilucido futura
intelligeret. Itaque vestra
etiam illa divinatio istius
pars (opus) est.

- p. 637. ZETΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοὶ
 15 ἔσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα ἐκφερόμενοι εἰς κ) τὰ πράγμα-
 τα, οὔτε τῶν θυσιαῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὥς ἀλη-
 θῶς, ἢ λ) σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-
 νεῖν, ὅτι κεραυνόν, ὥς ὄρας, διηγκυλημένος π) ἀνέχομαι
 σε τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντα η).

- KTN. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι κεραυνῶ ο) πληγῆναι ἐτ-
 μαρται, καὶ σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν
 Κλωθὴν τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυ-
 νὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἰτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύμα-
 p. 638. τος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἰ-
 μαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνη-
 16 σας γάρ με ἀπειλήσας. Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους καὶ λη-
 στας ἀφέντες, καὶ τοσοῦτου ὕβριστάς, καὶ βιαίους, καὶ
 ἐπιόρκους, δρῶν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ
 νεὼς ἰστών ρ), οὐδὲν ἀδικούσης q); ἐνίοτε δὲ ρ) χρηστόν

κ) ἐκφερόμενοι εἰς] ἐκφρ. ἐς 3011. Schm. λ) ἢ καὶ 3011.
 et Gorl. fortassis e cap. 11. μ) διηγκυλημένος] „διηγκω-
 λημ. Ο.“ διηγκυλομ. 3011. η) σε — διεξιόντα] σου — διε-
 ξιώντος ediderunt Reitz. et recenti cum Fl. Sed Accusativos
 restitui maluit Bel. e reliquis Edd. vet. cum quibus facit Gorl.
 Cf. Timon. c. 37. extr. ο) κεραυνῶ] „καὶ κεραυνῶ Q.“ Sic
 et Gorl. ρ) ἰστόν] „Sic dedi ex Pell. ἰστόν Edd.“ q) ἀδι-
 κούσης] „Sic Edd. P. Ἀδικούν Fl.“ ρ) δὲ] „restitui ex Ald.

Jup. Nobis autem nihil
 relinquis, sed frustra Dii
 sumus, neque providentiam
 adhibemus rebus, neque
 digni sumus victimis, ut te-
 rebræ nimirum aut secu-
 res? Et merito videris me
 contemnere, quod fulmine
 jam adjectum parato adstans,
 fero te ista contra nos dis-
 putantem.

Cyn. Feri, Jupiter, si
 mihi fatale est fulmine per-
 cuti: nec te plagæ illius no-
 mine accusabo, sed vulne-
 rantem per te Clotho: sci-

licet neque ipsum fulmen
 caussam mihi vulneris fuisse
 dicam. Verum illud qui-
 dem vos rogaverim, te pa-
 riter iac Fatum: tu autem
 mihi et pro illo responde;
 admonuisti enim me minis
 tuis. Qui tandem, omissis
 sacrilegis, et latronibus,
 totque contumeliosis, vio-
 lentis, et perjuris homini-
 bus, quercum sæpe quan-
 dam fulminatis, aut lapidem,
 aut navis malum, quæ nihil
 mali fecerit: interdum etiam
 bonum quandam et sanctum

τινα καλῶ) ὄσων ὀδοιπάρον; τί αἰωπῆς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ p.638.
ταῦτό με θέμις εἶδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίστα. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἷδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκώς.

ΚΤΝ. ε). Οὐκοῦν μηδὲ u) ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι x), σέ τε y) καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φωκίων z) μὲν ὁ χρηστός ἐν τοσαύτῃ περιᾷ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής, καὶ Χάροψ a) ὁ Αἰγινήτης, κί- ναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῶ ἀπεκτονῶς b)· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα, Μέλिटος c) δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε d), Θῆλυς p.639.
ὦν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κῆραθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολο- πίζοντο e). πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἡρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

J. S. aberat in Par. H. "Adest etiam in B. 1. et 3. a) καί] „reddidi huic Editioni ex J. etc. pro τὸν, quod Par. occupa- vit; pro quo pejus τὸ H." c) ΚΤΝ.] „Hoc nomen personae exciderat ex J. H. ex Fl. Restituere cett. Edd. marg. A. 1. u) μηδὲ] „μὴ δὲ J. ut semper Οὐ δὲ O." x) ἔρωμαι] ἔρω- μαι Gorl. y) σέ τε] „σε tantum O." z) Φωκίων] „dicit in O." a) Χάροψ] ὁ Χάροψ 2954. b) ἀπεκτονῶς] ἀπε- κτινῶς Reitz. per errorem, credo. c) Μέλिटος] „ex emend. Solani. Μίλητος Edd. priores." Μέλιντος B. 3. d) ἐβασί- λευσε] ἐβασίλευε Schm. e Gorl. nimis respiciens sequentia Imperfecta. e) Περσῶν δὲ — ἀνεσκολοπίζοντο] Ἰώχη

viatorem? Quid taces, Ju- piter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Jup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, et istis omnibus nescio unde corra- sis huc mihi venis.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, ex Providentiam, et Fatum, qui tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate et necessariorum penuria mor- tuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem et

Alcibiades, corrupti adole- scentuli, abundarint divitiis, et insolens ille Midias, et Charops Aeginetes, cinae- dus, quique suam matrem famulo interemit: et rursus, Socrates undecimviris capi- talibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? et Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Persa- rum vero tot praecleari et boni viri in palum ab illo acti sint, quod praesens re- rum status illis displiceret?

p. 639. "Ἰνα δὲ ὑμῖν f) μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἑαυτὸν ἐπιξιών, τοὺς
17 μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγο-
μένους g) δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ
νόσοις καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ZETE. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλικίας μετὰ τὸν
βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ
χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν;

KTN. "Λιθὴν h) μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντά-
λους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἶσομαι τὸ σα-
φές, ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν
ὅποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας i), ὑπὸ ἐκ-
καίδεκα γυνῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανὼν, ἀλλὰ μὴ k)
ἐνταῦθα διωγέσας, ὥςπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νή-
σοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἑλυσίῳ λειμῶνι l)
κατακείμενος.

ZETE. Τί φής; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ

δὲ ἀνὴρ ἐνάρκτος ἀνισκολοπίσθη Gori. et mox ἠρώετο. E
Scholia haec translata. Omnino locus corruptus esse videtur.
Cf. tamen Jov. Frag. c. 48. extr. ibique not. f) ὑμῖν] „de-
est in Fl.“ g) ἀγομένους] „ἀγχομένους male J. sola.“
Ἀγαμένους B. 3. ridiculo errore. h) "Λιθὴν] ἄθλον 2954.
i) διαβιώσας] „διαβιὼς Exc. Fl. βιώσας P.“ k) ἀλλὰ μὴ]
„μᾶλλον ἢ J. sola.“ Sic et Solano placuit. l) λειμῶνι] πε-
δίῳ 2954.

Ne vobis praesentia dicam,
percurrrens singula, malos
homines atque avaros, cos-
dem esse felices; agi autem
et ferri bonos viros, pau-
pertate, et morbis, et ma-
lis sexcentis oppressos.

Jup. Ignoras enim, Cy-
nise, quanta post hanc vi-
tam supplicia mali susti-
neant, aut in quanta feli-
citate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras,
et Tityos, et Tantalos. Equi-
dem sitne talo quidquam,

dilucide sciam; cum ero
mortuus. Ut autem nunc
res sunt, optem, ea lege,
hoc quantulumcunque est
temporis feliciter transigere,
ut mortui jecer a sexdecim
vulturibus tondeatur: sed
nolim ea conditione Tantalii
instar hic sitire, ut in bea-
torum insulis, in Elysio
prato accumbens cum He-
roibus bibam.

Jup. Quid ais? non credis
esse poenas quasdam, et
praemia, et iudicium, ubi

τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἐνθα δὴ καὶ π) ἐξετάζεται ὁ ἐκά- p. 640.
στου βίος;

KTN. Ἀκούω τινα Μίνω π) Κρητὰ δικάζειν κάτω τὰ
τοιαῦτα· καὶ μοι ἀπόκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὺς γὰρ
υἱὸς εἶναι λέγεται.

ZETΣ. Τί δὲ καὶ δι' ἐκείνον ο) ἐροίτῃς, ὦ Κυνίσκε;

KTN. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ZETΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
κεροσούλους.

KTN. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμψεις; p)

ZETΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὀσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν
βιωσκόμενους.

KTN. Τίνος ἔνεκα, ὦ Ζεῦ;

ZETΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῇς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

KTN. Εἰ δὲ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολά-
ξισθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ q);

ZETΣ. Οὐδαμῶς.

m) καὶ] abest ab Gorl. n) Μίνω] Μίνωα Gorl. contra *Luciani*
morem. o) δι' ἐκείνον] „δι' αὐτὸν“ Nil mutant Edd. nec
P. *Κικίριον Fl. κικίριον* et *κικίριον* Schol.“ *Καὶ ἐκείνον* 2954.
Unde patet, Præpositionis δι' omissionem, casu illam factam,
ansam præbuisse iis, quæ notatæ sunt, variationibus, et vul-
gatæ tandem lectioni ipsi, hoc ordine: καὶ δι' ἐκείνον — καὶ
ἐκείνον — κικίριον — κικίριον. Αὐτὸν autem ejus est, qui ἐκείνον
interpretari vellet, cauturus, ne, id quod factum erat, ἐκείνον
a quopiam pro Neutra haberetur. p) ἀποπέμψεις] *πέμψεις*
2954. q) δικαιοῖ] „δικαιον *Fl.*“ Sic et 2954. minus bene:
respondet enim, quod sequitur, ἀξιώσειν αὐν. Nihilominus

vita uniuscujusque exami-
nabitur?

Cyn. Audio, a Minoë
quodam Cretensi judicari
taliam apud inferos. Et re-
sponde mihi etiam aliquid
de illo: tuus enim filius esse
dicitur.

Jup. Quid vero de illo
interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Jup. Malos nempe, velut
homicidas et sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit
ad Heroas?

Jup. Bonos ac sanctos,
qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Jupiter?

Jup. Quod alteri præmio,
poena autem alteri digni
sunt.

Cyn. Si quis vero invo-
luntarium malum fecerit,
puniri hunc etiam æquum
putat?

Jup. Nequaquam.

p. 64a. KTN. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἐδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν;

ZETE. Οὐ γὰρ οὖν.

KTN. Οὐδένα τοιγαροῦν r), ὃ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ZETE. Πῶς οὐδένα;

KTN. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτως κεκλευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκείνᾳ ἐστὶ τὰ ἐμπροσθεν ὡμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτίας· καὶ ἣν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα s), καὶ ἣν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον αὐτῷ t) δοῦν. ὥστε εἴ γε τὰ
p. 641. δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σίσυφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκείνοι ἠδίκησαν, πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19 ZETE. Οὐκ εἶτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· Θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σε ἄπειμι ἡδὴ καταλιπών.

KTN. Ἐδεόμην μὲν κἄν εἶτι τοῦτο ἔρεσθαι u), ποῦ αἱ Μοῖραι διατρέβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν

Schmiederus, monente Belino, praetulit δίκαιον. r) τοιγαροῦν] τολῶν Gorl. s) φονεύσασα] φονεύουσα Gorl. t) αὐτῷ] „Autò Ex. Fl. Vulgatum tuetur P.“ Deinceps δοῦν male 2954. u) ἐρεσθαι] σε addit Schm. e Cod. Gorl.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Jup. Nempe.

Cyn. Itaque nullam, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Jup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse caussam omnium: et si quis caedem faciat, illa est,

quae fecit, et si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste judicare Minos voluerit, Fatum punit pro Sisypho, et Parcam pro Tantalo: quid enim injuste fecerunt illi obsecuti imperiis?

Jup. Nec responsione jam porro dignus es, qui talia interrogas: audax enim es, et Sophista. Itaque jam, relicto te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi versentur Parcae, et quomodo pares esse cura-

τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα, τρεῖς οὐσαι; ἐπὶ- p. 611.
 πονον x) γὰρ τινα, καὶ οὐκ εὐμοιρόν γ) μοι δοκοῦσι βιοῦν
 τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσιν πράγματα, καὶ, ὡς ἔοικεν, οὐ
 πάντῃ οὐδὲ αὐταὶ z) ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
 ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλάξαιμην πρὸς
 αὐτὰς τὸν ἑμαντοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοιμην ἂν ἔτι πενέστερος
 διαβιῶναι, ἢ περ καθῆσθαι κλαίων ἄτρακτον τοσούτων
 πραγμάτων μεστών, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾷδίῳ σοι
 ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσο-
 μεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν περὶ τῆς Εἰ-
 μαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ ἐμ-
 μαρτο ἀκοῦσαι μοι α).

x) ἐπὶ πονον] ἐπὶ πονον Reitz. et Bip. nescio unde: nam Codd.
 et Edd. veti. omnes exhibent ἐπὶ πονον. γ) εὐμοιρόν] „ἄμοι-
 ρον] Sic P. Par. Εὐμοιρον cett. cum Fl.“ Hoc ē Codd., Parr.
 monente Belino, recte restituit Schm. Cf. Wessel. et Valcken.
 ad Lennep. Phalar. p. XVI. z) αὐταὶ] „Anne αὐταὶ; Sic
 tacite edidit Schm. non recte, ut videtur. Ceterum male Reitz.
 et Bip. αὐταὶ. α) μοι] „deest in Fl.“

tioni tot tantarumque rerum etiam vivere praeoptaverim,
 ad minutias usque possint; quam sedere fustum tor-
 quens, tot rerum plenum, et intentus omnibus. Si
 Intentam (*laboriosam*) enim vero tibi facile non est, Ju-
 quandam, neque nimis bea- piter, respondere ad haec,
 tam mihi vitam videntur etiam illis, quae respondiisti,
 agere, quae tot sustineant contenti simus, ut quae suf-
 negotia; et, ut videtur, Fato ficient ad explicandam illam
 ipsae non valde propitio de Fato et Providentia dis-
 natae sunt. Equidem, si putationem: reliqua audire
 detur mihi optio, non per- fortasse fatale mihi! non
 mutaverim meam cum illis vitam, sed vel pauperior fuit.

p. 642. Ζ Ε Τ Σ Τ Ρ Α Γ Ω Ι Δ Ο Σ.

ARGUMENTUM.

Auscultante de coelo Jove cum diis suis, Damis Epicureus contra Timoclem Stoicum negat vel deos esse, vel rebus humanis prospicere, et hanc sententiam suam ita tuetur, ut adversarii argumenta pro deorum providentia prolata deinceps singula vel tanquam inania refutet, vel etiam derideat tanquam inepta et absurda. Postremo vi, non rationibus Timoclis motus Damis loco cedit, trepidanti Jovi hanc certe spem relinquens, in faece saltem vulgi et inter barbaras gentes longe plurimos sibi remanuros esse stultos cultores. Gravis et haec plaga, quam vulgari Graecorum theologiae infligit Lucianus.

1 EPM. Ὁ Ζεῦ, τί σύννοος α) καταμόνας β) σαυτῷ λαλῆς,
 Parod. Ὁ γὰρ, περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' γ) ἔχων;
 Trag. Ἐμοὶ προσανάθου, λαβέ δ) με σύμβουλον πόνων,
 ignot. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας.

α) σύννοος] „σύννοος Par. sola male.“ β) καταμόνας] „καὶ καταμόνας Edd. sed rectius καὶ abest in O.“ γ) χρῶμ' χρῶμα Edd. vet. Recte Reitz. χρῶμ' forsitan e Solani emendatione. δ) λαβέ] Vulgo λάβε. Cf. Toxar. c. 20. et Piscat. c. 47. ibique not.

JUPITER TRAGOEDUS.

MERCURIUS, MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUNUS,
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES,
 HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. O Jupiter, quid mur-
 muras solus tibi,
 Pallens, sophistae habens
 colorem, inambulans?

Me consule, me fac as-
 gritudinis, precor,
 Socium tuae, ne sperne
 nugas servuli.

ΑΘΗΝ. Ναί πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων, p. 641.
 Γουνούμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια, Odys.
 Ἐξάυδα, μὴ κεύθε τόφω, ἵνα εἶδομεν ε) ἤδη, I. 5. etc.
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν; Iliad. I,
 Ἡ τί βαρὺ στενάχεις, ὡχρός τε f) σε g) ἔλε παριώς; 363.
ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος, p. 643.
 Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγοεικὴ, Iliad.
 Ἡς οὐκ h) ἂν ἄραιτ' i) ἄχθος ἢ θιῶν φύσις III. 35.
ΑΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷσις φροισίσις ἄρχη λόγων k). Eur.
ΖΕΥΣ. Ὡ παγκάκιστοι l), χθόνια γῆς παιδεύματα, Orest.
 Σὺ τ', ὦ Προμηθεῦ, οἶα μ' εἰργασας κακά. 1. sq.
ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων m) ἐρεῖς.
ΖΕΥΣ. Ὡ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς φοῖσημα, τί
 (μοι) φέξεῖς;
ΑΘΗΝ. Κοίμωσον ὄργαν, εἰ μὴ κωμῶδεῖν, ὥσπερ οὐ-

e) εἶδομεν] „Εἶδωμεν male J. V. 2. Fr. (A. 1. et 2.) At prius recte FL B. 1. (et 3.) Par. S.“ f) τε] δέ G.“ g) σε] „σου J. et marg. A. 1. W.“ Σεν 29⁵ B. *Belino* probante. h) ἢς οὐκ etc.] „Ἡν οὐκ ἱαμβελοῖσι ὑπερπαύδα inucri O. ante illum verum.“ i) ἄραιτ'] „ἄραιτ' Eurip. et Gr.“ Sic et Gorl. uti debebat, et hinc *Schm.* k) λόγων] „λόγου O.“ Ἀρχη λ. attice Gorl. l) παγκάκιστοι] παγκάκιστα Gorl. neque hoc inepte. m) οἰκείων] „Sic J. H. etc. Οἰκείον Par. Gr. O. et marg. A. 1.“ nec non Gorl.

Min. Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia,
 caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme,
 ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodāt
 praeordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis?
 aut pallor cur occupat ora?
 Jup. Non est mali quidquam,
 brevis versu canam,
 Nec aegritudo, nec facinus
 Tragœdicum,

Cujus Deum natura onus
 non sentiat.
 Min. Apollo! quanta ordire
 jam proœmia?
 Jup. O pessimi, terrena gens
 Sophistica,
 Tuque, o Prometheus, quod
 dedisti mihi malum!
 Min. Quid ergo? quin dicis
 choro domestico?
 Jup. Magnicrepi o tonitru
 stridor mihi quid praestas?
 Min. Compesce impetum,
 si non comoedias agere sicut

p. 644. τοι, δυνάμεθα n), μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν o).

2 *HPA.* Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστὶ σοι p);

ZETΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεὶ τοι κᾶν ἐκώκυες μέγα.

HPA. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις ὅτι ἐρωτικὸν ἐστὶν· οὐ μὲν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους, ἤδη πολ-
λάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι
Δανάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐθις εὐρόντα q) σε
ἀνιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωτος, εἴτα βουλευέσθαι ταῦρον, ἢ
σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὁρόφου εἰς
τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ
στειναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὥχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλ-
λου του, ἢ ἐρωτός r) ἐστίν.

ZETΣ. Ὡ μακαρία. ἥτις ἐν ἐρωτι καὶ ταῖς τοιαύ-
ταις παιδιαῖς s) οἶε τὰ ἡμέτερα πράγματα t) εἶναι.

HPA. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο, ἀνιᾶ σε, Δία ὄντα;

n) κώμ. — δυνάμεθα] „κωμῳδίας ὃ Z. δύν. ὑποκρίεσθαι
μηδὲ θωποδεῖν ὡς περ οὗτοι O.“ o) ὑποδραματουργεῖν]
„ὑποτραγωδεῖν Coll. et P. et marg. A. 1. W.“ p) σοι] „de-
ficit in Fl.“ q) εὐρόντα] ἰρῶντα Gorl. minus eleganter.
r) ἐρωτός] ἐρῶντός Zoi. Gorl. probante Belino. s) παι-
διαῖς] „Sic et Fl. cum cett.“ t) ἡμέτερα πράγματα]
„πράγματα ἡμῖν O.“ Sic et Gorl.

isti possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.

Jun. Ignorare nos putas caussam tui doloris?

Jup. Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.

Jun. Novi caput eorum, quae te perturbant: amato-
rium quiddam est: nec tam-
en ploro, consuetudine
quadam, cum saepe jam ta-
libus in rebus contumelia
me laceris. Credibile ni-
mirum est, Danaëm quan-
dam, aut Semelen, aut Eu-

ropen te reperisse, cujus
amore crucieris: deinde
consilia te agitare, taurusne
velis an Satyrus fieri, an
aurum, et per tegulas in-
fluere in sinum amasiae.
Signa quippe ista, gemitus,
lacrimae, pallor, non alte-
rius (*alius*) rei, quam amo-
ris sunt.

Jup. Inepta, quae in amore
et ejusmodi lusibus res no-
stras versari existimes.

Jun. Verum quid aliud,
quam hoc, te angit, qui sis
Jupiter?

ZETΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, p. 645.
καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ νῦν ἔστηκεν u), εἴτε 3
χορὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἐτι x), καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ,
εἴτε καὶ ἡμελῆσθαι παντάπασαι, καὶ τὸ μὴδὲν εἶναι δοκεῖν.

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντας τινας y) ἡ γῇ αὐθις z) ἔφρυσεν;
ἡ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς φρουρᾶς a)
ἐπικρατήσαντες, αὐθις ἡμῖν ἐναντία b) αἶρονται τὰ ὄπλα;

ZETΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοὶς. Eur.

ΗΡΑ. Τί οὖν c) ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο d); οὐχ ὁρῶ Phoen.
γὰρ, ὅτε e) μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ f) ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, v. 116.
ἡ Ἀριστοδόμος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφνησας.

ZETΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα g) ὁ Στοιχός, καὶ Δάμιος 4
ὁ Ἐπικούρειος, χθελίς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένον
τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγίσθην, παρόντων μᾶλα

u) ἐπὶ ξυροῦ νῦν ἔστηκεν] Nōn, quod vulgo in Edd. deest, inserui e Codd. 2954. 2955. 3011. Ox. et Gori. In tribus tamen prioribus etiam ἔστημεν legitur, Belino probante. ξυροῦ male Ox. Edd. Bass. x) ἡ μᾶς τιμᾶσθαι [ετι] τιμᾶσθαι ἡμᾶς It. 3011. Bel. Schm. y) γίγαντας τινας] „ἡ γίγαντας, omisso τινας, 3011. quae Belino temere placuerunt, sicut assentitur Gori. z) αὐθις] „inserui ex O. de erat in Edd.“ a) καὶ τῆς φρουρᾶς] καὶ τὸ τ. φρ. 2955. b) ἐναντία] ἐν αὐτῇ 3011. c) Τί οὖν] „Τί γοῦν O.“ Sic et 2955. d) γένοιτο] „γίνοιτο O.“ e) ὅτε] ὅτι B. 1. f) παραλυπεῖ] Sic, Belino monente, Bip. et Schm. e 2954. 2955. et 3011. pro vulg. παραλυποῖ. g) ὦ Ἥρα] „ἄρα male Fl.“

Jup. In ultimis, Juno, periculis versantur res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit nunc, oporteatne nos coli adhuc, et honores habere in terra, an negligi omnino, et plane nihil esse videri.

Jun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt?

Jup. Quiesce: nil metus Diis ab inferis.

Jun. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

Jup. Timocles, Juno, Stoicus, et Epicureus Damis, heri, nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quam plurimis et proba-

p. 646. συγχῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων, ὅπερ μάλιστα ἢ) ἡνίασέ με· καὶ ὁ μὲν Δάμις οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν· εἴτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιρροῦέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς ξυνουσίας ι). διελύθησαν γὰρ, ἑξαυθις κ) ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ ξυνθέμενοι· καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ (πρὸς τὴν λ) ἀκρόασιν), ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ m) ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾷτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῇ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη n) ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντας, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ προτοῦ ο), ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρασχη p) λέγων.

h) ὅπερ μάλιστα] ὅπερ μάλιστα καὶ ἦν. olim legebatur. Sed καὶ omittunt Fl. et C. 2954. et hinc, auctore *Belino*, *Schm.* Cf. *Diall. Marr.* II, 4. Scribi etiam potuit: ὅπερ καὶ μάλιστα ἡνίασέ με. i) ξυνουσίας] Sic O. 2955. 3011. *Schm.* et *pro* ξυνθέμενοι O. et *Schm.* pro vulg. συνονα. et συνθ. k) ἑξαυθις] Sic O. 2955. 3011. *Schm.* pro vulg. εἰσαυθις. l) τῇ] „Non habet articulum O.“ Nec *Gorl.* et *Schol.* ex quo eodem *Scholio*, patet, non male *Schmiederus* verba πρὸς τὴν ἀκρόασιν pro glossemate habuisse. m) καὶ] „ἢ O.“ Et 3011. n) ἀνάγκη] τὰ ἡμέτερα vulgo adduntur, sed absunt in O. et *Gorl.* in quibus deinde scriptum δόξαντας pro δόξαντα, quod *Edd.* vulgo habent. Recte hos *Codd.* secutus est *Schm.* nam τὰ ἡμέτερα ex antecedd. huc migravit, et δόξαντα hinc correctum. Sed *Jacobus* in not. ad *Tox.* p. 89. τὰ ἡμέτερα servari vult, accepta pro ἡμῶς, ad quod tum referendum sit δόξαντας· sic enim et ille scribit. ο) προτοῦ] Sic A. 1. et 2. Vulg. πρὸ τοῦ, separatim. p) ὑπέρασχη] „ὑπερέχη O.“ Ni-

tis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac *Damis* quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, inspicere aut ordinare: optimus autem vir *Timocles* causam nostram agere studebat: tum ubi populus confluerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideratu-

ros. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, et veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, et in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, et nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo *Timocles* superaverit.

ΗΡΑ. Δεινὰ ταῦτα q), ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὡ p. 646.
Ζεῦ, ἐπετραγῶδεις r) αὐτοῖς. 5

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾧον, Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶ-
 ναι μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσούτῃ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ,
 καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, πράττομεν ἄν; ξυνευρίσκεται γὰρ p. 647:
 καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος ι).

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν φημι δεῖν τὴν σκέψιν
 ἐπανευρεῖν u), ἐκκλησίαν ξυναγαγόντα.

ΗΡΑ. Κῆμοι ταῦτα ξυνοκεῖ x), ἅπερ καὶ τούτῃ.

ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμοί y) πάντῃ δοκεῖ z) ὦ πάτερ, μὴ
 ξυνταράττειν a) τὸν οὐρανόν, μηδὲ δηλὸν εἶναι σε b) θο-
 ρουβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ c) ταῦτα, ἐξ

κῆση Gorl. quod est scholion. Modo pro ὡπερ O. et Gorl. habent ὡς. q) Δεινὰ ταῦτα] Sic O. et Gorl. pro vulg. Διγνώστα. r) ἐπετραγῶδεις] ἐπετρ. Gorl. s) ξυνευρί-
 σκεται] Sic O. et 3011. pro vulg. συνευρ. t) τὸ μέρος] τί δ' οὖν; addit 2954. per errorem, nisi fallor, iterum scripta, quae ab initio interrogationis exarata fuerant. u) ἐπανευρεῖν] Sic cum O. etiam 2954. et 3111. et sic, Solano et Belino ju-
 bentibus, recte edidit Schm. pro vulg. ἐπαναγχεῖν. Gorl. ἐν-
 κλιν, cum quo eodem σκέψιν restitui in vulgati ἐκτακψιν lo-
 cum. Mox ξυναγόντα Bel. et Schm. pro vulg. συναγ. x) ξυνοκεῖ] Sic 3011. Bel. Schm. pro vulg. συνδ. y) ἐμοί] μὲν addit Schm. e Gorl. z) δοκεῖ] „ξυνοκεῖ male O.“ a) μὴ ξυνταράττειν] Vulg. καὶ μὴ συντ. Sed copulam recte omit-
 tunt O. et Gorl. et Schmiederus pro suspecta notavit. Συντ. pro συντ. exhibent iidem cum 3011. b) σε] omittit Gorl. c) ἰδίᾳ] „omissum in O.“ δὲ καὶ ἰδίᾳ 2954.

Jun. Gravissima sane, Ju-
 piter, sunt, quae narras;
 nec frustra in illis agebas
 tragoedias.

Jup. Tu vero putabas,
 Danaae cujusdam aut Antio-
 pac rationem me habere in
 tanta rerum perturbatione.
 Quid ergo, Mercuri, et Ju-
 no, et Minerva, facimus?
 reperite et vos pro sua
 quisque parte aliquid.

Merc. Equidem ad com-
 mune Deorum puto conside-
 rationem hujus rei referen-
 dam, convocata concione.

Jun. Etiam mihi eadem,
 quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi
 videntur, pater: non per-
 turbari caelum, censeo, nec
 manifestum fieri, te moveri
 hoc negotio; sed privatim
 id agendum, ut vincat di-

p. 647. ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ δ' Δάμῃς δὲ καταγλασθεὶς ἄπεισιν e) ἐκ τῆς συνοουσίας.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐτε ἀγνοήσεται f) ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερωῇ γενομένης g) τῆς ξιρίδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις τυραννικὸς h) εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων i) καὶ κοινῶν ἅπασιν.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπατες ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. k) Ἰδοὺ δὴ ἐς ἐκκλησίαν ξυνέλθετε l) οἱ θεοὶ μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἦκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάζομεν m).

p. 648. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψιλά, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἀπλοῖκα καὶ πεῖζα κηρύττετε, καὶ ταῦτα, ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἐυκαλῶν n);

d) ὁ] „Non habet articulum O.“ e) ἄπεισιν] Sic Bip. et Schm. jubente Belino, ex O. FL marg. A. 1. et 3011. pro vulg. ἀπίος. f) ἀγνοήσεται] ἀγνοηθήσεται Gorl. 2954. 3011. Bel. Vid. Adnot. g) γενομένης] Sic 3011. et Gorl. probante Belino, pro vulg. ἱσομένης. h) τυραννικὸς] „κοιρανικὸς (sic) O.“ i) τῶν οὕτω μεγάλων] τῶν ἄνω οὕτω μεγ. 2955. Bel. k) ΕΡΜ.] „Ex O. huc inserui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὁρθῶς collocabant.“ Cum O. facit et Gorl. Sed in Codd. 2955. et 3011. verba ὁρθῶς λέγεις, omisso γὰρ, tribuuntur Mercurio, adsentiente Belino. l) ἐς ἐκκλ. ξυνέλθετε] Sic 3011. Bel. Schm. pro εἰς et συνέλθ. Quae sequuntur verba: οἱ θεοὶ μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε, in Gorl. desiciunt. m) ἐκκλησιάζομεν] ἐκκλησιαζόμενοι 2955. quod multo elegantius visum Belino. Imo abruptae acclamationes h. l. elegantiores, quam conglutinatae. n) ἐυκαλῶν] Sic O. 3011. Schm. pro vulg. συγκ.

cendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Jupiter, cum contentio philosophorum in in publico fuerit: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices et simpliciter de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Jup. Ergo jam praeconium fac, et adsunto omnes: recte etenim dicis.

Merc. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus.

Jup. Ita nude, Mercuri, et pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus Deos convoces?

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

p. 648.

ΖΕΤΣ. Ὅπως ἀξιώ; ἀποσεμνύναι φημί δεῖν ο) τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς μᾶλλον συνέλθοιεν.

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ βαρυνδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικὸς εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ἢ ρ) ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεῶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῶν q) ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ r) τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλων γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καί ποί ἐπικρυπτύσεως τὰ πολλὰ τῆς ἀσφαλείας s), ὥς μὴ πάντῃ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΤΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἔγκα- p. 649.
ταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὥς ἐκείνος ἡμᾶς ξυνεκάλει t)· μεμνηῆσθαι δέ σε εἰκός.

ο) ἀποσεμνύναι φημί δεῖν] „ἀποσεμνύνει φημί O. omisso δέιν.“ p) ἢ] cum *Schm.* inserui e 3011. et 2955. Vulgo omittitur. q) αὐτῶν] αὐτοῖς notatum a *Schm.* in *Vair.* Lecti. nescio, unde. r) ἀμουσίᾳ] ἀνοῇ *Schol.* s) ἀσφαλείας] „Sic dedi ex L. O. P. *Par.* Ἀσφαλείας Edd. ceti. omnes. Μαντικῆς quoque (ante vocem ἀσφαλείας) omittunt J. H. etc. cum Codd. nonnullis: id vero est in *Par.* Edit. et Cod. O.“ Deest in 2954. et 3011. et in Edd. B. 1. 5. A. 1. 2. Suspectum vocem uocinis inclusit *Schm.* monente *Belino*. Nos omnino ejecimus tanquam alienum epitheton, a glossatore profectum. Ceterum ἀσφαλείας in *Gorl.* deficere narrat *Schm.* t) ξυνεκάλει] Sic 3011. *Schm.* pro vulg. συνεκ.

Merc. Quomodo igitur jubes, Jupiter?

Jup. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, et magniloquentia poetica, ut magis conveniant.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, et carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poetica: itaque corruperō praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel defi-

cientes consarcinans: et risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos.

Jup. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te credibile est.

p. 649. EPM. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, περᾶσομαι δὲ u) ὁμῶς.

Πiad. Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς x), .. μῆτε τις ἄρσεν,
VIII, 7. Μῆδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω γ) νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Ibid. Μῆδέ τε z), νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
XX, 7. Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι α) τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας.
Ib. IX, 238. "Ὅσσοι b) τ' αὖ μέγατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ
c. a. Νώνυμοι c), βωμοῖσι παρὰ κλισίῃσι d) κάθησθε e).
Ib. XIII, 227. ΖΕΤΣ. Εὐγε, ὦ Ἑρμῇ, ἄριστα κεκήρυκται σοι καὶ

p. 650. ξυνθέουσι f) γὰρ ἦδη ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐ-
7 τούς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἡ τέχνης ἔχοι γ)
ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀρ-
γυροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὁπόσοι h) ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλ-
κοῦς, ἢ τοὺς i) λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις οἱ Φειδίου

u) δὲ] δ' οὖν 3011. x) θεός] Post hanc vocem Par. καὶ inse-
rit, Solanus ex Homero τόγε, quem secuti sunt Reitz. et re-
centt. Vid. Adnot. γ) μενέτω] μενέτων 3011. z) τε] „γε O.“
a) ὅσσοι] „ὅσοι Edd. male et O.“ „Ὅσσοι jam recte B. 1. et 3.
b) "Ὅσσοι] „Sic jam recte Par. et B. 2. (1. et 3.) Cett. ὅσοι.“
c) νώνυμοι] „restitui ex Fl. et Homer. Νώνυμοι enim vulgo
Edd. et O. Μώνυμοι Schol.“ In his postremis error esse vi-
detur. d) κλισίῃσι] „κλισίῃσι O.“ e) κάθησθε] κάθιζε
3011. f) ξυνθέουσι] „συνθέουσι] Sic dedi ex O. P. et Schol.
licet O. ξυνθέουσι. Edd. συνλυσσι.“ ξυνθέουσι 3011. Schm.
g) ἔχοι] Sic Gorl. 3011. 2955. Bel. Schm. pro vulg. ἔχῃ. Vid.
supra not. ad Toxar. c. 44. h) ὁπόσοι] ὅσοι 2954. i) τοὺς]
„Non adgnoscat articulum O.“

Merc. Non equidem om-
nino plane et expedite. Pe-
riculum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier*
Dea, neve vir ullus,
Neu quis de fluviiis ipsis
patriis Oceani absit!
Neu quae Nympharum:
verum ad Jovis omnis
adesto

Concilium, quotquot ce-
lebres editis hecatom-
bas:

Qui medii, qui postremi,
qui nomine nullo,

Ora supinati nidore se-
detis ad aras.

Jup. Euge, Mercuri.
Optime functus es praeco-
nio. Etenim jam concur-
runt. Itaque exceptis sedi-
lia praebere pro dignitate cui-
que, prout vel quantum ad
materiam se habent, vel
quantum ad artem. Primo
quidem loco aureis, tum
post illos argenteis, deinde
juxta hos, qui sunt eburnei,
tum aereis aut lapideis: et
in his ipsis, qui Phidiae

μὲν, ἡ Ἀλκαμένους, ἡ Μύρωνος, ἡ Εὐφράνορος, ἡ τῶν p. 650.
ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμῆσθων k)· οἱ συρφετώδεις δὲ οὐ-
τοι καὶ αἰεχνοὶ πόρρω που ξυνωσθέντες l), σιωπῇ ἀναπλη-
ροῦντων μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθιδοῦνται ὡς προσήκει m).
ἀλλ' ἐκίνο οὐ πρόχειρον n) εἶδέναι, ἦν τις αὐτῶν χρυσοῦς
μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ n) τὴν ὀλκὴν, οὐκ ἀκριβὲς δὲ τὴν
ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ o) ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ
τῶν p) χαλκῶν τῶν Μύρωνος q), καὶ Πολυκλείτου, καὶ
τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίων καθιδέικται r), p. 651.
ἡ προτιμωτέραν s) χρὴ νομίζειν τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσοῦς ὅμως *)
προτιμητέος.

k) προτετιμῆσθων] π — ω 3011. l) ξυνωσθέντες] Sic
3011. Schm. pro vulg. συνωσθ. Deinceps legebatur in priori-
bus Edd. καθιδοῦνται σιωπῇ, ἀναπληροῦντες etc. Sed καθι-
δοῦνται deest in O. et Gorr. et in iisdem, cum quibus conspi-
rat 3011. legitur ἀναπληροῦντων, quae forma est Imperativi, et
unice vera lectio: nam καθιδοῦνται e sequentibus Mercurii ver-
bis huc aberravit; quo facto sane ἀναπληροῦντες scribendum
erat. m) προσήκει] „restitui ex O. Προσῆκει Edd.“ n) πρό-
χειρον] „χέρον O.“ Sic etiam 3011. et Gorr. quod *Belinus*
vertit: *il ne seroit pas mal de savoir*. imperite. n) ἢ] „omit-
tit O.“ nec non Gorr. quos temere secutus est Schm. Sic enim
haeret oratio, nec habet ἦν, quo referatur. o) κομιδῇ πάνν
2954. glossema. p) τῶν] „Bene sic Fl. H. V. 2. Par. S. Γὰρ
male J.“ q) τῶν Μύρωνος] „τοῦ Μυρ. O.“ r) καθιδέικ-
ται] καθέζεται 2954. s) προτιμωτέραν] „προτιμητέαν]
προτιμωτέραν marg. A. 1. et O. qui *innox εἶναι* omittit.“ Cum
O. faciunt 2954. 3011. et Gorr. quos, monente *Belino*, secutus
est Schm. *) ὅμως] μὲν οὕτως 2954. et 2955. qui error est ex

sunt, aut Alcamenis, aut
Myronis, aut Ephranoris,
aut similibus artificum, prae-
ferantur. At illi de faece,
artis omnis expertes, porro
in angulum aliquem con-
trusi silentio concionem mo-
do expleto.

Merc. Fient ista: sede-
bunt, ut convenit. Verum
illud non expeditum est sci-
re, si quis illorum aureus
quidem ille fit, et multo-

rum talentorum pondere,
sed idem non curiosus elabo-
ratus, sed plebejus omnino,
et parum commensu sibi
respondens, hicne ante ae-
neus Myronis, Polycleti,
Phidiae, et lapideos Alca-
menis assidebit? an putan-
dum, praefereendam esse
artem?

Jup. Sic quidem decebat:
sed praefereendum tamen est
aurum.

p. 651. *ΕΡΜ.* Μανθάνω, ὅτι τ) Πλουτίδην κλεύεις, ἀλλὰ
 μὴ Ἀριστινὴν καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἦκτε οὖν
 8 εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἑοικασί δ' οὖν υ), ὦ
 Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύουσιν x) μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἑλ-
 ληνας ὁρᾷς ὅποιοι εἰσι, χαλκέντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ
 κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλκοῖ ὅμως
 ἅπαντες, ἢ οἱ γε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλί-
 γον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον γ) ἔχοντες, ὡς ἐπικε-
 χρῶσθαι z) καὶ ἐπηγύασθαι a) μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόξυ-
 λοι, καὶ οὗτοι μυῶν b) ἀγέλας ἐμπολιτευομένας c) σκέπον-
 τες. ἢ Βενδῖς δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἔκειντο, καὶ παρ'
 αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης d), καὶ ὁ Μῆν e), ὅλοι f)
 ὀλόχρυσοι, καὶ πολύτιμοι g) ὡς ἀληθῶς.

ex modo praecedentibus μὲν οὕτως ortus. τ) ὅτι] „non com-
 paret in *Fl.*“ υ) δ' οὖν] omissum in *Gorl.* x) προεδρεύ-
 σαι] προεδρεύειν 2951. γ) ἐπιστίλβον] „ἀποστίλβον *O.*
 manu recentiore.“ Ἀποστίλβοντες *Gorl.* pro ἔχοντες, sed
 ἐπιστίλβοντες 3011. quod *Belino* placuit. At vulgata non est
 tentanda. Nam in ἐπὶ est vis verbi, superficiem statuarum de-
 notantis; et verbum ipsum occurrit *Amorr.* c. 26. z) ἐπικε-
 χρῶσθαι] ἐπικεχρῶσθαι 2954. a) ἐπηγύασθαι] „ἐπιλυγύ-
 ζοσθαι male *O.* ἐπηλυγύζοσθαι *Coll.*“ ἐπηγύασθαι pessime *B. 3.*
 b) μυῶν] „Sic *O.* Μυῶν *Edd.* Μῆν male *J.*“ c) ἐμπολι-
 τευομένας] συμπολ. 3011. minus recte. Cf. *Somm.* s. *Gall.*
 c. 24. extr. d) Μίθρης] Μίθρην 2954. 3011. *Gorl.* e) ὁ
 Μῆν] „Sic restitutum ex *O.* et *Fl.* Nam καὶ μῆν *Edd.* cett.
 male. Μῆν ὁ ὅλοι *P.*“ f) ὅλοι] „ὅσοι *Fl.* ὅλοι cett. et *P.*“
 g) πολύτιμοι] „Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in
Edd. cett.“

Merc. Audio. Nempe ex
 divitiis atque censu jubes,
 non ex nobilitate et *prae-*
stantia, illos a me collo-
 cari. Venite ergo in pri-
 mas sedes vos aurei. Viden-
 tur proinde, Jupiter, pri-
 ma sedilia occupaturi soli
 barbarici, Gracchos enim,
 quales sint, vides: venusti
 illi quidem, et boni vultus,
 et ex arte figurati: sed iidem
 lapidei aut aerei in univer-
 sum omnes; aut pretiosos

simi quidem illorum ebur-
 nei, pauxillum quantum auri
 refulgentis habentes, ut co-
 lore illo et splendore indu-
 cti tantum sint. Intus vero
 lignei sunt, et totos mu-
 rium greges, ibi rempubli-
 cam habentes, tegunt. At
 illa Bendis, et Anubis
 iste, et juxta illum Attis
 et Mithres, et *Lunus*;
 ex auro solido toti, et
 graves, et multi revera
 pretii.

ΠΟΣ. *h*) Καὶ ποῦ *i*) τοῦτο, ὃ Ἑρμῇ, δίκαιον, τὸν p. 652. κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζει μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ 9 ταῦτα, Πασειδῶνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὃ ἐννοεῖσαι, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος καὶ πτωχὸν *k*) ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρῆ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, εἴ τις ῥίνα τηλικαύτην χρυσὴν ἔχων προτιμῆσται *l*) σου.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὃ Ἑρμῇ, καὶ λαβὼν, ἐν ταῖς προέ- 10 δροις *m*) που καθίζει· χρυσὴ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὃ Ἀφροδίτῃ, καὶ ὄραν· ἀλλ' εἰ μὴ πάνν. ἀμῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθου, ὀμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἴτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτῃ γενομένη, Κνιδίους παριδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον p. 653. παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν φαιφωδιῶν χρυσὴν μετ' ἡν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

h) ΠΟΣ.] „Vid. not.“ *i*) Καὶ ποῦ] „Haec deesse in O. & P. notat Solanus, non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque; quod tamen suspicor, quia in Fl. abesse video.“ Cum Fl. facit 2954. Pro ποῦ Solan. mallet πῶς. Fortassis tamen scribendum: Καὶ που etc. i. e. an vero forte etc. *k*) πτωχόν] „πῆντα O.“ Sic et Gorr. *l*) προτιμῆσται] „προτετίμηται O.“ *m*) προέδροις] Sic 5011. pro vulg. προειδίους.

Nept. Et ubi hoc justum est, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus sim?

Merc. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Lysippus et pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferro itaque oportet, te submo- veri, nec indignari, si quis tantum ex auro rostrum habens tibi praefertur.

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca sub- selliis: etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, possum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arboror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, et tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam, qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse dicit.

p. 653. *ΕΡΜ.* Καὶ γὰρ καὶ ν) τὸν Ἀπόλλωο) ὁ αὐτὸς πολυχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει κῆκεῖνον ἐν τοῖς ζευγαῖς που καθήμενον ρ), ἀπαστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν λησιῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας ς) τῆς καθάρας περισευλημένον ρ), ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

11 *ΚΟΛ.* Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν σ), ἡλίω τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ γοῦν ι) μὴ ὑπερφυᾷ, μηδ' ὑπέρματρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαι με ἤξιωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐποίητο ἂν υ). ὥστε ἀνάλογον πρὸς τελέστερος ἂν νομιζοί-
p. 654. μην, καὶ πρόξεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ ἀκριβές x) ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλκοὺς ἔστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλευται, ὑπὲρ τοὺς γ) πεντακοσιομεδίμνους ἂν εἴη.

n) καὶ] „abest a Fl.“ et Gorl. Vid. Adnot. o) Ἀπόλλω] „Nihil mutant Edd. et O.“ p) ἐν τοῖς ζ. π. καθήμενον] „Quinque haec verba ommissa in Fl.“ q) κόλλοπας] „Sic Edd. excepta Fl. quae κόλλοπας. Sed O. σκόλλοπας.“ r) περισευλημένον] „ἀποσευλημένον O. et Gorl. s) τολμήσειεν] „τολμήσαι (τολμήσαι forsitan) Fl. Vulgatae suffragatur P.“ t) γοῦν] Sic O. Gorl. Schm. uti voluerat Gesn. pro incommoda lectione δ' ὄν. u) ἂν] „inserui ex O. de erat in Edd.“ x) τὸ ἀκριβές] „τ' ἀκριβές O.“ γ) τοῦς] „Sine articulo O.“

Merc. Nimirum idem gressum exstruere me voluissent Rhodii, de aequali auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque impensa sexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii iudicer. Accedit ars, et exquisitum in tanta magnitudine artificium.

Col. Mecum vero certare quis ausit, qui et Sol sim, et tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum et mensuram omnem super-

Merc. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi iudicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est: sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum censum fuerit.

ZETΣ. Τί γάρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλέχοντα p. 654.
 τὴν τῶν ἄλλων σμικρότητα z) καὶ ἐνοχλήσαντα τῇ καθέδρᾳ;
 πλὴν ἄλλ', ὃ 'Ροδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτο-
 μητός εἰ τῶν χρυσῶν, ποῖς ἂν καὶ προσθρεύεις, εἰ μὴ
 δέησαι ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζαιο, τὴν Ἰνύκα
 ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστ' ἄμεινον ποσῆ-
 σεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφώς τῷ συνεδρίῳ.

ΕΡΜ. Ἴδού πάλιν ἄλλο δύεσθον καὶ τοῦτο. χαλκῶ p. 655.
 μὲν γάρ ἀμφοτέρω ἱστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυ- 12
 ἱππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ
 εἰς γένος; ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς b), ὁ Διώνυσος οὐτοῦ,
 καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδύται c); φιλο-
 νικοῦσαι γὰρ, ὡς ὀρέας.

ZETΣ. Διατρίβωμεν, ὃ Ἐρμῇ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζ-
 εῖν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καθιζόντων d), ἐνθα ἂν ἑκα-

Post vocem πεντακοσιομέδμους inserebantur vulgo verba καὶ
 τὴν ἱππίδα, ineptissime, et ex antiquarii cujusdam scholio,
 quod e Schol. nostro G. patet, ubi lectio refertur τὴν ἱππιδίαν
 sine copula. Sed omnino haec absunt a Fl. et Codd. O. et
 Gortl. Unde etiam Schm. pro suspectis secluserit. z) σμικρό-
 τητά] Sic Schm. ex O. 3011. et 2955. pro vulg. μικρ. a)
 χαλκῶ] χαλκῶ priores Edid. praeter B. 1. et 3. ubi correctus
 accentus, b) ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] „Διὸς παῖδε,
 omissis ceteris, O.“ ἅτε δὴ Διὸς παῖδες sine ὄντες 3011.
 c) προκαθεδύται] „προκαθζοι Fl. item marg. A. 1. Vul-
 gatae favet P.“ d) καθεζόντων] „καθεζέμεσθαι Fl.“

Jup. Quid enim hunc
 quoque oportebat adesse,
 qui reliquorum arguat par-
 titatem, et consessum tur-
 bet? Verum heus tu, Rho-
 diorum optime, si vel ma-
 xime praeponendus es au-
 reis, quomodo tandem se-
 dem primam occupabis, nisi
 debeant surgere omnes, uti
 solus assideas, qui totam
 Phycen altera clunium oc-
 cupes? Itaque melius fece-
 ris, si erectus stes in con-
 cione, capite versus con-
 sessum inclinato.

Merc. En tibi aliud, so-
 lutu difficile et ipsum. Ae-
 rei enim sunt ambo, et ar-
 tificii ejusdem, Lysippi opus
 uterque, et, quod maxi-
 mum, genere aquales, ut-
 pote filius uterque Jovis, hic
 Bacchus, et Hercules. Uter
 igitur horum priorem sedem
 occupabit? contendunt enim,
 ut vides.

Jup. Tempus, Mercuri,
 terimus, cum olim oportue-
 rit concionem habere. Ita-
 que nunc promiscue se-
 deant, ubi quisque volue-

p. 655. στος ἐθέλη ε), ἰσαῦθις f) δὲ g) ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· κἀγὼ εἶσομαι τότε, ἥτινα χρή h) ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

13 EPM. Ἄλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βρωῖντες, διανομάς, διανομάς ε).
p. 656. ποῦ τὸ νέκταρ k), καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλυε ποῦ αἱ ἐκτόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας.

ZETΣ. Κατασιώπησον l) αὐτοὺς, ὧς Ἐρμῇ, ὡς μάθωσιν, ὅτου ἐνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων ξυνιάσιν m). ἐγὼ δὲ οὐ πολὺγλωττός n) εἰμι, ὥστε καὶ Σκυθαῖς, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξῇ, καὶ Κελτοῖς ξυνετὰ o) κηρύττειν. ἄμυνον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακάλεισθαι σιωπῇ.

ε) ἐθέλη] ἐθέλοι 3011. Gorl. f) ἰσαῦθις Sic Schm. ex O. P. et 3011. pro vulg. ἐκαῦθις. g) δὲ] „abest a Fl. adest in aliis et P.“ h) χρή] „deest in O.“ i) διανομάς] Sic bis Gorl. 3011. et O. Semel tantum in Edd. k) ποῦ τὸ νέκταρ] „Et haec his habet O. item bis ποῦ αἱ ἐκτόμβαι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit.“ Et in Gorl. partem horum bis haberi notat Schmied. Ceterum in prioribus Edd. omnibus, et in versionibus Latinis, post ἐπέλυε male posuerant interrogationis notam, quam ego ad vocem νέκταρ reduxi. l) κατασιώπησον] „κατασῆπον O. P.“ Sic etiam Gorl. m) ξυνιάσιν] Sic Schm. ex O. et aliis Codd. pro συνῆσιν. Sed ex eodem et Gorl. 2955. et 3011. adjecit idem vocem φωνήν, quae in Edd. prioribus, rectius, opinor, aberat. n) πολὺγλωττός] Sic Schm. ex O. pro πολὺγλωσσός. o) ξυνετὰ] Ita Schm. e 3011. pro vulg. συνετά.

rit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista et quotidiana clamantes, *viscerationes, viscerationes!* ubi nectar? et ambrosia defecit: ubi *hecatombae?* communes *victimae!*

Sup. Silentium illis im-

pera, Mercuri, ut audiant, cuius rei causa huc collecti sint, nugis hisce omissis.

Merc. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum sum, ut concionari possim, quae etiam Scythae, Persae, Thraces, et Cetae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

ZETE. Οὕτω ποιεῖ.

p. 656.

ERM. Εὐγερ), ἀφωνότεροι γεγέννηται σοι ρ) τῶν σο-
φιστῶν. ὥστε ὦρα δημηγορεῖν ὄρῳ, πάλας πρὸς σέ ἀπο-
βλέπουσι, περιμένοντες, ὅ, τι καὶ ἐρεῖς.

14

ZETE. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνή-
σαιμι πρὸς σέ εἰπεῖν, υἱὸν ὄντα. οἶσθα, ὅπως θαρσάλεος
αἰεὶ καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν ρ).

ERM. Οἶδα, καὶ ἰδοῦμαι γε ἀκούων σου δημηγοροῦν-
τος· καὶ μάλιστα ὅτε ς) ἠπειλείς τ) ἀνασπάσειν ἐκ βάρθρων
τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκεί-
νην τὴν χρυσῆν καθεῖς.

p. 657.

ZETE. Ἄλλα νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ με-
γέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν
παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ, ὥς ὄρῳ, ἡ ἐκκλησία) δια-
τετάρραμαι τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλωττά
μοι υ) πεπεδημένη x) ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάντων γ),

p) *ERM.* Εὐγερ] „Εὐγε *ERM.* Fl.“ q) γεγέννηται σοι] σο-
φιστ. 2955. ρ) ἦν] Interrogationis signum, post hanc vocem
vulgo positum, deleui secundum B. 1. et 3. et versiones Latt.
ς) ὅτε] Sic O. et P. Vulg. ὁπότε. τ) ἠπειλείς] „ἀπειλοῦς
O. P. (et Gorl.) ἠπειλεις Fl. ἠπειλεις Edd. cett.“ u) μοι] μου
3011. x) πεπεδημένη] „πεπεδημένη cum puncto subscripto
in nonnullis legi notat Solanus; at non invenio.“ γ) ἀπάν-
των] τῶν ἀπάντων 2955. *Belino* probante.

Jup. Sic facito.

Merc. Euge, magis muti
tibi facti sunt, quam Sophi-
stae. Itaque jam concionis
habendae tempus est. Vi-
des, olim te adspiciunt,
quid dicturus sis, exspe-
ctantes.

Jup. Sed quid mihi usu
veniat, Mercuri, non cun-
ctabor tibi dicere, filio meo.
Nosti, quam audax semper,
et magniloquus fuerim in
concionibus.

Merc. Novi, et metue-

Lucian. Vol. VI.

bam, si quando audirem te
concionantem: praesertim
cum minareris, te de fun-
damentis suis extracturum
terram et mare cum Diis,
demissa illa catena aurea.

Jup. Ast jam, fili, nescio,
utrum a magnitudine instan-
tium malorum, an a multi-
tudo praesentium, (cele-
berrima enim Diis, ut vides,
concio est) perturbatus sum
animo, et compedita mihi vi-
detur lingua. Quod autem

R

p. 657. ἐπιλέλυσμαι τὸ προοίμιον τῶν λόγων z), ὃ παρεσκευασά-
μην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς.

ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα a) οἱ δὲ ὑποπτεύ-
ουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι b) ὑπέμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι c)
προσδοκῶσιν d), ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ΖΕΥΣ. Βούλει γοῦν e), ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκίνο
προοίμιον ἀναρῶσαψφδήσω πρὸς f) αὐτούς;

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

II. VIII, ΖΕΥΣ. Κέκλυτέ μεν g) πάντες τε h) θεοὶ, πᾶσαι τε
5. θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἀπαγε, ἱκανὰ i) καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρσύνη-
p. 658. ταί k) σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν φορτικὸν τῶν
μέτρων l) ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κα-

z) λόγων] „deesse in Fl. et O. notat Solanus. Sed credo articulum tantum deesse in O.“ In Edd. *Schmiederiana* antiquioribus legebatur ἀπάντων τῶν λόγων, in Fl. τῶν δὴ τῶν λ. Omnino deest ἀπάντων in 3011. et Gorr. et recte eiecit Schm. monente *Belino*. a) πάντα] ἅπαντας Gorr. et 3011. unde *Bel.* conj. ἅπαντα. b) καὶ τι] „καὶ τοι Fl. Vulgatam non mutat P.“ c) ἀκούσεσθαι] „πρῶσεσθαι O.“ et *Schol.* d) προσδοκῶσιν] προσδοκῶσιν conj. *Bel.* qui, qua erat inscitia, προσδοκῶσιν pro Coniunctivo haberet. e) γοῦν] οὖν 3011. quod dulcius visum *Belino*. f) ὦ Ἑρμῇ—πρὸς] „Octo haec verba omissa in O. ab alia manu in inarg. reposita vix leguntur.“ g) μεν] „Sic O. et Fl. recte. *Mov* Edd. vulgo.“ h) τε] „male abest a Fl. et O.“ et a B. 3. i) ἱκανὰ] ἱκανῶς 3011. k) πεπαρσύνεται] „πεπαρσύνεται] ex emendatione *Solani*. *Πεπαρσύνεται* Edd. priores cum O. et C.“ Vid. Adnot. l) μέτρων] ἐπὶ 2955, sed supra scriptum rubris literis μέτρων. Illud praetulit *Bel.*

omnium est absurdissimum, oblitus sum prooemii orationis, quod paraveram, ut speciosissimo apud illos principio uterer.

Merc. Corrupisti, Jupiter, omnia. At illi suspectum habent silentium, et aliquod ingens malum se audituros exspectant, in quo tu cuncteris.

Jup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Jup. Huc omnes patri auscultate *Diique Deaeque!*

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Verum, si videtur, carminum illam molestiam omitte; sed illarum *Demosthe-*

τὰ Φαίλιππου ἦντινα ἂν ἐθέλῃς m) ξύνειρε, ὀλγα ἐναλ- p.653.
λάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν φήτορες ποιοῦσιν n).

ZETΣ. Εὖ λέγεις, σύντομόν ο) τινα ῥητορείαν, καὶ
ῥαδιουργίαν p) ταύτην εὐπορον q) τοῖς ἀπορουμένοις.

ΕΡΜ. Ἀρξαι r) δ' οὖν ποτέ.

ZETΣ. Ἀντί πολλῶν ἂν, ὧ ἄνδρες θεοί, χρημάτων, Demost.
ὑμᾶς s) ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι Olyth.
δήποτε ἄρα τοῦτο ἐστίν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν l.in.
τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαι μου λέ- 15
γοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὧ θεοί, μονονουχὶ λέ-
γει φωνήν ἀφίεις ε), ὅτε τῶν παρόντων ἐρῶμαιώς ἀντι-
ληπτέον ἡμῖν u) ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάνυ x) ὀλιγώρως ἔχειν

m) ἐθέλῃς] Vulg. ἐθέλωις Fl. ἐθέλεις Nos recepimus lectionem
Codd. 3954. 3011. O. Gorl. et marg. A. 1. quae etiam *Belino*
placuit et canonici *Struvii* congruit. Deinceps ξύνειρε *Schn.* e
duobus Paris. pro vulg. σύνειρε. n) φήτορες ποιοῦσιν]
„ῥητορευοῦσι O.“ et Gorl. o) σύντομόν] „ἐπιτομὴν O. et
marg. A. 1.“ Sic et Gorl. p) ῥαδιουργίαν] „δημιουργίαν
2955. quae vera lectio *Belino* esse videtur, cuius illa fuerit ex-
plicatio; haud probabiliter. q) εὐπορον] Sic O. P. Gorl.
3011. et marg. A. 1. Vulg. εὐκαιρον, glossema. In εὐπορον
τοῖς ἀπορουμένοις est lusus verborum. r) Ἀρξαι] „Ἀξομαι]
ΕΡΜ. ἀρξαι δ' οὖν ποτέ. ZETΣ. ἀντί Fl. Rectius utramque
personam omittit *Par.* et *Fr.* (nec non B. 1. et 3.) Cett *ΕΡΜ.*
ἀρξομαι, non repetito ZETΣ, pessime. Ἀξομαι pro ἀρξομαι
L. Ἀρξαι etiam marg. A. 1.“ Cum Fl. et marg. A. 1. con-
sentiant Codd. 2955. 3011. et Gorl. s) ὑμᾶς] „restitutum ex
O. Fr. S. Ὑμᾶς male cett.“ t) ἀφίεις] „ἀφίεις marg. A. 1.“
u) ἡμῖν] „ὑμῖν Fl.“ x) πάνυ] „πάντ O.“ Sic etiam 3011.
et Gorl.

nis contra Philippum con-
cionum quaecunque volue-
ris, paucis immutatis, con-
sarcina. Ita enim plerique
jam oratores faciunt.

Jup. Bene me mones de
compendiaria quadam di-
cendi arte, et commento
laborantibus opportuno.

Merc. Incipe vero tandem
aliquando.

Jup. Prae multis vos, viri

*Dii, opibus praepotaturos
puto, si manifestum vobis
fiat, quid tandem illud sit,
propter quod jam congre-
gati estis. Quae cum ita
sint, convenit propenso ani-
mo me audire dicentem.*

*Praesens igitur tempus, Dii,
tantum non emissa voce di-
cit, praesentibus fortiter ad-
movendam esse manum: at*

nos negligenter adnodum
R 2

p 659. δοκούμεν γ) πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ z) ἤδη; (καὶ γὰρ ἐπιλείπει α) ὁ Δημοσθένης), αὐτὰ ὑμῖν δηλώσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεῖς, ξυνήγαγον b) τὴν ἐκκλησίαν. χθές γάρ, οἷς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηϊ ὀλίγου δὲ ἀπολομένη c) περὶ d) τὸν Καφηρέα, εἰσιτώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησιθεὸς ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μετὰ τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος ἄλλη e) ἐτραπέσθε, οἷς ἐκάστοι ἐδόξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πάνυ f) ὥπῃ ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ αἶτυ, οἷς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἔννοων ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν σμικρολογίαν g). ὃς ἐκαλδεῖκα θεοὺς ἐσιτῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκῆνον ἤδη καὶ h) κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας. αὐτὰ μάλα εὐρωτιῶντας i), οἷς αὐτίκα ἐπισβεσθῆναι k) τῷ ἄν-

γ) ἔχειν δοκούμεν] „ἔχειν μοι δοκούμεν O. Ex. δοκῆν μοι Par. Sine μοι J. H. Fl. S.“ z) δὲ] „γὰρ marg. A. 1.“ α) ἐπιλείπει] „ἐπιλείπει μοι O.“ Sic et Gorr. b) ξυνήγαγον] e 3011. et Ed. Schm. pro συνηγ. c) ἀπολομένη] Sic unice recte Fl. Vulgo perperam ἀπολουμένη, turpius etiam ἀπολουμένην 3011. sed ἐπολλυμένη 2955. d) περὶ] „Sic J. Fl. H. S. etc. παρὰ Par.“ e) ἄλλη] Sic O. 3011. et Gorr. pro vulg. ἄλλην. f) πάνυ] „omittit O.“ g) σμικρολογίαν] Sic Schm. e 3011. pro vulg. μικρ. h) καὶ] „omittit Fl.“ i) εὐρωτιῶντας c] Sic cum Solano dedit Schm. e Codd. L. 3011. Gorr. et marg. A. 1. W. pro vulg.

affecti ad ea videmur. Volo autem jam (deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo naclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos qui-

dem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero (neque enim valde serum erat) in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesitheo simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, et pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucidi, ut statim exstinguerentur in

θρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ρινὶ ὀσφραῖσθαι I) τοῦ κα- p. 660.
 πνοῦ παρασχόντος m); καὶ ταῦτα, ἐκατόμβας ὅλας ὑπο-
 σχόμενος n); ὅποτε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέῳ,
 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ ο) δὲ ταῦτα ἔννοον γί- 16
 γνομαι p) κατὰ τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων
 πάμπολυ ξυνεστηκός q); ἐνίους μὲν ἔνδον ἐν r) αὐτῇ τῇ στοῦ,
 πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ s); καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ
 διατεινομένους, καὶ ἐπὶ t) τῶν θάκων u) καθημένους x).
 εἰκάσας οὖν, ὅπερ ἦν, φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν
 τούτων, ἐβουλήθη ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν, ὅ, τι καὶ y)
 λέγουσι. καὶ z) (ἔτυχον γὰρ νεφέλην a) τῶν παλαιῶν περι-
 βεβλημένος, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς b) τὸν ἐκείνων τρῶ-

1) ὀσφραῖσθαι] ex emendatione Graev. pro vulg. ὀσφραίνεσθαι.
 nam ὀσφρῆσθαι G. P. ὀσφρῆσθαι O. ὀσφρῆσθαι 3011. m)
 παρασχόντος] „παρασχόντας Pell.“ n) ὑποσχομένος]
 „Recte sic Fl. Fr. Par. H. S. etc. ὑποσχομένων J. ὑποσχομένος
 V. 2. (ὑποσχομένος A. 2.) ὑποσχομένου Ox.“ Sic et 3011.
 o) Ἐπεὶ] „Ἐπὶ male J. (et A. 2.) Recte, quod editum est
 cent. et O.“ p) γίγνομαι] „γίνομαι O.“ γίγνομαι καὶ κατὰ
 τ. II. 3011. q) ξυνεστηκός] Sic Schm. e 3011. pro συνεστ.
 r) ἐν] „abest ab O.“ s) ὑπαίθρῳ] ὑπαίθρῳ Gorl. et 3011.
 quod magis placuit Belino. At cf. Hermot. c. 77. t) καὶ ἐπὶ
 Copulam vulgo omissam restituit, Belino auctore, Schm. e
 2955. et 3011. u) θάκων] „Hoc Luciano redditum ex G.
 P. O. et marg. A. 1. W. θάκων Edd. priores.“ x) καθη-
 μένους] „καθημένων FL. male. καθημένων marg. A. 1.“ y)
 καὶ] „deest in FL.“ z) καὶ] Post hanc vocem comma posui,
 et a voce ἔτυχον usque ad φιλοσόφῳ parenthesis notavi, pru-
 denter monente Courier. ad Luc. Asin. p. 180. a) νεφέλην]
 νεφέλη 2955. b) εἰς] ὡς 3011. unde Bel. εἰς.

carbonibus, et ne tantillum
 quidem fumi, quod extre-
 mas ferire posset nares, prae-
 bentis: idque cum totas he-
 catombas promississet, quo
 tempore navis jam fereba-
 tur ad scopulum, et intra
 vada erat. Inter has cogi-
 tationes cum ad Poecilen
 venio, video ibi maximam
 una stare hominum multitu-
 dinem, quosdam intus in

ipsa porticu, multos autem
 sub divo, et clamantes quos-
 dam vocemque contendentes,
 qui in sedilibus asside-
 bant. Conjiicias ergo, quod
 res erat, philosophos esse
 de contentiosis illis, volui
 adstans illos audire, quid di-
 cerent: atque, (nubem enim
 densam forte indueram, figu-
 raque illorum et habitu
 sumto, ac barba demissa,

- p. 66c. πον· καὶ τὸν πύγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐφίκειν γι-
λοσόφῳ)· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρ-
χεται ἀγνοούμενος, ὅστις ἦν c); εὐρίσκει δὲ τὸν Ἐπικου-
p. 66i. ρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκὸν,
ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως d) πάννυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τι-
μοκλῆς καὶ ὕδρου, καὶ τὴν φωνὴν ἥδη ἐξεκέκοπτο e) ὑπὸ
τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδώνιον ἐπιγελῶν f), ἐτι
17 μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα. Ἦν δὲ ἄρα g) περὶ ἡμῶν
ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προ-
νοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γι-
γνόμενα παρ' αὐτοῖς, οὐδὲν ἄλλο h), ἢ μηδὲ i) ὅλως ἡμᾶς
εἶναι λέγων· τοῦτο γὰρ αὐτῷ k) δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο.
καὶ ἦσαν τινὲς, οἳ ἐπὶ ἡμῶν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα
ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανάνκει, καὶ

c) ἡ γ' Sic 2955. 3011. Gorl. *Bel. Schm.* pro vulg. *ἐπὶ*, quod tamen per se non soloecum, ut visum *Belino*. d) ἐκθύμως abest a 3011. et Gorl. *Belino* aut hoc, aut πάννυ, tanquam aliter glossesma, ejiciendum est visum; in quo neminem facile invenit assentientem. e) ἐξεκέκοπτο] „Sic *Solan.* ex O. Ἐξεκέκοπτο Edd.“ At ἐξεκέκοπτο B. 1. et 3. f) ἐπιγελῶν] „ἐπιμειδιῶν O.“ Ἐπιμειδιῶν 3011. quod *Bel.* ex ἐπιμωκῶν, *Schm.* vero ex ἐπιμειδιῶν, corruptum statuit; qui posterior V. D. ἐπιμειδιῶν recepit. *Schneiderus Lexic. s. v. ἐπιμωκάομαι* hujus loci rationes turbavit. g) ἄρα] „deest in O.“ h) οὐδὲν ἄλλο] „ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsit *Solanus*. Οὐδὲν, ἀλλὰ O.“ Οὐδὲν, ἀλλὰ μηδὲ ὅλως 3011. et Gorl. De conj. *Georg. Jacobi* vid. Adnot. i) μηδὲ] „Sic *Par. Mh* — δὲ cec. et O.“ k) αὐτῷ] „αὐτὸ *Exc. Pl.* Vulgatam firmat P.“

satis eram philosopho simili.) pluribus itaque cubito dimotis ingreditur, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, et Timoclem Stoicum, virum optimum, serio valde contententes. Nam sudabat Timocles, vocemque clamore jam obtulerat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem.

Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum scerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam nos nec omnino esse: nam eo nimium illius valebat disputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, et in-

πάντα τρόπον ξυνηγωνίζετο ι), τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐποι- p.661.
 οῶν, καὶ διεξιῶν, ὡς ἐν κόσμῳ τε m), καὶ τάξει τῇ προση-
 κούσῃ ἐξηγουόμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν
 τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν n) ἐκεκμηκίει γὰρ
 ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος ἐς ο) τὸν Δάμιν p.662.
 ἀπέβλεπε. συνεῖς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύον, τὴν νύκτα ἐκέ-
 λυσσα περιχυθεῖσαν διαλύσαι τὴν ξυνοσίαν p). ἀπῆλθον
 οὖν, ἐς τὴν ὑστεραίαν ξυνθέμενοι q) ἐς τέλος ἐπεξελεύσε-
 σθαι r) τὸ σκῆμμα· κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπή-
 κουν μεταξὺ ἀπιόντων οἴκαδε παρ' αὐτοὺς s) ἐπαινοῦντων
 τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη παρὰ t) πολὺ αἰρουμένων τὰ
 ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκατεργνεῖναι τῶν
 ἐναντίων, ἀλλὰ περιμένειν, εἴ τι u) καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐρίων

1) ξυνηγωνίζετο] Sic 3011. et Schm. pro συνηγ. m) τε] „non
 comparat in O. Sed et συνηγωνίζετο in eodem paullo ante
 omitti, obscure notabat Solan.“ n) πλὴν] Vid. Adnot. o) ἐς]
 Sic Schm. e 2955. et 3011. pro εἰς. p) ξυνοσίαν Sic Schm.
 e 3011. pro συνοσα. q) ἐς τὴν ὑστ. ξυνθ.] εἰς τ. ὑστ. συνθ.
 εἰς τ. vulgo. Sic, ut nos dedimus verba, scripta Bel. invenit
 in 2955. et 3011. quos et Schm. secutus est. r) ἐπεξελεύ-
 σεσθαι] „ἀπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. et marg. A. 1.“ Ἐπι-
 σκοπῆσαι τὸν λόγον 3011. et Gorl. s) παρ' αὐτοῖς] „Lacuna
 in O.“ παρ' αὐτοῖς 3011. et Gorl. Deleri haec omnino vult
 Bel. et seclussit Schm. ut suspecta. At non insolens haec pleo-
 nastica dicendi ratio. Cf. infra Gall. c. 10. οἶκος παρὰ σεαντῶ.
 t) παρὰ] „Omittit praepositionem O.“ u) εἴ τι] „deest in
 Fl. adest in cell, et P.“

dignabatur, et omni modo
 pro causa nostra decerta-
 bat, cum nostram laudaret
 providentiam, et enarraret,
 quanto ornatu, quam or-
 dine convenienti regamus
 omnia atque instituamus.
 Atque habebat quidem et
 ipse suos quosdam laudato-
 res; at enim fessus jam erat,
 et male clamabat, et multi-
 tudo respiciebat ad Damin.
 Intellecto periculo, noctem
 ego jussi circumfusam sol-

vere disputationem. Dis-
 cesserunt igitur, pacti, po-
 stridie se ad finem deductu-
 ros quaestionem: et ego com-
 minatus multitudinem, sub-
 legi illorum, dum domum
 eunt, sermones, proban-
 tium partes Damidis, et
 multo jam majori numero
 ad illas se adjungentium.
 Erant vero etiam, qui prae-
 damnare adversas illi partes
 nollent, sed exspectare, si
 quid Timocles diceret po-

- p. 662. *ἐρεῖ. Ταῦτ' α)* ἐστίν, ἐφ' οἷς ὑμᾶς *ἐννεκάλεσα* γ), οὐ μικρὰ,
 18 ὧ θεοί, εἰ *λογεῖσθε* α), ὥς ἡ κᾶσα μὲν ἡμῖν *τιμὴν*, καὶ
δόξαν, καὶ *πρόσδοκον*, οἱ ἄνθρωποι εἰσιν. εἰ δ' οὗτοι *πει-*
σθεῖεν α) ἢ *μηδὲ ὅλως* β) θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας, ἀπρονοή-
 τους εἶναι *σφῶν* γ) αὐτῶν, ἅθῦτα καὶ ἀγέραςτα καὶ ἀτί-
 μητα δ) ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ ε) γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ κα-
 θεδόμεθα, λιμῶ ἔχόμενοι, ἐορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύ-
 p. 663. *ρῶν*, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομ-
 πῶν στερόμενοι. f) ὥς οὖν ὑπὲρ *τηλικούτων* φημί δεῖν
 ἅπαντας ἐπινοεῖν τὸ σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' οὗτου
κρατήσῃ μὲν ὁ *Τιμοκλῆς*, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ
Δάμις δὲ *καταγελασθήσεται* πρὸς τῶν ἀκούοντων· ὥς *ἐγὼ* γε
 οὐ πᾶν τῷ *Τιμοκλεῖ* πέποιθα, ὥς *κρατήσῃ* καθ' ἑαυτὸν,

α) Ταῦτ' γ) „Τοῦτο Fl. Vulgatam probat P.“ γ) *ἐννεκάλε-*
σα] Sic 3011. Schm. pro *εννεκ.* α) *λογεῖσθε*] „ἐκλογι-
σθαι O. omisso (ut ex signo a Solano. adposito suspicor)
συνεκάλεσα. Logh. Par.“ Vulgo *λογεῖσθε*. Atticam for-
 mam in 2955. 3011. et Gori. servatam restituit Schm. Cf.
λογιούμενον Tyrannic. c. 18. *προελογεῖσθαι* Alex. c. 1. *καταλο-*
γη Piscat. c. 5. ut aliorum, ejusdem generis exempla omittam.
 α) *πεισθεῖεν*] „Ita Par. V. 2. B. 2. (1. et 3.) et S. recte.
Πισθεῖεν J. (A. 1. 2.) Fl. Fr. H. male.“ *προσθεῖεν* 3011. β) *ὅλως*
 γ) *σφῶν*] „omittit Th. Mag. in ἀπρονοήτος.“ *Σφῶν* αὐτῶν
glossema habuit Guyet. δ) *ἀτίμητα*] Sic Gori. P. et marg.
 A. 1. pro vulg. *ἄτιμα*. ε) τὰ ἐκ γ) τῶν 3011. f) *στερόμενοι*] Sic O. pro vulg. *στερούμενος* Cf. *στέρεισθαι* Tyrannic. c. 5. et
στερόμενοι Diall. Morit. II, 1. quamquam alibi et *στερεῖσθαι*.

stridie. Haec sunt, pro-
 pter quæ vos convocavi,
 non parva, Dii, si conside-
 raveritis, omnem nobis ho-
 norem, et gloriam, et redi-
 tum, esse homines. His vero
 si persuadeatur, aut omnino
 Deos non esse, aut, si sint,
 ipsorum curam non habere;
 nec victimam, nec munus,
 nec honorem e terra perci-
 piemus, et frustra desidebi-
 mus in coelo vexandi fame,

diebus illis festis, et ce-
 lebritatibus, et sacrificiis,
 et pervigiiliis, et pompis ca-
 rentes. Tanquam igitur de
 rebus tanti momenti, ajo,
 excogitare omnes debere ali-
 quod salutare consilium ro-
 bus praesentibus, cujus ope
 superior discedat Timocles,
 et veriora videatur dicere;
 Damis vero ab audientibus
 derideatur. Neque enim
 valde confido Timocli, fu-

ἦν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῶ g) προσγένηται. κήρυττε, p. 663.
ὦ Ἑρμῇ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι
συμβουλευόμεν.

ERM. "Ακουε, σίγα, μὴ τάραιτε, τίς ἀγορεύειν βού-
λεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο; οὐδεὶς ἀνί-
σταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἡγγελμέ-
νων h) ἐκπεπληγμένοι;

MΩM. "Αλλ' ὑμεῖς i) μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γέ- *Πiad.*
νοισθε k). "Εγὼ δέ, εἴ γε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δο- *do-VII, 99:*
θεῖη l), πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. 19

ZETΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαρρῶν. δῆλος γὰρ εἰ
ἐπὶ τῷ συμφέροντι m) παρρησιαζόμενος n).

MΩM. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες o), τὰ γε ἀπὸ p. 644.
καρθίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων p) ἐς τὸδε
ἀμχανίας περιστήσασθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιού-

g) αὐτῶ] αὐτῶν 3011. h) ἡγγελμένων] „λεγόμενων P.“ Ἐπηγ-
γεμένων 3011. probante *Belino*. i) ὑμεῖς] „Sic recte B. 1.
(et 3.) *Fl. J. S.* ἡμεῖς male *H. Par.*“ πάντες restituit *Solan.*
ex O. et *Hom.* pro vulg. ἅπαντες. k) γένοισθε] γίνεσθε
3011. l) λέγειν δοθεῖη] „δοθεῖη λέγειν O. Idem mox εἰ-
πεῖν ἔχοιμι.“ *δοθεῖη λέγειν* quum etiam 3011. habeat, recepit
Schm. m) ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέ-
ρον τι male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι *Par.* Συμφέρον τι
B. 1. (et 3.) *Fr.* n) παρρησιαζόμενος] „παρρησιασόμενος
O. — σόμενος B. 2. (et 3.) *Vulgatam* servat B. 1. cum reliquis.“
o) πάντες] „deest in O.“ Etiam in 3011. et *Schol.* unde et
Schm. omisit. p) προσεδόκων] προσεδόκων conj. *Bel.* quod
vix tironi ignoveris.

turum ut per se vincat, nisi
a nobis ipsi aliquid *auxilii*
accedat. Praeconium fac,
Mercuri, de more, ut sur-
gant consilii dandi caussa.

Merc. Audi: tace: ne
turba: quis concionari vult
Deorum justae aetatis, qui-
bus licet? Quid hoc? nemo
surgit? sed tacetis magnitu-
dine eorum, quae denun-
tiata vobis sunt, perculsi?

Mom. At *vestrū jam*
quisque lutum fiat et hu-

mor! Ego vero, si mihi lo-
quendi cum fiducia facultas
detur, multa, Jupiter, ha-
beo, quae dicam.

Jup. Audacter, Mome, dici-
to. Apertum enim est, te utili-
tatis caussa fiduciam sumere.

Mom. Audite, ergo, Dii
omnes, quae ex animo,
ajunt, *proferam*. Ego enim,
et valde quidem exspecta-
bam, ad hoc angustiarum
perventuras res nostras,
multosque id genus exoritu-

p.664. τοὺς ἀναφυήσεσθαι q) ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν
τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης r) λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέ-
μιν, οὔτε τῷ Ἐπικουρῷ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμι-
ληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων s) εἰ τοιαῦτα
περὶ ἡμῶν ὑπελήφασιν. ἢ t) τί γὰρ ἂν αὐτοὺς u) ἀξιώ-
σειέ τις ἂν x) φρονεῖν, ὁπόταν y) ὀρώσει τοσαύτην ἐν τῷ
βίῳ τὴν z) ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελου-
μένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομέ-
νους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαινοὺς ἀνθρώπους προτιμω-
μένους a), καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιπαιττοντας τοῖς
κρίεττοις· καὶ τοὺς μὲν b) ἱεροσύλους εὐ κολαζομένους, ἀλ-
λὰ διαλαθάνοντας· ἀνασκοιοιζομένους δὲ, καὶ τυμπανι-
ζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοῖνυν ταῦτα
ὀρῶντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ c) ὧλας
20 ὄντων. Καὶ μάλιστα, ὅταν ἀκούωσι d) τῶν χρησμῶν λε-

q) ἀναφυήσεσθαι] „ἀναφύεσθαι Fl. et ex eadem marg. A. 1. Nil mutat P.“ Cum Fl. consentit 3011. Nihilominus retinui posterioris aevi formam. r) τὴν αἰτίαν τ. τ.] τὴν τῆς τόλμης αἰτ. 2955. Schm. s) δογμάτων] „λόγων O. et marg. A. 1.“ Sic etiam 3011. et Gorl. t) ἢ] „abest a Fl.“ u) ἂν αὐτοὺς] Particulam ἂν, quae hic vulgo omittitur, restitui e Gorl. et 3011. praecunte Schmiedero. x) ἄν] „εὐ O.“ y) ὁπόταν] „ὅτε L.“ z) τὴν] „omituit O.“ a) προτιμωμένους] προτιμιμωμένους 2955. b) μὲν] „inserui ex O. aberat ab Edd.“ c) οὐδὲ] „Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores.“ d) ἀκούωσι] „ἀκούωσι O. et marg. A. 1.“ Sic et 2955. 3011. et Gorl.

ros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per The- midem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, et successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, et

morbis, et servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, et fustibus caesos interdum eos, qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi omnino non simus. Prae-

γόντων· [Ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυνε), μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει·] οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ f), εἴτε τὴν Herod. τῶν g) πολεμίων; καὶ πάλιν, I, 53.

Ὡς θεῇ Σαλαμίς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. καὶ IL VII, Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα h) ἦσαν. 141. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ῥαψωδῶν i) ἀκούουσιν k), ὅτι καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ δεσμούμεθα l), καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρίη ὅσα πράγματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα, μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο, ἢ δικαίως καταγελωῶσι, καὶ ἐν m) οὐδενί (λόγῳ) τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγαπᾶν, εἴ τινες ἡμῖν ἐτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι. Καὶ μοι ἐνταῦ- 21

- e) Ἄλυν] „*Allyn male V. 2.*“ Διαβὰς τις τ. Ἄλ. 2955. 3011. f) αὐτοῦ] αὐτοῦ conj. *Bel.* et sic *Schm.* tacite edidit, quasi certa esset et manifesta emendatio, quae contra est certissima, nec obscura, depravatio. Verte, *ipsius*. g) τὴν τῶν] „τὴν omisit O.“ h) γυναικῶν τέκνα] „τέκνα γυναικῶν 2. 55. 3011. i) ῥαψωδῶν] „ῥαψωδῶν (sic) 2955. Similiter ῥαψωδῶν, si recte cerno, B. 1. k) ἀκούουσιν] „ἀκούουσιν O.“ et *Gorl.* l) καὶ δουλεύομεν, καὶ δεσμούμεθα] „καὶ δεσμ. καὶ δουλ. O. Sed *Fl.* καὶ δεσμ. emisit.“ m) ἐν] „insertum ex O. deerat in *Eld.*“ Λόγῳ deest in 3011. et *Gorl.* quam elegantem ellipsin dicit *Bel.* Vid. *Adnot.*

sertim si audiant oracula dicere, [*Qui superabit Halyn, magnam pervertet opum vim;*] nec tamen indicare, suamne (*ipsiusne*), an hostium? Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, et Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt, nos et amare, et vulnerari, et servire, et vinciri, et dissidere, et

sexcentas molestias habere, idque cum beati et immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos derident, et nullam nostri rationem habent? Nos vero indignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, et nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificiant. Atque hic mihi, Jupiter, (soli enim sumus, neque est

p. 665. θα, δ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἔσμεν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πά-
 ρεστιν ἐν) τῷ ξυλλόγῳ ο), ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύ-
 σου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγρά-
 p. 666. πτων p) τούτων) ἀποκρίναί μοι μετ' ἀληθείας, εἰ ποτέ σοι
 ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι, οὔτινες q)
 αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οὔτινες οἱ χρηστοὶ εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν
 εἴποις r). εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς s) ἐκ Τροϊζήνης ἐς t) Ἀθή-
 νας ἰὼν, ὁδοῦ πάμεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον
 ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ u) προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκάλυε ζῆν ἐν-
 τρυφῶντας ταῖς τῶν παροδοιπορούντων x) σφαγαῖς, τὸν
 Σκίρωνα y), καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην z), καὶ Κερκύονα, καὶ
 τοὺς ἄλλους. ἢ εἰ γε μὴ ὁ a) Εὐρυσθεύς, ἀνὴρ ἀρχαῖος b),
 καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος τὰ
 παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τουτοῖ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ c), ἐρ-

n) ἐν] „Ignorant praepositionem O. et P.“ ο) ξυλλόγῳ] Sic
 3011. Schm. pro συλλ. p) παρεγγράπτων] „παράγραπτον
 O.“ q) οὔτινες] „εἰ τινες O.“ Sic etiam 2955. et innox rursus
 εἰ τινες, probante temere *Belino*. r) εἴποις] ἔχοις εἰπεῖν
 2955. quod, laudante *Belino*, cupidius arripuit Schm. s) γοῦν
 μὴ ὁ Θησεύς] „ὅν P. ὅν δ' Θης. μὴ O.“ ὅν etiam 3011.
 t) ἐς] Sic O. 3011. Schm. pro vulg. εἰς. u) σῇ] „non adest
 in O.“ nec in 2955. x) παροδοιπορούντων] „ὁδοὶ βαδι-
 ζόντων] ὁδοιπορούντων marg. A. et P. παροδοιπόρων O.“ Hanc
 varietatem conciliat lectio Gorl. et 2955. quam nos cum Schm.
 monente *Belino* recipimus, παροδοιπορούντων· quod verbum
 adhuc in Lexicis desideratur. y) Σκίρωνα] „Σκίρωνα O.“
 Certe per hoc nomen scriptum in novissima *Pausaniae* Edi-
 tione I, 39. Sed vid. Ver. Hist. II, 23. z) Πιτυοκάμπτην]
 „Πιτυοκάμπην male O.“ a) μὴ ὁ] „μὴ Εὐρ. O.“ b) ἀρχ-
 αῖος] Sic Codd. Gorl. P. O. et marg. A. 1. Vulgo erat δίκαιος
 quod est genuinae lectionis glossema. c) αὐτοῦ] Vulg. αὐτοῦ,

in coetu hoc hominum quis-
 quam, praeter Herculem et
 Bacchum, Ganymedem et
 Aesculapium, adscripticios
 illos) responde mihi ex ve-
 ro, an unquam tibi tantum
 ea, quae in terra aguntur,
 curae fuerint, ut exquire-
 res, qui illorum mali, et
 qui boni sint? verum non
 dixeris. Nisi enim The-
 seus, Troezenae Athenas per-

gens, obiter excidisset ma-
 leficos, quantum ad te tuam-
 que providentiam, nihil pro-
 hibebat vivere et in viato-
 rum caedibus luxuriari Sci-
 ronem, et Pityocampten, et
 Cercyonem, et reliquos. Et
 nisi Eurystheus, vir justus
 (*simplex*) et providens, hu-
 manitate ductus, explorato
 quid apud quosque ageretur,
 misisset hunc suum famu-

γατικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρόθυμον ἐς δ) τοὺς πόνοους, ὧ p. 667.
 Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ε) ἂν τῆς Ἰθρας f), καὶ τῶν ἐν
 Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν g), καὶ τῆς
 Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας. Ἄλλ' εἰ χρηὴ τάληθ' ἡ) 22
 λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις θύει ι),
 καὶ κλισσῇ κ) παρὰ λ) τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν
 φέρεται, ὡς ἂν τύχοι μ) ἕκαστον, παρασυρόμενα n). τοι-
 γαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ εἴ τι πεισόμεθα, ἐπειδὴ
 κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύντοντες εὐρίσκουσιν ο), οὐ-
 δὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν ρ), εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς q)
 πέμποιεν. εἴτ' ἐν βραχεὶ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπι- p. 668.
 κούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους
 δέ, καὶ ἀποφραττομένους r) ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους
 ξυνηγόρους s), ὥστε ὑμέτερον ἂν t) εἴη παύειν, καὶ ἰα-

d) εἴς Sic Schm. e 3011. pro εἰς. e) ἐφρόντισας] „ἐφρόντιζες
 O.“ Sic etiam Gorl. et 3011. f) τῆς Ἰθρας] τι τ. Ἰθρ.
 2955. g) Θρακικῶν] „Θρακίων P. Vulgata est in Fl. etc.“
 h) τάληθ' ἡ] τάληθ' 2955. i) θύει] „θύσει O.“ k) κλισ-
 σῇ] „κλισσῶσι O.“ κλισσῶσι θύοι 2955. l) παρὰ] περὶ Ald.
 H. B. 1. et 3. Fr. Par. Reitz. et recent. ἐπὶ S. Sed παρὰ J.
 Fl. et Codd. 2955. 3011. et Gorl. m) τύχοι] „τύχη O.“ et
 3011. idque probante Struvio. Vid. supra ad Toxar. c. 44. extr.
 Optativum servavit Jacob. n) παρασυρόμενα] „παρασυρόμε-
 τον G. O.“ παρασυρόμεθα 3011. o) εὐρίσκουσιν] „εὐρίσκουσιν
 Fl.“ et 3011. p) ὄν] „ὦν Fl. male. Nil vulgatam mutat P.“
 q) πομπὰς] „G. P. O. et marg. A. 1. Σπονδὰς Edd. r) ἀπο-
 φραττομένους] „Sic dedi ex G. O. P. et marg. A. 1. Ἀπο-
 σφαττομένους Edd. priores.“ s) ξυνηγόρους] Sic Schm. e
 3011. pro συνηγ. t) ὑμέτερον] „Hoc dedi ex J. (Ald. 2.)
 G. L. ἡμέτερον Edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta.“

lum, operosum hominem, et ad labores promptum, tu, Jupiter, parum curasses Hydram, et illas in Stymphalo volucres, et equos Thracicos, et ebrias Centaurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, et nido-rem excitet circa (prope) altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, et trahuntur, unum-

quodque ut sors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, et in posterum accidet, cum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesses, si sacrificent nobis, et pompas agant. Tum paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, et Metrodoros, et Damides, victos vero ab illis jugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fue-

p. 668. σθαι τὰ τοιαῦτα υ); τῶν καὶ ἐς τὸδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μῶμος δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται· οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων x) ἦν, ὑμῶν ἔτ' γ) εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων z).

23 ZETΣ. Τοῦτον μὲν, ὃ θεοί, ληρεῖν ἐάσωμεν α), αἰετ Demost. τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς b) ὁ θαν· Ol. I. μαστός Δημοσθένους ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψαι (III.) σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τοῦ βουλομένου παντός· c. 6. τὸ δὲ, ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γενήσεται c), ξυμβουλευ- p. 669. σαι d), τοῦτ' ἐμμερονος ὡς ἀληθῶς ξυμβούλου· ὅπερ οὐ ἄλλοι, εὐ οἶδ', ὅτι e) ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

υ) τὰ τοιαῦτα] „ταῦτα O.“ 2955. 3011. Gorl. x) τιμωμέ-
ων] „Sic dedi ex O. et S. Τιμωμ. male J. Fl. H. Par. Ald.“
y) ἔτ'] „ἔτι δὲ O.“ Sic etiam Gorl. ἔτι 2955. ἔτι τε 3011.
ἔστι legit et vertit Bel. damnans Gesneri versionem tanquam
stipitis; quae iudicii insolentia dignas per se ipsa dedit poenas.
z) καρπουμένων] „μόνον ἐπομένων G. Ox. et Coll. μόρων
ἰστιμμένων marg. A. 1.“ a) ἐάσωμεν] „ἐάσωμεν Fl.“ b)
ἔστι μὲν γὰρ ὡς] „ἔστι γὰρ καθὼς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ θ.
Fl.“ Cum O. facit Gorl. c) γενήσεται] ex O. et Gorl. pro
vulg. γένηται, quod tnetur Jacobus in annot. ad Tox. p. 109.
hunc locum minus accurate componens cum aliis aliis longe
generis locis. Accuratius et cautius de omni hac re egerunt
Struv. Lectt. Lucc. in Friedem ann. et Seebod. Miscell. V. II.
P. II. p. 213. sq. et H. Harless. in iisdem Miscell. Vol. I.
P. III. p. 583. sq. Quamquam etiam hos viros magis regulam
illam Davesii in Miscell. Critt. p. 227. sq. propositam de-
struxisse quam novam, eamque certiore et rectiore, con-
stituisse dixeris. In Luciano equidem libros meos sequi soleo,
adhibito, ut par est, iudicio. d) ξυμβουλευσαι Sic Schm. e
3011. pro vulg. συμβ. item mox indidem ξυμβούλου cum eod.
scripsi. e) εὐ οἶδ' ὅτι] καὶ τοῦτο εὐ οἶδ' ὅτι 3011.

rit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet periculum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Jup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, et ad reprehensio-

nes proclivem. Est nimium, ut admirabilis vir Demosthenes dixit, accusare quidem, et reprehendere, et increpare facile, et uniuscujusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera consilarii est: quod vos reliqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

ΠΟΣ. Εγὼ γ) δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὑπεβρούχιός εἰμι, ὡς p. 66γ. ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἑμαυτὸν, εἰς ὅσον 24
 ἐμοὶ g) δυνατὸν, σῶζων τοὺς πλείοντας, καὶ παραπέμπων
 τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλαττων. ὅμως δ' οὖν
 (μέλει ἢ) γὰρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) φημί δεῖν τὸν Δάμιν
 τοῦτον ἐκποδῶν i) ποιήσασθαι, πρὶν ἐπὶ τὴν ἔρην ἦκειν,
 ἥτοι κεραυνῷ ἢ ἄλλῃ τινὶ k) μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
 γων. (φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα
 γὰρ καὶ δεῖξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα
 καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παῖεις, ὦ Πόσειδον, ἣ τέλειον ἐπιλέλῃσαι, 25
 ὡς l) οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστὶν m); ἀλλ' αἱ Μοῖραι p. 67ο.
 ἐκάστω ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν
 δὲ πυρετῷ, ἢ φθόγῃ ἀποθανεῖν. ἐπείτοιγε εἶν) μοι ἐπ' ἐξου-
 σίας τὸ πρῶγμα ἦν, εἴασα ἂν, οἷε, τοὺς ἱεροσύλους πρῶτην
 ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐκ Πίσσης ο) δύο μου τῶν πλοκά-

η) 'Εγὼ δὲ] Sic Codd. O. 3ο11. et 2955. In Edd. omnibus
 omittitur δέ. g) ἐμοὶ] suspectum esse videbatur Reitzio. h)
 μέλει] „μέλει male O.“ i) ἐκποδῶν] ἐκ ποδῶν B. 1. et 3.
 k) ἢ ἄλλῃ τινὶ] „resitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox.
 vero melius etiam ἢ τινὶ ἄλλῃ.“ l) ὡς] „insertum ex O non
 adierat in Edd.“ m) ἐστὶν] abest ab Gorl. n) ἐπείτοιγε
 εἶ] Sic O. 3ο11. et Gorl. probante Bel. pro vulg. ἐπεὶ εἴ γε.
 ο) ἐκ Πίσσης] Sic 2955. 3ο11. O. et Schol. pro vulg. ἐξ
 Ὀλυμπίας, quod est glossema. Cf. Icaron. c. 24. et Herod. c. 8.

Nept. Ego de caetero submersus sum, ut nostis, et in fundo maris versor, pro me, quantum possum, servans navigantes, et navigia deducens, et molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) ajo, oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem esse hominem.) Si-

mul ostenderimus illis, quam ulcisci soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

Jup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in nostra potestate esse, sed nere unicuique Parcas, ut alius fulmine, gladio alius, alius feбри aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Pisa, qui duos de meis cirris de-

p. 670. μων ἀποκείραντας, ἔξ μνάς p) ἐκάτερον ἔλκοντα q); ἡ σὺ αὐτὸς περιῖδες ἂν ἐν Γεραιστῶν r) τὸν Ἀλκίαν τὸν ἐξ Ὠρεοῦς, ὑφαίρουμένον ι) σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δαδίεναι τοὺς παρὰ τοῦ Δαίμδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ u) ἀποσκευάζεσθαι x) τὸν ἄνδρα, οὐ περιμέναντες ἀντιξέτασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω y) δόξομεν z);

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν a) τίνα ταύτην ὄμην ἐπινοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

p. 671. ΖΕΤΣ. Ἄπαγε, θυνηῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναίρειν b) τὸν ἀνταγωνιστὴν, ὡς ἀποθάνῃ c) ἀήτετος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον.

p) ἔξ μνάς] „μνάς *FL.* omisso ἔξ.“ q) ἔλκοντα] „ἔλκοντας *O.* et marg. A. 1.“ r) Γεραιστῶν] „Γεραιστῶ *J.* (et A. 2.) *Vulgatam* cett. omnes habent cum *Cod. O.*“ χωρεστῶ vitiose *3011.* s) Ὠρεοῦς] „Ὠρ. σου esse in *O.* notat *Solanus*, dubie tamen, anne Ὠρ. εὐδ. tantum discrete.“ ι) ὑφαίρουμένον] „ὑφαίρουμένην (sic) 2955. u) δι' αὐτὸ] διὰ τοῦτο *3011.* *Gorl.* x) ἀποσκευάζοντα] „ἀποσκευάζοντες *FL.* *Vulgatam* firmat *P.*“ y) κρατεῖν οὕτω] „οὕτω κρατεῖν *O.*“ z) δόξομεν] διέξομεν *3011.* a) σύντομόν] „ἐπίτομον *O.*“ *3011.* et *Gorl.* Eadem in iisdem fere variatio supra c. 14. b) προαναίρειν] „Hoc praetuli ex *J.* et *P.* προαναίρειν *Edd.* προαναίρειν *FL.*“ Cum *Edd.* vet. consentire narrat *Bel. Codicem* 2955. Hinc colligi, opinor, potest, in *3011.* esse προαναίρειν. c) ἀποθάνῃ] „ἀποθάνοι *O.*“ et *3011.*

tonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tune ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreο, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, et dolere ob hoc negotium, et metuere argumenta Damidis, et propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud,

quam indicta ab adversario caussa, vinceres sic videbimur?

Nep. At ego compendiarium hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam.*

Jup. Apage, thunnorum hic commentum fuerit, et nimis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus moriatur, disputationem relinquens non dijudicatam, et de qua contentioni adhuc locus sit.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλοδ), εἰ p. 671.
τάμα οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι e) καὶ ἀγενελοῖς ἡμῖν 26
ἐφαίτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἰπὼν τι ξυμφέ-
ρον ἐς f) τὴν διάσκεψιν.

ΜΩΜ. g) Ἡ μὲν σκέψις, ὃ Ἄπολλον, οὕτω περὶ
μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
κίεσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ, εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχάτων
κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολο-
γοῖμεθα h). σὺ δὲ καὶ πάντῃ ἤδη i) ἔννομος εἰ δημηγόρος,
πρόπαλαι μὲν k) ἐφύβων γεγονώς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ
τῶν δώδεκα l) ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ Κρό- p. 672.
νου βουλῆς ὦν. ὥστε μὴ μειρακίου n) πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ
λέγε θαρρόων ἤδη τὰ δοκοῦντα, μηδὲν m) αἰδεσθεῖς, εἰ n)
ἀγένειος ὦν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα, βαθυπώγωνα καὶ

d) ἐπινοεῖτε ἄλλο] „Invertit O.“ e) ἔτι] „omittit O.“ f) ἡ
ἐς] „εἰς“ non adesse notat *Solanus*, non addens ubi, nam est
in *Fl.* etc.“ Ἐς et ξυμφέρον *Schm.* e 3011. pro vulgg. εἰς et
συμφ. g) ΜΩΜ.] „L. male *Fl.*“ h) σμικρολογούμεθα]
„συ—οῦμεθα *Fl.*“ i) ἤδη] „deest in O.“ k) δώδεκα]
„δω—δεκα θίων *Const.*“ Ἐπὶ τ. δ. O.“ Sic etiam 2955. et 3011.
l) μειρακίου] μειρακίου 3011. m) μηδὲν] „μη] μηδὲν
O. non male *M.* μη *Fl.* male personam *Momi* huc ingerens.“
Μηδὲν habent etiam 3011. et *Gorl.* et sic, probante *Belino*,
edidit *Schm.* Αἰδεσθῆς 2955. n) εἰ] „δε O.“ et *Gorl.*

Nept. Ergo melius vos
aliud excogitate, si mea adeo
ad thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si juvenibus etiam,
et adhuc imberbibus nobis
permissum lege esset concionari,
forte dicerem aliquid utile ad nostram delib-
erationem.

Mom. Deliberatio, Apollo,
adeo de magnis rebus est,
ut non secundum aetatem,
sed communis omnibus di-
cendi facultas proposita sit.
Lepidum quippe fuerit, si,

Lucian. Vol. VI.

cum in extremis versemur
periculis, de potestate legi-
tima subtiliter et jejune
disputemus. Tu vero etiam
omnino jam legitimus con-
cionator es, qui ephēbis
olim excesseris, et in duo-
decim *Deorum* album rela-
tus, atque tantum non de
illo sub Saturno consilio
unus sis. Quare noli apud
nos adolescentuli pudorem
simulare, sed audacter jam,
quae tibi videntur, dicito,
nihil verecundatus, si im-
berbis concionere, praefer-

S

p. 672. εὐγένειον οὕτως υἷὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ
πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν ο) τὴν σοφίαν,
εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ-
φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἀλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφί-
ναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἦν οὗτος κελεύση p), τὰχ' ἂν τι οὐκ
ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ZETΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

27 ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἐστὶ μὲν q) χρηστὸς ἀνὴρ
καὶ εὐσεβὴς r), καὶ τοὺς λόγους s) πάννυ ἠκριβώκε τούτους τῶν
Στωϊκῶν t) ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ u) πολλοῖς
τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει,
σφόδρα πιθανὸς x) ὢν, ὅποτεν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέ-

p. 673. γοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φω-
νὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν y).

ο) ἐκφαίνειν] „ἐμφαίνειν O.“ p) κελεύση] κελεύη O.“ q)
ἐστὶ μὲν] Sic O. 2955. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. ἰσικε.
Μὲν tamen in 2955. deest, ut vulgo. r) εὐσεβής] ex O.
Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. φιλόθως, quod est glossema.
s) λόγους] τρόπους Gorl. t) τοὺς τῶν Στωϊκῶν] Sic O.
2955. 3011. Bel. Schm. pro vulg. τοὺς Στωϊκοὺς. probante Ja-
cobo Quaesiti. Luciano. Spec. I. p. 5. in Edit. Toxar. Caeterum
ἠκριβώκως etiam habet O. u) φιλοσοφίᾳ] „σοφίᾳ O. P.“
x) πιθανός] „Bene sic L. et B. 1. ac B. 2. nec non B. 5.)
πιθανῶς ceti. omnes male.“ y) ὀφλισκάνειν] „ὀφλισκάνει
Fl.“ et 2995.

tim cum promissa adeo bar-
ba, et menti probe hirsuti
filium habeas Aesculapium.
Caeterum decet te nunc
praesertim tuam proferre
sapientiam, nisi frustra in
Helicone resides, et philo-
sophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est,
Mome, eam facultatem dare,
sed Jovis. Hic si jusserit,
forte aliquid dixerō a Mu-
sis non alienum, sed exer-
citatione, quam in Helicone
iustitimus, dignum.

Jup. Dic, fili: permitto
enim.

Apol. Bonus quidem vir
est iste Timocles, et Deo-
rum amans, et rationes Stoi-
corum plane perdidicit. Ita-
que multis cum juvenibus
philosophiae caussa versa-
tur, mercedesque eo no-
mine non parvas conficit,
qui sit probabilis admodum,
cum privatim disputat cum
adolescentibus. In turba
autem dicere minime audet,
et vocem habet imperiti ho-

διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα, ὅποταν οὕτως ἔχων καὶ z) καλλιζήρμοςύνην ἐπιδείκνυσθαι βούληται a)· ξυνεῖναι b) μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθείρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ ἀποσαφῶς c), ὃ, τι, βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἰοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ οὐ ξυνιέντες d), καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἴμμι, σαφῶς λέγειν, καὶ τούτου μάλιστα πολλὴν ποιεῖσθαι e) τὴν πρόνοιαν, ὡς ξυνήσουσιν f) οἱ ἀκούοντες.

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς g) λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς αὐτό 28

- z) καὶ] „abest ab O“ et Gorl. a) βούληται] „βούλεται Fl.“
 b) ξυνεῖναι] Sic *Schm.* e 3011. pro συνεῖναι, pro quo in 2955. συνιδέται. c) ἀποσαφῶς] „ἀποσαφηνίζων O.“ Sic etiam Gorl. 3011. *Bel.* Vid. supra *Jov. Conf.* c. 14. et *Quoin.* *Hist. Conscr.* c. 52. extr. d) ξυνιέντες] Sic *Schm.* e 3011. pro συνιέντες. e) πολλὴν ποιεῖσθαι] *Vulg.* ποιέσθαι πολλήν. *Ordinem receptum confirmant O. et 2955. et quoddammodo etiam 3011. ubi πολλὰ ποιεῖσθαι. Præciverat Schm.* f) ξυνήσουσιν] Sic *Schm.* e 3011. ubi ξυνέσουσιν legi *Belinus* nescio qua fide refert. *Vulgo* autem erat συνήσουσιν. g) σαφῶς] καλῶς 3011.

minis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat et perturbetur: et maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, et subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit et explicat, præ imbecillitate ea corrumpit, et confundit,

qui non clare, quid sibi velit, explanet, sed ænigmatibus similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium (*non admo-*

p. 67⁴. οὐ *h*) ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὦν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον ἀσφαλῶς *i*) ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ *k*) συμβουλευεῖς *l*) ; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς τοῦ *m*) Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

29 ΑΠΟΛ. Ξυνήγορον), ὃ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν, ἀντὶ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ.

ΜΩΜ. Ἀγένοιον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, εἴτε παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, ξυνήγορον ἐν ξυνουσίᾳ ο) φιλοσόφων παραστήσασθαι ἐρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ *p*) Τιμοκλεῖ καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον καὶ δε' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκείνῳ *q*) ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα.

h) αὐτὸ σὺ] Sic Schm. ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. σὺ τοῦτο, probante Jacobo ad Tox. p. 156. *i*) ἀσφαλῶς] „Abest hoc in Fl. Ἀσφαλῶς mallet Guyet. Vid. Adnot. *k*) τοῦτῳ] „τοῦτο male Fl. Vulgatae adsentitur P.“ *l*) συμβουλευεῖς] Sic Schm. e 3011. pro συμβ. *m*) τοῦ] Vulgo omissum articulum restituit, Belino monente, Schm. e 2955. et 3011. *n*) Ξυνήγορον] Sic Schm. e 3011. pro vulg. συνηγ. quod omnino deest in O. ο) ξυνήγορον ἐν ξυνουσίᾳ] Sic Schm. e 3011. pro vulg. συνηγ. ἐν συνουσίᾳ. *p*) δοκῇ] „δοκεῖ Fl.“ *q*) ἐκείνῳ] „αὐτῷ O.“

dum) ipse hoc facis in oculis, obliquus, et perplexus, et qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda. Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adungere alium de vehementibus illis, qui pro diguitate di-

cat, quaecunque iste exco- gitata illi subjecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, et qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona et pro se loqui; alterum autem histrione uti, et seorsum illi in aurem, quae videantur, subjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte

τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως ξυνιέντα γ), p. 674.
 ὅ, τι ἀκούσεις ε). ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει;
 ἀλλὰ τοῦτο ε) μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν ι). Σὺ δὲ, ὦ θαυ- 30
 μάσει, (φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλί- p. 675.
 γους ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυ-
 σᾶς ποτε κ) εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν
 τὴν τέχνην, προειπὼν, ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ
 λέγων; οἶσθα γὰρ δήπου γ) τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὦν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε
 τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαν-
 τικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἴσθιν;

ΜΩΜ. Ὅρῳ; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ ζ)
 στενωπῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως α), ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ
 συκοφάντῃ τοῦτο; ἀφορμὰς β) διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά,
 ὥς ἐπὶ τρίπῳδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα
 ὥστ' γ) εἰ μὴ ἔχῃς δ) ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

γ) ξυνιέντα] Sic 3011. Schm. pro συνιέντα. ε) ἀκούσεις] ἂν
 ἀκούσεις, aut ἀκούσι corrigi jubet Bel. inscite. ι) τοῦτο] „τὸ
 Ο.“ υ) ἐπινοήσομεν] „ἐπινοήσωμεν Ο.“ x) ποτε] „deest
 in Fl.“ γ) γὰρ δήπου] Sic O. 3011. Bel. Schm. pro vulg.
 γὰρ πον. ζ) τῷ] „omittit O.“ et Gorr. α) Ὅμως] Ὅπως
 3011. β) ἀφορμὰς] „προφάσεις Ο. et marg. A. 1.“ γ) ὥστ']
 ὥς Ο. Gorr. marg. A. 1. in quo postremo deinceps male eiuf.

nec ipse, quae audivit, in-
 tellexerit. Ista quomodo
 non risus erunt multitudini?
 Verum de illo quidem aliter
 cogitabimus. At tu, prae-
 stantissime, (dicis enim, te
 vatem esse, et mercedes non
 parvas eo nomine cepisti,
 adeo ut lateres etiam anreos
 aliquando acceperis) quin tu
 ostendis nobis hoc tempore
 artem, praedicens, uter So-
 phistarum dicendo supera-
 turus sit? Nosti enim ecili-
 cet, quid futurum sit, cum
 divinus sis.

Apol. Quomodo, Mome,
 fieri potest, ut faciam ta-
 lia, cum neque tripus nobis
 praesto sit, neque suffimen-
 ta, neque fons fatidicus,
 qualis est Castalius?

Mom. Vides? fugis con-
 vinci, in angusto deprehensus.

Jup. Tamen dic, fili, nec
 praebe calumniatori isti ob-
 tentum calumniandi et irri-
 dendi tuas divinationes, tan-
 quam in tripode, et aqua,
 ac ture positas, ut, si ista
 non habeas, arte quoque
 ipsa carcas.

- p. 675. *ΑΠΟΛ.* Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι c), τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὁμῶς δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων καὶ ἄσχευος πειράσσομαι προειπεῖν, ὅποτίρου τὸ κράτος ἔσται·
- p. 676. ἀνέξισθε f) δέ, εἰ μὴ g) ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε μόνον, σαφεῖ δὲ h) ὦ Ἀπολλων, καὶ μὴ ξυνηγόρου i) καὶ αὐτὰ, ἢ ἐρμηνέως k), δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνευα κρέα καὶ χελώνη l) νῦν ἐν Λυδίᾳ ξυνέψεται m). ἀλλὰ εἶθε, περὶ οὗτου ἡ σπέσις.

ΖΕΤΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τὰ γε n) πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἢ χροῖα τετραμμένη, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ο) περιφερεῖς, καὶ κόμη ἀνασοβουμένη, καὶ κλῆμα κορυ-

d) [ἔχοις] ἔχεις O. 3011. Gori. e) [Κολοφῶνι] ἐν Κολ. 2955. 3011. *Bel. Schm.* f) [ἀνέξισθε] „Sic dedi ex O. et J. et V. 2. Ἀναδέξισθε Edd. cett. Ἀναδέξισθε Fl.“ g) εἰ μὴ] εἰ καὶ conj. *Guyet.* h) Λέγε μόνον, σαφεῖ δὲ] Sic Codd. et Edd. vett. omnes, exceptis Cod. P. et Ed. J. ubi inverso ordine: Λέγε, σαφεῖ δὲ μόνον. et sic ediderunt *Reitz.* et recentt. sine justa causa. i) ξυνηγόρου] Sic O. 3011. *Schm.* pro συνηγ. Praeterea οὐ habet O. pro μὴ. k) ἢ ἐρμηνέως] „καὶ ἐρμ. Edd. excepta J. quae ἢ καὶ. l) καὶ χελώνη] „necessario receptum ex J. V. 2. et P. et O. Nam ἢ χελ. Edd. male.“ Cum his posterioribus consentit 2955. m) ξυνέψεται] Sic *Schm.* e marg. A. I. W. item O. P. Gori. et 3011. pro vulg. ἔψεται. n) τὰ γε] τὰ γε τὰ Gori. o) καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ etc.] Copulam et hic, et his in deinceps sequentibus, vulgo omissam, restituerat, *Bel.* probante, *Schm.* e Codd. O. Gori, 2955. 3011.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. At tamen sic etiam, nudus illis et imparatus tentabo praedicere, cuius futura sit victoria: sustinebitis autem, sinon satis modulata dixerō.

Mom. Dic modo, verum dilucida, Apollo, nec patrono

atque (aut) interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut (et) testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis, qua de re deliberetur.

Jup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praece-dunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: et in

βαντώδες, καὶ ὅλως, κατόχημα πάντα, καὶ φρικώδη ρ), καὶ p. 676.
μυστικά.

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον Ἀπόλ- p. 677.
λωνος, 31

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

Πολλὰ γὰρ ἐνθα καὶ ἐνθα μόθου ἑτεραλκέϊ q) κλωγμῷ,

Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα r) καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπιὸς s) γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λολασθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν t) κορῶναι.

p. 678.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνος θαῶ τέκνα κορύψει u).

ZETΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴν οὐ
γέλοια τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κακόδαιμον, ἀποπνευγίῃ ὑπὸ
τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ
καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ZETΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρμηνεύεις x) ἂν αὐτὸν
ὦ, τί καὶ λέγεις y).

p) φρικώδη] „Recte sic Par. V. 2. S. et O φρικώδη male Ald.
J. etc.“ q) ἑτεραλκέϊ] „τον ἀκλειλὸν κλωγμῷ O.“ r)
ἄκρα κόρυμβα] „ἀκροκορύμβα O.“ s) αἰγυπιὸς] „Alypius
male O.“ t) κλάγξουσιν] „κλάγξωσι O.“ u) κορύψει] „Ad-
scriptum κρατίζει O.“ x) ἐρμηνεύεις] „ἐρμηνεύεις marg.
A. 1.“ y) λέγεις] Sic 2955. Bel. Bip. Schm. Ἀγγη Gorli. In
reliquis λέγεις.

universum possessi hominis
omnia, et horribilia, et
mystica.

ApoI. Percipite, o su-
peri, quae jam canit
augur Apollo,

Lite super rigida, quam
constituere valentes

Arguto clamore viri, ver-
bisque petulci.

Multum hinc alternis
crocitibus aëra et inde,
Non sine lucendis stivae
terroribus, implent.

Curvo at ubi vultur com-

prenderit ungue cicadam,
Tum sane imbriferae cor-
nices ultima clangent.

Pictores multi, ast asinus
sobolem arietat acrem.

Jup. Quid pleno ita rictu
rides, Mome? Verum ridi-
cula non sunt praesentia.
Desine, infelix, suffocabe-
ris a risu.

Mom. Et qui possim de-
sinere, Jupiter, super ora-
culo ita claro ac dilucido?

Jup. Ergo etiam nobis illud
explicaveris; quid sibi velit.

p. 677. *ΜΩΜ.* Πάνν πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-
 p. 678. κλέους δεήσει. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτωςαι διαρρήδην, γόη-
 τα μὲν *z*) εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς *a*) δὲ ὄνους κανθηλούς, *ηὲ*
Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ', ὅσον αἱ
 ἀκρίδες, τὸν νοῦν ἔχοντας.

32 *ΗΡΑΚ.* Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, εἰ *b*) καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ
 ὀκνήσω ὅμως *c*) τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἦδη
 συνελθόντες διαλέγονται *d*), τηνικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς

p. 679. ὑπέρασχη, ἑάσωμεν *e*) προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ *f*) ἡμῶν·
 ἣν δὲ τι ἑτεροῖον *g*) ἀποβαλῇ *h*), τότε ἦδη τὴν στοάν αὐτῇν
 ἔγωγε, εἰ δοκῇ, διασείσας, ἐμβάλω τῷ Δάμειδι, ὡς μὴ κα-
 τάρατος ὢν ὑβρίζη ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. *i*) Ἡράκλεις, ἰὼ *k*) Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο
 εἶρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίων, ξυναπολέσαι *l*) ἐνὶ *m*) πο-

z) μὲν] μὲν οὖν 3011. *a*) ἡμᾶς] ἡμῶς 2955. probante *Bel.* *b*)
 εἰ] „male omissum in O.“ *c*) ὅμως] σοὶ ὅμως 2955. haud
 improbane *Bel.* *d*) διαλέγονται] διαλέγονται B. 1. 3.
e) ἑάσωμεν] „ἑάσωμεν Fl.“ *f*) ὑπὲρ] „Sic recte Edd. et O.
 περί J.“ et A. 2. *g*) ἑτεροῖον] „ἑτερον P. Nil mutat Fl.“
h) ἀποβαλῇ] ἀποβαλῇ 2955. *i*) *ΜΩΜ.*] *ZETZ. Schm.* e
 Gori. minus probabiliter ob ipsorum dictorum indolem et co-
 lorem minus Jovi, quam Momo, convenientem. *k*) ἰὼ] „ὦ
 O.“ et 3011. et Gori. *l*) ξυναπολέσαι] „ἀπολέσαι Fl.“ *m*)
 ἐνὶ] „Ita restitui ex Fl.“ *Eni* Edd. cett. male.“ Probatur ta-
 men ἐνὶ *Belino*, repertum in 3011. quoque. Ergo in 2955.
 ἐνὶ videtur scriptum esse, quod *Belinus* de eo tacet.

Mom. Manifestum omni-
 no. Itaque nihil nobis opus
 erit Themistocle: adeo di-
 serte dicit oraculum, hunc
 praestigiatores esse, nos
 vero asinos clitellarios, ita
 me Jupiter, et mulos, qui
 credamus illi, et neque tan-
 tum mentis, quantum cica-
 das, habere.

Hero. Ego vero, pater,
 quamquam inquilinus modo,
 tamen non cunctabor, quid
 mihi videatur, dicere. Nem-
 pe cum jam congressi dispu-

tabunt, tum ego, si quidem
 Timocles superaverit, pro-
 cedere sinam *institutam* pro
 nobis disputationem: si ve-
 ro quid secius evenerit, tum
 jam ego ipsam concussam,
 si ita videtur, porticum in
 Damidem injiciam, ne *homo*
 execrabilis contumeliis *por-*
ro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus
 Hercules! rusticum illud *est*,
 quod dixisti, et valde Boco-
 ticum, perdere cum uno
 malo tot *homines*, et insu-

νηρῷ τοσούτους, καὶ προσέειπεν τὴν στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, p. 679.
καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν, τούτων ξυμ-
πιδόντων n), οἱ ῥήτορες εἰ ῥητορεύουσι, τὴν μεγίστην εἰς
τοὺς λόγους ὑπόθεσιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι
δυνατὸν ἴσως o) ἦν τι πράξαι τοιοῦτο p)· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς
γεγέννησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ
τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἅμοιροι q) ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ r), ὅποτε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν,
ἐφόνεον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκείνα ἐπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα s).

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἦν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμέ, ἢ περισυλῶν p. 680.
μου τὸν νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, ἦν μὴ t) ταῖς Μοί-
ραις πάλας δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας.
ἐγὼ γὰρ, ὥς ὁ κωμικὸς u) ἔφη, ἄγροικὸς εἰμι, τὴν σκά-
φην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα x), μα-

- n) ξυμπιδόντων] Sic 3011. Schm. pro συμ. o) ἴσως] „in-
serui ex O. de erat in Edd.“ Pro ἦν in 3011. est ἂν. sed in
Gorl. δυνατὸν ἦν ἴσως ἂν τι καὶ πρ. Cacterum ἴσως etiam in
3011. reperitur. p) πράξαι τοιοῦτο] „πράξαι τοῦτο Fl.
omisso τι.“ q) ἅμοιροι] „ἅμυροι 2955. 3011. Gorl. r) καὶ]
vulgo omissum restituerunt Bip. et Schm. e 2935. et 3011.
s) μάλα] μάλιστα 3011. Gorl. t) ἦν μὴ] Sic Gorl. 2955. 3011.
Schm. pro vulg. εἰ μὴ u) κωμικὸς] κωμωδός 2955. 3011.
x) ὑμέτερα] „ἡμέτερα Fl.“ Sic etiam B. 1. 3. Gorl. et 3011.

per totam porticum cum suo
Marathone, et Miltiade, et
Cynaegi. Et quomodo his
una pereuntibus in poste-
rum orationem ornabunt
oratores, maximo illo di-
cendi argumento privati?
Practerea vivus quidem cum
esses, poteras forsitan tale
quid efficere: a quo autem
tempore Deus factus es, di-
dicisti, puto, Parcas solas
posse talia, nos autem eo-
rum esse expertes.

Herc. Igitur cum leonem

aut hydram interficerem,
Parcae illa per me faciebant?

Jup. Omnino.

Herc. Et jam si quis con-
tumeliosus in me sit, aut
templum spoliando meum,
aut evertenda statua, nisi
Parcis olim ita decretum
fuerit, illum non elidam?

Jup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Jupi-
ter, libere dicentem. Ego
enim, ut ait Comicus, *sum*
rusticus: scapham voco sim-
plex scapham. Si haec est

p. 680. πρὸ γ) χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ ε), καὶ ἱερῶν αἵματι, κάτειμι ἐς τὸν ἄδην α), ὅπου με β) γυνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, κῆν τὰ εἰδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων.

ZETZ. Εὐγε, οἰκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν c) ἀπέσωσας p. 681. γοῦν d) τῷ Δαμίδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33 ὁ σπουδῇ προσιών οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος e), ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὃ Ἐρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ f) παρὰ τὴν Ποικίλην. πλετῆς γοῦν ἀναπέπλησται g), ὅσημέραι ἐκματτόμενος h) ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι i); ἢ που τί ἐκ γῆς νεώτερον ἀπαγγέλλεις k);

Sed ὑμῖντερά A. 1. 2. Reitz. et recentt. γ) μακρὰ] „Sic dedi ex P. Manrūn Edd.“ 2) κνίσσῃ] κνίσσῃ A. 1. 2. a) κἀτειμι ἐς τὸν ἄδην] Ἐς pro εἰς Schm. e 3011. in quo praeterea ἐς τὸν ἄδην ἀπειμι, sic et in Gorl. b) με] γε 3011. quod nimis placuit Belino. c) φασίν] φασίν 3011. d) γοῦν] „γ' ἂν οὖν P. Nil mutat FL.“ Illud etiam in 2955. 3011. Gorl. e) εὐπερίγραφος] deest in 2955. et tanquam glossema ejiciendum esse censet Bel. καὶ εὐπερίγραφος Gorl. f) ὁ] „deest in FL.“ περὶ 3011. pro παρὰ. g) ἀναπέπλησται] ἀναπέπλησται Schol. h) ἐκματτόμενος] „Sic dedi ex G. L. P. et marg. A. 1. Ἀναπληττόμενος Edd.“ Περὶ πλετῆς 2955. glossema, ex opinione Belini. i) ἀφίξαι] Sic A. 1. 2. Sed ἀφίξαι B. 1. 3. Reitz. et recentt. Cf. Necyom. c. 1. k) ἀπαγγέλλεις] Sic marg. A. 1. Gorl. 2 55. 3011. Bel. Vulgo Edd. ἀπαγγέλλεις. „Εὐαγγέλλεις male Par.“

vestra conditio, longum ego valere jussis vestris istis honoribus, et nidore, et victimarum sanguine, ad inferos descendo, ubi me, nudum, si habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent.

Jup. Euge, domesticus, ajunt, testis! compendificisti enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subjicias. Sed quis est ille cum festi-

natione accedens, ille ac-neus, ille lincamentis omnibus circumeirca pulchre et ad amussim factus, ille prisco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forensis ille, juxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quotidie exprimat a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

ΕΡΜΑΓ. Ἐπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας Δ) τῆς σπου- p.681.
δῆς δέουμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐκανιστάμε-
νον m) λέληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὕποη) Par. Eu-
πιττούμενος στέρονον τε καὶ μετάφρενον· rior. Orest.
Θοῖραξ δέ μοι γέλοιος ο) ἀμφὶ σώματι 854. sq.
Πλασθεὶς, παρῳόρητο μμηλῇ τέχνῃ p), p.682.
Σφραγίδα χαλκοῦ πάσαν ἐκτυπούμενος q).
Ὅρω δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινὰς δύο
ᾠχρούς κερράκτας r), πυγμαίους σοφισμάτων,
Δάμιν τε καὶ s) —

ΖΕΥΣ. Παύου ι), ὦ Ἐρμαγόρα βέλτιστε, ἱαμβίῳωνυ).
οἶδα γὰρ, οὐςτινας λέγεις. ἀλλ' ἐκείνῳ μοι φράσον, εἰ πά-
λαι ξυγκροτεῖται x) αὐτοῖς ἡ ἱρις.

1) μυρίας] „Nil mutat Fl.“ m) ἐκανιστάμενον] „πεσοῦ-
μενον marg. A. 1.“ n) ὕποη] „ex emendatione Jensi.“ Ἐπο-
πιττούμενος Edd. priores. Ἐποπιττούμενος pejus etiam Par.“
Ἰαπῶ pro ὕπο habent Gori. et 3011. quod Bel. et Schm. pro
ἱπῶ a librario scriptum coniecerunt. Ἄρτι ἐτι ὑποπιττούμενος
2055. ο) γέλοιος] „Sic Edd. omnes.“ p) τέχνῃ] „τῇ τέχνῃ
Edd. Emendaverat Jena. q) ἐκτυπούμενος] „ἐκτυπ.] ἐκτυπ.
marg. A. 1. quod verum credo.“ Confirmat hanc lectionem
Gori. r) κερράκτας] Sic Reitz. et recent. praeceunte utraque
Ald. καὶ κράκτας B. 1. 3. κερράγους Schol. s) τε καὶ] Τυ-
μοκλήν addit 3011. et Gori. ι) Παύου] Παύς 3011. u) ἱαμ-
βίῳωνυ] Sic G. L. P. 3011. Gori. marg. A. 1. Bel. Schm. In
Edd. Bip. Reitz. et prioribus, omnibus erat τραγῳδῶν. x)
ἐσυγκροτεῖται] Schm. e 3011. pro συγκρ.

Herm. Ingens quiddam,
Jupiter, et infinita diligen-
tia dignum.

Jup. Dic jam, num quid
praeterea seditionis nobis
imprudentibus ortum est?

Herm. Statuariis modo
pro more praebui

Pice oblinendum pectus
aique tergora.

Lorica corpori tenax, ri-
sum movens,

Afficta jam pendebat
arte simia,

*Signum velut totius aeris
exprimens.*

*Turbam venire cerno, et
inter hanc duo*

*Clamosos, pallidos, pu-
giles sophismatum,*

Damisque et —

Jup. Desine, optime Her-
magora, tragœdias agere
(jambis uti). Novi enim,
quos dicis. At illud mihi
dic, an diu commissa est
illis pugna?

p. 68a. *ΕΡΜΑΓ.* Οὐδέπω γ), ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἐτι ἦσαν z), ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἐτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί, ἢ ἀκροᾶσθαι a) ἐπικύψαντας αὐτοῖν; ὥστε ἀφαιρέτωσαν αἱ ὤτραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπετα-

34 νύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. *Ἡράκλεις,* ὅσον τὸ πλη-
p. 68b. θος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ *Τιμοκλῆς* οὗ-
τος b) οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ
ἀντάρασθαι τῷ Δάμειδι θυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνα-
τώτατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

Par. *Σιγῇ,* ἐφ' ἡμέων, ἵνα μὴ Δάμεις γε πύθῃται c).

Hom. II. VII, 195. *TIM.* Τί φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι,

35 μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὐκ' ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκρίναί d) μοι, ὅ τινι λόγῳ ἐπέισθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ, ὦ μισαρξ, ἀποκρίνα.

γ) Οὐδέπω] „Οὐ πάνυ P. et marg. A. 1.“ z) [ἐτι ἦσαν] ἐπύ-
σαν mendose 2955. a) ἢ ἀκροᾶσθαι] „H deest in Fl.“
“H ἀκροᾶσθε ἐπικύψαντες 2955. b) οὗτος] „αὐτός marg. A.
1.“ Sic et 3011. Bel. Schm. c) γε πύθεται] πεπύθεται
Gorl. et 3011. temere probante Bel. Cf. *Homeri locum.* d)
ἀποκρίνα] ἀπάντη B. 1. 3.

Herm. Nondum: sed ad-
huc erant in velitationibus,
fundis petentes se invicem,
conviciis e longinquo ja-
ctandis.

Jup. Quid ergo jam fa-
ciendum superest, Dii, quam
ut prospicientes illos audia-
mus? Quare jam remo-
veant Horae obicem redu-
ctisque nubibus portas caeli
pandant. Hercules! quanta
turba auditum convenit. At
iste Timocles non valde mihi
placet contremiscens et per-
turbatus: corruptet iste

omnia hodie: apparet enim,
illum neque contra Dami-
dem ausurum se attollere.
Verum quod maxime pos-
sumus, vota faciamus pro
illo,

*Sed taciti intra nos, fe-
riant ne Damidis aures.*

Tim. Quid ais, sacrilege
Dami, Deos non esse, ne-
que providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius
mihi responde, quo argu-
mento illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu,
impure, responde.

ΔΑΜ. Οὔμενον, ἀλλὰ σύ.

p. 683.

ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὃ ἡμέτερος ἄμενον καὶ εὐφρονότερον ε) τραχύνεται. εὐγε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπὶ χεῖ f) τῶν βλασφημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τὰ γε ἄλλα ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ g) ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκρινάμην σοι πρότερος h).

p. 684.

ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε i) ὁμωμοκῶς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

TIM. Εὐ λέγεις, εἰπέ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ 36 κατάρτατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

ΔΑΜ. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί φής; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα k);

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπὸ τινι οὖν θεῷ τάττεται ἢ τῶν ὄλων, ἐπιμίλεια;

ε) εὐφρονότερον] „Forsan εὐφρονότερον. Solan.“ Vid. Adnot. f) ἐπὶ χεῖ] Restitutum ex P. et marg. A. 1. Ἐπὶ χεῖ Edd.“ et Codd. 2955. et 3011. g) ἀποφανεῖ] ἀποφαίνεις male 2955. h) πρότερος] Sic 3011. Gorr. et Ed. Par. probante Bel. Vulgata πρότερον originem suam debere videtur superioribus: Οὐκ· ἀλλὰ εὐ πρότερον ἀποκρίναί, quorum tamen alia est, atque huius loci ratio. πρότερος marg. A. 1. Σε pro σοι male 3011. i) τοῦτό γε] Comma vulgo post γε positum delevi, praeunte B. 3. Nam τοῦτο a verbo suo ὁμωμοκῶς non debebat separari. k) ταῦτα πάντα] ταῦτα ἅπαντα 3011. τὰ πάντα 2955. Bel. Schm.

Dam. Non, inquam. juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

Jup. Huc usque multo noster melius et vocalius exasperatur. Euge, Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Sane.

Dam. Ergo, Timocles, Deo igitur procuratio unius interroga: hoc enim certe versorum ordinatur?

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam

Deo igitur procuratio unius interroga: hoc enim certe versorum ordinatur?

p. 684.

ΔΑΜ. Οὐ.

ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκὴ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ;

ΔΑΜ. Ναί.

ΤΙΜ. Εἴτ' ὧ ἄνθρωποι!), ταῦτα ἀκούοντες ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλείψετε τὸν ἀλιτήριον;

ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀναγκατεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα, ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀναγκοῦνται; οἳ γε οὐδὲν δεῖνόν διατεθείκασι m) με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σὲ μετρίῃ n) ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

37 ΔΑΜ. Καὶ ποτὲ ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν o) ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὥς φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἅπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομοῦμενοι; ὥστε οὐδὲ σὲ πῶ ἡμύναντο, ὧν ἐπιτορκεῖς ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς p) ἀναγκάζωμαι παρὰ q) τὰ

1) Εἴτ' ὧ ἄνθρωποι] Vulg. εἴτ' ἄνθρωποι. Sed ὡ ἄνθρωποι Schol. ὡ ἄνθρωποι 2955. E quibus lectionibus inter se comparatis restituisse mihi videor veram. Mox post ἀκούοντες vulgo positum comma expunxi, et Gesneri versionem: Tum vos, qui ista auditis, patimini? ad hanc rationem mutavi. m) διατεθείκασι] Sic 3011. 2955. Bel. Schm. Vulgo mendose διατεθήκασι. n) μετρίῃ] μετρίῃ 2955. et Schol. o) ἀγάγοιεν] ἀγοιεν 2955. 3011. p) βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς] καὶ αὐτὸς βλ. mutato ordine 3011. Bel. Schm. q) παρὰ] περὶ 3011. et mox συγκείμενα idem et Schm. pro vulg. συγκ.

ΔΑΜ. Non.

ΤΙΜ. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

ΔΑΜ. Nempe.

ΤΙΜ. Tum vos, patienter ista auditis, nec lapidibus obruitis impium?

ΔΑΜ. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius con-

suluerint, olim licet audierint, modo audiant.

ΤΙΜ. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, et aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

ΔΑΜ. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, et res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjurya, et reliqua, quae

• *ἐυκλείμενα* καίτοι οὐχ ὄρα, ἥντινα *r*) ἀν' ἄλλην ἐπίδειξιν p. 684.
 τῆς *ἑαυτῶν s*) προνοίας μάζω ἐξευγμῆν ἐδύναντο, ἥ οὐ κα-
 κὸν κακῶς ἐπιτερίψαντες, ἀλλὰ δῆλοι εἰσιν ἀποδημοῦντες p. 685.
 ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἰσως μετ' ἀμύμονας *Λιβιοπῆας*. ἔδος *Hom.*
γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἔναι παρ' αὐτοῦς *t*) ἐπὶ *u*) θαῖτα, II. I,
 καὶ αὐτεπαγγέλτοις *x*) ἐκίστα. 423.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην *y*) ἀναισχυντίαν εἶπαμι ἄντ), 38
 ὦ Δάμι;

ΔΑΜ. Ἐκείνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν
 ἀκούσαι σου, ὅπως ἐπίσθης αἰεσθαι προνοεῖν τοὺς θεοὺς.

TIM. Ἡ τάξις μὲν πρῶταν *a*) τῶν γεγνημένων ἐπεισον,
 ὁ *b*) ἥλιος αἰὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταυτὰ,
 καὶ ὥραις τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυτόμενα, καὶ ζῶα γεν-
 νώμενα *c*), καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατασκευα-

r) ἥντινα] „ἦν omittit *Fl.* habent cett. et *P.*“ *s*) *ἑαυτῶν*] αὐ-
 τῶν 2955. 3011. *t*) αὐτοῦς] „αὐτοῖς marg. *A.* 1.“ *u*) ἐπὶ]
 μετὰ 3011. probante temere *Belino.* In *Homero* est κατὰ
 θαῖτα. *x*) αὐτεπαγγέλτοις] „Sic restitui ex *G. L. P.*
Ἀρεπαγγέλτοις Edd. *Ἀυτεπαγγέλτοις* marg. *A.* 1.“ quod probat
Schaefer. Melett. Critt. p. 99. *y*) τοσαύτην] ταύτην 2955.
z) ἄρ] vulgo omissum e 2955. 3011. et *Gorl.* restituit *Schm.*
 sic iubente *Bel.* et probante *Schaefer.* Meletemm. p. 99. *a*) μετ'
πρῶτον] Sic optime *Gorl.* pro vulg. με πρώτῃ. *b*) ὁ] „deest
 in *Pl.*“ *c*) γεννώμενα] „γεγνόμενα *Pl.* Nil vulgatum mu-
 tat *P.*“

taceo, ne et ipse maledicere
 praeter pacta cogar. Quam-
 quam non video, ecquam
 aliam demonstrationem pro-
 vidētiaē suae majorem pos-
 sint edere, quam malum te
 mortalem male obterendo.
 Sed apparet, illos peregre
 abesse trans Oceanum forte
 apud Aethiopas Heroes cri-
 mine puros. Mos enim illis
 frequenter ad illos abire
 coenatum, interdum etiam
 cum ipsi sponte condixe-
 runt.

Tim. Quid ad tantam im-
 pudentiam dicam, Dami?

Dam. Illud, Timocles,
 quod olim ego audire ex te
 cupio, quomodo in eam opi-
 nionem veneris, uti putes
 Deos providere.

Tim. Ordo primum eo-
 rum, quae fiunt, mihi per-
 suasit: sol eandem semper
 viam tenens, et eodem modo
 lana, et tempestatum vices,
 et plantarum status, et ge-
 nerationes animalium, ca-
 que ipsa animalia tanto ar-

p. 685. ἀμείνα, ὡς τρέφεσθαι d), καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τὰλλα ταῦτα οὐ προνοίας ἔργα εἶναι δοκεῖ e);

ΔΑΜ. Αὐτὸ που τὸ ζητούμενον, ὃ Τιμόκλεις, ξυναρπάξεις f). οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται g)· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα h), φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπείσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινος προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ ξυνίστασθαι i).
p. 686. σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάξεις τὴν ἀνάγκην k). εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἰ τις σοὶ μὴ ἀκολουθεῖ l), τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμένη καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένη δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι τοῦ καὶ προνοίας διατάττεσθαι m). αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κωμικόν,

d) τρέφεσθαι] „τρέφεται L.“ e) οὐ προνοίας ἔργα εἶναι δοκεῖ;] Sic interrogative Gorl. et 3011. In hoc tamen, quem Schm. sequitur monente Bel. deest εἶναι. Vulgo legabatur: ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ. f) ξυναρπάξεις] Sic Schm. e 3011. pro συναρπ. g) ἐπιτελεῖται] ἀποτελεῖται 3011. 2955. Bel. h) γιγνόμενα] „γεννώμενα marg. A. I. W.“ i) ξυνίστασθαι] Sic Schm. e 3011. pro συνιστ. k) τὴν ἀνάγκην] Articulum, qui abest a 2955. exulare vult Bel. tanquam superfluum. Temere secutus est Schm. l) ἀκολουθεῖ] εἰπερ σοὶ μὴ ἀκολουθεῖ 3011. e quibus, quod maxime mireris, ἀκολουθεῖν recepit Schm. servatis reliquis, quae vulgo habentur. m) διατάττεσθαι] „Sic dedi ex G. P. L. et

tificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, et alia in eo genere nonne providentiae opera esse videntur?

Dam. Ipsum quodammo-
do, quod in quaestione est, pro argumento arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut creda-

mus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter et eodem modo consistent. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti et laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia,

Τοῦτ' ἐμὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δ' ἐν) μοι λέγε.

p. 686.

TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν Ignor.
ἀποδείξαι. ὅμως δ' οὖν ἐγὼ, ἀπόκριναι γάρ μοι· Ὅμη- Comic.
ρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι ο); 39

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπεισθὴν, τὴν πρόνοιαν τῶν
θεῶν ἐμφανίζοντι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὃ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμη-
ρον γενέσθαι, πάντες σοι p) ξυνομολογήσουσι q), μάρτυρα
δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκείνων, οὔτε ἄλλον
ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει r) αὐτοῖς, οἶ-
μαι s), ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο t)
μέτρους τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχεῦσι u), καὶ ὅλως,
ἅπαντα ὑπὲρ x) τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἀν 40
καὶ y) ἀκούομαι, οἷς τισι μάλιστα ἐπεισθης τῶν Ὀμήρου·
ἄρα z) οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον ξυνοῦσαι a)

marg. A. 1. qui διατάσσισθαι. Διαλλάττεσθαι Edd. priores.
n) δὲ] „abest a Fl.“ o) ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι]
ποιητὴς ἄριστος εἶναι Gori. p) σοι] „abest ab O.“ q) ξυ-
νομολογήσουσι] Sic Schm. pro συνου. e 3011. r) μέλει]
Sic 3011. J. V. 2. Bel. Bip. Schm. Μέλειν Reitz. cum Fl. V.
B. 2. (1. 3.) Par. S. A. 1. 2. Μέλει male O. et marg. A. 1.
s) οἶμαι] „deest in O.“ et Gori. t) τοῦτο] „τὸ O.“ u) κα-
τηχεῖ] „κατέχουσι male Fl.“ et 2355. x) ὑπὲρ] „deest in O.“
y) καὶ] vulgo aberat, restitutum a Schm. e 3011. et Gori. z)
ἄρα] ἄρα B. 2. a) ξυνοῦσαι] Sic 3011. Schm. pro συνδ.

*Hoc subdolum videtur: affer
alterum.*

Tim. Equidem non puto
alia opus esse in hisce de-
monstratione. Attamen in-
terrogabo. Etenim responde
mihī. Homerusne videtur
tibi optimus poëta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi,
providentiam Deorum de-
claranti.

Dam. Verum enimvero,
homo admirabilis, poëtam
quidem bonum fuisse Ho-

merum, omnes tibi largien-
tur: testem autem idoneum
talium, neque illum, neque
aliū quemcunque poëtam.
Neque enim veri illis curam
esse puto, sed ut auditores
demulceant; atque ob id ip-
sum, versibus occinunt, et
personant fabulis, et in uni-
versum jucunditatis causa
machinantur omnia. Ve-
rum libenter etiam audie-
rim, quibus maxime Ho-
meri dictis fidem habueris:
num illis, quae de Jove di-

Lucian. Vol. VI.

T

- p. 686. αὐτὸν ἢ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλισεν, ἐλέησασα b) τὸ γιγνόμενον, ἐπεβέβητο ἄν ἡμῖν ὁ βέλτεστος Ζεὺς, ξυναρπασθεὶς c).
- p. 687. ἀνθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν χάριν d) ἔπαταξ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν e) τινα ψευδῇ ἐπιέμφας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιν. ὀρέξ; ἀδύνατον γὰρ ἦν αὐτῇ, κεραυνὸν ἐμβάλλοντι, καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπαιεῖν αἶναι f) δοκεῖν. ἢ ἐκείνῳ σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπισπάσαστο g) ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δέ, αὐτοὶ ξυμπεσόντες h) οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν i) ἀναμῆς ἄρρενες τε καὶ θήλειαι k), καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγονί-
Hom. II. ζεται, αἶτε καὶ προπονηκότα l), οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, XX, 72. ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, [Λητοῖ δ' ἀντίστη σῶ-

b) ἐλέησασα] ὡς νοήσασα 3011. *Bel.* c) ξυναρπασθεὶς] Sic 3011. *Schm.* pro συναρπ. d) χάριν] Sic 3011. et *Gorl.* pro vulg. εὐεργεσίαν, quod patet esse glossema. e) ὄνειρόν] ἀνείρου 3011. pessime. f) εἶναι] abest a *Gorl.* g) ἐπεσπάσαστο] „ἐπισπάσαντο marg. A. 1. W.“ Sic etiam 2955. et 3011. h) ξυμπεσόντες] Sic 3011. *Schm.* pro συμπ. i) ἐμονομάχουν] „ἐμονομαχοῦντο O.“ et *Gorl.* k) ἀρρενες τε καὶ θήλειαι] „οἱ ἄρρενες τε καὶ αἱ θήλειαι O.“ Sic etiam 3011. et *Gorl.* et hinc *Schm.* monente *Bel.* siue idonea ratione. l) προπενηκότα] Sic O. 3011. *Gorl. Bel. Schm.* pro vulg. πεπονήκοτα.

cit, insidias illi fecisse, ut ligarent, filiam, et fratrem, et uxorem? et nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non

videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia miscuere viri pariter ac feminae, et Minerva quidem Martem superat, laborantem jam pnto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; [*Latona* at contra stetit utilium dator *Hier-*

κας ἑριονίνιος π) Ἐρμῆς.] ἡ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι p.687.
 πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιρος η) οὔσα ἡγανάκτησεν
 οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ ο) τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦ-
 το εὖν τινα ὑπερφῶα, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, ἐπα-
 φῆται ρ) ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἀρ' q) οὖν τὰ τοιαῦτα λέ-
 γων σε Ὅμηρος πέπεικε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἤλικον, ὦ θεοί, ἀναβόησε τὸ πλῆ- 41
 θος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμέ-
 νη ἔειπε· δέδωκε γούν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀποφ-
 ῥίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἥδη περιβλέπει, οἱ παρενδὺς ἀποῖ p.688.
 δράσεται.

TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα r) σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγίης,
 ὁπόταν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος s) τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκην-
 ῇν, δεικνύη σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς
 πονηροὺς δέ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ i) ἐπιτρέποντας;

ΔΑΜ. Ἄλλ' ὦ γενναϊότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ

π) ἐρῶντιος] „recte O. et Edd. Ἐριονίνιος J.“ η) μεμψι-
 μοιρος οὔσα] Sic O. 3011. et Gori. probante Bel. pro vulg.
 μεμψιμοιροῦσα. ο) ὑπὸ] „ἐπὶ O.“ et 3011. ρ) ἐπαφῆται
 „ἀφῆται O.“ q) ἀρ'] Sic 3011. 2955. Bel. Schm. pro vulg.
 ἀρ. r) ἄρα] Sic e B. 1. et 3. emendavi vulgatum ἄρα. Modo
 pro οὐδ' Codd. 2955. et 3011. habent ὁ δ'. s) ἀναβιβασά-
 μενος] „ἀναβιβάσας alii, ajunt Coll.“ ἐπιβασας Schol. pessime.
 i) τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ] „κατὰ σέ τὴν ἀσέβειαν O.“

mes.] Aut istaec de Diana
 probabilia tibi visa sunt,
 cum illa aegre fert et indi-
 gnatur, se non vocatam ab
 Oeneo ad epulas: atque eam
 ob causam aprum horribili
 magnitudine, et robore, cui
 resistere nihil posset, in re-
 gionem illius immittit. Num-
 quid ergo talia dicens Ho-
 merus tibi persuasit?

Jup. Hem! quanto, o Dii,
 clamore multitudo laudavit
 Damn. At noster desperare
 videtur: metuit enim, et

aliquantum tremuit, et appa-
 ret, abjecturum esse cly-
 peum: et jam circumspicit,
 qua se subducens queat au-
 fugere.

Tim. Neque Euripides igi-
 tur tibi sanum quid videtur
 dicere, cum Deos ipsos in
 scenam productos ostendit,
 ut servant bonos inter He-
 roas, malos vero et impie-
 tatem, qualis tua est, ob-
 terunt?

Dam. Sed o generosissime
 philosophorum, Timocles,

- p. 688 ταῦτα υ) ποιούντες οἱ τραγωδοὶ x) πεπείκασί σε, ἀνάγ-
κη δοῖν θάτιρον, ἦτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστοδῆμον, καὶ
Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι γ) τότε, ἢ τὰ πρὸς σω-
πα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας z), καὶ τοὺς ποδ-
ήρεις (χιτῶνας α), καὶ χλαμύδας, καὶ χειρῖδας b), καὶ προ-
p. 689 γαστριδία, καὶ σωματία, καὶ τᾶλλ', οἷς ἐκείνοι σιμνύ-
νουν εἴην τραγωδίαν, ὅπερ καὶ c) γελοιότατον οἶμαι.
ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁποῖαν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν d) ἐπειγού-
σης τῆς χρεῖας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει. ἀκου-
σον e) αὐτοῦ τότε παρῳησαζομένου,

Eur. Ὁρᾶς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἄπειρον f) αἰθέρα,
Fragm. Καὶ γῆν g) περὶ ἔχονθ' ὕγραϊς h) ἐν ἀγκάλαις,
Incert.

η) ταῦτα] τοιαῦτα Gori. x) τραγωδοί] „Sic Fl. Ald. H. Par. Fr. S. Τραγωδοποιὶ J. et marg. A. 1.“ et Gori. γ) εἶναι] „deest in Fl.“ z) καὶ τοὺς ἐμβάτας] „omittit Fl. habent cett. et Ox.“ Ἐμβάδας editum erat a Reitz. c Par. sed emendaverat vitium in Addendis. Tanto turpius Belinus ἐμβά-
δας e textu Reitziano praeferens narrat in 295. legi ἐμβάτας, addito iudicio: male; quum tamen sic unice recte legatur in Edd. vet. excepta illa Par. et Codice Gori. ubi τὰς ἐμβάδας. De re vide infra ad Adv. Indoct. c. 6. a) χιτῶνας] in B. 1. et 3. commate ab antecedente voce seclusum, longe rectius omnino omittitur in Codd. O. et Gori. Quare improbitatis nota insignire placuit. b) χειρῖδας] Vulg. χειρῖδας contra regulam prosodicorum hand incertam. Vid. Spitzner. Prosod. p. 36. c) καὶ] abest a Gori. d) μηδὲν] „Hoc trajectum in G. post λέγει.“ e) ἀκουσον] „ἀκούση] omisit S. Ἀκούση αὐτοῦ ποτε Edd. cett. Ἀκουσον αὐτοῦ τότε G. et O. Totē etiam L.“ Et ἀκουσον etiam Gori. unde certissimam lectionem recepi. f) ἄπειρον] „ἀπέρον] ἄπειρον Edd. Ἀμουσον marg. A. 1. ridicule.“ Reitzium secuti erant Bip. et Schm. g) καὶ γῆν] „Deest hic versus in Ox.“ nec non in 3011. et Gori. τὸν pro καὶ malit Barnes. in Euripide. h) ὕγραϊς] „Θερωῖς G. P.“

si, haec dum agunt, per-
suasere tibi Tragici; opor-
tet alterutrum horum, aut
Polum; et Aristodemum,
et Satyrum, putare te Deos
esse tunc, aut ipsas Deorum
personas, et cothurnos, et
talares togas, et chlamydes,
et manicas, et ventralia, et
thoraces, et alia, quibus
illi tragoediam ornant, quod

quidem maxime ridiculum
arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente
fabularum necessitate, quae
sibi videantur dicit, audi
ipsum tunc libere pronun-
tiantem:

Sublime fusum cernis, im-
mensum aethera,
Cujus tenetur mollibus com-
plexibus

Τούτων νόμιζε Ζῆνα, τὸνδ' ἡγοῦ θεόν.

p. 689.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς ι), οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ Eur.
κλύων κ),
Fragm.
Mela-
nipp.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξη- p. 690.
παίνεται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. 42

ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ι) ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοις
τις ἂν, ὡς γε η) οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν ο) λόγος ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ παραχῇ ρ), καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκυ-
θαί μὲν Ἀκινάκη θύοντες, καὶ Θρᾶκες q) Ζαμόλξιδι, δρα-
πέτῃ ἀνθρώπων ἐν Σάμου ὡς αὐτοὺς ἤκοντι, Φρύγες δὲ
Μήνη ρ), καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητις),

- ι) ὅστις ὁ Ζεὺς] „ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς] omissa in O.“ istis de-
erat in 3011. 2955. et Gorl. unde omisi, adsentiente Porsono
ad *Eurip.* *Orest.* v. 412. qui conferri iubet Herc. Tur. v. 1264.
κ) κλύων]. „omisit FL.“ et Gorl. ι) τὰ] „abest a FL.“ η)
συνίδοις] συνίδοι 2955. η) γε] „non habet O.“ nec Gorl.
ο) περὶ θεῶν] περὶ τῶν θεῶν 2955. π. τοῦ θεοῦ 3011. Post
λόγος legebatur vulgo. πῶς insertum, pro quo *Pell.* maluit
πῶς. vel πάντως. Sed rectius in O. et Gorl. omnino omittitur.
ρ) πολλὴ γὰρ ἡ παραχῇ] πολλοὶ γὰρ οἱ παραχῇ 3011. quod
mendum recte *Belinus* e] iotacismo explicat. q) Θρᾶκες]
„deest in O.“ et in Gorl. unde *Schm.* hoc nomen pro su-
specto notavit, non satis recte, opinor. ρ) Μήνη] „Sic Edd.
omnes. Μηνὶ ex O. vult *Solanus.*“ Vid. Adnot. s) Φάλητις]
Φάλητι verūt *Gesn.* e conj. Sed *Schmiederus* in nomine *Κυλ-*

*Terra: hoc putato Numen,
hunc perhibe Jovem.*

et rursus,

*O Jupiter, quicumque de-
mum es Jupiter;*

*Nec enim, nisi sermoni-
bus, mihi notus es:*

et similia.

Tim. Igitur omnes homi-
nes et populi decepti sunt,
qui Deos esse putent, ac ce-
lebrent.

Tim. Bene, Timocles, ad-
monuisti me eorum, quao

inter gentes moribus legi-
busque recepta sunt: e quib-
us nimirum maxime cogno-
verit aliquis, quam nihil
firmum illa, quae de Diis
feruntur, habeant. Multa
enim confusio, et alii alia
sanxerunt: Scythae sacrifi-
cantes acinaci, et Zamolxidi
Thracae, qui fugitivus e
Samo ad illos venit; Phry-
ges autem Menae, id est,
Lunde; et Dici Aethiopes;
et Cyllenii Phaleti; et As-

p. 690. καὶ Ἀσσύριοι περισσεῶς, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι τοῦτο ε) μὲν ἅπασιν κοινὸν υ) τοῖς Αἰγυπτίοις πρὸ ὕδατος, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ πρόμυον x)· καὶ ἄλλοις ἴβις γ), ἡ προπόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἡ αἴλουρος, ἡ πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὤμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποιήριον κεραμεῖον, ἡ τρυβλίον.

p. 691. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ x) ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἤξιεν εἰς τοῦμφανίς, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

ΖΕΥΣ. Ἐλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετιμάς ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον a) διαφύγωμεν b).

43 TIM. Ἄλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμούς καὶ

ἀγνοιοι vitium esse suspicatur; neuter recte. Vid. Adnot. ε) καίτοι· „καὶ τοῦτο Fl. καίτοι τοῦτο J. καίτοι sine τοῦτο Ald. H. Par. Fr. S.“ In voce τοῦτο cum Fl. faciunt praeter Junt, etiam Codd. 2955. 3011. et Gorl. quare jure suo Schm. momente Belino, inseruit. υ) κοινὸν δὲ „κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte κοινὸν Fl. J. Par. etc. idque etiam adscriptum marg. A. 1.“ x) πρόμυον „Nihil mutare Fl. notat Solanus.“ γ) ἴβις „Hoc et cett. ad πίθηκος omissa in O. notat Solanus.“ z) Οὐκ „deest in O.“ et in Gorl. a) κίνδυνον „τοῦτον κίνδυνον O.“ Sic etiam 2955. 3011. et Gorl. b) διαφύγωμεν „διεφύγωμεν J. (et A. 2.) Prius cett. recte.“

syrii columbae; et Persae igni; et aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis. Deus bos est; Pelusiotis cepe; et aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: et insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; et aliis, caput dimidiatum, et aliis figulinum poculum aut patella.

Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Diī, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, et accurate examinarentur?

Jup. Praedixisti, Mome, et recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimico, oracula, et praedici-

προαγορεύσεις τῶν ἰσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἥ p. 631.
δεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

ΛΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησµῶν,
ἵπτε ἑρήσομαι σε c), τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνησθαι
ἀξιοῖς; ἀρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Ἀνδρῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὅς
ἀκριβῶς ἀμφήκης d) ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοι εἰσι τῶν
Ἑρµῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ e) ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς f)
ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήῃς g). τί γάρ h); μῦλ-
λον ὁ Κροῦτος διαβὰς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ i) ἀρχὴν, ἣ
τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρ- p. 692.
διανὸς ἐκείνος ὄλεθρος, τὸ k) ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίετο.

ΜΩΜ. Αὐτὰ ποῦ, ὦ θεοὶ, ἀνὴρ l) διεξέρχεται λέγων,
ἂ ἔγω m) ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρω-
δὺς; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

c) ἵπτε ἑρήσομαι σε] „ἑρήσομαι γὰρ σε Fl.“ d) ἀμφήκης]
„ἀμφήκης O. Schol. et C.“ Sic etiam Gorl. et 3011. probante
Hel. Sed Scholiastes ipse legit ἀμφήκης. e) καὶ] „abest
in O.“ f) πρὸς] „καὶ πρὸς Edd. excepta Fl. quae omittit
καὶ, idque secuti sumus.“ Cum Edd. vet. plerisque faciunt
2955. et 3011. g) ἐπιστραφήῃς] Sic Fl. et O. in quo tamen
mendose scriptum ἐπιστραφήῃς. Vulgo erat ἐπιστραφήῃς. h) τί
γάρ] Sic Schm. ex O. Gorl. 2955. et 3011. pro vulg. ἢ τί
μῦλλον. i) αὐτοῦ] „αὐτοῦ vulgo Edd.“ ἢ τὴν αὐτοῦ Gorl.
k) τὸ] „omittit O.“ l) ἀνὴρ] „non comparat in O.“ m) ἔγω]
„abest ab Fl.“

ctiones futurorum, cuius
opus dixeris, nisi Deorum
illorumque providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de
oraculis. Nam interrogabo
te, cuius illorum maxime
velis mentionem fieri? num
illius, quod Lydo Pythius
reddidit, quod exacte am-
biguum erat ac vultu du-
plici, quales sunt Herma-
rum quidam, duplices, et
utrinque similes, ad quam-
cunque illorum te partem

convertas? Quid enim?
utrum magis superato Croc-
sus Halyc, summ imperium
an Cyri dissolvat? Atqui
non paucis talentis Sardiana
illa perniciēs ancipitem istum
versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii,
hic vir disputat, quae ego
maxime metuebam. Ubi
nunc est nobis pulcher ille
citharoedus? Descende, re-
sponde isti pro te ad haec
crimina.

p. 692. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἀποσφάττεις n), ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

44 ΤΙΜ. Ὁρα, οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμούς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλειε. τί γὰρ καὶ ο) δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων καὶ p) εὐωδίας μεστοὶ εἰσι q); τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος ὠωχρυσμένη ἔχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τουτί πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηλθεν r); ὡς s) δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάτης παρῶνσιώζεται, καὶ

Hom. II. Μάρπτει ἐξελθῆς, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐνίε)·

XV, 157. ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀνακτίους εὐροῖς ἐν u) ἡμῖν· καὶ που τάχα προῖων ὁ ἄνθρωπος ἄφεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

n) ἀποσφάττεις] Sic recte Schm. monente Belino, e 2955. pro vulg. ἐπισφάττεις. ο) καὶ] abest a Gorl. p) καὶ] „omissit O.“ q) μεστοὶ εἰσι] „εἰσὶ μεστοὶ O.“ r) ἐπηλθεν] „Sic restitui ex J. V. 2. G. O. et marg. A. 1. Ἐπηχεῖ Edd. ceti.“ Sic et 2955. sed sine κακόν. Ergo 3011. habere credo ἐπηλθεν. sin ἐπηχεῖ, non tacuisset, opinor, Belinus. s) ὡς] „Sic Edd. Ὅς L. Τίς O.“ t) οὐκ εἰ] οὐχί 3011. u) ἐν] „παρ Fl. ἐν ceti. et Cod. P.“

Jup. Enecas tu nos, Momme, importunis illis reprehensionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, execrante Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si sufflitus et boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa,

in quibus talibus epulis virgo illa gavisae est.

Jup. Unde nobis invictum istud malum insonat (venit)? ut (nam) nulli Deorum vir parcit! sed tanquam e plastro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insonantes atque nocentes.

Mom. Verum paucos sane, Jupiter, inveneris inter nos insonantes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quandam.

TIM. Οὐδὲ βροντῶντος ἄρα x) τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ p. 693.
 Θεομάχε γ) Δάμι; 45

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν z), ὦ Τι-
 μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστί, σὺ ἂν ἄμεινον a)
 εἰδείης, ἐκείθιν ποθεν παρὰ b) τῶν θεῶν ἀφιγμένος. ἔπει
 οἱ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται c), τάφον
 τινα κεῖθι δεικνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν,
 ὥς οὐκέτι βροντῆσαιεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλας d).

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ e) ἠπιστάμην ἐρῶντα
 τὸν ἄνθρωπον. τί δ' f) οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίσθης ἡμῖν, καὶ
 συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρῆϊν χρή, καὶ
 τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν g); οὐχ
 ὄρεός, ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὥς συμπεπτισμένοι εἰσὶν ἡδὴ
 καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὠτων
 ὁ Δάμις;

x) ἄρα] Sic O. ἄρα 2955. et 3011. sed αὐτοῦ Edd. priores om-
 nes. Cf. supra v. 41. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ etc. γ) *Θεομάχε*] *Θεομάχε* male B. 1. 3. z) ἀκούειν] ἀκούων 2955.
 a) ἂν ἄμεινον] ,ἄμεινον ἂν O." b) παρὰ] „restitui ex FL
 J. περί habebant cell. 'Enl S." c) διηγοῦνται] „διηγοῦντο
 FL. et marg. A. 1." Sic et 2955. d) τεθνεὺς πάλας] „πά-
 λαι τεθνεὺς O." et sic Schm. e) πρὸ πολλοῦ] „omisit O."
 f) δ'] „abest in O." g) καταφρονεῖν] „καταφρόνουν O."

Tim. Neque tonantem
 ergo Jovem audis, hostis
 Deorum Dami?

Dam. Quidni tonitru au-
 diam, Timocles? Utrum
 vero Jupiter sit, qui tonat,
 melius tu noris, qui forte a
 Diis alicunde veneris: quan-
 do, qui e Creta veniunt,
 alia nobis narrant, sepul-
 crum ibi quoddam ostendi,
 et columellam adstare, quae
 declaret, non tonaturum
 amplius Jovem, qui olim sit
 mortuus.

Mom. Hoc diu ego scie-
 bam dicturum esse homi-
 nem. Quid ergo, Iupiter,
 expalluisti nobis, et dentes
 tremore collidis? Bono ani-
 mo oportet esse, et ejus-
 modi homunciones con-
 temnere.

Jup. Quid ais, Momc,
 contemnere? Non vides,
 quot ipsum audiant, et quam
 illius persuasionibus contra
 nos occupati sint? abducatur
 illos auribus devinctos
 Dami?

p. 693. *ΜΩΜ.* Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, ἰθελήσῃς *h)* αἰφνίχως αἰφνίχως καθείς, ἅπαντας αὐτοὺς

Hom. II. Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσσεις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

VIII, 24.

46

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρτα, πέπλευκας ἤδη ποτέ;

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις *i)* ὦ Τιμόκλεις.

TIM. Οὐκοῦν ἔφερον μὲν ὑμᾶς *k)* τότε ἢ *l)* ἄνεμος ἐμπέπτων τῇ ὁδοῦ, καὶ ἐμπειπλὰς *m)* τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέιζοντες; ἐκυβέρνα δὲ εἰς *n)* τις ἐφεστώς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ αἶν *o)* ἔπλεε μὴ κυβερνωμένη· τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶε, καὶ ἀνηγεμόντων ἐρέεσθαι;

ΖΕΥΣ. p) Εὖγε ξυνοτώς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς *q)*, καὶ ἰαχυρῶς, τῷ παραδείγματι.

47

ΔΑΜ. r) Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε Τιμόκλεις *s)*, τὸν μὲν

h) ἰθελήσῃς] Sic 2955. pro vulg. θαλήσῃς, convenienter quidam cum Jov. Conf. c. 4. *i)* πολλάκις] „πολλὰ male O.“

k) ἔφερον μὲν ὑμᾶς] Sic Schm. ex O. In cett. deest μὲν.

l) ἢ] Sic recte Schm. e 2955. et FL pro vulg. ὁ Belinus maluerat ἢ δ. Vid. Admot. *m)* ἐμπειπλὰς] „ἐμπειπλὰς Schol.“

n) εἰς] „deest in FL adest in P. Par. etc.“ Deest etiam in 2955. unde unciniis inclusit Schm. monente Bolino, sine idonea ratione. *o)* αἶν] deest in 3011. *p)* ΖΕΥΣ.] „ex emendat. Solani. ΔΑΜ. Edd. priores.“

q) ὁ Τιμοκλῆς] ὁ Τιμόκλεις Par. Συνοτώς, ὁ Τιμόκλεις, ταῦτα O.“ Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα Gori. 3011. Bel. Schm. *r)* ΔΑΜ.] „inseruit Solan.“

s) Τιμόκλεις] „deest in O.“

Mom. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc et cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos aut ventus, in linteum irruens, et implens vela, aut remigantes? gubernabat autem quidam gubernaculo

admoths, navemque servavit?

Dam. Sane.

Tim. Ergo navis quidem non navigabat gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris?

Jup. Euge, prudenter ista, Timocles, et valide disputas similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper

κυβερνήτην ἐκείνον εἶδες ἂν αἰεὶ εἰ) τὰ ξυμφέροντα κ) ἐπινο- p. 694
 οὔντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προς-
 τὰπτοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσαιτέλις δὲ οὐδὲ ἄλογον x) οὐδὲν
 τι εἶχεν γ) ἢ ναὺς, ὃ μὴ χρήσιμον z) πάντως καὶ ἀναγ-
 καῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὃ δὲ σὸς οὗτος κυ- p. 695.
 βερνήτης, ὃν ἐπὶ μεγάλῃ ταύτῃ α) νηὶ ἐφesiάναι αἰετοῖς,
 καὶ οἱ ξυνναῦται b) αὐτοῦ, οὐδὲν c) εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν
 αἴαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότερος, εἰ τύχοι, ἐς d)
 τὴν πρύμναν ἂν e) ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐν τὴν πρῶ-
 ραν ἀμφότεροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἀγκυραὶ ἐρίοτε, ὃ χηρί-
 σκος δὲ μολεβδόους f) καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατὰγραφα, τὰ 48
 δὲ ἔξαλα τῆς νεῆς g) ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ-
 τῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἀτεχρον, καὶ ἀτολμον πρὸς
 τὰ ἔργα, δημοφιλῆτην ἢ τριμοφιλῆτην· τὸν δὲ κατακολυμβῆ-

- i) αἰε] „Et hoc deest in O.“ u) ξυμφέροντα] Sic Schm. e 3011. pro συμφ. x) οὐδὲ ἄλογον] „οὐδὲν οὐδὲ ἀλ. O.“ γ) οὐδὲν τι εἶχεν] „οὐδ' εἶχε τι O.“ Εἶχε τι 3011. z) ὃ μὴ χρήσιμον etc.] „Sic G. Ox. marg. A. 1. et ad Par. Caeterae vero novem ut Fl. J. Ald. Fr. V. 2. (B, 1. et 2.) H. S. Amst. ὃ μὴ χρησιμὸς ἦν αὐτοῖς, omittis reliquis.“ His novem decemve addatur B. 3. a) ταύτῃ] „deest in O.“ b) ξυνναῦται] Sic Schm. e 3011. pro vulg. συνν. c) οὐδὲν] „Etenesse in O. autε οὐδὲν notat Solan. Forzan οὐδὲ ἦν voluit.“ d) ἐς] Sic Bip. et Schm. e 2955. et 3011. pro εἰς. Πρύμναν restitui ex iisdem Codd. quum in Edd. prioribus male legere-tur πρύμνην. Cf. si opus sit, Ver. Hist 1, 42. et Navig. c. 5. e) ἂν] „insertum ex Fl. Caet. non habebant.“ f) μολεβδόους] „μολύβδου O.“ g) νεῆς] „νηὸς O.“

cogitare utilia, et ante tem-
 pus parare se, et imperare
 nautis: inutile autem aut
 irrationabile nihil habebat
 navis, quod non omnino
 utile et necessarium ipsis es-
 set ad navigationem. At
 tunc iste gubernator, quem
 magnae praecesse navi postu-
 las, et socii illius nautae,
 nihil ratione neque pro di-
 gnitate constituunt. Sed
 protonus forte *funis* ad pup-

pim tentus est, pedesque ad
 proram utrique: et ancorae
 interdum aureae, cheniscae
 autem plumbeae; et pictae,
 quae mari demerguntur, quae
 vero eminent, deformia.
 Inter ipsos vero nautas vi-
 deas alium quidem pigrum
 atque inertem, et ad opera
 suscipienda timidum, dimi-
 diae esse vel tertiae parti
 navis praefectum: alium ve-
 ro ad natandum strenuum,

- p. 696. *σαι h) τε δεινόν i)*, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαίαν ἀναπηδήσαι βῆ-
διον, καὶ εἶδόντα τῶν χρησίμων ἕκαστα μόνον k), τοῦτον
ἀντλεῖν προσεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβύταις,
μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεργίᾳ παρὰ τὸν κυβερνήτην κα-
θήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πα-
τραλοῖαν, ἢ ιερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς
νῆος κατελιγφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυγῶ τοῦ
σκάφους στενοχωρουμένους; καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν
χειρόνων πατούμενους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως μὲν Σωκρά-
της l) καὶ Ἀριστείδης ἐπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλ-
λῃτα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεῖναι τοὺς πόδας θυνάμε-
νοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ
ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ὑπερ-
τροφῶντες m), καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς n) καταπτύοντες.
49 Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου γίγνεται*), ὧ σοφώτατε Τιμόκλεις·

b) κατακολυμβήσαι] κατατολμήσαι Gori. i) δεινόν] „Hoc
praetuli ex J. Cod. P. et marg. A. 1. „Λοκρον caett.“ k) ἕκα-
στα μόνον.] Comma, olim post ἕκαστα positum, post μόνον
transtuli, monente *Jacobsio*. l) ὅπως μὲν Σωκράτης] Hoc
ordine *Schm.* verba dedit ex O. 2955. et 3011. quum
olim legerentur ὅπως Σωκρ. μὲν. In 3011. peccatum est σῶ-
ματος pro Σωκρ. m) ὑπερτροφῶντες] Sic e Codd. O. et
Gori. edere non dubitabam pro vulg. ἐντροφ. Et supra Luc.
Asin. c. 56. certa est hujus verbi lectio, licet a *Cour.* tentata.
n) ὑφ' αὐτοῖς] „Hoc recepi ex O. Ἐπ' αὐτοῖς P. Ἐπὶ
αὐτοῖς Edd. priores.“ *) γίγνεται] γίνεαι 3011.

ad exsiliendum in antennas
agilem, et utilium omnium
eximie scientem, exhaustire
sentinam jussum: eandem-
que inter vectores esse ra-
tionem: furciferum quen-
dam primo loco apud gu-
bernatorem assidere et coli;
aliudque cinaedum, aut par-
ricidam, aut sacrilegum, su-
pra reliquos honorari, et
summa navis occupare; ho-
nestos autem multos in an-
gulo navis confertos ab iis,

qui re vera deteriores sunt,
conculcari. Cogita enim,
quomodo Socrates et Aristi-
des navigaverint, et Pho-
cion, qui neque alimentor-
um satis habuerint, neque
extendere pedes nudis in
tabulis ad ipsam sentinam
potuerint: in quantis con-
tra conis fuerint Gallias, et
Midias, et Sardanapalus lu-
xuriantes, eosque, qui sub
se erant, despicientes. Ta-
lia tua in navi sunt, Timo-

διὰ τοῦτο αἱ ο) ναυαγλαί μυρίαί. εἰ δὲ τις κυβερνήτης ἐφε- p. 697.
στῶς εὗρα καὶ θέταται ἐκαστά, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν
ἠγνόησεν, οἱ τινες οἱ χρηστοὶ, καὶ οἱ τινες οἱ φαῦλοι τῶν
ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἐκάστην κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσή-
κοντα ἀπένεμεν ἂν, χώραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοισι
παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κατω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ ξυσσίτους
ἔστιν οὗς p) ἀμείνους καὶ συμβούλους ἐποίησατ' q) ἂν
καὶ τῶν ναυτῶν r) ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρόωρος ἐπιμελητὴς
ἀπεδέδεικετ' s) ἂν, ἣ τοίχου ἄρχων, ἣ πάντως πρὸ τῶν
ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥαθυμὸς, ἐπαίετ' t) ἂν τῷ κα- p. 698.
λωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας ἐς τὴν u) κεφαλὴν. ὥστε σοι,
ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῆς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει x)
περατεινὰ γράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός y).

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν z) ἤδη κατὰ ῥοὴν a) προχωρεῖ τῷ 50
Δάμιδι, καὶ πλησιέστερος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

ο) αἰ] „Sine artic. *FL*“ p) ἔστιν οὗς] εἶναι τοὺς non male
2955. ξυσσίτους e 3011. et *Schm.* pro συσσίτους. Sic et mox
συμβούλους *Schm.* e 2955. et 3011. pro vulg. συμβ. q) ἐποίη-
σατ'] Sic *Schm.* probante *Bel.* e *Codd.* 2955. 3011. O. et
Gorl. pro vulg. ἐποίησιν. r) ναυτῶν] αὐτῶν Gorl. s) ἀπε-
δέδεικετ'] „ἀποδ. O.“ t) ἐπαίετ' male O.“ u) ἐς τὴν]
*Prae*positionem vulgo omissam restitui ex O. 2955. 3011. et
Gorl. Cf. *De Mort. Peregr.* c. 17. x) τὸ τῆς — κινδ.]
„omissa in O.“ y) τετυχηκός] „τετυχηκότες O.“ z) μὲν]
μὲν οὖν 3011. a) ῥοὴν] „Recte sic *Schol. Kl. Ald. Par.* etc.
Novū J. V. 2. Ox.“

cles, vir sapientissime, ac
propterea naufragia mille.
Si quis vero gubernator ad-
stans videret et constitueret
singula; primo quidem non
ignoraret, qui boni, quique
mali inter navigantes; dein-
de unicuique pro dignitate,
quae illi conveniunt, tri-
bueret, locumque meliorem
melioribus apud se supra,
inferioremque deterioribus;
et convictores quosdam ex
melioribus consiliariosque
faceret; atque inter nautas

promptus ille aut proram cu-
rare, vel latus, aut omnino
praeesse aliis jubcretur;
contra iste piger et omissus,
quingies in diem fune in
caput pulsaretur. Itaque
haec tibi navis comparatio,
vir optime, ne evertatur
periculum est, quae malum
adeo gubernatorem nacta
sit.

Mom. Haec secundo sane
fluxu procedunt Damidi,
plenisque ad victoriam velis
invehitur.

p. 698. ΖΗΤΕ. Ὁρθῶς, ὦ Μᾶμε, εἰκάσεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν, ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51 TIM. Οὐκοῦν ἐπεὶ b) τῆς νεῶς τὸ παρδείγμα οὐ πᾶν σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι c), ἀκουσον ἤδη d) τὴν ἱεράν,

p. 699. φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἦν οὐδεμιᾶ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΗΤΕ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἱρεῖ;

TIM. Ἰδέ e) γὰρ, εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἰ πῇ αὐτὰ δυνατόν σοι f) περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ καὶ g) θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινεῖμαι σοι.

TIM. Ἄλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν· εἰπεὶ δὲ ὅμως, ὅπῃ σοι γελᾶσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον h) εἶναι.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψά-

b) ἐπεὶ] „ἐπειδὴ O.“ et 2955. c) εἶναι] „omittit O.“ d) ἡδὲ] Sic O. et Gorr. pro vulg. δὲ. e) Ἰδέ] „Ἰδοὺ Sic FL Ald. Fr. H. B. 1. (et 3.) Par. S. Ἰδέ J. P. et marg. A. 1. W.“ Oide vitiose 3011. unde Bel. vult ἰδε, vel ἰδοὺς ἄν. Recepi lectionem, cui Codd. favent, sed accentu mutato. vid. ad Tyrannic. c. 16. Tom. IV. p. 338. f) σοι] „se male FL“ Sic et 3011. sed γε 2955. g) καὶ] „omittit O. et hic, et post ἄρα.“ h) ὅπῃ σοι γελ. ἔδ. τὸ εἰρημένον] „ὅποι σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημένα O. Γέλοϊον pro γελῶσιμον etiam marg. A. 1. W.“ nec non 3011. et Gorr.

Jup. Recte conjicis, Momme. At hic Timocles firmum nihil excogitat; veram communia ista et quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nulla machina abruppas.

Jup. Quid tandem dicet?

Tim. Vide enim, an consequentia colligam ista, et si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad hanc dicis?

Dam. Cum primum satis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

Dam. Quod non sentis,

μενός σου ε) τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα, ἱερὰν εὐαα. τὸ γὰρ p. 699. εἶναι θεοὺς, τῷ θωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν οἷα κ) ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὄρμον. ὥστε ἐπὶ μηδὲν ἄλλο p. 700. τοῦτου φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίσμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττησθαι προαπαιν; 52

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥςπερ οἱ ὑπὸ τινων δ) βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς θωμοὺς ἡμῖν καταπέφυγας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε m) τῶν θωμῶν, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζομεν.

TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμέ n), τυμβωρύχεο), καὶ μισρὶ, καὶ καταπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα· οὐ p) γὰρ ἴσμεν, οὗ τινος q) μὲν πατρὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐποτρυνέτο; καὶ ὡς r) τὸν ἀδελφὸν ἀπέπνιξας s), καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μισράκια διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ φεύγε θ' εὖν, ὡς t) καὶ παρ' ἐμοῦ πλη-

i) σου] „σοι O.“ k) οἷα] „recte Edd. et P. εἷ male Fl.“ l) ὑπὸ τινων] Sic vet. Edd. Sed Reitz. et recenti, ex arbitrio suo ὑπὸ τινων. m) τε] „γε O.“ et Gori. n) ἐμὲ] „με O.“ o) τυμβωρύχε] „Ita rescripsi ex Ox. Schol. et P. Τυμβωρύχε cett. omnes.“ p) οὐ] εἰ Horreus. (Gerard) in Animadv. sacr. prof. p. 194. notante Schmiedero. q) οὗ τινος] εἰ τινος 2955. r) καὶ ὡς] „Sic dedi ex O. et Fl. Ὡς καὶ cett. Ὡς καὶ B. 2.“ et 3. s) ἀπέπνιξας] Sic O. Gori. et 3011. Vulg. ἀπέπνιξας, cui generi mortis species videbatur praefrenda, maxime ob Codicum auctoritatem. t) ὡς] Sic ex O. P. marg.

a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his habere sanctius, quod dicas, jam abesamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Ita-

que per ancoram illam sacram, volo jam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de hisce rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, et impure, et despuende, et verbero, et purgamentum. Nonne enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem suffocaveris, et adulter sis, et pueros corruptas, heluo, et

p. 700. γὰς u) λαβὼν ἀπέλθης x)· ἤδη γὰρ σε τουτοῦ γ) τῷ ὁσπρά-
κῳ ἀποσφάξω z), παμμίλαρον ὄντα.

p. 701. ZETE. Ὁ μὲν γελῶν, ὃ θεοί, ἀποτρέχει a), ἡ δ'
53 ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δά-
μιν· καὶ εἶκε πατάζειν αὐτὸν τῷ κεράμφῃ ἐς τὴν κεφαλὴν·
ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὁρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικός εἰρηκέναι δοκεῖ,
Me- [Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ.] τί γὰρ καὶ ὑπερ-
nandr. μεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίσαι;
fragm. πολλοὶ γὰρ b) οἱ τάναντία γινώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων,
ὁ πολὺς λεὼς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε ἅπαντες c).

ZETE. Ἄλλ', ὃ Ἑρμῇ, τὸ τοῦ Δαρτείου πᾶν καλῶς
ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς
ἐβουλόμην ἂν ἔνα τοιοῦτον d) ἔχειν, οἷον e) τὸν Δάμιν,
σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

A: 1. et Gorr. pro inficeto ἴως. u) πληγὰς παρ' ἐμοῦ] Hoc ordine Schm. ex O. Vulgo fuerat παρ' ἐμοῦ πληγὰς. x) ἀπέλ-
θης] ἀπέλθοις 2955. γ) τουτοῦ] Sic Schm. ex O. pro vulg.
τούτου. z) ἀποσφάξω] In hoc constanter consentiunt Codd.
G. O. P. 2955. 3011. et Gorr. recte itaque Schm. praetulit
vulgato ἀποθραύσω, pro quo in V. 2. ἀποτραύσω. a) ἀποτρέ-
χει] Sic O. et Gorr. pro vulg. ἀπίσαι. b) γὰρ] εἰσιν vulgo
addunt, sed omittunt Fl. et Gorr. c) ἅπαντες] Sic Schm.
ex O. et Gorr. pro vulg. πάντες. d) τοιοῦτον] „τούτον
male Fl.“ e) οἷον] „omissum in Fl.“

impudentissime. Noli vero
fugere, ut etiam plagis a me
acceptis abeas: jam enim
hac tibi testa cerebrum im-
puratissimo dispergam.

Jup. Alter quidem ridens,
Dii, profugit; alter vero
sequitur maledicens, indigne
ferens insultare sibi Damin:
et videtur caput illi percus-
surus tegula. At nos quid
facimus post hac?

Merc. Recte mihi illud
dixisse videtur Comicus,
[Non passus es, si non fa-

tere, injuriam.] Ecquod
enim ingens malum, si pauci
homines persuasum de istis
habentes abeunt? Multi
enim sunt, qui contraria
sentiant: plures Graecorum,
multitudo populi, atque
faex vulgi, cunctique barbari.

Jup. Verum, Mercuri, Da-
rii illud oppido praeclarum
est, quod dixit de Zopyro.
Itaque et ipse malim unum
talem habere, qualem Da-
min, auxiliatorem, quam sex-
centas mihi Babylo nes esse.

ΟΝΕΙΡΟΣ α) Η ΑΛΕΚΤΡΤΩΝ. p. 702.

ARGUMENTUM.

Lepidissima fictio, qua vel narratur, vel monstratur ac paene ad oculos depingitur multiplex divitum hominum miseria. Micyllus videlicet tenuissimae sortis sutor, somnians forte se affluentia bonorum omnium beatissimum esse, galli sui gallinaecei cantu excitatus graviter hunc increpat ob lautissimae vitae, etsi fictae, jacturam. Sed hic, qui per μετεμψύχων olim Pythagorae, et Euphorbi, et regis, et aliorum varii generis animalium, vitas degerat, solatur herum tum sua experientia, tum aliorum, quos viderit, hominum exemplis probans, nihili esse, quam vulgus maximi faciat, opulentorum vitam, neminisque conditionem se feliciorum unquam cognovisse, quam hujus ipsius sutoris. Quod quum nondum intelligat Micyllus divitiarum cupidissimus, magica quadam vi gallus facit, ut statim ea ipsa nocte Micyllus non visus domos opulentorum quorundam intret istorumque vel miserrimis, vel foedissimis, insomniis adspectis, suam repetat domum bonis omnibus vanis ac fallacibus e toto pectore valedicens, inque suis obolis duobus sapienter acquiescens.

ΜΙΚΤΑΛΟΣ β), ΑΛΕΚΤΡΤΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

ΜΙΚ. Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρονίον, ὃ Ζεὺς αὐτὸς 1 ἐπιτρίψει, φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με

α) ΟΝΕΙΡΟΣ] „ΜΙΚΤΑΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγχομαι, ὀφθαλμῶ.“ β) ΜΙΚΤΑΛΟΣ] „Paris. inscripsit: Interlocutores Micyllus et Gallus. Bas. 1. (et 3.) rectius: Μικύλλου, Ἀλεκτρονίου καὶ Σίμωνος.“

SOMNIUM SEU GALLUS

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. At te, scelestissime invidum adeo et clamorū galle, Jupiter ipse obterat, *animal*, qui me divitem, et

U

Lucian. Vol. VI.

- p. 702. πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ c) ξυνόντα, καὶ θαυμα-
 στήν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, δάκτορόν τι καὶ γεγωνός d)
 ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ
 σοῦ μικρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴ γε χρη-
 τὰ p. 703. μαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ εἴη οὖση, καὶ τῷ κρύει,
 μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν, ὥσπερ εἴωθεν, ἀποκναίοντι e)
 (γνώμων γὰρ οὗτος. ἀψευδέστατός μοι προσελαυνούσης ἡμέ-
 ρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄϋπνος οὗτος, ὥσπερ
 τὸ χρυσοῦν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἐσπέρας εὐθύς ἦδη
 κέκραγεν· ἀλλ' οὐτε χαίρων γε· ἀμυνοῦμαι γὰρ ἀμέλει f) σε,
 ἣν μόνον ἡμέρα γένηται, συντριβὼν τῇ βακτηρίᾳ· νῦν δέ g)
 μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν h) ἐν τῷ σκότῳ i).

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαμεῖσθαι σοι
 φθάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον ἂν k) δυναίμην, ὡς ἔχῃς l)
 ἐπορθευόμενος m) προανύειν n) τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἣν

c) ὀνείρῳ] „ὀνείρατε marg. A. 1. W.“ Sic etiam 2955. et
 3011. d) γεγωνός] „γεγωνόν marg. A. 1.“ e) ἀποκναίον-
 τι] ἀποπνέοντι (sic) 3011. et Gorl. quod glossema esse vi-
 detur. f) ἀμέλει] Sic, anadente *Belino*, e 3011. et Gorl. pro
 vulg. εὐθύς. g) δέ] Sic *Fl* et *Codd.* 2955. et 3011. pro vulg.
 γάρ. h) μεταπηδῶν] „ex L. et P. ἀναπηδῶς Edd.“ i) σκό-
 τῳ] σκότῳ 2 55. k) ἂν] Sic *Bel. Bip. Schm.* e 2955. 3011.
 et Gorl. Deerat vulgo. l) ἔχῃς] „ἔχῃς minus recte *Fl*. Vul-
 gatae adsentitur *Th. Mag.*“ *Exhys* 1428. et 2954. m) ἐπορ-
 θευόμενος] Sic *Schm.* e P. Gorl. 2955. et 3011. probante
Bel. ὀρθρ. cett. Edd. *Th. Mag.* n) προανύειν] Sic *Schm.*

jucundissimo in somnio ver-
 santem, et admirabili qua-
 dam felicitate beatum, pe-
 netrabili illo tuo acutoque
 clamore excitaveris, ut ne
 nocte quidem paupertatem,
 multum vel te impuriorem,
 effugere liceat: cum tamen,
 si quidem ex illo multo ad-
 huc silentio est conjicere,
 et frigore, quod nondum
 me, ut solet mane, enecat,
 (certissimum quippe hoc
 mihi adventantis diei indi-
 cium) media nondum nox

sit. At hic pervigil, tan-
 quam aureum illud vellus
 custodiret, a vespera inde
 statim clamat: sed certe non
 sic auferet. Ulciscar enim
 te, cum primum illuxerit,
 et baculo tibi dispergam ce-
 rebrum: nunc enim nego-
 tium mihi facesseres persul-
 tando in tenebris.

Gall. Micylle, here, gra-
 tum tibi me putabam factu-
 rum, si noctis quantum pos-
 sem *cantu* anteverterem, ut
 posses, ante lucem aggres-

χοῦν ο) πρὶν ἀνίσχειν ρ) ἥλιον μίαν κορηπῖδα q) ἐργάσαιο τ), p. 704.
προοδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα ε) πεποννηκώς. εἰ δέ σοι
καθεύδειν ἦδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφω-
νότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα, ὅπως μὴ, ὄναρ
πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος.

MIK. ὦ Ζεῦ τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ
τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ι) ἐλάλησεν ὁ ἀλε-
κτρυνών.

ΑΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ
ὁμόφρωνος ὑμῖν u) εἶμι;

MIK. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέποιται x), ὧ
θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μικυλλε, κομιδῇ ἀπαιδεύ-

e 1428. et 2954. ἀνυν 2955. et Gorr. διανύν Edd. cett. Ge-
minum forsitan fuit προδιανύν. ο) ἦν γοῦν] ἡγοῦν 1428.
unde *Bel.* vult ei γοῦν, offendens in ἦν cum Optat. At vid.
supra. Pro Imagg. 19. et Hermot. c. 53. ibique Varr. Lectit.
p) ἀνίσχειν] auctoribus *Belino* et *Schmiedero* restitui e Codd.
G. 2955. 3011. et Gorr. pro vulg. ἀνατίλει. q) κορηπῖδα]
,κορηπῖδα Fl.“ r) ἐργάσαιο] ἐργάση Gorr. et 3011. quod
Schmiederus, imperito *Belini* iudicio motus, cupidius arripuit.
Non enim gallus voluit: si perfeceris, ἦν ἐργάση, sed ἦν ἐργά-
σαιο, si perficias, ut recte *Gesn.* vertit. Cf. supra not. ο).
ε) προοδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα] „ἦν ἰσθίης τὰ
ἄλφ. Fl. omisso etiam προοδοῦ.“ Sic etiam 2954. et 1428.
praeterquam quod in hoc ἰσθίης. ι) ἀνθρωπίνως] ἀνθρω-
πίνως Gorr. u) ὑμῖν] „ὑμῶν Fl. Vulgatum est in P.“ Illud
etiam in 2954. x) ἀποτρέποιται] Sic *Schm.* jubente *Belino*
e 2955. 3011. Gorr. pro vulg. ἀποτρέπεται.

sus laborem, illa multa tua
opera prius absolvere: si
enim ante solis exortum
crepidam unam perficias, lu-
cro tibi iste labor ad victum
cesserit. Sin dormire tibi
jucundius est, equidem ta-
cebo tibi, et piscibus ipsis
magis mutus ero. Sed tu
vide, ne, dives per quie-
tem, excitatus deinde esu-
rias.

Mic. O Jupiter prodigia-

lis; o depulsor malorum
Hercules, quid hoc mali est?
humana voce gallus locutus
est!

Gall. Tum tibi prodigium
esse videtur hoc, si eadem,
qua vos, voce utor?

Mic. Quī enim non sit
prodigium? Sed averrun-
cate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Mi-
cylle, literarum omnino ru-
dis esse, nec legisse Homeri

- p. 704. τὸς εἶναι, μηδὲ ἀνεγνώκηναι γ) τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν II. XIX, οἷς καὶ ὁ τοῦ z) Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαί-
 404. 19. ρειν φράσας τῷ χρομετρίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ
 p. 705. διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἀνευ
 τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἑμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα
 προσθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἰδοῦναι ποιεῖν, οὐδὲ ὁ
 ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ a), τὸν ἀλεξικάκον, ἀποτρό-
 παιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι
 ἢ τῆς Ἀργεῶν τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν
 Δωδαίῃ αὐτόφωνος ἑμαντεύσατο b); ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρ-
 πούσας; καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα καὶ ἐφθα c),
 περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάροδρος ὢν,
 καλιστάτου d) καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τᾶλλα e)
 ὁμοδίατος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἐμελλον ἔκμα-
 θήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθῆσιν ὑπό-
 p. 706. σχοῖό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν

γ) ἀνεγνώκηναι] ἐπεγνώκηναι 1428. z) καὶ ὁ τοῦ] „Ex. P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.“ a) σὺ] νῦν addit 2955. probante Bel. b) ἑμαντεύσατο] Sic recte 3011. et Gori. pro ἑμαντεύετο. c) ἡμίονα καὶ ἐφθα] ἡμίονα καὶ ὀπτά 1428. ἡμίονα sine ceti. 2955. et 3011. d) καλίστου] καλλίστου 1428. inepte. e) τᾶλλα] Sic Schen. e 3011. pro vulg. τὰ ἄλλα.

poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum jussu hinnitu, stetit medio in bello loquens, versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam et divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut

quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentina, et boum carnes mugientes, semiassas et elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo et eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non pigra- bōr verioremi tibi causam

εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι p. 706. οἷτω λαλεῖν.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτροῦν 3
οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ, δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρ-
μοῦ, ὃ βέλτιστε, ὃ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὥς
δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρηὴ δεδιέναι;
τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινι f) διηγοίμην ὥς ἀλε-
κτροῦνος αὐτὰ g) εἰπόντος ἀκηκοίς;

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον h) εἰ
οἶδ' ὅτι λέγω, ὃ Μικυλλέ. οὗτοσί γάρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτροῦν
φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ
ὑμῶν, ὥς Ἀλεκτροῦν τις νεανίσκος φίλος γένοιο i) τῷ
Ἄρει, καὶ ξυμπίνου τῷ Θεῷ καὶ ξυγκωμάζου, καὶ κοινω-
νοίῃ τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε k) γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφρο-
δίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτροῦνα,
καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑπεωρᾶτο, μὴ κατι-

f) εἴ τινι] „εἴ τι P.“ et Gori. g) αὐτῶ] „αὐτὸ marg. A. 1.“

h) λόγον] „deest in Fl.“ i) γένοιο] ἐγένετο, ξυμπίνει, ξυγκωμάζει, κοινωνοίη scribe jubet Bel. in caecitate ana poene incredibili. Schmiederus cum illo et Schol. ξυμπίνου et ξυγκωμάζει edidit pro vulg. συμπτ. et συγκ. k) ὁπότε] „εἴποτε Fl.“

Hinc et ex 2955. lectionem hanc recepit Schm. etiam Belino

meae cum sermone vestro
communione dicere, et unde
sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne som-
nium et hoc est, gallus ita
mecum loquens? Dic ergo,
per Mercurium, optime,
quae etiam alia tibi sit lo-
quelae causa. Ut vero ta-
ceam, et ad neminem quid-
quam dicam, quid est, quod
metuas? Quis enim crederet
mihi, si cui narrarem, me
gallum ista dicentem audi-
uisse?

Gall. Audi ergo. Remo-
tum ab omnium opinione

esse, quod tibi dico, bene
novi, Micylle. Hic enim,
qui nunc tibi gallus esse ap-
pareo, non ita multo anto
homo eram.

Mic. Audivi quiddam tale
olim sane de vobis, Gallum
quendam juvenem amicum
fuisse Martis, potasse cum
Deo et comissatum ivisse,
et amoribus illius subser-
viisse. Quoties enim abi-
ret ad Venerem Mars adul-
terii causa, adduxisse etiam
Gallum: cumque Solem
praesertim suspectum habe-
ret, ne rem visam Vulcano

- p. 706. θῶν ἔξειποι δ) πρὸς τὸν "Ἰφραιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύ-
 ραις ἀπολείπειν αἰετ) τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα, ὅποτε
 p. 707. ἀνίσχοι n) ὁ "Ἡλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν
 "Ἀλετριούνα, καὶ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα· τὸν δὲ
 "Ἡλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ "Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ "Ἀρει
 ἀφρόντιδι ἀναπανομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν "Ἀλετριούνα
 μηνῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι· καὶ οὕτω τὸν "Ἡφαιστον παρ'
 "Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ α-
 γηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλοι μεμηχάνητο υ) ἐπ' αὐ-
 τοὺς· ἀφείδντα δὲ, [ὡς ἀφείθη ρ) τὸν "Ἀρην q) ἀγανα-
 κτῆσαι κατὰ τοῦ "Ἀλετριούνοιο, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς
 τουεὶ τὸ ὄρεον αὐτοῖς ὕπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους r)
 τὸν λόγον ἔχειν ἐπὶ s) τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο t) ἡμᾶς ἀπο-
 λογουμένους τῷ "Ἀρει, ὅτ' u) οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἱ-

illam probatam. 1) ἔξειποι] Sic recte 2955. 3011. et Gorl. pro vulg. ἔξειπη. Optativum solocum h. l. dicit *Bel.* m) αἰετ] „abest in Fl.“ n) ἀνίσχοι] Sic G. marg. A. 1. 3011. et Gorl. unice recte pro φαῖνοι, quod in Edd. legitur, pro quo φαῖναι in 29. 5. sed *Bel.* inscite corrigi vult φαῖνοι αὐν, vel, etiam φαροῖς αὐν, vel εἴποτε φαῖνοι. o) μεμηχάνητο] „Sic Edd. omnes. *Ἐμμεμηχ.* vel ἐπεποίητο 2. Vid. nott. In marg. A. 1. ἐπεποίητο etiam adscriptum.“ Sic et 2955. sed πεποίητο Gorl. p) ὡς ἀφείθη] jure *Jensio* et *Belino*, suspecta, et sic etiam notata in Edd. *Bip.* et *Schm.* q) "Ἀρην] „Sic Edd. et P. "Ἀρην Fl.“ r) ἀντὶ τοῦ κράνους] „ἀντὶ τοῦ κόρυθος marg. A. 1.“ *ἔκ τῆς κόρυθος* Gorl. s) ἐπὶ] *ἐν* 29. 5. t) διὰ τοῦτο] καὶ διὰ τοῦτο Gorl. u) ὅτ'] abest a Gorl.

emuntiaret, extra ad januas reliquisse semper juvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse: Solem vero non animadversum adstitisse Veneri et requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. At-

que ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, injectis vinculis irritos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti, cum nihil jam pro-

οθησθε ἀνατέλλοντα x) τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοῶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ γ).

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μικυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν 4
ἐτεροῖον τι ἐγένετο z), καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκτρούνα
σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Ἀκούεις τινὰ Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σά-
μιαν a);

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομο- P. 708.
θέτει μῆτε κρεῶν γεύεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον
ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων b); εἴτι δὲ καὶ πέ-
θων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε εἴη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἰσθι δῆτα κἀκεῖνο c), ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγό-
ρον Εὐφωρβος γένοιτο d).

x) ἀνατέλλοντα] ἀνελυσόμενον 3011. glossema, ait Bel. γ) αὐτοῦ] „abest a Fl.“ z) ἐγένετο] γέγονε 3011. Gorl. a) Ἀκούεις τινὰ Πυθαγόραν Μν. Σάμ.] Sic edidi secutus Codd. P. Gorl. et 3011. In Edd. erat: Οἶσθα ἄρα (ἀρα in 2054. quod placuit Belino) τὸν Πυθαγόραν; Sed nomina Μνησ. Σάμ. addiderant jam Reitz et recent. e Par. Secundum no-
stram lectionem verterat *Erasm.* cuius interpretationem in *Gesne-
rianae* locum substituiimus. b) ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] „ἐκτράπεζον, ἄπορον ἀποφάνων Edd. excepta Fl. quae ἄπορον
ignorat, quam secutus sum.“ Cf. Adnot. c) κἀκεῖνο] „ἐκεῖ-
νον Fl.“ Verbo: ἐς πέντε εἴη — κἀκεῖνο desunt omnia in Gorl.
nec non nomen Micylli et τὸν ἀνθρώπων. negligentia, opinor,
librarii, qui ab ἐς ad simile ὡς transiluisse. d) γένοιτο] γέ-
γνετο conj. Bel. inepte, ut solet in talibus.

dest, cum sentiatis orien-
tem Solem, canere diu ante,
ejusque ortum significare.

Gall. Ajunt quidam et
isti, Micylle. Mea autem
ratio alia fuit, qui plane
nuper in gallum transierim.

Mic. Quomodo? velim
enim hoc maxime scire.

Gall. Andistine de Pytha-
gora quodam Mnesarchide
Samio?

Mic. Sophistam illum ais,
superbum, qui legem tulit,
de carnibus non gustandis,
de non edendis fabis, *qua
lege* suavissimum mihi qui-
dem pulmentum, a mensis
removit: qui praeterca per-
suasit hominibus, ut per
quinque annos inter se non
colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud
quoque, cum ante Pythago-
ram fuisse Euphorbum.

p. 708. *MIK.* Γόητα, φασί, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὃ ἄλεκτρονών.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύουν, ὃ ἡγαθέ ε), λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδώς, οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

MIK. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον f), ἄλεκτρονών φιλόσοφος. εἰπέ δὲ ὁμῶς, ὃ Μνησάρχου πῦ, p. 709. ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος g) ἀναπέφνης; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρημέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

MIK. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἔτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον· οὐ γὰρ ἔχων, ὅ, τι σοι h) παραβάλοιμι, κυάμους χθές, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἤκον i)· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτοῦς· ὥστε ἡ ὑπεῖσθαι σοι

e) ὃ ἡγαθέ] Sic Schm. e 3011. et 2955. pro ὃ ἡγ. f) τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον] „ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα Fl. Vulgatam tenet P. cum Paq. et ceu.“ Cum Fl. conspirat 2955. omittens tamen ἐκείνου. et in 1428. est μακρῷ male. g) Ταναγραῖος] Ταναγραϊκός Gorf. h) ὅ, τι σοι] ὅ, τι ἄν σοι imperat Bel. i) ἤκον] „Forsau ἔκα, adscripsit Solan.“

Mic. Impostorem ajunt et praestigiatores fuisse hominem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim.

Mic. Hoc jam multum illo portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen, Mnesarchi filii, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde

creditu facilia, cum praesertim duo jam mihi obser-
vasset in te vidcar plane a Pythagora aliena.

Gall. Quaecnam?

Mic. Unum, quod loquaces, et clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim non haberem, quod tibi objicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, et tu nihil cunctatus illas legisti. Ita-

ἀνάγκη, καὶ ἄλλω κ) εἶναι, ἢ Πυθαγόρῃ ὄντι, παρανενο- p. 709.
μηκέναι λ), καὶ τὸ ἴσον ἡοεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς p. 710.
ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις m).

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μικυλλέ, ἥτις αἰτία τού- 5
των, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίω. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ
ἦσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν,
ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. πλήν
ἀλλὰ n) εἰ σοι φίλον, ἄκουε, πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο
νῦν εἰμι, καὶ ἐν οἴοις ο) πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ
ἄτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν· ὡς ἔμοιγε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκου-
σμα γένοιτο, ὥστε εἰ τις αἴρεσιν προθείη, πότερον p)
μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν
πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὐθαίς ὀρεῖν, τὸν μικρὸν ἔμ-
προσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοίμην· οὕτως ἀδελφα

κ) ἄλλω] „Sic recte marg. A. 1. et Par. „Allo Edd. cett. om-
nes.“ Allos 1418. ἄλλον 2955. λ) ἢ Πυθαγόρῃ ὄντι, πα-
ρανενομηκέναι] ἢ Πυθαγόρειον τι νενομηκέναι 2955. prave.
m) ἐδηδόκεις] „ἐβηδόκεις marg. A. 1. W.“ et Gori. n)
πλήν ἄλλῃ] Sic *Beino* monente, *Schm.* e 2955. et 3011.
pro vulg. ἀλλ' sine πλήν. ο) οἴοις] e Gori. pro vulg. ὄοις.
p) πότερον] „πότερα marg. A. 1.“

que *allerutrum* necesse est,
aut mentitum te, et aliū
esse, aut si sis Pythagoras,
legem a te violatam, et ae-
que factum impie, cum fa-
bas devorasti, quam si caput
parentis edisses.

Gall. Videlicet non nosti,
Micylle, quae sit horum
caussa, neque quae unicui-
que vitae convenient. At
ego tum fabas non edebam;
philosophabam enim: jam
vero licet edam; gallinaceus
enim, nec interdictus ille
nobis cibis. Sed, si placet,
audi, quomodo ex Pythago-

ra hoc nunc sim, et in qui-
bus ante vitis vixerim, et
quid ex unaquaque mutatio-
ne commodi vel incommodi
ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi
quidem, supra quam dici
potest, jucundum fuerit au-
dire, adeo ut si quis mihi
optionem proponat, utrum
malim te audire talia enar-
rantem, an illud beatum
undique somnium, quod
paullo ante *mihi obtigit*,
rursus somniare, nesciam,
utrum praecoptem: adeo ge-
minos arbitror tuos *sermo-*

p. 710. ἡγοῦμαι τὰ αὐτὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσθαι, καὶ ἐν ἰσῇ τιμῇ ὑμᾶς
p. 711. ἄγω, αὐτὸ τε, καὶ τὸ πολυκλήμητον ἐνύπνιον.

ΛΑΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάξῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, καὶ τίνα γ) ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττις, κενήν, καὶ, ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος ρ), ἀμενηνὴν τίνα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

6 ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλεκτρουῖν, εὖ ᾔσθαι, τῆς ὕψεως ἐκείνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μῆλ' ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὄχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὐθις κατασπώμενα. οἶον γοῦν ς) ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάρχαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα.

ΛΑΕΚ. Ἡράκλεις ι), δεινὸν τίνα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου υ), εἰ γε πτηνὸς ὦν, ὡς φασί, καὶ ὄρον ἔχων
p. 712. τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεγώσσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω x)

γ) καὶ τίνα etc.] „Sex illa verba a καὶ ad καὶ omissa in Fl.“

ρ) λόγος] „λόγος φησὶν Fl. Abest φησὶν a cett.“ Adest etiam in 1428. ς) γοῦν] e 2955. et 3011. pro vulg. οὖν. ι) Ἡράκλεις] Sic Fl. Par. H. etc. recte. Ἡράκλεις J. υ) ἐνυπνίου] ὀνείρου Gron. et Bel. tenuius. x) οὕτω] οὕτως Gorl.

nes visis jucundissimis, et in aequali vos honore habeo, te, et pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, et vana quaedam simulacra illius servas, inanem, et poetico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo

mihī melle in oculis relictā abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur (enim) conversae in auribus plūmae efficiunt, talem illa visa praestitere mihī titillationem.

Gall. Mirum, Hercule, mihī narras amorem insomnii; si volūere cum sit, et terminum sui volatus somnum habeat, jam transilit lineam, et apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, et manifesto conspiciendum

καὶ ἐναργῆς φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι, οἷός τις ἐστίν, p. 712
οὕτω σοι γ) τριπόθηςτος z) ὦν.

MIK. Ἔτοιμος λέγειν a). ἤδὲ γοῦν τὸ μεμνησθαι b),
καὶ δεξιόνοι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα,
διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΔΑΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μικυλλε, παύσῃ ὄνειρώτ-
των, καὶ ἀποψήσῃ c) ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ d) νῦν
δὲ πρότερος εἶπέ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυ-
λῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος e).

MIK. Οὐδὲ δι' ἐτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΔΑΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

MIK. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, οὐδὲν
εἰδύτα ὄνειρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιού-
των ἐκφοιτῶσιν f), οἷους ἐκείνος εἰώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς,
τυφλὸς αὐτὸς ὦν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδι-
στος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτός, καὶ χρυσᾶ πάντα περι-
βεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

γ) σοι] „non habet Fl.“ z) τριπόθηςτος] „Sic Fl. J. Ald.
H. Par. Περίποθηςτος S.“ a) ἔτοιμος λέγειν] additamen-
tum habuit Guyet. b) μεμνησθαι] τι addiderat Reitz. per
errorem fortuitum: eiecerunt merito recentt. non enim adest in
vett. Edd. nec in 2955. et 3011. e) ἀποψήσῃ] ἀπομάξῃ
29 5. d) τὸ] „Abest articulus a Fl.“ e) πετόμενος] „πεμ-
πόμενος marg. A. 1.“ et Gorl. f) ἐκφοιτῶσιν] ἐξίσσιν Gorl.

so praebens. Volo igitur
audire, quale sit, quod adeo
tibi sit desiderabile.

Mic. Paratus sum dicere:
suave enim est recordari,
et aliquid de illo narrare:
tu vero, Pythagora, quan-
do de mutationibus expo-
nes?

Gall. Cum tu, Micylle,
somniares desieris, et deter-
saris mel a palpebris. Jam
vero prior dicito, uti au-
diam, utrum per eburneas
portas, an per corneas ad-
volaverit tibi somnium.

Mic. Per neutram ha-
rum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus so-
las istas duas refert.

Mic. Valero jube nugato-
rem illum poetam, somnio-
rum imperitum. Pauper-
cula forte insomnia per illas
exeunt, qualia ille, nec ip-
sa satis dilucide, caecus ho-
mo, videbat. At mihi per
aureas quasdam portas ve-
nit dulcissimum, aureum et
ipsum, et auro vestitum
undique, multum quoque
auri secum afferens.

P. 715. *ΑΛΕΚ.* Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χροσολογῶν. ἀτε-
χῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέ-
ταλλα ὅλα χροσίου g) κεκομίσθαι h) μοι δοκεῖς.

7 *ΜΙΚ.* Πολὺν, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ
πῶς οἶε καλὸν, ἢ οἶανι) τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποιεῖ
ὁ Πίνδαρος φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ
με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυ-
σίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ ἐκθύς τοῦ καλλίστου
τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκείνο ζητεῖς,
Pindar. Ἄριστον μὲν ὕδωρ
Ol. I, 1. Ὅ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πύρ
Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ k) τοῦμὸν ἐνύ-
πνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ
ἤδη μάθης, οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυῶν.

g) χρυσίου] χρύσεια Gori. et 3011. quod sine justa ratione Bel.
praefarendum censuit. h) κεκομίσθαι] „κεκομῆσθαι] res-
tituit, ex Fl. et L. qui κεκομίσθαι solemnī iotacismo. Κεκο-
μίσθαι Edd. cett. et P.“ Nos veterem lectionem restituendam
putavimus. Vid. Adnot. i) ἢ οἶαν] Priorem voculam, olim
omissam, auctore Belino et Schmiedero praetunte c 29.35. in-
serui. k) γὰρ] „οὐν Marci. Nil mutat Fl. Τοῦ II.“

Gall. Desine, bone Mida, pulcherrimi canticorum om-
nium. nium.

Gall. Num illud quaeris?
*Aqua est illa quidem
optima:*

*Aurum at, ardida
flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera
Pluti est.*

Mic. Multum, Pythagora,
aurum, vidi, multum: quam
putas pulchrum! quo splen-
dore fulgens? quid tandem
Pindarus in illius laude di-
cit? in memoriam me re-
pone, si nosti, cum, ubi
aquam dixit optimam, deinde
aurum admiratur, bene ille
quidem, in principio statim

Mic. Per Jovem, hoc ip-
sum. Velut enim somnium
meum vidisset Pindarus, sic
laudat aurum. Ut vero jam
scias, quale fuerit, audi.
galle doctissime. Heri me

ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα I). Εὐκράτης γὰρ p. 715.
 με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε m)
 τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινήσας n) πρὸ ὅλην τὴν p. 714.
 ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἤκει ο) ὑποβε- 8
 βρηγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους νύκτους κομίζων, οὐ πάνυ
 θαυσιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρούνη ἀθλητῇ ποτε γενομένη, καὶ
 Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένη.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ p) δὲ δειπνήσας ἐπαγγέλθον, ἐκάθυσθον εὐ-
 θύς, τοὺς νύκτους σοι παραβαλὼν. εἰτά μοι κατὰ τὸν
 Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ q) νύκτα θεῶς τις, ὥς r) ἀληθῶς, Homer.
 ὄνειρος ἐπιστάς . . . II. II. 56.

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τοῦ Εὐκράτει πρότερον, ὡ Μικυλ-
 λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ
 συμπουλίῳ ἅπαντα s) κοιλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δειπνεῖν,
 ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνου ἐκείνου ἀναπλάττοντα t),
 καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

I) οἶσθα] καὶ τοῦτο αὐτὸς οἶσθα 1428. quae optime addita Be-
 linus recipienda duxit; mihi quidem non placebant. m) ἤκει
 ἐκέλευε] ἐκέλευσε ἤκει 2955. n) πεινήσας] Sic 5011.
 Vulgo minus recte πεινάσας, ut etiam ap. Lobbeck. ad Phryn.
 p. 204. Cf. πεινήσας infra Icarom. c. 32. o) ἤκει] ἤκει 1428.
 p) ἐπεὶ] „recte Pl. Par. etc. Ἐπὶ male J.“ idque ex Ald. 2.
 q) διὰ] κατὰ 1428. r) ὥς] „abest a Pl.“ s) ἅπαντα] Sic
 Schm. c. 5011. 2955. et Gori. pro vulg. πάντα. t) ἀναπλάτ-

domi non coenasse, nosti.
 Eucrates enim dives in foro
 me cum vidisset, a balneo
 venire jussit hora dicta ad
 coenam.

Gall. Probe equidem no-
 vi, qui toto die esurierim,
 donec mihi, sero vespere
 aliquantum vino madidus
 domum veniens, quinque
 illas fabas ferres, coenam
 non valde lautam Gallo, qui
 athleta quondam fuerit, nec
 sine gloria certaverit Olym-
 pia.

Mic. A coena igitur re-

dux, objectis tibi fabis, cu-
 bitum statim concessi. Tum
 mihi, ut Homerus ait, *Nocte
 sub ambrosia divinum*,
 vere, *somnium adesse* . . .

Gall. Illa prius, quae
 apud Eucratem acta sunt,
 Micylle, narra, et coenam,
 qualis fuerit, et convivii
 rationem universam. Ne-
 que enim quidquam prohi-
 bet, quo minus denuo coe-
 nes, et tanquam somnium
 quoddam illius coenae effin-
 gas, et memoria cibos quasi
 ruminando retractes.

P. 715.

MIK. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ
 9 δὲ σὺ προθυμῇ *u)*, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυθα-
 γόρα, παρὰ *x)* πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧπαντι τῷ βίῳ,
 τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ
 μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλ-
 λατόμαν, ὥς μὴ καταισχύνομαι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ *y)* τῷ
 τριβῶνι συμπαρομαριῶν. ὁ δὲ, Μικυλλέ, φησι, θυγατρὸς
 τήμερον ἐστὶν γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα
 πολλούς. ἐπεὶ δὲ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ
 οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἦκα
 λουσαίμενος, ἢ μὴ ὅ γε κληθεὶς αὐτὸς *z)* εἴπῃ ἀφίξεσθαι·
 ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνή-
 σας *a)*, ἀπῆεν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἡπιαλὸν τινα, ἢ
 πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακισμένῳ ἐκείνῳ,
 οὐ ἐφειδρὸς ἐγὼ, καὶ ἀντιδειπνός, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην·

τοῦτα] Sic G. P. 3011. 2955. Gori. marg. A. 1, et ex his
Schm. pro vulg. προάγοντα. *u)* προθυμῇ] προθύμεις 1428.
x) παρὰ] „περὶ *Coll.* male. Nil mutat *Fl.*“ *y)* ἐν πενιχρῷ]
 σὺν τριβῶνι *Schol.* 3011. et Gori. de qua voce vid. *Suid.* et
 quos *Alberti* laudat ad *Hesych.* s. v. τριβῶν. *z)* αὐτὸς]
 αὐτός Gori. 2955. 3011. quod quum praetulisset *Bel.* reddens:
de nouveau, recepit *Schm.* Mihi vero non adeo respicienda
 videbatur insulsa lectio. De αὐτὸς cf. infra c. 10. sub fin.
 αὐτός ἦσαν πρὸς ἡμῶν. *a)* προσκυνήσας] „abest a *Fl.*“

Mic. Putabam molestum
 tibi me futurum, si illa
 etiam enarrarem. Quando
 autem et tu vis, sane dico.
 Nunquam ante illum diem,
 Pythagora, cum tota vita
 mea apud divitem coenas-
 sem, bona quadam fortuna
 heri incido in Eucratem.
 Atque ego cum illum, ut
 solebam, salutassem Domi-
 num, abibam, ne pudori
 ipsi essem assectator cum
 paupere ac detrito palliolo.
 At ille, Micylle, inquit,
 natalicias hodie filiae meae

epulas celebro, et vocavi
 amicorum plurimos. Quan-
 do autem ajunt, quandam
 illorum, morbo impeditum,
 non posse coenare nobis-
 cum, tu pro illo veni a bal-
 neo, nisi ipse, qui vocatus
 est, adhuc condicat. Nam
 adhuc quidem dubius est.
 His ego auditis, illoque ado-
 rato, discessi vota faciens
 omnibus Diis, ut febricu-
 losum horrorem, aut pleu-
 ritin, aut podagram illi ae-
 groto immitterent, cui sub-
 sessor ego, et coenae vica-

καὶ τὸ β) ἄχρι λουτροῦ c), αἰῶνα d) μῆκιστον e) ἐπιτεμένην, p. 716. συνεχὲς f) ἐπισκοπῶν, ὅπως ἂν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἥδη λελοῦσθαι δέοι. καὶ περὶ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορῶντας g) ἀπέρχομαι, ποσὶ μάλᾳ ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας h) τὸ τραβῶνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολὴ i). Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ 10 δὴ καί κινον, φράδην ὑπὸ τεταμένων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδεικνύναι ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πορρήτως ἔχων. ὑπέστεινε γοῦν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐχρέμπετο k) μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διωδηκῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα εἴη σχεδόν. ἐλέγτο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μεράκια φλυαρούντων. ὁ γοῦν ποιῶν μάλᾳ τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν· καὶ

b) τὸ] „abest a Fl. Conf. supra c. 6. m.“ c) λουτροῦ] „λουτροῦ marg. A. 1. W.“ Τοῦ λουτροῦ Schm. e Gorl. d) αἰῶνα] „ἄῶνα Fl. male.“ Sic etiam 2955. e) μῆκιστον] „Sic Fl. B. Fr. II. Par. S. etc. Μέγιστον J. et marg. A. 1.“ Cum J. faciunt 2955. et 3011. f) συνεχὲς] συνεχῶς 2955. g) ἀπορῶντας] Sic, monente Belino, Schm. scripsit e 2955. et 3011. ubi vel ἀπορῶντας, vel ἀπορῶντας, et e Pell. conj. pro vulg. ἀπορῶντας h) ἀντιστρέφας] ἀναστρέφας Gorl. minus bene. i) ἀναβολῇ] „μεταβολῇ G. et marg. A. 1.“ k) ἐχρέμπετο] „ἐχρέμπετο male Fl. Quod edidimus (ἐνεχρέμπετο) est

rius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum, sacculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra solaris esset, et quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio (*sordes mihi detero*), ab eo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum illum quoque, a qua-

tuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur: et manifestum erat, illum male habere; subindo enim ingemiscebat, et tusciebat, *et screabat* ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentes. Barba quidem ei platina caprina erat, supra mo-

p. 7. 6. αἰτιωμένου δὲ 1) Ἀρχιβίου τοῦ ἱατροῦ; διότι οὕτως ἔχων
 p. 7. 17. ἀφίκετο, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρή προδιδόναι, καὶ
 ταῦτα, φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδῶν
 ἰστώνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερωρᾶσθαι πρὸς
 ἡμῶν m). οὐμινον, εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεται σε, ἦν
 οἱκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλης n), ἤπερ ο)
 ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ
 φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσε-
 ποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ με-
 κρόν ὁ Εὐκράτης λειουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν,
 (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ
 μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι
 σοι ἐγένετο, καὶ ἀπύντι p) γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπίσταλτο q)
 ἄν. καὶ ἅμα λέγων r) εἰς ἡμῶν χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερι-
 11 δομένην καὶ τοῖς οἰκέταις s). Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπείναι πα-
 ρεσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας,

in cett. et P. Simplex verbum restituit Schm. e 2955. et
 3011. Cf. Philopat. c. 20. ἐπέρχεται μέγιστον, ἐχρήματιτο ἐπισ-
 συρμένον. ad quae tamen verba h. l. cave quidquam mutandum
 putes. 1) δὲ] „Sic Fl. Par. H. S. Γε J.“ m) ἡμῶν] „ἡμῶν
 Fl. male. Ἡμῶν cett. et P.“ n) ἐθέλης] Sic Bel. Bip. et
 Schm. e 1428. 3011, et Gorl. pro vulg. ἐθέλους. ο) ἤπερ
 „εἴπερ Fl. Vulg. est in P.“ p) ἀπόντι] ἀπόντος 1428. q)
 ἐπίσταλτο] ἐπίστ. 1428. 3011, Gorl. Bel. Schm. minus recte
 r) λέγων] „abest a Fl.“ s) χεῖρας ὀρέγων — οἰκέταις]
 „χευμαγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπεριδόμενον τοῖς οἰκέταις Codd. B.“
 i. e. Bourdelotii. Sed recent. Collationes tacent.

dum tonsorem invitans. At-
 que accusante illum Archi-
 bio medico, quod ita se ha-
 bens veniret, officium, in-
 quit, non decet deserere, vi-
 rum praesertim philoso-
 phum, si vel sexcenti morbi
 obsistant: contemptum enim
 se a nobis putaret Eucrates.
 Quin, dicebam ego, lau-
 dabit te, si domi apud te
 potius mori velis, quam in
 convivio ipsam cum pituita
 animam extussiens. Ille
 quidem magnitudine quadam

animi se audisse dictum dis-
 simulabat. Adest vero paul-
 lo post lotus Eucrates, ac
 videns Thesmopolin, hoc
 enim vocabatur philosophus,
Bene tu quidem, inquit, *fe-*
cisti, *Magister*, ipse ad nos
cum venisti: sed nihil damni
facturus eras, nam *absenti*
etiam omnia deinceps mis-
surus eram: et cum his ver-
 bis intrat manus illi prae-
 bens servis insuper innixo.
 Ego igitur abire parabam,
 cum ipse conversus, multum-

ἐπεὶ με πάνν σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη; καὶ σὺ, ὦ p. 718.
 Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κε-
 λεύσω) ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι u),
 ὡς σὺ χάραν ἔχεις x). εἰς ἧεν οὖν μάτην λύκος χανὼν πα-
 ρὰ μικρὸν· αἰσχυρόμενος, ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ
 συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. κῆπειδ' ἡ κατακλίνε-
 σθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι ἀνέθεσαν τὸν Θε-
 σμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, μὰ Δία γ), πέντε, οἶμαι, νεα-
 νίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντο-
 θεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ κατρερεῖν
 δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐ-
 τοῦ, ἐμὲ, ὑποκατακλίνουσι z) φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι
 εἴημεν. τούντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυόψων
 τι καὶ ποικίλον δεῖπνον a), ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύ-
 ρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ
 μουσουργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ b), καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν c)

1) καλεύσω] „κελεύω Fl. male.“ u) ἐστιαθῆναι] „ιστιαθαι
 marg. A. 1“ et Gorl. x) ἔχεις] Sic Bel. et Schm. adsen-
 tientibus Codd. 1428. 2955. 3011. et Gorl. pro vulg. ἔχης. Cf.
 infra c. 28. ὡς ἴδοις, et Char. c. 2. Tom. III. p. 35. ibique
 Var. Lect. s. s. ἴδοις. γ) μὰ Δία] Sic Bel. et Schm. secun-
 dum Codd. P. L. Gorl. 2955. et 3011. et marg. A. 1. pro vulg.
 τῇ Δίᾳ. In P. tamen μὰ Δία ἐς. z) ὑποκατακλίνουσι]
 Sic Schm. e Gorl. 2955. et 3011. Edd. vulgo κατακλ. sed G.
 ὑποκλ. a) δεῖπνον] „deest in Fl.“ b) γελωτοποιοὶ] με-
 ταξὺ addunt 2955. et 3011. fortassis ex auctoris mente. c) τις ἦν]

que dubitans, cum vultu mo-
 valde dejecto videret, *Ac-*
cede, inquit, tu etiam, Mi-
cylle, et coena nobiscum.
Filium enim jubebo in gy-
naeconitide epulari cum ma-
tre, ut locum tu habeas.
 Intro igitur eo, tantum non
 frustra hians lupus, erube-
 scens, quod convivio expu-
 lisse viderer filium Encratis.
 Cum accumbendi jam tem-
 pus esset, primo sublatum
 apposuerat Thesmopolin non
 sine labore quinque, puto,
 juvenes bene magni, cervi-

calibus illum fulcientes un-
 dique, ut eo situ maneret,
 ac durare aliquamdiu posset.
 Deinde quod nemo prope
 illum accumbere sustineret,
 me eo detrudunt, ut cadem
 mensa uteremur. Hinc igi-
 tur coenavimus, Pythagora,
 multi cibi coenam et variam,
 auri que multi atque argenti.
 Et pocula erant aurea, et
 ministri formosi, et sym-
 phoniaci, et ridicularii: at-
 que in universum, suavis-
 sime tempus tradebatur;
 nisi quod unum male me

p. 718. ἡ διατριβὴ, πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θε-
 p. 719. σμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν τινα πρὸς με δ) διεξιῶν, καὶ
 διδάσκων, ὥς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτε-
 λοῦσι, καὶ ὥς, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ οὐκ ἐστίν, ἐνίοτε δὲ καὶ
 κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα ε) πολλὰ οὐδὲν δεο-
 μένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει f), καὶ ὑπετέμνεται τὴν εὐ-
 φροσύνην, οὐκ ἔων ἀκούειν τῶν κισθαριζόντων, ἢ ᾄδόντων.
 τοῦτο g) μὲν σοι, ὦ ἀλεκτρυῶν, τὸ δειπνῶν h).

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἡδιστον, ὦ Μικυλλε, καὶ μάλιστα, ἐπεὶ
 συνεκκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

12 ΜΙΚ. Ἄκουε δὲ ἤδη i) καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὥμην γὰρ τὸν
 Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
 εἴτα προσκαλέσαντά k) με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς
 ὁ l) κληρονόμος ἦν πάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
 θανεῖν ἑμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυ-
 σίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξανιλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀν-

„utrumque omittit Fl.“ d) πρὸς με] Sic Eld. vet. sed πρὸς
 με Reitz. et recentt. Cf. supra Alex. 55. Tyrannic. 11. et Her-
 mot. 19. ibique Adnot. e) καὶ τοιαῦτα] καὶ τοιαῦτα
 2955. Deest καὶ in 3. 11. f) συνείρει] συνέρει Pell. Συ-
 νείρει etiam Struvio legendum videtur Lectt. Luciani Part. 1.
 in Friedelm. et Seeb. Miscell. Critt. Vol. II. P. II. p. 210.
 g) τοῦτο] τοιοῦτο Gort. h) δειπνῶν] διπνῶν 2955. i) δὲ
 ἤδη] Sic G. P. Gort. 3011. Schm. pro vulg. δὲ. k) πρὸς
 καλέσαντα] προκαλ. 2955. l) ὁ] Abest articulus a Fl. H. S.

habebat, nempe non medio-
 criter molestus mihi The-
 smopolis, qui quandam mihi
 virtutem narraret, doceret-
 que, negationibus duabus
 unam effici affirmationem;
 et, si dies sit, noctem non
 esse; et, cornua dicebat me
 habere, ac talia multa, phi-
 losophiam mihi non petenti
 impertiens, continuato ser-
 mone blaterabat, interpella-
 batque hilaritatem, qui non
 pateretur citharam pulsanti-
 bus canentibusque attendere.
 Habes, galle, coenam.

Gall. Non jucundissimam,
 Micylle, maxime cum sors
 te ad delirum illum senem
 detulerit.

Mic. Jam audi etiam som-
 nium. Videbatur mihi ipse
 Eucrates, orbis nescio quo-
 modo, moribundus advoca-
 re me, et, testamento con-
 dito, quo heres ex asse
 scriptus eram ego, paullo
 post mori. Me autem, adita
 hereditate, aurum quidem
 et argentum scaphis quibus-
 dam magnis haurire, per-
 petuo copiose adfluens: re-

ναόν τ) τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, p. 719.
καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ,
ὡς τὸ εἰκός, εἶναι. εἴτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυ-
πτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπιφθονος. καὶ p. 720.
προέθιον πολλοὶ, καὶ περιῖπνεον η), καὶ εἶποντο πλείους.
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ο) ἔχων, καὶ δακτυλίους
βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα ἐξημέρους ρ) τῶν δακτύλων, ἐκέλευον
ἐστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φί-
λων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκός, ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δῆπνον
ἄρτι ς) συνεκομίζετο ρ), καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ
ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις
ἐκάστην τῶν καρόντων, ἥδη τοῦ πλακοῦντος ἐκκομιζομένου σ),
ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον,
ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον ἐκείνον
διασκεδάσας, ὑπηνέμιον ι) γέρεσθαι παρεσκεύασας υ). ἄρᾱ

Fr. Ald. sed additus in marg. aderatque in J. et Par. et prac-
stat adesse. τ) ἀένναον] Sic Bel. et Schm. c 1428. 3011.
et Gori. pro vulg. ἀένου. η) περιῖπνεον] προῖπ. 1428.
et 3011. an forte προῖπ. ο) τὴν ἐκείνου] „[deest artic.
in Fl.“ ρ) ἐξημέρους] Hanc Solani conjecturam confirma-
runt Codd. 3011. et Gori. et receperunt Bip. et Schm. adsen-
tientie Belino. In vet. et ipsa Reitz. Ed. erat ἐξημέρους.
ς) ἄρτι] „deest in Fl.“ ρ) συνεκομίζετο] ἐσκομ. 3011.
Gori. σ) ἐκκομιζομένου] „ἐσκομ.“ Sic recte S. Ἐκκομ.
cett. quod Gesn. servat. Ἐσκομ. etiam marg A. 1.“ Sic
etiam 3011. et Schm. Nos Gesneri iudicium secuti veterem
lectionem restituimus. Vid. Adnot. ι) ὑπηνέμιον] ὑπηνέμιον
3011. et φέρειν 1428. υ) παρεσκεύασας] „παρασκεύασας

liqua autem, vestem, men-
sas, pocula, ministros, mea
esse nimirum omnia. Tum
albis evehebar bigis, supi-
nus, conspiciendus omnibus,
qui me viderent, et invi-
dendus. Ac praecurrebant
multi, ac circa me equita-
bant, plures autem seque-
bantur. Ego autem, vestem
habens illius et annulos,
quam graves! sexdecim,
aptos digitis, jubebam con-
vivium quoddam splendidum

parari, ad excipiendo amicos. Illi vero, ut in som-
nio etiam fieri probabile est,
jam aderant. Ac coena jam
referebatur; jam instaura-
batur potatio. In hoc jam
eram, et amicitiae poculum
in aureis phialis propinabam
praesentium unicuique; jam
placenta efferebatur: cum tu
intempestivo cantu pertur-
basti nobis convivium, men-
sas evertisti, divitias illas
dissipasti, et, ut ludibrium

p. 720. σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκοῖ; ὥς x) τριῖσπερον ἂν ἡδέως εἴη εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γεγόμενον.

p. 721. **ΑΛΕΚ.** Οὕτω φιλόχρυσος εἶ y) καὶ φιλόπλουτος, ὃ 13 Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῆ εὐδαίμων εἶναι τὸ πολὺ z) κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὃ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον a) ἐξημμέρος τῶν βοστρυχῶν, ἐξήεις b) πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν c) μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ d) τότε ἡξίους χρυσῷ ἀναδεδιμένους e) τοὺς πλοκάμους διακινδυνεύειν f). II. XVII, καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσιν g) ὁμοίας εἰ- 51. 52. πεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκων- 50 h)· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτερας ἐφαί-

male *Fl. sola.* x) ὥς] ὅς *mallet Schm. Vid. Adnot.* y) εἶ] „recte jam *Fl. sola.* Omissum εἰ in cett. z) τὸ πολὺ] *Articulus vulgo omissum inseruerunt Bip. et Schm. jubente Belino, e 2955.* a) ἄργυρον] „ἀργυρίου 2955. b) ἐξήεις] „ἦεις *Fl. Οὕτω εἶ. Par.*“ *ἡμῖς etiam 2 55. et 3011.* c, σιδηροφορεῖν] „deest in L. In *Fl.* haec tria *μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur.“ d) καὶ] „abest a *Fl.*“ e) ἀναδεδιμένους] „διαδεδιμένους] ἀναδ. L. et marg. A. 1. Nil mutat *Fl.*“ *Ἀναδεδιμένος sine ἔχων, auctore Belino, edidit Schm. e 3011, et Gorl. Cf. Diall. Deor. XVIII, 1. e. a. f) διακινδυνεύειν] „διακινδυνεύειν] L. et marg. A. 1. Nil mutat *Fl.*“ Cum L. faciunt Gorl. et 3011: g) Χαρίτεσιν] „ex *Hom. Χαρίτεσιν* Edd. priores.“ h) ἐσφῆκωντο] „restit. ex J. *Fl. Ald. Fr.**

ventis volaret, effecisti. Numquid sine ratione indtgnari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

Gall. Adcone amans es auri atque divitiarum, Μικυλλε, et tantum hoc ex omnibus admiraris, et beatum esse putas multum possidere aurum?

Mic. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus

esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare, quam aurum, praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur et auro. Longe nimirum praestantiores videbantur et

γοντο συναναπλεγμέναι i) τῷ χρυσίῳ, καὶ συνάπολάμ- p. 721.
 πουςαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σα, ὃ χρυσόκομη, μέ-
 τρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὦν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ k) πάν- p. 722.
 των θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ 'Ρέας, ὁπό-
 τε l) ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων,
 εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν m) μεταβάλαι, οὐδὲ ὅπως ἂν
 διαφθείρειε τοῦ n) 'Ακρίσιου τὴν φρουρὰν, ἀκούεις δὴ-
 που o), ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ θύεις διὰ τοῦ τέλους, συ-
 νῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέ-
 γοιμι p); ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ, οἷς
 ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς
 ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν προσάπτων q), καὶ ἐξ ἀφα-
 ρῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ αἰοιδίμους ἐν βρα-
 χεὶ τίθῃσι. Τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, 14
 τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε

V. 2. et Hom. 'Εσφίγοντο Par. Bas. S. H." i) συνανα-
 πλεγμέναι] „συναναπλεσμέναι Fl. male.“ k) ὁ δὲ] „Nil
 mutat Fl.“ l) ὁ πότε] e Par. marg. A. 1. 5011. Bel. Schm.
 „Ὅς ποτε reliquae Edd. et Codd. sed ὡς ποτε e Solani arbitrio
 Reitz. et Bip. m) αὐτὸν] Sic B. 3. Reitz. et recent. αὐτὸν
 A. 1. 2. B. 1. n) τοῦ] τῶν B. 3. o) δὴ που] Sic Bel. et
 Schm. e marg. A. 1. Gorl. 2955. 5011. pro vulg. ἤδη που.
 p) ἐτι λέγοιμι] „ἐπιλέγοιμι Fl.“ q) προσάπτων] Sic
 Schm. e 5011. et Gorl. pro vulg. συνάπτων.

amabiles, implexae auro
 et cum illo lincetes. Atque
 illud de te quidem, *auri-
 come*, mediocre est, si,
 Panthi filius, magni aurum
 fecisti. Verum ille Deum
 pater atque hominum, Sa-
 turni ille et Rhcae filius,
 ubi Argolicae illius puellae
 amore captus est, cum non
 haberet, in quod amabilius
 se mutaret, neque Acrisii
 custodiam quomodo corrup-
 peret, audisti scilicet, ut
 aurum factus, illapsusque

per tegulas, cum amasia
 congressus sit. Quid ergo
 post illud tibi dicam am-
 plius? Quot aurum utilita-
 tes praestet? Quam illos,
 quibus adsit, pulchros ipsos
 et sapientes et fortes red-
 dat, honore ipsis conciliato
 et gloria? quamque ex ob-
 scuris ignobilibusque inter-
 dum conspicuos brevi red-
 dat ac celebres? Nosti enim
 vicinum meum, artificii mei
 hominem, Simonem, qui
 non ita diu est, cum me-

p 73. τὸ ἔτνος ἤψησα r) τοῖς Κρονίοις, δύο τεμάχη s) τοῦ ἀλλάντος ι) ἐμβαλῶν.

AAEK. Οἶδα, τὸν σιμόν u), τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεοῦν x) τρυβλίον ὑφελόμενος, ᾤχετο ὑπὸ μάλης y) ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε.

MIK. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἀπωμόσατο z) θεοὺς τοσοῦτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε a), ὦ ἀλεκτρυῶν, ληΐζομένους ἡμᾶς ὀρθῶν;

AAEK. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε b) δυνατὸν ἦν. τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐφίκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν.

MIK. Ἀνεσιός ἦν αὐτῷ πλούσιος ὑπερβολήν, Δριμύλος τοῦνομα. οὗτος ζῶν μὲν c) οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ἴς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῶν χρημάτων;

r) ἤψησα] Sic recte *Schm.* e G. L. 2955. 3011. et Gort. pro vulg. ἤψουν. s) τεμάχη] conj. *Graevii*, quam confirmatam Codd. 2955. 3011. Gort. et marg. A. 1. jam, monente *Belino*, receperat *Schm.* pro vulg. τόμους. ι) ἀλλάντος] Sic *Schm.* cum B. 1. 3. A. 1. 2. quum ἀλλάντος sit in *Reitz.* et *Dip.* u) σιμόν] „Sic recte II. *Fl. Par. S.* (A. 1. 2. B. 1. 3.) Σίμων J. et P. cum marg. A. 1.“ x) κεραμεοῦν] „Sic J. H. *Par. B.* 1. *Fl.* etc. κεραμοῦν S. et *Amst.*“ y) ὑπὸ μάλης] ὑπὸ μάλης contra usum solennem 2955. 3011. Gort. Cf. infra c. 29. *Diall. Morit. X.* 9. e a. Temere itaque *Belino* placuit Codicum error. Cf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 196. z) ἀπωμόσατο] Sic 1428. *Belino* probante. Vulgo erat ἔπωμ. minus bene. a) τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε] τί οὐκ ἐβόας, καὶ ἐμήνυες τότε minus commodo ordine 2955. 3011. 1428. et tacite etiam *Schm.* b) ὃ μόνον μοι τότε] μόνον ὃ τότε 3011. c) μὲν] „omissit *Fl.*“

cum coenavit, cum coque-
rem ex fractis leguminibus
pulticulam, Saturnalibus, in-
jectis duobus de farcimine
frustis.

Gall. Novi, simum illum,
breve, qui fictilem, quam
solam habebamus, patellam
furatus, et sub ala occultans
abiit post coenam. Vidi
enim ipse, Micyllo.

Mic. Igitur ille furatus,
tot deinde pejeravit Deos?

Sed cur non indicabas, et
clamabas tum, galle, cum
spoliari nos videres?

Gall. Cucurricbam, quod
solum tum poteram. Quid
ergo Simon? videbaris enim
de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipsi
locupletissimus, Drimylus
nomine. Hic, quamdiu vi-
xit, nec obolum dedit Si-
moni. Quomodo enim? qui
nec ipse opes suas attinge-

ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτην, ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους p. 724. Σίμωνός ἐστι· καὶ νῦν ἐκεῖνος d) ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρά e), ὁ τὸ τρύβλιον περιλείπων f) ἄσμενος, ἐξελκύνει ἀλουργῇ καὶ ὑγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος, οἰκίτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσὰ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνοῦμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα g), Χαῖρε, ἔφη, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, ἔπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ τούτῳ h), μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης, ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι i) καὶ ἐρωσιν αὐτοῦ k) αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ l) πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἱλαίως ἴσται, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναρτήσιν m) αὐτὰς n), ἀμελού-

- d) Σίμωνός ἐστι· καὶ νῦν ἐκεῖνος] Pro his olim in Edd. una vox Σίμων legebatur: sed auxerunt locum G. et marg. A. 1. additis vocibus καὶ νῦν ἐκεῖνος. complerunt autem 255. 3011. et Gorl. et sic dedi cum. Bel. et Schm. e) πιναρά] „Sic V. 2. S. Amst. recte. Πιναρά Fl. J. B. 1. (et 3.) Ald. Fr. Par. II“ Post ῥάκια inserit G. περιβλημένος, quod Grammatico debetur, non Luciano. f) περιλείπων] περιλίων (i. e. περιλίων) maluit Bel. ob superius illud ὑπελόμενος, sed frustra. g) προσιόντα] „Nil mutant Edd. προσιόντα Gron.“ Vid. Adnot. h) τούτῳ] vulgo omissum addunt 2955. 3011. Gorl. Bel. Schm. i) ὅτι] ἤδη 2955. 3011. Gorl. ex imprudentia, credo, librarii. k) αὐτοῦ] καὶ vulgo additum omisit Schm. cum Gorl. l) καὶ] Etiam hanc voculam, duce 3011. et auctore Belino, eiecit Schm. injuria, ut mihi videtur: καὶ πρὸς ταύτας, int. οὐ μόνον πρὸς ἐμὲ, τὸν πτωχόν. m) ἀναρτήσιν] Sic Schm. e Gorl. 2955. et 3011. nec non e G. et marg. A. 1. ubi tamen ἀναρτήσιν. Vulg. ἀνελκύν, quod est glossema. n) αὐτὰς] „Sic Par. aliaeque quaedam. Αὐτὰς J.“ cum Ald. 2.

ret? Postquam vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege Simonis sunt; et nunc ille cum pannis sordidis, ille, qui patellam cum voluptate ligurriebat, domo provehitur equo, purpuras indutus et hysgina, servos, et bigas, et aurea pocula, et mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper enim ego

procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *huic mendico, meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor, sed Simonides*. Maximum vero illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: et alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futu-

- P. 724. *μεναι. ὁρᾷς, ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους ο), καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται,*
 P. 725. *ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκείνος κιστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιη-
 τῶν λεγόντων·*

Eur. Ὡ χρυσὲ δέξιμα κάλλιστον βροτοῖς p) καὶ,
Beller. Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κρατή.
Incet. ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλας q), ὦ ἀλεκτροῦν;

15 *ΑΛΕΚ.* Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μικυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἱ δ' r), εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν s) τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἀπαν-
 τος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σέ εἰπεῖν, ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ συνοίσθαι τῷ βίῳ ἕκαστω.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς t), μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακέναι.

Sed *ἰαντῆς* 2955. et 3011. o) ἀμόρφους] „ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.“ p) βροτοῖς] „κίρας] Sic Luciani Edd. *Βροτοῖς Eurip.* l. c.“ Et sic Timon. c. 41. ubi vid. Commentat. In Gori, deest et κίρας et βροτοῖς. q) ἐγέλας] 1418. et 2955. pro vulg. ἐγέλαας. Cf. iusta c. 20. ubi eadem lectionis varietas. r) οἱ δ'] Prius οἱδ' legebatur. s) ὑμῶν] ἡμῶν 2955. 3011. t) προειδώς] „προειπὼν Pell.“

rum ut mortem sibi consci-
 ascant, si porro negligantur.
 Vides, quantorum bonorum
 aurum caussa sit; siquidem
 deformes etiam refingit, et,
 ut poëticus ille cestus, red-
 dit amabiles. Audis vero
 et poëtas dicentes:

*Pecunia ingens generis
 humani bonum; et,*

*Pecunia in res regimen
 humanas tenet.*

Sed quid inter hæc ridebas,
 galle?

Gall. Quod ignorantia
 quadam tu etiam, Micylle,
 similiter ac reliquum vul-
 gus, deceptus es circa divi-

tes. At illi, bene noris,
 multo miseriorem, quam
 vos, vitam agunt. Hoc tibi
 dico, qui et pauper et dives
 saepe fuerim, et vitae
 uniuscujusque fecerim ex-
 perimentum: paullo post
 autem tu quoque scies sin-
 gula.

Mic. Sic per Jovem: tem-
 pus enim jam est, ut dicas,
 quomodo mutatus fueris, et
 quorum de unaquaque vita
 tibi sis conscius.

Gall. Audi ergo. Verum
 hoc ante noris, neminem
 mihi visum, te qui viveret
 beator.

MIK. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυῶν; οὕτω σοι γένοιτο. προ- p. 725.
 ἀγεις u) γάρ με λοιδορεῖσθαι x) σοι, ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ τοῦ Εὐ-
 φόρβου γ) ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης z), p. 726.
 εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ
 ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσει τοῖς βίοις.

ΛΔΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
 μοι α) καταπαμένη ἐς b) τὴν γῆν ἐνέδν ἐς c) ἀνθρώπου
 σῶμα, ἣν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
 λέγειν, ἄλλως τε d) οὐδ' e) ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε
 σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην...

MIK. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν f);
 τοῦτο μοι πρότερον εἰπέ, εἰ κἀγὼ ποτε ἡλλάγην g), ὥς-
 περ σύ.

ΛΔΕΚ. Καὶ μάλα.

MIK. Τίς οὖν ἦν; εἰ τε ἔχεις εἰπεῖν· ἐθέλω γάρ
 τοῦτο εἰδέναι.

u) προάγεις] „προάγη marg. A. 1. et P.“ et 2955. x) λοιδο-
 ρεῖσθαι] „Constans lectio.“ γ) τοῦ Εὐφόρβου] Articuli-
 lum olim in Edd. omissum, *Belino* monente, restituit *Schm.*
 e 2955. et 3011. z) μετεβλήθης] μεταβλήθης 2955. α) μοι
 μου 2955. b) ἐς] Sic *Schm.* e 3011. pro εἰς. c) ἐς] En 2955.
 d) τε] γε 2955. *Bel.* e) οὐδ'] „οὔτε] Sic H. *Par.* B. 1. etc.
Oud' J. P. *Oud'* Ex. *Fl.*“ Male *Reitz.* et recentt. *oūta* retine-
 runt. Cf. simillimum locum *Diall. Deor.* XXI, 2. extr. f)
 Ἦ; ὦ δὲ — τίς ἦν;] desunt in *Gorl.* et hinc pro suspectis
 notata in *Schm.* Cf. infra. g) ἡλλάγην] „ἡλλάγμην marg.
 A. 1.“

Mic. Me, galle? Ita tu
 beatus sis! irritas enim me,
 ut tibi maledicam. Verum
 dic, ab Euphorbo inde facto
 initio, quomodo mutatus sis
 in Pythagoram, ac deinceps
 usque ad gallum: verisimile
 enim est, multa vidisse te
 ac passum, in diversis adeo
 vitis.

Gall. Quomodo ex Apol-
 line primum anima mea de-
 volans in terram hominis
 corpus subierit, quam ita

poenam luerit, longum fue-
 rit dicere: et alioqui neque
 dicere mihi talia fas est, ne-
 que tibi audire. Cum vero
 Euphorbus essem...

Mic. Ego vero ante haec,
 o admirabilis, quis fui? hoc
 mihi prius dicito, utrum
 ego quoque, sicut tu, im-
 mutatus sim?

Gall. Ita sane.

Mic. Quis igitur fui? si-
 quid habes dicere. volo enim
 hoc scire.

p. 726. **ΛΑΕΚ.** Σὺ, μύρμηξ ἢ) Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων.

ΜΙΚ. Εἶτα ὤκνουν ὁ πακοδαίμων κᾶν ὀλίγα ι) τῶν ψηγαίων ἦκειν κ) ἐς τόνδε λ) τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισταύμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γάρ τ) εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἶη, ἀπάγομαι n) ἤδη ἀναστάς ἀπὸ τοῦ πατάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἐστηκας.

17 **ΛΑΕΚ.** Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπέπερ Εὐφορβος ἐγενόμην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἐν ο) Ἰλίου, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενέλεω p), χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τῶς δὲ περιέμενον

b) Σὺ μύρμηξ etc.] „Sic Coll. et Fl. cum cett. Edd. habere notat *Solanus*.“ Etiam hic auspicionis nota in *Schm.* Ed. inclusis verbis εἴ τι — Σὺ, quae et ipsa in Gori. deficiunt. Non sequor; quia facilius intelligo, quomodo haec et quae supra erant notata verba, omitti, quam quo inseri potuerint ab aliena manu. Probabile enim castrata a styli Lucianei censore quodam rigidiore, quem haec Micylli loquacitas, quae mihi quidem nec per se illepidi, nec hoc auctore indigna, esse videtur, male habuisset. i) κᾶν ὀλίγα] Sic *Bel.* et *Schm.* elegantius o 2955. 3011. et Gori. Olim ὀλλγον, omisso κᾶν. Ὀλλγον vero B. 1. (et 3.) k) ἦκειν] ἦκων *Fl.* l) τόνδε] vulgo omissum restituerunt *Bel. Bip.* et *Schm.* e 3011. et Gori. m) γάρ] dē Gori. non male. Vid. *Soma.* s. Vit. c. 11. ibique *Aduot.* Tom. I. p. 197. n) ἀπάγομαι] „ἀπάγχομαι“ *Fl.* o) ἐν] „Sic Edd. octo. Ἐπ' J. et V. 2. et marg. A. 1.“ nec non Gori. p) Μενέλεω] Vulg. *Μενελάω.* sed *Μενελέων* 1478. et 2955. unde recte *Belinus* scribi iubet *Μενελέω*, falso tamen accentu. Mox eod. cap. extr. *Μενελέως* tres Codd. exhibent, et ipsius Genitivi formam atticam seruant cunctae Edd. *Musc.* *Encom.* c. 5. et *De Dom.* c. 3. Ἰόλεων *Phal.* 1, 8.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum offodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum quid fuerit,

surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modo insistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo resciscas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram:

ἄοικος γ) ἐστὼς, ἄχρι δὲ ὃ Μνήσαρχος ἐξεργάσεται ρ) μοι p. 727. τὸν οἶκον.

MIK. Ἄσιτος ὦν ε), ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνον τῷ σώματι.

MIK. Οὐκοῦν τὰ ἐν ι) Ἰλίφ πρότερόν μοι εἶπε^ς ταῦτα ἦν, οἳ φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, οἱ Μίκυλλε; ὅς, γιγνομένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ υ) τοσοῦτον p. 728. σοι φημί ὑπερφυῖς μηδὲν x) γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὥς οἶονται. εἶδον γ) γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὥς εἰκάζειν κύκνον θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν z), ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἦν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναίς α) εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὃ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας

γ) ἄοικος] „ἀόικητος P.“ et 3011. ρ) ἐξεργάσεται] „ἐξεργάσεται Fl. male.“ Ἐξεργάζεται 1128. ἐξεργάσεται 2955. in quo forsitan vera lectio latet ἐξεργάσαιο, vel ἐξεργάσαιο, quamquam nec vulgatam damnaverim. ε) ὦν] abest ab Gorr. ι) ἐν] „Nihil jam varietatis invenio. υ) δὲ] abest a Fl.“ x) μηδὲν] „restituit. ex marg. A. 1. L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μηδὲ J.“ Adde B. 1. A. 1. 2. γ) εἶδον] „οἶδον male J. (ex A. 2.) Fr. Fl. Recte prins Par. B. H. S.“ z) πρεσβύτιν] Olim πρεσβύτιν. Sic etiam Toxar. c. 22. correximus. α) Ἀφιδναίς] Ἀθήναις 1428.

intérim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, exiers et potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, Camelus esset in Ba-

ctris? Ego vero tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, cacterum valde anum; et Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam

p. 728. ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγέτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὦν, ἰωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

p. 729. ΜΙΚ. Τί δέ; ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος; ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλως b) καὶ ταῦτα;

18 ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος ἦν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δορατίῳ.

ΜΙΚ. Εἰτά σε ὁ Μενέλειος d) μακρῷ εὐχέμεναι· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἀνθρώπος ἦν· χρηὴ γάρ, οἶμαι, τάληθ' e)· λέγειν· ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος, οὐδ' ἀμελέτης f) τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ καὶ ἐς g) Αἴγυπτον, ὡς συγγενομένην

b) ἄλλως] ἄλλος nescio unde Reitz., quam temere secutae sunt Bip. et Schm. nam vett. Edd. quas inspexi, omnes; praeterea etiam, de quibus tradit Schmiederus, B. 4. et Salm. et Codd. 2955. et 3011. in ἄλλως consentiunt, quod probant etiam, ut par erat, Coray ad Heliod. T. II. p. 185. et Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 407. c) δορατ(ι)ῳ] Sic Gori. 2955. et 3011. pro vulg. In Hom. δουρ(ι)ῳ, II. XVI, 806. d) Μενέλειος] Sic 2955. et 3011. pro vulg. Μενέλαος. Vid. supra cap. init. e) τἀληθ' ἢ] „τάληθ' P.“ f) ἀμελέτης] „Et sic esse in Fl. Fr. ac J. notat Solanus.“ g) καὶ ἐς] Sic Bel. et Schm. e 2955. et 3011. Vulg. εἰς sine καὶ, quod etiam in Gori. est.

ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quo-

modo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

Gall. In univsum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Percgrinatus sum in Aegyptum,

τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέ- p. 729.
μαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὐθις ἐς ἡ)
Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκείνα Ἑλλη-
νας, ὥστε θεὸν ἦγον i) με.

MIK. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξιας ἀναβεβιωκέναι
ἀποθανῶν, καὶ ὡς χρυσουῖν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαι k) ποιε
αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπέ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσα-
σθαι μῆτε κρεῶν, μῆτε κυάμων ἐσθλιν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάγκρινε τὰ τοιαῦτα l), ὦ Μικυλλε.

MIK. Διὰ τί, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλήθειαν
ὑπὲρ m) αὐτῶν. p. 730.

MIK. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν n) λέγειν πρὸς ἄν-
δρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιές, οὐδὲ o) σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων,

h) ἐς] S^hc 2955. et 3011. Schm. pro εἰς. i) ἦγον] „restitutum
ex Ms. Graev. et P. et marg. A. 1. ἦδον Edd. anteriores.
ιδῶν Palm. nescio unde.“ e B. 3. credo, ubi typothetae error
duplex in una voce ιδῶν; i. e. ἦδον. Hoc autem etiam in
2955. esse tradit Bel. quid jam in 1428. et 3011. credas ἦγον.
lectionem vulgatam. At hoc non erat certe tacendum. k)
ἐπιδείξαι o] „Et sic Fl. cum cett “ Ἐπιδείξας et supra ἰδο-
ξος scribi iussit Bel. cui, non metuo, ne vel tironum quidem
nostrorum ullus sit obtemperaturus. l) τὰ τοιαῦτα] „ταῦτα
Fl.“ m) ὑπὲρ] „Sic Edd. excepta Fl. quae περί cum marg.
A. 1.“ Idem etiam 1428. et hinc iubente Belino Schm. Vid.
Adnot. n) ἐχρῆν] „χρῆ Fl.“ o) οὐδὲ] „καὶ Fl.“

ut de sapientia conferrem
cum prophetis; atque ad-
missus in adyta, Hori libros
et Isidis edidici: tum rursus
navi in Italiam delatus, eo
adduxi Graccos illius regio-
nis, uti me pro Deo ha-
berent.

Mic. Audivi ista, teque
putatum esse revixisse post
mortem, et ostendisse iis
aliquando femur aureum.
Verum illud mihi dic, quid
in mentem tibi venit, ut

Iegem ferres de carnibus fa-
bisque non edendis?

Gall. Noli perquirere ta-
lia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me ve-
rum tibi de illis dicere.

Mic. Sed nihil cunctari
te oportebat ad virum con-
tubernalem et amicum: do-
minum enim non amplius
dixerim.

Gall. Sanum nihil neque
sapiens erat. Sed videbam,

p. 730. ὅτι, εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτ' αὖ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμε, ἤμιστα ἐπισπάσσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσοῦτον καινότερος ᾧμην αὐτοῖς εἶσεσθαι· διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπορρέπον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι p) ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐπὶ q) τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμένων.

MIK. Ὁρᾷς; καταγελάς μου καὶ σὺ ἐν r) τῷ μέρει τοσοῦτον s), ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντιῶν, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφῶν σοι ἐπομένων, καὶ προσκυνοῦντων τὰ ἔχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνεις t).

p. 731. Ἀποδυσάμενος u) δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημφιάσω 19 μετ' αὐτόν;

ΔΔΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου εἰάειραν x).

MIK. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν γ) τοῖς

p) ἄλλοι] ἄλλος 1428. 2955. 3011. quod sine justa causa probavit *Bel.* q) ἐπὶ] Sic recte *Gorl.* 2955. et 3011. pro vulg. *ἐν*. *Arctius* nempe *ἐπὶ* cum *ἐκπλήττωνται* jungendum: quare pro *in* in versione dedi *de.* r) καὶ σὺ ἐν] „καὶν solum *Fl.* *Καὶ ἐν Schol.* Vulgatum tuetur P.“ Cum *Schol.* consentit 2955. s) τοσοῦτον] οὐ τοσοῦτον 3011. t) ἀπολιμπάνεις] ἀπ—αις 3011. probante *Belino.* *Schmiederus* ἂν addi maluit genuino *Optativo* utrumque inscite iudicatum. u) ἀποδυσάμενος] „Sic recte *Par. S.* Ἀποδυσάμενος cett. male.“ exceptis etiam B. 1. et 3. x) ἐτάειραν] Sic jam correxi vulgatum *ἐταίειραν*. Cf. *Icarom.* c. 31. Sed *Ver. Hist.* II, 18. vellem *ἐταίειραν* servassem, et in nota Editionum errorem minus defendissem, quam excusassem. γ) ἐν] „ἐν *Fl.*“

si consueta, et eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam institui, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut de obscuris oraculis.

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas, et Metapontinos, et Tarentinos, et reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia. Exuto vero Pythagora, quem post ea induisti?

Gall. Aspasiā, meretricem Milesiam.

Mic. Valh, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit

ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ p.731.
 ὠοτόκεις, ὡ ἀλεκτρούωνων γενναϊότατε, καὶ συνῆσθα Πε-
 ρικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα α); καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια
 ἐξαίνεις, καὶ κρόκην κατήγεις, καὶ ἐγυναικίζου εἰς τὸ ἐτα-
 ρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποιοῦν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ
 Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς, ὥστε,
 ὅποσα ἂν ἀποσκώψης α) εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώ-
 ψας ἔσθ.

ΜΙΚ. Τί οὖν; πότερος ὁ βίος ἡδίων β) σοι ἦν, ὅτε
 ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ᾤπιεν γ);

ΑΛΕΚ. Ὅρῃς δ), εἶδον τοῦτο ἡρώτησας, οὐδὲ τῷ Τει-
 ρεσίᾳ συνεγκοῦσαν ε) τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ κἄν σὺ μὴ εἴπης, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης p.732.
 δέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα Eurip.
 στήναι, ἢ ἅπαξ τεκτεῖν. Med. v. 253.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μικυλλε, οὐκ εἰς

α) καὶ συνῆσθα — οὖσα] καὶ συνῆσθαι (sic) Περικλεῖ. Ἀσπα-
 σίαν οὖσαν 1428. et 3011. α) ἀποσκώψης] ἀποσκώψεις 1428.
 β) Τί οὖν; — ἡδίων] „Γίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. Fl. Vulga-
 tum servat P.“ γ) ᾤπιεν] „restitutum ex Fl. nam ᾤπιεν
 ceit.“ δ) Ὅρῃς] „ex P. et L. sic dedi. Οἶδας Edd. omnes.“
 ε) συνεγκοῦσαν] „συνεγκοῦσαν H. Ceterae quod edidi.“
 συνεγκοῦσαν B. 3.

Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, cum esses Aspasia? et uterum ex eo gestasti, et lanas carpsisti, et deduxisti fila, et meretriciam vitam degisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, et Elati Caeneis filius. Quaecunque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum subagigaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem?

Mic. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris

p. 752. μακράν ὠδίνουσαν f)· ἔση γάρ ποτε γυνή καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

MIK. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σέ γοῦν g) φασί, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρόν, πολλάκις Ἀσπασίαν
20 γενέσθαι τῷ τυράννῳ. Τίς δὲ δὴ h) μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνή αὐθις ἀντεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

MIK. Ὡ Διοσκόρῳ i), τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρου φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ κολοῖδος, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρόν δ' k) ἂν γένοιτο καταριθμήσασθαι l) ἕαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἦσθην γάρ
p. 733. τῷ τοιοῦτῳ βίῳ m)· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σὺ νῦν σίνεμι, καταγελῶν ὁσημέραι σοῦ n) ποτειωμένου καὶ

f) ὠδίνουσαν] ὠδινούσαν Schm. jussu Guyeti. At vid. Adnot. g) γοῦν] Sic Schm. e P. pro vulg. οὖν. h) Τίς δὲ δὴ] Sic 2955. 3011. Bel. Bip. Schm. Τίς δὲ B. 3. Τίς δὲ Reitz. et pleracque omnes. i) Διοσκόρῳ] „Sic Edd. omnes. Διοσκόρῳ Coll.“ k) δ'] „non habet Fl.“ Unde conicias scripsisse anctorem. ἂ μακρόν ἂν γένοιτο etc. l) καταριθμήσασθαι] „καταριθμεῖσθαι. G. Nil mutant Edd.“ m) τῷ τοιοῦτῳ βίῳ] Sic 2955. 3011. Gorl. Bel. Sed τοιοῦτῳ τῷ βίῳ Bip. et Schm. In ven. deest omnino τοιοῦτῳ. n) σοῦ] „deest in Fl.“

enim aliquando mulier tu quoque, et saepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes Milesios esse aut Samios. Te enim ajunt, etiam, cum Pythagoras esses, et forma splendida, saepe Aspasiā fuisse tyranno. Equis vero post Aspasiā vir, aut quae mulier denuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Jovis pueri! quae

dissimilitudo, ex meretrice philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, et paullo post satrapa, deinde equus, et graculus, et rana, et sexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus saepe fui, (gaudeo enim hac vita) et apud multos alios serviens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem et deplorantem tuam

οἰμαίνοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, p. 733.
 ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνους προσόντων κακῶν. εἰ γοῦν ᾗδεις
 τὰς φροντίδας αὐτῶν ο), ὥς ἔχουσιν, ἐγέλας p) ἂν ἐπὶ
 αὐτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν αἰεὶ τὸν πλού-
 σιον q).

MIK. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι r) μάλιστα χαί-
 ρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττομαι τὸν λόγον ε), ἄλ-
 λοτε ἄλλον καλῶν.....

ΑΛΕΚ. Διοίσεις μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε
 Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτητα, πάντα
 γὰρ ἐγὼ ταυτιά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὀρώμενον τοῦτο, ἀλε-
 κτρύονα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς ι), ὥς μὴ αἰτιμάζεις
 εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν
 αὐτῷ κ) ἰρυγὰς ἔχον.

MIK. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυνὼν, ἐπειδὴ ἀπάντων σχε- p. 734.
 δὸν ᾗδῃ x) τῶν βίων ἐπιεράθης, καὶ πάντα οἶσθα γ), λεί- 21

ο) αὐτῶν] „abest a Fl.“ p) ἐγέλας] Sic recte 3011. et Gorl.
 pro vulg. ἐγέλασας. Cf. supra c. 14. Vice versa Necyom. c. 17.
 ἐγέλασας e Codd. Parr. scripsi, ubi vulgo legebatur ἐγέλας.
 q) ὑπερευδαιμονεῖν αἰεὶ τὸν πλούσιον] ὑπερευδαίμονα
 εἶναι τὸν πλοῦτον 3011. 2955. Gorl. probante *Belino*. r) ὅ, τι.]
 „εἰ τι P. “ *Oxi Fl.* “ Καὶ εἰ τι μάλιστα χαίροις 2955. 3011.
 ε) τὸν λόγον] τῷ λόγῳ 1428. ι) ποιοῖς ποιῆς 1428. κ) αὐτῷ]
 Sic *Reitz.* et *Bip.* In cett. omnibus αὐτῷ, ne *Schm.*
 quidem excepta. x) ᾗδῃ] quod deest in Gorl. tanquam su-
 spectum notavit *Schm.* γ) οἶσθα] ᾗσθα 3011.

paupertatem, et admiran-
 tem divites, ignorantia ma-
 lorum, quae ipsis adsunt.
 Si enim scires curas illo-
 rum, quas habent, ipsum
 te rideres, qui prius puta-
 veris, ex omni parte bea-
 tum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora,
 aut quo maxime nomine
 gaudes, ne confundam ser-
 monem, alias alium vo-
 cans...

Gall. Nihil quidem inter-
 fuerit, sive Enphorbum,

Lucian. Vol. VI.

sive Pythagoram, sive As-
 pasiam vocaveris, sive Cra-
 tetem: omnia enim ego haec
 sum. Verum si, id quod
 nunc videor, gallum nomi-
 naveris, melius feceris, ne
 contumeliosus sis in avem,
 quae vilis videtur, cum ta-
 men tot in se animas ha-
 beat.

Mic. Igitur, galle, cum
 jam omnia prope vitae ge-
 nera expertus sis, et om-
 nia noveris, dic mihi jam
 diserte et separatim tum di-

p. 734. γοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦσιν α), ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΛΛΕΚ. Ἴδου δὴ οὕτως ἐπίσκειμαι, ὦ Μικυλλε. σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται, ὡς οἱ πολέμοι ἐπελαύνουσιν α), οὐδὲ φροντίζεις, μὴ τὸν β) ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, ἢ γ) τὰς ἀμπελούς δηιώσωσιν· ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ δ) τραπόμενον χρὴ ὠσθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν ε) (καὶ) ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὀρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα f) εἰχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε g) εἰσφέρειν δεῖν, μόνον καλοῦνται· ἦν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ h) οἰσύνῃς i) ἀσπίδα ἔχων, εὐ-

p. 735. σταλῆς καὶ κοῦφος ἐς k) σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐστιᾶσθαι τὰ l)

2) βιοῦσιν] πλουτῶσιν 1428. a) ἐπελαύνουσιν] „προσελαύνουσιν marg. A. 1.“ b) τὸν] „τὸ male J.¹⁰ σὸν 1428. c) ἢ] ἢ ἄλλως 255. d) οἱ] ἢ 1428. e' μὲν] τὸ μὲν 1428. *Bel.* probante. Iino sequens καὶ aut omnino spurium, aut certe non suo loco positum, et forsau post ἀνιῶνται δεῖ transponendum videtur. f) ὅσα] ἢ 1428. g) ἦν τε] ἦν περ Gorl. h) σὺ δὲ] „οὐδὲ male FL.“ i) οἰσύνῃς] οἰσύνῃ 1428. k) ἐς] *Schm.* e 3011. Vulg. εἰς. l) τὰ] „abest a FL.“ Ἐστιαθῆναι ἐπὶ νίκῃς 1428.

vitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur, aut hortos concuſcent, aut excindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te

salutis causa convertas, et periculum effugas: at illi et sibi timent, et anguntur, cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; et si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero, scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas, cum post victoriam triumphale impe-

ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- p. 735.
ρήν τε m) αὖ, εὐ μὲν τοῦ δήμου ὦν u), ἀναβὰς εἰς ἐκ- 22
κλήσιαν, τυραννεῖς o) τῶν πλουσίων· οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ
ὑποπτήσουσιν, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονται σε. λουτρὰ μὲν
γὰρ ὡς ἔχεις p) καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα διαρ-
κῇ ἅπαντα, ἱκεῖνοι πονοῦσι *). οὐ δὲ ἔξεταστὴς καὶ δοκι-
μωτὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγον μεταδιδούς
ἐνίστα· κἄν σοι δοκῇ, κατεχυλᾶξῃς q) αὐτῶν ἀφθόνους
τευς λίθους, ἣ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· οὔτε δὲ r)
συκοφάντην δίδας αὐτὸς s), οὔτε ληστὴν, μὴ ὑφέλῃται τὸ
χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἣ διορύξας t) τὸν τοῖχον,
οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἣ ἀπαιτῶν, ἣ τοῖς κα-

m) τε] δὲ legi iubet *Bel.* inscite. u) ὦν] εἰς ὦν *Idem* vult, provocans ad Saturna. c. 2. Imo vero ad hanc vocis εἰς el-
lipsin provocare potuit *Struvius* Lectt. *Lucian.* p. 213. quum
Somn. s. Vit. c. 9. cum duobus Codd. pro τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ
δήμου εἰς, αὐτὶ etc. legi voluit τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, εἰς
αὐτὶ etc. quamquam illic equidem in εἰς αὐτὶ offenderim. Quod
autem εἰς in locis quibusdam ponitur, ideo non necesse est in
omnibus idem fieri; quod perperam *Belinus* credidisse videtur.
Vid. *L. Bos.* Ellipss. p. 137. *Schäf.* o) τυραννεῖς] τυραν-
νήσεις 2955. 3011. *Gorl.* τυραννεῖς 1428. unde *Bel.* vult τυραν-
νείεις, saltem contra *Luciani* usum, qui semper forma τυραν-
νῆν utitur. p) ὡς ἔχεις] „Neque hoc habet *Fl.*“ *) πονοῦ-
σι] παρασκευάζουσι 1428. glossema, iudice *Belino*. q) κατε-
χυλᾶξῃς] „κατεχυλᾶξῃς male *Fl.*“ r) οὔτε δὲ] „οὔδὲ
Fl.“ s) αὐτὸς] abest ab *Gorl.* t) διορύξας] „Sic *Par.*
Ὀοῦξας cett.“ *Διορύξας* etiam Codd. Parr. habere, colligas e
Belini silentio. Certe διορύσσειν τὸν τοῖχον de furibus solennem
esse phrasin, non δρύσσειν, satis constat. Vid. modo *Schleus-*
ner. Lex. N. T. s. διορύσσειν. Infra ὑπορύσσειν eodem signifi-
catu c. 2).

rator sacrificium celebrat.
In pace rursus tu quidem,
de plebe unus, in concio-
nem ascendens tyrannidem
exerces in divites: at illi
horrent, et metuunt, et
placant te divisionibus. Bal-
nea enim ut habeas, et cer-
tamina, et spectacula, et
reliqua, quantum satis est,
elaborant illi omnia: tu ve-
ro exactor atque censor

acerbus, tanquam dominus,
ne sermonem quidem inter-
dum illis impertis. Et cum
tibi videtur, grandine illos
lapidum obruis, aut bona
illorum publicas. Neque
vero calumniatorem ipse
metuis, neque latronem, ne
aurum tibi, vel lorica do-
mus superata, vel pariete
perfosso, surripiat: neque
molestias habes putandi ra-

- p. 735. ταράτεις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τοσαύτας υ)
φροντίδας μεριζόμενος x)· ἀλλὰ κρηπίδα συντελέσας, ἐπὶ
ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἀπαναστάς περὶ δέλην ὄψιαν,
p. 736. λουσάμενος, ᾗν δοκῇ, σαπίρδην τινα, ἣ μαινίδας, ἣ κρομ-
μύων z) κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν a);
ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ 'προςφιλοσοφῶν.
23 "Ὡστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρῃωσαι τὸ σῶμα, καὶ
διακατερεῖς πρὸς τὸ κρῦος. οἱ πόνοι γάρ σε παραθήγον-
τες b) οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς
τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχον εἶναι. ἀμέλει οὐδέν c) σοι
τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει· ἀλλ' ἦν ποτε
κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας
αὐτῷ d) ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσι-

υ) τοσαύτας] „Sic Par. cum P. et L. Tūs Edd. ceu. et G.“
x) μεριζόμενος] „λογιζόμενος Edd. Restituta lectio est in
G. L. P. et marg. A. 1. W.“ γ) ἀπαναστάς] Sic Gorl. 1428.
2955. 3011. Bel. Schm. pro vulg. ἐπαναστάς. z) κρομμύων]
„κρομμύων Fl.“ a) σαυτὸν] σαυτὸν 2955. 3011. b) παρα-
θήγοντες] „καταθίζοντες Fl. et marg. A. 1.“ Sic etiam
1428. probante Belino sine justa causa. c) οὐδέν] „ἀμέλει
P. et marg. A. 1. W. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat.“
idque recte: nam pro ἀμέλει etiam Necyom. c. 15. in nonnul-
lis libris legitur ἄστε. et h. l. Codd. Gorl. 2955. 3011. pro
ὥστε habent ἀμέλει. quos, monente Belino, recte secutus est
Schmiederus. d) αὐτῷ] Sic optime Reitz. nescio unde, et
recentt. Adw A. 1. 2. B. 1. 3. quam lectionem secutus Eras-
mus vertit: paulo negotio eam (febriculam) medicatus; pejus
Belinus: tu la supportes quelque temps. Vere Wielandius,
praeunte Gesnero: du brauchst keinen andern Arzt als dich

tiones, aut debita repeten-
di, aut cum scelestis dispen-
satoribus conflictandi, nec
inter tot curas distraheris:
sed perfecta crepida, septem
obolorum mercedem habens,
circa seram vesperam sur-
gens, et lotus, si videtur,
saperda aliqua emta, aut
maenis aliquot, aut paucis
ceparum capitibus, ipse te
exhilaras, canens saepe, et
cum optima illa paupertate
philosophatus. Itaque his

de caussis bene vales, et ro-
busto es corpore, et frigo-
ris patiens. Labores enim
acuunt te, et adversarum
non contemnendum reddunt
contra ea, quae invicta aliis
videntur. Crede mihi, nul-
lus tibi de difficilibus istis
morbis insidiatur. Sed si
quando levis te febricula
invadat, pauxillo interjecto
tempore, tuo solius mini-
sterio usus, statim iterum
depulso per incediam morbo

τία ε)· ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σε· ψυχροῦ τε ὄρων ἔμ- P. 736.
φορούμενον, καὶ μακρὰ f) οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἱατρικαῖς
περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας, ἀθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ
ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ
υἰέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δεικνῶν ἀπό-
γονα g). τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, ἐπι- P. 737.
πολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάζαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰ-
δότες h) ὅτι κηρῷ ἤρμωστο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν
ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἔμ-
πεσάντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα
μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι
ἐνίστε τῇ ἄλμῃ τὰν κηρὸν i), ὡς τὸ πολὺ οὕτως ἀσφαλῶς
διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπεικέῃς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε k) ἄλλων, ὧ Μίκυλλε, τὰς

selbst. Ἀπὸ de secunda persona, ut Henmot. c. 78. ubi vid.
not. in Varr. Lectt. Tom. IV. p. 109. sq. e) τῇ ἀστειᾳ]
„τὴν ἄσιν male P.“ Sic etiam Gorl. sed τὴν ἄσιν 3011. f)
μακρὰ] „Sic P. Μακρὰν editi.“ g) ἀπόγονα] „αὐταὶ γὰρ—
ἀπογοναὶ 1428. h) εἰδότας] εἰδοῖσι 1428. i) ὥστε νοτίζε-
σθαι—τὸν κηρὸν] absunt a Gorl. credo, quod librarius
imprudenter ab uno ὡς ad alterum transiuerat. Pro ἄλμῃ
autem, quod vitium recentt. e Reitz. acceperant, scripsi, ut
vides. k) γε] abest ab Gorl.

exsilis. Nempe e vestigio ille
fugit, te metuens, cum videt
te frigidam ad satietatem bi-
bere, et plorare jubere me-
dicos illos circuitus. Ve-
rum isti per intemperan-
tiam suam miseri quid ma-
lorum non habent, poda-
gras, tabes, et pulmonis
inflammationes, et hydro-
pes? haec enim sumtuosa-
rum illarum coenarum su-
boles. Itaque alii illorum
Icari instar cum multum se
sustulere, et appropinqua-
runt ad solem, ignari, cera

sibi compactum esse illud
alarum remigium, ma-
guum nonnunquam strepi-
tum, praecipites in mare
delapsi, excitant. Qui vero
Daedali instar non nimis
alta neque sublimia petunt,
sed vicina terrae, ut ma-
rina adspargatur nonnun-
quam cera, illi fere secure
transvolant.

Mic. Aequos nempe et
prudentes viros dicis.

Gall. Verum caeterorum
naufragia turpia sane videas,

p. 737. ναυαγίας 1) πάνυ αἰσχροῦς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος περι-
τετελιμένος m) τὰ περὰ, γέλωτα παρέχη n) Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν ο), ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς p) τῆς
τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκη q), μετὰ τηλι-
καύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων r).

24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτροῦν, σὺ δὲ ὅποτε βασιλεὺς
ἦσθα, (φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι s) ποίου τινός t) ἐπειρά-
θης ἐκείνου τοῦ βίου; ἤπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κε-
p. 738. φάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΛΑΕΚ. Μὴ δὲ u) ἀναμνήσης με, ὦ Μικυλλε· οὕτω
τριεθλίος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνθον δὲ μυρίαὶ ἀνίας ξυνών x).

1) τὰς ναυαγίας] „τὰ ναύγια marg. A. 1.“ m) περιτε-
τελιμένος] „παρτετελιμένος Fl. Vulgato favet Th. Mag.“
Illud habet etiam 1428. quod praetulerunt Bel. et Schm. At
cf. γύπα τινὰ περιτετελιμένον τοῦ πώγωνος τὰ περὰ sine lectio-
nis varietate. De Merc. Cond. c. 33. Tom. III, p. 272. u)
παρέχη] παρήκει 1428. ο) τὴν πυρὰν] τὸ πῦρ id. p) κα-
ταλυθεὶς] „καταδυθεὶς Par. καταδύσης τῆς τυρανν. ἐν Κορ.
γραμματιστὴς διδάσκει G. καταδύσης tantum marg. A. 1. Γραμ-
ματιστὴς βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faci-
ciens.“ Gorl. καταδύσης τ. τυρ. ἐν K. γραμματιστὴς βλέπεται.
quae duo postrema etiam 3011. habet. Nihil videtur mutan-
dum. Insolentior quidem formula καταλυθῆναι τῆς τυραννίδος
occurrit etiam Xenoph. Cyrop. VIII, 5, 24. Weisk. q) δι-
δάσκη] διδάσκει 1428. r) ἀναγκάζων] „διδάσκων G. et
marg. A. 1.“ cum 3011. s) βασιλεῦσαι] ποτε addunt 2955.
3011. Bel. Schm. t) τινός] „πότε P.“ Au G.? cf. not. not.
2955. τότε 3011. Gorl. Bel. Schm. u) μὴ δὲ] „μηδὲ Par.“
x) ξυνών] Sic Schm. e 3011. pro συνών.

cum evulsis Croesus alis lu-
dibrium Persis praebeat suo
in rogam adscensu; aut ex-
stineta tyrannide Dionysius
Corymbi doceat literas, ac
post tantum imperium syl-
labas colligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu
cum rex esses, (nam reg-
nasse etiam te dicis) qua-
lem illam expertus es vi-

tam? Ecquid ex omni parte
beatus fuisti, cum, caput
quod est bonorum omnium,
haberes?

Gall. Noli me admonere,
Micylle, adeo ter infelix
tum eram, qui, cum exter-
nis omnibus, quod modo di-
cebas, beatus undique vide-
rer, innumerabilibus intus
conflictarer miseriis.

MIK. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ γ) p. 738.
πιστὰ φής.

ΔΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ᾧ Μικυλλε, παμφόρου τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μέλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας z), ποταμοῖς τε ναυσιπύροις καταρρέομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλή καὶ ἵππος συγκαροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλήθος ἀνὰριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγοῖδια πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν a) ἐξωγκωμένη· ὥστε, ὅποτε b) προῖοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνεθεον ὀψόμενοι με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ p. 739.
τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑώρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἑφιστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας c), τοὺς ἐπομένους g)· ἐγὼ δὲ εἰδώς, ὅποσα με ἦνία καὶ

γ) πάνυ] „πάντη P. et marg. A. 1. W.“ Sic etiam 3011. et Gorl. non admodum probabiliter. z) ἀξίας] ἀξίας Gorl. a) πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν] ἐς ὑπερβολὴν πᾶσα 2955. b) ὅποτε] εἰ ποτε scribi jubet Becl. solecismi vitandi causa, quem tamen, ut debuit, intactum reliquit in ὅποτε ἐςοιμι Diall. Morit. VI, 4. saepius tamen non ita reliquit. c) προπέμποντας] „προπιμποντας G.“ et Gorl. d) ἐπομένους] „ἐπομένους J. male.“ et A. 2.

Mic. Quibusnam illis? mira enim dicis et vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, et ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, et portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatus, satellitum non parvum, triremes, et

pecuniarum vis innumera-bilis, auri caelati plurimum, et aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, et Deum se quendam videre arbitrari, et alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, tectis consensens, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot

p. 739. ὁστρεφεν, ἐκείνοις μὲν e) τῆς ἀγνοίας f) συνεγίνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἡλέουν, ὁμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις g) Κολοσσοῖς, οἷους ἦ h) Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν i). ἐκείνων k) γὰρ ἕκαστος, ἐκτοθεν μὲν Ποσειδῶν τις l) ἡ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χρυσοῦ m) καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, περαυνόν, ἡ ἀστραπήν, ἡ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἐνδοθεν n), ὄψει μοχλοῦς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπαῆς πεπερονημένους o), καὶ κορμούς καὶ σφήνας, καὶ πίτταν p) ὑπόπηλον q), καὶ πολλήν τινα τοιαύτην r) ἀμορφίαν ὑποκουροῦσαν· ἔω λέγειν μυῶν s) πλήθος, ἡ μυγαλῶν t) ἐμ-

e) ἐκείνοις μὲν] „ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς Par. Sed τούτοις non habent cett. quare id sustuli. f) ἀγνοίας] ἀνοίας 1428. g) ἐκείνοις] τούτοις Gorl. vera forsau lectio. h) οἷους ἦ] οἷους ὁ Pl. Oὗς ἦ J. Vulgatum exhibent Par. H. B. S. etc.“ Cum Pl. facit 1428. i) ἐποίησεν] ἐποίησαν 2955. 3011. Gorl. k) ἐκείνων] κῆκείνων Schm. e Gorl. At hoc καὶ habes in fine cap. τοιοῦτὸν τι καὶ βασιλεὺς ἴσθιν. l) ἐκτοθεν μὲν Ποσειδῶν τις] Sic optime Gorl. Olim legebatur in Edd. τὰ ἐκτὸς ὁ μὲν Ποσ. sine τις. Vid. Adnot. m) χρυσοῦ] „ἐκ χρυσοῦ G. P. Par. Cett. omittunt ἐκ.“ Inserunt etiam 2955. et 3011. in quo posterior etiam legitur χρυσοῦ. Ἐκ χρυσοῦ itaque dedit Schm. monente Belino. Post χρυσοῦ e conj. Guyet. temere te inseruerant Reitz. et recenti. quamquam Schm. uncinis inclusum. Vid. Adnot. n) τὰ ἐνδοθεν] τὰ γ' ἴδον 2955. 3011. Gorl. o) πεπερονημένους] πεπερον. B. 1. 3. διαπεπερον. Gorl. πεπερον. 1428. unde Bel. conj. πεπαρμένους. p) πίτταν] „πίτταν male Par.“ q) ὑπόπηλον] „καὶ πηλόν] καὶ πῆλον Par. G. P. unde facile πηλόν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male.“ Imo vere, ut videtur. Cf. Adnot. r) πολλήν τινα τοιαύτην] Sic tacite Schm. monente Bel. e 2955. et 3011. pro vulg. τοιαύτην τινὰ πολλήν. s) μυῶν] „μυῶν Edd. priores.“ t) μυγαλῶν] μυγαλέων 1428. μεγαλῶν B. 5.

me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantia, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus quis est, aut Jupiter pulcherrimus uudique, ex auro elaboratus aut ebo-

re, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vinctes quosdam videas et paxillos, et clavos per interiora adactos, et stipites quosdam et cuneos, et picem luto mixtam, et multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mustelarum, qui

πολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε τοιοῦτόν τι καὶ βασιλείᾳ p. 740.
ἔστιν.

MIK. Οὐδέπω u) ἔφηθα τὸν πηλὸν x), καὶ τοὺς 25
γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινες (εἶεν) γ) τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ
τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις z) ἔστιν. ὡς τό
γε a) ἐξελκύειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα,
καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ὅσκειν οὕτως b) Κολοσ-
σιαίῳ c) παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι d) καὶ τοῦτο. σὺ
δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φό-
βους, καὶ τὰ δειμάτα e), καὶ ὑποψίας f), καὶ μῖσος τὸ
παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα,
ὑπνον τε g) ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κῆκῆινον, καὶ ταραχῆς με-
στά ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ
πονηρὰς, ἣ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας,

u) Οὐδέπω] οὐδέποτε 1428. Deinceps ἔφης 3011. x) πηλὸν]
πηλὸν B. 1. γ) εἶεν] abss. a Gorl. et 3011. et ejecit, *Belino*
jubente, *Schm.* z) ἥ τις] ἢ τις Gorl. a) τό γε] τῷ γε prave
2955. b) οὕτως] „οὕτως marg. A. 1.“ ὁῦτως jubet *Guyet.*
c) Κολοσσιαίῳ] „Sic Edd. excerpta J. et V. 2. quae *Kolos-
siaiῳ*“ d) τι] τοι 2955. e) δειμάτα] „δήγματα] Sic Edd.
excerpta J. et V. 2. quae *δειγματα*. In Cod. P. *δίματα*. marg.
A. 1. *δειμάτα*“ Et sic recte 1428, 2955. 3011. Gorl. *Bel.*
Schm. in hac tamen *δειγματα* vitio operarum. f) ὑποψίας]
τίς ὑπ. 1428. quod *Schm.* jussu *Belini* sine idonea causa re-
cepit. g) τε] τὸ 1428.

civitatem sibi in illis non-
nunquam constituere. Tale
quid etiam regnum est.

Mic. Nondum dixisti lu-
tum, et paxillos, et vectes,
qui sint imperii, nec mul-
tam illam, quae sit, defor-
mitatem. Nam illud invehi
in publico, conspici, tot
hominibus imperare, et nu-
minis instar adorari, sic sa-
tis simile est Colossaeo
exemplo: excellentissimum
enim quiddam etiam hoc.

Tu vero jam interiora quo-
que hujus Colossi dicito.

Gall. Quid primum tibi
dicam, Micylle? metus, et
terrores, et suspiciones, et
odium a familiaribus, et in-
sidias; ac propter ista som-
ni parum, idque ipsum non
profundum et placidum, et
plena terroris insomnia, et
cogitationis multiplicis; et
spes semper malas: an oc-
cupationem nimiam, et agen-
di respondendique necessi-

p. 740. καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι τιнос ἡδέος ἐγγίγνεται h), ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἀπάντων μόνον διασκοπεῖσθαι i), καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

p. 741. Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα k), —

Hom. Ἰππος ἔχει γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ἑρμύινοντα.

II. X. 3. καὶ ταῦτα, ὀγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. l) λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν ὁ υἱὸς m) κωφὸς ὢν τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρακουσίῳν καινολογούμενος καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκῳ Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος ἄλλὰ καὶ κἄτινα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνῶν, καὶ παλλακὶς ἄλλῃ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι n), καὶ οὐ ἡ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον, ὑφορᾶσθαι διὰ τοὺς φιλιότατους μάλιστα, καὶ ο) ἐκείνῳ αἰεὶ τί δεινὸν ἦξειν

b) ἐγγίγνεται] ἐγγίγνεται 1428. 3011. i) διασκοπεῖσθαι] Sic 2955. 3011. Gori. pro vulg. διασκοπεῖν. k) Ἀγαμέμνονα] ποίμνα λαῶν ex Hom. addi voluit Guyet. minus recte iudicans. l) ἀπάντων] „πάντων Fl.“ m) ὁ υἱὸς] Articulum, qui vulgo adest, praefixit, probante Belino, Schm. e Gori. 2955. et 3011. Quamquam absens non desideratur. n) λεγόμενοι] „διαλεγόμενοι. marg. A. 1.“ Nisi forte haec varia lectio ad sequens διαψιθυρίζοντες pertinet. o) καὶ ξ] Sic A. 1. 2.

tatem, et iudicia, et expeditiones, et imperia, et conventiones, et rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, et innumerabiles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volentem pectore multa,
idque stertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Persam Clearchus in Cyri

gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, et Perdickam Ptolemaeus, et Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, si amasius coactus praebat, et alio gaudeat pellex, et si defecturi dicantur quidam, et duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, et ab illis semper aliquid

ἐλπίζειν. ἐγὼ μὲν οὖν ρ) ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανον ἐκ φαρ- ρ. 711.
μάκων, ὃ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλος q)
ἴσως ὁμοϊότητος θάνατος r) κατέλαβεν.

MIK. Ἀπαγε· δεινὰ ταῦτα γῆς, ὧ ἀλεκτρυών. ἔμοι 26
γούν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκαυφότα, ἢ πλ- ρ. 742.
νεῖν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κωνίῳ καὶ ἀκονίῳ συνανακρα-
θεῖσαν s) φιλοτησίαν· ὃ δὲ ε) κίνδυνος ἔμοι μὲν, εἰ παρο-
λισθοῖ τὸ σμίλλον, καὶ αἰμάριοι τῆς τομῆς πῆς ἐπ' εὐθὺ,
ὀλίγον τι αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα u)· οἱ δὲ, ὡς
φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα, μυρίοις κακοῖς
ξυνόντες x). εἰτ' ἐπειδὴν πείσασιν, ὅμοιοι μάλιστα παι-
νόνται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι γ),
τίως μὲν Κίκροπος δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
λέφους, διαδήματα z) ἔχοντας, καὶ ἑῖφ' ἐλεφαντόκωπα,
καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσοπάστον. ἦν δὲ, ρ. 743.

Schm. In reliquis κῆξ cum accentu. ρ) ἐγὼ μὲν οὖν] Sic FL 1428. et hinc Schm. et mox ἀπέθανον pro vulg. ὃ μὲν οὖν ἀπέθανεν. q) ἄλλος] Sic Schm. e L. et FL. pro vulg. ἄλλον. r) ὁμοϊότητος θάνατος] ὁμοιος πρῶτος (sic) θανάτου 3011. cum Gorl. nbi tamen plane τρόπος. s) συνανακραθεῖσαν] συνανακρηθεῖσαν B. 3. t) δὲ] γούν Gorl. u) ὀλ(γόν τι αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα] Sic Gorl. 2955. et 3011. quos, auctore Belino, recte secutus est Schm. In Edd. vulgo legitur τοῦ δακτύλου. sed in G. αἰμάξαι τοῖς δακτύλοις ἐντ. ὀλ. τι. x) ξυνόντες] Schm. e 3011. pro συνόντες. γ) ἔστι] ἔνιστι 2955. z) διαδήματα] Sic Bel. et Schm. e 2955. et 3011. pro vulg. διαδήματ', quod exitum facit hexametri, merito Belino improbatum.

venturum mali metuere. Nam ego a filii mei veneno mortuus sum, hic et ipse a suo amasio; alterum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristia sunt, quae dicis, gallo. Mihi ergo multo securius est inclinato corpore scindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta et aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scalprum, et a recta

incisione aberret, cruentare vulnuscule digitos: at illi, ut narras, mortíferas epulantur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum sunt, aut Sisyphei, aut Telephi, diademata habere et gladios eburneis capulis, et jubam fluctuantem, et chlamydem

p. 713. οἷα πολλὰ γίνεσθαι, κενεμβατήσας α) τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει β) τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνουμένων, ὡς γ) τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν κοθόρων δ) τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδοῦ. ὁρᾷς, ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ε) ἦδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρονῶν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ᾤφθη οὕσα· ἵππος δὲ, ἡ κύων, ἡ ἰχθὺς, ἡ βάρβαρος ὅποιε ς) γένοιτο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν;

p. 744. **ΑΛΕΚ.** Μακρὸν τοῦτον γ) ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ 27 οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τό γε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξε μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις

α) κενεμβατήσας] Sic Schol. G. Gorl. 2955. 3011. *Wiel. Bel. Schm.* pro vulg. προσκρούσας. β) παρέχει] „Sic Edd. excerpta *FL* quae παρῆχε. Παρέχους.“ Cum *FL* facit 1228. γ) ὡς] „omisit *FL*“ et 2955. ubi mox φαίνεται, quae est attenti lectoris, vel ipsius librarii, correctio habenda. δ) κοθόρων] Sic P. Gorl. 3011. In Edd. prioribus omnibus est ἑμβάδων, pro quo *Reitz.* non male quidem, neque tamen vere, credo, coniecerat ἑμβάτων. Vid. Adnot. ε) ἐδίδαξας] „ἐδίδαξα 3011. et Gorl. ς) ὅποιε] „ὅτε P.“ *L'ἔποτε conj. Bel.* solita ineptia. γ) τοῦτον] „Ita dedi ex L. *Par.* Τοιοῦτον Edd. vulgo.“

auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, et cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse panniculos miseros, et cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides, quomodo jam me quo-

que similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus et necessitatibus

συμμετρημένος h)· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συνοφάντην βᾶ- p.744.
τραχον, ἢ σοφιστήν ποιοῖον, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα i), ἢ
κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπηγεύεσθε k)
οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

MIK. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως l), ὃ ἀλεκτρυόν. ἐγὼ δέ, 28
ὃ γε m) πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λέγειν. οὐδέ-
πω n) δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παιδων
εἶχον, πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι o) καὶ τούνυπιον ἐτι
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσοῖον· καὶ
μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι
ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

AAEK. Ἐγὼ σέ ἰᾶσομαι, ὃ Μικυλλε, καὶ ἐπειπερ
ἐτι νῦν ἔστιν, ἔξαναστὰς p) ἔπου μοι· ἀπάξω γὰρ σε p.745.
παρ' q) αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων
πλουσίων οἰκίαν, ὡς ἴδοις r), οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἔστι.

h) συμμετρημένος] Sic plane G. Gorl. 3011. συμμετρ. 2955.
μμετρημ. Fl. sed ἱμμετρημ. reliquae vet. Reitz. et Bip.
Sed Bel. et Schm. ut nos. i) ὀψοποιὸν κώνωπα] ὑψιπέ-
την κων 1428. k) ἐπιτηδεύετε] „ἐννοεῖτε marg. A. 1.“ et
Gorl. l) ἴσως] ἴσθι 1428. ἀληθῆ ἴσως ταῦτα 3011. m) ὃ γε]
„ὃ Fl.“ et Gorl. n) λέγειν. οὐδέπω] εἰπὼν. οὐ Gorl. o)
μοι] „μήν Fl.“ p) ἔξαναστὰς] ἀναστὰς 2955. q) παρ']
Sic Schm. e Gorl. 1428. 2955. et 3011. „pro vulg. πρὸς. r)
ἴδοις] ἴδης Gorl. At cf. supra c. 11. Varr. Lecul. X.)

metiretur. Publicanum vero
equum, aut calumniatorem
ranam, aut Sophistam gra-
culum, aut coquum culi-
cem, aut cinaedum gal-
lum, aut reliqua, quibus
vos studetis, in illis non
videas.

Mic. Vera haec forte,
galle. Ego vero quomodo
affectus sim, dicere apud te
non erubesco. Nondum
possum dediscere cupidita-
tem, quam habui a pueris,

ditescendi. Verum mihi et
insomnium adhuc stat ante
oculos, aurum ostendens,
et maxime de execrabili
illo Simone angor, qui in
tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle,
sanabo. Et, quando adhuc
nox est, surge, sequere me.
Abducam enim te ad ipsum
illum Simonem, et in alio-
rum divitum domos, ut vi-
deas, qualis sit illorum con-
ditio.

P. 745.

MIK. Πῶς τοῦτο, κελεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ ε) τοιχωρυχτῆν γε σὺ με ἀναγκάσεις ι);

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὐπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο υ), ἦν τις τὸ οὐραῖον πτερόν τοῦ μήμιστον, ὃ δι' ἀπαλόγητα ἐπικαμπές ἐστι χ)...

MIK. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα.

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτερ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας γ) παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι ζ), ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾷν τὰ πάντα α), οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

MIK. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρων, καὶ σὺ γόης ὢν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχης, ὥπτε τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετεννεγμένα^α μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὃ δὲ αὐθις περιτρώζεται ἀποτείνων δ) τὰ κατ' εὐρύματα.

α) εἰ μὴ καὶ] „restitut. ex L. P. (et G.) καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχτῆν γε σὺ με Ms. Gr. καὶ μὴν Marcil.“ El μὴ τ. γε σὺ με 2955. 3011. Sic Schm. sed addito. καὶ post μὴ, quod debebat: nam Reitzius et Bip. omiserant cum Edd. vet. γε σὺ. In B. 3. notabilis est lectio μὴ καὶ interrogative. ι) ἀναγκάσεις] Sic P. G. 2955. 3011. Schm. pro vulg. συναναγκάσεις. υ) τοῦτο] abest a Gorl. χ) ἐστι] μοι addunt 2955. et 3011. ex sequente nominis M. notatione ortam. γ) ἀποσπάσας] „ἀποσπάσαι marg. A. 1.“ Sic etiam Codd. Parr. et Gorl. in quibus et mox καὶ ἔχη, in Gorl. vero καὶ ἔχει. Belinus conj. ἀποσπᾷσαντι, contra apertam auctoris mentem. ζ) βούλωμαι] Sic Bip. et Schm. cum A. 1. 2. Salm. et Cod. 3011. Male Reitz. B. 1. 3. βούλωμαι. α) τὰ πάντα] ἅπαντα Gorl. β) ἀποτείνων] „ἀποκλίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποκλινὼν Gracv

Mic. Quomodo hoc, claudis januis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cujus sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollietiem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales.

Gall. Dextram igitur si cui ego avulsam habendam praebeam, quamdiu vo-

lucro, ille aperire januam unamquamque potest, et videre, non visus ipse, omnia. **Mic.** Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτόν τι c) ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτόν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου d). ἀπώμεν δ' ὅμως· ἀφ' ἐξομας e) γὰρ τοῦ χρυσίου, ἦν δύναμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον f), ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον· τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας g).

ΜΙΚ. Ασφαλέστερον οὕτως h), ὦ ἀλεκτρυνόν, καὶ σοὶ ἦτιον ἄμορπον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χαλεμούς διαθάρουν τῆς οὐρᾶς μέρους i).

ΑΛΕΚ. Εἴεν· παρὰ k) τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἥ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐ μένου, ἀλλὰ παρὰ l) τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ διουλλάβου τετρασύλλαβος ἦδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ.

* Γνοπινῶν vel ὑπὸ πίσης Pell. * Γποτίων volebat Solanus. " Ἀποτίων 2955. quod mireris placuisse cuicumque; ut placuit Belino. Ortum autem hoc e genuina lectione ἀποτίων, quam coniecerant Guyet. et Gesner. et vere exhibent Codd. 1428. 311. Gort. et hinc receperunt Bip. et Schm. c) ἦν τοιοῦτόν τι] ἦν τι τοιοῦτο 2955. ἦν τινα τοιοῦτον 3011. probatum mirifice Belino. d) τοῦ τοιούτου] desunt in 1428. e) ἀφ' ἐξομας] ἀφ' ἐξομας 255. f) ἀπότιλον] ἀπότιλλον 2955. 1428. g) ἀπέτιλας] ἀπέτιλλας iidem. h) οὕτως] οὕτως B. 1. i) θατέρου τ. οὐρ. μέρους] Sic Pl. et 1428. Vulgo erat θατέρου τ. οὐρ. μέρος. k) παρὰ] Vulg. ἐν. Sed παρὰ Pl. unde feci παρὰ. Paullo post eadem praepositiones permutatae, ut saepe. l) παρὰ] „restit. ex Pl. et V. 2. παρὰ cett. Ἐπὶ S."

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinere enim auro, si potero.

Gall. Evellere prius, Mi-

cyllē, pennam. Quid hoc? evellisti ambas.

Mic. Sic tutius est, galle, et tibi minus deforme fuerit, ne claudiceas alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum?

Mic. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat.

p. 746. Καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

p. 747. ΛΑΕΚ. Ἐπίθεις τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλειθρον m).

MIK. Ἰδοὺ δὴ· ὦ Ἡράκλεις, ἀναπεντάσται n) ὡς περ ὑπὸ κλειδί o) ἡ θύρα.

ΛΑΕΚ. Ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν· ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

MIK. Ὁρῶ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε p) καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ οἰχρὸς δ' ἔστιν, οὐκ οἶδ' ὀπόθεν q), ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκηκεν ὅλος, ἐκτετηκώς ὑπὸ φροντίδων δηλαδὴ· οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγγο.

ΛΑΕΚ. Ἄκουσον, ἄ r) φησιν· εἴση γὰρ, ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκείνα πᾶν ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίῃ κατορώμενται, καὶ οὐδεὶς ὅλως s) εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι t), Σωσύλος ὁ ἱππο-

m) κλειθρον] „Sic esse in J. V. 2. Fr. B. 2. et S. notat Solanus. Sed et est in H. Fl. etc. recte.“ n) ἀναπεντάσται] „ἀνατέτραται marg. A. 1. et Fl. male.“ Ἀναπεντάσται 2955 in quo latet ἀναπένται, qua forma fere uisitur Noster, ut Nigr. 4. Tim. 19. De Domo 3. De vulgata forma vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 582. o) ὑπὸ κλειδί] Praepositionem in prioribus omissam restitui e 1428. Cf. Timon. c. 13. p) γε] „Sic Fl. Fr. Ald. B. 1. H. Par. S. Te J. cum V. 2.“ Sic etiam 2955. 3011. Bel. Schm. inapte. q) ὀπόθεν] „ὅθεν marg. A. 1. W.“ nec non 2955. et 3011. r) ἄ] „ὁ Fl.“ s) ὅλως] „ἄλλος non male Fl.“ Sic etiam 1428. 2955. Bel. Schm. ὅλος B. 3. t) εἶδε, οἶμαι] „Sic G. P. et marg. A. 1. Οἶμαι abest in Edd.“

Et sane adsumus ad jannam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad seram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi janua.

Gall. Praecede porro, viden illum vigilantem et subducentem rationes?

Mic. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem et sitientem lucernam. Est

autem pallidus, nescio unde, galle, et totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare

κόμος ὑπὸ τῇ φάτῃ κατακρύπτοντά με· ὄλος u) γοῦν περὶ p.747.
 τὸν ἱππῶνά x) ἔστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως γ), οὐδὲ
 φιλόπονος ὢν z). εἰκὸς δὲ διηρησάσθαι a) πολλῶ πλείω τού-
 των. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν b)
 ὠψωνήκεν ἔχθεις c); ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἔω- p.748.
 νῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ
 κακοδαίμονος d). ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι
 ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδιμ γοῦν, μή τις ὑπορούξας
 τὸν τοίχον, ὑφέληται αὐτά e). πολλοὶ φθοροῦσι, καὶ ἐπι-
 βουλευούσι μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μικυλλος.

MIK. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγώ, καὶ τὰ τρίβλια
 ὑπὸ μάλης f) ἄπειμι ἔχων g).

- u) ὄλος] Sic plane 3011. "Ὁς e compendio ortam Fl. et 2955.
 "Ὄλος P. et Edd. omnes priores. Cl. ἔλη οὖσα ἐν αὐτῷ Diall.
 Deor. XII, 2. x) ἱππῶνά] „Ἰππῶνά Fl. et 2. minuscule. Ceu.
 I. uncials, ac si nomen Viri esset, et sine accentu in medio.
 „Ἰππῶν L.“ et sic 1428. γ) ἄλλως] „Delevi cum Solano il-
 lud τε (τ' scil. vulgo additum. Lehm.) etsi erat in omnibus
 Edd.“ z) ὢν] ἐστὶ 1428. a) διηρησάσθαι] διηρησάσθαι in
 prioribus. b) τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν] τάριχος — μέγα
 2955. ταρίχους — μεγάλους 3011. Gorl. c) ὠψωνήκεν ἔχθεις]
 „ὠψωνήκεναι χθὼς ἐλέγετο marg. A. 1.“ „ὠψωνήκεναι ἔχθεις ἐλέ-
 γετο, ἢ τῇ γυναικὶ πέντε δραχμῶν ὅλως 2955. 3011. d) τὰ-
 μὰ — κακοδαίμονος] Sic lecta verba: οὗτοι σπαθῶσι τὰμὰ
 τοῦ κακοδαίμονος. Comici esse senarium notat Valcken. Cal-
 lim. Elegg. fragm. p. 159. e) αὐτά] Sic Schm. monente
 Belino, e Gorl. 2955. et 3011. pro vulg. ταῦτα. f) ὑπὸ μά-
 λης] „ὑπομάλης P.“ g) ἄπειμι ἔχων] „ἔχω J. H. Fl. E.
 etc. omisso ἄπειμι. Sed Par. habet quod edidi, item G. et P.“

sub praesepio. Semper enim
 nunc circa stabulum versa-
 tur [in stabulo occupatus
 est], qui alias omnino nec
 ejus curiosus, nec laboris
 est amans. Verisimile au-
 tem est, multo his plura
 esse direpta. Unde enim
 alias tantum sibi salsamen-
 tum obsonasset heri Tibius?
 dicebatur vero etiam inau-
 rem emisse contubernali

suae drachmis quinque. Om-
 nino mea infelicis isti per
 luxum disperdunt. Sed ne-
 que tot pocula in tuto mihi
 sunt reposita: metuo igitur,
 ne quis, perfosso pariete,
 ea subducat. Multi invi-
 dent mihi et insidiantur, et
 maxime Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Jupiter: tui
 nempe similis ego, et pa-
 tellas sub ala habens abeo.

p. 748. *ΑΛΕΚ.* Σιώπησον *h*), ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἄριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν *i*) φυλάττειν ἅπασαν *k*) περιέμι *l*) διυναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ *m*) τοιχωρύχῃ, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων *n*) γε ὧν τυγγάνεις, εὖ ἔχει. ἀρεθμήσω αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τι με πρῶν διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ, δηλαδὴ πολιορκουμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι *o*) πρὸς ἀπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

30 *ΑΛΕΚ.* Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτός λοιπόν ἐστιν.

p. 749. *ΜΙΚ.* Ὁ κακοδαίμων *p*), οἷον βιοῖ τὸν βλον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρυθς γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

h) σιώπησον] σιώπη Gorl. *i*) αὐτὸν] Sic recte Reitz. et recent. Olim legebatur αὐτόν. De ταυτόν pro ἱμαντόν vid. Catapl. 9. De Merc. Cond. 19. 30. ibique nou. *k*) ἅπασαν] ἅπαντα 2955. 3011. *l*) περιέμι] „περιελεύσομαι marg. A. 1.“ Sic etiam Gorl. e glossa. *m*) γε, ὦ] absunt a Gorl. *n*) κίων] κύων Gorl. *o*) καὶ ἐπιβουλεύομαι] non legitur in Fl.⁴ *p*) ὁ κακοδαίμων] ὁ κακοδαίμων 2955. et 3011. temere probatum Belino.

Gall. Tace, Micylle, ne adessee nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circum eo domum. Quis hic? Equidem te video, per fessor parietum, per Jovem... Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, et clanculum op-

pugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

Gall. Talistibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum paucillum adhuc noctis superest.

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser perco!

MIK. Οἷμαζε, καὶ διαγρύνει γ), καὶ ὁμοίως γίγνου ρ. 749.
τὸ χρώμα τῷ χρυσῷ, προστετηκώς αὐτῷ. ἡμεῖς δέ, εἰ δο-
κεῖ, παρὰ Γνώφωνα τὸν δανειστὴν ἴωμεν ρ) οὐ μακρὰν δὲ
καὶ οὗτος οἰκεῖ ἀνέφικται ε) αὕτη ἡμῶν ἡ θύρα.

ΛΑΕΚ. Ὅρῳς ἐπαγρυπνῶνται καὶ τοῦτον ι) ἐπὶ κ) 31
φοροῖδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ x) τοὺς δακτύλους,
ἤδη γ) κατέσκηκόντα, ὃν θεήσαι μετ' ὄλλον πάντα ταῦτα
καταλιπόντα z), σίλην, ἢ ἐμπύδα, ἢ κυνόμυια α) γενέσθαι;

MIK. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ
νῦν πολὺ τῆς σίλητος, ἢ ἐμπύδος ἄμεινον βιοῦντι· ὥς δὲ καὶ
οὗτος ἐπέτεκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπώμεν.

ΛΑΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ 32
γὰρ ἀνέφικται b) καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥς τε εἰς ἴωμεν.

MIK. Ἀπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμαῖ ἦν.

γ) διαγρύνει] „Sic Par. J. ei marg. A. 1. Ἀγρυπνεῖ Fl.
Ald. H. B. 1. Fr. 8.“ ρ) ἴωμεν] Sic pro ἴδωμεν edidi con-
sentientibus Codd. P. Gorl. 2955, 3011. in quibus etiam παρὰ
quod vulgo abest; ita tamen, ut in Parr. sit loco vocum εἰ δο-
κεῖ, in Gorl. vero παρὰ Γνώφ. εἰ δοκεῖ. De P. nihil notatum.
ε) ἀνέφικται] ἀνέφυγε Gorl. 2955, 3011. ι) τοῦτον] „αὐτόν
P. Nil mutat Fl.“ u: ἐπὶ] „Et hoc esse in Eddl. omnibus no-
tat Solanus.“ qui tamen ὑπὸ mallet, assentiente Reitzio. Vid.
Adnot. x) καὶ] κατὰ conj. Gesn. Pierson. ad Moer. p. 50.
Bel. et Elanor. Sched. crit. p. 16. Vid. Adnot. γ) ἤδη] quod
vulgo deerat, restitui e 3011 et Gorl. z) καταλιπόντα] Sic
J. 207a cum Codd. 3011. et Gorl. In reliquis omnibus λιπόντα.
α) κυνόμυιαν] „Sic Par. et P. Μύιαν cett. Eddl.“ b)
ἀνέφικται] ἀνέφυγε Gorl. ut supra.

Mic. Plora et vigila, et
similis quantum ad colorem
auro tuo evade, illi intabes-
cens. Nos vero, si vide-
tur, ad Gniphonem eamus
danistam: non procul au-
tem hic etiam habitat. Aper-
ta nobis janua.

Gall. Vides vigilantem et
hunc prae curis, computan-
tem usuras ad digitos, ari-
dum jam tabe, quem paul-
lo post oportebit, relictis
hisce omnibus, blattam,

aut culicem, aut muscam
fieri?

Mic. Video miserum et
dementem hominem, ne
nunc quidem blattæ aut cu-
lice melius viventem: quam
vero hic quoque totus pu-
tandis rationibus contabuit!
Ad alium abeamus.

Gall. Ad Encraten, si vide-
tur. Et ecce aperta et haec
est janua. Ingrediamur ergo.

Mic. Isthacc omnia paullo
ante mea erant.

p. 750. *ΑΛΕΚ.* Ἐτι γὰρ σὺ ὄνειροπολεῖς) τὸν πλοῦτον; ὅρῳς γούν d) τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου, πρᾶβῦ-την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὁρῶ, νῆ Δία, καταπυγούσῃν τινα, καὶ πα-σχητισμὸν, καὶ ἀσελγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι e) ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην f) καὶ αὐτήν.

33 *ΑΛΕΚ.* Τί οὖν γ); ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονο-μεῖν, ὦ Μικυλλε h), καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτροῦν· λιμῶ πρότερον ἀπο-λοιμην; ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι i). χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δαίπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοιγε πλοῦτός ἐστι k) μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν μὲν l), ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μικυλλε.

c) ὄνειροπολεῖς] „ὄνειρώττεις L. Ὀνειρόττεις marg. A. 1. W.“ Illud etiam in Gorl. et 3011. probante *Belino*. d) γούν] „Ita inveni in *Ald.* (1. et 2.) *Pl. Par.* H. B. 1. S. *Α* οὖν J. et P.“ e) ἐτέρωθι] *ἐτέρωθεν* 1428. f) μοιχευομένην] „omisit *Pl.*“ g) Τί οὖν] Interrogationis signo, vulgo neglecto, se- junxi haec a seqq. h) ὦ Μικυλλε] „Et hoc abest a *Pl.*“ i) πείσωμαι] „πίσωμαι *Pl.* In P. desunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι.“ et in Gorl. desunt. k) ἐστὶ] „ἐστο J. sola.“ l) μὲν] quod vulgo deest, restituit *Schm.* probante *Be- lino*, e Codd. Gorl. 2955. et 3011. licet in his Parr. alio or- dine: Ἀλλὰ νῦν μὲν γὰρ ἡμέρα etc. legatur.

Gall. Adhuc enim divi- tias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo servo... hominem senem?

Mic. Video, ita me Ju- piter, paedicationem, et morbum pathicum, et libi- dinem non humanam: ux- orem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ip- sam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri,

Micylle, et omnia habere Eucratis?

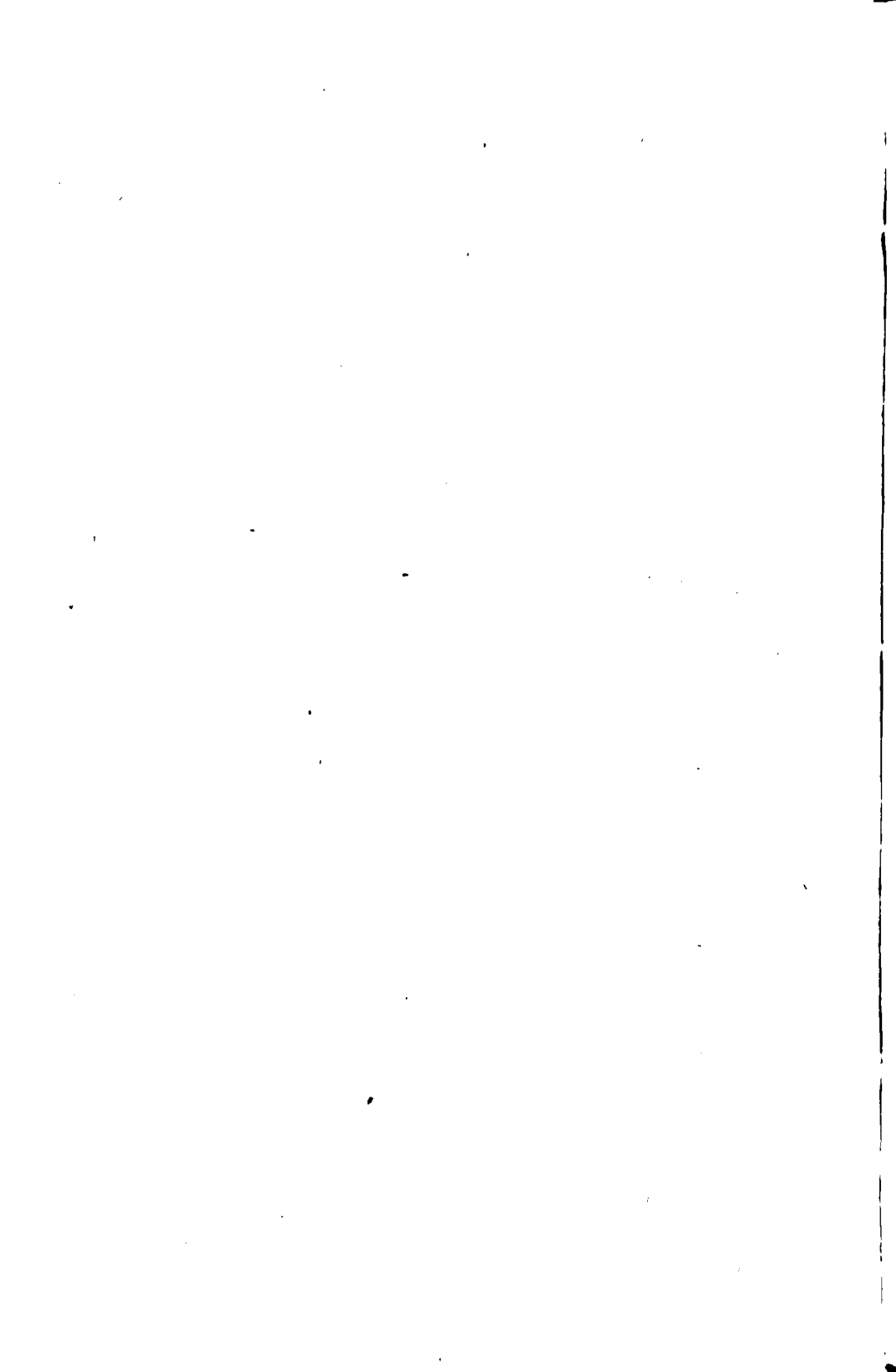
Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum et coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis.

Gall. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abea- mus. Reliqua alias, Mi- cylle, videbis.

S C H O L I A

ET

A D N O T A T I O N E S.

SCHOLIA.

I N I M A G I N E S.

Pag. 1. l. 1. *EIKONEΣ*] Vid. Schol. 1. *ΤΠ. ΕΙΚ.*

Pag. 2. l. 1. *Σίπυλον*] Ὅρος *Αυδίας* παρὰ τὴν *Σμύρναν*, ἐν ᾗ ἡ *Νιόβη* ἐκ λίθου α) πεποιήται. V.

Pag. 4. l. 7. *Ἀπελλῆς*] *Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν καὶ σεμνῶν. G.*

Pag. 10. l. 7. *Ῥωξάνης*] *Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὐτῆ. G.*

Pag. 12. l. 16. τῇ τοῦ *Ἀβραδάτα*] *τὴν Πανθίαν λέγει, ὥστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἧς καὶ ὁ Ἀντωνῖνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς ἑαυτὸν ἠθικοῖς b).* Cod. 5011.

Pag. 15. l. 5. αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασί] τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ c)] ἔστι δὲ παροιμιῶδες. V.

Pag. 16. l. 14. καὶ τὴν *Πανδίωνος* εἵπησ] τὴν *Πρόκνην*, ἧτοι τὴν *αἰδόνα. V.* *Πρόκνην* λέγει ἡ *Φιλομήλαν d).* εἰπουν *αἰδόνα καὶ χελιδόνα. C.*

a) ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθου V.-prave. Solan. Verum est ἔν hic pravam fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἡ *Νιόβη* ἐκ λίθου πεποιήται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreantem ex lapide. *Apollo*d. III. §. 6. f. p. m. 168. *Νιόβη* Θίβης ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα *Τάνταλον* ἦκεν εἰς *Σέανλον*. καὶ αὐτὴ ἐνταῦθα τὴν μαρμάρην εἰς λίθον μετέβαλεν, ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιησθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Esai.* XLII, 16. ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκοτία εἰς εὐφροσύνην. *Reitz.* At vero cum hac ipsa Graecitate satis, opinor, convenerit phrasis ἐκ λίθου πεποιήσθαι pro λίθον πεποιήσθαι. *Lehm.*

b) ἡ *Φιλομήλα*] Significat Scholiastes, ni fallor, locum *M. Antonin.* VIII, 37. ubi Panthea occurrit, liberta vel amica *Veri* Imperatoris, siquidem recte cum *Salmasio* et *Gatakero* ibi pro τοῦ κυρίου legitur τοῦ Οὐρέου. Vide infra Adnot. primam. *Irhm.*

c) προθυμίᾳ] *Προθυμία* editum ante, sed correctum ex C. et V. "

d) *Φιλομήλαν*] *Φιλομήλην* in prioribus Edd. Sed nolentem volentem

Pag. 17. l. 9. τῷ Θρακί] τῷ Ὀρφῇ. V.

End. l. 10. τὸν κιθαρῶνα] Ἀμφίονα λέγει e), ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας. ὑπὸ f) αὐτῷ καὶ κιθάρα. V.

Pag. 20. l. 2. ἔν τι ἐκάστη] Καὶ γὰρ τὰς Μοῦσας ἄλλην ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειῶ ἄνθ' ἱστορίας, ἥς καὶ εὐρέειν εἶναι φασι, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, Τερψιχόρην g) ψαλτηρίου, Ἑρατὴν κυμβάλων, Πολύμνιαν h) ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

Pag. 22. l. 8. ἡ Σαπφῷ θε] Εἰ μὲν τι τῆς ἀγλαίας τῆς ψυχικῆς παρανεοῖσι ἀπεφέρετο ἡ Σαπφῷ, οὐκ ἔχω λέγειν, τινὰς γὰρ ἑρωτικὰς γράφουσα. ἐπεὶ i) ὅσον εἰς σῶμα εἰδεχθε-
στάτη k) Σαπφῷ μικρά τε καὶ μέλαινα ὀρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδῶν, ἀμόρφους τοῖς πτελοῖς l) ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι περιελημμένη m). V.

Pag. 24. l. 6. οὐδὲν τραγικὸν] οὐ προσποιητὸν ἢ μεθ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. V.

vel ipsum Scholiasten, vel certe ejus descriptores et editores correxerunt. Φιλομήλας ipse *Lucian.* infra *Pseudolog.* c. 25. sed ionice Φιλομή-
λην. De Dea Syr. c. 40. *Lehm.*

e) λέγει] „Non erat, in Editis hoc verbum. Addidit *Solanus* non dicens unde.“

f) ὑπὸ] Τῷ correxerat *Solanus* et scholio ultimo hujus *Dial.* etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ, quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum videro. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, nisi *Codd.* jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad *Lucianum* non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. *Reitz.*

g) Τερψιχόρην] Hic legebatur *Euterpe*; sed cum hoc jam haberetur nomen, decessetque *Terpsichore*, manifestum erat festinantem *Librarium* posteriorem hancce Musam oblitum. Licet non conveniat *Mythologia* inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi Poetae divisionem hanc artium inter Musas agnoscant, attamen quod hic dicitur de *Euterpe* et *Terpsichore* inventis, satis consentit cum *Epigramm.* CXXXVIII. *Ausonii*, ad quod vide *Bl. Vinetum.* *Cler.* Recte legitur *Terpsichore* in C. *Solan.*

h) Πολύμνια] Sic rectius scribitur, quam, quod prius erat, Πολύμνια. In textu ipso constanter lego exaratum Πολύμνια. Paullo superius etiam vulgatum εὐρεῖν in εὐρέειν mutavi. *Lehm.*

i) Εἰ μὲν τι — ἐπεὶ] Hanc totam priorem Scholii partem, praecedente *Schmiedero*, supplavi e 3011. *Lehm.*

k) εἰδεχθεστάτη] Ἐνδεχθ. prave V. In Impresso recte mutatum est. *Solan.*

l) πτελοῖς] Lege πτελοῖς. *Solan.* Et sic vere 3011. *Bip.* et *Sohm.* *Lehm.*
m) περιελημμένη] περιελημμένη V. prave; quod in Impresso recte mutatum est. *Solan.*

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 1. ΤΙΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν Συμυρναίαν α), γυναῖκα δὲ Οὐήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστίν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπέγραψεν. V. (In Cod. M. additur: ἥς καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἡθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται). In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. Κάλλους β) γυναικὸς ἀπαράμιλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θεαινῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἤκουσε κακῶς ὡς ἀπαιδὸν συγκρίνας. Ἀντὶλεγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις δεικνὺς συνωδούς τηλικαύτας συγκρίσεις.

Pag. 31. l. 5. καὶ οὐ δὲ ὅσας ὀλίγας] Ἐλλήπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τῆς πλείστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἀντιστροφον τῆς συνθέσεως, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξιν, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῷ τὸ μὲν γὰρ πλείστον ὅσον ἐστίν, τὸ δὲ ὅσας ὀλίγας. V.

Ead. l. 9. τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν, εὐσήμως γ) ἀν' ῥηθεῖεν δ). V.

Pag. 32. l. 11. Παραθεωρεῖν με] ἀντὶ τοῦ παρὰβάλλειν, συγκρίνειν. V.

Ead. l. 14. τὴν Κασσιέπειαν] Τὴν Κηφείως λέγει γαμετήν. V.

Pag. 33. l. 14. ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν καὶ ἐχέφρον Ἀλεξάνδρου. V.

a) *Συμυρναίαν*] *Συμυρναίαν* ante editum. Vide notas nostras. *Solan.*

b) *Κάλλους*] „Alterum hoc Scholion ad titulum hujus Dissertationis spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: πρὸς τοὺς Θεαυοὺς ἀντισυγκρίνας τύπους] „Haec verba quasi textus Lucianus in priorē editione praemittebantur, et pro Θεαινῶν, legebatur Θεαυοὺς. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, et voculae illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem facitavit Scholiastes in Jove utroque.“

c) εὐσήμως] „Εὐσημήως *Exc. G.*“

d) ῥηθεῖεν] „Ῥηθείαν ante editum. Correxerit *Solanus*.“

Pag. 35. l. 1. μὴ δὲ ε) ὑπὲρ τὸν πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτείνειν ἀξιούντων τὰ καθ' αὐτοὺς πράγματα. ὁ ποιεῖν φιλοῦσιν οἱ αὐχηματῖαι. V.

Pag. 39. l. 10. Ἰμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. G.

Pag. 47. l. 4. ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους f) ὀξυήκοος. V.

Pag. 51. l. 4. αὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμηρομάστιξ ὁ Ζηνόδοτος g) ἐπικλήθη, ὀβελίσας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν h) Ὁμήρου ἐπῶν. V.

Pag. 54. l. 4. ἄριστον τῶν φιλοσόφων] τὰν Πλάτωνα δηλονότι. G.

IN TOXARIN.

Pag. 57. l. 15. οὐκ ἂν φθάνητε] α) ἀντὶ τοῦ, χάριστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια παρακαλέσητε. V.

Pag. 63. l. 7. φιλέταιρον] φιλέταρος b) καὶ φιλεταίρος G.

e) μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴδὲ junctum in *Luciano*, quia et alibi saepe variatur in Edd. quatum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. *Reitz.* In harum numero est utraque *Aldina. Lehm.*

f) Μελάμπους] Sic scribere Scholiastes non solum debebat, sed etiam facile poterat, respiciens, quod in textu est, *Μελάμποδος*. Sed Edd. priores omnes exhibent *Μελάμπος. Lehm.*

g) Ζηνόδοτος] „restitutum ex C. Ζηνόδορος enim Ed. *Cler.*“

h) τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Solanus*, cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *Reitz.*

a) φθάνοιτε] Φθάγητε Ed. *Cler.* quod mutavimus, ut *Luciano* textui congrueret. *Reitz.* Sic vero etiam mox παρακαλέσαιτε erat rescribendum, ut Scholion cum textu congrueret. Mihi tamen φθάγητε videbatur varia esse lectio, quamquam prava. *Lehm.*

b) φιλέταρος] Corrige φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu φιλέταρος et φιλεταίρος posse scribi, ut ἀγοραῖος et ἀγοραῖος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταίρος legi malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. *Reitz.* Notat frater: Quidni a φίλος et ἕτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταρος. *Idem* in Addend. Neque φιλέταρος probum est vocabulum, nec φιλεταίρος proha scriptura. Servavi vocem vulgatam vel raritatis causa, non tamen negans, *Fried. Reitzium* rectius omnino judicasse, quam fratrem *Conradum. Lehm.*

Pag. 72. 1. 12. ἐκτραχηλίσασα] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παιζόμενον ἐκδειράσαι c). V.

Ead. 1. 16. ἐκ τῶν ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱεράκων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τὸν λόγον d). V.

Pag. 77. 1. 12. Γύαρον] Aude aliquid brevibus Gyaris e) et carcere dignum, Si vis esse aliquid. Juvenal. G.

Ibid. φεύγειν] exulare. G.

Pag. 78. 1. 3. τοῖς πορφυρεῦσι] τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσιν, ὧν τὸ πορφυραῖον αὐτοῦ. G.

Pag. 81. 1. 4. καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσης αὐξητικῇ τοῦ πάθους. V.

Pag. 83. 1. 5. ἐν τοσοῦτῳ f) ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξὺ. V.

Pag. 85. 1. 6. παροχομένην] ἢ παρὰ τὴν πλησιότητα. G. Corrupte. Forsan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιώτατα.

Pag. 88. 1. 3. Θαλλῶ] Τὸ θαλλόν g) ἰνταῦθα ὁ τῆς ἑλάας κλάδος. Cod. 3011.

Pag. 96. 1. 8. τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκεῖνο η). Γραμ. δραχμάς. G.

Pag. 107. 1. 1. ὑπερήμεροι] Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. V.

Pag. 127. 1. 2. διαγεγρόμενος] ἀντὶ τοῦ διηγεγρόμενος h). G.

c) ἐκδειράσαι] „Sic Solanus correxit, quum ante editum legeretur ἐκδείρασα.“

d) λόγον] „Κόθον C. mendose.“

e) Gyaris] Modo enim Gyara plur. modo Gyarus dicit. Vid. Sat. I, 75. Ubi tamen posteriore loco non aliquid, sed aliquis rectius editum, et nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed et in Juven. lectum quoddam aliquis, commentatores monent p. 762. Ed. Casaub. Singularem utitur idem Juven. X, 170. Ut Gyarae clausus scopulis, parvague Seripho. Cetera vid. Brasm. in Adag. Reitz. Relegationis locum sub Imperatoribus fuisse hanc insulam immitem, vide testem Tacitum Annal. III, 68. 69. IV, 30. e. a. Lehm.

f) ἐν τοσοῦτῳ] Ἐν τοσοῦτῳ πάθει ante editum; sed merito πρότερον deletat Solanus, etsi in C. rectius πάθει cum Luciano legebatur: nam ipsum scholion ad πάθει nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσῳ derivandum, quilibet videt. Reitz.

g) τὸ θαλλόν] Hac neutrali voce etiam Suidas et Hesychius utuntur, at vero vi collectiva, non, ut noster Grammaticus, de simplici ramo. Lehm.

h) διηγεγρόμενος] Mirae lectionis prodigiosa explicatio. Sed multum vereor, ne laboret ipsum Scholion. Lehm.

IN LUCIDEM SIVE ASINUM.

- Pag. 131. l. 3. συμβόλαιον] γραμματεῖον. V.
 Pag. 133. l. 17. λιτόν] εὐτελής a). V.
 Pag. 134. l. 7. σκηψίς] πρόφασις. V.
 Pag. 135. l. 11. ἄγει ἀπωτέρω] Γραμ. πορρωτέρω. G.
 Pag. 137. l. 3. ἰταμόν] b) ἀναιδής, σκληρόν, ὤμον c),
 παρὰ τὸ ἴσθαι, ὃ ἐστὶν ὄρμην. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. V.
 Pag. 139. l. 11. γοργός] φοβερός. V.
 Pag. 141. l. 4. ἐπὶ κόρῳ] παρειᾷ d). V.
 Ead. l. 13. ἄμμα] δέσμα e). V.
 Pag. 142. l. 7. παρὰ ψαί] Γραμ. παρακύναι. G.
 Pag. 144. l. 11. ἄδρὸν] f) πολὺ, μέγα, θαυσιλές, πλού-
 σιον. V.
 Pag. 147. l. 1. καταψήσασα] καταπραύνουσα. Γραμ.
 καταψηλαφήσασα. V.
 Pag. 149. l. 12. ἔπαυλεν g) συνήθων ἐκείνοις h)
 ἀνθρώπων, ὅσον ἦν] Ἐπαυλὶς ἡ οἰκία, ἐν ᾗ τὴν αὐλὴν i)
 ποιοῦνται· αὐλὶς δὲ ἡ κοίτη. V.

a) εὐτελής] „Ατελής editum ante. Emendavit Solanus.“ Εὐτελής et Duid. in λιτός *Lehm.*

b) ἰταμόν] Ita adspirare scriptum erat, forsitan studio, quia ab ἴσθαι derivat. Sed in *Luciano* et apud alios laevigatur, vid. notas. *Suidas*, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμός, ἀναιδής, σκληρός, ὤμος. παρὰ τὸ ἴσθαι, ὃ ἐστὶν ὄρμην. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *Reitz.*

c) ὤμον] non comparebat in Editis. Sed inseruit, ex *Suida* credo, *Solanus*. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν. legi posset. *Reitz.* Idque haud dubie: καὶ nihil est nisi error scribendi. *Lehm.*

d) παρειᾷ] „Παρεῖς ante editum, correxit Solanus.“ Debebat παρειᾷς. *Lehm.*

e) δέσμα] δέσμος *Hezych.* a. ἄμμα. *Lehm.*

f) ἄδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἄδρὸν uariatus scribitur, sed ἀθρόος laevigandum. Variant tamen Editiones interdum inter ἄθρὸς et ἄδρὸς, vid. 2. Ver. Hist. c. 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω· nec postea semper monebo, ubi res est certa. *Reitz.*

g) ἔπαυλεν] „Ἐταύλει legebatur in Edit. Ad *Luciani* textum accommodavit *Solanus*.“

h) ἐκείνοις] „Ἐκείνων vulgatum fuerat; mutavit, et post ἦν lacunae notam adposuit *Solanus*.“

i) αὐλὶς] Prius erat αὐλὴν, et mox αὐλὶς. *Lehm.*

Pag. 153. l. 5. σπαίροντα] ἐκπνέοντα τὴν ψυχὴν. V.

Pag. 155. l. 10. στοιβάζων] k) χαμαικοιτών l) V.

Pag. 159. l. 11. Σαρδόνιον m) γελῶντες] Σαρδῶ νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελίνοις, ὧν οἱ γεύμενοι σπασμῶν κατεχόμενοι ἀκουσῶς γελῶσι, καὶ οὕτω τελευτῶσι. Τίμαιος δὲ φησὶν n), ἐκείνῳ τούτῳ ὑπὲρ ὃ ἐστὶ ο) γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς κατωθούντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι ἐκείνοι οἱ θνήσκοντες γέροντες γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτὴν, ὅθεν ἡ παροιμία. V.

Pag. 160. l. 4. καλωδίω] σχοινίω. V.

Ead. l. 15. ἐδράξατο] ἐπελαβετο p). V.

Pag. 162. l. 11. θήκη] τάφος. V.

Ead. l. 16. καταγώγιον] οἰκίαν. V.

Pag. 163. l. 2. τοῦ πτανοῦ] a) μαγειρίου. V.

Ibid. λαφύσσοντας] διαπατρώνοντας r) V.

Pag. 165. l. 15. καινῶς] παραδόξως. V.

Ibid. ἐκαστοτε] ἀεὶ. V.

Pag. 168. l. 2. στυππεῖον] στυππην. V.

Ead. l. 6. τυρεύων] κατασκευάζων. V.

Ead. l. 10. ἄπλετον] μέγα, ἀπειρον, ἀχώρητον. V.

k) στοιβάζων] Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus; στυβῶδ. vero Suid. ut Lucian. Reitz.

l) χαμαικοιτών] Sic e Suida correxi vocem in prioribus Edd. scriptam χαμικοιτών. Lehm.

m) Σαρδόνιον γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Luciani textum. Reitz.

n) δὲ φησὶν] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. Reitz. Praeterea cum Suida scripsi Τίμαιος, non Τίμαιος, ut Reitz. et recent. Lehm.

o) ἔτη] Excidit numerus. Solan. Suppleatur ergo ex Suida, qui δ, i. e. 70, addit. Reitz. Et sic supplevit Schmiederus. Lehm.

p) ἐπελαβετο] „Ita merito correxit Solanus, cum ἐπελάβετο legeretur.“

q) δοχεῖον] Referrī haec debent necessario ad vocem τοῦ πτανίου. quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. extat πτανίων. Sol. Δοχεῖον apertum est mendum, quod correxi non solum e textu auctoris, sed etiam e Suida et Hesychio, qui πτανίων explicant per μαγειρίον. Sic enim Schmiederus recte reposuit pro eo, quod Reitz. et Bipp. habent, μαγειρίον. Lehm.

r) διαπατρώνοντας] „διασπαρτάνοντας melius C.“

Ead. l. 11. τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευ-
ταῖα τοῦ ὕδατος· ἢ βάθρα· Ἰσαῖος s) δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα
χωρία. V.

Pag. 169. l. 1. ὑπόλοιπον] ἐπλοίον. G.

Ead. l. 3. πεφυρμένου] Φύρω, μολύνω, ἐκβρέχω,
πλύνω t), συγγέω, ταρασσώ, μινύω. V.

Pag. 171. l. 14. ἀκέραιος] ἐκ παραλλήλου. V.

Pag. 174. l. 13. ὁμιλος] πλῆθος, ὄγλος, ἄθροισμα k). V.

Pag. 179. l. 2. ἀγέρωχον] ἀνδρεῖον, ἐντιμον, ὑπερή-
φανον. V.

Ead. l. 11. ἀγύρταις] ἀλαζόσιν, ἀπατεῶσιν γ). V.

Ead. l. 13. ἐτετρατεύσαντο] ἐψεύδοντο. V.

Pag. 180. l. 14. εἰρηκτὴν] φυλακὴν. V.

Pag. 181. l. 2. ἄρτους πέττειν] ἀρτοποιεῖν. V.

Ead. l. 10. ὁθόνην] Γρα· ὁθόνη τὰ ὄμματά μου σκε-
πάσαντες. G.

Pag. 184. l. 5. ὑπερῶον] ἀνώγειον s). V.

Ead. l. 8. ἀπόνοιαν] ὕβριν. V.

Pag. 186. l. 1. μελίπηκτα] εἶδος πλακοῦντος. V.

Pag. 188. l. 13. ναπυτὶ] σινάπυτι. V.

Pag. 189. l. 6. κατηχεῖν] κατηχῶ, προτρέπομαι, πα-
ραίνω, αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἡχῶ, τῇ γενικῇ. V.

Pag. 190. l. 16. ἡ πορεία] ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

Pag. 192. l. 13. χαμεῦνιον] ταπεινὴ καὶ μικρὰ
εὐνή. V.

s) Ἰσαῖος] „Eisaios Exc. G. Ἰσαῖος C.“ Ἰσαῖος Suid. ex quo haec
ad verbum descripta. *Lehm.*

t) πλύνω] „Omissum hoc verbum ex collato codice inseruit Solanus.“

u) ἐκ παραλλήλου] Idem legi in C. testatur *Solanus*. Nec imme-
rito id investigasse videt, quia ἄσπονον. Ego quidem sensum ejus
non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὀλοκλή-
ρος, quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel con-
sequens τοῦ ὀλοκλήρου, ut qui integer sit, etiam foret innoxius.
Reitz. Suidas certe ἀκέραιον inter alia per ὀλοκλήρον explicat. *Lehm.*

x) ὅχι ἄθρ.] „Decrant haec in Editis. Addidit Solanus.“

y) ἀπατεῶσιν] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζών, καὶ ἀπατεῶν. Scri-
bendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem seq. ἐτετρατεύσαντο adspirate
editum mutavi, quia typothetae tantum error est *Reitz.* Non minus
diligenter vitium illud ἀπατεῶσιν *Reitzio* et recentioribus Editoribus
emendandum erat *Lehm.*

z) ἀνώγειον] Sic emendavit *Solanus*, cum vulgatum esset ἀνώγειον.
Item mox male ἀπόνοιαν, ut reliqua sex, septem typogr. sphalmata
a me correctis omitam. *Reitz.*

IN JONEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 10. μετρίων] ταπεινός, ἐπεικής. V.

Pag. 202. l. 15. οὐδὲν γὰρ οὕτω] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. sequens scholion).

Ibid. ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. G.

ὁ θεός α). ἐνδ. Z.

θεός. οὐ. Z.

ἐνδ.

Pag. 203. l. 5. διεξέρχονται] διεξιᾶσι b). G.

Ead. l. 11. πάν μιν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς μοίρας εἶτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὐσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία περὶ αὐτῶν ἀποριθῆναι c) δυνάμενον. V.

Pag. 204. l. 8. τί δ' οὖν ἐμειδίασας d) Τοῦ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νῆματος ἡρετήμεθα, τῶν Μοιρῶν, ὁ Κυνίπκος ἐγέλασέ. V.

Ead. l. 13. καθήσειν] κρεμάσαι. V.

Pag. 205. l. 1. τὴν βίαν] τὴν δύναμιν. V.

Pag. 206. l. 16. τὰς θυσίας φησὶ] δηλονότι e) ὁ λόγος. V.

a) ὁ θεός] Sic bis sine accentu scriptum invenī; forsah iledita opera, quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; et ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omīssī. Spiritus tamen adpositi erant. Reitz.

b) διεξιᾶσι] διεξιᾶσι Reitz. et Bip. Lehm.

c) ἀποριθῆναι] Ἀποριθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulgata, etsi suspicārē, V. ἀποκριθῆναι dare voluisse. Reitz. Sic dedit vere Schmied., qui et lacunam monente Jensio, post τὸν Δία explevit verbo ἀποροῦντα, et post ἀποκριθῆναι particulam μὴ inseruit. Equidem satius duxi nihil mutare in scholio vel nimium pro facultate nostra corrupto, vel egregie fatuo, cujus sapientiam vix summa arte assequaris. Ceterum non tam ad verba πάν μιν οὖν, quam ad sequentia pertinere videtur. Lehm.

d) ἐμειδ.] „Hoc Scholion male relatum ad verba, τοῦ λόγου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solanus.“

e) δηλονότι] „Δηλονότι male Edita.“

Pag. 207. 1. 1. μὴ ὀκνήσης] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, μὴ ὀκνήσης, ἢ ἢ καὶ ὅπως *f*) ἀσφαλίστερον ἀποκρίνη *g*), μὴ ὀκνήσης. V.

Ead. 1. 12. ἀντίδοσιν] ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας παρέχοντες *h*) V.

Pag. 209. 1. 1. ἰμονίαν καθεῖς] *i*) Ἰμονία λέγεται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται *k*) ὁ κάθος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φορεῶν ἀνέλκουσιν. Ἰμονία λέγεται καὶ ἡ διὰ κάθου ἢ τινοῦ ἄλλου διὰ σχοινίου γούνη *l*) ἀντλησις. διότι καὶ ἱμάς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

Ead. 1. 2. πυρίτης] πᾶς ὁ διὰ πυρός *m*) τεχνίτης. G. Ὁ διὰ πυρός τέχνης ἐργαζόμενος. V.

Ead. 1. 3. ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρουπεν, καὶ οὐκ ἠείχετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδωκεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν αἰτὸν ἐσθίειν τὸ ἥπαρ αὐτοῦ. V.

Ead. 1. 4. τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἔγνωκώς οἷς εἰς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ *n*) αὐτὸν, ἐπειδὴν ἔσχεν υἱόν, κατήσθιε αὐτόν. τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἀθῆνῃ καὶ τῷ Ποσειδῶνι. οἱ δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Περσέη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διὸς. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς προτέρους παῖδας ἐξέημεσεν. αὐτῆς οὖν ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμούς βαλὼν *o*) αὐτῷ ἐν τῷ ταρταρῷ ἀπέθετο. V.

Ead. 1. 7. τὸν σὸν ἀδελφόν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὦν τοῦ Διὸς, μὴ φέρων βασιλείαν τοῦ Διὸς *p*), διὰ τὸ βαρύνειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ ἄλλων θεῶν ὑποτά-

f) ὅπως] „*Opus misere ante editum.*“

g) ἀποκρίνη] „*Αποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, Solanus.*“

h) παρέχοντες] „*Ita dedit Solanus, cum ante legeretur παρέχοντες.*“

i) καθεῖς] „*Παθεῖς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit Solanus.*“

k) δεσμεῖται] „*Δεσμεῖται* Exc. G. *Δεσμεῖται* C.“

l) γούνη] „*non adparebat in Edd. insertum nunc ex G. et C.*“

m) διὰ πυρός] *Διπυρός* ridicule priores Edd. Corrige vel ex altero scholio potuit. *Lehm.*

n) ἐκβαλεῖ] *ἐκβάλλει* V. quod in Impresso recte mutatum est. *Solan.*

o) βαλὼν] *Ἐμβάλων* legendum existimo et *ἐξδιώξαι*. *Reitz.* Quidni etiam *δεσμά;* et si quid aliud lubeat. Nimis obsequiosum *Reitzio* se praestitit *Schmiederus. Lehm.*

p) μὴ φέρων βασιλ. τ. Δ.] „*Quiaque illa verba in Edd. omissa inseruit Solanus, sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.*“

ξαι αὐτόν. γνούς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους ἐτιμω-
ρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἐπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦ-
σαι τῷ Λαομίδοντι. V.

Εἰδ. l. 8. παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν
τοῦ Ἀπόλλωνος, αὐτὸς τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρωόμενος, ὡς
ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποθνήσκοντας ἡγείρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἐκείρανεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων,
τοὺς Κύκλωπας, τοὺς εἰωθότας κατασκευάζειν τοὺς κέραννοὺς,
κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τοῖ
Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὁ δὲ Ἀδμητος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας. V.

Pag. 210. l. 5. ἐν ἀκαρεῖ] ἐν βραχυτάτῳ. λέγεται δὲ
ἀκαρεὶς τὸ βραχὺ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ καρη-
ναι διὰ βραχυτέτα δυνάμεων. V.

Pag. 211. l. 5. Μοῖρ' αἰ τις ἦ] Πάνν γενναίως καὶ
τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠγόρησεν. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἢ εἰμαρ-
μένη καὶ τύχη παρὰ τὰς μοίρας. V.

Εἰδ. l. 14. κατατίθεσθαι] τουτέστι μετατίθεσθαι. V.

Pag. 212. l. 8. σκέπαρνον] ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἔριον,
παρὰ τὸ σκέπτειν q) τὸν ἄρνα. V.

Pag. 213. l. 14. εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῆς] ἀντὶ τοῦ,
κατὰ τοῦτο. V.

Ibid. ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν
ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτρυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξεται.
φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχώρει τῷ παιδίῳ οὔτε κατὰ πολέμιων ἀπελ-
θεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ ἐκρέματο σιδήρεος σὺός
δὲ κατὰ τὴν χώραν φανέντος, πεισθεὶς ἐπεμψεν εἰς θήραν τὸν
παῖδα. καὶ ἐν τῷ θηρεύειν Ἀδραστος, εἰς τῶν θηρευόντων,
ρίψας κατὰ τοῦ σὺός, αὐτοῦ μὲν ἤμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν
Κροῖσου υἱόν. V.

Pag. 214. l. 2. καθ' εἰρῆας] ἐγκλεισάμενος r). V.

Εἰδ. l. 9. ἄλοκα] τὴν αὔλακα, ὃ ἐστὶν ἀροτρευθῆσαν
γῆν. λέγει δὲ τὴν γυναῖκα. V.

Εἰδ. l. 12. τοῖ γὰρ τοῖ] τοῦ ἔτεκεν. V. Τούτου ἔτεκεν.
τούτου χάριν. C.

Pag. 215. l. 1. ἀποσαφoῦντες] φανεροῦντες. V.

Εἰδ. l. 5. ἄρνεα κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆ-
ναι, εἰ ἀληθῇ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, μίξας s) ἄρνεα t) κρέα

q) σκέπτειν] Prius erat σκέπτειν. Correxī monente Bastio in Epist.
Crit. ad Boissonad. p. 267. Lehm.

r) ἐγκλεισάμενος] „Εγκλεισάμενος Edit. Cler. Correxīt Solan.“

s) μίξας] „μίξας Edd. male.“

t) ἄρνεα] Priores Edd. male ἄρνεα. Lehm.

Lucian. Vol. VI.

καὶ ἀπὸ χελώνης, ἦψεν u) αὐτά. καὶ ἐποίησεν ἀπελθεῖν τινὰς πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὃ δὲ ἀπεκρίνατο. Ὀδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε κραταιοῖο χελώνης Ἐψομένης ἐν χαλκῷ αμ' ἀρνείοις κρέσσει. V.

Ed. 1. 6. χελώνεια] χελώνης. G.

Pag. 216. l. 1. διηγκυλημένος] γ) ἐν ἐτοίμῳ ἔχων. V. Διηγκυλόμενος] ἀπὲ τοῦ, ἐν μασχάλῃ ε) κρατῶν, ως-περ. τὸ δίδρυ. V.

Pag. 217. l. 4. Καλλίας δέ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβουίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ως Ἀριστοφάνης Σφηξί a). γῆμας δὲ τὴν Ἰππονίκου θυγατέρα, Καλλίου b) δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπεισῆγεν ἑταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπειράτο διὰ τὰ χρημάτων ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἰππονίκῳ ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἐραστιῶν ἀγροὺς, τοὺς καλλίπλους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, εἶθε μετὰ τῶν ἐραστιῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. οὗτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἦτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν, ἡ ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χωρίου ἦν. V.

Ed. 1. 8. παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα] Οἱ ἑνδεκα ἀρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίους, τῶν ἐν τῷ δεσποτικῷ ἐπιμελούμενοι c). [καὶ τοὺς ἐναγομένους ως κλέπτας ἢ ἀνδραποδισίας, ἢ λωποδύτας, ἃν μὲν ὁμολογῶσι, θανάτῳ d) ζημιοῦσιν· ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὃ δ' ἂν κριθῇ περὶ αὐτῶν e, ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλος κατακριθῇ θανάτου, οἱ ἑνδεκα τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

Ed. 1. 10. ἀνεσκολοπίζοντο] Ἰύνης ἀνὴρ ἐνάρτεος ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ f). V.

u) ἦψεν] Sic C. recte. In V. erat ἦψαν. Solan.

x) ἦλθε] Ἦλυθε V. prave. Vid. et Schol. 91. ad Jov. Trag. In impressis recte mutatum est. Solan.

γ) διηγκυλημένος] Διηγκυλημένος ante editum prave.

z) ἐν μασχάλῃ] Ἐν μασχάλῃ V. et sic editum ante. Jam ἐν μασχ. restitutum ex C. Sunt haec Suidae, qui tamen praefixit διηγκυλημένον, explicans proxime per μεταχειριζόμενον. Lehm.

a) σφηξί] Σφηξί antea malc. Sed correctio facilis vel sine Cod. Loc. Vespasianus est v. 44. sq. Lehm.

b) Καλλίου] Καλλία Edd. quod facile etiam mutavimus.

c) ἐπιμελούμενοι] Sic extat in Coll. G. Quare sic dedi, cum Edd. ἐπικαλοῦμενοι haberent. Solan. Cf. Suidas s. ἑνδεκα. Lehm.

d) θανάτῳ] Θανασιῶς Edd. Θανά V. ex quo non difficulter θανάτῳ efficias, quod est in C. Solan.

e) αὐτῶν] Ἀὐτῶν legebatur ante. Mutavit Solanus.

f) πρὸς αὐτοῦ] Ego conjiciebam παρ' αὐτοῦ, nisi reperisse ac in Ms Cod. testatur Exc. G. Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. πρὸς αὐτοῖς V. prave. Solan.

Pag. 218. l. 8. Τι τυνὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Ἀητῶ g) γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται ἐν τῷ ᾄδῃ. αὐτοῦ γὰρ ἐν τῷ ἑδάφει h) ἐξηπλωμένου, παρακαθήμενοι οἱ γυῖες τὸ ἥπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι. V.

Pag. 219. l. 7. τί δὲ κάκεινον i) ἐρωτᾷς] ἀντὶ τοῦ, δι' ἐκείνον. V.

Pag. 221. l. 5. ἐφικνοῦνται] ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. V.

Ead. l. 15. ἀγαπήσομεν] ἀρκεσθῆσόμεθα. V.

Pag. 222. l. 2. In fine hujus libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲν ἔστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἔστιν ἡ τύχη.

De Fato et Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil respondere; magna existente quaestione haesitationeque. G.

IN JOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 1. ΖΕΥΣ ΤΡΑΓ.] Ἡ τραγωδία πεπληρωται συμφορῶν. ἐπεὶ οὖν ἐν συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἔστιν εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγῶδον a) ὑποτίθεται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἱάμβων τραγικῶς b) διαλέγονται c) αὐτῷ Ἡρα καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἱάμβων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

Pag. 224. l. 7. ὦ μεγαλοσμάρα γου] d) Ἀδιανόητος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς e) καὶ τὸ τραγῶδεῖν ἀγνοοῦντος. V.

g) Ἀητῶ] An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. De Sacriff. c. 5. *Solan.*

h) ἑδάφει] „ἑδάφη Edit. male.“

i) κάκεινον] Sic etiam legitur in C. et in Scholio Cod. Ms. V. utriusque. *Solan.*

a) τραγῶδον] „Ita dedit *Solanus*, cum vulgo legeretur τραγικόν.“

b) τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. nescio quare et unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *Reitz.*

c) διαλέγονται] Ex C. sic emendatum. διαλέγεται enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *Reitz.*

d) μεγαλοσμάρα γου] „Me — σμαρῶνδου Edd. Correxuit *Solanus*.“

e) τοῦ Διὸς] „καὶ τοῦ Δ. Edita. Delevit illud xui *Solanus*.“

Ead. 1. 11. ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τοῦ υποδραματουργεῖν ταύτῃ διαφέρειται *f*). δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τῆς ὑποθέσεως ὕλης, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης, Εὐπολὶς, Ἀριστοφάνης, καὶ εἰ τις τοιοῦτος. υποδραματουργεῖ δὲ ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις αὐτὰ *g*) πάθεισιν ἐναρμότιων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγωδῶν. *C*).

Pag. 225. 1. 14. ἐπὶ ξυροῦ ἔστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτῳ ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν *r*) ἴσταςθαι. *V.*

Pag. 226. 1. 4. τὰ νέρθεν] τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων· ἐκεῖ *s*) γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τυτᾶνες ἐδέδεκτο. *V.*

Ead. 1. 6. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγωδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικούς ἱάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐγένῃ ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταί περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγωδαῖς καὶ κωμωδαῖς *t*) καὶ θεοῦς. καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικεῖα κρατούμενη ὀλιγοῖα, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεκρίνοντο πρόσωπον ὑποκνηζομένη *u*) περιπαθῶς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. *V.*

Pag. 227. 1. 3. καὶ νῦν μετέωροι] πρὸς ἀκρόαειν. *V.* (Aut deerat in ejus Codice, aut Scholii pars reliqua periit. *Solan.*).

Pag. 228. 1. 9. Ἀλλ' οὐτε ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται ἀντὶ τοῦ, ἀγνοηθήσεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ ταῖς ἀρχαῖς κατ' ἰδίαν τι πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Pag. 229. 1. 3. ἀπλοῖκα] ἀπλούστατα, εὐτελῆ *x*). *V.*

Ead. 1. 12. ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] *Γρα.* *y*) ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

Ibid. τῶν ἐπῶν] τῶν μέτρων.

f) διαφέρειται] „διαφέρει *Exc. G.*“

g) αὐτὰ] „αὐτοῦ *Exc. G.*“

r) τὸν ξυρὸν] *Sic V. absurde. Solan.*

s) ἐκεῖ] „*Εκείσε Edd.* syllabam postremam sustulit *Solanus.*“

t) κωμωδαῖς] *Κωμῶδ.* in prioribus erat. *Lchm.*

u) ὑποκνηζομένη] *Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκνηζομένη legeretur in editis.*“

x) εὐτελῆ] „*Ἀτελῆ ante. Adscripterat Solan. Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ.*“

y) *Γρα.*] Hic et in aliis multis locis in *Exc. G.* legitur tantum *γρ.* quod aliquando commodius reddi per *γραπτόν* potest. Hic tamen in *C.* hunc in modum scriptum invenio *γραμ* sive cum *αι* supra *Solan.* At hoc in *Mss.* imperativum *γράψαι* notat. *Reitz.* Variam, non veram (e Scholiastae quidem memento) lectionem hac nota indi-

· Pag. 230. l. 10. ἀλλ' ἐς Διὸς ε) ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ, τῇ περὶ τοῦ λεγομένου θεοῦ, καὶ Πριάπον τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μυθολογήσασιν· ὃν οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αἰτὸν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλονόμενον· ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱόν, μητέρος δὲ ἡ Ἀφροδίτης, ἡ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς Ἐρμαφροδίτον τὸν Πριάπον λέγει· ἄλλον δὲ Ἀφροδίτης υἱόν· καὶ ἐρῶψεν α) αὐτὸν εἰς ταῖς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδέων β) αἰδοῖ ἐχόμενην· εἶχε γάρ, φασιν, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα, καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ὑπ'· c) αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξεως, ἄμειπτον ἔξει τὸν βίον. V.

Ead. l. 12. πάγχυ νῶνυμνοι] ἄνευ ὕμνων. V. In altero Vossiano sic: Νῶνυμνοι] Γράφεται νῶνυμνοι, τουτέστιν ἄνευ ὕμνων.

Pag. 231. l. 3. συνίασε] Γράφεται συνθέουσι. V.

Ead. l. 7. οἱ Φειδίου μὲν] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Pag. 232. l. 2. προτιμητέαν] Γράφεται προτιμοτέραν. V.

Ead. l. 6. Πλουτίηνδην] Ἀριστινδην, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐκλογὴν. Πλουτινδην δὲ, ἀντὶ τοῦ, πλουσίως. V.

Ead. l. 14. ἐπηλυγάζεσθαι] Ἠλύγη ἡ σκοτία. d) V.

Pag. 233. l. 1. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲν Βενδὶς Θρακία e) θεός· ὁ δὲ Ἀνουβὶς Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυ-

cari, atque adeo γράφεται, non γράφας, legendum esse illud scribendi compendium, neminem facile fugit. *Lehm.*

z) ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, nolimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat; qui arrepta inarium foeminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obtulit. Vid. Schol. ad Deor. Diall. XXIII. p. 262. Tom. II. *Solan.*

a) καὶ ἐρῶψεν] Melius in Schol. ad Deor. Diall. XXIII. legitur ἦ. *Solan.*

b) μηδέων] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque *Solanum* hoc praeteriisse; credas enim, legendum μελέων. Sed nihil est opus. *Reitz.* Certe μηδέων etiam est in Schol. ad Deor. Diall. l. c. nec, credo, inepte. *Lehm.*

c) ὑπ'] In Schol. *Laud.* *Lehm.*

d) σκοτία] Cf. *Pierson.* ad *Moerid.* p. 163. *Schmied.*

e) Θρακία] In prioribus *Θρακία.* *Lehm.*

νοπρόσωπον φασίν. ὁ Μιθρὴν f) Περσικός. ὁ Μὴν Φρύγιος. (1) μὲν Μιθρὴν, ὁ αὐτὸς αὐτός τῷ Ἱθαίσιτῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν οἱ βάρβαροι πλούτῳ ἐκόμων g), εἰκότως καὶ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κατεσκεύαζον. Τὸν Ἄτιν δὲ Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Διονύσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Θηλυθρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκοπέντα μητρὸς ἔφ' ὥς ἐρώμενον αὐτῆς ὑπάρχει. Ἔνιοι δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δὲ ἐκείνην παθεῖν αὐτὸν φασί. τοῦτ' ἱερατικῶς h) λειτουργοῦντες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. διὰ ταῦτα καὶ νῦν παίζεται τοῦτο κατὰ πάντων εὐνούχων, ὡς τῷ Ἄτιδι ἐπιτηδείων ἀνακείσθαι, ἀρμολιώτεροι δὲ, εἰ κιναιδεύονται i), καθ' ὅτι καὶ αὐτὸς Ἄτις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ τῷ μῦσει k) ἐξεταζόμενος. V.

Ead. l. 2. ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Πέρσας ὁ ἥλιος. V.

Ead. l. 6. κυνοπρόσωπον] Ἄνουβιν. V.

Pag. 234. l. 2. χρυσῇ γὰρ εἰμι] χρυσῇ ἔλεγεν Ὀμηρος τὴν Ἀφροδίτην ἀντὶ l) τοῦ καλῆν. αὕτη δὲ ἦλθε προκαθίσαι, ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

Ead. l. 4. πάνυ λεημῶ] Λήμη m) δὲ ἔστιν ὁ ἐν τοῖς ὅμασι ῥύπος. V.

Ead. l. 5. Πεντέληθεν] ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δὲ ἐστὶ λίθος παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος. V.

Ibid. Πράξετέλει] Οὗτος ἀγαματοποιὸς ἄριστος, ὅστις κατεσκεύασε τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλμα. V.

Ead. l. 15. τοὺς κόλλοπας] n) οὓς κολλάβους φασίν. εἰδὲ δὲ οἱ πασσάλισκοι, οἷς ἀποτείνονται o) αἱ νεύραι. V. (ἐπιτείνονται αἱ χορδαί. C.).

f) ὁ Μιθρὴν] „Μιθρὴς, et sine articulo Edita. Correxerit Solanus, adscripsitque: Exc. G. ὁ Μιθρὴν, Περσικός. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρὴς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. Solan.“

g) ἐκόμων] „Ἐκόμουν ante editum male.“

h) τοῦτ' ἱερατικῶς] „τοῦτο δὲ ἐκείνο C.“

i) εἰ κιναιδεύονται] Sic C. pro quo εἶναι λγόντο erat in editis. in V. autem εἶναι δέοντο. Solan.

k) μύσει] „Sic etiam C.“

l) ἀντὶ] Τουτίσι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν esset in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit Solanus, merito quidem, licet ad praecedentia relatum excusari queat. Reitz.

m) Λήμη] Λήμη priores Edd. Lehm.

n) κόλλοπας] „κόλλαπας Edita male; et proxime τοὺς pro οὓς. Utrumque emendavit Solanus.“

o) ἀποτείνονται] ἀποκτείνονται Reitz. quem errorem correxerunt Bip. et Schm. Lehm.

Pag. 235. l. 1. ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πένεστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεῦν, ὃ ἐστὶ μισθῷ δουλεῖν, τριτόμενοι. ἐν τῷ θητεῦν οὖν ἐκκλησίαζειν λέγει ἀντὶ τοῦ, ἐν πενιχρῷ τάγματι. V.

Ead. l. 6. ἴσου τελεσματος] δαπανήματος. V.

Ead. l. 13. ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους]. Εἰς τέσσαρα διήρητο) τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἦττον πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἔτι ἦττονας. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰπὼν οὖν ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. V.

Ἐν τινι ὑπὲρ πεντακοσιομεδίμνους τὴν ἱππευσιν ἂν εἴη] Ἦτοι τὴν ὑπίστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα εἰς πέντε α) γὰρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημένης, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πεντακοσιομεδίμνοι. G.

Pag. 256. l. 5. τὴν πνύκα] Πνὺξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπνυκῶσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῇ. V.

Pag. 237. l. 5. Ἀλλ' Ἡρακλεῖς] Εἰώθεισαν οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία γ) ἐποίησεν ἐπικαλοῦμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τῶν θεῶν ἐνοχλοῦμενον. V.

Ead. l. 11. ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνείσιν] ἀντὶ τοῦ, τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. V.

Pag. 239. l. 1. εὐπροσωποτάτη] εὐπρεπής. V.

Ead. l. 4. προὔσεσθαι] δ) ἀντὶ τοῦ, προτίσθαι. V.

Ead. l. 5. διαμέλλεις] βραδύνεις. V.

Ead. l. 10. πεπαρώνηται] ὑβριστικῶς πέπρακται. V.

Ead. l. 13. σύνειρε] συναπτε, συμπλεκε. G.

Pag. 240. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν] Initium sumptum ex I. Oratione Demosthenis. G.

Ead. l. 8. ὀλιγώρως] καταφρονητικῶς. V.

Ead. l. 13. περὶ τὸν Καφηρέα] ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ Εὐβοία ἐν τῇ ἔξω θαλάσῃ Καφη-

p) διήρητο] „Male διήρηται Ed. Cler.“

q) πέντε] Corrupte haud dubie. Solan. Leg. τέσσαρα. Schmied.

r) τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, sed Mercurius, loquitur. Solan.

s) προὔσεσθαι] Hoc Scholium, nisi per Ox. codicem foret, quo referretur, non esset. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι, quod verum esse locus ipse Scholii satis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη et διαμέλλεις in Foss. Ms. positum sit. Solan.

ρὺς ι) δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραγὺς, καὶ τεναγώδης υ), σκοπέλοις διελλημμένος, καὶ ἔρμασι, καὶ χοιράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόρρυσιν ἀπορώτατος, ἀτε κρηνοῖς περιστοιχίζομενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἔτι καὶ διηγεῖται τοῖς ἀνέμοις καταπνέομενος, ὡς ὁ παρ' Ὀμήρῳ προβλῆς σκύπελος, τὸν οὐποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὦν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως εἴρηται Καφηρεὺς ἀπὸ τοῦ καταπνεῖσθαι x) ἀνευδύτως· κάφος γ) γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὀμηρος Διανι' z) εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει κεκαργῶτα νῆκη, οἷον ἐπνευσταῖα α), ἥτιοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος ταματῶ ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικούς πόρους, κατευρυνασθῆς, καὶ πέρα τοῦ συνηθούς ἐπισπασθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγουσθῆς, παρ' ὃ δὴ καὶ τινες ἐλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἐκτοσθεν ἐπισπασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκισεν τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρωῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐδότητι τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινός παραλόγως ἐκτραγέτος στόματος ἀμέτρως ἐκχέομενον b). V.

Pag. 241. l. 5. ἐν Κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως. ἐνταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τόπον c). V.

Ead. l. 6. τὴν μικρολογίαν] τὴν σκηνιπότητα. V.

Ead. l. 8. ἦδη καὶ κορυζῶντα] ὑπὸ τοῦ γήρως μύζας ἐκχέοντα· κορυzaί γὰρ αἱ μύζαι. V.

υ) Καφηρεὺς] „Καφαρεὺς editum ante. mutavit Solanus; recte; nam sic deinde etiam Scholiastes scribit, et Strabo L. VIII. p. m. 566. f. Reitz.

u) τεναγώδης] „Ita ex G. et C. pro vulgato στεναγώδης restituit Solanus. Scribendum erat τεναγώδης, a τέρυγος, vadum Lehm.

x) καταπνεῖσθαι] In prioribus καταπνέσθαι. Lehm.

γ) κάφος] „κάπος Ek. G. et C. et V.“

z) Ὀμηρος Διανι'] Il. II, 312. Sed ibi hodie legitur κεκαργῶτα, Solan.

a) πνευσταῖα] „πνευστιανώτατα V.“

b) ἐκχέομενον] Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκτὶ ἐκαθήρων οἱ Εὐβοῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece quod Καφαρεὺς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαιρῖν significat expiare, lustrare apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices 𐤊𐤍𐤃 Caphar. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan Lib. I. c. 15. qui tamen veram huius vocis originem non est assecutus. Cler.

c) τόπον] „Ποτόν editum ante. Facile correxit Solanus.“

Ead. l. 9. εὐρωτιῶντας] G. σαπέντας.

Pag. 242. l. 1. τῶν ἐρμάτων] ὑφαλῶν πετρῶν. V.

Ead. l. 2. Ποικίλην] Ποικίλη σταῖ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

Ead. l. 4. καὶ διατεινομένους] ἀμφισβητοῦντας. V.

Ead. l. 9. ἐπισπασάμενος] ἐπισύρας, χαλῶσας. V.

Ead. l. 12. τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] Ἐπικούρειοι d) καὶ Στωϊκοὶ δύο γένη φιλοσόφων· τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀνευ προνοίας ἔλγον διοικίσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. V.

Ibid. τὸν ἐπιτριπτον] τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτριβῆναι, τουτέστι πληγῆναι. V. Πάγκανον. C.

Ead. l. 13. ἐκθύμως] προθύμως. G.

Pag. 243. l. 2. Σαρδάνιον ἐπιγελῶν] Σαρδάνιος γέλως λέγεται ὁ ἐν ὑποκρίσει γινόμενος. V.

Pag. 244. l. 2. παρομαρτῶν] συνακολουθῶν. V.

Pag. 245. l. 5. τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι καθώς e) ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγείται νόμος, ὃς ἱκανός, γνώμην εἰσφέρειν, ἀνιστάσθω· ἔρων ὅ,τι καὶ ἔχει. V.

Ead. l. 8. τῶν τελείων θεῶν] Νόμος ἐπέλευσε f) παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτους, λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς g) τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἔξην δι' ἀνηγορεύσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἐννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Pag. 246. l. 1. ὧ θεοὶ, τάγε ἀπὸ καρδίας, φασίν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λέγοντος, ἀλλ' ὡς ἐν τῷ πρᾶγμα, διεξιόντος. V. (quaere in Paroem. C.).

Ead. l. 5. περιστήσασθαι] εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καταντῆν. G.

d) Ἐπικούρειοι] „Ἐπικούρειοι edita. Mutavit Solanus.“ Mox Στωϊκοὶ Reitz. et Bip. et sub finem Scholii item. Mutavit Schmiaderus. Lehm.

e) καθώς] „Ita restitutum ex C. et V. καθέζομένους Edit. Cler. male. Et mox ἀνιστάσθω sine σ et sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνιστάσθω verius, licet forsitan ex conjectura, fecit Solanus.“ Sub finem Scholii pro vulg. ὅ,τι καὶ de meo scribere placuit ὅ,τι καὶ. Lehm.

f) ἐπέλευσε] Ἐκέλευσε ante editum. Mutavit Idem, non operae credens addere, unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz.

g) αὐτοὺς] Ita ex C. emendavit Solanus, recte; nam significatur post eos, non simul cum. Reitz.

Ead. l. 5. καὶ μὰ τὴν *h*) Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὠμωσεν, ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβάνοντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον *i*). V.

Ead. l. 15. τυμπανίζομένους] ἱεροσύλους *k*). G.

Pag. 247. l. 4. τὸν Ἄλυν] Κρίσσω τῷ τῶν Λυδῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι, εἰ διαβῇ τὸν Ἄλυν κατὰ Κύρου, τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας, ποίαν ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἄλυν, τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. V.

Ead. l. 7. Ὡς θείῃ Σαλαμῖς] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τούτων τὸν χρησμόν. λέγεται δὲ αὐτὸν Θμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησί, θεῖαν ἐκάλεσεν *l*) τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν οὖσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν Περσῶν προεμαντεύσατο θάνατον. V.

Pag. 248. l. 2. δέον ἀγαπᾶν] ἀρκῖσθαι, εὐχαριστεῖν. V.

Ead. l. 6. τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματεῖῳ ἐνεγράφοντο. εἰ τις οὖν μὴ ὢν πολίτης ἐνεγράφη παρ' αἰτίαν, παρεγγραπτος *m*) ἐκαλεῖτο. διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ὠνόμασε. V.

Ead. l. 10. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεύς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροιζήνι πόλει τῆς Πελοποννήσου συνεκαθεύδουσι Αἴθρα τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιπθίως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγέννησε τὸν Θησεῖα. ὁ τοίνυν Θησεύς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς εὐρῶν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

Pag. 249. l. 1. τὸν Σκείρωνα] Λησταὶ ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζήνης εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων ληστής ὢν *n*) ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων

h) μὰ τὴν] Μήτην, frustra, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz.

i) ἥμαρτον] „Sequebantur verba, ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, quae delevit Solanus, quia in Scholio hinc tertio habentur.“

k) ἱεροσύλους] (ὡς) ἱερεῖς. Schm. edidit; dubito, an recte percepta Scholiastae mente, quam equidem non satis perspicio, etiamsi vox ἱεροσύλους genuina sit, de quo tamen dubitare licet. Lehm.

l) ἐκάλεσεν] „Sic emendavit noster Solanus ex C. et V. nam καλεῖ editum ante.“ Οἷον per circumflexum priores Edd. Lehm.

m) παρεγγραπτος] παρεγγραπτος, et mox παρεγγράπτους male edita, quae duce eodem emendavi. Reitz. Paullo superius editum in prioribus erat πολῖται. Lehm.

n) ὢν] „Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit Solanus.“

εἰς θάλασσαν ἔρριπτεν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιεσ). V.

Ibid. Πιτυοκάμπτην] p) Πιτυοκάμπτης δέ, καὶ οὗτος ληστής ὢν, ἐκαμπτε πίτυν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν· οἱ δὲ μετεωριζόμενοι q) ἀπώλλυντο. V.

Ibid. καὶ Κερκύνονα] Ὁ δὲ Κερκύνων r), καὶ οὗτος ἄδικος ἦν τᾶλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν ἠνάγκασε s), καὶ τὸν οὐ βουλούμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαιότρα ἐκαλεῖτο, ἐν ᾧ ὤκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. διεφθειρε δὲ πάντας τοὺς κατὰσπάντας αὐτῷ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως· Θησεὺς δὲ κατεπάλασεν αὐτὸν σοφία πλέον t). παλαιστικὸς γὰρ εὐρέθη. Θησεὺς καὶ μεγέθει πρῶτον καὶ ὤμῃ χρώμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἑτέρος τις ὄνομα Λιτυέρσης· οὗτος u) σπείρων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τοῦ θέρους ἐνισταμένου· εἰ δὲ ἀντίτεινον x), ἐκτείνειν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

Ead. 1. 2. καὶ ἄλλους] Phalarin hic, et Busirin, Echeturque et Diomedem habent Scholia V. quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ver. Hist. 18. 19. 20.) Echetur solum, quem nullibi apud Nostrum reperiō, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἐχέτος τῆς Ἠλείου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ, 83. etc.) Haec insererat Solanus. Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2 Ver. Hist. Reitz.

Ead. 1. 4. τοῦτον] τὸν Ἡρακλέα. V.

o) κατήσθιε] Subjunxit Solanus continuo filo (de hoc Ovid. in Epist. Heroid.) oblitus addere, anne sic in C. additum, reperitur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit. Reitz.

p) Πιτυοκάμπτην] „Priore loco hoc nomen deest in V.“

q) μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀνατιτανόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. Reitz. Deinceps ἀπόλλυντο erat in prioribus. Lehm.

r) Κερκύνων] Sic mutavi vulgatum Κερκύνων, et mox τᾶλλα scripsi pro vulg. τᾶλλα. Lehm.

s) ἠνάγκασε] „ἠνάγκαζε V.“

t) σοφία πλέον] Haec non coheret, nisi transponas. Vid. Addenda. Reitz.

u) Λιτυέρσης οὗτος] C. Λιτυέρης δὲ Κερκύνων. V. vero Λιτυέρσης etc. Sic notavit Solanus, nec tamen Impressa, quae Λιτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dityerses fuerit, Lityersas Midiae filius Hesychio. Reitz.

x) ἀντίτεινον] „Ἀντίτειναν ante editum, mutavit Solanus, non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset, quod aeque bonum erat. Reitz.“

Pag. 250. l. 1. καὶ κνισσᾶ] γ) καπνὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. V.

Ead. l. 13. καρπουμένων] Γράφεται καὶ τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων. G.

Ead. l. 15. ἔστι μὲν γὰρ] Γραμ. ἔστι γὰρ ὡς θαυμασιὸς Δημοσθένης. G.

Pag. 252. l. 4. ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφεται ἐκ Πίσης. Πῖσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. V.

Ead. l. 5. μνᾶς ἐκάτερον] Ἡ μνᾶ ἔξ z) δραχμᾶς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμᾶς ρ', οἷς φησιν ὁ a) Πολυδευκῆς. Εὐπολὶς Κόλαξι, δειπνον θές ρ' δραχμᾶς, καὶ ἐπιγέροι b) κόλαξιν οἶνον θές ἐτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἶχε καὶ τὰς προτέρας ρ' δραχμᾶς. ἡ μὲντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολούς ε', ὅθεν καὶ ἐπωβελία τὸ ἕκτον τοῦ τιμήματος. V.

Ead. l. 6. ἐν Γεραιστῷ] Γέραιστος πόλις τῆς Εὐβοίας, οὕτω μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὸς πόλις Εὐβοίας, ἥς c) οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. V. (Meminit Demosthenes, addit C.).

Ead. l. 9. ἀποσκευάζεσθαι] ἀποτιθέσθαι ἀνελόντας. G.

Ead. l. 11. ἐξ ἐρήμης] Ἐρήμη λέγεται, ἥνκα ὀρισθείσης περὶ τῆς δίκης ἡμέρας ὁ εἰς d) τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθέντος· ποτε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος e) ἐρήμην. V.

Pag. 253. l. 3. θυνηῶδες] Ἐπειδὴ τοὺς θύνους f) οὐ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικῶμεν, ἀλλὰ τριαῖναις ἀναιροῦμεν, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τὸν Λάμιν θυνηῶδες ὠνόμασεν. V.

Ead. l. 5. ἀμφήριστον] ἀμφισβητήσιμον. V. (C. Ἀμφίβολον.).

Ead. l. 14. χαρίεν γὰρ] γελοιῶδες, ἀνόητον. V.

γ) κνισσᾶ] Sic dare non haesitavi pro κνισᾶ, quod in editis erat. Reitz.

κ) ἔξ] Lege ἐκάνον, aut ἡ δραχμὴ ἔξ ὀβολούς, ut in fine Scholii est. Solan.

α) ὁ] „Οἱ male Ed. Cler.“

β) ἐπιγέροι] „Ἐπίγερε lectum antea. Mutavit Solanus.“

γ) ἡς] „οὐ erat in V.“

δ) εἰς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat Solanus. Nihilominus audacter mutavi in εἰς, quod vel coecus videat quare. Reitz.

ε) ἀπολειφθέντος] Ἀποληφθέντος editum ante. Merito emendavit Solanus noster. Solemnis jotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Wessel. ad L. 2. Diod. Sic. atque alibi. Reitz.

ς) τοὺς θύνους] „τύς θύνους edita. Correxerat Solanus.“

Pag. 254. l. 4. ἐς τὸ τῶν δώδεκα] ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι πανθέως τῆς Κρόνου ἀρχῆς. V. (De XII Diis lege in ὄρνεσιν Aristophanis. C.).

Ibid. ληξιαρχικόν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ ἐν τῷ ἐνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ, ἡνίκα τῆς ἐννόμου ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ἀληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ g) οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγένοντο τότε τῆς πατρῴας h) λήξεως, τουτέστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς υποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα i) κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρφανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπους παρεπέμπετο τὰ πατρῶα, ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροιτο τὰ τῶν ὀρφανῶν, εἰτα ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετές *) οἱ ὀρφανοὶ ἤβησαν, ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν νομῶν εἰς τὸ Ἀληξιαρχικόν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτοι τῆς ἑαυτοῦ ἀρχεῖν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς k) ὡς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ, καὶ τοῦτο αἰτία τὸ μὴ ἐξὸν εἶναι σοι λέγειν, ἀλλ' οὖν ἐξεστὶ. πάσαι γὰρ τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπελάβου, ὡς καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναι σοι λέγειν καὶ γνώμην εἰσηγεῖσθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δέ, ὀλίγου δεῖν l) τῆς ἐπὶ Κρόνου βούλης ὦν, ἀπὸ τοῦ, σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὴν βουλὴν συμπληρούντων θεῶν. ὅτι αὐτῶ ἦσαν οἱ πάσαι θεοί, ὡς καὶ Ἡρόδοτῳ δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ. V.

Ibid. τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὦν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτον ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχε ἄλλους δώδεκα m) τοὺς σὺν αὐτῷ διοικούντας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ τοῦ Διὸς, τοῦ ἰδίου υἱοῦ, ἐβλήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλλη συνέστη βουλὴ τοῦ Διὸς. V.

Pag. 255. l. 2. ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. V.

Ead. l. 4. ἐφείναι] συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. V.

Ead. l. 14. γέλωτα ὀφλισκάνει] γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ τοῦ, γέλαται. V.

g) ἐπεὶ δὲ] *Quum habet C.*

h) πατρῴας] „πατῶ“ V.

i) ἡ πατρῴα] ἡ πατρῴα priores Edd. *Lehm.*

*) ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετές] „Pro his omnibus *quum* tantum est in C.“

k) Ζεὺς] Μῶμος legi vult *Schm.* At omnem hunc sermonem *Scholias* Jovi tribuisse videtur, ut vere tribuitur in Ed. *Fl. Lehm.*

l) ὀλίγου δεῖν] „Ὀλίγον Ed. *Cler.* quam emendavit *Solanus.*“

m) δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentia. *Solan.*

Ead. l. 15. βαπτρίζων] Τὸ ἐν τῇ συνθηκῇ βαρβαρίζων n). ὁ Βάντος δὲ οὗτος τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μογυλάος τις ὢν. ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυσιόμους, μὴ δὲ τρανῇ κεχημένους τῇ γλώττῃ ο) ἀλλ' ἐπισεισχυμένους φθειγγομένους, καὶ παρασίμως, βαπτρίζειν φασίν. V.

Pag. 256. l. 2. συνείναε μὲν γὰρ] ἀντὶ τοῦ, διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

Ead. l. 14. λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὃ ἐστὶ στρεβλὰ p) καὶ ἄδηλα. Γρίφος q) δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης οὖν εἶπεν ἀντὶ τοῦ, ἁσαφές. V.

Pag. 258. l. 2. καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς χρυσᾶς ἀπὸ πλίνθους προσήγαγεν. V.

Ead. l. 15. ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἑμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἡ δὲ Κολοφῶν ἐν Ἀσίᾳ. V.

Pag. 259. l. 6. οὐκ ἄρνεϊα κρέα] Κροῖσος γὰρ ἀποπειρώμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου εἰ ἀληθές εἴη, ἐποίησε τοιοῦτο. θεοπρόπους εἰς Δελφούς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς φητὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἑμπρόθεσμον r), ἀνέρεσθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελεῖ πρατίων ὁ Κροῖσος; ἐποίησε δὲ ταῦτα τῆνικαδὲ Κροῖσος. λέβητα εἰς λέβητα ἐπεμβαλὼν s), εἰτα χελώνης κρέα καὶ ἄρνιον t) συγκατακόψας, καὶ τῷ λέβητι τῷ διπλῷ ἐμβαλὼν, ἤψεν u). ἀπερ᾽ ἀπαντα ἡ Πυθία ἀνέειπεν ὡς ἐπραττετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς

n) βαρβαρίζων] „Sic C. quod secutus sum. Βερβορίζων V. male. Βερβερίζων Edd.“

o) τῇ γλώττῃ etc.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεισχυμένως φθειγγομένους καὶ, quae voces imperiti librarii negligentia omissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent correctore. Cler. In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. Solan.

p) στρεβλὰ] „Στραβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro καλεῖται.“

q) Γρίφον] „Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφη—ζήτήματα. Hesych. Reitz. Formam Nominativi γρίφον, quippe insolentem, correxi. Et mox vulgatum γριφῶδες ipsius Scholiastae consilio repugnare videbatur. Lehm.“ Ante γρίφον in C. haec inseruntur; (vel quod oblique incedat. Lege in Pluto Aristoph.)

r) ἑμπρόθεσμον] Sic correxi, quod in prioribus editum erat, ἑμπρόσθεσμον. Mox ἀνέρεσθαι in iisdem legebatur. Lehm.

s) ἑπεμβαλὼν] „Ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit Solanus.“

t) ἄρνιον] Ἀρνεῖου Edd. Et sic fuisse in V. et C. testatur Solanus, qui tamen deleto & fecerat ἄρνιου, ego ἄρνιον. Reitz.

u) ἤψεν] „Sic dedit Solanus, quum in C. sit ἤψεν.“

χλώνης κραιῶν ὁδμή μ' ἐς φρένας ἤλθε x) κραταιοῖνιο y) χλω-
 λωνης. V.

Fad. 1. 11. ἀνασοβουμένη] διαταραττομένη z). G.

Ibid. κίνημα κορυβαντῶδες] μανιῶδες. οἱ γὰρ Κο-
 ρύβαντες δαίμονες a) εἰσι περὶ τὴν Πέαν. Κατόχημα b) δὲ,
 μανιῶδη, φοβερά. V.

Pag. 260. 1. 17. Θεμιστοκλέους] Καὶ γὰρ μόνος ὁ
 Θεμιστοκλῆς συνῆκε τοῦ δοθέντος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε
 περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξου ἐμαντεύοντο οἱ Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμει-

x) ἡ λ θ ε] „Ilustre V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat
Solan.

y) κρατερήνοιο] Vid. Schol. 28. ad Jov. Conf. (cap. 14.) ubi κρα-
 ταιρῖοιο scriptum est; sine dubio ut consulatur versui. Sed quum
 vocalis brevis ante litteram liquidam poëtis non semel produci so-
 leat, nihil hic mutavi. Reitz. Mira haec tollit Herodotus ipse I,
 47. ubi plane ita, ut in superiore Scholio, legitur κραταιοῖνιο.
 Barbarissimam Reitzii lectionem tamen secuti sunt Bip. et Schm.
Lehm.

z) διαταραττομένη] Sic audacter correxi vulgatum διαραττομένη.
Suid. ἀνασοβήεις διαταραχθείς. *Lehm.*

a) δαίμονες] Scripsit, nisi fallor, δαυμονῶντες, aut aliud quid huius
 ejusdem sensus. *Lehm.*

b) κατόχημα] De hisce videndas Strabo Lib. X. ex quo, advocata
 et Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi
 fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae regum,
 qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id
 est, antiquae Graeciae fama, docet, idemque apparet ex ἑρονλήῳ
 κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice כרוב Cheroub dicitur vir
 fortis, ut multis probat J. Spencerus de ritualibus Mosis legibus,
 p. 764. unde Angeli dicuntur Cherubini, hoc est fortes, ut alibi
 dicuntur מַכְרִימ, quod idem significat. Indidem Corybantes δαί-
 μονες dicti sunt. 2. Confunduntur cum Κυβέλους, ut ibidem testa-
 tur Strabo: ita et Hebraice כרוב Cheroub et כביר Chebir, unde
 Cabiri Dii unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus.
 3. Corybantes, et Cabiri, ut et Cherubini ex Aegypto orti, aucto-
 ribus Herodoto et Strabone, quibus adjungas licet Spencerum et
 Bochartum. 4. Idem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt
 etiam viri fortes, Hebraeis כרובים, ut ostendit Bochartus. Verum
 ista γένητος χάριν, donec Mythicorum Temporum Historiam eda-
 mus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. Cler. De va-
 ria δαυμόρων opinione, significatione ac denominatione multa Jacob.
 Ode in eruditissimo opere de Angelis p. 172. — 188. Et si Cory-
 bantes his non adnumerat, quia revera erant homines. Reitz. Li-
 cet autem antiquitus habitii fuerint dii, quod facile probari potest;
 Scholiastes tamen noster pro consilio suo ad talem eorum naturam
 aut originem spectare non potuit. Quapropter nec nunc possum,
 quin suspicer, in voce δαίμονες latere verbum, quod sacrum furo-
 rem significet. *Lehm.*

νον αὐτοῖς ἐκλεπεῖν c) τὸ ἄστυ, καὶ ἀνέβλιν ἡ Πυθία τὸ, Τί-
χος Τριτογενεῖ ξυλινον διδοὶ εὐρύοπα Ζεὺς, καί, Ὡ θεῇ Σαλ-
λαμῖς, ἀπολεῖς δὲ αὐ τέκνα γυναικῶν, ὡς οὖν μόνου Θεμιστο-
κλέους ἀνευρόντος ὅ,τι καὶ λέγει ὁ χρησμός, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυ-
τείου ὄντος. τοῦτο καὶ νῦν διασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα
ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὡς μὴ δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξη-
γητοῦ. V. (Historia late apud Herodotum. C.).

Pag. 261. l. 2. κανθῆλους] μεγάλους. G.

Ead. l. 5. εἰ καὶ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος
ᾧν, ὡς λέγουσι, πρῶν γέγονε θεός, καὶ εἰς οὐρανὸν μετώ-
κησεν. V. (Inquilinus. C.).

Ead. l. 12. Ἡράκλεις ἰω] Τοῦτο εἰώθασιν ἐπὶ θαν-
μασμοῦ λέγειν. ἔστιν οὖν ἐπιφθεγμα ἐκκληκτικόν. ἐκκληκτιμέ-
νος c) οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλία. V.

Pag. 262. l. 1. καὶ δεινῶς Βοιωτῶν] Εἰς ἀμαθίαν
ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὡς.
Ἐπεὶ οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, δριμέως πάνυ
ἐπέσκωπται. τὸ μὲν γὰρ προφανές f)..... ἐπὶ.... τὸ δὲ νοού-
μενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν διασύρει ὡς Βοιωτὸν. V.

Ead. l. 2. καὶ προσέτι τὴν στοᾶν] Τάχα ἐν τῇ
στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποιικίλῃ τὰ περὶ g) Μαραθῶνα ἐγγράπτο.
διὸ h) ταῦτα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐτί-
κησαν. Κυναίγειρος δὲ εἰς τῶν ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι
κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθη-
ναίων. διασύρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου *) καιροῦ ῥήτορας, ὡς
συχνότερον τούτων μεμνημένων οὐδὲν δεῖν ἐν ταῖς δημογορίαις,
ἀλλ' ἐκπλέξεως χάριν τοῦ χυδαίου ὁμίλου. ὥσπερ καὶ αὐτὸς οὐ-
τος φησὶ διαπαίζων ἐν τῷ Πητόρων Διδάσκαλος i). V.

c) ἐκλεπεῖν] „Ἐκκλίνειν C. prave.“

d) Τριτογενεῖ] „In V. hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖη. quod
sic in Edd. mutatum erat, ut hic comparet.“ Vid. omnino Hero-
dot. VII, 141. sq. Lehm.

e) ἐκκληκτιμένο] „Sic mutatum erat in Editis. Ἐκκληκτιμένοι V.“

f) τὸ μὲν γὰρ προφανές] Haec et seqq. ad fin. Scholii non com-
parent in C. In V. videtur lacuna eadem fuisse, quae hic et in
Ed. Cler. est; quod vacua spatia punctis tantum implevit Solanus.
Reitz.

g) περὶ] „κατὰ C.“

h) διὸ] Διὰ antea edebatur; sed cum in C. esset: propterea hoc di-
cit, patebat legendum διὸ, idque in Cod. V. recte fuisse notavit
Idem. Quare id recepi. Reitz.

i) κατ' ἐκείνου] κατ' ἐκεῖνο καιροῦ legi vult Bast. Commentat.
palaeogr. ad Gregor. Cor. p. 775. Lehm.

j) Διδάσκαλος] Ita dedit Solanus pro vulgato διδάσκαλῳ. Obser-
cundavi, etsi non addit, unde sic emendavit; quia sic melius, et

Pag. 263. l. 11. *Εὖ γε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς*] *Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐξ οἴκου k)* ἡ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θῶν νῦν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. V.

Ead. l. 15. ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς ὁ ἀγοραῖος l) ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

Pag. 264. l. 1. πίττης γούν ἀναπέπλαστα:] *Οἱ γὰρ ποιῶντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον περιπλάττειν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πύσση, καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν.* V.

Ead. l. 9. ὑποπιπτούμενος] πύσση πλαττούμενος. V. (Περιπλαττούμενος. C.).

Ead. l. 15. κεκραγότας m) τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. V.

Pag. 265. l. 1. Δάμιν τε καὶ] *Μέλλοντος εἰπεῖν, Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τυμονλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας ἀνακρίπτει αὐτόν.* V.

Ead. l. 3. εἰ πάλα n) εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

Ead. l. 5. ἐν ἀκροβολισμοῖς] *Ἀκροβολισμὸς ἐστίν, ὅτε πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλοις o), βᾶλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις.* V. (praeludium. C.).

Pag. 266. l. 1. ἡμείων] ἡμῶν. G.

Pag. 267. l. 11. *Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι*] *Εὖρον οὕτως· οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἡ σχετλιαστικὸν ἐπιρῶμα συναληγμένον τῷ*

sic solet; per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate Codicis. *Reitz.*

k) ἐξ οἴκου] „Omissum in editis ἐξ supplevit *Solanus*“

l) ὁ ἀγοραῖος] „Articulum in Edd. non comparentem addidit *Solanus*.“

m) κεκραγότας] „Differt ab lectione *Luciani*. Vid. ad Schol. hinc tertium, *Εἰ πάλα*.“

n) εἰ πάλα:] *Εἰπάλαι*] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat *Solan*. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu *Luciani*. Ita tamen haec adposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad Scholium *Κεκραγότας*, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor eodem modo etiam *κράκτας* legi in C. ut in *Luciano*. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam *κεκραγότας* esse in V. adparet, et corrigendum tamen ad *Lucianum*. *Reitz.*

o) ἀλλήλοις:] Ita bene correxit Noster; nam ἀλλήλους editum erat, et aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βᾶλλουσι. Jam vero συμβάλλουσιν ἀλλήλοις iungenda sensum produunt optimum. *Reitz.*

Lucian. Vol. VI.

Bb

ἄνθρωποι. εἰδῶσαι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν κἄν ταῖς ρ) πα-
ραθέσειν. V. — C. G. sic habent: ἰωάνθρωποι, ἰω ἄνθρω-
ποι] Τὸ ἐντέλεις, ἰωαὶ οἱ, σχετλιαστικὸν ἐπὶ ῥῆμα συναλημι-
μένον τῶ ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere κἄν ταῖς
παραθέσειν, ὅποιον καὶ τὸ ἀληθινὰ (sic corrupte) καὶ τὸ ἐν
Πειραιεῖ. δῆπουσι κανθάριμον q). (et hoc iterum corruptum)
καὶ ἐτι οἱ καταλογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄν-
θρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντέλεις οἱ ἄνθρωποι. Quin et passim
invenire est apud Oratores τ' ἀνδρός pro τοῦ ἀνδρός. G. —
Sic legendum Scholion ex Cod. Vat. ἰω ἄνθρωποι] Τὸ ἐντε-
λεις, ἰω ἄνθρωποι, σχετλιαστικὸν ἐπὶ ῥῆμα συναλημιμένον τῶ
ἄνθρωποι. Εἰδῶσαι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν κἄν ταῖς πα-
ραθέσειν, ὅποιον τὸ ἀληθινὰ γω r), καὶ τὸ,

Ἐν Πειραιεῖ δῆπουσι Κανθάριον λιμὴν.

Καὶ ἐτι οἱ καταλογάδην χρῶνται τῷ τοιούτῳ, ὡς Πλάτων· ποῖ
φέρεσθε, ὦ ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντέλεις, ὦ ἄνθρωποι.

Ead. l. 12. καταλεύσετε] λιθαῖζε. G.

Pag. 268. l. 4. καὶ σε μετῶσι s) ποτέ] ἡ μετέρ-
χονται, ὅ ἔστι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi prae-
sertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια καὶ καλῶς διεξάγει

τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει καὶ βούλεται.

οὐκ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναβρύνῃ

πείθειν τὸν ἐχθρὸν, ὡς Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. et C.

Καὶ σε μετέρχονται] Ὅ ἔστι τιμωροῦνται. V.

Ead. l. 14. ἀμύμονας] ἐπαινέτους. G.

Pag. 270. l. 9. ὑπομόχθηρον] ἀνόητον. G.

Pag. 271. l. 4. κηλεῖν] θέλειν. V.

p) κἄν ταῖς ρ) αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solanus κἄν
ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex
καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox
κἄν servarim, quia et alia ibi corrupta. Reitz.

q) κανθάριμον] „Adscriperat Hemsterhus. Lege: ἐν Π. δῆπου
σι κανθάρος λιμὴν.“ Scripserat, ni fallor, κανθάρον, ut ipse Ari-
stophanes, cujus haec sunt, Pac. v. 145. ubi Guil. Dindorf vul-
gatum Πειραιεῖ in Πειραιεῖ mutavit ex hoc ipso corrupto Scholio
nostro. Platonis, quae mox sequitur, citatio desumpta Clitophonti
Vol. XI. p. 277. Ed. Bip. indicante Bastio Epist. Crit. p. 97. unde
hanc omnem Scholii emendationem hausit, Lehm.

r) ἀληθινὰ γω] Bastius ad Gregor. Cor. p. 149. conjicit ἀληθινὸν
ἢ γω Cod. Ven. eodem teste habet ἀληθινὸν γω. Lehm.

s) μετῶσι] Lege μετῶσι. Sed sic erat in Cod. Ms. Solan. Μετῶσι
variā esse textus ipsius lectionem, testatur Cod. Par. 2955. ubi
itidem μετῶσι, probat etiam, qua Scholiastes utitur, explicatio
per Coniunctivos. Nihilominus Schmied. praefixit μετῶσι. Lehm.

Ead. 1. 8. ἡ θυγατὴρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή] ἡ Ἀθηνά, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα V.

Ead. 1. 13. ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὅμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ πάντῳ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἤκικε μάρτυρα. V.

Pag. 272. 1. 9. σῶκος] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἰοεὶ Σωσίκοιτος. V.

Ibid. ἐριούριος] ὠφέλιμος δ). G.

Ead. 1. 12. ἀνυπόστατον] ἀφόρητον. G.

Pag. 273. 1. 2. παρεκδύς] παρεξελθών. G.

Ead. 1. 5. ἐπιβάσας] Γραφ. ἀναβιβασάμενος τοῦ θεοῦ. G.

Ead. 1. 9. οἱ τραγωδοί] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν, ὑποκρινομένοι τὰ τῶν τραγωδῶν υ) δράματα. V.

Ead. 1. 12. ἐμβάτας] x) Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγωδοί, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ποδήρεις γ) δὲ, τὰ μέγρο τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. V.

Ead. 1. 13. χεῖριδας] τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. V.

Pag. 275. 1. 1. Σκύθαι μὲν] Φρυγῶν φακέλους οἱ Σκύθαι συνήσαντες z), καὶ ὑπ' αὐτῶν τῷ ὄγκῳ α) ἀκινάκην ἰδρυσαντες σιδηροῦν, θυσίας ἐπετελοῦς προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἀρεῶς τὸ ἄγαλμα. V.

Ead. 1. 12. τρύβλιον] πινάκιον. G.

Pag. 276. 1. 10. ἀμφηχῆς] ἐκ τῶν δύο μερῶν ἡχῶν, τουτέστι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ ἤδει, περὶ τίνος b) εἶπεν, ὅτι τὸν Ἄλυν διαβάς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται δὲ ἀμφήρης, ἵν' ἡ ἀφ' ἑκατέρου ἐριδα ποιῶν. V.

Ibid. οἱ οἱ εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἐνίοι] Οἱ Ἑρμαῖ τε τράγωνοι τινες κίονες ἦσαν παρὰ τὰς c) ὁδοὺς ἰδρυμένοι, αἶτω

ι) ὠφέλιμος] ὠφέλιμος priores. *Lehm.*

η) τραγωδῶν] In Ed. et C. τραγωδιῶν. Ego mutavi. *Solan.*

χ) ἐμβάτας] Sic his scriptum in Schol. quum ἐμβάτας recte in textu Luciani. Sed utrovīs modo scribitur, ἐμβάς, ἄδος, et οἱ ἐμβάτας. Vid. *Poll. Reitz.* Miseros hos errores ipse postea *Reitzius* vidit et confessus est, in nota ad *Advers. Indoct.* cap. 6. extr. ubi et ego de his vocabulis nonnulla addam. Cf. *Adnot. Lehm.*

γ) ποδήρεις] ,ποδήρης edita. Correxīt *Solanus.*

z) συνήσαντες] Sic correxi vulgatum συνήσαντες, monente *Bastio* *Epist. Crit.* p. 141. Cod. Ven. 445. συνασαντες habet, an voluit συνασαντες. *Lehm.*

α) ὑπ' αὐτῶν τῷ ὄγκῳ] In prioribus erat ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὄγκῳ. Ven. ὑπ' αὐτῶν τὸν ὄγκον. Ego scripsi, ut suaserat idem *Bast.* *ibid.* *Lehm.*

β) τίτος] τίτος priores. *Lehm.*

γ) τὰς] τοὺς priores, et supra eadem Ἑρμαῖ. *Lehm.*

πρὸς d) τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμνημένον τὸν λίθον. ἐνίοτε μὲν οὖν ἐν πρόσωπον εἶχεν ἢ κεφαλὴν, ὡς πάντων ἀνθρώπων e). ἔστι δ' ὅτι καὶ δύο ἅφ' ἑκατέρου μέρους αἰνιττετο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτὸς f) τετραγώνος ὦν καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἐσημνιζον οὖν τὸν βίον, ὃν διὰ τῆς ὁδοῦ παρεδήλουν, συν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορευέσθαι, καὶ τοῦτ' ἀληθῶς g) ὡς ἐδραῖον τὸ τετραγώνον ἀπεσάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, εἰς ἑμψαῖον τοῦ χοῦναι τοῖς φίλοις, ἥτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου εἰσιούσι h), καὶ παρούσι καὶ ἀπουσίαν ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν. V.

Pag. 277. l. 2. ὁ Σαρδιανὸς] ὁ ἀπὸ Σάρδεων ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν τὰ τοῦ Κροίσου βασίλεια. V.

Ead. l. 3. τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιος λέγεται ὁ ταῖς δύο χειρὶν ὡς δεξιαῖς χρωμένος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοουμένον. V.

Ead. l. 10. ἔδη αὐτὰ] Ἐδη τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἐδραῖσθαι. V.

Ead. l. 14. ἐν Ταύροις] Ἐν γὰρ τῇ Σκυθίᾳ i) τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυσον τῇ Ἀρτέμιδι. V.

Pag. 278. l. 3. ἐπηχεῖ] ἐπῆλθεν. G.

Ead. l. 4. ἀλλ' ἐξ ἀμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἀμαξίων καθήμενοι ἐσκωπτοῦν ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο πολλὰ. Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑβριστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἀμάξης. V.

Ead. l. 15. τάφον τινα] Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐν αὐτῷ k), ΤΟΤ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν νῦν ἀποκτείνεται. V.

Pag. 280. l. 1. καὶ ἐμπιμπλάς] Ἀκάντια l) οἱ μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μέσους καλοῦσιν ἰστούς. εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ

d) πρὸς] „his Ed. Cler. Mutavit Solanus.“

e) ἀνθρώπων] „ἀνθρώπου male Edita.“

f) αὐτὸς] „αὐτοῦς V.“

g) τοῦτ' ἀληθῶς] „τοῦτον ἀληθῆ editum ante, correxit Solanus.“

h) εἰσιούσι] Ἰούσι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum servavi. Reitz.

i) Σκυθία] Σκυθία Ed. Cler. Sed quia Solanus. adscripsit in V. esse Σκυθία, facile adparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi, quod vel sine Codice coniecere licebat. Reitz.

k) ἀτῶ] Ἀτῆ V. quod in Impressis recte mutatum. Solon.

l) ἀκάντια] „Pro his, ab ἀκάντια ad ἰστούς usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰστούς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης.“

παρ' ἡμῖν λεγόμενα κύροια π) ἀκάτια φασίν, οἷς ἡ κεραία η). ἐνέλεται. V.

Pag. 280. l. 1. πρότονος] τὸ σχοῖνον, ὃ ο) δεσμοῦς τὸν ἰστόν. V.

Ead. l. 3. ὁ χηνίσκος] τὸ τῆς πλώρας μέρος, οὐ ἀπὸρηγνται ρ) αἱ ἄγκυραι· ὃ γ) καὶ τῆς τρύπιδος ἔστιν ἀρχή ρ). χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτίθησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ εὐωνισμοῦ ε) χάριν, ὡς ἀβαπτιστος αὐτοῖς ἡ ναὺς διατελοῖται, τρόπον χηνὸς ὑπερνέουσα ι) τῶν κυμάτων. V.

Ead. l. 7. διμοιρίτην] Διμοιρίτης ὁ τοῦ διμοίρου τῶν ἐν τῇ νηϊ ἄρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρχων. οὕτω δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐντελὴ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειοι υ).

Ibid. τὸν δὲ κατακυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων x) νοητέον. ὅτι οἱ μὲν ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυχοῦσιν· οἱ δὲ ἀδικοὶ, εὖ πράττουσι. V.

Pag. 282. l. 4. ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφοτέροις ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι· ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

Ead. l. 5. Φωκίων *) Οὐκίων *) οὗτος μοιχαλιδ' εἶχε γυναῖκα, ἣ καὶ ἑάλω Καλλίας. G.

1η) κύροια] Lege κύροια. Sed in C. legitur κύρου. Solan. Vid. Schneider. Lex. s. κεράλαξ. Lehm.

η) κεραία] Prius scribebatur κύροια. Lehm.

ο) ὃ] „Εἰς (sic) ὃ editum ante. Mutavit Solanus.“

ρ) ἀπὸρηγνται] Sic recte Exc. G. idque recepi, cum ἀπὸρηγνται ante ederetur. Solan.

γ) ὃ] Sic correxi vulgatum ὁ. Lehm.

ρ) ἔστιν ἀρχή] Post haec in C. inseritur: εἰσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔχασαν ἄκρον. Solan.

ε) εὐωνισμοῦ] Sic Impressa, At εὐωνίστου Ex. G. et V. Deest in C. Solan. Scriberem saltem εὐωνισμοῦ. Reitz. Et sic recte scripsit Schmiedt. Lehm.

ι) ὑπερνέουσα] „Ita se ex G. C. et V. emendasse, cum editum esset ὑπερνέουσης, testatur Solanus.“

υ) τέλειοι] Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G. et in margine C. Solan.

x) ἀνθρώπων] „Ἀνθρώπων edebatur ante, et mox εἰ μὲν pro οἱ μὲν. Utrumque mutavit Solanus.“

*) Οὐκίων] Turpiusculum hic errat Scholiastes, cogitans de Phocione illo bono (χρηστῷ), quod vel temporis rationes impediabant. Rectius alter Scholiastes inter Phocionem et Phocum distinguit. Lehm.

Ead. 18. *Καλλίας καὶ Μειδίας γ)* καὶ *Σαρδαν.*] Ὁ μὲν *Καλλίας* οὗτος, ὡς *Κρατῖνος* φησὶν *z)*, Ἰππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν *α)* δῆμον *Μελίτευς*, πλούσιος *b)* καὶ πασιγῆτων καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφορούμενος *c)*, καὶ κόλακας τρέφων, εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν *Κρατῖνος* κωμῶδει, ὡς ἓνα τῶν καταχρῶν. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθησαν, καὶ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ γιγνώσκεσθαι ὅτι ὑποθήκαι εἰσιν. ὅθεν καὶ *Μένανδρος* ἀστεινὸν χωρίον εἰώθει λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. κωμῶδῃ δὲ αὐτὸν *Κρατῖνος*, καὶ ὡς *Φώκου d)* γυναῖκα μοιχεύσαντα καὶ τρία τέλанта δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ *Μειδίας* ὀρυγοκόπος *e)* ἦν, ὡς *Πλάτων* περιαλγεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κόβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστήν *Φρύνιχος* καὶ *Πλάτων* διαβάλλουσιν *f)*. ὁ δὲ *Σαρδανάπαλος* υἱὸς ἦν *Ἀνακυνθαράξου g)* τοῦ *Μῆδου*. καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπορμένος *h)*, καὶ γυναιξὶ τὸν πάντα βίον ἐκδανῶν. διὸ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

Pag. 283. 1. 8. τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῦχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. *V.*

Ead. 1. 14. κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος, ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τὸν ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν *i)*. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλείστικτον ἐχρήσατο. *V.*

Ead. 1. 15. πλείστικτος] ὁ φορὸς ἀνέμος. *G.*

Pag. 284. 1. 6. τὴν ἱερὰν φασιν ἄγκυραν] Ἀγκυρὰ ἔστιν ἐν τῇ νητὶ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱερὰν. αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλαβοὶ κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλλων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον. *V.*

y) *Καλλίας καὶ Μειδίας etc.*] „Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit *Solanus.*“

z) *Κρατῖνος φησὶν*] „*Κρατῖνος* Ἀρχιλόχους *G.*“

a) τόν] καὶ *Schm.* nescio unde. *Lehm.*

b) *Μελίτευς πλούσιος*] „*Μελίτευς*, ὡς Ἀριστοφάνης ὦραις, πλούσιος *C.*“

c) διαφορούμενος] Ἄν διαφθειρόμενος; *Lehm.*

d) *Φώκου*] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan.*

e) ὀρυγοκόπος] In Exc. *G.* scriptum est ὀρυγοκοπογ ἦν ὡς *Πλάτων* περὶ ἀλγεί. Sed notatur ut corruptum. In *C.* recte ἄγκυροκόπος ἦν περὶ ἣ λέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλγεῖ scriptum est. *Solan.* Mox κόβαλον *Schm.* nescio an consulto. *Lehm.*

f) *Φρύν. κ. Πλ. διαβ.*] „Quatuor haec verba in editis non comparantur ex Cod. supplevit *Solanus.*“

g) Ἀνακυνθαράξου] „*Ἀνακυνθαράξου G.* Ἀνακυνθαράξου *C.*“

h) πεπορμένος] Sic Codd. Mss. *Solan.*

i) ἀνύουσιν] „*Ἀνύουσιν* editum erat, quod correxit *Solanus.*“

Ead. l. 10. εἰ γὰρ εἰσι βωμοὶ] Chrysippi hoc, ut inquit Themistius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. G. Cf. et Hermot. c. 70. extr. *Lehm.*

Pag. 285. l. 12. ἐμὲ τυμβωρύχει] καλῶς πάνυ εἰσηγάγε τὸν Τιμοκλέα εἰς ὕβριν k) τραπέντα. τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς ἡττωμένοις. V.

Pag. 286. l. 5. οὐ φέρων κατατρυφῶντα] πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V.

Ead. l. 12. καὶ ὁ σύρφαξ] Ἵποκορισμὸς τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. V.

Ead. l. 15. ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου] Τοῦ Δαρείου πολιορκούτος τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένου παραλαβεῖν αὐτήν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα καὶ τὴν ῥίνα, καὶ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθῶν· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν· ὁ δὲ προεῖδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἐβουλόμην σεσωσμένον ἔχειν τὸν Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. V.

IN SOMNIUM SIVE GALLUM.

Pag. 288. l. 3. ΜΙΚΤΑΛΟΣ] Σκυτοτόμος ἦν Μικυλλος, ut testatur ipse circa finem. Et in Tyranno (Καταπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. G.

Ead. l. 3. διάτορον] ὀξύτονον. V.

Pag. 289. l. 1. ὥς περ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν αὐπνος. [εἰς τὸ αὐτό.] a) Τὸ χρυσομάλλον φησὶ δέρος, ὃ Φοῖβου μὲν ἦν τοῦ Ἀθαμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ b) ὃς Κριὸς c) ἀνόμαστο δορά. τυθέν-

k) εἰς ὕβριν] πρὸς ὕβριν C.

a) εἰς τὸ αὐτό] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *Solan.*

b) παιδαγωγὸν] Παιδογογοῦ legebatur, quod mntare non sum veritus; ex vulgato δ Φοῖβον etiam feci δ, ut referatur ad χρυσομάλλον· masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *Reitz.* Nec sic tamen locus nudique sanus. *Lehm.*

c) ὃς Κριὸς] Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 21. *Cler.*

τος d) δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδαρύντος καὶ ἐπει, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμυλλον. ἐφ' ᾧ ὅ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλεῖς ἐφ' ᾧ τε e) κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαταστήσαι, εἴτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀψυρτου, ὅς ἐπιπλίτευστο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρονος, διὰ τὸν εἰς Ἰάσονα αὐτῆς ἔρωτα δόλω μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἀψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ οὕτως συνεργησάσης f) Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος διασωθῆναι. V.

Ead. l. 4. πράγματα παρέξεις.] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατήσαι σε νῦν δυσχερανῶ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ δύνη g) διαφυγεῖν. V.

Ead. l. 9. πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ.] Τὸ ἐν τῇ συνθηκῇ, προκόψας ἔσῃ ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τροφὴν ὠνήσασθαι πεπορικῶς h) ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιώδης ἐστὶ λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι προτέλειον i) ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς ὀδεύειν πρόκειται ἐπιτελεσθῆναι τῶν συνενεργεῖν ἔχοντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ᾧ καὶ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἔσῃ k) τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπορικῶς, ὅ, σοὶ τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλατῶν ἐν συμποσίῳ. σὺν τε δὴ l) ἐρχομένῳ, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὅ, τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. V.

Pag. 290. l. 5. ὦ Ζεῦ τεράστιε.] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρησασθαι. V.

d) τυθέντος] Sic Reitz. sed θυθέντος illegitime Bip. et Schm. Cf. τυθήσεσθαι Diall. Deor. IV, 3. Mox μῦθος scripsi pro eo, quod prius erat, μύθος, et aliquot versibus post Ἰάσωνα scriptum erat, et Ἰάσωνι, per ω. Lehm.

e) ἐφ' ᾧ τε] Leg. ἐφ' ᾧ. Reitz. Longe praestat, quod Schm. edidit, ἐφ' ᾧ τε. Lehm.

f) συνεργησάσης] Sic correxi pravam, quae prius habebatur, formam συνεργασάσης. Lehm.

g) δύνη] Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήση. Solan. Secutus est Schm. At δύνη est pro δύνασαι, minus probae Graecitatis. Vid. Phrynich. p. 359. Ed. Lobeck. ibique Commentatt. Lehm.

h) πεπορικῶς] Ita dedi ex G. Editi enim habebant πεπονηκῶς. C. πεπορικῶς. Solan. Πεπορηκῶς Schm. vitiosa forma. Lehm.

i) προτέλειον] „Πρωτόλειον editum erat. Correxuit Solanns.“

k) ἔσῃ] Ἐσσι male edita et hic et supra habuisse vix operae est monuisse. Reitz.

l) σὺν τε δὴ] etc.] Ex. II. K, 224. Solan.

Ibid. ἀλεξίκακε] ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V. *Pag.* 291. l. 5. ἀποτρόπαιον] ὃ ἀποτρέπεται τις. V.

Ead. l. 6. ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὸς δὲ ἐστὶ τὸ πλοῖον, ἐν ᾧ Ἰάσων ἐπλευσεν. τοῦτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεύειν δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Λαδωνῇ, ὅπου φηγὸς m) ἐστὶ δρυς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in I. G.).

Ead. l. 9. καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐα, οὓς οἱ ἐταῖροι τοῦ Ὀδυσσεὺς σφαζάντες ἐθύον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινούντο τε καὶ ἐβόων, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. V.

Ead. l. 12. οὐ χαλεπῶς] οὐ δυσχερῶς. V.

Ead. l. 13. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

Pag. 292. l. 14. φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἡφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοίχευεν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ἢ ἡ οὕτω, καὶ ὡς ξυμπίνου καὶ ὡς ξυγκωμάζοι n), καὶ ὡς κοινωνοῖν τῶν ἐρωτικῶν. V.

Pag. 293. l. 8. λαθόντα] ἀγνοηθέντα. V.

Pag. 294. l. 1. ὄφελος] Τὸ ἐξῆς· καὶ τοιο) οὐδὲν ὄφελος· εἰ γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾶτε, ὄφελος. V.

Ead. l. 12. ἐκτράπεζον] ἔξω τῆς τραπέζης. V.

Ead. l. 15. Εὐφορβος γένοιτο] Οὗτος εἰς ἣν τῶν Τρώων, ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πατροκλον ἐπληξεν. V.

Pag. 295. l. 7. ᾧ Μνησάρχου πατρί] Μνήσαρχος πατήρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς οὖν παῖζων Μνήσαρχου παῖδα τὸν ἀλεκτρούνα ἐκάλεσεν. V.

Ead. l. 8. ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖτος] Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος p). V.

m) φηγὸς „Ita restituit Idem (Solanus), quum legeretur editum φηγός.“

n) ξυγκωμάζοι ξυγκόμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus; quum vero ξυγκωμάζοι etiam scripserit, et ξυμπίνου, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοῖ tamen in κοινωνοῖ commutavit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. Reitz.

o) καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτε pro καί τι. Solan. Καί τοι rectius legit J. J. Wetstenius. Reitz. Et sic cum Schm. edere placuit. Lehm.

p) ὁ Μίκυλλος] Post ὁ Μίκυλλος addebatur οὖν ἀναμείνας. In V. οὐκ ἀναμείνας, quod cum aliunde huc irrepserit delendum erat, Solan.

Pag. 297. l. 1. ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς σὺ ποιῶν. ἀμφω γὰρ τερατώδη καὶ εἰς φάσμα ψιλὸν ἀποτελοῦντα. V.

Ead. l. 6. ἀναπερπάξῃ] τὰ προθεωρηθέντα ἀναμνησῇ. V.

Pag. 298. l. 1. δεινὸν τινα φῆς] μέγαν, θαυμαστόν. V.

Ead. l. 3. ὑπὲρ q) τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ] Φαῦλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπήδα πολλά. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων ὡς πόδας r), καὶ τούτους πηδῶντων ὁ Φαῦλλος ὑπὲρ τοὺς ὡς πᾶν ἐπήδησεν· ἐκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὥρισμένον τι ποιοῦντων, ὑπὲρ τα ἐσκαμμένα πηδᾷ. V. Ἀπὸ Φαῦλλου τοῦ πεντάθλου τόδε, εἰς ὃν ἐπεγέγραπτο,

Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πῆδησε Φαῦλλος. Ἐπεὶ γὰρ ὑπὲρ τοὺς ἐσκαμμένους πεντήκοντα πόδας, ἑτέρους πέντε εἰς τὸ στερεὸν ἐπήδησεν, εἰς παροιμίαν περιέσθη. Cod. Par. 1775.

Ead. l. 11. ἀποψήσῃ] ἀπομάξῃ. V.

Ead. l. 12. τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἐρχεσθαι, δα' δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed et quae Maro noster dicat in fine VI. legito, et quae Servius. G.)

Pag. 299. l. 6. τυφλὸς αὐτὸς ὦν] Ἰστοροῦσιν Ὀμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπωμα ὄνομα τούτῳ γενέσθαι, ὀμήρους καλοῦντων Δωριέων τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος μὲντοι τὸν Ὀμήρου γράφειν βίον, οὐκ ἀπὸ γενεᾶς τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν αἰάμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀιτικὴν, καὶ κεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

Ead. l. 9. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγεται ὁ Μίδας πᾶν ὦν φιλόχρυσος εὖξασθαι s) πᾶν πρᾶγμα, οὐ ἂν ἄψῃται, χρυσοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τούτου ἀπέθανε, καὶ αὕτῃ γὰρ ἡ τροφή, ἧς ἤπτετο, χρυσῇ ἐγένετο. V.

q) ὑπὲρ] „Peri editum, correxit Solanus. Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις ex Coll. quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida*, (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαῦλλος.“ Hanc posteriorem emendationem, quam *Schmiederus* optimo jure secutus est, non solum *Suidas* in *Τὴν τὰ ἐσκ.* sed etiam Codd. Vatt. confirmant. Vid. *Bast.* Epist. crit. p. 243. qui et Scholion Codicis Par. n. 1775. ibidem edidit, quod et nos adjiciendum putavimus. *Lehm.*

r) ὡς πόδας] Forsan κ' scribendum. Certe non ὡς. *Solan.* Quinquaginta pedes, i. e. ὡς, a Scholiaste vere intelligi, tum e sequente Scholio, tum e *Suida*, satis clare patet. *Lehm.*

s) εὖξασθαι] In V. erat ἡῤῥατο. Impressa addiderant οὐ· quare ego εὖξασθαι dedi. *Solan.*

Ead. 1. 12. πολὺ] *Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.*

Pag. 300. 1. 6. ἀριστον μὲν ὕδωρ] *Ἡ σύνταξις. ἀριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτί, διαπρέπει κατὰ τὴν ἐξοχὴν τοῦ πλούτου. V.*

Ead. 1. 13. Εὐκράτης] *Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. V.*

Pag. 301. 1. 2. ὑποβεβρεγμένος] *ἀντὶ τοῦ, μεθύων. V.*

Ead. 1. 5. οὐκ ἀφανῶς] *ἀλλὰ περιφανῶς καὶ ἐξακούστως. V.*

Ead. 1. 16. ὦ Πυθαγόρα] *Περὶ πλουσίων) οἶμαι κίσθαι τὸ ἀληθές. G.*

Pag. 302. 1. 4. σὺν τριβακῶ] *ἐν πενιχρῶ u). V.*

Ead. 1. 12. ἡπιάλον] *x) Ἰγίος πρὸ πυρετοῦ. V.*

Ead. 1. 13. οὗ ἐφεδρος ἐγὼ] *Ἡνίκα δύο παλαιουσι ἀθληταὶ, καθήκται τις ἐξωθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἐφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἡττωμένου εἰσερχόμενος γ). V.*

Pag. 303. 1. 1. ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη] *Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡλίου σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὀρίζειν ἡνίκα τυχὸν ἡ σκία γένηται πεντάπους, συνελθεῖν. οὕτως δὲ z) εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιάν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, ὥσπερ a) βραδὺς κατὰ τὴν*

i) περὶ πλουσίῳ] *Legendum videtur cum Cod. 1428. παρὰ πλούσιῳ] παρὰ πλουσίῳ etc. Schmied. Quidni potius: περὶ πλουσίῳ] παρὰ πλουσίῳ etc? Lehm.*

u) πενιχρῶ] *Verum Scholion fuit ἐν — τριβῶνι] σὺν τριβῶνι. Solan. Non placet. Quum pro ἐν πενιχρῶ in Codd. 5011. et Gori. legatur σὺν τριβακῶ. Scholion sic sane videtur legendum: σὺν τριβακῶ] ἐν πενιχρῶ. Indicat scilicet auctor variam lectionem. Sic etiam Schmiedero video placuisse. Lehm.*

x) ἡπιάλον] *Hoc Scholion antea ad πλεονεξίαν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri volumus, quamvis in enarratione sciamus esse quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra auctoritate C. Solan. Tamen et Hesych. Ἡπιάλος, ἰγίος πρὸ πυρετοῦ. ἱκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἡπιάλων, ἰγίων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ἰγίος ἡπιάλων φασιν. Cui et adscenitur Galenus. Vid. Foës. Oecon. Hippocr. qui recte docet et febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre miti accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febris ipsa valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. Reitz.*

γ) εἰσερχόμενος] *Vid. Lucian. Hermot. c. 40. Solan.*

z) οὕτως δὲ] *Consuetudo postulare oὕτω sequente consona. Sed nihil muto, quia et in optimis Auctt. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II. c. 50. sub init. οὕτως φλογώδης. item Alciphro. III. p. 348. οὕτως τὴν et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. Reitz.*

a) ὥσπερ] *„Ὅπως est in C.“*

κίησιν ὁ ἥλιος· οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται. V.

Ead. l. 14. εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν] καρῆναι b) δεόμενος. V.

Pag. 304. l. 14. ἐπερειδομένῳ] ἐπανακλινομένῳ. V.

Pag. 305. l. 3. εἰς ἥειν οὖν μάτην λύκος χανῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζοντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχάνοντων. V.

Pag. 307. l. 10. πότος] Πότος c) παροξυτόνως μὲν σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν δηλοῦ.

Ead. l. 11. φιλοτησίας] Φιλοτησίαν d) προπίνειν ἔστιν, ἥνικα τινὲς ἐν ἀρίστοι ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πίων μέρος, τὸ λοιπὸν παρὰσχοι φίλοι, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

Pag. 309. l. 2. τῆς Ἀρχολικῆς] τῆς Δανάης τοῦ Ἀκρίσιου· ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἀργούς, ἔλαβε χρησμόν, ὅτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φοβέσσει αὐτόν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μετεβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ ἐφθεῖρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ δώματος. V.

Ead. l. 13. ἔτνος] πισσάριον e) V.

Ibid. τοῖς Κρονίοις] ἐν τῇ ἐορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ, τμήματα. ἀλλάντα ὁ συνήθεια λοκάνικα f) V.

Pag. 310. l. 15. ἀλουργῇ] πορφυρᾷ. V.

Ibid. καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπερόμενος] Ὑσγιόν

b) καρῆναι.] Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείρασθαι. Cler.

c) πότον.] At masculino genere est in textu Luciani. Vid., notata ad textum ipsum. Reitz. Recte Schmiederus ad Reitzii sententiam πότον mutavit in πότος. Lehm.

d) Φιλοτησίας] Sic igitur Scholiastes φιλοτησίας in textu, ut omnino in formula φιλοτησίας προπίνειν, pro Accusativo habuit. Rectius Grammaticus in Bekkeri Anecd. P. I. p. 70. pro Genitivo habet, intellecto ἥνικα, aut, quod magis placet, κύλικα. Vid. I. Bos Ellips. s. ποτήριον et Schaefer. ad eund. p. 501. et 419. cf. Lucian. Hermot. c. 11. et Pseudol. c. 51. Lehm.

e) πισσάριον.] An voluit πᾶν ὄσπιον; Sic certe Hesychius et Suidas vocem ἔτνος explicant, et Scholiastes quoque ad Lucian. Quom. Hist. Conscr. c. 20. Lehm.

f) λοκάνικα] „Sic dedimus ex V. et G. Nam Impressa prave λακονική. at Λακανικὸν C.“ Pro συνήθεια, quod male in prioribus Edd. est, scribere placuit συνήθεια. nam συνήθεια non videtur auctor voluisse; quamquam non omnino mentem ejus capio. Ἀλλάντα pro ἀλλάντα jam scripserat. Schmiederus. Lehm.

ἔστιν ἄνθος τοῖκος ὑακίνθω g) βαθυτέρον, ἵσως δὲ τὰ ἀπὸ χοιρείων αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Pag. 312. l. 2. τοῖς πολλοῖς] τοῖς ἀνοήτοις: Ex multis, i. e. ex malis ignavisque et stultis. G.

Pag. 314. l. 6. περιέμενον ἄοικος] Πρὸ τούτου, φησὶν, εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανώμενη, οἶκον h) ζητῶν, ὃ ἔστι σῶμα, ἕως ὅτε i) Μνήσαρχος ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τουτέστιν, ἔσπειρέ με. V.

Ead. l. 9. ὦ τὰν] k) ὦ ἐταῖρε. V. In altero Foss. in Folio sic: ὦ τὰν] ὦ τὰν σημαίνει τὸ ἐταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔτρε, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ. κασίγνητοί τε ἔται τε l). ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἔτητάν, ὡς μέγιστος μεγιστάν, καὶ ἐν συγκοπῇ ἔτάν. καὶ ἡ κληρικὴ, ὦ ἔτάν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ E, ὦ τὰν m). V.

Pag. 315. l. 1. ἐν Βακτροῖς] χώρα Περσικῇ. V.

Ead. l. 3. Αἴαντα] Ὅρα, οἷα φησὶν, εἰ καὶ ὡς περὶ σύρον τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐν σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφείοις καὶ παραδοθείσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρώην ὑφ' Ἡρακλέους.... σχέθη ἡ Τροία. G.

Pag. 316. l. 1. πολέμιος ὦν] n) Ὁ γὰρ Εὐφορβος τῶν Τρώων, ὃ δὲ Ἀχιλλεύς τῶν Ἑλλήνων. V.

Ead. l. 6. σοφιστῆς ἄνθρωπος ἦν] Καθάλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατώντας διὰ τῶν λόγων. V.

Ead. l. 10. ἄδυστα] Ὅτι Ὡρος καὶ Ἰοῖς περὶ τῶν ἀδύτων παρίδουσιν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. G.

Pag. 318. l. 1. καὶ ἐν τῷ μέρει] Καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγέλας μου ο) καὶ σὺ, ὅσον κατεγέλασας Κροτωννατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

g) ὑακίνθω] „ὑακίνθου C.“ *Τοῦτον* in prioribus ὑγιγόν scribatur ὁμοιότως. *Lehm.*

h) οἶκον] Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legabatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *Solan.*

i) ὅτε] „Ὅτι edita. Correxerit *Solanus*.“

k) ὦ τὰν] Hoc accentu bis sic exaratum inveni. *Tān* vero Edd. *Luciani* et *Aristoph.* Sed *tān* rursus in *Lucian.* *Icarom.* non longe a pr. *Reitz.* *Timon.* c. 35. scripsimus, ut vulgo Edd., ὦ τῶν. *Lehm.*

l) κασίγνητοί τε ἔται τε] *Hom.* ll. π, 456. *Solan.*

m) E. τάν] Lege E. ὦ τάν. *Solan.* Et sic edidit *Schm. Lehm.*

n) πολέμιος ὦν] „Huc retulit hoc scholion *Solanus*, quum ante ad verba τὸν μέντοι ἐταῖρον esset relatum.“

o) καταγέλας μου] Ita correxit Idem, quum vulgo legeretur: κατεγέλασας σου, et mox κατεγέλασα — τοῦ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius se-

Ead. l. 14. ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηναίαν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. V.

Ead. l. 15. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἡρώσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἐφη συγγενέσθαι αὐτῷ, εἰ μὴ ὁμόση αὐτῇ πρότερον, ποιήσῃν ὁ βούλεται. ὁμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα με ποιήσον. ὁ δὲ διὰ τὸν ὄρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ, τὸν Καινεῖα ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γενναιότατον γενέσθαι, ὑπὸ κενταύρων p) γε μὴν ὀλέσθαι, ἐλάταις ἀλωόμενον. V.

Pag. 319. l. 5. οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συννευγκοῦσαν] ἐπὶ συμφέροντι γινομένην. ἡμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λυχνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἄνθρωπος ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δυοῶν ὁ δὲ ἐφη, ὡς ἐννεαπλάσιον ἢ γυνὴ τοῦ ἀνδρός ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

Pag. 320. l. 6. ὦ Διοσκόρω τῆς ἀγομοιότητος] Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκόρους δὲ παραλαμβάνει, ὡς σωτήρας δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τῶν βίων ναυάγιον ὑποσταίη q), ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς r) τὴν θάλασσαν μεταγόμενοι. V.

Ead. l. 15. ποτνιωμένου] ὀδυρομένου. V.

Pag. 322. l. 14. σὺ δὲ s) οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων] τῇν) ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη, ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία. V. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσύνῃν] Οἰσύνῃ ἢ ἐκ λύγων ἀρχαιοτρόπως πεπλεγμένη. ὅποια ἐσθ'. ὅτε καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοιτίδια

cutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *Reitz.*

p) κενταύρων] Cum in V. esset κεν ταύρων, edita inde fecerant μὲν ταύρων, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. nam adscripserat *Solanus*, in C. esse: Perit a Centauris, ut *Apollon. Rhod.* in Catalogo. *Reitz.* l. e. Argonaut. I, 59. sq. unde etiam discas, falso in prioribus Edd. Ἐλάταις tanquam nomen proprium scriptum fuisse: est enim ἐλάταις *Justibus abiegnis*. Ceterum κενταύρων jam ediderat *Schmiederus. Lehm.*

q) ὑποσταίην] „Ita pro vulgato ὑποσταίην dedit *Solanus*.“

r) πρὸς] *Εἰς* legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed quum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de ejus vera lectione jam disceptare vacet. *Reitz.*

s) σὺ δὲ] Rectius Codices σὺ δὲ. Editi ex V. οὐδὲ. *Solan.*

t) τῇν] „Τοῖς Editi. Correxerit *Solanus*.“

τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλην τὴν u) ἀρετὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δέ ἐστιν ἀκανθώτης βοτάνη, ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.

Pag. 323. l. 7. πονοῦσι] κατασκευάζουσι. V.

Ead. l. 9. κατεχάλαξας] κατέχεας. V.

Ead. l. 14. διαπυκτέων] ἀντὶ τοῦ, διασκοπούμενος καὶ ἐξακριβῶν. ἐπεὶ καὶ οἱ πύκται περὶ πολλοῦ προαῖνται τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κατακαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μά-
την μὴδὲ εἰς αἶρα x) δέρειν τὴν πυγμὴν πέμψαντα. V.

Pag. 324. l. 2. σαπέρδην] Ἰνυτέλης βρωῖμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφρώων γ' ἦτοι ἐγγραύλειον ἢ τῶν σαύρων διειρημένα καλαμοῖς πύχια. ἐνιοὶ δὲ σαπέρδην εἰρήκασιν τὸ ἐκ συδὸς τάριχος, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαιρὶς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς καλουμένης z) μαινομένης. V. Σαπέρδην] Εἶδος τι αἰστού. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν κορακῖνον a) ἰχθύν. ἄλλως. etc. οἱ δὲ ἀκριβεστέροι σαπέρδην φασὶ τέμαχος τεταριευμένον ἰχθύος. τὸν γὰρ κορακῖνον ἰχθύν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G. (Vid. *Athen.* 308. et *Casaub.* qui apud *Hesych.* κορακῖνον legere jubet, uti recte in posteriori parte Scholii legitur. *Persius*: Saperdam advehe Ponto. *Solan.*) Κορακῖνον Igitur et illic scripsissem, non κοράκινον. *Reitz.*

Pag. 325. l. 13. ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, τὸ τὸν τρόπον b) ἀγαθόν, ὡς ὅταν λέγομεν ἐπιεικὲς ἄνθρωπος καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπιεικῶς ὁδε ζῆ), ἀντὶ τοῦ συμμέτρου. καὶ τὸ πᾶν c), ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ὁ Δεμοσθένης, οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς τοῦθ' ὃ d) δυσμαχώτατόν ἐστι, ἀντὶ τοῦ πανυ δυσμαχώτατόν ἐστι. V.

u) ἄλλην τὴν etc.] Confusa haec et perturbata sunt; minus tamen, quam in prior editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem (ἄλλην). *Solan.*

x) εἰς αἶρα] πρὸς αἶρα C. Haec Scholio ibidem praenotamus ἀνταγωνιστὴν A. *Solan.*

y) ἀφρώων] Prins ἀφρών. Cf. *Piscat.* c. 48. *Lehm.*

z) τῆς καλουμένης] „τὴν καλουμένην V.“

a) κορακῖνον] Sic cum *Schm.* correxi, quod olim editum erat, κορακῖνον. itidem quod infra legebatur κοράκινον. Fecimus itaque, quod et *Reitzius*, haud invito *Solano*, faciendum sibi putaverat. *Lehm.*

b) τὸ τὸν τρόπον] „Τὸ in editis non comparens addidit *Solanus*.“

c) τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πᾶν. *Solan.* At vocem τὸ πᾶν respondet τὸ ἐπιεικὲς, ἐπιεικῶς vero vocem πᾶν. quemadmodum supra σύμμετρον et συμμέτρως disjungebantur. Non itaque *Schmiederus* debuit *Solani* iudicio nimium tribuere. *Lehm.*

d) τοῦθ' ὃ] Forsan τοῦτο. *Solan.* Non. Nam τοῦθ' ὅπερ *Demosth.* a Schol. citatus, Ol. I. pr. *Reitz.* Τοῦθ' ὃ nunc legitur ibi in

Pag. 326. l. 17. περιτετελμένος τὰ πτερὰ] ἀντὶ τοῦ, καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. νικήσας γὰρ ε) αὐτὸν ὁ Κύρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλέησας ἔσωσεν. V.

Pag. 327. l. 6. τραγωδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπὰ ἐστίν, εἰκότως τραγωδίαν τὸν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. V.

Ead. l. 11. τὴν ἐφυστρίδα] τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.

Ead. l. 15. ἡ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

Pag. 328. l. 10. καὶ τοὺς γόμφους] Τουτέστιν, οὐπω ἡμῖν εἴπας τὴν οὖσαν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφοράν. V.

Pag. 329. l. 14. τὸν Πέρσῃν δέ] Ἀρταξέρξου Περσῶν f) βασιλευντος, Κύρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποσπᾶσαι βουλόμενος διὰ Κλεάρχου πολὺ g) συνῆξε στρατόπεδον. V.

Ibid. Κύρῳ ξενολογῶν] ξένους στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινοῦμενος. V.

Pag. 330. l. 1. καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος] Τὸν Φιλίππου h) λέγει, τούτου γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάντῃ ἠδοκίμευ. V. (Imo Alexandrum ipsum. Solan.).

Ead. l. 2. Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνδιώκει Ἀριδαίῳ τῷ βασιλευσonti μετ' Ἀλέξανδρον, ἀσθενεῖ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευκος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. V.

Ead. l. 14. πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] Nunquam fictilibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula sumes. (Juven. x, 25.) G.

Pag. 331. l. 2. καὶ ἀμάρτος τῆς τομῆς] Τὸ ἐξῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ τομῆς. V.

Ead. l. 10. κενεμβατήσας] Κενεμβατεῖν εἰς κενὰ βαλναι, κενὰ ἐπιχειρεῖν. V.

Edit. Rüdig. et δυσμαχώτατον ἐστὶ, quod etiam in priore loco voluisse Scholiasten, patet e posteriore: δυσμαχώτατων ἐστὶ habebant tamen priores Edd. post τοῦθ' ὁ. Lehm.

c) γὰρ] „Ita mutavit Idem (Solan): nam vulgo δὲ legebatur.“

f) Περσῶν] „Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσαις.“

g) πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi, Reitz. Verius fortasse correxisset στρατὸν, servato πολὺν. Lehm.

h) τὸν Φιλίππου] Sic haud dubie voluit Scholiastes, et sic etiam Schmiedderum video, Solani vestigia persequentem, conjecisse, pro vulg. τὸν Φίλιππον. Lehm.

*Pag. 332. l. 9. ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καταλλήλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἤθεσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιζητεύματα ἤρμοσε. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τέλωνος ἀπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ κοτίλῳ i) τῶν κολοῖων καὶ θορυβῶδει τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τῶν κωνώπων, καὶ παντός οὐ τινοῦ οὖν προσαιπικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀφέλιαν ἐτοιμίῳ τοῦ ἀλε-
κτρονόρου τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.*

Pag. 336. l. 10. ὁ Τίβριος] οἰκέτου ὄνομα. V.

Ead. l. 11. τῇ γυναικὶ ἐλλόβιδον] Ἐνώτιον τὸ ἐν τῷ λοβῷ, ὃ ἔστι τῷ τοῦ ὠτός ἄκρῳ, βαλλόμενον. V.

*Ead. l. 12. οὗτοι σπυθῶσι] μετὰ τρυφῆς δαπα-
νώσι. V.*

*Pag. 338. l. 12. σίλφην] Σίλφη ζωῦφιον k) ἰοικός καν-
θάρφ. λέγεται δὲ καὶ σίλφη· ἐμπὶς δὲ ζωῦφιον ἰοικός κώνωπι,
γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φα-
σί. G.).*

*Pag. 339. l. 7. καταπυγοςύνην] Καταπυγοςύνην καὶ
οὐ συνήδεται γε τῇ ἀσελείᾳ. οὐκοῦν ο) οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶνας
νομίζει. V.*

*Pag. 340. l. 1. τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ] Τὸ ἑωθινόν, ἔτε
μικρὰς σκοτίας οὐσης. V.*

i) κοτίλῳ] In hoc consentiunt Edd. Sed scripsit fortassis auctor τῷ
κολῶ, quae vox *graculorum rixas* significans optime philosophia
disputantibus tribui poterat. Cf. *Hom. Il. I, 575. Lehm.*

k) ζωῦφιον] „Zádion editum ante; sed ζωῦφιον est in V. et C.
priori loco, altero vero ζωῦφιον in V.“

l) οὐκοῦν] Οὐκ οὖν separatim priores. *Lehm.*

A D N O T A T I O N E S

I N I M A G I N E S.

Pag. 1. P. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. BOUND. *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. et 22. lecta destruent; quin haud dubie et sine ambagibus ostendent, depictam hic a *Luciano* Imperatoris Romani concubinam, cum uxorem nulli dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnaea, (cap. 10. et 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio, (quae *Dionysio* a quibusdam tribuebatur) qua Arasbam Pantheae Xenophontae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata: Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium et L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN. Genuinum esse has Imágenes earumque Apologiam *Luciani* nostri foetum, adeo contendit *Gesnerus*, ut scripserit: in *Epist. ad Reitzium* p. CLVI. Tom. I. „*Imágenes* totum, quantus est, *Lucianum* spirant et referunt.“ Nec aliter judicare potest, qui tum ipsas (cum judicio legerit, tum *Luciani* ipsius indolem satis habeat aliunde perspectam. Nihilominus *Belinus* animum induxit de earum authentia dubitare in not. ad vers. Francogallicam Tom. III. p. 447. idque propterea, quod a moribus scriptoris nostri, qui alibi plus semel adulationis turpitudinem et humilitatem severissime et gravissime notavit, alienum censendum sit tot tantasque laudes profundere in excellentem quandam — meretricem. Idem adulationis crimen ipsi *Luciano*, tanquam vero auctori, inferunt *la Croze* et *Solanus* in not. ad c. 10. harum Imagg. sed jure optimo flagellati ab harum rerum callidissimo censore *Wielandio*, quem miror non ablegasse tristes istos homines ad c. 20. sq. pro Imagg. ubi auctor ipse, discrimen adulatoris et blandatoris subtiliter persequens, satis, opinor, se ab indignae adulationis crimine non solum adversus ipsam Pantheam, sed etiam apud omnes lectores, qui non putidi putidae, sed in-

genni ingenuae, virtutis cultores sint, purgavit. Quod autem meretricem laudat ille, qui Dialogis Meretriciis illud hominum genus acerbissime perstringit, quid ais? Aristippumne putas, quum Laidis, vel Socratem, quum Aspasiae, familiaritate usi et delectati sint, ideo non fuisse Socratem, vel Aristippum? Aut *Lucianum* nostrum, quod humilis indolis morumque pravorum philosophos summo odio persequatur, non existimas eundem esse *Lucianum*, quum alibi *Demonactem*, *Menippum*, *Diogenem Cynicum*, *Socratem*, aliosque veraces ac bene moratos philosophos justis laudibus extollit? Imo vero humanissimo et ab omni cupiditate alienissimo falsisque opinionibus minime capto scriptori nostro tanto magis etiam laudabiles visi sunt boni et honesti homines, quanto minus forte ab externo vitae genere et instituto commendabuntur. Itaque rejecta *Belini* injusta non minus quam imperita suspicione totus accedo *Gesneri* sententiae, nullum librum *Luciani* magis *Lucianum* esse, quam has *Imagines* earumque *Apologiam*. Sed alia nunc, eaque diffilior, existit quaestio, quae-nam illa *Panthea* fuerit, quam tantis laudibus dignam putavit *Lucianus*. Jam *Bourdelotii* quidem ridiculum errorem, a *Solano* obiter castigatum, omittamus. Reliqui interpretes in tres partes discedunt. Et *la Croze* quidem omnium minime probabiliter cogitavit de *Avidii Cassii* uxore; vid. *Sylog. Reitz.* Tom. I. p. LX. quam conjecturam optime refutavit *Wieland*. l. 1. Longe probabilior est ejusdem ipsius *Wielandii* conjectura, putantis *Pantheam* nostram nullam aliam esse, quam eandem illam *Marci Imperatoris* amicam, quam *Capitolinus* in *Marc. Antonin.* Philos. sub fin. narrat illum sibi post *Faustinae* uxoris mortem adscivisse, procuratoris filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Cui quidem opinioni licet plurimum tribuerit *Wielandius*, quem raro judicii sui elegantia destituit, tamen accedere dubito. Nam, ut concedam, quod tamen non facile concedam, veram narrasse *Capitolinum* de *Marci Antonini Philosophi* pellice, vel, quod magis *Wielandio* placet, uxore inaequali matrimonio (zur linken Hand) ducta, non video, cur historicus praestantissimae mulieris nomen siluerit, nec ipsam cum aliqua laude, quod ille facere solet, commemoraverit. Verum dubito omnino cum *Christoph. Wollio*, *Marci Imp. Librorum* xii de se ipso Editore (vid. *Vit. Marci* ibid. p. 160.) de hujus narrationis veritate. Nam vix unquam animum inducam, ut credam gravissimum omnium philosophorum veterum, — ne *Socratem* quidem excipiam — eundem illum, quem in ipso stylo infucatae ac simplicis veritatis et sapientiae sectatorem probissimum et constantissi-

mum agnoscas; eundem illum, qui De Se Ipso I, 17. med.
 ingenue fatetur Diis se acceptum ferre τὸ μήτε *Βενεδικτῆς*
ἄψασθαι, μήτε Θεοδότου (quod de ipso adolescente dictum
 puto) ἀλλὰ καὶ ὕστερον ἐν ἐρωτικοῖς πάθεσι γινόμενον ὑγια-
 ναι omnino eundem illum, in quo *Herodianus* I, 2, 6. om-
 nium maxime σεμνὸν ἦθος καὶ βίον σώφρονα praedicat; eun-
 dem ergo, aetate jam aliquanto provecum, libidinis modo
 explendae caussa — aliam enim caussam vix *Wielandii* ip-
 sius in hoc genere liberalitas et humanitas excogitaverit —
 vel pellicem, vel, si honestius nomen malis, uxorem inae-
 quali connubio sibi junxisse. Restat tertia ratio, a *Scholiaste*
 nostro prolata ad Pro Imagg. Inscript. quam praeter *Solanum*
 etiam *Belinus* amplexus est; qua *Panthea* habetur L. Annii
 Veri Caesaris concubina. *Γυναικα* quidem ejus vocat, quem
 dixi, *Scholiastes*. Sed habebat Verns uxorem *Lucillam*, *Marci*
filiam, quam admodum superbam et libidinosam pingit *He-*
rodian I, 8, 6. sq. unde patet apud *Marc. Antonin.* De Se
 Ipso VIII, 25. verba *Λουκίλλα Ουῆρον* εἶτα *Λουκίλλα*, non
 esse, ut *Gatakerus* voluit, ita explenda, ut in posterioribus
 intelligas *ἐξενέχθη*, quia *Lucilla* *Marco* superstes fuit, sed
ἐξενεχθήσεται. Rectius igitur *Solanus*, et satis probabiliter,
 credit *Parthico* bello *Pantheam* a L. Vero amatam et palam
 pro pellice habitam esse. Sed quod idem putat nomen *Pan-*
theae fictum esse, erravit, non attendens eum locum *Marci*
Antonini librorum, quem significat *Schol.* M. ad l. I. ubi haec
Panthea laudetur. Est vero hic lolus nullus alius, nisi *Libr.*
 VIII. c. 37. ubi verba: μήτε νῦν παρακάθεται τῇ τοῦ κυρίου
 σοφῶ Πάνθεια, ἢ Πέργαμος; recte a *Salmasio* et *Gatakero*
 ita corriguntur, ut pro κυρίου legatur Ουῆρου, quam emen-
 dationem etiam *Scholiastae* nostri testimonium confirmat. Sic
 habes nunc etiam historicam rationem, quae de hac *Panthea*
 nostra valeat; quaeque tanto gratior esse debet, quum hinc
 videas *Pantheam* nostram *Lucianeam* etiam ultra mortem *Ve-*
rum suum sincero et fideli amplexam fuisse amore. Quod
 autem rex (i. e. Imperator Romanus) ille, cujus consuetudine
 utebatur, Imagg. c. 22. χρηστός dicitur et ἡμερος, id cum
Wielandio facile quidem credo rectius de *Marco Imperatore*,
 quam de collega ejus in imperio, dici potuisse. Veruntamen
 quodammodo ea laus, vel blanditia, etiam in *Verum*, quem
 ut moribus molliorem et luxuriosiore, ita tamen natura le-
 nem et humanum fuisse principem constet, cadere potuit. Ac
 ne hac quidem ex parte *Lucianum* in adulationis crimen vo-
 cari posse contendo. *ЛЕНН.*

Ead. 1. 2. *ΑΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.*) Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia et alibi interdum addita sunt in *Par.* idque ab *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. REITZ. In *Bas.* 1. et 3. utrumque nomen inscriptum video: *Αυκίνου καὶ Πολυστράτου*. Sed res est parvi momenti. LEHM.

Ead. 1. 3. *Τοιοῦτόν τι ἔπαθον*) Aliter in suis Codd. legisse videtur *Thomas Magister*, nempe *τοιοῦτό τι ἔπαθον*. SOLAN. Idem esse, legasne *τοιοῦτον*, an *τοιοῦτο*, etsi prius *Nostro* frequentius, supra satis diximus ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. REITZ. Gravius est, quod ἄρα praetermisit *Thomas Magister*, scripsitque *ἔπαθον* pro vulgato *ἔπασχον*. Sed non videntur hae Codicum variae esse lectiones, ut *Solanus* putavit, sed leves referentis mutationes, vel etiam errores; quod de multis aliis locis valere jam saepius observavimus. Nec h. l. sententiam muto, quod ἄρα et in *Cod. Gorl.* desit: nam ibi negligentia librarii videtur culpanda esse. Bene enim ἄρα post ἀλλ' ἢ positum, ad augendam loquentis confirmationem. Recte autem ἀλλ' ἢ ab *Obso-* poeo vertitur, at profecto; et similiter a recentioribus interpretibus; recte etiam a *Helino* (in nota ad vers. *Tom.* III. p. 447.) vituperatur *Gesnerius*, quod interrogative vertit: *Numquid ergo*. Cf. *Necyom.* c. 1. *Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις*. et *Tyrannic.* c. 21. ibique adnotata *Tom.* IV. p. 711. sq. ceterum idem ille *Thomas Mag.* rectam servavit formam τὴν Ἰοργῶν, quam Edd. vulgo exhibent depravatam, τὴν Γοργῶ. LEHM.

Ead. 1. 6. *Πεπηγώς*) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis et fluminibus, cum concreverunt, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. *Ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν*) *Jac. Elsner.* haec *Luciani* adferens, ad *Ev. Marci* XI, 23. ubi legitur *ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρῃτι, καὶ βλήθῃ εἰς τὴν θάλασσαν* etc. monet, iis, aequae atque his *Luciani*, significari rem gravem et insuperabilem, quem vide. REITZ.

Ibid. *Σίπυλον*) Mons is Asiae, in quem mutatam *Nioben* tradunt. *Vid. Marm. Oxon.* 42. SOLAN.

Ead. 1. 3. *Ἐπιδακρύντά γε πολλάκις*) *Conf.* infra *Navig.* c. 2. *παρίστανε δακρύνων, ὥσπερ εἴωθε*. REITZ.

Ead. 1. 4. *Ἐκλίνην*) *Nioben* scilicet, *Tantali* filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Ἐκ περιωπῆς*) *Habui*mus idem supra *De Merc.* *Cond.* cap. 15. SOLAN.

Ead. l. 11. *Εἰρηνικώτερόν ἐστι*) Bene monuerat *Hemsterhusius* in marg. ed. *Graev.* adiri posse *L. Bos* *Epist. ad Hebr.* p. 255. i. e. ad cap. XII, 11. cuius observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: *Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ* (quod male omissum in observ. *Bosii*) *χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικόν — ἀποδίδωσι.* Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt,* post autem fructum pacificum reddit, *uti etiam Belgae. Mallem ego, laetum, vel jucundum fructum, ut Cicero dixit jucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικόν enim Graeco saepe dicitur id, quod dolori et acerbitali oppositum est. Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἰσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, i. e. et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male ibi interpretes, et hoc forte magis ad pacem facit etc.* Hucusque *Bos.* At *Obsopoeus*: *et fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane *εἰρηνικόν* hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* *Θάμα δεινῶς βλαῖον*, adeoque *lenius, placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet, *καρπὸς εἰρηνικός* pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego, in adducto loco *N. T.* sic esse vertendum, quia directe opponitur *τῷ, οὐ χαρᾶς*. Ac *lenius* significari ap. *Lucianum*, ipsa proxime sequentia indicant, *καὶ τὸ τραῦμα ἦτον καίριον* quare etiam punctum, quod hic ante *καὶ* erat, sustuli, et ante *εἰ δὲ κἀκείνη* posui; ibi enim nova oppositio incipit. *Retz.* *Εἰρηνικώτερον* puto, quod pacem et tranquillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obstupescas, ut non vulnereris; sed tamen, uti pacem animi servas, ut certe vulnus non sit letale. Sed *Hebr.* XII, 11. puto *εἰρηνικόν* accipiendum ex notione Ebraicae vocis *שָׁלוֹם*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. *Gren.*

Ead. l. 15. *Ἄθος ἢ Ἑρακλεῖα*) *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* *Cosmogr.* [*Πάντες ὑγέλκων ὅλα μαγνήτις λίθος,*] *Ἡ μᾶλλον εἰπεῖν Ἑρακλείαν τὴν λίθον,*] *Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλκτικώτερον ἔχει.*] *Bourd.*

Pag. 3. l. 3. *Οἷς*) Interrogative *Obsopoeus* hanc sententiam, *Οἷς γὰρ μὲ* etc. cepit, non male quidem per se; rectius tamen recentiores omnes Interpretes affirmative, ut mihi quidem videtur: nec aliter exhibent Editiones omnes. *Lenh.*

Ead. l. 13. *Συμναϊκά*) Parthico bello hanc a *L. Vero* in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos *Lucilla*, *Veri*

uxor; cum matre et sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

Ead. l. 14. *Καλλιστή*) Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. et 65. 1. et p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa et funditus eversa haec civitas legitur; an. Christ. CLXXVII. qua de re consulendus *Aristides Morus* ἐν *Συνοχη*, T. I. pag. 478. et *Synellus* p. 353. *Eadem Marm. Oxon.* p. 97. *ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ*. Vid. *Spanh.* 648. et *Philostr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. *Ἐνὶ*) In B. 2. *Fr. Par.* et S. *ἐν* pravè legitur. SOLAN. *Ἐνὶ λίθου*) Legè *ἐνὶ λίθου*. *Guyet.* Et sic reddidi *Luciano* ex Edd. antiquis. REITZ.

Ibid. *Λίδου ἐποίησας*) Alibi *πολλὸν λίθου* signif. ex lapide fabricare. Hic vero *ἔργον* intelligi, vix est, ut mediocriter versatos admoneam. Vid. *L. Bos.* Ellips. v. *ἔργον*. REITZ.

Ead. l. 3. *Ὅστις*) Lege *ἥτις*, uti et coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2. et *Diall. Marr.* VI. SOLAN. Etsi permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praefertur, e. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. *πολὺ πλῆθος διέκτρον καὶ Θεραπαινίδων ἃς συνεκπέμψας ὁ Σοίστρατος ἔτευχεν ταῖς γυναιξίν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνή ἡ μεγάλη.* Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi et ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, et *Dial.* seq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum *Σμυρναίων* referretur. Quare *ἥτις* recepissem, ut revera recipiendum ducō, si vel in uno Cod. aut Ed. invenissem. Ne verò criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat et hoc pro recepto, sciatque, me tamen modum servare, et non nisi urgente necessitate id facere in illis, ubi facile lectoris adsensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad *Σμυρναίων*, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quisquis fuerit.* Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis apparet. Smyrnensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Caeterum, quae fuerit haec *Panshea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in *Miscell.* Berolin. T. I. p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniecit vel eo nomine, quod alias ob-

scura esse non posset. *Gesn.* Vide tamen primam omnium adnotationem ad has Imagines. *ὄστρις* ferri non amplius potest. *Gesneri* explicationem, qua *ὄστρις* ad Smyrnaeum referratur, repudiat loci indoles, quae ipsum interrogationis obiectum necessario requirit: alias desiderabitur, quod τῷ ἔιδει mulieris opponatur; scilicet nomen ejus et persona. Ut taceam, si *Gesneri* explicatio valeret, quam tamen nec ipse in versione Latina secutus est, scribendum auctori fuisse, *ὄστρις αὖ ἦν. Reitzianae* vero Synesi generis ne ipse quidem *Reitzius* quidquam tribuit, quippe alienissimae haud dubie ab h. l. Restat, ut *ὄστρις* pro vetere errore habeatur, et corrigatur, ut vere auctor scripsit, vel saltem scribere voluit, *ἦτις ἦν*. Sic non solum ad marg. Cod. L. dudum observatum traditur, sed reddidit ad hunc modum etiam *Obsopoeus*. Nec *Belinus* non huic sententiae subscripsit. *LEHM.*

Ead. l. 14. *Αὐτὸς*) *Lege οὕτως*, vel *αὐτό*. *SOLAN.* In *αὐτὸς* inest oppositio personarum Lycini et Polystrati. Tu, vult Lycius, tutum habes conatum, depingere coram amico qualemcunque mulieris imaginem. *Ipsa* vero ego mihi tutius etiam facturus esse video, si etc. Quaecunque itaque vocis *αὐτὸς* mutatio videbitur potius depravatio. *LEHM.*

Pag. 5. l. 6. *Κνιδίων*) *Lege Κνίδω*. *SOLAN.* Imo intellige *νήσω*, vel *πόλει*. Vid. *L. Bos*. Ellipsis, sub his vocibus, ejusque Commentatores. *LEHM.*

Ead. l. 8. *Τὴν Ἀφροδίτην* — *αὐτῶν*) Venerem Cnidiam marmoream, *Euploiam* a Cnidiis nuncupatam, quam *Praxiteles* fecit, magni aestimat *Lucian.* in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigisse ab *Athenaeo* esse proditum, qui volumine XIII. Cnidiae Veneris simulacro effigendo *Phrynes* amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse *Praxitelem* contexit. *Val. Max. COGN.* *Ἀφροδίτην* eam intelligit, de qua in *Amorr.* c. 11. 13. multa legisti. *SOLAN.*

Ead. l. 9. *Πραξ.* — *κἀλλ.*) *Anadyomene* Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III, 223. *Uraniam* Noster vocat *Pro Imagg.* c. 23. *SOLAN.*

Ead. l. 11. *Μῦθον*) *Historiam* habes *Amorr.* c. 15. et 16. *SOLAN.*

Pag. 6. l. 1. *Τὴν ἐν κήποις*) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις *Ἀφροδίτη*) *Lucian.* in Dial. Meretr. *COGN.* Vid. Dial. Meretr. VII. pr. *SOLAN.*

Ibid. *Ἀθήνησιν*) Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. *SOLAN.*

Ead. l. 8. *Καλάμιδος Σωσάνδραν*) Vide et Diall. Meretr. III, *Fl.* autem hic et infra cap. 6. bis *Dosandran* pro *Sosandra* habet. Sed eadem recte in illo Diall. Meretr. III. *Sosandran* exhibet. SOLAN. Praeter haec duo *Luciani* loca de Calamidis Sosandra nihil usquam in veterum monumentis, ne in *Pausania* quidem, legitur. Pulcherrimam fuisse, vel ex solo *Luciano* colligi potest. Repraesentatam autem hac statua fuisse sacerdotem quandam Minervae, inde concludit *Wielandius*, quod in arce Athenarum fuerit collocata. *Belinus* vero, qui in nota ad vers. Francogall. Tom. III. p. 452: alias quoque ejusdem Calamidis statuas recenset, suspicatur hanc Sosandrae statuam eandem fortassis fuisse cum illa *Veneris* statua, ab eodem Calamide confecta, quam *Pausanias* (locus est Attic. I, 23.) in arce Athenarum prope *Leaenam*, *Aristogitonis* amicam, positam fuisse narret. LEHM.

Ead. l. 12. *Τὴν Ἀημνίαν*) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteponit, qui et nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen sortitam credit *Pausanias* in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, *Ἀλμναι* nuncupato, unde et *Dionys.* *Ἀιμναῖος*. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pausan.* Attic. p. 26. 32. SOLAN.

Ead. l. 16. *Δεήσει*) In omnibus legebatur *δεήση*. Prave; cum loquatur is ipse, qui imaginis effictor est. SOLAN. *Δεήση*) *Solan.* *δεήσει* corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possim aequo jure *δεήσειν* conjicere. Quamvis autem *δεήσει* bene quoque se haberet, veluti οἷς pro οἷη tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. *Noster* supra Tim. §. 48. οὐ γὰρ — οὐδὲν ἴσως δεήση τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, et alibi non semel. *Epict.* Sent. 28. p. 104. οὔτε πλείονα τῶν θεόντων προσοίση, οὔτε ὀψοποιῶν δεήση: ubi manifesto est secund. pers. fut. med. Verum *Solanus* suum *δεήσει* non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a *δέομαι*, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3. τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi οὐδὲν ἐν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a *δεῖ*, nihil opus erit *al. art.* Eoque sensu absoluto et ego accipio, credoque esse tertiam aoristi subj. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim *δέομαι* pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen et activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nomina-

tivo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37. ἦν δ' ἡ· et c. 47. καὶ πολέμου δεήσειν ἡμᾶς. Pro Imag. c. 16. ἔδει μοὶ μακρῶν τῶν λόγων. Supra Amor. c. 3. Ἀλλὰ σοὶ καὶ καθαρῶν τάχα δεήσει. Sed in Dial. Meretr. 2. ante med. οὐδὲν δεήσει, dubites, sitne secundae an tertiae personae. *Liban.* Epist. 118. εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δεήσειε. Sic δὲ παραστῶν τοῖς γάμοις, *Alciaphr.* III. p. 388. Ibid. Epist. 35. pr. δὲ δὲ ἐπομβρίας *Reitz.* Satis clarum est, quid *Solanus* sibi voluerit. Offendit in secunda persona δεήσῃ, et mavult δεήσει, quod nihil aliud est, quam tertia persona Impersonalis verbi δᾶ, quae nec in nostro scriptore raro occurrit. *Reitzii* nugae rem omnino non tangunt. Jam etsi et ego maluissem δεήσει scripsisse auctorem, tamen et δεήσῃ defendi posse arbitror, si *Lycinum* cogites dicere: *Haec tu, Polystrate, jam non amplius opus habebis alios artifices enumerare, secundum quorum opera ego meam imaginem effingam.* *LEHM.*

Ibid. Ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων) Sic *Homerus* ex omnibus Diis *Agamemnonem* efformavit. *Achil. Tat.* lib. 2. *BOURD.*

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τοῦ Φαίδρου) Sic *Anacreon* Od. XXVIII. [Τὸ δὲ βλέμμα τῶν ἀληθῶς [Ἀπὸ τοῦ πυρὸς πόησον [Ἄμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, [Ἄμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.] Ad quem locum vide interpretes. *L. Bos.* Plura vid. ap. eund. *L. Bos.* in *Animadv.* ad *Philostr.* pag. 47. ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse lubricum, s. oculorum mobilitatem. Adde *Nostrum* Dial. seq. Amor. c. 3. Ἰλαρὰ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταπεινῶς ἀνυγραίνοντο. *REITZ.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit: nostri sane homines in marmore ista effigere non valent. Quorum statuae, quamvis ceteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *SOLAN.* „At vero tales bellorum oculorum veneres, inquit *Wielandius*, etiam marmori saltem innuendo imprimi posse, nemo artis peritorum nescit. Nec plus dicit *Lucianus.*“ *LEHM.*

Pag. 8. l. 6. Τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν] Difficultatem hic quaesivit *Wielandius*, haud facile intelligi posse dicens, qui ad hanc imaginem conficiendam ex *Alcamenis Venere Hortensi* τὰ μῆλα καὶ ὅσα τῆς ὤψεως ἀντίωπα, i. e. prominentes faciei partes, e *Phidiae* vero *Lemnia* ἢ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴ, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλὸν, καὶ ὅς ἐστιν σύμμετρος, quae nihil aliud sint, quam ipsa illa τῆς ὤψεως ἀντίωπα, desumi potuerint. Sed optime, credo, rem idem ita expedit, ut dicat, designationem tantum illarum partium, in *Alcamenis Venere* conspicuam, exemplo *Lycino*

fuisse, sed summam earum perfectionem a summo artifice Phidiam repetendam duxisse. Quae sententia apprimè cum *Plinii* narratione convenit, qui libro XXXIV. cap. 1. Phidiam tradit Alcamenis, discipuli sui carissimi, Veneri Hortensi ultimam admovisse linam. Sic sensum locus noster accipit non modo non obscurum et ineptum, sed etiam elegantem ac subtilem. LXX.

Ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13. — *εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας*. Ad quae verba *L. Bos* p. 185. ita commentatur: *I. e.* in virum adultum, ad mensuram staturae. *Lucian. Imag. (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικίαν ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω, i. e.* staturae vero mensura, quanta esse debeat, menaeretur maxime secundum Venerem Cnidiam. *Perperam ibi interpret* ἡλικίας μέτρον reddidit, aetatis modum. *Obsopoeus*, aetatis mensuram. — Sed *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, et comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui et ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: et quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeceuntem *Gesnerum* sequi, et vel novam personam inserere, quod tamen laud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλικος dixisset: nam etsi ἡλικος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosio* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. REITZ.

Ead. l. 17. Δοκεῖ) Post hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *BOURD.* Id autem nihil aliud est, quam notatio nominis *Polystrati*, cujus verba hinc incipiunt. In *Gorl.* ejusdem sermo initium habet a verbis καὶ μάλιστα. Olim scilicet admodum inepte, nec legibus linguae satis convenienter, sic quaecebat *Lycinus*: τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσθαι ἢ εἰκῶν; καὶ μάλιστα etc. quae manifesto prave concinnata non quidem nihil lucrabuntur, si ita legeris, ut, *Gesneri* versione praeceunte, conjecit *Schmiederus*: τί σοι, ὦ πολ. δοκεῖ; καλὴ γενήσεται ἢ εἰκῶν; etc. Sed restitutum sic locum esse vix credas, si omnem sermonis viam personarumque partes proprias respicias, addasque insuper, in Cod. 2954. ante verba, Τοῦτο μικρότατον, quae vulgo *Lycino* tribuebantur, *Polystrati* personam notari, et post προσδεῖν spatium relinqui vacuum; unde patere videtur, *Lycini* verba hinc referri. Quare haec *Belinus* ita distribuenda esse putavit: — συμπεφορηκώς.

ΑΤΚ. Τί δ' ἐστὶ; ΠΟΛ. Οὐ σμικρότατον, ὡς φιλ. — καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει προσδεῖν. ΑΤΚ. Πόθεν οὖν etc. Paulo aliter van Heus de in Spec. Crit. in Plat. p. 2. qui quum superiora plane ita, uti nos restituimus, distribuenda et distinguenda esse monuisset, nunc sic pergit: — συμπεφορηκώς. ΑΤΚ. Τί τοῦτο; ΠΟΛ. Οὐ τὸ σμικρότατον — πρέπον, οἷς — ἐπαρθεῖν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΑΤΚ. Κινδυνεύει — πόθεν οὖν — πορισαίμεθ' αὖ; ἢ παρακ. etc. Quare quidem nos magnam partem amplexi sumus, praeterquam quod post verbum demum προσδεῖν cum *Belino* et Cod. 2954. Lycini verba incipere maluimus. Ceterum ad hanc mutatam textus rationem etiam versionem Latinam nunc esse a me transformatam, vix est, quod moneam. LEHM.

Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει τοῦ etc.) In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. SOLAN. Consului Edd. cognovique *Par.* et *S.* sic habere et interpungere, ut edidimus. *Pl.* et *B.* 2. vero comma post τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τοῦ μεγίστου ἐστὶ ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in nostro Juntinae exemplari προσδεῖν conspicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu scriptum esset illud v. REITZ. Cf. notam praecedentem. LEHM.

Ead. l. 15. Εὐφράνωρ) Meminit ejusdem rursus Jov. Trag. c. 7. REITZ.

Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Vide *Pausan.* 341. 33. Et de *Cassandrae* illius pictura 343. 11. SOLAN. Unice huc facit *Pausan.* in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657. 8. Ἐπὶ τὴν Κασσωτίδα ἐστὶν οἶκημα γραφᾶς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Λελῶν Λέσχη· ὅτι ἐν ταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τὰ τε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὅποσα μνθώδη, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnotti in illa Lesche (conciliabulum reddidit *Amasaenus Romulus*) enarratio, in qua neque *Cassandra* omissa est p. 660. 6. GESN.

Ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie usurpari hoc verbum, v. *Somn.* §. 8. multis ab *Hemsterh.* demonstratum. REITZ.

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτην) Suspectum nomen, et Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάστη est apud *Aelian.* V. H. 12, 31. concubina Alexandri, Apelli amata. Haec eandem esse, quae *Campaspe* scribitur ap. *Plin.* 35, 10. s. 36, 12. opinio est *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad *Plinium* sic laudat *Aelianum*, ut subjungat, etiam hoc *Luciani* loco Παγκά-

ὄτην esse. Quodcunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi sit probabile. Nudam *Plinio* auctore pingere jussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat *Aelianus*: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. GESN.

Ead. l. 7. Πρωξάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion, quam tabulam enarrat in Herodot. c. 4. et 5. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸν ἀριστον τῶν γραφῶν "Ὅμηρον) Hemsterh. margini adleverat, vid. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subjungo. At ejus (Homeri) picturam, non poësin videmus, scribit ibi Cicero. Ad quae Davisius: Vult Noster, Homerum ita res describere, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, et hinc ἀγαθῶ ζωγράφῳ comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182. Α. Eumque τὸν ἀριστον τῶν γραφῶν vocat Lucian. in Imagg. h. l. Vide et scriptorem vitae Homericae in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradit Cicero, se Homeri picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit Gisb. Cuperus Apotheos. p. 10. REITZ.

Ead. l. 10. Τε τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana et integra Menelai femora sic describit, sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. II. A, 140. [Αὐτίκα δ' ἔρρηξεν αἷμα κλεινὰ τέφρῃ ἐξ ὠτειλῆς. [Ἦς δ' ὅτε τις ἐλέφαντα γυνὴ γοῖνι μιάνῃ — [Τοῖοι τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροῖ, κ. τ. λ.] GESN.

Ead. l. 14. Θηβαῖος ποιητής) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspicio ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Pro Imagg. c. 26. Apud Pindarum certe παῖδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum ob stare videtur huic emendationi, quod poetam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, et forsan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto Herc. 7. in descriptione Alcmenae: [Τῆς καὶ ἀπὸ κρήθεν, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανέων [Τοῖον ἄηδ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.] GESN.

Ead. l. 15. Ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in J. Et facile me habuit obtemperantem, neque cniquam dubium erit, qui contulerit c. 26. pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

Ead. l. 17. Τῇ χρυσοῖ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Ἀπασας) Omnes Edd. ante S. hic prave ὁ πᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit *Benedictus SOLAN.*

Ibid. Ὅσους χάριτες — περιχορεύοντες) Ut *Lucianus* hic Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita *Anacreon* περιπέτεσθαι de iisdem, Od. XXVIII. [Περὶ λυγδίνῳ τραχέλῳ [Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.] L. Bos. *Alciph.* III, 1. ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, ait, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἰποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὁμοιασι χαρίτων περιχορεύει δεκάς ex *Aristaen.* adfert *ibid.* *Bergl.* *REITZ.*

Ead. l. 7. Διίπερές) Conf. infra *Icarom.* c. 2. pr. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Συνειλημμένον) Recte P. *Ald.* et *Ven.* utraque. In reliquis prave συνελημμένον. *SOLAN.* Συνειλημμένον legendum esse, a συνελέω, non συνελημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: et ita dederat *Alalus*, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat et fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνελημμένον. *GESN.* Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod ἐλημμένον facit; ut cap. LXX in *Esai.* XI, 5. et *Herodian.* II, 2, f. At quia est ab εἰλέω, νοίνο, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *REITZ.*

Pag. 12. l. 2. Αὐτό) Sic *Fl.* quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. *SOLAN.*

Ibid. Ὀμήρου ἐλέφαντι) *Homer.* Od. Σ, 195. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Νῆ Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adjunctis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. *Lucianus* auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit *Smyrnensem* esse, cum *Caesare* vivere. *GESN.* Conjecturam *Gesneri*, verba νῆ Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Ms. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΑΤΚ. Νῆ Δία — τινὰς. ΠΟΑ. Τῇ βασιλεῖ συνοῦσαν etc. *Bir.* Sic etiam in Cod. *Gorl.* haec verba disponuntur. Recte itaque et *Wielandius* in versione, [et *Schmiederus* in ipso textu Graeco, hanc meliorem rationem secuti sunt, probatam illam etiam *Belino.* *LEHM.*

Ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad *Parthicum* bellum profectus, per singulas civitates Asiae, Pamphyliæ, Ciliciae-

que clariore, voluptatibus immergebatur, teste *Capitolino* VI. Fertur proterea ad amicas vulgavis arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit et Anton. Pio celebris concubina, ejus tamen nomen intercudit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum in eo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in *Caesaribus*, cum ait, σάφρων, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. Βασιλεῖ συνοῦσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor *Lucianus* omnes adulatores vincit LA GROZE.

Ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. PANTHA ergo dicebatur, (vide *Xenoph.* *Cyrop.* V. VI.VII.) Nisi forsitan a *Luciano* fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide et adulatorie amoveret: Panthea enim *Xenophontis* virum ad bellum fortiter ciēt L. VI. quod et *Noster* de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat c. 20. ut dubitandi nullus supersit locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpretes, et *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. et III. Ep. 67. Alibi not. ad 524. observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse *Sotemicho Asitae*, de quo *Suidas* v. Ζωτηρχ. SOLAN. Injuriam *Solanum* cum *La Crozio* fecisse *Luciano*, quod ei adulandi consilium tribuerint, et *Solanus* etiam nomen *Pantheae* in hunc finem: fictum esse contenderit, non sine justa quadam indignatione animadvertit *Wielandius* ad h. l. Minus juste idem negat, quod *La Croze* posuit, hanc *Pantheam* Veri fuisse amicam. Sed vide omnino supra Adnot. omnium primam, ΛΑΗΜ.

Pag. 13. l. 1. Ξενοφώντος) *Xenoph.* *Cyrop.* L. V. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ) Nihil sequitur, quod cum hoc Subjecto collaereat: nam quae proxime sequuntur, parentheses instar adnexa sunt, et nova est enuntiatio, quae a verbis καὶ γὰρ incipit. Est itaque *Anacoluthon*, vel abrupta oratio, aptissima illa laudantis cum admiratione affectui. Similia loca conferas *Toxar.* c. 10, *Hermoti* c. 8. et *Diall.* *Deor.* XIV, 2. Hoc nostro loco *Obscopus*, suum judicium secutus, sententiam non male quidem, sed ultra interpretis officium, ita explevit: „At ego, qui et — — plane eorum rerum certus sum.“ ΛΕΗΜ.

Pag. 14. l. 5. Βὺ ἡκούσας) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita scriptum inveniat, sed

γίνους ἦκων, εὖ δὲ καὶ πλούτου. V. H. IV, 26: etc. mallem εὖ ἔχουσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἔχουσας, ἰσως, adscripsit. Vide not. ad Somn. s. Vit. c. 2. SOLAN.

Ibid. Μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας) Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut *Ilist. Anim.* I, 12. εὖ ἡκουσαν σαρκῶν. II. Πώμης καὶ ἀλκῆς εὖ ἡκοντας. V. Ἀνδρείας εὖ ἡκουσι. XIV, 26. εὖ ἡκεῖ βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV, 15. εὖ γὰρ γένους ἦκων, εὖ δὲ καὶ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἔνεκα, Emenda igitur *Hesych.* apud quem, εὐηκῶν, πλουτῶν, εὖ πράττων. Lege εὖ ἦκων. L. Bos. Recte hanc phrasin ἡκούσας pro ἔχουσας adstruit Bos, (etsi duo illa, quae indicavit ex L. 2. et 5. invenire non potui) ejus cum notas Mss. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. *Hemsterh.* ad Somn. §. 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetiissent. Εὖ ἡκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in *Luciano* legit, aliaque ex *Herodoto* similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos jam dedit. REITZ.

Ead. I. 7. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν) Qui attente hanc ῥῆσιν inspexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' αἴτιαν συνόν, κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημονοῦν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN. Totum hunc locum sic vertit *Obsopoeus*: adeo ut id quod solum in tam specioso corpore laudandum fuerat, (plane aliter textus sonat) fere emoriatur atque flaccescat, reprehensioni et turpitudini obnoxium, ac plane praeter dignitatem, herae tam pravae, vitiosae nimirum animae conversans. Sic quodammodo quidem vulgatus ille verborum ordo, quem *Gesnerus* tentavit, ferri possit, siquidem in *Luciano* ferre possis jejunam et male concinnam sententiam. Sed vel ex ipsa illa versione necessitas emendandi elucet. Veruntamen quum libri omnes constanter hunc ordinem servaverint, et verba plus una ratione emendari posse videam: intactam adhuc mihi videor vulgarem lectionem relinquere debere. LENN.

Eag. 15. I. 2. Ὅπόσοις ταῦτα ὄρος) Ἀρετῇ (sc. πεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεκτίᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅπόσοις ταῦτα ὄρος ἐστίν. Vertunt: Virtute (sit ornata) temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis. quaecunque hic terminis comprehenduntur. Quam male, imo

quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro det; qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur*? ant, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In Ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσα ταύτης ὄρος ἐστίν. Verissime: et aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima et absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὄρος et πέρας alicujus rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλάς, ὄρος πείλας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallet tamen legere ὅποσα ταύτων ὄρος ἐστίν, et quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo GRAEV. Optima est lectio Aldina et reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. GESN. Non placet Gesneri admodum contorta ac paene obscura sententia; multo minus arident variae, quas vel Reitzius, vel Belinus, et hic quidem levissima liberalitate usus, tentarunt, emendationes, quas vide in Varr. Lectt. Neque enim attrahenda erat genuina lectio, quam servarunt Codex Par. 2954. et Ed. Flor. ὅποσα ταύτης ὄρος ἐστίν, i. e. quae in hac (Panthaea) perfectissima sunt. Sic enim, si formulam quidem spectes, recte cepit Graevius, praeunte Casaubono ad Athenaeum p. 92, 51. Veruntamen falso ταύτης intellexit de genere quodam seminarum, vertens in tali (femina); qui error longius etiam eundem seduxit, ut mallet ταύτων (imo τούτων vel potius τοιούτων). Nam praecesserat locus communis de pulchritudine corporis, quam negaverat Polystratus sufficere, nisi ornata sit justis ornamentis, id est, virtutibus quibusdam animi, quarum nonnullae enumerantur ita, ut postremo omnes simul comprehendantur verbis: et reliquis, quaecunque in hac perfectissimae reperiuntur. Ideam itaque designat summae formositatis e Panthaeae virtutum, quae deinceps singulae exponuntur, exemplo. LEHM.

Ed. l. 3. (ὄρος) Vide Plot. Ed. Bas. p. 130. C. Fl. ὅποσα ταύτης. Ego nihil muto. SOLAN.

Ed. l. 4. Μύθον ἀντὶ μύθου ἔμειπαι αὐτῇ τῇ μέτρῃ)
Lucian. Vol. VI.

Μοῖτον ἀντὶ μοῖτον; i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in *Amoen. Jur. Civ.* p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* cum p. 376. praemisisset: *Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβῆς, factum est μοιτῶν, a quo Latinum mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuum — ut recte Salmas. de usuris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomine, quod aequivalet Sicularum μοῖτῶν, mutuum, sive rem mutuo datam, appellarint, teste Hesychio etc. Bergler. vero ad Alciphr. I, 24. f. p. 98. μῦθον ἀντὶ μῦθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λαΐον, ἕαν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinnat *Hesiod. Epy.* v. 350. [— εὐ δ' ἀποδοῦναι [Ἀντὶ τῷ μέτρῳ, καὶ λαΐον, αἷ κε δύνῃαι] Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, et proverbiale esse locutionem, cujus exempla longe plura, tam ex *Novo Foed.* quam ex profanis auctoribus possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, et alterum μῦθον etc. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler.* Nec *Erasm.* in *Adagio, Eadem mensura*, ubi posteriora haec *Luciani* adducit, omisso μῦθον. Sed cum μοῖτον conjectura tantum sit nondum satis probata, cam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In *Addendis Ed. Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana.*) *REITZ.* *Menagii* conjecturam, quantumvis doctam et ingeniosam, minime tamen h. l. probare possum; vel propterea, quod eadem sententia sic expressa esset duobus deinceps sine copula nexis proverbiiis. Verum genuina verba μῦθον ἀντὶ μῦθου ἀμειψας non proverbialiter, sed proprie, sunt accipienda; quae autem sequuntur, sunt *Hesiodea* illa ipsa, quibus etiam *Cicero* admodum festive in *Brut.* c. 4. graviter vero *Officc.* I, 15. §. 48. usus est. *LEHM.**

Ead. l. 5. Ἀμειψας αὐτῷ τῷ μέτρῳ) V. *Paroemiogr. Bourd.* Omisit de industria αἷ κε δύνῃαι, quod apud *Hesiodum* versum complet, *Epy.* 348. *SOLAN.* Imo de industria, respiciens illud *Hesiodi* αἷ κε δύνῃαι, addidit δύνασαι γάρ. *LEHM.*

Ead. l. 12. Γραφίων μόνον) Omissa poetarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim *Homerica* utatur imagine. *GESN.* Somniasse h. l. videtur alias vigilantissimus *Gesnerus.* Ex ipsa enim illa *Homerica* imagine clarissime patet, poetas sub philosophorum genere comprehendendi, non adnumerari iis, qui modo recensebantur, artificibus. Ceterum acute *Wielandius* observat, vocem καρόνεγ h. l. consulto esse adhibitam, ut alluderetur ad nobilissimum illum,

qui etiam a *Luciano* saepe laudatur, canonem *Polygnoti*.
LEXHM.

Ead. l. 15. Καὶ τὸ γλυκίων) Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκεν. Sic Ms. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρῶτος παραδύομενος εἰς τὴν ἀκοήν, et sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, inque aurem blande se insinuans. Est enim παραδύεσθαι blande et latenter subire, se insinuare. Pro quo mox διαδύεσθαι c. 14. καὶ ἡ κηρῷ ἐπιφράζει τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύεσται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit. Παραβύομενος, quod in editis exstat, hic est ἀπροσδύνουσιν. GRAEV.

Ead. l. 16. Γλυκίων μέλιτος) *Homer.* Il. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. Παραβύομενος) Non ausim equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit *Lucianus* Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, et quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, clanculum irrepere per alienam occasionem, sed παραβύεσθαι ad intima usque se penetrare, et ea implere. Vini verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ἐν παραβύστω supra Vol. III. p. 409. observavit *Hemsterh.* GESN. Alteram lect. παραδύομενος fere praeferebam, quia blandiorem ingressum significat, et cum πρῶτος conjungitur; cum παραβύω violentiorem intrusionem nolet, ut Lexiph. c. 24. καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό πον. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare πα-
γὰδ. si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc παραβύω. restitui placeat. REITZ. Παραδύομενος praeter P. G. et marg. A. 1. W. etiam Mss. Regg. 2954. et 3011. quare ita rescribere non dubitavimus. BIP. Cf. Varr. Lectt. LEXHM.

Ead. l. 10. Ἄττα) Recte hic laevigatur, ut *Timon.* §. 28. Lexiph. c. 5. Rhet. c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. et *Herm.* 30. f. Lexiph. 14. et 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi caussa esset nota, et *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque, ἄττα esse quaedam, ἄττα vero

pro *ἄτινα*; quaecunque. Auctoritatem aliquam hiace addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. REITZ.

Ead. l. 12. *Τότε δὴ τί ποτε*) Vehementer illud *τί ποτε* turbat. Suspicer *εἴ ποτε*. Tunc certe si unquam alias, *si-lere oportet Halcyones* etc. JENS. *Τότε δὴ τότε*) In omnibus fere legebatur, *τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα*. Cui scripturae ut medicinam faceret *Jensius*, *εἴ ποτε* legero jubebat, sed de *ταῦτα* nihil. Ego totum relingendum puto in hunc modum: *Τότε δὴ τότε ὥρα μὲν σωπῆν ταῖς ἁ* etc. Certe in L. et B. 2. recte legitur *τότε δὴ τότε*. SOLAN. *Τότε δὴ τί ποτε*) Non concoquo illud *τί*, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, *ταῦτα* satis commode positum videtur. Cogitabam *αὐτῇ*, ut ad *ὥρα* referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit *ταῦτα*, ut alias saepe, pro *διὰ ταῦτα*. GESN. *Τότε δὴ τότε*) Facile recepi hanc lectionem, est enim *Nostro* aliisque haec repetitio *ἐμφάστως* causa non aliena. Conf. not. *Hemsterh.* ad Nigrin. §. 6. Sic in Pseudol. cap. 14. *ἐχρῶν γὰρ ἐχρῶν*. *Aristophan.* Plut. 348. *Ἐνὶ γὰρ τις ἐνὶ κλυδωνος ἐν τῷ πρῶ-γματι*. Et 114. *οἶμας γὰρ οἶμας*. Ad quem versum plura *Spanhemius*. Recte vidit *Jensius*, *τί ποτε* stare non posse, et *εἴ ποτε* non absurde coniecit. Jam vero nihil amplius desiderabit; nec *Gesnerus*, cujus versionem tamen intactam servavi. REITZ. *Hemsterhusius* ad Nigr. c. 6. probavit formulam *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ*, cujus etiam alia ex nostro scriptore addere poterat exempla, infra c. 15. Qu. Hist. Conscr. c. 51. Similes earundem vocum repetitiones emphaticas frequentavit *Lucianus*, ut *μόνος δὲ μόνος* Tyrannic. c. 7. *οὐ γὰρ ἠγνόουν, οὐκ ἠγνόουν* ibid. c. 18. *οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι* Abdic. c. 19. *εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ τινες* Piscat. c. 57. Sed *τότε δὴ τότε* liquido legitur De Sacriff. c. 14. De Merc. Condd. c. 11. Quom. Hist. Conscr. c. 51. Nec nostro loco aliter scripsisse putandus *Lucianus*. LENM.

Ead. l. 15. *Ταῦτα*) Quia non satis certum, quid *Lucianus* dederit, neque quis Cod. aut Editio praeit, vulgatam exhibui. REITZ. *Gesneri* ratio *ταῦτα* per *διὰ ταῦτα* explicandi durior certe h. l. est, et asperior, quamquam una, qua defendi lectio vulgata possit. Quodsi vero, ut videtur, corrigendum est, longe maxime placet *Heusdii* conjectura in Spec. Crit. in *Platon.* proposita, post *ταῦτα* interponentis *ἀκούουσιν*, quae vox facile ob sequentem simillimam vocem *ἀλκυόσσι* excidere potuit. Cf. mox *αὐτοὶ ἄν, οἶμαι, εἰ γε ἤκουσαν*

etc. Uncinis saltem inclusam hanc probabilissimam lectionem in textum recipiendam duxi. LEHM.

Ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam Jensii ad Tim. §. 15. REITZ.

Ibid. Τὴν Πανδίωνος) Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne et Philomela Pandionis filiabus, de quibus Ovid. in Metam. COGN.

Ead. l. 15. Πολυχηέα — φωνήν) Homer. Od. T. 521: SOLAN. In Homeri l. c. est πολυχηέα φωνήν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι Long. Past. IV, 123. Ed. Moll. Noster infra Herc. cap. 4. Ἑλλάδα φωνήν ἀφίει. Achill. Tat. I. p. 3. ἀφίσειν βοήν. REITZ.

Ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum antea: de Amphione, Mercurii et Antiopes filio, Horat. in Art. poet. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI. cap. 5. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὀμοχρονεῖν) Sic supra Quom. Hist. Conscr. c. 50. SOLAN.

Ead. l. 14. Παρεστῆξη) In addendis T. II. Ed. Graev. legas, παρεστῆξη γάρ, (adstabis enim.) Sic interpretes vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξίστησις, a παρεξίσταμαι, et erit, quod nos vernacula lingua dicimus, tu seras ravi. PALM. Παρεκστήση (sic enim Palmerio formanda fuit vox, ut ὑπεκστήσομαι Timon. c. 40. extr.) temere probarunt Contr. Reitz. in Lex. Lucian. s. v. παρεξίστημι, et Belin. in not. ad vers. Tom. III. p. 465. qui et in textu ipso eam expressit. Ex comparatione enim Ulyssis patet, non tam mente captum, quam potestatem παρεξίστασθαι habet, quam potius eum intelligendum esse, qui non sit aufugiturus, sed remansurus, quippe allectus cantu Sirenico, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος. Ceterum formam hanc Futuri satis probavit Matthiae Gr. Gr. p. 269. exemplis e Platonē et Euripide desumptis. LEHM.

Ead. l. 15. Εὐ οἷδ' ὅτι,) Comma, quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520. οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὐ οἷδ' ὅτι συγχωρήσατε. Alciphr. I, 38. p. 167. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὐ οἷδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. Ubi Bergl. aliud ex Demosth. testimonium, licet haud indicata pagina, adfert. Aristoph. Plut. 182. 3. [Μονώτατος γὰρ εἰ σὺ πάντων αἷτιος [Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὐ ἴσθ' ὅτι. REITZ.

Ead. l. 16. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα) Conf. infra Rhet. Præc. c. 22. SOLAN.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Thesco conditam,

sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse voluerunt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi, qui haec tractarit. SOLAN. Et *Belinius Wielandiusque* cum *Solano* haeserunt, nodum quidem in scirpo quaerentes, vel prae arboribus silvam non videntes, quandoquidem non poterant nescire, Smyrnam fuisse coloniam Ionicam, conditam illam cum ceteris orae Asiaticae circa Codri tempora ab Ioni- bus, qui ex Attica illuc demigraverant. Sic omnino *Panthea Smyrnensis* quodammodo saltem — nam amplius nihil urba- nitas auctoris voluisse videtur — civis *Attica* dici potuit, μετέχουσα τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. Nec aliter fortassis, ut hoc obiter tangam, Homerum Smyrnensem, vel certe Ionem, Athenienses sibi vindicarunt popularem, non quidem adversus Iones ipsos Asiaticos, sed adversus finitimos sibi Graecos, quibus non tam de patria Homeri ipsa, quam de propinquitate generis lis fuisse videtur. LEHM.

Pag. 19. l. 2. Καὶ γραφικῶς συντελ.) Obscura et insulsa est versio horum verborum, ἦτον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀπο- τελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile esset, et more graphico absolutum, tot formas, et multiformes quid- dam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Haec latina quis sanus intelligat? Quid est more graphico? Verte totum locum: Hoc enim perexile esset, et more pictorum factum; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνία erat factum, nec aliter possunt pictores pul- chritudinem ostendere) tanta pulchra, et multiforme quid- dam, quod secum ipse certat, (utrum scilicet altero pulchrius sit) ex multis perficere, scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέγνωκα, ἦτον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἦτον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipso dia- logo leguntur. Sic et Latinis scribere est pingere. Plin. in ep. imagines exscribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine sigma, hoc est, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, et si de pluribus, dicitur inter se certare. Ἀνθάμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Ms. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμι- μώμενον. GRAEV. Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod

ille graphicus mos, quem ex *Obsopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile esse tot formas et multiforme quiddam ex multis perficere, (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adco id culpetur, in proxima intelligunt cum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, et quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui cum promississet ἐπιδειξάι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντεθεισάν, pro defensione hujus suae voluntatis interponit, (minus enim illud et ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, et multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans, vel cujus multiformis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumtae et simulatae, de praestantia et imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) pingetur imitationem archetypi exprimens. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, et sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se secuturum, et sic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed conjungi omnes quatuor voces, sejunctae ab praecedentibus et sequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 33. f. dixit ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἑκάστος. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud *Plautum* etc. SOLAN. Vera haud dubie est *Gronovii* explicatio, et comprobata etiam iis, quae mox singulae depinguntur, virtutum imaginibus, τῆς παιδείας primum, deinde τῆς σοφίας καὶ συνέσεως, c. a. Singulas animae virtutes non in unam imaginem vult componere, sed quot virtutes sint, totidem pingere imagines. Sed cur illud vult? Hic non solum *Graevium*, sed etiam ipsum *Gronovium*, errasse judico. Dicit *Polystratus*: ἦτον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, i. e. minus, impar rei ipsius magnitudini, hoc foret, etsi ad artis pingendi regulas exacte perficiatur, tot pulchritudines et multiforme quid e multis conficere, quod nec ipsum pugnet. Sic omnino recte *Gesnerus*. Nam καὶ illud cum Participio est etsi; nec est corrigendum; sin vero

esset, non καὶ, ut *Belino* visum, sed καὶ αὐτῷ, foret scribendum. Γραφικῶς autem minime cum *Gronovio* de *vulgata* pictorum consuetudine capiendum; in quo inesset reprehensio, quae tum a voce ipsa, tum a totius loci indole, aliena est: sed valet, ad artis pingendi regulas convenienter, vel ad summorum pictorum exemplum. Denique πολυειδές illud si vere confectum esset, dicitur tum αὐτὸ αὐτῷ ἀνταμιλλώμενον, quod probro ei verti consentaneum est; itaque non: *cujus singulae partes de pretio summae pulchritudinis certarent*; sed potius: *quod secum ipsum pugnaret*. Adeo enim summa unius cujusque virtutis est pulchritudo, ut nonnisi singulae possint recte depingi, compositae vero cunctae in unam imaginem altera alteri obfutura esset. Quam quidem sententiam qui clare perspexerit, eum vix credam probaturum esse *J. Seageri* conjecturam in *Diar. Crit.* Vol. XVIII. p. 48. propositam, legi jubentis: — καὶ γραφικῶν (quemadmodum in *Ed. Salm.* legi narrat) συνελεσθῆναι καλλὴ τοσαῦτα etc. et γραφικῶν explicantis, *arte pingendi tantum valentium, pictorum tantum*; in quibus illud tantum manifesto alienum est commentum. LEMM.

Ead. 1. 8. Λώϊον) *Parodia Hesiodi*. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. 1. 5. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere *Paulheam*. SOLAN.

Ead. 1. 8. Δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις) Quae sint δευσοποια φάρμακα, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e *Ciceronis Hortensio* a *Nonio* servatum 4, 405. *Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam etc.* Laudavimus nuper hunc locum, et plura de hoc argumento diximus ad *Quinct.* XII. 10, 75. GESN.

Ead. 1. 10. Οὐ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι παιδίας περὶ μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, ὅτι: id quod jam saepe nonuimus etiam alibi male apud *Nostrum* scribi, saepiusque monituri sumus. JENS. "Ο, τι) Bene *Jens.* vel per se, vel ex *Par.* *Ed.* vidit sic scribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις post οὐκ ἔστι sequitur, ut *Alciph.* III, 24. p. 330. οὐκ ἔστιν ἢ τινα οὐκ ἀπολώλεκε. *Noster* supra *Demon.* §. 10. καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκτιρὼν ἐνόμισεν. Ne plura in re manifesta adseram. REITZ.

Ead. 1. 11. Παιδίας περὶ) Corrige παιδείας. GUYET. Id jam feci, et fecissem, ut *I^z* non monuisset: nam errorem

operarum tantum fuisse illud *παιδλας*; patet ex *Bened.* versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst.* Ed. recte etiam *παιδelaς* exhibere, quae alioquin ejusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

Pag. 21. l. 3. *Ἐνὸς μὲν καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ*) Intelligendum esse *Aspasiae* exemplum, quae utpote Milesia non minus, quam Panthea Smyrnenensis, Ionicae originis erat, non potest obscurum esse. Tanto magis mireris *Belini* ad haec verba notatum: „Allusion à la philosophie Ionique, dont Pythagore est l'instituteur.“ LEMM.

Ead. l. 4. *Αἰσχλῆς*) Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. et *Noster Parasit.* c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I, 31. de hac ipsa *Aspasia* ab eo fuisse conscriptum, testantur *Diogenes* ibid. C. et *Athen.* V. p. 220. B. *Harporation* etiam v. *Ἀσπασία*, a *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. V. Hunc autem ajunt, Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad *Diog. Laërt.* II, 60. et alios a *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. SOLAN.

Ead. l. 5. *Αὐτὸς Σωκράτης*) Vide *Plut.* in *Pericle.* SOLAN.

Ead. l. 6. *Ὅσω*) Vide *Phal.* II. cap. 2. *Alex.* c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. et sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestet scribere *ὅσοι*. SOLAN. Vulgata stare potest, si interpretare, in quantum. Sic aperte fin. hujus Dial. καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσω μὴ ξύλου — πεποιήται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernarer, si qui *Codd.* ὅσοι haberent. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἀσπασίαν*) Priorem, de qua vid. *Plut.* in *Pericle* p. 300. qui hic *Olympius*, ut saepe alias, audit: rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. SOLAN.

Ibid. *Ὀλύμπιος*) *Ὀλύμπιος* est *Pericles*. *Diodorus Siculus* lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὀνομάσθη *Ὀλύμπιος*. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque* ab eo pictum: sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Frid. Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *clypeumque Athenis*. Sic et *Val. Max.* V, 10. non sine caussa igitur tanti roboris animus ad *Olympii cognomen* ascendit, ut erudito hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis*. Non longe post *Ἀττικωτέρως* legitur in Ms. οὐ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἕγγυς, *Ἀθηναίων ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις*. Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant (sed longe scilicet) *Athenien-*

sium respublica, et ista praesens Romanorum potentia. Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. Ἰσον mimimum χοῦμα. Οὐ δὲ ἔγγυς est idiolismus Graecus, ne prope quidem ad illam accedit, longis parasangis ab illa distat. Utitur et in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀῖσαν, μηδὲ ἔγγυς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναικὰ γε οὖσαν. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam. Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

Ead. 1. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαῦλον. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, ait, ἐπὶ θηλικού κάλλιον, ἢ φαῦλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαῦλον συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, et femin. φαῦλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producat testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

Ead. 1. 9. Παράδειγμα προθέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἢ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιωτάτος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, cum sensus et structura verborum postulent προθέμενοι. idque jam in versione recte observavit interpres: Porro Milesiam illam Aspasiam, cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. JENS. Et ego cum Jensio προθέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ. Προθέμενον ferri diutius non potest. Nam etsi Passive accipias hunc Aoristum Medii, (Matthiae Gr. G. §. 496. 8.) quod omnino quidem fieri posse negat Hermannus De Emend. Rat. Gr. Gr. p. 236. laborat tamen totius loci structura, et suspensa relinquuntur verba: τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν — παράδειγμα προθέμενον, quippe quae, quo referantur, non habeant. Nihil itaque certius mihi quidem est, quam Jensii emendatio προθέμενοι, quam nullus dubito, vel contra omnium librorum consensum, recipere. — His perscriptis demum vidi in Schmiederi nota quadam a suo loco remotiore, Codicem Gori. emendationem nostram προθέμενοι confirmare. LENH.

Ead. 1. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικροῦ πινακίῳ ἐγραπτο, αὐτὴ δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστο. Plane alius vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam eslingen-

dam sibi proponit, esse jam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim exsistebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aspasia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Colossiaeae sit* (vel esto) *magnitudinis*. Legendum itaque ἔστω. Posset et ἔσται legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, οὐχ ᾧ Σωκράτης ἐπὶννεσεν αὐτήν, εἰκονία ἔσται. Nisi et illic ἔστω sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, ᾧ Λυκίῃ, ἀνακείσθω ἡ εἰκών. Sic et pag. praec. fuerat locutus, πᾶσι τοῖς ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vero demum venustam, formosam, et omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint asfingenda. In Flor. Ed. video ἔστιν cusum, quod nimirum facile ex ἔστω corruptum est. Praetermisi ineptissimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem: nam ne inspicere quidem merctam, adeo ab mente auctoris est omni modo devia. JENS. Non puto opus esse, ut ἔστω mutemus in ἔστω. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GERN.

Pag. 22. l. 5. Θεανώ) De hac Theano Pythagorica Menagius quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus Philosophis scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. p. 224. C. Noster filiam facere videtur, Amorr. c. 30. Apud Plut. 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' οὐ δημόσιος. Adde Porphy. No. 19. et Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cujus historiam apud Polyaeum habes Strat. VIII. p. 630. SOLAN.

Ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. Eunuch. c. 7. Plat. Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria se didicisse illic profitetur. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἡ Σαπφὼ δὲ etc.) Haec Luciani verba, cum praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphūs inseruit Wolf: p. 104. f. REITZ. Quod in Sappho prae aliis virtutibus laudatur, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως, id Welckerus in libello, über Sappho, p. 80. capit de sententiis s. judiciis (Gedanken und Ansichten) reprobans priores versiones Latinas: institutae vitae jucunditatem (ut Obsopoeus reddidit) et Gesneri: vitae elegantiam; quam etiam Wielandius expressit: at recto hi quidem interpretes. Προαίρεσιν Lucianum etiam de vitae genere et morum habitu usurpare, testantur loca De Merc. Cond. c. 4. Fugit. c. 13. c. a. Hoc autem

loco *philosophicas sententias* ad imaginem perficiendam jam suppeditaverat Theano ipsa philosopha, *prudentiam vitae publicae* Aspasia, *privatae* Diotima: nunc non est, quod offendas vel in eo, quod morum elegantia ad imaginem τῆς σοφίας καὶ συνέσεως refertur, vel ea potissimum a Sappho, femina delicatissima et elegantissima, repetitur. LEMM.

Ead. l. 11. Τοιαύτη σοὶ καὶ αὐτῇ, Αὐκίτη, ἀνακλίσθω ἡ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτῇ. Talis quodque (qualis nempe Diotima fuit, prudentia et consilio praedita) Et haec imago suspendatur. Sic enim potius ἀνάκειμαι vertendum puto, quam per reponi cum interprete. Possset et per dedicari verti, quo verbo de statu ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31. Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit. Sic dedicare Deorum simulacra apud eundem in eodem, c. 57. et ita alibi. Uti autem hic ἀνακλίσθαι de tabula picta, ita et de statu solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I. Dipnosoph. scribens, 'Ανακλίσθαι δὲ φασὲν ἐπὶ ἀνδριάντος. JENS. 'Ανακλίσθω verti potest, ponatur: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1. Her. 26. Ponitur ad patrios barbara praeda Deos, h. e. suspenditur donarii caussa. Liv. IV. 20. Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Capitolio Jovi donum posuit. Lactant. de mort. persecut. cap. 5. Derepta est ei cutis, et exuta visceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphi poneretur ORTW.

Ead. l. 12. 'Ανακλίσθω ἡ εἰκὼν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἐμπροσθε τοῦ νεώ. Suspendatur tamen cum Jensio vertere malim, vel proponatur, quam reponatur. Etsi reponere recto dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum jam dedisse proposita sit, ad mentem Luciani adposite. REITZ.

Pag. 23. l. 1. Θεανῷ) Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. Il. E, 70. Z, 298. A, 224. SOLAN. Puto, respicit ad Il. E, 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaco Antenoris filio: [Ὅς ὅα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῷ [Ἰσα φίλοισι τέκεσαι, χαρίζομένη πόσσι ᾤ.] Arctae Al-

cinoi historiola nota est ex Od. H, 65. seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. GESN.

Ead. l. 2. Ἀρήτη etc.) Homer. Odys. Z. et H, 34. SOLAN.

Ead. l. 7. Περιφρονα) Homer. in Odys. saepissime. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραάμα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. Ὀσση) Conf. supra nott. ad cap. 17. REITZ.

Ead. l. 8. Εὐποῖαν) Non satis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V. S. 140. pag. 551. scribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργασία, χάρις, διορεά. τὸ γὰρ εὐποῖα, οὐ λίαν κέκριται. Utitur tamen et Alciphro. I, Ep. 10. f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem adfert, et alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur et Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur et apud Epict. Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποίᾳ. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποίας ἀνάθημα. Et Joseph. Antiq. Jud. XIX. cap. 9. §. 1. p. 952. τῶν εὐποίων αὐτοῦ λαθόμενοι. REITZ. Non mutare placuit in hac nota orthographiam vocis εὐποῖα Reitzianam, licet manifesto vitiosam. LEHM.

Ead. l. 12. Ὀμήρου Ἀτην) Il. I, 500. SOLAN.

Ibid. Ἀτην) Ate Dea fingitur ab Homero Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua Erasmi. in proverb. Ira omnium tardissime senescit. Bud. L. V. de asse. COGN. Hom. Il. IX, 502. sq. nobilissima quidem illa reperitur allegoria de Αἰῶν et Ἀτης origine et natura. Huc vero pertinet alius locus Homericus Il. XIX, 91. sq. qui cum illo comparetur, dignissimus. LEHM.

Pag. 25. l. 3. Ὅσπερ ὁ Ἰκαρος) Sic rursus Gall. c. 23. m. et passim. SOLAN.

Ead. l. 6. Ὀσση) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα) In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν. SOLAN. Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν omnino legendum, translata ὦ litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἐρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc et interpretationem ei, quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, sed pulchrior et amabilior, cum his praesidiis animam muniat. Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi Edd. καλλίων — et ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, et facile in cuiusvis oculos incurrat, literam ὦ, quae ad posterius adjectivum pertinebat, ad prius esse translata, eum vel meo periculo, non expectata Codicum fide, sustulisse: jam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum jubere video. REITZ. „Quo τὸ

αὐτῶν referro possumus? Sana scriptura (quamquam Solano, Gesnero et Reitzio ἀόρατος) est καλλῶ δὲ καὶ ἐρασιμώτερα (accus. plur.) ὑπ' αὐτὴν τ. ψ. σκ. "Seagerus in Diar. Crit. Vol. XVIII. p. 48. Vereor, ne ipse Seagerus verum non viderit. Simplicior certe multo, et aptior, est sententia, quam Reitsiana lectio praebet. Nec pro αὐτῶν rescibendum αὐτῶ, quod Schmiedero magis placuit; quum illud non solum constanter tueantur omnes libri, sed etiam commode ita explicare possis, ut referas non tam ad unam vocem σῶμα, quam potius intelligas τὰ τοῦ σώματος καλὰ καὶ ἐράσματα: aut, si hoc nolis, in voce σῶμα cogita singulas illas corporis partes, quas antea pulcherrimas finxerat Lycinus. In Gesneri quidem versione neminem, credo, male habuerit illud *sub istis*, etsi praecesserit corpus. LEHM.

Ead. l. 3. Βασίλει τῷ μεγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37. I, 17. et vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo erasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei Lucilla, non Panthea: neque hic usquam uxor audit, sed tantum βασίλει συνοῦσα, hic et cap. 10. etc. cui Imperator consuescit. Adde c. 20. SOLAN.

Ead. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Locus Homeri, qui respicitur, est ex Il. I. v. 389. [Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου, [Οὐδ' εἰ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι, [Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Πανακώπιδι ἰσοφαρίζοι.] [Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim, [Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, [Caesiaque Palladi in operibus foret par.] Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, et plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαιμον κτῆμα, ut infra Tox. c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, et Parasit. c. 58. dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσιτελὲς κτῆμα, et ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in Prometheo §. 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaequam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo caeteroquin Stephani Thesauro. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesauro illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subjicere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae: — (Omisi eas, ut chartae parcerem; praesertim quum index earum nunc non

amplius ulli usui futurus esset, ut repeti cum h. l. necesse esse videretur. Quodsi tamen quis desideret, ablegandus is erit ad *Reitzianam*, vel *Bipontinam*, Luciani editionem, vel potius ad ipsum fontem, *Jensii* Lectiones Lucianæ, p. 509. sq. LEHM) Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam *Henr. Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, et plane obsoleta, vel κακοζήλωσ ficta sint. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλέξις, Ἀποκομάω, Ἐμβρυδόχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχίας in voce Λακκος, Ἀκροκυματώω, Ἀκρουρανία, et forte plura, quae ex solo hoc *Luciani* libello adduxit idem *Steph.* Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti *Μεμετρημένως*, *Τεθαρόηκόςως*, et plures ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam *Μεμελημένως*, *Μεμετροσμένως*, et alia sexcenta similia? *JENS.* Verba illa rariora, quae *Jensius* attulit, numero ad centum et quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. Ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos Ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *REITZ.*

Ead. l. 8. Χρυσή etc.) *Homer.* Il. I, 389. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Οὐδέμας etc.) *Hom.* Il. A, 115. *SOLAN.*

Pag. 27. l. 4. Ὅσῳ) *Infra* Pro. *Imagg.* c. 23. *Somn.* s. Gall. c. 24. f. et *Philops.* 19. f. *SOLAN.* Conf. supra notata ad c. 17. *REITZ.* Praecedentia verba sanissima maxima vi corruptum ivit *J. Seagerus*, sic legi cupiens: μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπείλλου καὶ — — γένοιτ' ἂν αὐτῇ κατ' ἐκείνο παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ etc. Nam ὅσῳ jam habet, quo referatur, παρὰ πολὺ et κατ' ἐκείνο, siquidem omnino leges linguae permetterent, ut ad ὅσῳ referretur, certe superfluum esset. Omnino vero non sensit *Seagerus* sententiae vim et gratiam, quae in ipsis illis verbis, quae tentat, inest. Καὶ αὐτῇ ἐκείνη enim est imago modo ab amicis depicta, non quidem relata ad Apellis ceterorumque artificum opera; sic enim sane absurda existeret sententia; sed ad ipsam, cujus haec est imago, Pantheam. Verte: quippe quae et ipsa (non minus, quam Panthea) multum prae illis gratiae habeat, quatenus scilicet etc. Ceterum non diffiteor, in hoc exquisitissimo libelli fine mo offendere verba βιβλίον καταθέμενοι non una de causis: nec puto quemquam, si illud quasi scholion abesset, id desideraturum esse. *LEHM.*

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, et ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. GESN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. Ἐγὼ σοι) Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi et corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, et tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγὼ σοι, ὦ Λυκίνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae et praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravit. Neque enim σοι, sed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοι interdum pro σου poni, nec non saepe παρῆλκεν. Nec etiam σοι ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. JENS. Non opus est, ut σοι in σου mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνείδον. Sic deinde c. 12. οὐδὲν πλημμέλημα ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37. οὐτε τινὰ δεξιὴν μοι παριδών, οὔτε ἀθυμίην et c. 38. οὔτε δεξιήν, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδών τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλοιμεν παραπεπηγέναι σοι. Sic idem in Toxari non procul ab initio, (i e. c. 3. fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδην ἐνιδόντες. GESN. Concederem Jensio, σου pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοι jungendum ἐνείδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendat: etsi enim Obsop. vertit, tuam erga me benevolentiam perspexi, quid obstat, quo minus et Latine et Graecè recte dicatur, benevolentiam tibi inesse video. Nam ἐνείδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3. f. ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripsissem, lubens cognovi, Gesner. mecum sentire. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι) Infra Cronosol. §. 11. ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. REITZ.

Pag. 29. l. 8. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad Diall. Mortt. IX. SOLAN. De Nireo ibid. Dial. XXV. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐργον) Malim ἔργον. Kuster. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Ἐκέρυπτο) Prave antea in omnibus impressis, et ipso M. κέρυπτο legebatur. SOLAN. Κέρυπτο) Non obsecundavi Solano, ἐκέρυπτο scribere jubenti. Alia res foret, si o tantum in ω foret mutandum, vel παρασκευασμένος, in παρεσκευ — in quo facilius aberrarum scribae, et apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρασκευασμένος ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquamperf. exempla omisi augmenti nimis sunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus sint habenda, eorumque ex prosae scriptoribus longe plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent ea, quae supra dedimus ad 1. Ver. Hist. c. 13. ubi τετάχαστο quoque constanter legitur. Adde Aelian. VI, 12. τεθησάριστο. VIII, 7. πεκόσμηστο. XIII, 3. πεπλήρωστο. Ibid. l. πεφοίνιστο, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19. ubi ad verb. ἐπελελοίπες no. 8. etiam γενόμιστο ex Plut. Inst. Laconic. adfert. Nostrum Tox. c. 13. f. ubi συγκεκρότητο pro συνεκερ. Adde de Zeux. §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22. ευδοκίμουν, non ηῦδ. Adde Herodian. II, 8, 16. συνευφραίνετο in §. quas consului, Edd. Sed ibidem §. 12. tamen ηῦφραίνετο legas, idque aequè in Ed. Steph. p. 44. f. et 45. atque in aliis. Similia τοῦ κέρυπτο postea non semel occurrunt, REITZ. Quae Imperfectorum exempla immiscuit Reitzius, aliena erant ab hac caussa. Sed Plusquamperfectorum mancorum exempla nonnulla dedi ad Diall. Deor. XX, 6. Tom. II. p. 360. Adde nunc συνδεδραμήκει Alex. c. 13. ἐμπέπληστο De Salt. c. 16. et hoc κέρυπτο, quod nullo pacto tentandum erat. LENX.

Ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic supr. Scyth. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προθεῖναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant προσθεῖναι; SOLAN.

Ead. l. 8. Τανινθίνας) Supr. Amor. c. 26. ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἑλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθρώπων ὅμοια. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραθιωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10. (jam §. 20.) et Herod. c. 8. etc. SOLAN.

Ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὐ) An καὶ γὰρ εὐ; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὐ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487. f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab

Lucian. Vol. VI.

EE

eo dictum refutat *Viger*, de partic. p. 100. At, porro hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad numerum oratorium facit. Ejicias enim, et videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ conjungere amat; sed et Alex. §. 24. καὶ γὰρ αὐ καὶ οὗτος. Ibid. 28. pr. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare jam tanto minus Guyeto adsentior. REITZ.

Ead. l. 14. *Κασσιέντιαν*) Vide De Salt. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. "Ὁς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω etc.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCIL. Adscripserat etiam *Solanus*: conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. *ἔχοντα*) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis statua, etiam quasi rex ipso esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2. Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. *Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὅλον referre, et reliqua ab ὡς pro parenthesi habere. At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

Ibid. *ταῖν χειρῶν*) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. *Wallis* de hoc duali scripserit, paucis id recognoscere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidisset ταῖν χειρῶν, in praef. p. 3. ait: *Retineo ταῖν χειρῶν, quod sic habetur in plerisque Codicum, propter ἡ χεῖρ. Sed potior lectio videtur unicus Codicis K. τοῖν χειρῶν. Volunt utique Grammatici femininum χεῖρ fieri in duali numero masculinum.* At ego nusquam aliter in *Luctano*, quam ταῖν χειρῶν inveni. Vid. supra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* §. 6. ac centies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τῷ χεῖρε, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ (vid. *Tox.* c. 48, et quae obiter ad *Piscat.* §. 20. notamus in τῷ τέχνῳ) credidere forsitan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inverse tribuerunt id substantivo χεῖρ, quod articulo esttribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τῷ. Nam si substantivum in sing. et plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνῃ, πόλεις etc. quia simili-

ter τὸ τέχνα, τὸ πόλις, τὸ ἡμέρα invenitur; ut vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 84. Qui tamen et haec ad enallagen generis refert, et ex *Thucyd.* τοῖν πόλεων quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus 's werelt's loop, 's moeders lichaam, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam absibus similibus recte comparat frater *Car. G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. et *Scho-liast. Sophocl.* supra ad Piscat. c. 20. adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταῖν χειρῶν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio*, genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam modo probatum sit τοῖν χειρῶν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δύοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δύοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χειρῶν non esse poëticum, pro χειρῶν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ.

Ead. l. 8. Μελῶ τοῦτο) Lege τοῦτο. GUYET. Sed post inventum τοῦτο jam non opus est. REITZ.

Ead. l. 9. Τοῦτον) Sic W. In omnibus impress. τοῦτο, minus commode. SOLAN.

Ibid. Αὐτοῦ ἀνεστ.) Αὐτόν GUYET. Sic opus erat, si τοῦ-του legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ. Reciprocum neutra ratione stare potest, nisi ἀνεστάναι activa vi positum putes, quod fieri posse vel tirones inferiorum classium negent. Deceperunt *Reitzium*, nisi fallor, liberiores versiones Latinae, *Obsopoei*: erexisse sibi; *Gesneri*: sibi posuisse. Quid multa? αὐτοῦ τοῦ Ἄθω μιλῶν est major ipso Ἄθω, quem admodum etiam revera *Gesnerus* vertit. Et ἀνεστάναι est positum esse, ut mox iterum occurrit. LEHM.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μὲ φηοῖν ἐμπεριπατοῦ-σαν αὐτῷ) Interpres: Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obturet. Verte: Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam. Sic infra, ὅμως τὸν τρέχοντα ἐπισχών, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίζει. (Ex addendis *Graev.*) MENAG. An, in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποιεῖ; infra pag. 771. ὅπως τὸν τρέ-

χοντα ἐπισχών, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομῆϊ. (Non invenio. Sed addo *Hor. I. Ep. X, 43. ut calceus olim si pede major erit, subvertet*) *Guyet.* Qui calceus laxus valeat ad ἐπιστομῆζειν, ad os obturandum, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *ever-tendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, et miror viros doctos, qui con-co-quere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem *Lucia-nus* pro ἐπιστομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκέλιση, an abstrusior quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *na inambulantem sub-vertat*. *GESN.* Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὤσῃ emendabat *Valkena-rius* ad *Herodot. VIII. p. 554.* notante *Belino.* *BIR.* Ἐπι-στομῆζειν proprie quidem denotat equum inhibere freni ope ori immissi; deinde vero os alicui obturare, loquelae cursum inhibere; et sic frequens verbum *Luciano.* Cf. *Icarom. c. 21. τοὺς διαλεκτικούς ἐπιστομῆζειν.* *Philops. c. 29. ἐπιστομῆϊ γὰρ αὐτοὺς ὁ σοφὸς ἀνὴρ οὕτω τεράστια διεξιόντας.* *Bacch. c. 7. οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν (ebrium senem) μὴ οὐχὶ συνεχῇ λαλεῖν.* Verum nec notionem cursum vel currentis, vel valentis ingressum, impediendi ab hujus verbi natura et usu *Luciano* alienum esse, docet locus ille, quem *Menagius* et *Guyetus* innuerant, *Schmiederus* vero indicavit, *Calumn. N. Tem.* *Credend. c. 12. ὅμως τὸν τρέχοντα ἐπισχών, ἢ ἐμ-ποδίσας ἐπιστομῆϊ,* ubi bene interpret, *sufflaminabit.* Quae eadem vis et h. l. aptissime tribuetur calceo laxiori, ut emendatione adeo opus sit nulla. *LEHM.*

Ead. l. 4. Οἱ ἄνδρες) Duo hic sedulo observanda cu-riosis: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod di-serte docet etiam *Aelian. V. H. X, 1.* et iterum de *Anim. V, 17.* lege prohibitum. Adde *Pausan. El. I. p. 153. 6. Schol. Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. et Val. Maxim. VIII. extr.* Deinde, justae magnitudinis statuas, quae de-cernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius, an a quoquam ante observatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De statu Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol. I. c. A. et B. SOLAN.*

Ead. l. 5. Μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μέλους τῶν σωμάτων ἀνίστάναι τοὺς ἀνδριάντας) Typotheticum puto vitium esse ταῖς pro τοῖς utique sic recte omnes priores, et ratio ipsa postulat. *JENS.* Non omisit hunc locum *P. Faber Agonist. 2, 20.* ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *GESN.*

Ead. l. 9. *Ἐγκρίσειως*) *Ἐγκρίνω* iudicio meo comprobatum admitto, adopto. GUYET.

Ead. l. 11. *Ἐλλανοδίκαι*) Conf. infra De Mort. Peregr. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in J. bis male *Ἐλλανοδίκαι* uno λ exaratum; at infra l. c. recte habet eadem cum aliis: sed pudet minutiarum. REITZ.

Ead. l. 17. *Γυναικείον τι*) Imbecillum, verecundum nimis, et superstitioni proximum, secundum Ter. Heant. 4, 1, 37. *Ut stultae et miserae omnes sumus religiosas*. Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio sic putabam; sed mutavi sententiam. GESN.

Pag. 36. l. 1. *Εἰπεῖν ἔδοξε*) Depravatus hic locus est, forsitan deleto *τοιούτιον*, recte habiturus. In L. pro *εἰπεῖν ἔδοξε*, scriptum est *παθεῖν ἔδοξε*. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ἐπλημύλησα ἐνωρῶν*) Forsan *πλημύλημα ἐνωρῶν*. GUYET. Forsan *πλημύλημα ἐνωρῶν*. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obsopoeus*, iam videtur animadvertisse, *οὐδὲν πλημύλημα ἐνωρῶν*, vel *ἐνωρῶν τοῖς γειγραμμένοις*. Ita certe interpretatus sum: et ita dedisse iam video *Solanum*. GESN. Viden', ut concinant *Guyet*, et *Solanus*? Conjectura placet; sed num *Guyeto* illam subtraxerit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa *ἐνωρῶν τινε*, vide supra notata ad §. 1. huius Dial. ubi *Gesner*, etiam *πλημύλημα* legendum tacite monuit. REITZ. Mihi quidem manifestum est, conjecturam illam, quam invenire in promptu fuit, quamque etiam *Wielandius* et *Belinus* tacite secuti sunt, unice genuinam esse lectionem, a qua pronus erat oscitantis librarii error ad ea, quae nunc vulgata legimus. *J. Seageri ἐπετμήσα* non una de causis reprobandum. LEM.

Pag. 37. l. 4. *Ῥεαυτίως δὲ καὶ* etc.) *Gesnerus* sic vertit: „Sic divinam naturam (in tali comparatione) minui necesse est, et ad imbecillius infringi.“ Quae, si cum Graecis comparaveris, nec plena, nec satis recta, esse apparebit; quod in diligentissimo *Gesnero* tanto magis mirandum est, quum verba *Luciani* nec difficultate ulla, nec obscuritate, laborent. LEM.

Ead. l. 7. *Ἐπικλώμενον*) *Inflexum*. GUYET. Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Guyeti* notam addidissem, nisi viderem *Obsopoeum* vertisse *derivata*, quod aliquanto longius

a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyetus voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro debilitari, infringi animo frequens. *Thucyd.* III. 59. φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλᾶσθῆναι τῇ γνώμῃ οἶκτον σὺφφονα λαβόντας. Et IV, 37. εἴ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλᾶσθεῖεν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal. Ant.* VII, pag. 466. Ed. *Lips.* παθεῖν τι, καὶ ἐπικλᾶσθῆναι τὰς γνώμας. *Idem.* VI, 382. ἀλλ' ἐπικλᾶσθητε καὶ εἴξατε. Hinc et pro *flecti, inclinari ad aliquid*, apud eund. I, 64, v. 32. ἐπικλᾶσθῆναι δὲ τὸν Ἀμοῦλιον εἰς τοῦτο, ἡκελευούσης τῆς θυγατρὸς, unde *Luciani* sensus facile patet. Conf. nostrum *Tox.* c. 20. REITZ.

Ead. I. 14. Ἐπαίνους) Cum haec itaque scriberet, clarus jam scriptis *Luciani* fuerit oportet, imo non scriptis tantum quibuscumlibet, sed Satyra, nisi me conjectura fallit. Hoc enim verba ista innunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ' W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud παρὰ. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρὰ, quod W. habet, hic fore usitatius; ut *Long. Past.* III. p. 130. παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τριχῆλαι, (scil. δραχμαί) a me feres has ter mille drachmas; *Herodian.* I, 1, 4. ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδείξαμενος et saepiss. alibi apud hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ, quod in Edd. est, (et sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatibus notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipso verbo ἀποδείξαμενος, licet cum παρὰ jungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satia est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiatur ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. *Herod.* III, 5. 11. οὔτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σιθέρου ἀφικνούμενων. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive de nobis. ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινός, ἀπ' οἴκου, et similia, recte dicuntur, quidni et κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. REITZ. Atqui exemplis res erat probanda: nam de usu nunc potissimum quaeritur. Jam quemadmodum κομίζειν παρὰ τινός fere dicitur, non ἀπὸ τινός, ubi velis aliquem acceptum aliquid ferre, velut pretium, mercedem etc. vid. *Timon.* c. 4. ita et mandatum ferre ab aliquo ad alterum non dicitur Graece ἀπὸ τινός κομίζειν, sed παρὰ τινός. Testimonio sit *Dial. Mortt.* I. ubi promiscue phrases occurrunt huc facientes, ut λέγε παρ' ἐμοῦ, dic meo nomine, c. 2. mox c. 3. ἀπάγγελλα παρ' ἐμοῦ, ac deinde ἐπιτίμησόν παρ' ἐμοῦ. Nunc vero trium Codd. auctoritas sufficit, credo,

huic quoque loco ut usitata formula vindicetur. Mox etiam c. 16. ἀγγελιαφόρος παρ' ἐκείνης conferri potest, ac paullo post, παρ' ἐμοῦ ἀπαγγέλλε. LETHM.

Pag. 39. l. 6. Ἐχθυθέντος) Antea in omnibus impr. et ipso M. legebatur hic et cap. 29. ἐχθυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Abdic. c. 8. ubi recte scribitur, et in Bis Accus. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertor. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στησίχορον. GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, discas ex Nostro in Ver. Hist. II. c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. Himeraeum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147. b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν Ἰμ. ποιητὴν) Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, et, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GERN.

Ead. l. 15. Ἀντιδίκους) Forsan ἐν ἀντιδίκους. GUYET. Ἐν ἀντιδίκους) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN. Recte fecit Reitzius, quod hoc Guyeti et Solani consilium non est secutus. Necessitas enim corrigendi nulla profecto erat. LETHM.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύναι) Conf. infra De Mort. Peregr. §. 26. SOLAN.

Ead. l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21. πέρα τοῦ μέτρον. Prius Nostro frequentius. Sed et alterum rectum, ejusque exemplum ex Sozom. dedit Hamsterh. Nigrin. cap. 30. f. REITZ.

Ead. l. 15. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22. f. ἐν παιδιᾷ ἐποιεῦντο. Sic Herodian. II, 7, 4. εἶχον ἐν καταφρονήσει, aliique passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὅσω) Omisso μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Laps. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18. m. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

Ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἔμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἀμμετρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἐμμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἔμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelotii, Marcilii, et Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris il-

lius. Sed nihil refert; nam ἔμμετρα manifesto falsum est: quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμμετρα pro ἔμμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. *Polluc.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεον, ἐκμέτρως etc. Ipsum vero ἔμμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transscribere nolo. Immo jam fere credo ἔμμετρον in *Marcilii* Ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe jam nihil mutamus. REITZ.

Idid. Τηὸρ τὸν πόδα) Vide *Paroemiogr.* BOURD.

Pag. 44. 1. 2. Ποιητὰς) *Horat.* — *Pictoribus atque poetis [Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.] SOLAN.* *Horat.* Art. Poët v. 9. 10. LEHM.

Ead. 1. 3. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροινο) Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat praeter modum ferri, ut inepte interpretes; sed in metris, h. e. oratione ligata uti: quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa uti. Similis locus est in *Bis Accusato* c. 33. καὶ οὕτε περὶ εἰμι, οὕτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετρώων, recte monuit ὁ πᾶν Graevius) βέβηκα. L. Bos. Nisi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2, Od. 12, 9. [— tuque pedestribus [*Dices historiis proelia Caesaris, [Maccenas, melius]* REITZ.

Ead. 1. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. *Bis Accus.* c. 33. f. SOLAN.

Ibid. Ἐλεύθερον γὰρ τι ὁ ἔπαινος) *Caecina ad Ciceronem* fam. 6, 7. cum de caeteris scribendi generibus dixisset, solum, inquit, liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae adsignetur. Quam vere, hic non disputamus. GESN.

Ead. 1. 9. Ἐκείνο δέ [αὖ] φημι [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκείνο δὲ φημι ὡς χρητὸν τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι etc. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. GUYET. Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκείνο δέ σε φημι τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρητὸν τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσει προσχερῆσθαι, vertantur, illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus et comparationibus laudatorem uti oporteat. Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεσχημέναι. Cogitabam ego pro ἐκείνο legendum εἶναι: et certe, si ita scripsisset

Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summopere necessarium. Dixerat *Lucianus*, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis et venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae et virtutum a quaque femina et Dea exemplis atque imaginibus desumptis, et ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes et imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat et imagines et similitudines in partes vocare*. Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, *εἴνα*. Est quoque *συγχύσεις* haec species, *ἐκείνο δέ σε φημί*, cum ordo postulet, *ἐκείνο δέ φημί σε* etc. Pari modo supra de Imag., cap. 4. *ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἡκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς*. Et hic ordo est, *ἡκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. sed et fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant*. Similes *συγχύσεις* in hoc et aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per *σύγχυσι* quoque exponam verba haec in *Nostri* Hermotimo c. 7. post m. *καὶ γὰρ ἐκείνος* (*Ἡρακλῆς*) *ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκῆρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτato ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός*. Nempe *διευκρινηθὲν* referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, *ἀκῆρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός, ἀνέπτato ἐς τοὺς θεοὺς*. Etenim ille, abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque et incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil necesse est, cum *Th. Munkero* in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI, pro *διευκρινηθὲν* legere *διευκρινηθείς*. *JENS.* Illud se vel pro *σε* positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro *γε*, videtur induxisse aliquem, ut *παρὰσχένας* illud, de quo. est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret, *ἀφορμας* esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias *στοιχεῖα*, item *μόρια τῆς περιστάσεως* appellant, locos quosdam et quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali

argumento hic uti Lycinum: In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. GEN.

Ibid. Σε φημι) Vide Rhet. Praec. cap. 18. et Column. N. T. Cred. c. 1. Eurip. Ba. 529. B. C. [Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφός [Καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μὲν ἔργον εὐ λέγειν. SOLAN.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν παρεσχήμεναι τὰς ἀφορμὰς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus remittit, in Rhet. praec. 18. pr. sunt: ἐπειδὴν καὶ δὲ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in Cal. non tem. cred. 1. m. τοιγάρτοι μυρία ἤδη τοῖς τραγωδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέσχηται τοὺς Λαβόρχιδας, καὶ τοὺς Πιλονίδας. Non vero addit, qua de caussa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illo παρέσχηται et ὑπολαβεῖν additum legitur; et sic mihi videtur: nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive se mutes in σοι aut γε, dura tamen et contorta manet constructio, Lucianae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquatur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plural. simul concurrent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Gesnerus cum Jense, me perspicaciores, sic volunt. REITZ. Ms. Reg. 2955. ἐπεὶ οὖν δὲ σε φημι εἰδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς etc. et sic restitutum vult Belinus. BIR. Inseruit εἰδέναι Schmiaderus optimo jure: sic enim totius loci, qui merito male habuerat interpretes, difficultates undique tolluntur. Neque ego sequi dubitabam. LEHM.

Ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) Ἄλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, si quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poterit, extulerit. Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos provehens. GRAEV.

Ead. l. 16. Προσβιβάζῃ) W. et P. cum Graev. faciant. SOLAN.

Pag. 45. l. 2. Εἰδέναι) Quidam libri mendose ἰδέναι. SOLAN.

Ead. l. 7. Ποιητής) Unde habeat, nescio. SOLAN.

Ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra ZENX. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ,

Ead. l. 14. Πῶς — ποιητής) *Pindarus* haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non exstat. SOLAN.

Ead. l. 17. Ὅρῃς ὁποῖοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἶκασε; (Ὀμηρὸς scilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro insulsa versio, *vides, quilibet Diis ipsum assimilarit? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, cum legisse εἰκότων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. *Lucianus*, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus et inferioribus, attulit exemplum *Glauci*, de quo *Homerus* dixerit, ne *Pollucem* quidem, neque robustissimum *Herculem*, manus suas contra eum audere tollere. Jam, ait, *viden'*, quibus *Diis* *Homerus* *Glaucum* comparavit? *quin et illis ipsis declaravit.* *Marcilius* pulchre vidit, desiderari *κρείττω* non tantum scilicet *Diis* comparavit *Homerus* *Glaucum*, sed et iis fortiolem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων: plane uti modo praecessit, ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam scripseram, ubi in Florentinam Ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina Ed. perinde, ac reliquae, mutila est. JENS. Adscripserat *Hemsterh.* principio hujus notae *Jensianae*: Fallitur; nam nec *Glaucum* *Homericum* *Lucianus*, sed *Carystium* intelligit, neque adeo *Homerum*. REITZ.

Ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Veritur, *quin potius ipsis imaginibus expressit.* Sed sensus requirit, *quin et potiolem ipsis expressit.* GUYET. At jam, cum ἀμείνω restituerimus, emendatione *Marciliana* non opus est. Patet interim, recte eam conjecisse. Sensit idem *Gesnerus* vel ex conjectura, vel ex *Jensii* Lectt. *Lucian.* perspicuens, comparativum deesse, qui cum majorem in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur conjecisse; reposui tamen *potiolem*, ut cum ἀμείνω versio conveniret. REITZ.

Ibid. Γλαῦκος) De his vide ad *Herod.* c. 8. et *Qu. Hist. Conscr.* c. 35. Adde et *Conc. Deor.* c. 12. SOLAN.

Ead. l. 4. Ὑπόκλεινον) Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. Εὐδοκίμουν) Quantumvis *Solanus* jubeat ὑδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter librorum consensum, tum quia et supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae

notavi ad Dial. proximum Imag. c. 3. et Alex. c. 22. ubi εὐδοκίμων etiam legitur. Sic εὐρίσχω facere εὐρίσκον, εὐρηκα etc. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εἰσφαίνοντο et ὑσφαίνοντο, quod supra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκίω, nunquam cum augmento legas exhibitum, sed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum est ἡδ. Esto. Nec tamen Noster alibi ὑπερατερίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ. Cur *Solanum* ego, quam *Reitzium*, sequi maluerim, patebit ex iis, quae aliquoties jam a me, e. g. ad De merc. Cond. c. r. 12. et Pro Merc. Cond. c. 3. monita sunt. LEHM.

Pag. 47. l. 1. Θεραίτην) *Homer.* II. B, 216. SOLAN.

Ead. l. 2. Νέστορα φάναι) *Homer.* II. A, 250. SOLAN.

Ead. l. 4. Τὸν Κροίσον υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος) Atqui *Herodotus* lib. I. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios secutus auctores *Lucianus*, aut memoria ei vacillavisse. Nam et infra in Gallo, sive Somnio, λυπεῖ δέ, inquit, τὸν μὲν Αὐδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc *Luciani* loco reponi posse λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. MARCIL. Miratur *Marcilius*, quos *Lucianus* sic secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imaginibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum scribat *Herodotus*, illum fuisse mutum, non surdum. Sed ego miror, *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat, mutos esse quoque surdos: imo surditatem esse causam mutae linguae? Qui surdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vocum literarumque percipiat? Faciunt tamen nostro seculo cum in Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse et pronuntiare: de quo exstat elegans dissertatio *Georg. Morhofii*, viri eruditissimi, et nostri studiosissimi. Quin et surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequae poterant etiam longius a se remotos, et mussitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide *Herodotum*, et Nostrum Somn. s. Gall. cap. 25. Aliquem nactus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam et reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, et ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I, p. 19. A. B. SOLAN. Τοῦ Μελάμποδος) Cui Dracones lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* X, 49. s. 70. et quos ibi citat *Harduin.* *Bochartus* praesertim Hieroz. I, 3. pag. 21.

69. a quo sua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diss. 4. p. 215. *GESN.* *Loca Herodoti*, in quibus de Croesi filio muto eodemque surdo sermo est, sunt I, 34. 28. et 85. ubi fere quidem dicitur ὁ κωφὸς vel ὁ ἄφρων, verum etiam c. 38. extr. legas eundem dictum διεφθαρμένον τὴν ἀκοήν quod quid aliud significat, quam surdum? Inanes itaque sunt *Marcellii* scrupuli, et superflua hoc quidem in loco *Graevii* et *Solani* doctrina medica. *LENX.*

Ead. I, 5. Τὸν Ἰφνέα ὀξύτερον δεδοσμέναι τοῦ Λυγκίως)
Hanc lectionem retinent omnes; etiam latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet, transpositas literas pro *Φινέα*, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fabulari historia, et quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *GRON.* Optime et ipso quoque hoc *Lynceo* ὀξύτερον viderunt *Menagius* et *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in *Addendis*, legendum esse *Φινέα* nec enim aliter legitur in *Ed. Flor.* *JENS.* (*Φινέα* omnino legendum videtur. *Guyet.*) Monuit idem *la Croze*. Monuit *Menag.* in add. *Ed. Graev.* Et nos correximus dudum. *REITZ.*

Ibid. *Φινέα*) *W. Fl.* et *V.* Reliquae Edd. prave *Ἰφνέα*. Vide *Apollod.* I. p. 23. *C. SOLAN.*

Ead. I, 7. Ὁ δὲ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐδ'] ἄν) Sic lege fortasse: ὁ δὲ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψευσάτο τῇ etc. Cetera glossa videntur. *GUYET.* Frustra haec verba a *Suyeto* tentantur, qui non intellexerit vim formulae αὐτὸ τοῦτο, quam utpote similem τῷ, αὐτὸ μόνον, tetigi in *Adnot. ad Hermotic.* 45. Tom. IV. p. 450. Scilicet ὁ αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν est purus putus laudator, qui intra fines suos se continet. Sic *Ganymedes* *Diall. Deor.* IV, 3. dicitur αὐτὸ τοῦτο παῖς, qui nihil amplius est, quam puer, puer natus, integer. Eodem modo *De Salt.* c. 83. οἱ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, qui omni ex parte illud ipsum sunt, quod vocabulum ἰδιῶται significat, imperitiae quasi professores, stockdumm. H. I. paululum a vera formulae potestate recedit *J. Seagerus*, explicans: „ita laudans, ut vere laudare videatur; legitime, vere, juste laudans.“ Consuli autem jubet *Toupium* ad *Longini* fragmenta sect. 5. Longius idem *Seagerus* aberravit a vero, quum pro οὐχ ὅπως legi vult οὐχ οὕτως (intr. *ποιῶ*). Neque *Guyetus* audiendus, qui has voculas omnino ejiciendas statuit. Nam οὐχ ὅπως οὐδὲ et h. l. ut semper, est non solum non, vel h. l. potius reddas: longe abest, ut. Quod autem non, ut solet, in opposita sententia ἀλλὰ sequitur, sed δὲ in verbis: τὰ δ' ὑπάρχοντα etc. non debet id offendere, quum et alibi negatio-

nem particula δὲ pro ἀλλὰ sequi deprehendatur; v. c. Diall. Deor. XVIII, 2. οὐ γὰρ ὁλος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διώνυσος, ποιῇ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως. Mox c. 23. οὐ θεῆς (σε) εἶκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι. et saepius. Cf. Heindorf ad Plat. Protag. p. 500. LHM.

Ead. l. 8. Προσόντων) Conf. supra hoc Dial. c. 6. et Quom. Hist. Conscr. cap. 55. SOLAN.

Ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζῶων) Ὡς ἴσμεν ζῶον. GUYET. Ἰππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὦν ἴσμεν ζῶων etc. Interpres, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animalia. Haec sunt versionum monstra. Redde, equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus etc. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. JENS. Bis ὥς pro ὦν scriptum erat in nota Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postulet, quamquam ζῶων non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata et haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene jam monuit ac vertit Jensius. REITZ.

Ead. l. 13. Ἄκρον etc.) Homer. II. T, 227. SOLAN. Fons Homer. II. T, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808. Illa vel intactae etc. GESN.

Ead. l. 14. Ἀλλονόδων) Frustra apud Homerum quaesivi. SOLAN. Usitatus quidem Homero ἀεραπόδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — Ἰπποισιν ἀλλονόδεσσιν ὄχειτο. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζηνός που) Homer. Odys. A, 74. SOLAN.

Ead. l. 4. Ὅπου Κύναιθος) Lege ὥς που. GUYET. Mallem ὁ γούν K. Sed in impr. et M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum hujus particulae locus Jambl. No. 60. A. Vid. Tim. §. 2. Deor. Diall. XVIII, 1. f. Ibid. XXIII, 1. med. pro Laps. §. 2. Ibid. §. 6. Hermod. c. 39. Herodot. §. 4. Abdic. cap. 23. f. Infra Icarom. c. 23. f. Et adv. Indoct. c. 21. pr. SOLAN. Decem illa Luciani testimonia ab Solano commonstratis tantum Ed. Junt. paginis indicata. quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram Ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro cum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2. Od. 13, 33. Quid mirum? ubi illis carminibus stupens demittit atras belua centiceps aures. Verum ex his omnibus non consequitur, ὁ γούν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus sit.

Quare mallet *ὄνον καὶ Κυν.* legere, aut *Guyeto* adsentiri ὡς πον legenti. Ceterum de nomine hujus parasiti vid. *Bergl.* ad *Alciph.* III. Epist. 43. pr. *ἰγὰ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι*, ad quae ille: Fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo *Lucianus* in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *REITZ.* ὄνον unice recte habet: est nimirum demonstratio rei per exemplum. Sic vero *Reitzii* ὄνον καὶ, etsi non omnino improbabile, alienum tamen est ab hoc sententiarum nexu. Ceterum loca illa, quae e *Luciano* collegerat *Solanus*, noluit ille, quod *Reitzius* cogitavit, demonstrare, ὁ γοῦν h. l. legendum esse; imo vero refelli iis conjecturam ipsius, certe inutilem reddi. *ΛΗΜ.*

Ead. l. 17. *Παραμετρῆς τῷ οὐκ ἐν μέτρῳ*) Non ab re fuerit addere nonnihil ex *Observ. L. Bos* (quem consulendum *Hemsterh.* in marg. *Luciani* monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII, 12. ubi rejecta vulgata versione ac *Grotii* expositione, Apostoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: „intra suam conditionem et fortunam se continere, se ex suis facultatibus et dotibus aestimare, non plus sibi arrogare, quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum *Lucianum* diceret, παραμετρῆν ἑαυτὸν οἰκίῳ μέτρῳ, (pro *Imag.* h. l.) Ἀναμετρῆν ἑαυτὸν secundum *Aristoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀλλὰ; Non ipse te remetieris hinc abiens alio? Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιάν dixit *Plutarch.* in *Apophthegm.* *Laccon.*... *Horat.* Metiri se suo modulo ac pede, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, Tuo te pede metire. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut major, quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπερκατείνεται, ἀποδιδῆναι ἐπεγελῶν ἑαυτὸν, i. e. brevioris staturae sit, extendit se in summos pedes, ut *Lucian.* in *Imag.* loquitur: is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ etc.“ *REITZ.*

Pag. 49. l. 7. Τάχα ὃ νῦν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δέ, et sic jam dederunt interpretes. *GERN.* Verrum cum οὖν jam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui *Luciani* satis respondet. *REITZ.*

Ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato ὃ νῦν, auctore *L. Codice* reposuimus. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Ἐγὼ τὸ κάλλος) Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est lau-

dare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quae supra noto ad Piscat. cap. 12. ubi ἐπαινουμένη ἰς τὸ κάλλος, ἔχασε, recte in textu, comina vero male omisum in nota. Adde *L. Bos* Obs. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. REITZ.

Ead. l. 11. Οὐ θαῖς γε, ὦ βελίστη, εἴκασα) Mendose. Scribe vel *σε* pro *γε*, vel *εἴκασά σε*. Voculam *σε* hic requiri, vix monitore eget, jamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: *Εἰ δὲ καὶ ὄτι* (male quoque, saltem contra consuetudinem, vulgo legitur *ὅ, τε*) *μάλιστα γε αὐταῖς ἐκτιναῖς εἴκασα*. Et hic *σε* requiritur, sive *εἴκασά σε*, sive *γε* in *σε* mutatum malis. JENS. Recte puto *Jens.* coniecisse *σε* legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem *Gesn.* ei tribuit; tamen, cum scribae in eadem particula *γε*, pro *σε* scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si et hic similiter aberrarint? REITZ. Particula *γε* non facile careri potest ad vim responsionis perficiendam. Nec vero omnino emendatione opus est. Nam obiectum non est *σε*, sed *ἄνθρωπον οὖσαν*, quemadmodum *Gesnerus* interpretatus est; vel, si malis, universa habeatur sententia: *Verum ego certe non cum deabus institui comparationem* (illam meam) sed etc. LEHM.

Ead. l. 12. Αἶθρον καὶ χαλκοῦ etc.) Conf. supra de Imag. c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operae. REITZ.

Ead. l. 16. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην) De Venere Cnidia intelligo, de qua supra Amorr. c. 11. et Imagg. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) *Πρὸ* intelligitur. GUYET. Pompeji enim et Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. ἔ. verum esse credo. SOLAN. Nihil minus verum. Praxitelemne illum nobilem statuarium Coum, illum Cnidiae Veneris auctorem celebratissimum, quem nunquam Lucianus sine admiratione quadam commemorat, vixisse illum *Pompeji et Caesaris* aetate? quem inter omnes, qui historiae artium non omnino rudes sint, constet tribus integris seculis ante principes istos Romanos floruisse. Nunc vide, *Solane*, et videte vos omnes, qui temerariam *Guyeti* et *Solani* rationem secuti estis, *Beline, Wielandi*, et ipse *Gesnere* longe eruditissime, qua ratione quove jure Lucianus scribere potuerit, Venerem Cnidiam non admodum multis annis ante ipsius aetatem fabricatam fuisse. Imo vero nihil falsius, nihilque ineptius esse potest, quam πρὸ vel cum *Guyeto* subandire, vel etiam cum *Solano* textui

inserere. Contra οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν *est non admodum multis interjectis annis*, i. e. non multis annis *post* Phidiae modo commemorati aetatem. Satis autem ex historia constat, Praxitelem non multo posteriorem Phidia vixisse, Nec minus inter Grammaticos constat, quod ipse *L. Bos* docuit Ellipsis. p. 401. sq. *Schäff.* πολλοῦ de tempore valere *multo post* cf. *Sturz.* Lex. Xenoph. Tom. III. p. 613. LEHM.

Ead. l. 5. Σε) W. In impressis omnibus prave legebatur *γε* ante *αὐταῖς*. SOLAN.

Ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) *Homer.* II. T, 282. SOLAN.

Ead. l. 16. Εἰπε δ' ἄρα) *Homer.* l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἐστὶν ὅστις αὐτὸν — ἡτιάσατο) *Zoilus Aristarchus.* Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem *Ed. novae Philostrati* p. 649. LA CROZE.

Ibid. Ὁ μαστιξας) *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit; quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de *Zoilo* narratur (p. m. 37.) Neque *Oleario* credas, alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant *Zenodotus* et *Aristarchus*, ipso nostro monente *Ver. Hist.* π. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὅπερ θεοῖς) Φιλομείδης Ἀφροδίτῃ. GUYET.

Ead. l. 12. Ἀγαμέμνωνος) *Conf. supra Quom. Hist. Conscr.* c. 8. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὅμματα etc.) *Homer.* II. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ αὖ πάλιν etc.) Ego nomen *Hectoris*, aut alius cuiusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* II. N, 802. M, 130. A, 295. Γ, 16. A, 131. *Odyss.* P, 37. T, 54. Z, 102. P, 51. SOLAN. Non credo *Solano*, nomen aliquod excidisse. Αὖ πάλιν est alio rursus loco int. eundem *Agamemnonem* idem poëta comparat *Marti βροτολογῶν*. Jam etsi nec mihi in *Homero* occurrit locus, ubi id ad verbum legitur; non semel tamen *Agamemnon* omnino cum *Marte* comparatur, quemadmodum et alii heroës; et *Mars* ipse *βροτολογῶς* audit *Iliad.* V, 31. ac, nisi fallor, et alibi. Error itaque *Luciani* esse potest, facile ille huic ingenio condonandus. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐξαλείφω) *Vulgatam* bene se habere, vid. ap. *Grammaticos*: nam ἀλήλιμμα; ἀλήλιπται sit pract. pass. ab ἀλείφω, et ἀπὴλιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. et sexcenties alibi. Ignoscat lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur varianti scriptura. REITZ. Pueriliter itaque lapsus erat *Reitzius*, edens *Pisc.* c. 36. ἐξάλῃ-

Lucian. Vol. VI.

Ff

λεπταί, licet compluribus Edd. rectam exhibentibus formam; et Catapl. c. 24. Vide omnino Adnot. nostram ad Piscatoris locum Tom. III. p. 579. Cf. etiam Alexandr. c. 30. **ΛΕΠΗ.**

Pag. 55. l. 1. *Τῶν βοῶν*) Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, *βοῶπις*. **SOLAN.**

Ibid. "Ετερος) *Pindarus* hand dubie, quem supra poetam Thebarum vocavit Imagg. c. 8. ubi vide not. **SOLAN.**

Ead. l. 2. *Ποδοδάκτυλον*) *Hom.* II. A, 477. etc. **SOLAN.**

Ead. l. 5. *Τὰς προσηγορίας*) Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. *Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονούντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων αἰνιδυνον σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτη κἀκείνους διὰ τὴν δόξαν ἀκηθανατῆσθαι διδάσκοντες. Κηϋς μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀκυόνῃ δὲ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Ἡρα προσαγαγενομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΤΣΟΣ ἐκαλεῖτο καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικός ΔΙΟΝΤΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐβούλετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. καὶ οὕτε γε βασιλεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιώται θείας προσηγορίας σφᾶς αὐτοὺς ἐπέμνυνον.* Deinde recenset *Menecratem Jovis*, *Alexarchum Solis*, *Nicagoram Mercurii*, nomina et partes assumentes, et quos gentes ut Deos coluerunt vivos, *Philippum Macedona*, *Demetrium Deum*. *Menander* de rege, [*Εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἔμψυχος θεοῦ*] **SOLAN.**

Ead. l. 6. *Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες*) Pendebam animi aliquando, essentne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, et alterum Stoicae sectae principem etc. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni et inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. **GESN.**

Ead. l. 7. *Ἑρμαῖοι*) Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, *Hermacum* nulum legere me memini. In W. *Ἑρμαῖ*, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque *Ἑρμαῖ* legendum censeo. **SOLAN.** Quidni *Ἑρμαῖ*; ab *Ἑρμᾶς* fortasse nomen deducendum, ut *Schmiederus* bene vidit. Occurrit autem hoc nomen cum saepius in illius aevi scriptoribus, tum in *Epist. ad Romm.* XVI, 14. ubi et alius *Chri-*

stianus quidam *Ἐρμῆς* nominatur. *Ἐρμαιῶς* certe lectio videtur corrupta esse. LEHM.

Ead. l. 8. *Εὐαγόρου*) Vide, an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperitur? SOLAN. Certe non legas ibi, hanc reginam ob insolentiam a Latona Apollinis matre in lapidem esse mutatam. Alia nunc quidem non facile curaveris. LEHM.

Ead. l. 11. *Αἰγυπτίους*) Vide *Spanh.* 431. 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. *Ἀριστον τῶν φιλοσόφων*) Vide *Platonem* Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur *inago*; et de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde *Lactant.* II, 10. (mihi II. p. 150.) *Τῶν* autem inserui, quod habent *Coll.* et M. *Sanctum* esse in Minoë Ed. *Bas.* p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud *Diog. Laërt.* 150. A. SOLAN. *Platonem* ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat v. g. de republ. VI. p. 476. A. ubi probat illud *Homericum* *θεοειδές τε καὶ θεοεικелον*, κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis et fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, *Augustinum Steuchum* dico, *Vossium*, *Huetium*, *Pfannerum*. GERN. *Diog. Laërt.* cap. 51. *Grotius* in *Genes.* 1. LA CROZE. Non sic invenies locum *Diog. Laërt.* ab la *Croze* indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Ed. *Amst.* ubi de Diogene Cynico ait: *Τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῶν ἔλεγε εἰκόνας εἶναι τὸν ἔρωτα, σχολαζόντων ἀσχολίαν.* REITZ. At Diogenes Cynicus, illa apud *Diog. Laërt.* dicens, non omnino hominem intelligit, sed bonos tantum viros. Nec *Platonis* dogmata facile cum hoc *Luciani* effato conciliari posse ostendit *Wieland.* in not. ad vers. h. l. Tom. III. p. 339. Restat *Epicuri* sententia, quam cognoscas a *Vellejo* propositam apud *Cic.* Nat. Deor. I, 18. Maxima autem auctoritate *Epicurum*, in *Physicis* certe, apud *Lucianum* nostrum valuisse, testantur duo potissimum loca *Alexandr.* c. 25. ubi ille dicitur, *ἀνὴρ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακώς, καὶ μόνος τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδώς.* et c. 61. sub fin. ubi etiam audit *ἀνὴρ ὡς ἀληθῶς ἱερὸς καὶ θεοπείσιος τὴν φύσιν.* Consentit mecum *Wielandius.* Sed *Belino* de Diogene Cynico cogitare placuit. LEHM.

Ead. l. 10. *Ἐγγυρόμενον*) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur *ἐκχ.* SOLAN.

Ead. l. 11. *Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν*) *Th. Magist.* h. v. haec *Luciani* profert, ut hic leguntur, item alia, quibus demonstret, *ἀποσοβῶ* non solum esse *ἀποδιώκω*, verum et σε-

σοβημένως καὶ θαυράλειως ἀπέρχομαι. Adde *Nostrum* infra Navig. c. 4. ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ. De περισοβεῖν autem, de quo *Thom.* ibid. agit, videbimus in *Lapith.* Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν, deseram ad illam, verterat *Obsop.* Deferre propero, *Benedict.* male uterque. Est enim *abibo*, vel abeo, propero ad illam. *Alciph.* I. Ep. 34. p. 142. εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi *Bergl.* σοβεῖν de insolenti, fastuoso et convitiatore incessu, cum jactatione quadam corporis. *Exempla* annotavit *H. Steph.* in *Thes.* Interdum simpliciter propero. *Lucian.* pro *Imag. fin.* etc. (non in *Imag.* ut ibi editum.) Addo eund. *Alciph.* III, 51. p. 392. Ἄλλ' ἐτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. *REITZ.*

Ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) *Lege* ἐκποδῶν. *GUYET.* Et sic *Stephanus* in *Thes.* scribi jubet, quando *e vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* *Ed. Hagen.* lit. E. ἐκ ποδῶν quoque scribitur, et ἐκποδῶν uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. esse, ex seqq. adparet.) Ait autem: Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης. Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖτις Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἴστησαν. Καὶ παρομλία ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γενέσθαι, φρυγῆν, ἢ ἐξαλείφεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδῶν cum *Guyeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illico, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu*, sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam et *Noster* alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante fratre *G. O. Reitzio*, in *Belg.* Graeciss. qui locus est ex *Reviv.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi ἐκ ποδῶν *statim* est, et *Toxar.* cap. 9. f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὄνειργα οἶχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκποδῶν ἀπὸ τοῦ scriptum sine varietate video deinde in *Pseudolog.* cap. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi e medio*. Et in *Eurip.* *Hecub.* 52. ἐκποδῶν χωρήσονται junctim exaratum vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ ποδὸς διώκειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, cum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *REITZ.*

IN TOXARIN.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scythia multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut cap. 57. Vid. *Sohott.* Observ. pag. 138. SOLAN.

Ead. l. 4. Τυτῖς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim et Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. COGN.

Ead. l. 7. Ἄλλ' ἄνδρας) Ἄλλ' seq. vocali, etiam α, sine apostropho ap. Nostrum fere ubique, rarissime cum eo. For- san ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Confer παρὰ αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samosatensis noster, peculiari libello conscripturus eminentissimam quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin et Mnesippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei et nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam texentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi et Orestis sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte et ordine facere, qui virorum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes insidet emaculanda. Ait §. 1. Οὐ μὴν ἄλλ' καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰοῦμεθα πρᾶξεν, μνησμένοι τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μνησμένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oscitabundus interpretes verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem jam castigavit Gronovius.) facturos, si optimorum memores simus, et honore prosequamur mortuos. Apprime huic Scytharum instituto, claris viris et Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis immortalibus! • honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31. eum nempe statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; edicto professum, commentum id se, ut illorum velut ad exemplar et ipse, dum viveret, et insequentium aetatum principes erigerentur a civibus. — Mne-

sippo itaque et Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissima amicitia memorabiles, et inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Muesippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia constituta sit victoria. Respondet Toxaris c. 11. m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. *Καὶ εἰ τομώτεραι* (pergit) *φαίνοντο αἱ σοὶ* (φιλίας) *τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαι, κασιωώτερα δὴ λονότι ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάττον ἐνδῶσαι πρὸς τὰς πληγαίς.* Reddit interpres, *ut si tuas meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis letalia vulnera infligent, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inscita, et a mente auctoris aliena versio. Verte, *Et si tuas (amicitiae) meis videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi infligent vulnera, et ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexisse hoc in loco interpres, quid sit *ἐνδιδόναι*, ubi de pugnis et certaminibus sermo est. *Ἐνδιδόναι* videlicet dicitur acies, quae inclinatur, et retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54. p. m. *Γενόμενης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερὰς, ἐνεδίδου ἡδὴ τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρόγηντο ἢ φάλαγξ* ubi aliquanto melius interpres, *nostri terga dabant*; quamquam id non prorsus est terga dare. Plutarchus in Romulo, *Ἐνέδωσαν οἱ Ρωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχώρουν ἐκωθούμενοι τῶν ἐπιδόνων.* Sic ventus, flatum remittens, dicitur *ἐνδιδόναι* ab Nostro in 2. Ver. Hist. c. 29. f. *Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος.* At contra *ἐπιδιδόναι* dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare fraenum* Graecis quoque dicitur *χαλινὸν ἐνδιδόναι*. Noster in Deorum Dial. p. 182. *δεῖ συνέχειν ἀνάγκη (XXV, 1.) τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφηγιάζουσιν εὐθύς, ἵπποις scilicet.* Similiter *ἐνδοῦναι πόδα*, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplant. c. 3. pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, et minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, *Ὅπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίλων πλεῖλα τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης κελύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαις, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι.* Belgae dicimus, *den Schoot uillaten*. Quod hic vocat Noster *συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι*, id eodem prorsus modo Belgae *met den Wind uillopen*. JENS. Nondum possum accedere *Jensianas* emendationi; cum nondum mihi constet, *τιμᾶσθαι* media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; et nihil hic sit in oratione Scythiae, quod non optime cohaereat: *ἄμεινον οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμᾶμεν — ἡγού-*

μεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam, GRES. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alibi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc adcommoda verim. REITZ.

Ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τιμῶμεν. JENSII mutandum sensit. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κίλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, similem constructionem videri posse in *Evang. Luc.* c. V, 25. et 28. Item *Alciph.* I, 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subjungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἔσας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιπὼν ἀπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciph.* autem l. c. Τί δὲ οὖν παθοῦσα, ὦ γυναῖ, τὴν αὐτὴν ἀπολιπούσα — ἄστυδε θαμίμεις; Adde *Evang. Marc.* VIII, 23. Καὶ πύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθίεις τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. *Ibid.* X, 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτά, τιθεῖς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτά, ᾠλόγει αὐτά. *Ibidem* VI, 54. 55. — εὐθὺς ἐπιγόνοντες αὐτόν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περιχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο etc. Addo *Lucian.* Somn. §. 3. ἀγανακτήσας, συνταλὴν λαβὼν — μου κατήρξατο. *Infra* Asin. c. 37. ἀπορήψαντες, τὴν κεφαλὴν ἔλισσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphron.* III. Ep. 45. pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀφίντες, εἰς τὸ προάστειον — ᾠχόμεθα. Intricatus paullo *Idem.* III. Ep. 7. pr. Ἀκείλαος ὁ ἰατρός ἡμῶν ἦτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κατω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελών, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκάδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur *Bergl.* qui tamen ἐπιτάττειν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, anne ex superioribus vulgata se tueri possit. REITZ. *Ῥιχοντο ἀποπλέοντες*, cogitare debebat *Reitzius* scriptum pro ἀπέπλεον. Quid ita mirum, si auctor scripsisset ἀπέπλεον καταγελάσαντες etc.; Omnino subtilius *Reitzio* diversa Participiorum Tempora distinguenda, nec dissimillima exempla ad eandem observationem illustrandam confundenda fuerunt. Sed solebat ille nonnunquam etiam disparia componere. LENH.

Ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vit. Auct. c. 26. *Alciph.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκήναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: non, etsi prius fame contabescendum esset. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Πρὸς τὰ παλαιὰ) Ego haec verba glossam

esse τοῦ τούνταῦθεν existimo. SOLAN. Ego vero hanc sententiam non probo. Τούνταῦθεν refertur ad proxime praecedentem enuntiationem, et τὰ παλαιὰ est antiquum illud exemplum Orestis et Pyladis. Verte itaque: *et nunc* (siquidem ea recte habent, quae modo dixi) *ipsi jam secundum vetus illud exemplum videte, iudicate* etc. Und nun könnt ihr selbst an diesem alten Geschichtchen sehen. Sic nihil censeo mutandum. *Langius* tamen verba suspecta seclussit. LEHM.

Ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit *Solan.* conferri Jud. Voc. §. 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes *auferre*; hic tamen recte *appellere* dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum investis, *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciph.* I. Ep. 38. pag. 174. οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατάραντα. Quod recte quoque ibi conversum, a Syria huc appulerat. REITZ.

Ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si proprius inspicias; haud sincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguas. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, et sensus vel ex versione *Gesneri* patebit unicuique REITZ. Leviter adspicienti verba plana videri possunt; sed accuratius inspicienti laborare illa liquido patet. *Gesneri* versio, ad sensum, non ad verba exactissime concinnata, non potuit de integritate loci persuadere, nisi ei, qui ἀνθ' ὅτου nesciret in interrogatione plane insolens ac barbarum esse. Recte itaque vidit *Solanus* mendo laborare locum; et recte *Schmiederus* restituendi loci viam monstravit, pro ἄλλ' εἴπερ τι ἄλλο conjiciens scribendum ἄλλ' εἰπέ, τι ἄλλο etc. Ambiguitas quaedam vocis ἄλλα, in hac quidem structura, decepit librarium, vocis ἄλλα potestatis saltem ignorantem vel immemorem, ut exigua quadam verbi εἰπέ mutatione locum corrumperet. Equidem Luciano ipsi defuturus fuisse videbar, si huic *Schmiederi* iudicio non obsecutus fuisset. *Jacobus* vulgatam rationem utcumque defendit. LEHM.

Pag. 59. l. 7. Ἄξενος) *Ovid.* Trist. IV, 4. v. 55. et *Strabo* VII. Eur. *Ip.* A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. SOLAN.

Ead. l. 9. Μὴ ἀγαπήσαι) Non contentum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

Ead. l. 10. Διαφεύζονται.) Ita L. Codex; uti antea con-
jeceram legendum, pro διαφυλάττονται. SOLAN. Διαφυλάττον-
ται) Mallem et ego cum Solano διαφεύζοντας. Versio Ges-
neri utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi:
neque enim nego, διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere: in-
columem se servare*; sed quia ad fugam et custodia magis per-
tinet historia, et fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis
indicat, et egregius Cod. hanc lectionem suppeditat, magis
ad illam feror. REITZ. Codici L. διαφεύζοντας legenti suffra-
gatur Ms. Reg. 2954. quare ita cum Solano rescripsimus. BIP.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud αὐτῶν, nisi cum
Φολίνας conjungas. SOLAN. Ms. Reg. 2954. αὐτοὺς, probante
Belino. BIP. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπ.)
Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, et
alio referenda. SOLAN. Caussam hujus judicii non equidem
assequor. Aut argutior illa est, aut nulla. Sensus autem
verborum tum bonus est, tum planus. Normae et exemplo
fuerunt amici illi, quomodo oporteat omnis generis fortunae
cum amicis participem esse, et omnino ita vivere, ut ab opti-
mis quibusque Scytharum colaris. Minus recte, opinor, Ja-
cobus verba καὶ θεραπεύεσθαι cum ἔδοξεν jungit. LEHM.

Pag. 62. l. 6. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρ-
εσκευασμένος) Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρ-
εσκευασμένους. MARCIL.

Ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur.
40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia, [Κατάρχο-
μαι μὲν σφάγια ὃ ἄλλοισι μέλει.] Vid. Scholia et not. Bur-
nesii; aut adi Somn. s. Vit. c. 3. et quae illic annotata sunt.
SOLAN. Verti immolat. Servius ad Aen. X, 541. Immolari
proprie dicuntur hostias, non cum caeduntur, sed cum ac-
cipiunt molam salsam. Et laudat statim locum Catonis in
Origg. Boves immolatos, priusquam caederentur, profugisse
in Siciliam. Jam hoc esse κατάρχεσθαι, satis docebit ipse
poeta Od. Γ, 445. et ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi, χερ-
σὶ βα ἰ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. GESN.

Ead. l. 12. Ἐκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucydid.
VII, 75. τῶν δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἔκκρεμαννύμενοι.
Ubi Wassius haec notat: Habet Suid. in ἔκκρεμανν. et ex-
ponit ἀπηρητημένοι. Nec variant Mss. Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν
πηδαλίων dicit Lucianus in Toxari (h. l.) Apud Theophrast.
in Hist. plantar. 9. κατακρεμάννυται. REITZ.

Ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero utitur, etsi
de una navi tantum sermo est. Ita. rursus infra Navig.

cap. 6. μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἤδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. Et sic in *Act. Apost.* XXVII, 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδάλιων. Nec abs re erit addere, quae *J. Elen.* ad eum locum notavit, dicens: *Βεζα πηδάλια gubernacula dixisse Lucam notabat*, plurali num. pro sing. cum unius navis plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit *Grotius*, *Aelian. Var. Hist. L. IX. c. 40.* duos gubernatores singulis navibus constituisse *Carthaginenses* ait: — vid. ad illum locum *Perizonium*. Et *Apulejus L. 2. Metam. p. 50.* Navis turbinibus procellarum quassata utroque regimine amisso demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum *Delphini* notat: malo scilicet et gubernaculo, quibus navis regitur. Sed vide *Bochartum Hieroz. P. 2. c. 1. p. 452.* Et *Graevium ad Hesiod. pag. 9.* Hinc in plurali fere πηδάλιων meminerunt auctores. *Galenus Protrept. ad scient. p. 1.* ἐπιτρέψας τὰ πηδάλια κυκερονήτη τυφλῷ. *Lucian. Tox. (li. 1. et Navig. supra jam indicato.)* Vide et *Aristoph. Equit. v. 539.* et *Achill. Tat. L. III. p. 159.* Et *Orph. Argon. v. 1178.* Ἀγκυῖος δ' οἶακας ἐπισταμένως ἐτίτανε, *Anacrus* vero clavos docte gubernavit. Ita etiam Latini gubernacula dicunt. *Petron. c. 114. p. 531.* Vid. et *Munk. ad Hyg. fab. 14. pag. 50.* Et moderamina *Ovid. III. Metam. 644.* Haec ille. Plurima recte et ad *Lucianum* adposite, quare descripsisse non pignit. Sed quod poetae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse; hi quippe ora pro os, et simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis: nam et *Heliod. Acthiop. V. c. 15. pr.* τῶν τε πηδάλιων θάτερον ἀποβαλόντες etc. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Scheffer. de milit. naval. p. m. 146.* docens, duo, tria quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum et alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora et puppi instructa fuisse, ut accedere et retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholias. Luciani ad Amor. c. 6. v. δικρότων.* Interim cum *Scheffero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat. III. fol. 62.* Τέλος ὁ κυκερονήτης ἀπειπῶν ὁρᾷται μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν. Haec si contuleris cum *Luciani* verbis, supra ex *Navig. prolati*, rogabis, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo

navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat *Achilles T.* Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium alique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 64. l. 5. Κοράους) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forsan Κοράους Sarmatice. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigesfr. Baijerus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐν Σκύθαις ἄτε ἀξέτους) De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, conf. *Nostr.* supr. *Deor. Dial. XVI.* et *Jac. Elsner.* ad *Epist. ad Coloss. III, 11.* ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque iustitiae laude celebrati legantur. Patet saltem, ἀξέτους omnino legendum, ut probe etiam *Gesner.* cum *Solano* vidit. Vid. *Ovid. IV. Trist. IV, 56.* REITZ. Ἄτε γὰρ ξέτους — καὶ ἀπλούς) in ξέτους nihil est, quod suspicionem praebet feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξέτος vocari. Quaesivit σοφὸν φάσματιον *Erasmus*, et vertit barbaros; sed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἀξέτους, idque eo magis, cum supra jam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum; qui postea, εὐξέτος vel εὐξέτους boni ominis causa dictus est, ἀξέτος olim ab ingenio et moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitales, idemque factum video a *Solano*, et puto ipsum ἀξέτους esse in contextum orationis recipiendum. *GESN.*

Ibid. Ἀξέτους) Ita necessario emendandum fuit: ξέτους enim, quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidi- sti jam supra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum, (quod et ex *Strabone* discere est, lib. VII, pag. 298. D.) qui postea melioris ominis causa εὐξέτος appellari coepit. *Inhospitales* itaque tum habitus est, ob Scythas ejus accolae, quod vel

haec fabula satis evincat. Vide tamen et *Horatii inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

Ead. l. 2. *καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ*) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad *Hermot.* c. 12. REITZ.

Ead. l. 5. *Ὅτι κατεσθλοῦσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας*) Confer infra *De Luct.* §. 21. SOLAN. Quod h. l. Scythiis tribuitur, idem *Herodotus* I, 216. falso a Graecia huic nationi tribui narrat, quum potius de Massagetis valeat; quibus et ipsis non minus quam Derbicibus hunc morem adscribit *Euseb.* Praepar. Evang. Lib. I, p. 11. D. Ed. *Viger.* Nec non Calatiis, Indicae genti, morem parentes comedendi fuisse, testatur *Herodot.* III, 38. Debentur haec notata *Belini* doctrinae prolatae in not. ad vers. Tom. III. p. 120. LENH.

Ead. l. 12. *Ἀχθῆδῶνα*) Jussit *Hemsterhus.* in marg. conferri *Duker* ad *Thucyd.* IV. pag. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. *καὶ τιнос ἐρομένου ποτὲ ὑστερον τῶν Ἀθηναίων, ξυμμάχων δι' ἀχθῆδῶνα.* Ibiq. *Huds.* ac *Dukerus:* *Ἀχθῆδων* vox apud *Thucydidem* poetica, ut dicit *Dion. Halic.* I. 2. p. 133. Utitur tamen ea ipse *Dionysius* in *Antiquit.* Rom. p. 572. Etiam alios prosae scriptores hoc vocabulo usos, ostendit *Wasse* in *Indice.* Add. *Lucian.* *Toxar.* h. l. Descripsi ex commentt. *Thucyd.* REITZ.

Pag. 66. l. 8. *Ἦν του φίλος*) Sic Mss. Regg. 2954. 2955. et 3011. cum Edd. S. et B. 4. *Ἦν που φίλος* Ed. *Reitz.* BIT.

Ead. l. 10. *Ἐκ ποδῶν*) Cf. supra pro *Imag.* c. ult. ubi *Guyet.* *ἐκποδῶν* una voce maluit. Sed vit. quae ibi noto. REITZ.

Ead. l. 11. *Κενόις — καὶ κωφοῖς προσωπείοις*) Confer supra *Quom. Hist.* cap. 4. de *Salt.* cap. 27. Infra de *Gymn.* cap. 23. et 32. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ὅσον*) P. et L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur *τοσοῦτον*, nisi et posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non movent. SOLAN.

Pag. 67. l. 3. *Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φίλιαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν*) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Ms. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. *ἑταιρίαν*) *ἑταιρίαν* etiam scribit *Graev.* in nota sua, casune, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. et Edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero *ἑταιρία* frequentius atque usitatius sit, hoc praferrem. REITZ. In textu saltem non praetulit *ἑταιρίαν.* idque bono. usus consilio. Nam etsi non omnino valeat discrimen il-

Ind, quod inter *ἐταίρων* et *ἐταίρων* a Budaeo statuitur (vid. Fischer. ad Aeschin. Axioch. §. 1.) quo illud *sodalitium*; i. e. *sodales*; hoc vero *amicitiam*, denotaverit; nam et *ἐταίρα* saepe secundum certam lectionem de *sodalitiis*, vel *sactionibus*, occurrit, ut *Plutarch.* Lysandr. 21. Agesil. 20. *Appian.* B. Civ. III, 75. extr. et 81. in et contra *ἐταίρα* de *amicitia*, ut *Eurip.* Orest. v. 1065. et 1072. Ed. *Matth.* ubi tamen prius erat *ἐταίρας* et *ἐταίρων* tamen propter hanc ipsam veterum inconstantiam vel in usu uniuscujusque scriptoris, vel, si is nondum constet, in librorum fide et auctoritate acquiescendum esse censeo. Quapropter et h. l. *ἐταίρων* retinendum esse putabam, et ita quidem, ut etiam τὴν ἄλλην, vulgatam lectionem, probarem, intelligens cum *Gesnero reliquum sodalitium*, i. e. fere, ut nosrum: die übrige Sippschaft; *ἐταίρα* non de *amicitia*, sed de *sodalibus* ipsis intellecta. De cujus quidem generis nominibus collectivis adi *Lobeckium* ad *Phrynich.* p. 469. Varias lectiones τὴν ἄλλων, vel τῶν ἄλλων, spurias esse judico; et quod in P. et G. verba καὶ τὴν ἄλλην omnino omissa sunt, hinc non puto recte colligi, delenda ea esse. *Graevii* certe iudicium, in τὴν ἄλλην nullam sententiam subesse, valde praecipue est, et ex ignoratione illius, quem supra tetigi, vocis *ἐταίρα* usus, natum. LEHM.

Ead. l. 7. Διηγησάμενοι] Διηγασάμεθα correxissem, ut habent P. et marg. A. 1. W., nisi id impediret particula καὶ proxime praecedens. Longe minus placet *Seageri* signum προχειρισάμεθα pro προχειρισάμενοι. Est autem h. l. Anacoluthon, non mirandum illud post longiorem parenthesin, nec inauditi generis in nostro quidem scriptore. Vide supra ad Imagg. c. 11. LEHM.

Ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpret *εἰλην* subaudit, quod non placet. GUYET. Cf. De Dea Syr. c. 55. ἄρας ἀπὸ τῆς ἐωῦτοῦ, quorum versionem Latinam merito taxat et emendat *Schaeferus* ad *L. Bos* Ellipes. p. 376. Verenda enim: *profectus domo, e patria*. LEHM.

Ead. l. 13. Σκυθικῆς) An ἥτης; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκυθαῖς ἥτης ἐπιτίμιόν ἐστιν. GUYET. Imo retinendum τῆς Σκυθικῆς, int. γῆς, quod additum legitur e. g. *Herodot.* IV, 61. in. De more autem *Scytharum*, hostibus victis manus dextras praecidendi, nonnulla tradit idem *Herodotus* ibid. capp. 62. et 64. LEHM.

Ibid. Ἐπιτίμιον) Conf. supra De Merc. Cond. c. 4. med. Saltat. c. 4. Infra Calumn. N. T. Cred. §. 26. et Saturn. c. 4. a. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθηγμένους παρεσκευασμένους τοὺς λόγους)

Illud *παρεσκευασμένῳ* *Jens.* iis praeteritis passivis adnumerat, quae pro activis ponuntur, vid. ejus not. ad Tyrannicid. cap. 12. vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixerim, non video, cur passiva significatio non maneat, et sit, *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. *Τεθηγμένους λόγους* vero sunt verba teli instar acuta et penetrantia, veluti de fulmine *τεθηγμένους περυνούς* Noster supra Tim. f. 19. f. Alibi quae ad animi adfectum movendum valent, ut de Salt. c. 72. *θήγουσα τὴν ψυχὴν*. REITZ. *Παρεσκευασμένους τοὺς λόγους*, vi Medii, qui sibi paravit orationem. Res nunc omnibus nota. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐρήμην — ἀλῶναι) *Etre condamné par default*. GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδῶσω) Vid. notam *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum interpretem explicat. Et 1. Ver. Hist. c. 29. Hermot. c. 24. etc. REITZ.

Ead. l. 3. Ἰκαναί. πάντα ἔμοιγε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.) Ita uti emendare jusserat vir celeberrimus, Ed. Fl. SOLAN.

Ead. l. 5. ΤΟΞ. Κάμοι) Turbatus est ordo colloquendum, qui sic constituendus est. *ΜΝΗΣ. Εὐ λέγεις. καὶ ἐπίσθωσαν ὁποῖαι ἱκαναί. πάντα ἔμοιγε δοκοῦσιν ἐκείνῳ. ΤΟΞ. Κάμοι δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγει* etc. dein post οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. *ΜΝΗΣ. Ὁμολογεῖται, εἴ τι καὶ ὀρθοῦν δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν; ἄρ' ἱκανός ὁ Φίλιος;* ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγει Mnesippo convenire. GRAY.

Ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανός; ἄρ' ὁ Φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἱκανός; ἄρ' ὁ Φ. In Fl. deest ἄρ' ἱκανός. SOLAN. Non tam confusus est sermo, quam familiaris brevitās, abrupta priore interrogatione per Aposiopesin expletu facillimam. Quaelibet verborum mutatio foret depravatio. LEHM.

Pag. 70. l. 2. Ἀγαθὸν κλ. — Δειν.) Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurundum intercesserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. et 33. Aetatis nempe Lucianae. SOLAN.

Ead. l. 3. Οὐ πρό πολλοῦ) *Lucianum* exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, et inde retrogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem institui ab Apostolo in Act. V. 36. 37. unde cum *Josepho* conciliari quoad, vide monentem *L. Bos* in Act. Apost. pag. 77. quem *Hemsterhusii* admonitu consului, inserere haud adeo necessarium existimaui. REITZ.

Ead. l. 5. Ἀνσίαντος) Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15.

Λύσιος exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lysionis* dedit. *Gesner*. hic *Lysionis*, illic *Lysionis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone* in *Amicit.* nec in *Offic.* Ait autem de *Amic.* c. 4. *ex omnibus saeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis et Laelii amicitiam notam posteritati fore.* *Plutarch.* περί πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theseum et Pirithoum, Achillem et Patroclum, Oresten et Pyladem, Pythiam et Damonem, Epaminondam et Pelopidam.* De *Dinia Lysionis* aut *Lysionis* nihil. *REITZ.* Hic *Αυσιώως*, infra vero cap. 15. *Λύσιος* habere editiones, testatur *Reitsius*. Non videtur igitur contulisse *Salmuriensem*, in qua, uti et in *B.* 4. utroque loco legitur *Αυσιώως*. *PIR.*

Eud. l. 7. *Νεόπλουτον*) Conf. supra *Tim.* §. 7. ubi *res-pente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in *Tox.* eodem modo usurpari. *REITZ.* Illic deceptum *Solanum* vidimus. *H.* l. magis verum perspexit, capiens quidem *νεόπλουτον* de eo, qui novissimo demum tempore locuples factus est; *h.* l. ex paterna hereditate, uti mox patet. *LEHM.*

Ead. l. 12. *Καὶ ὁ Δεινίας — πολέων*) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. *GUYET.* Ergo non cepit *Guyetus* auctoris sententiam, quamquam planissimam, et narrationi omni bene convenientem. Non majoris *Dinias* *Agathoclem* aestimabat, quam ceteros parasitos; quin etiam postremo honestae ejus et amicae severitati succensens ex amicorum numero eum exclusit. *LEHM.*

Ead. l. 14. *ῥομιμένησκων ἀπὸ τῶν πρ.) ῥομιμένησκων καὶ τῶν πρ.* adhuc edebatur. Lectio, quam secuti sumus, est in *Mss. Regg.* 2954. 2955. et 3011. *BIT.*

Eag. 71. l. 2. *Ἄλλὰ — ἐνώμαζε*) Et hoc subdititium videtur. *GUYET.* Fastidiosius hoc iudicium. *LEHM.*

Ead. l. 5. *Χαρίκλεια*) *Claudia* nimirum quadrantaria *Ciceronis* in *Plut.* et ap. *Cic.* pro *M. Coelio.* *COON.*

Ead. l. 6. *Γραμματία*) *Solanus* *γραμματία* correxerat in *J.* *Obsecundavi*, quia duo *Codd.* sic habent; verum quia et alterum bonum, ac postea c. 14 *γραμματία* legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16. iterum *γραμματία* est in iisdem *Codd.* quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisse scribere *Lucianum.* *Alcipt.* loco mox ad-

ducendo γραμματῖδια dicit; sed res est parvi. REITZ. Non minui hanc rem esse, videris ex Adnot. ad Hermot. c. 57. Tom. IV. p. 440. *Jacobus* recte in annotatione de his vocabulis praecipiens, in textu tamen parum constanter dedit γραμματῖα. LEHM.

Ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι) *Martialis*: A te vexatas malo tenere rosas. MENAG. in Addend. Ed. Gracv. Idem notarat Guyet. REITZ.

Ead. l. 8. Καὶ μὴ λά τινα ἀποδεδηγμένα) Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore sic ait: [*Ἦρατο δ' οὐρα ῥόδοις οὐ μάλους οὐτε κινυνοῖς.*] [*Ἄλλ' ὅλοαῖς μανίαῖς.*] Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat et amoris indicium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long.* Past. I. pag. 19. Adde *Alciph.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματῖδια ὁσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μὴ λα ἀποδεδηγμένα. Quae Luciancis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. *Jac. Elsner.* ad Apocalyps. XVIII, 14. recte quidem pag. 464. ait, poma amoris Veneri symbola et pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, *Et petere sese malis solitos amantes*, non videtur attentam mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset. *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* REITZ. Cf. *Diall.* Meretr. XII, 1. Omnino vide, quos laudat *Jacobus*, *Böttiger* in *Proll.* s. de *Medea* Euripidea p. XIV. et *Boisson*, ad *Nicet.* p. 325. LEHM.

Ead. l. 9. Μαστρονοί) Habuimus idem supra, Amor. c. 16. med. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἄχρῖς) Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρῖς et μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρῖ, μέχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρῖς, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ, et apud *Homer.* in locis a *Nunnesio* ad *Phrynich.* adductis ex *Iliad.* Δ. et Π. ἄχρῖς significet omnino; tamen apud *Lucian.* bene se habet ἄχρῖς. Et sic supra *Tim.* §. 24. ἄχρῖς ἂν λάθω. Iterum ibid. §. 30. et *Hermot.* §. 29. f. ἄχρῖς ἂν εὐρωμεν. *Alciph.* I. Ep. 23. pag. 96. ἄχρῖς οὐ τὸν νεφελὸν — διεδέξατο. *Herodian.* II, 6. 22. μέχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. pag. 22. μέχρις ἂν γένηται. *Lucian.* Dial. Mort. XII. post. med. μέχρις ἰδῶν. Amor. cap. 25. μέχρις ἡλικίας, et sic ubique, sequente vocali. At significatio τοῦ omnino non tantum differt ab usque, donec, quin facile concilietur ex II.

P. 599. Γράψεν δὲ οἱ ὁστέον ἄχρως [Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ δ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.] Ubi Scholiast. γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἀχρως vero, ἕως τέλους. REITZ. Cf. Lobbeck. ad Phrynich. p. 14. LEHM.

Ead. l. 15. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγω ἐθελήσεν τις) Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset. Benedictus: etiamsi vel minimum concupivisset.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON.

Pag. 72. l. 7. Συγκροτόητο) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (i. e. Sympos. c. 18. 19. ubi bis occurrit in ἀνάπαιστα συγκροτῶν, et ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκροτημένου ἀνθρώπου καταγωνισθείς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim Solanus, *συγκροτόητο* legendum atque edendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12. post med. *συγκροτεῖτο* legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, jam notavi supra pro ἱμαγ. §. 5. ad κέρυκτο. REITZ.

Ead. l. 10. Ὑπεκωμῶδουν) Id est, *deridentes fingeant.* GUYET.

Ead. l. 12. Ἐτραχηλίσσα) Ἐτραχηλίσεν τὴν νεότητα. Perdere juventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in Addendis Ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Guyetus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διαπείρασα) Ad unguis refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noster supra Piscat. c. 51. *περιπαρῆν*, *hamo* *trajectus* est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo *καθιέναι*, de quo nota proxima. GERN.

Ead. l. 4. Γραμμάτια) Supra pr. c. 13. et infra c. 16. *γραμματεῖα* correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut *γράμματα* recipiendum, aut *γραμματεῖα* similiter, ut aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ. Imo rectissime *γραμματία* se habere, ex superioribus jam patuerit. LEHM.

Ead. l. 5. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus *πεμπομένη* postulat verbum finitum, cujus Chariclea subjectum sit: Lucian. Vol. VI.

G g

quod adest nullam. Porro *πεμπομένη* activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levisima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, *η* et *υ* jungendi, facilius potest intelligi, legamus *πεμπομένην τὴν ἄβραν*, et ad *καθίς* referamus, quod piscatorium esse et ad hamum pertinere, vel nostri *Luciani* piscator satis docet, in cuius fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, et *βίνας* quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. GERN. Aliter *Jacobus* laboranti loco mederi conatus est, transponendo hunc in modum: τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἐπ' αὐτὸν καθίς τὴν ἄβραν, καὶ εὐθὺς συνεχῶς ἐκείνα τὰ γραμμάτια πεμπομένα, *primum ancillum in eum dimisit* (rectius erat *demisit*) [ut animum exploraret *Diniae*] quo facto statim *lilerae* sunt *seguatae* haud intermissae. LEHM.

Pag. 74. l. 1. *Διάβροχον ἦδη τῷ ἔρωτι*) Ridicule interpres uterque, *jamque amore illaqueatum*; quasi nunc *βρόχος* in mente fuerit *Luciano*. Verte *madefactum ac mersum amore*. Et quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in *Bis* accusato, οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ; GRON.

Ibid. Τακερὸν) Conf. supra *Amor.* cap. 3. ibique ex *Alcipl.* addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III. p. 410. *Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψαλτρίαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὕγρον προσβλέπων ὑπομεμυκῶσι τοῖς ὄμμασι.* REITZ.

Ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἐτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα) Leve mendum in his latet. Pro illo *τ'* est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. *Chariclea*, ubi *Dinian* amore sui jam infatuarat, haud amplius, quod ante solita fuerat, ad eum veniebat, dicens, se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset. Vel *Attice* legendum ὑπὸ τάνδρῳ pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. JENS. Ἐπὶ τάνδρῳ) Quod *Jens.* suspicatus est, id *Paris.* Ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam *τε*, sed articulum intelligendum: quare spiritum (apostrophum) tantum sustulimus, ut propius jungerentur. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐκυλινδετο) Sic supra *Diall. Deor. VI. m.* SOLAN.

Ead. l. 13. Συνουκίαι) *Insulae*. Nimirum tales *insulas* sive conjuncta aedificia intelligit, quales *Sueton. Caes. c. 41. Recensum populū — vicatim per dominos insularum egit*; ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non iubet. REITZ.

Ead. l. 15. *Αύλωνος*) Sic Salm. et. Bas. 4. quae secuti sumus. Edd. ceterae, teste Reitzio, *Αύωνος*. Vid. nott. ad cap. 12. Sed et, in Gesneri versione, pro *Lysons*, *Lysionem* rescripsimus. BIP.

Ead. l. 17. *Ἐξεκένωτο*) P. et. L. recte. In reliquis *ἐξκένωτο*. SOLAN. Dandum hoc *Solano* ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidissem. Vid. supra ad *συγκειρότητο* c. 13. f. REITZ. In *συγκειρότητο* omissum erat augmentum; sed in *ἐξκένωτο* reduplicatio deest, quae in hoc verbo deesse non debebat. Quodsi Edd. haberent *ἐκκεκένωτο*, eadem sane res esset h. l. quae cap. 13. agebatur. Nunc vero vitium grammaticum *ἐξκένωτο* REITZIO etiam tum erat corrigendum, si vel nullus Codicum legitimam formam servasset. LEHM.

Ibid. *Ὡς ἦδη αὐτος ἦν*) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad *Aristoph.* *Θεσμοφ.* 853. Sed nondum tamen persuasit, ibi pro *Ἄλλος γέγνηται προσδοκῶν* legendum esse *αὐτος*. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem exspectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit exspectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud *Horatium* mater *curvo* nec *faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad *Lucianum*: et ne haec quidem. GESN.

Ibid. *Αὐτος ἦν*) Confer supra Tim. c. 8. m. Et Mer. Dial. XIV. pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud *Horatianum*: *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico *Alciph.* III. Ep. 4. p. 287. *ὡς νῦν ἐγὼ σοι αὐτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ ἀνχηρόος*. Sed et *αὐτον mutum prae metu* ap. *Suid.* et *Joseph.* esse, docet L. Bos. Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. REITZ.

Pag. 75. l. 1. *Ἄλλον τινὰ Κρήτα πεινῶντων τῶν ὑποχρῶσων ἐθήρα*) *Alium quendam adolescentulum Cretensem benenummatum venata est*. *Πόχρυσος* est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paullo inferius *ὑπόχρως* subpallidus. Non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse *Lucianus τῶν πολυχρῶσων*. GRAEV. *Belino* placebat *ἐπιχρῶσων*, neque hoc male. Quan-

quam neutra emendatione opus esse videtur: nam ὑπόχρυσος, ut ὑπάργυρος, et similia vocabula, significat secundum analogiam, vel etiam secundum familiarem illius aetatis usum, cum, qui auro quasi est obrutus et sepultus. LEHM.

Ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, et eos etiam comprehendere, qui specie tenuis modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, et τοὺς κόλακας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. GESN. Interpretandi quidem pro arbitrio facilius detur venia, quam edendi: quamquam per se utriusque, tum editoris, tum interpretis, est, verum sectari. Mihi quidem, ut ingenue, quod sentio, fatear, non placet Gesneri sententia. Magis certe placet, quod inest in οὐ προσέσθαι μόνον cum nomine generis τῶν φίλων, quam μόνον τὸν φίλον, in quo paene immodestiam quandam perlucere puto. Vis autem, aut, si cum Gesnero malis, vehementia, sententiae maxima inest in sequentibus, quod ipsi praetulerit τοὺς κόλακας. Itaque oppositio non est in φίλῳ et κόλαξι, sed in ipso Agathocla et κόλαξι. Et haec, nisi fallor, vera est mens narrantis. Infra quoque cap. 18. Agathocles μόνος τῶν φίλων dicitur Diniam suum fideliter quocunque terrarum committatus esse. LEHM.

Pag. 76. l. 1. Γραμματία) P. et L. Reliqui vero, ut supra γραμμάτια, prave. SOLAN. Prave, Solane, iudicatum. LEHM.

Ead. l. 3. Ἐπικαταμνησόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, et in ipso P. ἐπιπαλαμνησόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum sit ἐπιπαλαμνησόμενοι, significabit; manum admoturi operi suo, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad dolosam machinationem referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαταμνησόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, et ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμνησόμενοι.) Et sane spicilegii significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius notum simplex, ipsum adhuc ἀπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπικαταμνησόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In Addend. Ed. Graev. Menag. Sic rursus etiam ad verbum Guyetus in nott. Mss. REITZ.

Ibid. Ὀρῶντες ἐδωδιδμον) *Erasmus*, hujus Dialogi interpretis, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut *Godofr. Malwynus* Senator clarissimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc esse quod edi posset. Sic Terent. Eunuch. hunc comedendum et deridendum vobis propino. Idem Malwynus debibendum legebat. BOURD.*

Ead. l. 5. Ἐνδον ἦν ὁ Δημ.) Perperam haec antea interpanctata et versa suo nitori restituimus. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt atrium occludi, cum in dialogo *Cochlidis* et *Parthenidis* recte vertant ista κτῦπος ἡκούετο καὶ βοῇ καὶ ἡ αὐλιος ἡράσσετο, domusque janua exterior effringitur: Sicut pessime de *Gymnasiis* cap. 2. ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς reddidit *Benedictus* in atrio, cum *Obsopoeus* accuratior in aulae area. Sequenti pagina vides minime verti Graeca in illis ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρήσαν, ut autem diluxit, milites aderant, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, στρατηγούς officio lictorum functos, cum intelligendi sint praetores laud dubie accincti satellitibus et lictoribus. Stupidior ἀβλεψία est interpretis *Salmuriensis* in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

Ibid. Αὐλειον) Adscripserat *Solanus* legendum αὐλιον, nulla Ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed Edd. *J. Fk. Fr. Par.* consentire in αὐλειον. Obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr. XII.* post med. τὴν αὐλιον εὖρον ἀποκεκλισμένην. *Ibid.* *Dial. XV.* ipso med. ἡ αὐλιος ἡράσσετο. Θύραν autem intelligi, priore *Luciani* aliorumque testimoniis probavit *L. Bos.* de *Ellips.* p. m. 67. Confer eund. in *πύλῃ* p. 139. *REITZ.* Editionis *Schaeff.* est pag. 196. Sed falluntur *Solanus* et *Reitzius*, αὐλιος rectius scribi putantes, quam αὐλειος. Nam h. l. in αὐλειον consentiunt omnes libri. *Diall. Meretr. XII.* 3. editiones quidem pleraeque habent formam αὐλιος, sed meliorem servavit Cod. 3011 et *Diall. Meretr. XV.* 2. eandem praestat Ven. 4. sic volentibus *Guyeto* et *Jacobsio* ad *Achill. Tat.* p. 820. Ceterum in *Aristophanis* quas *L. Bos.* affert, locis non minus certa est scriptura αὐλειος. Recte itaque *Schmiederus* et h. l. et priore *Dialogorum Meretr.* loco a *Reitzii* auctoritate recessit, altero autem eorundem *Dialogorum* loco minus sibi constitit. LEHM.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμωστήν) Cur utatur hoc loco *Lucianus* voce ἀρμωστής, dissilile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, et id nos docet *Diodorus L. XIII.* his verbis: Ἰπποκράτης ἡγεμῶν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμωστήν ἐκάλουν.)

Ii suos praefectos in regiones sibi subjectas mittebant, et ἀρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, et quae tempore Luciani et huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, et a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, et dicebam, forte *Lucianum* servasse decorum, et cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ζουματτειν facere, et non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνησίππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendam fuisset. Tum et infra de Morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἀρμοστήν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, et puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter et moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, et magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, et sine jurisdictione suprema, sed morum et εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet *Budaeus* in commentariis suis, qui haec ait: ἀρμοστήρας ἐκάλεον Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάσσοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἀρμοστήρας id, quod Romae Censores, et credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic sit, cur ita locutus fuerit *Lucianus*, mihi non liquet. PALM. Haec et alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. et 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, et *Cyarus* sub Imperatoribus exilii locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem et Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Fz. Spanhemio* in loco *Nostri* de Morte Peregrini §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem ad ordinandum statum liberarum civitatum misso; vid. *Diss.* 13. pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. *Lucianum* non semper solennibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis ap-

paret, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum *Erasmus* in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphibi historia c. 32. συναρμωστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. *GESN.* Adde idem pluribus confirmantem *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* XIII. c. 66. No. 4. ὃν οἱ ῥακῶνες ἀρμωστὴν ἐκάλουν ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum *Palmerium* utitur. *REITZ.* Tenendum omnino, *Lucianum* affectasse in omni stylo suo veterem Atticismum, quam maxime poterat; ergo et in politicis; quamquam formae civitatum, quales *Luciani* aetate fuerunt, mirum in modum differebant ab iis, quae Periclis et Aristophanis tempore vel in Graecia, vel in Asia, obtinuerant. Unde ὁ μέγας βασιλεὺς, qui prioribus illis seculis rex Persarum fuerat, nostro scriptori est *Imperator Romanorum* pro usitatior recentioris Graecitatis, i. e. impurius Atticismi, nomine αὐτοκράτωρ. Et sic ἀρμωσταὶ sunt *Proconsules* Romanorum, ad similitudinem ἀρμωστῶν illorum Spartanorum, qui per ea tempora, ubi Laecedaemoniis principatus erat Graeciae, in civitatibus subjectis proconsulari quadam potestate utebantur. Recentior eaque solennis vox ἀνθύπατος *Luciano* αἰτικίζοντα horridior visa. Vcrum haec sufficere puto contra turpes *Palmerii*, et vero etiam *Erasmi*, errores istos tum rariore hodie, tum graviores. Ejusdem mecum sententiae omnino est *Jacobus* Quaestst. *Luciann.* Spec. 1. cap. 4. *LEHM.*

Ead. l. 10. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ) *Erasmus:* ad Persarum regem. Verte, ad Imperatorem. Solebant enim Praesides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres, §. 1. et 2. ff. de poenis. At mentio Gyari *Erasmum* saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, et *Vincent.* *Obsopoeus* argumento εἰπόνων. *BOURD.*

Ead. l. 12. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29 s. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. s. 23. et *Stephanus Byz.* Caeterum hoc exemplo illustratur illud *Satyrici*, *Aude aliquid, brevibus Gyaris et carcere dignum* etc. *GESN.* *Juvenalis* scilicet. Vid. Schol. ibique *Adnott.* *LEHM.*

Ead. l. 15. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia et hoc *Luciani* testimonio *J. Elsnerus* ad illustranda *Apostoli* verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδεὶς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2. *Epist. ad Timoth.* IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos et pa-

tronus, (quos *advocatos* dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad *Lucianum* non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, *Herald.* ad jus Atticum. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφυρεῦσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fusi. BOURN. *Jam Strabo*, cum appulisset ad hanc insulam, *καίμιν ἔγνω ὑπὸ ἀλιέων συνοικούμενον*, ut ipse ait X. p. 334. 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. GERN.

Ibid. Τὸ γινόμενον) Conferri jusserat *Solanus* Somn. 1. Ibi enim legas, *ἀποφέρων αἰὲ τὸ γινόμενον*. Vid. not. *Hemsterh.* Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γγνόμενον*, modo *γινόμενον* esse in *Luciano*; modo in antiqq. Edd. *γγνόμεν.* ubi in recentt. *γινόμεν.* Hic quidem *γιν.* *Fl.* aequae ac *J. et H. Par. etc.* Alibi non semper hujusmodi minutis recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

Ead. l. 9. Πέντε etc.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo jam negotio scripti hujus libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.

Ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Pag. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, et vertunt, *et cum ipso Damon Chalcidensis, ejus amicus*. In his certe nulla significatio vocum *καὶ τοῦτον*. Distinguo et verto, *καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, et in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem*, (aeque ut Euthydicus) *amicum ejus*. Sic solent, cum duo in eodum conveniunt, GRON. Sic fere etiam *J. Sergerus*, nescio, utrum sua via, an Gronovii monitu, huc adductus, sed tanto rectius etiam, quum articulum ante *χαλκιδέα* omitti velit, praeunte Ed. *Fl.*, cui nunc etiam Codicis Gorl. auctoritas accedit. Jam *Schmiederum* quoque video Tom. II. p. XLIX. eidem emendationi favere. Sed *Jacobus* satius duxit in vulgata scriptura acquiescere, quippe „quae negligentiae speciem praese ferat imitationemque sermonis familiaris, cujus rei *Lucianus* alibi sit studiosissimus.“ LEHM.

Ead. l. 15. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεφαλᾶς) Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae*. Hoc est in *Actis Apostolicis* XXVII, 12. *χαλασαι τὸ σκεῦος*, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. I, 4. p. 55. GERN.

Ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεῶς ἀρπαγείας ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, et frangendum obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad *Odyss.* Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἔλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est *Hesychius*, apud quem sub voc. σπείρον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea, quae sequuntur, et, nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νεῶς σπείρος τι, καὶ σπείρον ἐκ σχοινίου. Sequitur, ἡ ῥάκη, καὶ ἡμάτια, καὶ ἰστίαι haec σπείρον vocant *Homerici* interpretes. Excipere itaque se debent apud *Hesychium*, σπείρον, σπείρα, σπείρον. Sed redeamus ad spiras nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate *Festi*, qui inter alia, *spira*, inquit, funis nauticus in orbem convolutus, et laudat *Pacuvii* versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poeta positum, *Quid cessatis socii ejicere spiras sparteas?* Huc refero etiam *Isidori* verba *Orig.* 19, 4. *Spirae*, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant. Servata res ad recentiora usque saecula. Laudantur in *Glossario Dufresniano* Voc. *Spera*, n. 3. *Glossae* ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures fascies et projiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis themonibus: et dicuntur sperae, quasi res, quae faciunt tardare progressum.* Praestant ergo *spirae* navi jactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo sarmenta, *Schlepp-reiss* vocant rustici. *GEN.*

Pag. 80. l. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum videtur, quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, et valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet *Grammatici* recentiores vulgo in *Syntaxi* praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, adferant illud *Aeliani*, (*V. H. I.* cap. 30.) ἐπὶ ἡππῳ, id merito tamen suspectum est *Perizon.* qui ἐφ' ἡππῳ malit, ut est in *Hist. animal.* XII, 34. Vid. ejus notam in *Ed. majore*; (nam in minore omissa erat, licet in ejus *Indice* ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud *Long.* *Past.* IV,

112. Ed. *Moll.* ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, et alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. *Ephes.* II, 20. ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις et ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in *Luciano* admittendum. Veram et illud ἐπὶ σωρῷ aequè recte veritas, *bos* APUD *acer-vum*, (quod *Erasmus* in *Adag.* fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτῃ, *bos* AD *praesepe*. Et sic ἐπὶ νηνοὶ non esse in *navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτῃ recte etiam vertatur alibi, in *praesepe*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτῃς φροντίς ἦν ἄνυρον ἐσθίωντων αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας ὑῶν ἐν τοῖς συφεοῖς ἄκυλον καὶ βαλάνους. Tunc *ovēs* curabant in *praesepibus palea*, *capras ovesque in caulis fronde* — etc. *vescentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia adferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινός et ἐπὶ τινί. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθῆσθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. apud *Isocr.* Trapez. p. 711. al. 860. τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθημέρον, est, qui ad mensam sedet, non, qui in ipsa. Ap. *Achill. Tat.* ipso init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa cam non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas jam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Isocrati* l. c. est ad mensam, *Nostro* tamen est IN, SUPER mensa, infra *Asin.* cap. 47. post med. ἔπειτα τραπέζαν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὄντι καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse ob, propter *praesepe*, apertum ex *Epict.* Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτῃ, καὶ φαλάροις, καὶ τάπησιν οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. REITZ. Adversatur *Reitzio* haec disputanti *Fischerus* ad *Weller.* Gramm. Tom. III. b. p. 232. contendens ἐπὶ etiam cum Dativo passim, quod tamen nec *Reitzius* omnino negaverat, in, i. e. *super*, significare. Nunc litem hanc, si qua est, nolo equidem dirimere. Quod vero h. l. *Fischerus* dicit lectionem Ex. Fl. ἐπὶ τούτων vix in dubium vocari posse, pace viri beati, cuius memoriam et beneficia scumper pia mente recolo, non as-

sentiari. Non enim tantae est lectio illa auctoritatis, ut contra solennem usum et constantem librorum plurimorum et optimorum lectionem aliquid valere videatur. Adde quod mox c. 21. de eadem re ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυτούς. Ueberius vulgatum Genitivum defendit Jacobus. LEHM.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένου) Vix operae foret exponere, quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasmus vertisse, imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου esse fractam sive infractam aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro Imag. c. 13. adeoque collisionem undarum ab vento disjectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifestò declarantem Alciph. I. 1. p. 4. καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρός ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἰς αὐτοὺς ἀνοιδοῦντα ἐρύγγνυτο. Ad quae verba Bergl. et hoc Luciani adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Ead. l. 14. Σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦται δοξοῦσι) Ridiculam hanc sententiam Belinus esse dicit, ridiculam ipse sui fiduciam ostendens. Non enim formula οὐκ οἶδα εἰ dubitanter affirmat, quem errorem Gesneri versio: nescio an, genuisse, vel aluisse saltem, videtur; sed negat potius cum dubitatione: nescio an non. Vide inter alios Benj. Weiskium ad Xenoph. Cyrop. VIII, 4, 16. Quare etiam supra cap. 18. verba: ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διετέλυσθε Latine non erant vertenda, ut idem Gesnerius verterat: anni enim nescio an quinque abierint; sed: nescio an nondum; h. e. vix integros quinque annos praeteriisse credo. Recte Wiel. es sind kaum vier bis fünf Jahre, dass etc. Definitur scilicet hac ratione illud, quod praecessit, οὐ πρὸ πολλοῦ. Ergo h. l. valeat Belinus cum sua emendatione: εὐ οἶδα, οὐ etc. qua nihil profecto minus potuit emendatum esse. LEHM.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. SOLAN.

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιῶντο) Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17. pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένη, et passim. REITZ.

Ead. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere διαιτοῦντες, Aldus διαιτῶντες qua Aldina lectione, quam sequiores recte

secuti sunt, locum hunc sanum et sincerum arbitror. *Δια-
τῶντες* non ab *διατῶ*, sed *διατῶν*, deducendum. Amicis-
simi inter se erant Aretæus, Charixenus et Eudamidas: ho-
rum Eudamidas moriens reliquit Aretæo alendam matrem
suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam.
Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, si-
mul audierant, venerunt, illico curantes ea, quas in testa-
menti tabulis perscripta et demandata erant.* Aretæus sci-
licet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote
elocavit filiam. Sic expono *διατῶντες τὰ ἐν τῶν διαθηκῶν*.
Quamquam *διατῶ* plerumque significat *vivo, versor, dego*:
dubitari non potest, quin et natura sua significet *dispono,
ordino, compono, discepto*, et saepe in ea significatione usur-
petur. *Noster* in Abdicato c. 11. *Ἦν δὲ τινες ἐκόντες αὐτοὶ
συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διατῶν*.
Perspicuum est, quid hic sit *διατῶν*, nempe *disceptare, co-
gnoscere causam*. Sic apud *Dionysium Hal.* lib. IV. *Ἀρ-
χαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι διήτων*. Hinc iudex passim
διαιτητής dicitur, et *διαίτα* non raro *arbitrium, iudicium*
notat: sic apud *Nostrum* in *Deor.* D. XX, 1. Jupiter con-
tendentes de formae praestantia tres Deas ad Parin rejiciens,
ἐγὼ δὲ, inquit, ἀποδοῦμαι τὴν διαίταν et iterum eadem pag.
*οὐδ' ἂν ὁ Ἀρης ὁ σὸς, αἶτ' Ἰuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν διαί-
ταν*. Adde, quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc
ex *Thucydide* disertum affert locum, *καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς
θεοὺς νόμιμα διήτημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ
ἀνενίφθονα*. Hic *διατῶν* est *administrare, ordinare*, plane
ut in *Luciani* loco, quo de agimus. Legitur autem apud
Thucydidem *δεδιήτημαι* pro *διήτηκα*. Vide sis, quae supra
ad *Tom.* I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos
disputavimus. *JENS.* (*δεδιήτημαι* legitur in *Thucyd.* et *Steph.*
REITZ.) Rarior usus verbi *διατῶν* in tali re-videtur induxisse
virum summum, *Graevium*, ut aliquid hic mutari vellet.
Est autem *διατῶν* aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Sui-
das, διατῶν, δικάζων. καὶ διατῶν, τὸ ἴσον νέμων*. Conve-
nerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, et mutuo
quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervul-
gata: sed usum, huic *Luciani* et *Suidae* rationi plane simi-
lem, aliunde adhuc firmari velim, de qdō nec dubito. *GESN.*
Prorsus ab *Luciani* mente est alienum, quod *Graev.* substi-
tuit, *ἀπαιτοῦντες*, et vulgata lectio omnino melior est. Non
enim aderant Aretæus et Charixenus, ut aliquid petituri aut
partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine
paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque

jam, dum accurrunt, incognitum testamenti ab *Luciano* statuitur argumentum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, et onus contra vulgi opinionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum *διατῆν* est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, disponere, disceptare*, significat, adeoque cum seqq. *ἐκ διαθηκῶν* connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διατῆν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic *διατα* de *schikking*. *Aristoph.* *Eccl.* 66g. *Τὴν δὲ διαταὶν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πάσιν. τὸ γὰρ ἅσιν Μίαν οἰκήσιν φημι ποιήσιν συρόμεναι εἰς ἐν ἅπαντα.* — *Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς* etc. Ac pro arbitrio *Vesp.* 522. quod expressis verbis a iudicio distinguit *Liban.* *Ep.* 118. *Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διατῆς, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δεήσει, ρῆξον* etc. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, *ἐπιτρέποιαι τὴν διαταὶν, permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. *πολλὰ τε ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιγμένα.* Quod *Schol.* exponit, *ἐπετρέψαι· πεπολίτευμαι νόμιμως.* Adeoque ad *Luciani* mentem adpositissime. Pro *disceptare*, *componere*, *Dionys. Hal.* *Isaco.* p. m. 107. *οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διατῆν ἐπιτρέψαι.* Et *Antiq.* VII. pag. 457. f. *τοὺς πατρικίους τὰ νεῖκη διατῆν.* Adde *Harpocrat.* v. *διατῆται*, p. 124. *Conf. nott. Fales.* pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, *Jensium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *REITZ.*

Pag. 84. l. 2. *Ἀπὸ τάλαντων πέντε, ὧν εἶχε*) Toto genere confusus et absurdus in his est interpretes posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; et si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior *Erasmus*: et matrem alit *Eudamidae*, et filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris *Eudamidae*, sapientissima ratione. *GRON.*

Ead. l. 9. *Ἐνδαμίδα*) Leve mendum in omnibus Edd. conspicitur, quod vel a tirone poterat deleri, *ἐγὼ δὲ τὸν Ἐν-*

δαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρρους, scribendum Εὐδαμίδα. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paullo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατέλειπτο, οἷς ἤκουσαν, ἤκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: *At heredes, quibus ista erant legata; ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea, quas testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτῶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo *Lucianum* scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, petentes, quas in testamento illis erant legata. Nam διαιτῶ non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπαιτῶ *Luciano* est familiare. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graevii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In Addend. Ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐπραξεν ἐν αὐτοῖς) Monente in marg. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad *Act. Sp.* V, 35. vidique illum hoc adducto *Luciani* loco docentem, et Apostoli verba similiter construenda, exponenda; cum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

Ead. l. 15. Ζηνόθεμν) Vera haec esse crediderim et a *Luciano* visa. SOLAN.

Ead. l. 17. Ἰταλῖα πρεσβεύοντι) De se ipso loqui hic sub persona *Lucianum* putem. Confer cum his, quae in *Somnio* habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Πανλώβηδον) Enumeratur inter verba in *Stephan.* Thes. deficientia ab *Jensio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Hesych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemsterhusianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab *Luciano*; sed λωβητὸς notum, et ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐπὶ τῶν ἐξακοσίων) Vid. *Dionys. Vossii* notas in lib. I. *Caes. de Bell. Civ.* p. 302. LA CROZE. Quid prohibet *Vossii* notam ab *la Croze* indicatam compendiose describere? *Caes.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos etc.* ad quae *Voss.* „πεντεκαίδεκα προσεστῶτας. Nam, ut ex *Strabone* discimus l. IV. διοικούντι ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομιώτατα ἀνδρῶν ἢ καταστῆσαντες συνεδρίον, διὰ βίου ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὗς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προσεστῶτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδονται· πάλιν δὲ τῶν ἐπὶ προκαθήμεναι τρεῖς οἱ πλείστον ἰσχύοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in

his XV viri, quos Τιμούχους vocant et inter Τιμούχους praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in Toxari, h.l. etc. Etiam Valer. Max. lib. II. cap. 6. ait: Venenum datur ei, qui caussas sexcentis (id enim Senatus ejus nomen est) exhibuit. — Sed et de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam adfert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΤΑΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

etc. etc.

Quamque sic supplendam arbitratur:

Η ΒΟΤΑΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΤ ΠΑΓΟΤ ΚΑΙ

Η ΒΟΤΑΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ etc. REITZ.

Pag. 86. l. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς κατάδικης ἐπέκτητο, ἠξίωσεν ἂν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα αὐσαν τὴν ὄψιν. Quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante mulctam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset tam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Ms. τῶν ἀγενῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. 'Αγενῶν) Debetur haec genuina scriptura Ms. Gr. P. L. et Edd. J. et V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

Ibid. Παραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Elsner. ad Evang. Matth. I, 20. ubi legas, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. REITZ.

Ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηρόθειμιν ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum deploraret. Id Salmurii futiliter degeneravit in declararet, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posteri. GRON. 'Αποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurien- sis declararet; quam futilem versionem jam castigavit Gronovius pag. 904. Ed. Graev. JENS. 'Απωδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Bass. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, cavebunt posteri, id Gesner. vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. declararet dederit, id vitium typographicum credo, cum declamaret voluerit; idque forsam eadem notione accipi voluit, quae deplorare: nam Graeci verbi vim ei inco- gnitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον: quod vero Graeviana Ed. id servavit, magis culpandum. REITZ.

Ead. l. 11. ἤγε) Sic recte L. In P. ἦγε. In impressis vero ἦγε. SOLAN.

Pag. 87. l. 6. Συγκαταζευγνύμενον) Qui nescit, τὸ ζεύγνυμι ejusque composita de matrimonio junctis, aut jungendis adhiberi solitum, adeat *Jac. Elsner.* ad *Evang. Marc. X.* 9. REITZ.

Pag. 88. l. 6. Βουλῇ etc.) Citat haec verba *Suidas* in ἐπιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτὸν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, et cum pauculis aliis in schedula adnotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia et multa laude sane digna, in ea Ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἐπίτιμος) Bene monuit *Hemsterh.* in marg. ad eundem *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim et *Thucyd.* V. c. 54. habeat, καὶ ὄντες ἐπίτιμοι, et *Duker.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore *Etymologici*, hocque *Luciani* loco probet, satis patet, probam esse *Luciani* vulgatam, neque id in ἐπίτιμος mutandum; sed significare, qui integra fama et existimatione est. REITZ.

Ead. l. 11. Παλλακῆς) Plures fuisse Scythii uxores et concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de *Thracibus* ex *Menandri* fragmento constat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. SOLAN.

Ead. l. 13. Δημητρίου) Idem, de quo *Philostratus* IV, 24. qui VI, 33. in quibusdam Codd. Συμεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam nostrum *De Salt.* c. 63. Unicus restat scrupulus, quod *Demetrius* iste, quicumque tandem est, etiam tum, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videtur; vide cap. 33. et 34. SOLAN.

Ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν) *Alciph.* III. Ep. 37. pr. ἦεν εἰς Ἐρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκῆ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurs.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeschine* docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex *Aristaen.* I. Ep. 4. Ἰππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν etc. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut *Lucian.* REITZ. Cf. *Philops.* c. 20. et *Plutarch.* *Aristid.* c. 1. citante *Jacobo.* LEHM.

Ead. l. 16. Ἐκ παιδων) Modo ἐκ παιδός, ut *Alciph.* I. pag. 30. modo ἐκ παιδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12. φίλος ἐκ παιδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. et alibi. *Herodian.* III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur,

adeoque nihil mirum. Sed quid plura in se nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, et prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. *Ῥοδῖος — σοφιστῆς*) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Demon. Vit. cap. 5, et De Mort. Peregr. c. 17? Sed si Cynicus, cur Sophista audit? Nisi forsan impostorem intelligat, ut De Mort. Peregr. c. 13. et passim. SOLAN.

Ead. l. 5. *Μέμνονα βοῶν*) Exstabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Philops. c. 33. Philostr. pag. 232. et lege omnino Strabonem, qui ipse eam Thebis vidisse narrat XVII. p. 816. SOLAN.

Ead. l. 7. *Πυραμίδων — Μέμνονος*) Pyramides structurae sunt ex saxis aut lateribus, ab imo amplae, in summum montae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII. Metamorphos. Lucianus in Philops. COON.

Ibid. Ἀναπλεύσει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα) Adsumsit ab Erasmo Benedictus sextum jam mensem adverso Nilo navigabat. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, et Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc jam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Jove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὺν φέρεται, et ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοὺν προχωρεῖ τῷ Δάμωδι. GRON. Adverso Nilo et nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπλεύσει, et ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse jam vir doctus bene removit. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret etc. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de pro-

Lucian. Vol. VI.

Hh

fectione; jam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur *adverso Nilo* servavit etiam *Solanus*. GESN.

Ead. l. 14. *Κηρύκειον*) Sic libri omnes; forsan tamen aliud quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. ope eruere non possum. SOLAN. *Κρίνον*, quod Cod. 2955. exhibet, non omnino quidem incommoda lectio. Verum vulgata citra omnem suspicionem genuina est; modo intelligas cum *Erasmio* et *Wielandio*, *caduceum*, *Hermæ Graecorum proprium*, atque adeo *Anubidi quoque*, *Aegyptiorum Hermæ*, jure quodam tributum. LEHM.

Ead. l. 16. *Ἐμπεσόντες*) Jusserat in marg. *Solan.* conferri infra Bis Accus. §. 5. Ibi invenias, *ὅς παραδοθείς τοῖς Ἰνδοῖς, καὶ ἐς τὸ δεσποτήριον ἔμπεσών*. Sed *ἐμπίπτειν εἰς τινὰ* est irruere in aliquem, invadere. Supra *Tim.* cap. 23. et passim. *Long.* Past. II. p. 78. *λύκος ἔμπεσών*, de lupo irruente in gregem. At opposito sensu pro incidere in quem, quasi in retē, *Noster Tim.* §. 25. Nec non pro incidere, obviam venire, *Long.* Past. I. pag. 25. (al. 18.) *ἡ μὲν — ἐπαρθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο*. Ubi forte tamen ἐπ' ἀνθρώπων discretim scribendum, sed legitur ἐπαρθοῦν in tribus, quas consului, Edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. *Ἀνεμπολοῦντες*) Etsi simplex πωλέω vendo primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam Ed. *Par.* quae ἀνεμωλ. dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cett. Edd. recedunt, sed quia et alibi adud *Nostrum* aliosque media correpta scribitur constanter; ut supra de *Merced.* cond. cap. 23. pr. c. 24. vers. 54. Item *Alciph.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. lib. Ep. 46. pag. 376. Ut alia testimonia brevitatis erga omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piscat.* c. 27. supine admissi; quandoquidem ibi *Parisinae* Editionis orthographiam, ἀνημωλήσεν media longa exhibentis, sum secutus, dum et ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglexi, quod corrupte ἀμμημωλ. haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusio-rem notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Jam vero ista recognoscens, et ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere ἀνημωλήσεν, aequae ac in ceteris *Luciani* locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam,

praeter unum hoc *Aristophanis* *Acharn.* v. 373. *Κῆνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολῶμενοι* unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. REITZ. De scriptura hujus verbi jam non amplius quaeritur, in *Luciano* quidem nostro: brevis enim vocalis in unoquoque loco idonea auctoritate confirmatur. Verum de terminatione dubitari adhuc possit. Auctoribus quidem *Brunckio* ad *Aristoph.* Pac. 448. maxime vero *Porsono.* *Advers.* p. 188. expectasset h. l. ἀπεμπολῶντες pro — οὔντες. At in posteriore lectione ne minima quidem librorum dissensio reperitur. Nec ex aliis *Luciani* locis ad hunc constituendum certi quidquam colligi potest, quia, quae ibi occurrunt formae, ἀπεμπολήσαι, c. a. neque ab ἀπεμπολῶν, atque ab ἀπεμπολεῖν, deriventur. Relinquitur igitur, ut et h. l. forma — έω retineatur, quemadmodum in aliis quibusdam recentioris Graecitatis locis, quae *Lobeckii* egregia prudentia et diligentia collecta dedit ad *Phrynich.* p. 584. LEHM.

Ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν custodiae praefectum significet, aequae ac apud LXX. *Dan.* VI, 7. οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praesides notat, non video. Plenius *Herodian* III, 3. 12. οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες. Sed et saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex *H. Steph.* de L. Gracc. et Gall. conv. pag. 91. Obs. 6. notavit frater *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 471. — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. Τῷ ξύλῳ κατακλεισμένα) Ex mala interpolatione mala olim versio nata; cum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu: quare id comma sustuli, probe monente *J. Elsnero* ad *Act. Apost.* XVI, 24. ubi habemus, τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσπάλισατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem: eum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* loca ibi producta. REITZ.

Ead. l. 6. Ὁ κλοιὸς ἤρκει) Haec instrumenta intellexisse arbitror *Pradent.* in hymn. 1. et 5. περὶ στεφάν. *Catasta* autem inter alia machinam significat longae et magnae compedis formae, qua servi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* describitur in Vincent. COGN. Conf. supra *Apol.* pro *Merced.* c. 1. p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parvi *Florentinae*; mediam longam exhibenti: nam et ipsa mox c. seqq. 31. et 32. δεσμοφύλακι et δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

Ead. l. 6. *Εἰώθασιν*) Sic P. optime. In reliq. *εἰώθεισαν*. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ἀπαγαγών*) P. et L. In reliquis *ἀπάγων*, minus commode. SOLAN.

Ead. l. 15. *Αὐτόν τε*) Sic etiam legere Florentinam adscripserat Solan. Quid illud mirum? recte enim *τε* cum καὶ jungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26. pr. Adde *Hom.* II. Z, 351. — *νέμεσθιν τε καὶ αἰσχα* etc. Ibid. 510. *Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους*, ac millicies alibi. *Herodian.* I, 1. *φράστωρ τε καὶ εὐφρωνίας* *Helian.* II, 13. pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel tricies occurrat. Sed fors *αὐτόν* voluit adspirari, quod concedo. REITZ. *Αὐτόν Bas.* 4. Bip. Quod *Reitzius* putavit *Solanum* pro *τε* aliam quaesivisse lectionem, id mirandum profecto docto viro de docto altero in mentem venire potuisse. Haud dubie quaesiverat ille *αὐτόν* pro *αὐτόν* neque id h. l. sine idonea caussa. Legendum enim sic sine ulla dubitatione; et legitur sic vere in B. 1. 3. et, ut video, in B. 4. Recte itaque Bip. et Schm. restituerunt *αὐτόν*. LENH.

Pag. 93. l. 3. *Ἐκτετριχωμένα*) *Th. Mag.* v. *περικοπασθη* haec *Luciani* adferens, *ἐκτετριχωμένα* habet, non *ἐ* — *τριχ.* Et id quoque *Luciano* non incongruum arbitror, ut sit *pilis nudati*: modo aliunde etiam constet, probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus constantia vel varietate *Solanus* noster: quare Edd. novem studiose consului, omnes tamen in *ἐκτετριχ.* conspirare cognovi. REITZ. Neque opus est, ut ad novum verbum confugiamus, quantumvis non inepto casu formatum. Cf. De Merc. Condd. c. 39. init. LENH.

Ead. l. 7. *Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο*) *Alciph.* I. Ep. 23. p. 96. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὸν βαλανία τούτοις ἴλεων καταστήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen, *Berglerum* ibi et haec *Luciani* adduxisse, non addita pag. Scribit autem *τιθασσὸν αὐτῷ* in *Luciani* loco, quod et ego feci, etsi Edd. hic *αὐτῷ* habent. REITZ. Non omnes: nam B. 1. et 3. *αὐτῷ* recte habent. LENH.

Pag. 94. l. 5. *Προσελθὼν τῷ συναρ.)* In L. *ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμοστήν.* Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic *συναρμοστής*; *Ἀρμοστής* autem quid sit, vidisti iam c. 17. nempe idem, quod mox c. 33. *ὁ τὴν Αἰγυπτιον ἐπιτετραμμένος.* SOLAN. Supra c. 17. f. *ἀρμοστή.* REITZ.

Ibid. *Συναρμοστή*) Uti supra c. 17. τὸν ἀρμοστήν, ὃς ἦρ-

μοσε τὴν Ἀσίαν, *Proconsulem, Praesidem* certe et *Rectorem* provinciae *ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστήν *Legatum* dici arbitror, cui mandata e Praeside *jurisdictio*. Non missos esse in Aegyptum *Senatorios viros*, *Proconsules* aut *Propraetores*, cum fascibus, sed ἐπάρχους *Praefectos* *Angustales*, *minori* et *equestri dignitate homines*, *notum est*, et monuit *Spanh* diss. X, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμοστήν esse magistratum *ordinarium*, συναρμοστήν, ejus *vicarium*. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paullo post vocatur. *GESN.*

Ead. l. 7. Καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate et candore *Luciani* alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset: quod ut signarem, ductus in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο quod si cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino *Lucianus*, habeat sibi, et suspicionem nostram rideat. *GESN.* Structura totius loci haec est: ἀπήγετο (*abducebatur*, proprium verbum de condemnatis, neque adeo proxime illud cum sequentibus παρὰ τὸν Ἀντίφίλον jungendum) εἰς τὸ δεσμωτήριον καὶ ἀχθεὶς (*nova incipit periodus; quapropter et novo verbo opus erat*, quod simul aptius esset rei nunc narrandae) παρὰ τὸν Ἀντίφίλον — — — ἔνθα δὲ (post longiorem *parenthesin* usitata formula) καὶ μάλιστα ἐδειξε τὴν εὐνοίαν etc. Sic patebit, ἀχθεὶς non solum non inutile, verum etiam necessarium esse *Participium*. Quod quo magis legenti in oculos incurrere possit, en nunc majorem interpunctionem post vocem δεσμωτήριον. Simplex comma, quod antea in plerisque Edd. excepta tamen *Ald.* utraque, ubi colon est, positum erat, *Gesnero* oculos videtur praestrinxisse. *LEM.*

Ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ. *SOLAN.* Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara est ejusmodi scriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non semel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. et *Quom.* Hist. c. 5. Addo hic *Long. Past.* IV, 222. *Ed. Moll.* παρὰ ἀνδρός, et ὑπὸ αἰγός *ibid.* *Ap.* LXX. in IV. *Reg.* XII, 9. παρὰ Ἀμμαξίβλ. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατάλας vel quater notavit *Trommius*; sed longe plura in ἐνὶ et ὑπὸ. *Noster* in *Astrol.* §. 25. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἀνδρας οὐδὲ ἐπλησαν. *Alciplhr.* III. p. 444. κατὰ ἄστυ. Si vero *Solani* mens est, παρὰ rarissime sic scribi ante pronomen, et quidem apud *Lucianum*, facile id concedo. *REITZ.* Παρ' αὐτοῦ habent 2955. et *Gorl.* et recte admisit *Schmiederus*. Ceter-

rum accuratius, quam antea factum video, interpungendo parentheses hujus intelligentiam adjuvare placebat. LENN.

Pag. 95. l. 3. *Δειρομένων*) Narrat, cum quidam victor-um in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίε-τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδίδεντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρο-μένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Sal-muriensi: Catenam insecuit, qua ordine adstringebantur, cy-phonibus in hanc insertis, solvitque omnes. In Graecis ver-
pis primum non intelligo, quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δει-ρομένων, multo minus versionem Erasmi cyphonibus in eam insertis. *Δείρομα* est quaero, interrogo. Sed legendum ex Ms. *δειρογομένων*, vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vin-
ciebantur rei in carcere, ut superius ad tomum primum ostendit. Cur cyphones verterit Erasmus, ego equidem igno-
ro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesser-unt, interpretatus sit, *trabem, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἰκε-τεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι*. Nam hoc mul-
tis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proximo *Antiphilo* eademque in trabe vinciretur. Imo eadem catena. Solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, et miles, qui cus-
tos ei apponebatur, eadem vincebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena et custodiam et militem co-
pulat*. Ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant majori cate-
nae, quam dixit *Lucianus* ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine
alligabantur, vinculis in eam* (sc. insertis) *dirimentibus* (sc. catenatos) *solvitque omnes*. Omnes aut saltem paria catena-
torum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adstriu-
gebantur catenae majori. GRAEV. Non spernenda est altera, quam ex Ms. profert *Graevius*, lectio *δειρογομένων*. Praese-
ram tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse trajecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. *Δείρω* est trajicio, innecto, implico, insero. Infra c. 43. *διὰ τῶν ὀδόντων μεταξύ δει-
ρων τοὺς δακτύλους*, digitos inter dentes inserens. In Pseu-
domanti c. 26. E. *Γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς δειράς, gruum arteriis contextis; et per caput in-
sertis*. JENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων) Lectionem hanc satis sanam esse existimem, et vertend. *vinculis in eam*

insertis. Mentionem enim fecerunt de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam *κλοιοί*, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, solvebantur omnes ab illa. Significat autem *δαιρῆν trajicere, transmittere, inserere. Aelian.* Hist. an. XI, 12. *δαιρῆν ὁλόσχοινον τῶν θινῶν, holoschoenum per naves trajicere.* L. Bos. Vide *Xenoph.* 520, 24. *ὅτι μεταξύ τοῦ ὑμᾶς λέγειν. οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἂν τις παρείριε.* Vide *Dion. Chrysost.* 205. B. C. SOLAN. Non nego, *δαιρῶ* signif. etiam *insero.* At non quamvis insertionem notare arbitror, sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. *Aelian.* IV, 28. *διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν θυρὰν δαιρῆς τὸν δάκτυλον.* Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte prominere, pertransiret. Idque in locis aliis *Luciani* etiam locum habet: ea saltem non satis probant, vulgatam et hic veram esse, quia praeposit. *διὰ* additur τῷ *δαιρῆν*, hic vero *εἰς*. Interim nec falsam esse, satis patet: nam etsi *δαιρῶ* cum *Graevio* substituas, tamen *εἰς* manet: at eodem hic redit, utrum eligas *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, *δαιρῶντες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανόνων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι δαιρῶσι, ὅταν βασιλεὺς ὄρῃ.* Ubi prius a *δαιρῶ* an *δαιρῶ* derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit, *δαιρῶμενον* passivum esse a *δαιρῶ*, sed *δαιρῶμα* crediderit tantum significare posse *interrog.* REITZ. Infra c. 43. eadem deprehenditur lectionis varietas. Pro *δαιρῶν* enim, quod vulgo exhibent, *δαιρῶν* habet 3011: non minus falso; quam quod h. l. duo vel tres Codd. *δαιρῶμενων* scriptum ostendunt lapsu admodum facili. LENX.

Ead. l. 5. *Ἐκπηδῶσιν*) De furibus cito aufugientibus *ἀποπηδῶν Alciph.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. *Οὐτε) Αὐτοῦς* adscriptum in marg. *A.* 1. non addito signo, pertineatne ad *οὐτε*, an ad sequens *αὐτῷ*, quod in eodem legitur *Ed. Aldinae* versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad *αὐτὸς*, v. 16. REITZ.

Ead. l. 16. *Αὐτὸς ἂν*) Rectius Ms. *καὶ αὐτοῦς ἂν σοι οὓς λόγους διεξήλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς, ipsas tibi orationes exponerem multas, et egregias. Αὐτὸς*, quod in *Edi-*

tionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet *παῦλος ἦνταρ γενόμενος*, *sis malus orator*, pro vulgato *παῦλος ἦνταρ φανόμενος*: et paullo ante illae membranæ pro *δειγνυσάμην* *εἰς ἀγαθὸς καὶ βεβαίους φίλους*, scriptum ostendunt *ἀγαθὸς καὶ γενναίους φίλους*, *tam bonos et generosos amicos*. Nec spernendum, quod sequente pag. in hoc Codice legitur, *εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστὶν*, *verusne quis gubernator sis*. In editis est *ἀγαθός*. GRAEV. Versionem Gesneri vulgatae lectioni *αὐτὸς* accommodatam quod mutaverim, Codicibus ad *Grævium* obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ.

Ead. l. 17. Διέπληδον) Indicativ. ille pro subjunct. non semel supra est indicatus. Et lector ei jam est adsuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsamque *Lucian. Abdic. c. 31.* bis ter sic loquentem. Ex Lectt. *Jensii* *Lucianeis* p. 28. tantum unum addam, quod ipso in auctiori exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom. Il. N. 299. seqq.* *Ὅλος δὲ βορτολογὸς Ἄρης πολεμὸνδε μένεται, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής* "Εσπετο, ὅτ' ἐφόβησε τολάφρονά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis ΤΕΡΡΕΛΤ quantumvis impravidum bellatorem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex Herodian. II, 3, 12. ἄλλω μὲν ἂν τοῦ θάρρους καὶ προθυμίας ἐνέβαλλεν. Aliumforsan audaciorē atque alacriorē redderet, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuere. REITZ.*

Pag. 97. l. 7. Βεβαίους) Vulgatam potiorē arbitror, etsi utrumque recte dicitur, quod exempla haud eget. REITZ.

Ead. l. 14. Φανόμενος) Ipsum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem *τοῦ φανόμενος*. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα) Sic supra in *Alex. cap. 51. καὶ εἰρήνῃ βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. Herodian. IV, 10, 1. οὐσης εἰρήνης βαθεῖας*. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv. cap. 41. Pisc. cap. 12. de Merced. cap. 25. et 33. Zeux. cap. 8. ac de Salt. c. 25. REITZ.*

Pag. 99. l. 3. Προχωροῦμεν ἐπιόντας) Itane vero? An terga dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, iniquis? Dicam *αποχωροῦμεν* scripserat *Lucianus*, quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAN. Non opponuntur h. l. victoria et clades, sed invasio in terram hostilem et pugnae evitatio cum hoste invadente in patris fines: et hoc posterius, *se subducere, pugnam de-*

tractare, recte significare potest verbum ὑποχωρεῖν aegrius, opinor, feratur syntaxis verbi cum Accusativo. Quamquam neque hac ex parte quidquam mutari velim. Ἐπιόντος jam video conjicere Jacobum. LEHM.

Pag. 100. l. 2. Ἐπιμόνως — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme est iurjurand. Catilinae, de quo *Sallust.* et *Flor. Coen.* *Sallust.* id, quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuisse: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo *Lucianus*, diserte *Tacitus* meminit *Annal.* XII. c. 47. De Mithridate et Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dextras, pollicesque inter se Vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in astus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcanum habetur, quasi mutus cruore sacratum.* Plura *Lipsius* et *Gronovius* ibi in notis. REITZ. Describit eodem fere modo *Herodotus* IV, 70. Ὁρκία δὲ ποιεῦνται Σκύθαι, κ. τ. λ. GESN. Vide inprimis *Tzschuck.* ad *Pomp. Mel.* II, 1, 12. LEHM.

Ibid. l. 5. Τοῦτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. *Π.* vero μετ' αὐτό. SOLAN. Τοῦτο ἡμᾶς) Quia sic solet plerumque scribi apud *Nostrum*, et in *Cod.* invenitur, et *Solan.* ita mutavit, sic dedi. At poëtis usitatius τοῦθ' ita exarare, sequente aspirata, non opus est, ut demonstrum. Vid. tamēn *Hom.* II. A, 193. ταῦθ' ὤρμαινε etc. Sed et in *Nostro* aliquoties ita editum, ut *Amor.* cap. 19. διὰ τοῦθ' αἱ etc. Et in aliis prosae scriptoribus, ut *Alciplur.* III. *Epist.* 61. pag. 428. εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

Ead. l. 6. Εἰσιέναι) Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφείται δὲ τὸ μέγιστον ἄχοι τοιῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, licet autem summum tres in foedus tale coire, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνεμι vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt et colunt, uti notum est. GRAEV. Non movit me *Graevii* auctoritas, ut vulgatum verbum desererem; praesertim quum amet scriptor noster iis verbis compositis uti, quorum praepositio eadem est, quae cum Substantivo est conjuncta. E. g. ἐκπηδῶν εἰς τὰς οἰκίας De *Merc. Cond.* c. 7. ἐξεληλυθότων εἰς τὴν οἰκίαν *ibid.* c. 17. εἰσελθὼν εἰς τὴν σπηυήν Pro. *Laps.* c. 8. εἰςμεν εἰς τὸν λαβύρινθον *Hermot.* c. 47. εἰς τὸν θάλαρα ἐξελθὼν *Herod.* c. 5. etc. Aliarum Praepositionum exempla, ut par est, omittam. *Jacobus* e *Lys.* c.

Eratosth. p. 19. R. laudat formulam εἰς τὴν γνώμην εἰσιέναι et conferri jubet *Valcken.* ad *Hemsterh.* et *Valckenarii* oratt. p. 503. LEHM.

Ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολύφιλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic.* lib. de *Amicit.* et *Plut.* περὶ πολυφιλίας. COGN.

Ead. l. 15. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin.* XIII.) neque per *sceptrum* jurare apud *Homerum* ridiculum haberi. Vid. *Eust.* II. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex.* p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκτίσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. *Idem* pag. 19. A. olim ab iis cultum ait. *Ammian.* XXXI. Brod. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat. *Arcum et Gladium caeteraque arma* pro Diis habent. SOLAN.

Idid. Τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Jusjurandum Scytharum, ἢ τὸν Ἀκινάκην, καὶ ἢ τὸν Ἄνεμον. Tametsi *Acinaces* vocabulum sit *Persicum* ensem significans, ut tradit *Herodot.* in *Polymnia*, Graeci tamen etiam pro *gladio* Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quemdam gens illa observaret et coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκτίσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. *Ammian.* L. XIII. *Lucian.* in *Tragoedo.* COGN. Confer et *Brod. Miscell. Part. II.* p. 533. REITZ.

Pag. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰς — L. ut cap. 54. Sed hic aptior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare Edd. notarat *Solanus*. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului et in *Par.* tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihil est. At εἰς — όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54. a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπτεσεν. Sed ἐπιπίπτεσεν τῷ Θηρίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long.* *Past.* III. pr. ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. *Herodian.* I, 8, 11. etc. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπ. an εἰσπεσ. antiquarum Edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ. Vera lectio haud dubie ea est, quam Codd. duo Pariss. servarunt, ἐπειπεσόντες. Amat enim *Lucianus* *Decomposita*, in his etiam ἐπειπεπτεν. Cf. *Ana-*

chars. c. 33. Conv. s. Lapith. c. 12. ubi nihil mutandum in vulgata. LEHM.

Ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, et νομάδων, Scytharum. GESN.

Pag. 103. l. 1. Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλίσκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδροι ἀμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores et liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum visis*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post κατελαμβάνοντο, quod in Edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

Ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythis et uxores et concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII. 297. Ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo describere non pigebit. Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς, εἰ μὴ δέκ' ἢ [Ἐνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τινές. [Ἀν τέτταρας ὃ ἢ πέντε γεγαμηκώς τύχη, [Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἀθλιος, [Ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ.] Hic vero, ut quantum debeatur clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. et Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, et doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus exstat p. 97. SOLAN.

Ead. l. 8. Διηρμένοι τοὺς ἄκοντας) Jamdudum notatus et agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utique cap. 55. ἤλυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ τοῦτα Ζῆριν ἤκοντα iidem reddant *idque cum temet dedideris*; cum qui sic venit, et pronuntiat Zirin, paullo ante dixerit venire quasi soluturum λῦτρα, non ob se dedendum. GRON.

Ead. l. 9. Ὡς κατακентήσονται] „Proinde quasi de bubulcis, boves agentibus, loquatur *Lucianus*! Scripsit procul du-

bio *κατακοντίσοντας*. Vid. Nov. Edit. Thes. Steph.^a Haec *Seagerus*. Atvero ut *κατακοντίσειν* verbum foret h. l. praecedentibus τοῖς ἄκουσι optime congruum, ita tamen invitis libris omnibus non putabam verbum vulgatum mutandum esse, quum et ipsum *confodiendi, percutiendi*, notionem habeat. Nam etsi auctor Philopatriidis c. 4. taurum videatur dixisse *βουπλήγι κατακοντιανόμενον*, i. e. *scutica stimulatum*, in *κατὰ* tamen per se plus est, quam simplex stimulandi notio, quam quidem proprie *κνίαν* vel *κνίειν* exprimit. *Κατακνίαν*, vel *κατακνίαν* *κνίαν* est *stimulis conficere*, vel omnino *confodere*, etiam telis. Quodsi tamen in uno modolibro *κατακοντίσοντας* reperiretur, non renuerem ego *Seageri* conjecturam per se non minus probabilem, quam felicem. Interim juvabit adiisse *Schleusnerum* Nov. Thes. Philol. Crit. in LXX. Interpret. etc. s. v. *κατακνίαν*. LEHM.

Ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) *Ziris* *Guyetus* scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοῶν, cum sit effictum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait *Buid.* in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare, exclamare* significare, et potissimum sine accusativo usurpari. Interim et non semel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII, 1. pag. 661. *Ed. minor.* καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἔβόα. *Diod. Sic.* XIV. c. 7. f. τοὺς δὲ πολλὰς βοῶντες ἐπὶ τὴν ἑλευθερίαν. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX, 4. Βόησάν μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα etc. *Esai.* XII, 4. Ὑψείτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ etc. Longe tamen frequentius apud eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed et *Aristoph.* Av. v. 60. Τίς ὁ βοῶν τὸν διαπόνην; Sic et *Plautus* *clamitare* aliquem dicit, *Pseud.* V, 1, 30. licet et hoc proprie sit verbum neutrum: ait autem *Plaut.* *clamitant me*, ut *revortar*. Ita *clamare* aliquem, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde *Burman.* ad *Ovid.* II. *Metam.* 433. — *clamata* *refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκουσα) Forsan ἤχουόντα, nam supra vocaverat *Zirin*. *GUYET.* Ζίριν ἤκειν breviter dictum pro Ζίριν βοῶντα ἤκειν, ita *venisse*, ut *Zirin* exclamares. Supra enim τὸ Ζίριν, i. e. *vox Zirin*; nunc legitur, non, ut olim, τὸν Ζίριν. Ceterum *Guyeti* ἤχουόντα etiam alias ob causas displicet. LEHM.

Ead. l. 5. Ὀφθαλμοὺς — ἐκχόπτειν) Oculos offerre ernendos summum amoris signum esse, hoc *Luciani* aliorumque testimoniis ostendit *J. Elsner.* ad *Epist. ad Galat.* IV, 15. ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν ἐξορύξαντες ἀν' ἰδῶκατέ μοι. REITZ.

Pag. 105. 4. 7. Ἀνώμोटους εἰ βούλει) Fuit, cum pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότης esse legendum: εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότης, εἰ βούλει' si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet. Juraverant scilicet ambo, Mnecippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum et Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώματος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo, [Ἡ γλῶσσ' ὁμῶμοχ', ἥ δὲ φρὴν ἀνώματος.] Et ipse *Novster* supra c. 18. καὶ εἶθε γε, ὦ Μνησιππε, ἀνώματος ὦν ταῦτα ἔλεγες. Sane si et hic ita scripsisset *Lucianus*, nihil foret culpandum. Sed et ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώματος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicunque non est comprehensa et obstricta, μη, ut loquitur lib. I. Thucydides, ὅρκοις κατελειμμένος. Sic ex *Demosthene* profertur ab *Lexicographis* ἡ εἰρήνη ἀνώματος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jurejurandum et obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eandem hunc usum habet ἀνώματος iterum apud *Nostrum* T. II. p. 122. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum ad partem Latoniae jussu exsistere. Ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ὄρκον μεγάλον κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχῆναι τῇ Ἀταεὶ τῶν εὐδίων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνώματος ἐστίν. Hic itaque ἀνώματος νῆσος est, quae isto jurejurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iuno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magistro*, qui in voce Ἀνώματος ita: Ἀνώματος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώματος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὄρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὁμώσας. Mox addit eum, quem novissimum adduximus, *Luciani* locum. JENS.

Ead. 1. 46 Ἐπὶ λέοντος) Leones Scythia non habet. (In Addend. Ed. Graev.) MENAG.

Ibid. Εἰδε βάσθη) Verisimilia haec non sunt: leones enim Scythia non habet. GYER. Miratur *Jacobus* etiam *Wielandium* idem h. l. notasse, dicens „omnino de similibus quaestionibus in poeta non laborandum esse,” et laudans *Aristotel.* Art. poet. 25, 8. ibique *Hermann.* coll. *Heyn.* ad *Virg.* Aen. I, 184. et V, 37. Dubito, quin sic *Wielandio* omnino fuerit satisfactum. LEHM.

Pag. 106, I. 2. *ἑπιπίπτει*) Conf. supra c. 39. Et hoc loco *ἑπιπίπτει* maxime proprium esse arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. REITZ. H. I. *ἑπιπίπτειν* proprie ac vere dictum de aggrediente, impetum faciente in aliquem. Sed supra c. 39. *ἑνεργήσκειν* non minus proprium verbum et unice verum de eo, qui vi terram ingreditur, irrumpit. Hoc est nostrum *einsfallen*, illud *anfallen*. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἀεὶ ῥων*) Vide quae post *Jensium* de hoc verbo disputavi supra ad c. 33. hujus Dial. REITZ.

Ead. l. 15. *Μαζαλας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασι. ἐν Βοσπ.)* Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est. — Cave autem, quia *βασιλεύσαντος* dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN. Vide, quam citat *Jacobus*, *Osanni* syllog. Inscriptt. Fasc. III. p. 121. LEHM.

Pag. 107. l. 4. *Ἐχορμάτιζεν αὐτῷ*) Quod vertitur, *responderat illi rex*, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut *Icarom.* c. 26. de Jove, qui audit modo, non respondet, *ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐχορμάτισε ταῖς εὐχαῖς*. GESN.

Pag. 108. l. 1. *Ὅς τις ἢ γένους — ἔχει*) Legendum videtur *ὡς τις*, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, *πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως*; *quam dives es?* etc. sed possumne etiam, *τίς ἔχεις πλούτου*; GESN. Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi *φύσεως ἔχων δεξιῶς* legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. *ὅστις ἔχει*, nisi quod *ἔχω* similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I, 7, 7. *γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε*. Nec tamen plane idem est: nam cum *οὕτως*, *πῶς*, ac similibus adverbis est satis obvium, ut *ibid.* IV, 9, 9. *πῶς ἔχει ἡλικίας*; cum *τις* vero, ut *τίς ἔχει*, pro *εἶη*, non aliunde succurrit. Quare ex P. *ὡς* recepi, ut probe *Gesnerus* divinarat. REITZ. Quadam ex parte sane huc faciunt verba *Somnii* c. 2. *φύσεως ἔχων δεξιῶς* aptiora vero sunt, quae ibidem paullo superius leguntur, *ὡς ἑκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν*. Ad ipsam formulam illustrandam *Seagerus* conferri jubet complura loca. Vide omnino *Adnot.* ad *Somn.* 2. *Tom.* I. p. 174. sq. Nunc potissimum conferas *Jov. Trag.* c. 7. *κάθιζε αὐτοὺς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἑκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχοι* (vulg. *ἔχη*). Ex quo loco patet simul, ut ex multis aliis similibus, et *h. l.* *ἔχοι* bene habere, quamquam

sine *ἀν*, neque adeo *Schmiedero*, praeennte Codice 3011. et suadente *Belino*, corrigendum fuisse *ἔχει*. Strictius ad canonem suum *Struvius* tuctur *ἔχη*. Similiter corrigit idem V. D. Jov. Trag. c. 22. Μοx c. 46. in *μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμυνομένη* ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθῆναι quo et ipso loco summa cum licentia *Belinus* corrigi vult, *ἡτιμάσθη* et *ἐγελάσθη*, non obsequente tamen illic *Schmiedero*. LEHM.

Ead. l. 3. Καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde *Diod. Sic.* l. c. 71. f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. REITZ.

Ead. l. 11. Καὶ Σκυδῶν τῶν πολ.) Sic supra Scyth. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. sive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Caussam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat. REITZ.

Ead. l. 11. Δεήσεις, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum *περιμένων* conjungetur, quam cum *δεήσεις*. SOLAN.

Ead. l. 16, Ἐνὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός) I. supplex implorat auxilia. Natum adagium a consuetudine sedendi in tergo bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus jangebant. Morem hunc etiam *Homolottis* fuisse, testatur *Zenodotus*. COGN.

Ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde et *Suidas*, quae habet in *ἐνὶ βύρσης*, consarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγὼν) *Suidas* l. c. *περιαγαγὼν*. P. vero *παράγων*. SOLAN. Cum *Suida Belinus* censet legendum esse *περιαγαγὼν*. Non omnino assentior. Nam etsi *περιάγειν εἰς τοῦντισιν* frequentior est et magis propria formula de iis, quorum manus post tergum sunt vinctae, quam *παράγειν εἰς τοῦντισιν*, tamen haec aptior videtur esse hoc quidem loco: non enim vere ligabantur illius manus post tergum, sed raducebantur modo, rejiciebantur, post tergum, perinde ac si revincirentur, ὥςπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγώνων δεδεδεμένοι. Subtile itaque intercedit inter utrumque verbum discrimen, quod non respexit *Belinus*, nec *Jacobus*, qui cum *Belino* facit. Quod vero *Suidas* voce *περιαγαγὼν* usus est, fecit id jure usus liberius referentis morem Scythicum, non ipsa *Luciani* verba. Alias etiam pro ἡψησε cum *Suida* ἡψε scribendum, et alia quoque in *Luciani* verbis mutanda, essent. LEHM.

Ead. 1. 15. Ὀπλίτας πεζοὺς) Male conjuncti sunt Ὀπλίται et πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam et ipsi Ὀπλίται et πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit *Lucianus*; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, Ὀπλίται δὲ καὶ πεζοί συναμφότεροι διςμύριοι. Nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic Ὀπλίται et πεζοί. Sic sciimus, apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, et tantum de peditibus intelligi; quamvis equites et ipsi quoque sint milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI, 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δέ, ut fuerit, ὁ δὲ Ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζοὺς. ὁπόσους αὖ δύνηται vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda et ἀσυνδέτως legenda. Mox ait *Toxaris*, καὶ ἡθροόθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχίλους, Ὀπλίται etc. διςμύριοι. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχίλους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed et in *Navigio* seu *Votis* c. 28. fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ Ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχίλους, vertit, postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio; ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam tersissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius patescat; is, qui in memorato *Navigii* loco πεντακισχίλους ἱππεῖς reddit quingenta millia equitum, paginae seq. sine verba haec, ἱππαρχὸν γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, nam is quinque millibus equitum praeficiam: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, et versionibus tuto crede. *Jens.* Ὀπλίται ἢ πεζοὺς) Cum Ὀπλίτας et πεζοὺς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. *SOLAN.* Distingui quidem par est, atque adeo labens *Solano* assentior, inserenti duabus his vocibus particulam disjunctivam. Sed quomodo distinguendi sint Ὀπλίται et πεζοί, quaeritur. Levis armaturae milites sub πεζοῖς intelligi, non persuasit mihi *Jensius*. Repugnat usus et vocis natura; etiam ubi de rebus Scythicis sermo est. Supra enim c. 39. in τοῖς ἱππεύουσιν oppositi erant οἱ πεζοί, i. e. copiae pedestres, eademque et h. l. et mox iterum sunt intelligendae. Quod si ita est, Ὀπλίται ii mihi esse videntur, qui de curribus, ἀμάξαις, pugnant. Cf. eundem locum cap. 39. Hos vero cur *Lucianus*

ὄλλτρας appellet, quo nomine Graecis graviter armati vocabantur, nullam aliam equidem invenio causam, quam quod hi forsan gravioris fuerint armorum, quam pedites. Et sic quodammodo saltem *Densii* ratio non reperietur falsa. *Jacobus*, qui ὄλλτρας πεζοὺς sine ἡ defendere studet, demonstratio omnis ab ipsa re paullo est alienior. LXXM.

Pag. 112. l. 14. Τοῦ τραχυνός) Id est, asperam regionem. A. τραχύν est Τραχυνίτης, subintellecto γῆ. GUYET. Vid. Ver. cap. 50. unde discas, non esse nomen urbis, quod *Erasmus* Hist. II. fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ Τραχυνός unciali T inchoatum habebant Edd. quasi nomen proprium esset, id praeunte *Solano* mutavi in hac Ed. REITZ. De ipsa voce disputatum ad Ver. Hist. II, 30. Tom. IV. p. 685. H. L. τραχύν, quod non solum *Erasmus*, sed etiam *Gesnero*, nomen proprium fuit, nihil aliud significat, nisi asperam regionem illam, quae Scytharum pascua a Bosporanorum ditione separabat. Iidem Scythiae fines mox c. 54. ἡ ὄρεινὴ dicuntur, ubi *Adyrmachus*, *Machlyum* rex, traditur στρατιὰν πολλὴν συναγαγών, διὰ τῆς ὄρεινῆς ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Σκυθίαν. LXXM.

Pag. 114. l. 2. Ἡ μὴν) Par. ἡ cum puncto subscripto: sine illo FL. J. H. S. Omnes tamen discretim. Alibi ἡμην junctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἡ μὴν disjungi, et ὄντως significare, satis docuit *Bud.* in Comment. p. 520. f. et 521. REITZ.

Pag. 116. l. 6. Ὀμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὦν) *Erasmus*, eodem cultu, eademque cum *Alanis* lingua. Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem*. Ὀμηροὶ τοῖς Σκυθαῖς ὁμόσκευοι, iisdem armis utuntur, quibus *Scythae*. Σκευή Graecis saepe sunt arma. GRAEV. Rectius *Erasmus*, quam *Graevius* et *Gesnerus*. Nam ὁμόσκευος potius a σκευή, quam a σκεῦος, hoc quidem loco deducitur. Σκευήν autem denotare cultum, vestitum, nisi notum esset, docere possent complura ipsius *Luciani* loca. Vide modo *Diall. Marr. VIII, 2.* Quom. Hist. Conscr. c. 10. Ver. Hist. I, 14. e. a. cf. *Herod. VII, 15.* ibique saepius. LXXM.

Ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicismum similem cum hoc Graecismo comparat frater cariss. G. O. Reitz, in Belg. Graecias. p. 427. adducto hoc *Luciani* loco, et *Homer. II, Z, 211.* Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῦ. Item. T, 105. — οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἶσε, ubi *Scholias*. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum *Elsner. ad Act.*

Lucian. Vol. VI.

Ii

Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolffii* curas, ad *Evang. Joan. I, 13.* Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET.* Adde *Nostrium Tim. §. 12. τελῆν ἐπὶ τὸ τέρμα.* Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. l. 1. Ὡςπερ ἂν ἡ ἀριστέρα) An ὥςπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστέρα etc. GUYET. *Guyeti* diligentiam sequendam putavi. Ἄν non Coniunctio esse potest, sequente Optativo, sed est Particula, cum ὥςπερ arcte conjuncta: *perinde forte.* Desideratur autem nunc Coniunctio εἰ, quae a sequente voce facile absorberi potuit. LEHM.

Ead. l. 13. Εὐβίωτος οὐ μετ') Delendum videtur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum *Bas.* an οὐ μετὰ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

Ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic *Fl.* Reliquae Edd. et ipse *P.* οὐ μετ' οὐ πολὺ nisi quod *B. 2. μετ' οὐ πολὺ* habeat, quod genuinum censeo. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτελεῖς) *Suis sumtibus viventes.* GUYET.

Ead. l. 9. Εἰς δύο διέκονη) Hanc phrasin probat contra *Gatakerum Elsnerus* ad *Evang. Marc. XV, 38.* ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc *Luciani*, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr. XIII.* post med. et *Deor. Dial. VIII. pr.* Item *Sympos. c. 44.* ubi διέτε το κράνιον — ἐς δύο videbimus, item ex *Demosth. Phil. IV. pag. 58.* Nec non *Polyb. L. 2. c. 16.* addit, qui plenius, ἐσχίσθη εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hoc et aliis locutionibus, (de qua ellipsi. vid. *L. Bos lit. M.*) ita abundat alibi, ut ap. *Alciph. III. Epist. 54. pr.* ἡ πῶς τὸ ἀνθρώπον τοῦτο εἰς μέρη κατερύγῃς ἑκάτιον φορῶ; REITZ.

Pag. 120. l. 2. Πυρακτωθεῖς) Corrupta haud dubie vox; cujus posterior pars τρωθεῖς fuit. Sed quatenam alia vox sub πυρακτ. lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forsat tantum παρατρωθεῖς; forsan κατατρωθεῖς scripserat. In libris nihil subsidii. SOLAN. Et *Jacobsii* ingenium exercuit se excogitando vel ἀτράκτω εἰς τ. μ. (in *Animadvv. Specim. p. 18.*) vel σιύρακ τρωθεῖς (in *Porson. Adverss.*) Verum quum nulla ex parte satis magna sit suspicionis causa, nec ullum corruptelae vestigium deprehendatur: tanto lubentibus, quanto rarius vocabulum, tuendum puto; explicandum autem ita, ut *Wielandio* placuit ducere optimo *Gesnero.*

Quamquam *salaricarum* usus in campestri pugna admodum insolens veteribus fuit; minus forsitan Scythis. LANM.

Ead. l. 7. *Κονίδα διημέτερος*) At supra c. 9. circa fin. habuimus *διημέτερος* una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum; quod id reliquerim, ut in Edd. inveni: nam et sic scribitur apud LXX. *Dan.* 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40. pr. *διημέτερος* exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed distinguendum fuerat: nam *διημέτερος* est a *διαίρειν*, divido; *διημέτερος* vero a *διαίρω*, tollo. Vid. ad Bis. Asc. cap. 2. IDEM in *Addend.*

Pag. 121. l. 5. *Ἐπεισθημεν*) In omnibus antea legebatur *ἐπεισθημεν* ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri possit recepta scriptura. Quid *ἐπένδομαι* valeat, notius est; quam ut moneam. SOLAN. *Ἐπεισθημεν*) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. et Codd. mutarem; maxime propter sequens *δόξαν*, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arsacomae persuasum, ut idem sentirent. Etsi enim *ἐπένδομαι* egregium est, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud *Herodian.* II, 12, 5. *καταπέμψαι γράμματα, δι' ὧν ἐπένδοτο δι' πρὸς τὸν Σεβήρον, litteras misit, quibus foedus pangeret cum Severo*; (seu malis construere, *litteras misit ad Severum*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio, an quidem *ἐπεισθημεν* sic passive pro medio dicatur. Nam cum *Thucyd.* III, 111. ait, *Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἐπείστω — ἐξελθόντες ἀνέσαν, interea vero Mantinenses, et ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt, alia res est.* REITZ.

Ead. l. 9. *Μύθοις ὁμοίαι*) At re vera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex historia Timur-beki, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa et edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

Ead. l. 10. *Οὗς ὤρεσας*) Supra enim cap. 38. hujus *Dial.* dixerat: *οὐ μὴ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀνέανην — οὐ σοι δονεῦσαν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀνέανης θεοὶ εἶναι*; REITZ.

Pag. 122. l. 8. *Ἀθήναζε ἀνέειν*) Conf. supr. *Scyth.* c. 1. et 4. SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τοῦ *Ἀθήναζε*, quod et ibi occurrit, nihil

magni est momenti: nam et frequentatur alijs, ut *Alciph.* III. Epist. 51. atque alijs. REITZ.

Ead. l. 10. *Ἐν προσβολῇ*) *Hemsterh.* rursus in marg. monuit vidend. *Duker.* ad *Thucyd.* pag. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. *ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σμελίας.* Ibiq. *Dukerus* hoc *Luciani* pluraque alia ex ipso *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba *Scholiastae* ad IV. cap. 53. *Προσβολή, αἰτ, ἀντὶ τοῦ προσόρμους καὶ καταγωγῆ ἐπιθesis.* REITZ.

Ead. l. 11. *Καράμβεως*) Promontorium et Asiae, de quo v. de *Strabonem* lib. II. p. 124. etc. SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λεγμένῳ σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἡγοράζομεν*) Ad haec ita notavit pater. Vertunt jam ab *Erasm.* res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque e navi subduxissemus, emimus. Immo καταγωγῇ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, et eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. *Aristophanes* *Αυσιστράτη* pag. 860. Lugd. ed. *Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἐξῆς Ἀριστογέιτον.* *Thucydides* lib. VI. p. 214. καὶ ἐξελεθόντες ἡγοράζον ἐς τὴν πόλιν ubi *Scholiastes* parinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* *Melpomene* cap. 78. ἔχον δ' αὖ ταύτην Graecam vestem, ἡγοράζε. Et cap. 164. καὶ μὲν Βαρκυῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. *Euterpe* cap. 35. ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναικες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etsi hic vertant negotiantur. (Adde *Salmas.* de Usur. p. 539.) GRON.

Ibid. *Καταγωγὴν*) *Sedem, diversoriolum.* GUYET.

Ead. l. 16. *Ἀνασπασάντες*) Cf. infra *Conviv.* c. 20 f. SOLAN.

Ibid. *Κλεῖθρον*) Omnes libri habebant hic κλεῖστρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide *Somn.* c. 20. et *Gall. Navig.* c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. *Πράζομεν*) *Pro πράξοιμεν*, nescio an satis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN. Mox ἐπινοήσιν λέγειν, ὅθεν ἔχομεν, non variantibus libris. Et in neutro loco quidquam mutandum. LEHM.

Ead. l. 15. *Πομπήν*) *Quintil.* Decl. IX. Cum ostentata per arenam periturorum corpora mortis suae pompam ducerent. Vide et *J. Capitol.* in *M. Aurelio* c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Ἀνδρολογηθέντες) Ἀνδρολογεῖν milites conscribere, *Alciphr.* I. Ep. XI. pag. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc *Luciani* testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 1. *Macab.* XII, 43. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀδμεύονους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis invecus, cujus alibi etiam meminit; ut *Alex.* c. 44. etc. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέθηκεν) Cf. *Dial. seq. Asm.* c. 3. SOLAN.

Ead. l. 8. Καμπύλω τῷ ξίφει ὑποτιμηθεὶς τὴν ἰγνύην) *Adunco gladio vulperatus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα et ἰγνύς. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἰγνύην) Ἰγνύσιον Noster supra 1. *Hist.* c. 23. m. Ibi vero ex *Schol.* discas, recte *Graev.* ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime *Hippocrat.* et *Aret.* qui ἰγνύην jonicē ajunt, et *Homer.* quoque sic scribit, cujus *Noster* dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? etsi ἰγνύν dedisse *Nostrium* verosimilius sit. REITZ. Non corrigendum esse ἰγνύαν, etsi *Codex* *Gorl.* *Grævii* suspicionem confirmare videtur, nec tamen formam ἰγνύη Ionicis recte adnumerari, lutebenter probat *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 301. sq. cujus haud immemor fuit *Jacobus* ad h. l. LEHM.

Pag. 126. l. 5. Ἀμαστριανῶν) Fuit, cum crederem hujus *Dialogi* scenam *Amastriā*, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de *Scythiis* tot inaudisse probabile fit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum *Lucianum* in his oris fuisse ex *Alex.* c. 57. satis constet. Sed obstat, quod supra c. 57. *Amastriā* his describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Conjeciebam tunc, legendum περλεσίον, pro πάρεσιον. Nunc autem *Athenis* scenam hujus *Dialogi* esse puto, ubi mercatores satis multi *Amastriani* inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN. In *Graeca* quidem urbe hunc habitum fingi dialogum, manifestò patet ex ejus fine, imprimis a verbis ἐνταῦθα ἐν τῇ Ἑλλάδι. Sic vero equidem non video, cur cum *Jacobo* de *Athenis* dubitemus. LEHM.

Ead. l. 16. Καὶ πάντα περικάλειτο) „*Pericallero*, et omnia flammis involvebantur. Non clausa fuisse omnia, ex egressu *Abauchae* uxorisque et liberorum apparet. Haec *Seagerus.* At lectio περικαλαιο superflua redditura esset se-

quantia verba et effectura ingratam tautologiam. Contra πάντα περιεκλήτεο, est, omnia (i. e. omnes exitus) circumclausa (i. e. difficultatibus exeundi circumdata) erant; adeo, ut vi quadam vehementiore adhibita Abaucham oporteret erumpere, διεκπαῖσαι, ut mox dicitur. Atque hanc potestatem circumdandi locum undique difficultatibus exeundi habere verbum περιεκλήτεον maxime tum, ubi de locis munitis sermo est, neminem facile fugit. Ergo non est, quod corrigatur. LEM.

Pag. 127. l. 5. Διεκπαῖσαι) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐνεσιπνέειν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804. εἰς τὴν οἰκίαν ἐνεσιπνέειν, quod Scholiast. exponit, εἰσπρήθησαν, εἰσῆλθεν. Eund. Aristophan. loc. adducit Bergler. ac Alciph. III. pag. 408. quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympos. (c. 8. vel 9. ut in illo Dial. videbimus) ἐνεσιπνέειν legendum, pro vulgato ἐνεσιπνέειν. Nam licet ἐκπνέειν pro fuga elabi inveniatur, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod perrumpere significans hic longe maiorem vim habet, et respondet actui Aeneas, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπνέειν Nostro potius est extrudi, ejici, ut supra Alex. c. 19. et Abdic. c. 1. vel excidere voto, exsibilari, Nigr. §. 9. REITZ.

Ead. l. 6. ἀπενέκαστο πῦρ τοῦ πυρός) Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καθὼς ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μὴδένω τελείως ἀπενέκαστο. Ut ἀνοραγίσειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πῦρ, significaverit incendio discludere et arcere. At viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπενέκαστο, sententia plana et interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πῦρ. Caeterum de verbo διεκπαῖσαι diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GERN.

Pag. 128. l. 10. ἄγροικον) Adleverat Solanus noster conferendum infra Jov. Trag. c. 52. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἶρηκας, καὶ δειγὰς Βωσῆτιον. REITZ. Color autem et natura totius loci ejus est generis, ad quod et illa verba sunt referenda Diall. Marr. VI. 2. Οὐκ οὖν ζεύξον τὸ ἄρμα ἢ (Abresch. temere ἢ εἰ) τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπακινεῖν οὐ δὲ ἀλλὰ δελφινὰ μοι etc. Junge itaque currum: aut quum hoc longum habeat moram — — delphinum potius mihi etc. Est scilicet ἢ illud, quod significat aut potius et corrigentia se ipsum esse solet. Jungitur autem duabus enuntiationibus sequentibus, quarum prior per μὲν, altera per εἰ indicari so-

let, significans illa rem, quae missa sit, haec eam, quae illius loco eligitur. Sic itaque patet, quid h. l. sibi velit illud, ἢ τοῦτο μὲν ἀγχοῖνον ἐνὶ δὲ καὶ οὐ etc. Perperam de interrogatione cogitavit Gesnerus, vertens: *An potius nimis hoc agreste fuerit?* quum reddendum sit: *Quamquam rusticum istud fuerit: quid potius quum et tu amicitiam* etc. Errorem de interrogationis forma sustulerat jam Graevius ad locum Diall. Marr. land. Tom. II. p. 429. Vini particulae ἢ correctivam tetigit amiciss. Stallbaum. ad Platon. Phileb. p. 8. minus vero recte eandem statuit loco Luciani Diall. Deor. XIV. in quem quomodo ego explicandum censeam, ostendi in Aduct. ad illum locum Tom. II. p. 331. LEBM.

Ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) *Contenti simus.* GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, nos invicem amplectimur. Erasmus vero plane omisit. Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3. καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ διαφεύγονται (διαφυλάττονται vulg.) non contenti aufugisse. Adde, quae supra Amor. c. 35. de adverbio ἀγαπητῶς, vix, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. et Scholiast. ad Amor. c. 22. No. 20. qui ἡγουμένην vicissim interpretabatur ἡγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἡγαπῶμεν ibi legendum. REITZ.

Ead. l. 15. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης) Socratico et Xenophonte de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat; et 2, 4. ubi amicitiam commendat: Ἄ δὲ αἱ τε χεῖρες ἐκάστω ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προσορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προσακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύττονται, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδενὸς λήβεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γηρύονην) Geryon, Erythrae insulae in Gaditano mari rex, tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum; et Ebusi. COEN.

IN LUCIDEM SIVE ASINUM.

Pag. 151. l. 1. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, Patrensem se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeam Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173. C. Photius Luciano tribuit.

Vid. Cod. CXXIX. ubi titulus ejus libri μεταμορφώσεων λόγῳ διάφοροι. *Apulejus* ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prolog. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. et *Lamprid.* Commod. cap. 11. ubi Imp. nomen ὄρος etc. Memoratur apud *Philost.* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφός... ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυγῳ προσφορῆσας... ἐπιστηδαιότατος τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, et M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄρος, nimirum ut Ἀθλῖς, ut Aeneis etc. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere est, ut assentiar *Photio* I. c. eo inclinanti, et Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adpersis hinc inde jociis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur *Apulejus*, cujus ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, et exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. GERN. Titulum libelli Λουκίς ἢ ὄρος cum *Photio* etiam Codex unus eorum, quos *Cour.* consuluit, exhibet. Quare non dubitabam eum alteri illi Λούκιος ἢ ὄρος cum *Cour.* praeferre. De auctore dissentit a *Gesnero* et *Photio* *Wielandius*, probabilius, docens, Lucium Patrensem compilatorem Luciani, quam Lucianum Lucii, haberi. Et eatenus quilibet cum elegantissimo iudice faciet, qui Luciani ingenium proprium vel ex Vera ejus Historia cognoverit; neque adeo patienter feret verba in Cod. Venet. 72. ad calcem libelli adscripta, et a *Cour.* contra suam ipsius sententiam edita: ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΩΝ ΛΟΤΚΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ. manifesto illa a studioso quodam *Photii* lectore et sectatore profecta. Quid vero? si hūc ipse, de quo agitur, libellus non Luciano nostro, sed ipsi isti Lucio Patrensi, quem *Photius* commemorat, adscribendus, et error ex similitudine nominum Luciani, Lucii et Lycini — nam et hoc nomine passim in dialogis suis, ut in *Hermotimo*, e. a. Lucianus se ipse appellare solebat — ortus esse videatur? Hoc quidem certum, Lucianum, si vere hujus fabulae scriptor fuerit, plus quam Protea habendum esse, qui per hunc libellum, si vel consilium narrationis, vel orationis formam, spectes, toto coelo diversus appareat a genuinorum librorum auctore. Ejusdem omnino sententiae est *Courier.* in Praefat. ad huj. libelli editionem. Et alii quoque eruditi viri, in his *Hemsterhusius* passim in notis ad Lucianum, non dissimularunt dubitationem suam de hujus libelli fide et origine. LENX.

Ead. l. 2. Ἀπῆεν — συμβόλαιον) Inscitissime interpretes, *Cum in Thessalian ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiscerer.* Verte: *Fuit, cum proficiscerer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum ejus gentis viro.* De tessera illis, beneficio eruditorum, res nota est ac discussa. JENS.

Ibid. Θερρῶν) Græciae regionem, cujus montes sunt 24 nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, et inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa hiemalibus mensibus, et Larissa, a qua Achilles Larissæus dictus, Cogn. (Adscripserat huic notae *Hemistich.* Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut notum,) Hic *Patrae* legend. REITZ. Nec *Patras* ego novi Thessaliae, sed Achajae, urbem notissimam (vid. cap. 55.); nec ibi oraculum illud fuit Apollinis, quod *Cognatus* cogitavit, sed Pataris Lyciae. Fortasse *Cognato* in mente fuerant *Pagasae*, Thessaliae urbs maritima, unde sinus Pagasaenus nomen duxit, sed quorsum tales adnotationes? LENX.

Ead. l. 3. Συμβόλαιον) Cogitaram hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide *Philost.* pag. 549. *Syngrapha*, et *Plat.* Ed. Bas. 135. B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat *Jensius*. Probare potius debebat, *συμβόλαιον* etiam dictum pro *συμβόλῳ*, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τοῦ *συμβολαίου* notionem, et forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. seq. *H. Stephani* in *Thes.* etc. Sic *συμβολαίας δίκας* interpretantur et Schol. antiqua, et nuper eruditissimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. pag. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur *Solon νέμειν*, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus *βεβαιῶσαι τῶν συμβολαίων*, ut rati sint contractus; huic *βεβαιώσεις* opponitur p. 158. τῶν *συμβολαίων ἀναλρεσις*. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, tibi γράμμα se habere ait *Lucius* ad *Hipparchum*, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτοῦ. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae imperitiae et ineptiarum toties convinci possint. GESN. *Συμβόλαιον* quid sit, vid. ex re ipsa, de qua *Lucian.* infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γᾶμους ναυκληρικὸς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρὶ; μέμνηται γὰρ οἷς πρώην ἰδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. e. *syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti et crediti. Neque vero literis commendaticii indignisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset.

Dion. Hal. Isocr. p. 102. v. 29. Ed. Lips. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἀνευ μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12. ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιωταῖς ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem. Antiq. L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αἰδώς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc et *Demosthenem*. Sed quia *Gesner*. similia aliunde jam dedit, plura non addo. REITZ.

Ead. l. 7. Καὶ ἄλῶν) Nescio, num propter ἄλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ et ibi legitur, aequae ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpres haec non capiens omisit, et sequentium ordinem invertit. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐς τὰ Ἰνῆα) Siccine solent Graeci? SOLAN. An *Solanus* haec falsi arguit, quod ἐς pro ἐν positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis ejus causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae suppetit, copia subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt *Rhodii*. *Eustath.* in proverb. quod ad Pisc. cap. 20. adduxi, Τὼ μὲν χεῖρ' Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud ἐς ibi significare, ad, versus, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* I, 1. ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, θερίζειν δὲ — εἰς τὸ προκύβιον. *Alciph.* III. Ep. 43. pr. λουσαμένοι εἰς τὸ βαλανίδιον. *Long. Past.* III. pag. 103. εἰς ὅμοσά ποτε εἰς ἡκεῖνο (τὸ ἄντρον), quas nymphas aliquando *adjuravi* in illo antro. Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollus* p. 62. ἐς δόνακας κρύπτεται, ἐς ἑλὸς ἀφανίζεται. Sed addamus alia. *Sophocl.* Aj. pag. 80. εἰς δόμον μῖνεν. *Noster.* mox cap. 17. καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυλιν. *Evang. Matth.* II, 23. κατέκησεν εἰς πόλιν; *habitat in urbe*. Quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. pag. 496. Sed ut ἔλθῶν praemittit *Evangelista* l. c. ut ibi sit, *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII, 8. Ὅτι Ἑφαιστίων εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανε. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἔλθῶν excidisse putat; vid. *Kuhn.* et *Ael.* pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν et ἐν τῇ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. pag. 553. Ne plura, quae in

promptu forent, adcumulem. Ita *ἐν* vicissim pro *εἰς* permultis demonstrat *Maittaire* de Dial. pag. 80. ubi et alia rursum habet, in quibus *εἰς* pro *ἐν* positum. Ita etiam *ἔσω* pro *ἐν*-*δον* *Alciph.* I. p. 18. ubi vid. not. *Bergleri*. *REITZ.* Poëtico stylo *Courierius* tribuit *εἰς* pro *ἐν* positum. At vero nihil minus poëticum esse potest, quam e. g. illud *Matthaei*, quod *Reitzius* modo attulit, *Evang.* II, 23. *κατακησαν εἰς πόλιν.* Cui quidem exemplo haud pauca alia ejusdem generis addi possunt e Novi Testamenti scriptoribus: ut *Johann.* Ev. I, 18. *ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς.* *Marc.* XIII, 3. *καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῶν ἑλαιῶν.* *Joh.* Ev. XX, 19. *ἔστη εἰς τὸ μέσον.* pro quo *Luc.* Ev. XXIV, 36. *ἔστη ἐν μέσῳ.* De caussa hujus a solenni dicendi ratione declinationis egi omnino ad *Nigr.* c. 9. ubi *πόρρω ποῖ κάθηται* immerito ab *Hamsterhusio* tentatum. Et hoc ipso loco nostro mox legitur *ὅπως τῆς πόλεως οἰκεῖ*, ubi vide, quae notaverimus. Varii generis exempla hujus permutationis collecta suppeditant *Fischer.* et *Kuinoel.* ad *Weller.* Gramm. Tom. III. b. p. 155. sq. et qui ibi laudantur, viri docti. *LENX.*

Ibid. *Γράμματα*) Non modo ob *Codd.* sic dedi, sed quia paullo post bis terve sic legas sine varietate. *REITZ.*

Ead. l. 12. *Εἰδέναι*) Immerito igitur et hoc supra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Confer ibi notata. *REITZ.*

Ibid. *Ὅπη*) Sic *Ms. Reg.* 3011. melius, quam quod est in impress. *ὅποι.* *BIP.* Imo vero *ὅποι* genuina est lectio, neo debebat *ὅπη* vel tantopere a *Belino* commendari, vel a *Bip.* *Schm.* et *Cour.* recipi. *Ὅποι οἰκεῖ* satis, credo, defenditur modo lecta dictione *οἰκῶντα ἐς τὰ Ἱππυα.* Cf. illud *Nigr.* c. 9. *πόρρω ποῖ κάθηται* ibique *Adnot.* et supra *Toxar.* c. 13. *δέος οὐδέν ἦν, μή ποῖ ἀντιλέγοι ἡ Χαρίκλεια*, quae verba *Schmiederus* temere *Belini* iudicio obsecutus depravavit. Cf. etiam, si placet, infra c. 4. ubi ad interrogationem: *ποῖ δὲ* (non *ποῦ δὲ* usquam legitur) *ἔφη, καὶ καταγγ;* respondetur: *παρὰ Ἱππάρχῳ.* *LENX.*

Ead. l. 13. *Καὶ ὅτε ἀργύρουσαν ἱκανὸν ἔχοι*) Cur *ἔχοι*, et non *ἔχει*, ut *τρέφει*, quod sequitur. Non monuisssem, nisi omnes *Eddt.* etiam *Fl.* consentire in hoc vitio tolerando vidissem. *GRAEV.*

Ead. l. 14. *Τρέφοι*) Quia in proxime praemisso *ἔχοι* nihil varietatis inveni, in altero autem, *Cod. L.* optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam *ὅτε ἔχοι καὶ τρέφει*, quod in omnib. *Edd.* erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui Codicem habet

suffragantem; alioqui mallet cum *Graevio* ἔχει καὶ τρέφει, quia et οἰκεί, praecedit, etsi conjunctio non semper similis modos habeat, ubi aliorum deflectit oratio: ideoque οἰκεί cum suo ὄπος, sequente ὄρι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὄρι ἔχοι καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur *Reitzio* τρέφει in τρέφοι mutanti, qui optativus nullum hic locum habere potest praecedente ὄρι, ut probe monuit *Belinus*. Quare reposuimus omnium Edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Ms. Reg. 2955. et ἔχοι cum *Graevio* mutavimus in ἔχει. BIR. Quamquam non probe illud a *Belino* monitum est, ὄρι male cum Optativo conjungi, quum innumera jam ipsius *Luciani* loca contrariam rationem tum *Belinum*, nisi pravis quibusdam opinionibus captus fuisset, tum *Bipontinum* Editorem, docere potuerint; verum h. l. tamen assentior illis, nec non *Schmiedero* et *Courierio*, ἔχει et τρέφει restituentibus, maxime propterea, quod et οἰκεί praecesserat eo Modo, ad quem nisi asperissima et vere intolerabilis foret oratio, omnes haec tres enuntiationes pariter erant revocandae. LEHM.

Pag. 132. 1. 3. Ἀνεκτὸν) L. e. mediocris, modica, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

Ead. 1. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω) Crederem ab *Luciano* non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percunctanti, literas, inquam, affero. L. Bos. At recte habet vulgata, ut ἔφη et πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione jam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciph.* III. Epist. 54. pr. Τί δακρύεις; ὥς ἐρήσῃ με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κρανίον, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτιον φορῶ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. REITZ. Et, quod *Courierius* excidisse putat, etiam mente facile suppleri potest. Ceterum auctor etiam scripsisse potest: Σὺ δὲ τίς ὢν, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; ut *Diall. Deor.* XX. 7. τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; et sic saepius. Minus facile in proxime sequentibus discernas quid auctor scripserit. Mihi quidem placebat, quod duo Codd. suppeditarunt, et *Courierius* in

textum recepit: *γραμματα, εἶνον, κομίζων*, Participio cum verbo *πυρθαγγ* conjuncto. *Ἦκω*, quod in duobus aliis est pro *εἶνον*, aut negligentiae, aut sapientiae cuidam insipidae, tribuendum esse videtur; tanti certe non esse, ut cum *Cou-rierio* vel *Belino* inserendum putes. Indicativus denique *κομίζω*, etsi communis Edd. lectio, manifestam tamen correctionis notam habet. LEHM.

Ead. l. 7. *Δεξιανού*) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. *Περὶ Δεξ.*) Nihil hic varietatis annotavit *Reitzius*. Rectius tamen *Salmuriensis* *παρὰ Δεξ.* quod reddere *Luciano* eo minus haesitavimus, quod et sic haberi videmus in Ms. Reg. 2955. *Περὶ* cum *Reitziana* etiam B. 4. Br. *Παρά* etiam A. 1. habet, sed compendio scriptum. Unde et alibi hae praepositiones facile inter se commutatae sunt. *Decriani* nomen nec Graecum, nec Romanum, nec, credo, Scythicum Celticumve, cum Interprete vetere Latino facili opera in *Decianum* mutavi. Mox etiam vere sic *Δεξιανός* in B. 3. lego, consultatione sic exaratum, et qua auctoritate, an fortuito errore, nescio. Felicissimum saltem hunc esse errorem, nemo negavit. LEHM.

Ead. l. 9. *Πατρῴως*) Nihil dubito, quin *Πατρῴως* legendum sit, id est, *Patrensis*. Mentio sit *Δουρατίου Πατρῴου* apud *Ammonium* de Interpr. p. 17. LA GROZE. Et sic ex *Fl.* dedi. REITZ. *Patrensem* fuisse hunc Lucium, non *Patarseum*, non solum *Photius* loco supra landato diserte testatur, sed ipse etiam *Lucius* in hujus libelli cap. 55. unde simul patet *Patras* notissimam illam Achajae fuisse urbem, (hodie *Patrasso*, vel *Patras*) non Thessaliae, quod supra *Reitzius* voluisse videtur. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἐνέδωκα*) Male in omnibus legitur *Ἐνέδωκα*. Sed saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe *ἀνέδωκα* legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN. *Luciano*, *Diodoro*, *Herodiano*, aliisque recentioribus, in usu fuisse *ἐνεδίδωκε* *γραμματα* pro antiquiore *ἀνεδίδωκε*, observat *Courier*. ad h. l. collatis aliis phrasibus, in quibus *ἐνεδίδωκε* *Luciano* fuerit pro simplici verbo. Ceterum etiam Aoristum *ἐνέδωκα* recte servari, repudiata lectione marg. A. 1. *ἐνεδέδωκα*, monet *Boissanad.* ad *Nicet.* I, 71. salvo, ut ipse ait, *Moeridia*, cum quo et *Thomas. Mag.* consentit, praecepto, *ἀνέδομεν* Atticae, *ἀνέδωκαμεν* Hellenicae, esse dictionis. Cf. De Saltat. c. 14. Verum h. l. nec Praeterito, salva linguae lege, locus esse potuit. LEHM.

Ead. l. 16. Τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuisset, scribendum erat τῶν Ἀρκίων. LA CROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμὲ) Ita ex Mss. Reg. 3011. et Ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοί, rescribi jussit cl. Bel. cui obsecundavimus. Ἐμὲ agnoscit etiam B. 4. BIR.

Ead. l. 8. Ἡ Παλαστρα ἄγει με καὶ δεικνύει μοι κάλλιστον οἰκημάτων) Interpretes omnes, ostensaque domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κοίτωνα, ut praecessit, cubiculum et locum dormiendi. Sic δωμάτων pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. οἱ μὲν θεραπεύοντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκασταύτου, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ νῦν μοι ὁδός) Aberat ab editionibus artic. ἡ, quem addidimus ex Mss. Regg. 2955, et 3011. BIR. Cf. Varr. Lectt. LEM.

Ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN. Modo pro εἰ πάσαις scribatur ὁπότεαις, nihil sic amplius erit offensionis. Viderat jam Reitzius sic fere corrigendum esse; sed male articulum sequentem ab eo omitti, monet Courierius, ceterum Reitzio assentiens. Mihi adeo certa videbatur illa emendatio, ut eam sequi nullus dubitarem. LEM.

Ead. l. 6. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν) Intellige διὰ. GUYET.

Ead. l. 12. Κάν τούτῳ) In *Sunt*. καὶ erat. sine puncto subscripto, quod et aliae vet. Edd. saepe omisere. Sed cum *Par.* aliaque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, et sic melius distinguitur a καὶ etsi. Ut supra jam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ. Verum inscite haec monita illic castigavi. LEM.

Ead. l. 14. Ἰμάτια — ἀνθινά) Confer, si libet, *Alciph.* III. Ep. 54. πῶς τὸ ἀνθινόν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurret rursus deinde. Confer interim not. *Bourdetoii* ad *Nigr.* cap. 13. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροεία εἰμι, εἰ τίνα τῆς σῆς μητρὸς φήνῃ ἀκούεις) Intelligunt, ego *Abroea* sum, amica si qua unquam fuit tuae matris, cum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, ego *Abroea* sum, si quam matris tuae amicam forsitan audis vel audisti eo nomine; ut poeta, *Pando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis.* GRON.

Ead. l. 6. *Κατάγομαι παρὰ σοί*) *Solan.* jubet conferri Catapl. cap. 18. Sed ibi legas, *καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προ-καταχθήσομαι.* Et 2. Ver. Hist. §. 6. pr. *τούτοις ἅπασι ηκλούμενοι κατήχθημεν.* Quid tam? REITZ.

Ead. l. 12. *Φυλάττου μοι*) Illud *μοι* additum familiaritatem quandam et auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Græc. p. 353. — 4. Et *Alciph.* comploribus locis, ac *Bergler.* ad eumlem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro *παρ' ἐμοῦ* poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. pag. 340. *ἐκ τούτων (στρουθίων) λαχὼν μοι τὰς πionoas καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἰκοσιν.* Ex his passerculis partem electam *misi pin- guiores tibi et carnosiores*, ut vertit *Bergl.* qui tamen illud *μοι* hic non concoquit, cum potius *σοι* scriptum oporteret. At si *λαχὼν* pro *λαχὼν* legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius *sibi* quod placeret, non ut *sibi* servaret. REITZ.

Ead. l. 13. *Μάγος*) Non erant olim magi plebejai sortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos et Indos ex regia stirpe proceres, in secretioribus philosophiae et artis mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium et divinarum exploratores. COEN.

Ead. l. 14. *Μάχλος*) Sic et infra De non tem. cred. Catumn. cap. 26. *ὑπὸ μάχλου γυναικὸς*, quamquam *Th. Mag.* ibi legit *μάχλης*. REITZ.

Ibid. *Ἐπιβάλλεις τὸν ὀφθαλμὸν*) Sic apud LXX, *Genes.* XXXIX, 7. *ἐπιβάλλειν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ.* Estque phrasis amatoribus et amasiis propria, cujus plura exempla vid. apud J. *Elener.* ad *Evang. Matth.* V, 28. REITZ.

Ead. l. 15. *Ἐπακούσα*) Quod *Solan.* inquisierit, num quae Ed. aliter haberet, suspicionem praebuerit, eum de *επακούσῃ* cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipso tamen non dubitavit. Nam supra ad *Tim.* §. 33. ubi *εἴσται, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει* habemus, quod alii frustra in *ἀπολείψει* mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua et nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiectivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ. *Ἐπακούσῃ* habet quidem 3011. Nihilominus proba vulgata servanda est. LEHM.

Ead. l. 16. *Εἰς ζωᾷ*) De hominum et brutorum metamorphosi in alias formas *Aristot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Arist.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin.* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civ. Dei, c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. *Ἀποδύου*) Ab athletis metaphora. Guxer. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed et ex aliis adjectis satis apertum, non solum ad expugnationem ejus mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed et nequitias simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur *Aelian.* V. Hist. XII, 1. p. 659. Ed. *Periz.* οἱ Πέρσαι — οἶοναὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύόμενοι. *Idem* II, 30. f. καὶ ἀπεδύσατο ἐν φιλοσοφίᾳ, et accinxit se ad philosophiam. *Alciph.* I. Ep. 37. pag. 170. ἐπ' ἐκείνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλίς ἀποδύσεται, ad huic auxiliandum *Herpyllis* se accinget. REITZ.

Ead. l. 11. *Δούλοι γὰρ*) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidino-seque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius et licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

Ead. l. 15. *Παλαίστρα*) Jocosè inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in *Cistell.* cuidam *Gymnasium.* COGN.

Pag. 137. l. 1. *Ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβρίσματο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ etc.)* Vertunt, *Tum illa, lumbi agiler moventur* — *Illā impudens et vultu grata puella, Fugeris,* inquit, *adolescens.* At non potest ab *Luciano* venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφὺς σὲ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος etc. ut sint verba laudantis juvenia, dicentisque lumbi quidem tui agiler mov. Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπειᾶς ἀδύνης ἀρδόμενος αἰὲ ἀνέτη, ubi *Basileenses* vertunt, *cujus curam haud facile sustinebis, Benedictus: cujus curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum et plenam captato lusu *Palaestrae* enormitatem. Pater adscripsit, *ἡ δὲ σφῶς.* Verteat igitur, et ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, et ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus et miser sit, semper tamen adhuc velit: quod judico

verissimum. GRON. Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις, ἢ δὲ ὁσπὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, *Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla circumfers, et deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam si voculae ἢ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed et pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. *Lumbi quoque mollior, agiliter, vobis moventur.* JENS.

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς) Forsan ἢ μὴν, i. e. ὄντως vid. *He-sychius*. Aut ὑμῖν pro σοί, non plural. GUYET. Aliam etiam conjecturam protulit *Jacobs*, λίαν scilicet pro ἡμῖν. Sed probō consilio *Courierius* vulgatum ἡμῖν defendit, neque vero satis bene eo, quod bene multa exempla redundantis ἡμῖν congressit: non enim redundat illud h. l. sed significat aliam nunc personam esse cogitandam. LENM.

Ead. l. 3. Ἰταμόν) Scholiast. ἰταμόν; male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργόν, ἰταμόν, ἀναιδές. In *Suida* ἰταμός quoque legas, etsi ab ἴσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἰτης. ἰταμός. σκληρός. τολμηρός καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum, convenit ei, quae *Gratiarum* plena dicitur? nam *trunculentum ad-spectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philosopho Cynico dicit: θίαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμός, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex eodem p. 582. ubi ἢ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνιδιον. Quare si ἰταμός generaliter veritas, audax, impudens, et Cynico et meretrici conveniet. REITZ.

Ead. l. 4. Μεστὰ) Ταυτὶ post τὸ μεστὰ desiderari videtur δεικτικῶς. GUYET. Imo vero nimis rustice additum fuisset: venustius erat menti id cogitandum reliquisse. Neque vero Singularem μεστόν, quem *Courierius* commendat, int. τοῦθ' ὃ ἐπαινεῖς, equidem probō. In Plurali latet elegantius multo vox τοιαῦτα. LENM.

Ead. l. 6. Πυρίκαυτον) Conf. supra *Tox.* c. 55. SOLAN.

Ibid. Παρεδρεύσεις) An παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum sententia postulat. SOLAN. Ita est. Et ita voluerunt etiam *Jacobs*, et *Cour.* LENM.

Ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum Edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est *Lucian.* Vol. VI.

optativus. REITZ. Optativus sine *ἄν* h. l. nemini facile satisfecerit. Verum et Infinitivus veterum Edd. *θεραπεύσαι* incommodus est, nisi cum *Courierio* velis post *ἰατρός* inserere *δυνήσεται*, quod certe audacius factum foret. Vera lectio haud dubie est *θεραπεύσει*, quam etiam *Jacobs.* restituendam esse vidit. LEHM.

Ead. l. 9. *Καὶ τῆς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς.* GUYET. *Courierius* vel hunc in modum resingi vult haec verba: καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπεύσεως ὀδύνης ἀπτόμενος αἰὲ ἀνθέξῃ, vel sic: καὶ τῇ ᾧ τ. θ. ἡδονῇ ἀρδόμενος αἰὲ ἀνθέξῃ. At vero nec Dativo opus est in hac formula: vide de ἀρδεῖν cum Genit. *Matthiae* ad *Homer. Hymn. VIII, (IX. al.) 3. p. 430.* nec ὀδύνη h. l. ineptum esse videtur vocabulum, quod vel sequentia docent. Ἀνθέξῃ autem plane rejiciendum est, et ἀνέξῃ retinendum, quod cum sequentibus optime congruit. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra *Dipss. cap. 4. f. προσκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον.* SOLAN. Sed *Amor. c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων.* REITZ.

Ead. l. 17. *Καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα)* Illud *μὴδὲ* optime quidem *Gesner.* reddidit per *ne quidem.* Et sic quoque vertendum in *Long. Past. I. pag. 4. ἔπειτα αἰδεσθεῖς εἰ μὴδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται.* Item apud *Alciph. I. Ep. 32.* ipso principio, *μὴδὲ κρείττονος εἰη σοὶ τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη,* ubi *Bergler.* similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata *Luciani* in *Plut. contra Menipp.* (*Dial. Mort. II.*) οἷς οὐδὲ παυσόμενον μου, se tueri queat, cum *Hemsterh.* ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in *Prometh. in Verbb. 1. f.* ubi tamen *μὴδὲ* pro simplici *μὴ* positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ valere *ne quidem,* nemo ignorat. *Long. Past. III. 110. 1. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις.* *Noster 1. Ver. Hist. c. 6. οὐκ ἔτ' οὐδὲ στείλας τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν.* Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare aut πόρρωθεν, aut μὴδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic *Noster* aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρόν· vel τὴν ἀλήθειαν λέγει, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom. II. E, 816. — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, διέειπα verbum, nec celabo. Z, 180. — ἐν θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων.* Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

Page. 138. l. 9. *Τοὺς δεσπότης)* Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem τοὺς βασιλεῖς.* Et apud *Livium reges,* de rege et regina dictum legas. SOLAN.

Ead. l. 12. ὅτιον) ὅτιον legend. omnino videtur. GUYET. Quia Edd. vett. et Codd. ου scribunt pro ο, facillime accidere potuit ut ο cum υ permutaretur. Et utique ὅτιον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδασθαι τινός pro mentiri adversus aliquem, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito jam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ. Inferioris aetatis haec Graecitas est. Certa lectio est Epictet. Dissertt. (quem locum Courierius innuit) III, 24, 41. οἱ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας καταψευδόμενοι, civitatem Romanam usurpantes, ut ait Sueton. Claud. c. 25. i. e. mentientes, simulantes. Neque adeo h. l. Jacobsii conjectura τὰ τοῦ ὅτιον καταψ. admitti potest. Sed articulum τοῦ, in Edd. vulgo desideratum, cum eodem Jacobs. Bel. et Cour. multis et ego e sat. multis et probis Codd. restituendum putabam. Jacobo in Quaestst. Lucian. Toxaridis Editioni adjectis p. 5. placet τὰ τοῦ ὅτιον. LEMM.

Ead. l. 14. ὁπότερωτο) Impersonaliter, pro κλίνη ὑπέστροφωτο. GUYET.

Pag. 139. l. 2. Τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ) Placet interpretibus vertere aliae suis peculis exutae. Quid igitur? an non et λελυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in sertum, quod mihi non probatur, et opinor haec tria genera sic debent intelligi, aliae sic nudae ut nascebantur atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14. scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ) aliae solutae foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, alias in sertis plexae. Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἔμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπίον' et sane sic jam habent interpretes. GRON.

Ibid. Ἀτελυμένα) Rosae solutae, rosae sertae Apul. GUYET. His si Guyetus vult, τὰ λελυμένα esse rosas solutas, i. e. ut Gronovius explicat, foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, recte eum puto haec verba cepisse. Et bene sic etiam tria rosarum genera h. l. distingui, et discrimina eorum Graece sic exprimi potuerunt. Quod autem Jacobsius in Animadv. ad Achill. Tat. p. 951. verba τὰ δὲ λελυμένα ex interpretamento orta esse putat, minus id ego, qui fieri possit, intelligo. Sic enim Glossator voce λελυμένα usus esse credatur ad explicanda priora τὰ γυμνὰ καθ' αὐτὰ. At primum explicatione omnino non opus fuisset, nec per se quum dictio sit clara, neque in hoc nexu, ubi oppositum genus τὰ στεφάνοις συμπλεγμένα nullam facile dubitationem re-

linguere potuisset. Deinde, etsi largiar, fuisse forte; cui prius genus aliqua explicatione indigere videretur, inepta saltem haec fuisset explicatio, i. e. non solum ambigua ac minime distincta, quae et ipsa rursus ex sequentibus demum verbis explicari deberet, sed etiam omnino absurda, et, nisi omnino fallor, etiam linguae ipsius rationibus repugnans. *Soluta* scilicet, credo, non possunt cogitari, nisi quae antea *conserta* et *conjuncta* fuerant. Nunc vero scire velim, num unquam quis *λελυμένα ῥόδα* de iis legerit rosis, quae sejunctae sint, i. e. e corollis exemptae, nisi antea certe de talibus certis sermo fuerit. Ergo alterutrum horum verum esse videtur: aut, si *Jacobsii* sententia valet, ordine rerum mutato legendum est: τὰ μὲν στεφάνοις συμπελεγμένα, τὰ δὲ οὐτῶ γυμνά καθ' αὐτά· aut ordine servato etiam verba integra sunt servanda, ut leguntur, et sic explicanda, ut supra sunt explicata. LEMM.

Ead. l. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem expectabam*, legit τὴν συμπότιν· videnturque eruditi id probasse, quia intelligatur femina *Παλαίστρα*, quacum coenaturus et concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox capse haec Palaestra Lucio dicit; ὦ μειράκιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῇ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστῆς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per jocum tamen dicitur ἀνταγωνιστῆς· ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστῆς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipsius Antonii literis prodit *Cicero* Philipp. XIII, cap. 11. Jens. Nihil muto, quia non solum *compotor* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed et dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*; ut cap. 10. Immo hoc cap. 8. jam ait ipsa, se *magistri* ac *praesidis* more eum erudituram. Quid quod et *Dei* nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit exemplum Jens. in *Lectt.* Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. subjiciam: Γένοιτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεγνωμένου· ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia et sequentia conferens. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod *Ortwinus* Jensio scripsit: Συμπότην et ἀνταγωνιστῇν feminam vocari vindicas. Contra *Clodius* apud *Cic.* l. ad *Fam.* Ep. 9. appellatur Furia muliebrium religio-

num, qui etc. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

Ead. l. 11. Γοργός) *Durus, exercitatus, exercitatione induratus. Hesych. Γοργός ευκίνητος, ταχύς, σκληρός, λιπαρός, ευτραφής. GUYET.*

Ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἴδοις) Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με etc. GUYET. Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noster: quare Edd. in variantt. notatas consului, cognovique, solam ex iis *Parisinam* habere illud ἔφην· quod igitur servavi, etsi forsā ex conjectura insertum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτιον) Ὑπτιον forsā, ut infra κολλῶ αὐτῷ. GUYET.

Ead. l. 7. Ὑποβάλλον) Forsā ὑπόβαλλε. Sed διὰ μῶν glossema videtur. GUYET.

Ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

Ibid. Καὶ στήσας) Τὰ σκέλη sc. τὰ ἐμὰ vet. Interp. GUYET. Curiosa haec *Guyeti* aut non perspicio, aut nolo perspicere. LEHM.

Ibid. Κολλῶ) Ἰσως, κώλω, id est, *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *junge et agglutina*, αὐτῷ, ut alterum sit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλᾶσαι, alterum dualis numeri. LONGOL. Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἀλὲς sumsit pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorsus, si sapis. SOLAN. Manifesto voluit auctore κολλῶ, ut jam *Cour.* dedit, i. e. *agglutinare ei*, τῷ ἀνταγωνιστῇ, vi Imperativi. Verbum ipsum in N. T. libris non infrequens, etiam de rebus obscœnis, ut 1 *Cor.* VI, 16. Cf. *Sirac.* XIX, 12. ὁ κολλῶμενος πόρναις. LEHM.

Ead. l. 10. Ἰσχυέτω) Forsā ἰσχύη. Sic interpres. GUYET.

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὸν ἀνταγωνιστὴν. GUYET.

Ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

Ibid. Δῆξον) Quāenam lectio melior sit, inquirere nolo; neque in asinana illa philosophia eruditus esse cupio: quare et in reliquis hujus dialogi brevior ero. REITZ.

Ead. l. 13. Ἄμμα) Ἐν κλινοπάλῃ nihil est τὸ ἄμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβας, ἄμμα κατ' ἑξὺς δῆσας σύνεχε. Bene Ms. ἄμμα κατ' ἑξὺς δῆσας, *vincula ad ilia alligans. GRAEV.* Vide *Schneider. Lex. s. ἄμμα*, et quem ibi citat *Plutarchum* Alcib. c. 2. LEHM.

Pag. 141. l. 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo *Guyeto*: nam omnis casus est πλείω, sive adverbii more usurpatur. *Diodor. Sic.* l. c. 92. pr. παραγενομένων δικαστῶν πλείω

τῶν τετραράκοντα. Ubi *Wesseling*. No. 48. *Rarior aliis hic usus vocis πλείω, Nostro tritissimus, qui passim adverbii potestate instruit. Vid. modo XIV, 20. XVII, 115. XX, 63. Et H. Steph. ad XIII, 94. Similia tamen notavi in βελτίω μείζω, et καλλίω, supra Abdic. c. 16. REITZ.*

Ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) An, ἀλλ' ἀκούε; Placet. GUYET. Ἄλλα καλοῦ) Κίου, mendose P. In L. ἀκούε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitissimum sine dubio emendandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum genere sine fraude esse debet, si sensus conveniens eruatur. Hic necessarium fuisse apparet, cum interpretes vel omiserint verba ἀλλὰ καλοῦ, vel reddiderint *sed urere*. GESN. Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc sordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione et versione *Gesneri*, nec abit ab Edd. nisi quod accentum tantum mutarit, ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel sine Cod. licuisset. REITZ. Ms. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκούοντα τὰ ἐπιτ. quam unice veram lectionem putat *Belinus*, mutato sc. mox seq. παλαίων in παλαίε, h. s. *mais luttés en silence, sans raisonner*. BIR. Sententia quidem haec per se satis apta est; quomodo autem ea in verbis insit, non video. Debebat certe scribi: ἀλλ' ἀκούων τὰ ἐπιταττόμενα παλαίε. Mihi quidem *Belini* iudicium et acumen h. l. non satisfecit. LEHM.

Ead. l. 7. Θεραιεύσασα ἐαυτήν) I. e. pudendo abluto et absterso. GUYET.

Ead. l. 9. Παλαιστής) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. *Wesseling*. ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. REITZ.

Ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

Ead. l. 12. Ἐπιπρώσον) Lege ἐπιπρώωσον. GUYET. Idem *Gesner*. jussit. REITZ. Ἐπὶ τρώσον, vel πέρασον, vult *Belinus*. BIR. At vide Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. Ψιλόν) Intellige ἀνταγωνιστήν, ut supra. GUYET.

Ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγε) Cum in Basileensi ed. harum vocum versio esset praetermissa, *Benedictus* reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale dictionum possit esse ἄμμα σφίγγειν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοσχημόρων ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit, vel pro more luctandi, velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, *χίνο*

ἐνεκα οἱ νεοὶ ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλἐνόμενοι etc. licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

Ibid. Ὡς ἄμμα σφίγγε) *Scaliger*. ad *Euseb.* Incertus interpres hujus Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis *Petri Colvii*, et aliorum, qui scripserunt ad Milesias *Apuleji*, etiam ipse solus *Apulejus* hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. *BOURD.* Palaestrae vox ἄμμα, usurpata etiam *Theocrito* Dioscuris s. Id. 22, 66. — ubi male interpretes oculos dedit, quasi essent ὄμματα. *GESN.*

Ead. l. 16. Κρύψον) Forsan κύψον. *GUYET.* Sic etiam *Courierius*, forsan non male. Cf. *Varr. Lectt.* *LEHM.*

Ead. l. 17. Μὴ ἀνασπάσης) Jocus in ambiguo. *GUYET.*

Pag. 142. l. 1. Ἵψελε) Τὸ πῆος forsan. *GUYET.*

Ead. l. 2. Παραμβολήν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. *GUYET.*

Ead. l. 7. Κάθισον) Lege κάθισον. *GUYET.* *Guyeti* emendationi favet *Ms. Reg.* 2955. Sed κάθισο cum *Pell.* malit *Belinus*. De differentia inter καθίζω et καθέζομαι vid. *Soloeicist.* §. 11. ibique nott. *BIR.* Nihilominus corruptam vocem retinuerunt *Bipontini*, et hos secutus *Schmiederus*. Unice recta lectio est, quam servavit *Codex* 2955. et quam *Jotacismus* depravavit in κάθισον. *LEHM.*

Ibid. Εἶτα δοῦσα) Εἶτα λαβοῦσα, et mox pro τὸ λοιπὸν — καταμάττου, τὸ αἰδοῖον — κατάματτε, vel καταμάλαττε, legendum conj. *Belinus.* *BIR.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς) Forsan, καὶ τῆς χειρὸς. *GUYET.*

Ibid. Παράψαι) Lege παράψα. *GUYET.* *P. J.* et *Ven.* παράγραψαι. Quidam παρακύψαι. *Coll. vulg.* agnoscunt. *SOLAN.* Cum *Guyeto* facit *Courierius*, quamquam non ausus παράψα in textum recipere. Παράγραψαι probavit *Belinus*, conferens ἐπιγράφειν *Amor.* c. 42. simili sensu dictum; verum forma Media tamen aliquantum discriminis facere videtur. Omnino non vidi causam, cur a vulgata lectione recederem. *LEHM.*

Ead. l. 13. Ἦλθεν εἰς τὸ μαθεῖν) Forsan. ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. *GUYET.* Ἐς non agnoscitur a *Mss.* a se collatis testatur *Belinus* quare ejecimus. Mox auctoritate *Mss.* *Regg.* 2954. et 3011, pro vulgato ἦλθον rescripsimus ἦθλουν. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem comate: καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἮΛΘΕΝ εἰς τὸ μαθεῖν ὧν ἐνεκα ἮΛΘΟΝ. Adde, quod ἦθλουν, palaestrae verbum, optime convenit cum superioribus. *BIR.* Recte *Bipontini* fecerunt,

in utraque emendatione *Belini* iudicium secuti, et his praecurrentibus *Schmiederus*. Sed *Courierio* placuit ἐς retinere, quod in uno tantum Codice Par. deest, non in omnibus, ut *Belinus* narraverat; non quo existimaret sic verba genuina esse, sed ratus pro ἐς τὸ μαθεῖν auctorem forsitan scripsisse ὥστε μαθεῖν, quem pleonasmum particulae ὥστε deinde uberius illustrat. Secus est. Ἐς alienae manui debetur, quae demonstrare vellet ἐπὶ τοῦν ἔρχεσθαι idem esse, ac quod alias dicatur, ἐς τοῦν ἔρχεσθαι. Cf. Somn. c. 14. et saepius. LEM.

Pag. 143. l. 10. Μὴ τὴν κεφαλ. etc.) *Hom.* Il. O, 39.

SOLAN.

Ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὖσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) Sed hera mea fascinandi artem callet. Sic *Benedictus*, cum tota haec periodus omitteretur in editione *Basileensi*. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu *Luciani*, qui exigit, sed hera mea valde invida est erga artificium suum, et studiose abscondit, nec sustinet, ut quisquam ejus fiat conscius aut particeps. GRON.

Ibid. Βάσκανος) Invida est circa artem suam. GUYET.

Ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ. Cum vi quadam, quam et aliis in locis *Reitzius* intelligere non potuit, dicitur αὐτῆς, ipsius, quasi arbitrae et dominae istius artis. Cf. Somn. c. 6. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκάτερα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κερτῆσθαι βούλοιο — — LEM.

Ead. l. 14. Εἰδὲν) Sic omnes. Ego malletm ἰδεῖν. SOLAN. Et sic jam recte recentt. e satis multis Codd. Vnum et sine horum vocibus *Reitzio* corrigendum erat vitium, tum foedum illud, tum manifestum. Praeterea etiam eleganter in Codd. praemittitur articulus, ut legatur τὸ ἰδεῖν, quod, momente *Belino*, et praesente *Courierio*, non poteram ego non restituere. Vim articuli non opus est, ut exponam in hoc quidem loco. LEM.

Ibid. Τὴν κερτημένην) Sic ὁ κερτημένος, herus, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, et inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. et *Concion.* 1118. τὴν κερτημένην, dominam vocari probat, non omisso hoc *Luciani* loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

Ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra *Tox.* c. 20. Sed licet *Gesner.* ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, in hisce acquievimus, et infra cap. 17. pr. ἐπὶ τούτοις reddiderit, inter haec, quod posterius parum refert

utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*: tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aequae ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. ἡ τὰν τούτοις δρῶν, aut *post haec si faciam*. Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῷ *post haec* tamen firmatur ab *Kustero* ex *Eurip.* Phoen. 1214. Τί τὰν τούτοις παῖδ' ἐμῶ δρασιέτον; quid *post haec filii mei facturi sint*. Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I, 17, 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos*. Namque ait: Ὡς πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἰπόντο δὲ Αὐτὸς τε καὶ Ἐλεκτὸς ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλεονεξίας τῶν συγκλήτου προαιερόντων. REITZ. Ἐπὶ τούτοις in his cum verti, respici putabam ad leges et conditiones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto snavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN. Neutra ratio omnino probatur h. l. etsi per se quidem, et alibi suo loco, utraque recte se possit habere. *Gesneriana* quidem ut paullo argutior; *Reitziana* ut manifesto falsa, quum temporis notatio jam in voce τότε insit. Ἰδὲ ἐπὶ τῇ κύλις apud *Platonem*, πίνειν ἐπὶ τοῖς σίτῳ apud *Xenophontem*, et similes formulae loquendi admodum frequentes quid significant, constat. Jam eundem in modum h. l. κοιμάσθαι ἐπὶ τούτοις erit: *obdormiscere inter hos sermones*, quod nostrates dicunt: *darüber einschlafen*. Cf. locum illum, quem *Reitzius* adlatum diligentius perpendere debebat, c. 17. in ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη etc. ubi recte *Gesnerus*: *inter haec jam dies erat*; *darüber war es Tag geworden*. LEHM.

Ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρωμένον) Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad suum amatorem*, cum pag. 86. ea voce reddiderit *ἐραστὴν*. Utique prudentius in Gallo p. 181. puto ab eo verti *amasium*. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ νῦν ἔχεις) *Potes*. GUYET.

Ead. l. 5. Ἐνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον) De his sic *Boissonadius* ad *Nicet.* I, 75. Credo scripsisse *Lucianum* ἐκεῖνη ἐκάθευδεν. Agi nempe manifestum est de cubiculo ubi *Hipparchi* conjux dormire solebat, non de communi *Hipparchi* et conjugis cubiculo. Etenim si tunc adfuisset *Hipparchus*, vel dormiens, qui conjux ausa esset praestigiis se magicis in avem mutare? Qui, praesertim, post herae discessum, ausa fuisset *Palaestra* in hoc ipso cubiculo intrare, ut inde *pyxidem* auferret? Nec credibile est in ipso *Hipparchi* cubiculo magicas arculas et capsulas a muliercula callida et prudenti fuisse repositas: tutius in proprio suo conclavi suspecta artis infamis instrumenta servabat. Cum librarius quidam pro

ἐκείνη, imprudens sonive similitudine deceptus, *ἐκείνος* scripsisset, superveniens alius *ἐκάθευδεν*, quod sic erat soloecum, in *ἐκάθευδον* convertit. Miror quod vir acutissimus, (*Courier*.) qui hunc libellum nuper egregie tractavit, ad haec non offenderit." Ad vulgata defendenda dici posset, τὸ δωμάτιον, ἐνθα ἐκείνοι ἐκάθευδον omnino esse cubiculum, ubi sere herus cum hera dormiverit; ipsum autem ea nocte vel domi non fuisse, vel saltem non in illo conclavi cubuisse, nisi obstaret tam Imperfectum *ἐκάθευδον*, tum sequens narratio c. 16. ubi Hipparchum legas illa ipsa nocte in eadem domo sua a furibus vinctum fuisse. Restat itaque, ut aut aliquam auctoris negligentiam fingendi statuas, aut acutam *Boissonadii* sententiam probes. Nisi forte credas, quod tamen auctor tum non debebat silentio praetermittere, artes mulieris magicas tantam vim habuisse, ut maritus earum praestigiarum nec senserit quidquam, neque etiam divinaverit. LENN.

Pag. 145. l. 4. Ἐκείνο) Forsan *ἐκείνοι* quaesivit *Solan*. Nec respuerem, si invenirem: facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οἱ. Attamen invito non obtrudo lectori, quia et elliptice stare potest, (vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἶον ἐκείνο, ὃ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκείνο scil. κρῶξασα, οἶον οἱ κόρακες. Sed *ἐκείνοι* magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικὸρακες etiam vocantur, quod ex *Aristot.* *Hist. Anim.* VIII. c. 3. notum est. *REITZ.* Assentitur partim *Courierius*, quatenus *Reitzius* *ἐκείνοι* mallet. Partim ipse tamen malit ἐκεῖνο ὃ οἱ κόρακες, int. κρῶξουσι. Mihi quidem non solum non placent illae emendationes, sed omnino ne ulla quidem emendatione opus esse videtur. Intellige verba hunc in modum: κρῶξασα δεινὸν καὶ (τοιούτων) ἐκείνο οἶον οἱ κόρακες, et eodem illo modo, quo corvi (i. e. corvorum genus, non solum nocturni) crocitare solent. Notum sonorum modum significat ἐκείνο, et οἶον ἐκείνο, non ἐκείνο οἶον, dicendum erat, quum primum τοιούτω, id quod solet, omissum fuisset. Ceterum tamen non disfliteor, ante ἀναστᾶσα me desiderare alterum καὶ, quae particula hoc ἀναστᾶσα cum κρῶξασα copulet. Facile autem καὶ in hoc verborum cursu excidere potuisse patet. Aut transposita copula sic lege: κρῶξασα δεινὸν, οἶον ἐκείνο οἱ κόρακες, καὶ ἀναστᾶσα etc. LENN.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν ἐώρων ὄνον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari et raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obsceni in porcos, asinos, sive

jumenta, tyranni in lupos et alias bestias transfigurantur. *August.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. et seq. *Cogn.* 'Εαυ-
τον) Ita L. Codex et *Fl.* In impressis vero aliquis αὐτόν.
Sed legendum ἑμαυτόν, quamquam non desunt ejusmodi ex-
empla. *Solan.* Quia ἑαυτόν pro ἑμαυτόν valere potest, recte
fatente *Solano*, non necesse erit id mutare; et quia ἑαυτόν
a scribis saepe contractum in αὐτόν, potuisset idem servari.
At quia scriptura Florentinae et Cod. L. est antiquior, eam
reduxi, donec inveniatur, qui ἑμαυτόν habeat. Sic mox c.
31. f. ἐκὸν ἑαυτόν ἐννεύσαιμι τῇ ἐστὶν, manifesto pro ἑμαυ-
τόν. Adde 1. Ver. Hist. c. 6. et Catapl. c. 9. ubi *Solanus*
id quoque frustra mutatum voluit. *Alciplhr.* etiam II. Ep. 1.
p. 198. ἑαυτῇ pro ἑμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς
legas, ubi *Bergl.* cum *Periz.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro
ἑμαυτῆς, legi jubent. Bene: sed αὐτῆς forsitan et ibi suffice-
ret. *Εαυτοῦς* itidem pro ἡμᾶς αὐτοῦς est in 2. Ep. ad *Co-*
rinth. X, 12. et passim in N. T. aliisque, quos omitto sciens.
REITZ.

Ead. 1. 8. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον) *Pristinus* interpres
satis dubie, illa manibus demulcens caput; cum verum vi-
dere potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex
Apulejo (s. potius *Appulejo*) mox indicando, qui totidem
verbis: quae ubi me primum talem adspexit, percussit fa-
ciem suam manibus infestis. Sed non libet singulas ejus ab-
errationes repetere. *REITZ.*

Ead. 1. 12. 'Ρᾶστη) Ita *Aldina*, (Fallitur: in *Ald.* enim
utraque est ῥᾶων. *Lehm.*) ni fallor, et *Ven.* utraque. In
reliquis ῥᾶων, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾶον. *Solan.*
'Ρᾶων) *Solan.* jam correxerat ῥᾶστη. Sed vereor, ne nimis
festine. Quod enim et *Aldinam* sic habere credat, non satis
intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet.
Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus ha-
bet ῥᾶων. Quod probro, quia et sic *Apulejus* Met. III. pag.
59. Ed. *Pricaei*: Me trepidatio simul et festinatio fefellit,
et pyxidum similitudo decepit. Sed bene, facilius quod re-
formationis hujus medela suppeditat. Unde imitatio satis ad-
paret. *REITZ.* 'Ρᾶστη tamen Ms. Reg. 3011. *BIF.*

Pag. 147. l. 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino *L. Bos.* in
Epist. I. Thess. I, 9. pag. 211. (quem adeundum *Hemsterh.*
margini adscripserat) ubi is docet, ἀληθὲς et ἀληθινὸν qui-
dem verum significare; sed non promiscue semper usurpari.
'Ἀληθινὸν enim saepe sumi de eo, quod natura et revera est,
quod dicitur, et opponitur fictitio, ut hic ὄνος ἀληθινός, ac
duabus paginis post, ῥύδα ἀληθινὰ etc. *REITZ.*

Ead. 1. 7. *Δείσαντες μὴ τοῦ χόρου*) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia et aemulatione. *Arist.* L. 2. Rhet. COGN.

Ead. 1. 8. *Ἐπεισέρχουμαι*) Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 58. med. Immo habuimus et alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

Ead. 1. 11. *Ἐγέλων*) Offendit hic miserrimi hominis risus *Courierium*, qui propterea scripsisse auctorem credit *ἐκλαον*, et mox *κλαυθμός* pro *γέλως*. Et *Wielandio* quoque aliquid absoni in his inesse visum erat. Mihi contra satis naturae rei convenire videtur, quod *Lucius*, recens asinus factus, hujus novae naturae adhuc insuetus, suique paullisper oblitus, de ridicula ista gentilium suorum invidia et aemulatione in risum se componit; qui quum ruditus evaderet, nunc de iniqua sorte sua conqueritur et testatur intempestivam suam curiositatem. At sic facile concedam non bene deinceps particulam γὰρ cum sua enuntiatione adnecti. Et haec caussa videtur fuisse *Schmiedero*, ob quam is *ἐνταῦθα* pro ταῦτα γὰρ legendum putavit, adductus, nisi fallor, *Wielandii* versione vernacula, in hunc fere modum composita. Potest etiam excidisse intermedia quaedam sententia, hujus fore generis: *κἀνταῦθα κλαυθμός (ἦν). ταῦτα γὰρ* etc. LEHM.

Ead. 1. 12. *Ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης περιτογασίας*) O intempestivam hanc curiositatem! *Περιτογασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιτογάδομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιτογίας*. GRAEV. *Περιτογίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. 1. 8. *Ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο*) *Ὡς δὲ οὐδὲν ἔνδον ἄλλο* S. et B. 4. BIP. Sic et reliquae Edd. vett. et, si quid video, omnes Codd. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. 1. 9. *Λαβόντες καὶ*) Pro *λαβόντες ἐμὲ καὶ τόν* etc. An τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vett. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Etsi non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inseruerim, monente etiam *Solano* nostro. REITZ. „An non, cum hic asinus loquatur et commemoret καὶ ἄλλον ὄνον, alium etiam asinum ablatum a latronibus, satis intelligimus et ipsum illum, qui hic verba facit, abactum fuisse? Mihi elegans *βραχυλογία* videtur.“ Sic B. in Obserrv. Miscell. Vol. II. p. 375. refutaturus alius Viri docti conjecturam ἐμὲ ibidem propositam. At ego talis *βραχυλογίας* elegantiam non possum

agnoscere. Imo aperte, nec tam tecto, narrandum auctori erat, *Lucium ipsum* fuisse abactum. Quamquam non opus ideo est, cum *Cour. ἐμέ τε* scribere, in quibus externa saltem auctoritas quantacunque desideratur. Sufficiebat *με*, quod in lectione Codicis P. latet. LEHM.

Ead. l. 14. Ἀνυπόδετος) Omnes libri hic *ἀνυπόδετος* habent. Idem c. 43. *ἀνυπόδητος*. Ego cam scribendi rationem sequar, quam libri dabunt, ut hic *ἀνυπόδετος*, et iterum c. 29. *Epist. Saturn. c. 19.* et *Philops. c. 21.* SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in *Ind. scriptorum Rei Rust. v. solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. *Ἀνυπόδετος* etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom. c. 31.* excepta *Salm.* et *Amsl.* quae *η* in penultima dedere; hi vero *ε* servarunt. Sed *Phrynich. p. 195.* *Ed. de Pauw* peccatum in analogiam ait, si per *ε* scribas, dicitque: *Ἀνυπόδετος ἔρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἀμάριγμα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι.* At *P. Wesseling. ad Diod. Sic. I. c. 80. v. 75.* contra *Phrynichum, Moerin, Suid.* et *Th. Magistr.* pariter τὸ *ε* damnantes, ex *Diod. Lysia, Aeliano, Longo* etc. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi *η* servavimus. REITZ. Vid. Adnot. ad *Catapl. c. 15.* Tom. III. p. 613. sq. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀπωλύμην) *Ἀπωλόμην* adscriptum in marg. *Bas. 1.* deletο *ἀπωλύμην*. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut et Codd. inveniam. *Ἀπόλωτο ὑπὸ τῆς ἄγρας* ait quidem supra *Tox. c. 14.* et alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui *Nostrum* oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ. Non eodem redire h. l. Imperfectum atque Aoristum, vix est, quod probem. LEHM.

Pag. 14γ. l. 1. Καὶ εὐθύς ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN. Assentior *Solano*, neque tamen *Courierio*, lacunam hic suspicanti, quam sic fere expleri vult: *καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν. ἀλλ' ὁ μὲν αὐτῶν ἐμπροσθεν τῷ ῥυτῆρι ἀνακρούσας, ἐμειωρίζε πταλόντα, καὶ εὐθύς ἄλλος ὀπισθεν* etc. Debebat certe: *ἄλλος δὲ* etc. omisso *εὐθύς*, quod locum habere non potest, si illa leguntur. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐκ ἐπεκολούθει) Et in hoc sinceriores Edd. priores, habentes *ἐπηκολούθει*. Mox eadem hac pag. integriores iterum caedem, *καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπάζοντο καὶ κατα-*

λύειν ἐκέλευον etc. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. JENS.

Ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων) Ἄλλως, καταίως. MARCIL. Ἄλλως et ego praetulissem, si constaret, *Pelleti* scripturam ex Codice, non ex conjectura, esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse *Lucianum* arbitror, et pristini interpretes jam verterunt, quasi ἕλλως legeretur, reddentes, *nihil ergo proficiens rudendo* etc. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid*. Potest tamen et ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi, quid malit. REITZ. Nihil est hic arbitrii. Quodsi ἄλλο legitur, quod certe libri ad unum omnes suppeditant, est: *aliud quid*, scil. quam quod in animo erat, *clamabam*. Similia prope sunt, quae Diall. Marr. 1, 4. habentur: ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει de quorum lectione nulla potest esse dubitatio. LEHM.

Ead. l. 11. Ὡς τε ἔστην) Os dicit asino fuisse vinculo oclusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, et tardius procederet: ὥς τε ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος, *jamque tunc steti, asinusque mansi*. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, ὥς τε ἔβην τότε, *tum sic obturato ore procedebam*. GRAEV. Ὡς τε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat Gish. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13. notante Belino. Verissime. BIR. Neque tamen *Bipontini* admiserunt conjecturam certissimam, quae et trium Codd. auctoritate confirmatur. *Wielandius* desideraverat hic sententiam talem fere: vidisse Lucium in via rosas; quae si scripta ab auctore fingatur, tum demum verba sequentia ὥς τε — ὄνος intelligi posse. Aliud loci supplementum commendat *Courierius*: ὥς τε ἐς τὴν τότε γε ἐπείνων οὐ μόνος, quae opponantur sequentibus: ἐπεὶ δὲ καταλύομεν, οἱ μὲν ἡρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων. Vix credo, haec cogitasse Lucium. Simplex sententia est: capistrum impedimento fuisse, quo minus rosis devoratis (quod facile intelligi potest) asininam naturam exueret. De fame nondum cogitabatur. LEHM.

Ead. l. 12. Καταλύομεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, et c. 46. et alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ ἴπτατα. Adde *Arrian*. IV, 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

Ead. l. 13. Καταλύειν) Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύειν etc. Placet. GUYET.

Ibid. 'Εν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probe[m], videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ: Male adhuc desiderabatur in Edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mss. Regg. 2954. et 2956. In Ed. REITZ. excidit τῇ post ἐν, operarum errore. BIR.

Pag. 150. l. 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Consului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendum inesse, et ῥόδα ἐκείνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius illud ῥόδα ἐκείνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. REITZ. Sed scripserat Reitzius τὰδ' cum Edd. omnibus, excepta una Cour. ubi video τὰ δὲ ἦν editum. LENH.

Ead. l. 15. Δάφνη) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20. s. 33. describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticosum. Jumentis, caprisque, et ovibus venenum est. Apulejus l. 4. pr. Hae arbores in lauri faciem prolixè foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice puniçantes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibis letalis est. Hinc in suspitionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. GFSN. Vid. supra Varr. Lectt. LENH.

Pag. 151. l. 12. Παλινδρομήσαι etc.) Jambus proverbialis, quem Erasmus exponit Tit. Satius. Latine quoque usitatus versiculus: Est satius regredi, quam male coepta sequi. Sed hoc cuilibet notum: utinam et omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμιόνῳ) Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. GUYET. Ἡμιόνῳ) Quem tamen supra passim asinum dixit. SOLAN.

Ead. l. 13. Οὐδὲν ὑπήκουε) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπῆγε κάτω τὸν θάνατον ὀρχούμενος) Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses: mors illi attulit laborum finem, laevissime. Benedictus: ille vero infra delabebatur moriendo subsultans, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter: ille deorsum abibat mortem saltans. GRON.

Ead. l. 8. Ἐγὼν φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripserat, et sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse statui, decrevi, quis dubitet?

Conf. mox c. 39. ἔγω κρεμάσαι ἐαυτὸν. Sio in vita Aristomenis Ed. Oxoniensi Corn. Nepotis adnexa: Μεσσηνιοί — ἀφίστασθαι πάντως ἐγγίγνωσκον, Messenii demigrare constituerunt. Item ἔγνωσαν καλεῖν, Long. Past. I. pag. 5. Ed. Jungerm. Idem III. pag. 115. γνούς, pro *stabat ei sententia*. Thucyd. I. cap. 120. πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα — παρωθώθῃ, *multa male consultata* — *felicem exitum habuere*. Τὰ ἐν ποσὶ vero esse praesentia, vid. Nigrin. c. 7. ibique commentatores, et ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

Ead. l. 10. Εἰς ἑμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituar in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. REITZ.

Ead. l. 12. Λοιπὸν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem Noster, meliore paullo jure quam ante; sed commate post καταλύσουσι posito, quod jam feci, cum in Edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. REITZ. Λοιπὸν scilicet per ὑπερβασμὸν transpositum more hujus scriptoris, quem probavit ad h. l. Cour. ipse vero editor non observavit c. 16. ubi vid. not. a) in Varr. Lectt. Cogita h. l. scriptum: ὡς οὐκ εἴη ἐπὶ πολὺ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. LEHM.

Pag. 154. l. 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri jussit in marg. Solanus infra Demon. Vit. Alex. c. 52. Ibi invenio similiter εἶχον θαυμάσας. Item supra Alex. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an facturus sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8. παῖζεις ἔχων. Hesiod. Epy. I, 42. κρύψαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addito versu. Sic ληρεῖς ἔχων, et similia multa, profert. Maittair. de Dialect. p. 76. et 79. C. Adde Nostrum Icarom. c. 24. m. παῖζεις ἔχων ἔφη etc. Ubi tamen cum Par. ἐκὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. REITZ.

Ead. l. 16. Ἄρπον) Lege ἄρτων. GUYET. Recte corrigit Guyet. Et vñ sic ederem invitis Edd. quae ἄρπον miro consensu habent. Nam etsi vulgatam lectionem ita construendo defendere possumus, ἡσθιον ἄρπον (scil. τινὰ) τῶν ἔνδον, *comedi unum ex panibus, qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis, ob articul. τῶν, et Genitivus Atticismo aptior, vid. Th. Mag. et Moer. v. φάγω. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔλας) Et sic legere Fl. bene notat Solan. Sed et legitur in J. Par. H. etc. et recte, atque eleganter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i. e. *nil aliud quam flectat*; ut mox, πάντα καταπίπτοντα. Plura jam no-

tarunt Lexicographi. Adde *Herodian*. V, 8, 8. ἄρε — ἀδελ-
φὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλεῦσι δια-
τρέψασα, i. e. *perpetuo cum illa versata*. Nostrum infra c.
51. m. παιδείαν πάντα καλῶν, paullo alia notione, ellipsi ta-
men eadem. Ita sere μακρὰ κλέος *Aristoph.* Plut. 612. et
alii passim. Sed et ἐκλες sic apud *Lucian*. legi notavit *Solan*.
cum tamen mox συνέκλειον, non συνέκλεον. At cum utrum-
que rectum, nihil ista varietas me movet. Malim tamen in-
terdum ἐκλεω, quam ἐκλες, scribere, perspicuitatis ergo, ne
incidamus in ambiguum, utrum sit a κλέω *frango*, a quo hio
quidem nihil periculi, quia sequentia satis aperiant, quale
verbum auctor voluerit. Alioqui in illo jota subscripto, quod
facile ab typothesis omittitur, non satis est praesidii, veluti
ap. *Long.* Past. IV. pag. 110. Ed. *Mollii*, omittitur, editum-
que, ἀλλ' εἰ μὲν προούμενοι τὸν δεσπότην ἐκλειον, quasi aor.
2. esset, quod legentem tamen falleret, ni statim et ibi se-
queretur ἐκλειουσαν. REITZ. Vel constantiae causa in hoc li-
bello mox scribendum erat συνέκλειον, quod et monente *Be-
lino* et praeuntibus *Schmiedero* et *Courierio*, fecimus. In
Luciani libris aliam rationem sequi satius duxi: Vid. *Diall*.
Mortt. XVII, 1. LEHM.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίνοντα) An πάντῃ; ad-
scripsit *Guyetus*. Bene, si libri addicerent. Jam vero, dum
non addicunt, et supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα
ἐκλες, ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. Ὡς ἄλλοτριῶ) Alludit, ni fallor, ad Ho-
mericum illud: Ἰνὰ θομοῖσιν ὡς ἄλλοτριῶσιν. *Thucyd.* I, 70.
B. τοῖς μὲν σώμασιν ἄλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρω-
νται, *Greg. Naz. Martyres* omnia alacriter perpressos esse, ait:
ὥσπερ ἐν ἄλλοτριῶσι ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Bas*.
BC. SOLAN.

Ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex conjectura, pro
δέ, quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ δέ) *Solanus* γὰρ edi-
jussit, non repugno; nec tamen facio: nam et saepe sic po-
situm invenio, ubi usus γὰρ postulare. Vid. supra notata
ad *Amor.* c. 38. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητής — οἱ δὲ
etc. Et supr. cap. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea
novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut jam alibi, ni fallor, os-
tendi ex *Long.* Past. II. p. 48. Adde eund. III, 93. Et
Alciph. II. p. 220. et seq. ubi vel quinquies δὲ habes post
unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δὲ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλα-
κίεσθαι, τὰ δὲ δεικνυομένιν. τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον τὰς
δὲ, ὅπως οὖν ἄλλως ταχὺ μοραινόμενας. — Ταῦτα δὲ etc. Ubi
tamen loco penultimo ejiciendum esse, bene monuit *Bergler*.

Lucian. Vol. VI.

Ll

Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μέν, adhibitam legimus in *Aristotele*, I. Polit. c. 3. med. "Ἐστῶσαν, αἰτ, δ' αὖται τρεῖς, ἃς εἶπομεν. Ἐστὶ δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον" λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἶπομεν. REITZ.

Ead. l. 7. Ἀναπεσόντες) In Ev. Marc. VI, 36. καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba J. Elsn. ait: Ἀναπύπτειν, pro accumbere cibi capiendi canassa, ratum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope et Alexi Athenaeus I, 19. p. 23. Item Lucian. Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobias II, 1. ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. Judith, XII, 16. et in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92. id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀθυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I. c. 70. καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπύπτουσιν, et victi quam minime animo consternantur. Confer ibi Wassium. Et Philon. L. I. de Mose, quem ad partes vocat Hoeschel. qui tamen idem pro discumbere etiam adfert ex Ev. Luc. 17, 22. Joan. 6. et Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in Ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κρατῶν, et similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione: nam ut λύκον τῶν ὠτῶν κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceret, λύκου τῶν ὠτῶν; ita difficilior, λύκου ἐκ τῶν etc. At cum λαμβάνειν τινός, et λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς οὐράς, seorsum recte dicatur, nolim his conjunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Luciano stylo aptiorem videri; etsi duplex ejusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II, 3, 8. καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, et prehensa manu Chlabrionis. Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46. καὶ ἐκείνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χεῖρας, et ille adprehendit ejus jugum. REITZ. Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ὠτῶν jam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I. p. 26. καὶ λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM in Addend. et Corrig. Lectionem με convenire cum hujus scriptoris stylo,

probat *Cour.* collato loco c. 21. ἐπιλαβομένη με ἐν τῆς φορ-
βαλας, aliisque similibus. LEHM.

Ead. l. 9. Δίλην κέρκον) Potest intelligi hic locus ita, ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi, dum forte *Apulejum* consero, invenirem ista, Met. VI. pag. 127, 29. *Pric. de virgine capticia*, ut ipse vocat: *Quas voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed asino dependentem Dirce aniculam; sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* etc. Nota *Dirces* fabula a *Zetho* et *Amphione* privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; *Apulejus* certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίλην κέρκον, ut nunc legitur, sed δίλην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, *Lucianus*, correctori ansam mutandi potest dedisse. GESN. Praeclaram *Gesneri* emendationem in sua *Luciani* versione secutus est *Belinus*. BIR. Recte odoratum esse *Gesnerum*, docet lectio Δίρκην Codicum duorum, a *Cour.* collatorum, quam is jure optimo recepit, et cui proxime accedit Δίλην (omisso κέρκον) in 90. et 3011. Mireris, hanc variam lectionem e 3011. Cod. a *Belino*, cui quidem *Gesneri* conjectura mirum in modum placeret, non esse notatam. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡὔχετο, ὥσας αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloeca locutio. Scribe, ὥσας αὐτὴν τῇ φυγῇ, ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶζε σταντόν et c. 34. E. φυγῇ ἐσώζοντο. JENS. Τῇ φυγῇ P. uti *Jensius* emendandum esse monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, et c. 34. *Eripe nate fugam*, *Virg.* Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit *Jensius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non satis caussae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Jam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. REITZ. Rectius *Cour.* retinuit αὐτὴν, ipsam. De anu cogitari posset, si scriptum esset ἐκείνην. LEHM.

Pag. 159. l. 11. Σαρδάνιον) Sic *Jov. Trag.* cap. 16: Vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάνιον et Σαρδένιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. *Homerus* metri caussa mutavit. Vide Od. 7, 302. SOLAN. Recte producitur secunda in Σαρδάνιον. Et sic bene editum in *Suidae* Σαρδάνιος γέλως. De significatione ejus proverbii vid. *Erasmus* in *Risus Sardonius*, et *Sui-*

das, ex cujus variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ εἶχον) Τῷ μηρῷ in dual. maluissem, ita ut εἶχον tum esset plurale; sed propter adjunctum νοουθετούμενος non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, et hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim et alibi τὸ ἐν, ut *Hom.* Iliad. E, 137. Ὅν δ' αὖτε ποιμὴν ἄγρῳ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσι Χραύσῃ — ubi ἄγρῳ valet ἐν ἄγρῳ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14. in alia locutione similiter omissum est ἐν, legiturque τοιαύτη ἐσθ' ἔτι θεώμενος. Id vero merito suspectum est *Hemsterh.* REITZ.

Ead. l. 15. Ἐδράξατο) Verba illa εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur si domum suam aufugisset: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω fugio deducendum est, (quid namque διδράσκω τῶν οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω pertingo, consequor, adsequor, velut δράσασθαι per ἐπιλαβίσθαι, et δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Hesychio*. Est ergo δράσασθαι τῶν οἴκοι, familiares suos consequi, adsequi. Ita Anchiäle Nympha apud *Apollon.* *Rhod.* I, 1130. dicitur *Idaeos* Dactylos peperisse δραξαμένη γαίης, apprehensa terra; ubi vide *Scholiasten*. Invenio δράσασθαι positum aliquo modo etiam pro affectare, studere. *Callimachus* Epigrammate I. [Ταῦτ' αἶων ὁ ξείνος ἐφείλατο μίλκονος οἶκον [Δράσασθαι, παιδων κληδόνι συνθέμενος. Vertit *Vulcanius*: [His simul auditis majores quaerere census [Destitit, et puerum consilium arripuit.] *JENS.* Conf. infra *Philopat.* cap. 22. *SOLAN.* Non solum infra in *Philopat.* loco ab *Solano* cit. legas, δραξαμένος μου τοῦ λώπους sed et apud *Alciph.* III. p. 426. compositum ἐπιδράττω proprehendo, nanciscor: εἰ που τι τῶν κόκκων ἐπιδράσασθαι δυνήσκει, ubi tamen etiam ἐτι δράσασθαι legi posse *Bergl.* non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατίμωμεν ἐκ τῆς γαστροῦ) Supra τῇ εἴψει ὑπεκείμενουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. *GUYET.*

Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένοι) Sic *J. Ed.* Reliquae ἀφιγμένοι, nisi quod *Par. α* — ἐνων fecit. *SOLAN.* Ἀφιγμένον)

Vides variari inter ἀφιγμένον, — ένων, et — ένοι. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus mutavit, * pro * substituens. Ac vix credo opus fore constructionem huiusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra Hermot. c. 72. ὁ πολὺς λαὸς πιστεύουσι. Timon. cap. 9. post Ἀττικὴν sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1. pr. Adde Alciph. III. Epist. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάρος ἀποβλέπουσιν. Philostr. Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡρακλεία τῶν Ἑλλήνων ἐπαιδύοντες. Diod. Sic. I. c. 93. v. 4. οὐ δύναται ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμενοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ έθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro Imag. cap. 9. εἰκόνα — έχοντα pro έχουσαν. Item τέκτα ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 291. aliaque ad Ver. Hist. a me notata. Ad Wessel. ad Diod. Sic. II. c. 19. No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος προθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτημένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημένοις; Unde tertius ille casus? Interpres vertit, dominorum jussu. Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο etc.? Et mihi apud dominos apponebatur prandium etc. JENS. Τῶν κ — ένων) Ego τῆς κεκτημένης conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ — ένοις. Sed L. Codex τῶν κ — ένων et ipsum probum suppeditat. Mallem tamen παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τῶς κεκτημένοις) Nimis violenta est Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim dativus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus Graecis, aequè ac Latinis, ut supra Tox. c. 25. ἐπεὶ δὲ ἐδεδελπνητο αὐτοῖς, et infra hoc Asino c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπραγέται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260. τοῦτο ἐμήσομαι, pro παρὰ τούτου, iterum apud Nostr. infra Jov. Trag. c. 7. pr. ἄριστα κεκήρυκται σοι, et vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciph. III. Epist. 62. Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4. docentem, active et passive accipi, de domino ac de servo. Eundem ad v. 7. ubi de έωνη-

μένος et κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11. f. REITZ. Certum esse dicit *Courierius*, legendum esse τῆς κεκτημένης, et supplenda aliquot verba, quae librariis omiserit. Vult autem hunc in modum: καὶ μοι τῆς κεκτημένης τὴν ὑπόχρεσιν αὐτῶς ἐπιτελεσάσης, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν. At haec non modo jejuniis, verum etiam praeter huius scriptoris morem, scripta minime placent. Longe simplicior et venustior foret *Guyeti* ratio explendi, τῆς κεκτημένης προσταξάσης, si modo plus esset quam conjectura. Mihi quidem certum est, nec vulgatam lectionem τοῖς κεκτημένοις per se recte habere, nec plenum omnino esse hunc locum. Sed quum variae tentari possint rationes aequae probabiles, editori in vulgatis acquiescendum esse putavi. LEHM.

Ead. l. 12. Τούπτανειον) Τὸ ἱπτανεῖον videtur fuisse in J. Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τούπτ. REITZ.

Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγέλ.) Sic necessario cum P. et *Salm.* legendum, aut τοῖς ἀγέλαις, ut in *Fl.* Ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγέλαις. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dedisse auctorem ἐν ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN. Probitatem praepositionis ἐν ostendit *Curierius* et *Amphidis* versu ap. *Athenaeum*:

Ματαιός ἐστιν, ἐν γέμοι καὶ τοῖς σοφοῖς

Κριταῖς ἅπασιν

et *Euripideu* (*Hippol.* v. 1310. *Matth.*)

Σὺ δ' ἐν τ' ἐνέλω κἄν ἐμοὶ, φαῖναι κακός.

Ceterum tamen ἐν et ἐπὶ haud raro inter se commutata esse perquam notum est. Exemplum vide *Diall. Decr.* VII, r. LEHM.

Ead. l. 8. Τὴν ἀγέλην) Non solum illud εἰς ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens εἰς: sed et articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην contervatim, ut apud *Aelian.* in *Hist. An.* non semel. REITZ. Imo vero haec adnotatio abesse potuit. Notissimam rem illustravit *Courierius* Lucianeis illis ὑμᾶς τὸ πεῖθον, ἡμᾶς τὸ ἱπτικόν, aliisque similibus dictionibus. LEHM.

Ead. l. 9. Κανδαυλῇ) Vide *Herodot.* I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae jussu interemti. Sed quid simile huic asino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulē nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem inge-

nium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet; corrupto nomine *Κανδαύλη*; GESN. Forsan et hic *Ταντάλος* legend. ut Bis Acc. c. 21. monet J. J. Wetst. In Codd. nil opis invenio. REITZ. *Χρὴν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς*, *Herodot.* I, 8. Quod imitatum *Lucianum* scripsisse *ὥσπερ Κανδαύλῃ καὶ μοι γενέσθαι κακῶς* etc. suspicatur. *Belinus*. BIP. Proverbiu instar capienda universalis sententia haec: *Aliter, ac speraveram, res cessit*, Similiter Candaulae factum, de quo vid. *Justin.* I, 7. Vocem *κἀνταῦθα* neglexerant *Gesnerus* et *Wielandius*; alioquin vidissent facile, velle Lucium, et hic sibi (ut antea jam aliquoties, e. g. in spectandis Hipparchii uxoris artibus magicis) accidisse idem, quod Caudaulae, h. e. gratissimam spem miserrime esse frustratam. LEHM.

Ead. l. 12. *Κρεθὰς ὄλας*) Hoc et quod sequitur *μάζας ὄλας*, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite et inseite scripta. SOLAN. Hac culpa liberasse sibi auctorem visus est *Dorvillius* et *Charit.* p. 423. si in utroque loco legeretur *ὄλας*, i. e. *οὐλάς*. cum doctrinae quadam specie, ceterum nec polite, nec vere. Nam *πυρὸς καὶ κρεθαὶ ὄλας* sunt triticeum et hordeum omne, quo in ista re familiari opus erat; nec video, quid simplicius et reliquae narrationi convenientius dici potuerit; nam *Courrierii* quidem conjectura *ὄλην τὴν ἡμέραν* pro *ὄλας* ad id genus pertinet, e quo, Minerva non omnino pingui, multae fingi possint. Alterum vero *ὄλας* auctor scripsisse videtur respiciens ad prius, ita, ut dicat: Omne hordeum mihi erat mollen-dum, nec tamen ullam particulam ejus accipiebam comeden-dam, quia omne devorabat hera, placentis inde factis. LEHM.

Pag. 165. l. 1. *Κατέπινεν*) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.

Ead. l. 2. *Ἀρσένων*) *Ἰππων* scil. GUYET.

Ead. l. 13. *Ἀκάθαρτον*) *Impurus*, i. e. *scelestus*. *Terent.* *Anus haud impura*, non scelesta, non mala, i. e. bona. GUYET. Locus *Terentii* est *Heaut.* IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. *Ἀκάθαρτος* eod. modo occurrit c. 32. pr. et alibi. REITZ.

Pag. 166. l. 14. *Ἐπὶ ἐμοὶ καθίζων*) Confer supra notata ad *Tox.* c. 20. et videbis genitivum casum hic interdum praeferendum; sed *ἐπὶ τοῖς εἶναι* vel *θεῖναι* tamen non semel significare *in*, *super* aliquo loco *esse*, vel *poni*; licet Grammatici non satis idonea proferant testimonia. Verum *ἐπὶ τοῦτος* potius valere *post haec*, vel *propter haec*, vid. *supr.* c. 11. f. et 17. pr. Nam *ἐπὶ* cum dat. sive ablat. alia potestate esse *intra*, ut in vulgatissimo *Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν*, quae sunt

in nobis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita cum τὸ ἐν ab *Sophocle*, ut eidem eodem casu respondeat, in *Antig.* v. 327, Ἐν τοῖσιν ὡσὶν ἢ πᾶσι τῇ ψυχῇ δάμνη; *In auribusne, an in animo morderis?* REITZ.

Ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δέον. *Reinesius* putat deasse ἐνεκα, ante τοῦ. In L. pro οὐ, legitur οὖ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ γὰρ ἦν καταβας) Pridem in mentem venerat, legendum hic non οὐ, sed οὖ, suadente tum re ipsa, tum *Apu-lejana* paraphrasi lib. 7. p. 145. Ed. *Prisc.* cum deberet egregius agaso etc. Video autem idem placuisse viro docto *Miscell.* Obs. Vol. I. p. 148. et Vol. II. p. 573. nisi quod ille vult etiam mutari sequens participium, et legi καταβάντος vel καταβέντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi aecus videtur. Nominativum hic ut alias positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem persona maneat. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὐ in οὖ transiisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel mediocriter exercitatus apparebit, longe commodiorem esse, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. GERN. Οὐ γὰρ ἦν καταβας τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι) Video, Anonymum quendam in *Miscell.* Obs. Brit. mens. Sept. et Oct. 1732. pag. 148. ad haec verba sic commentari: „Οὐ γὰρ ἦν καταβας τοῦ ἐπιδοῦναι non est pura Graeca locutio: et praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi eadem phrasi et constructione non sit proprie βαττολογία, fateor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβας — ὁ δὲ οὐ κατέλθεν. χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedictus tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, et in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, et, si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticismi iudicibus, οὐ γὰρ ἦν καταβάντος χεῖρα etc. ac si dixisset, ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus. Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφέλιν· an sit pura phrasis, literatorum iudicio relinquam. *Herod.* Clit. cap. 80. ταύτας πᾶσας ἄλλας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεια. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφέλιν. — Ut mihi videtur, in *Luciani* loco modo laudato, ὁ δὲ οὐκ ἐκατέλθεν — non recte sequitur et convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὅδε loco ὁ δέ.“ Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβας, pro κατέβαινε, periphrasis

adeo est usitata, ut vix opus sit modice peritō exemplo com-
monstrare. Recte vero alius *Anonymus* B. in nott. ad eas-
dem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque huius par-
ticipii a *Budaeo* ac *Steph.* jam satis ostensum ait, additque
Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακώς. Cui addo unum
maxime efficax ex *Aristot.* IV. Metaph. cap. 7. Οὐδὲν διαφέ-
ρει τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνειν ἔστιν, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ
ἄνθρωπος βαδίζειν ἔστιν ἢ τέμνειν, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ
τέμνειν (scrib. τοῦ, ἄνθρωπος βαδίζει ἢ τέμνει. *Lehm.*) Quod
exempl. cum decem aliis similibus adfert frater G. O. *Reitz*
in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. *Ten*
Kate aliquantillum differentiae statuit: quod jam non disqui-
rimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphra-
sin.) Immo et *Luciano* non infrequens est, ut in Quom.
Hist. c. 5. ἐν ᾧ ἐνύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν διδάξας. Et
Gall. c. 19. ἀποσκώψας ἔση· et simil. quas ex Indice pate-
bunt. Ita Latini, ut *Sallust.* declam. II. es habens. Dein
τοῦ ἐπιδοῦναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis
τοῦ ἔνεκα, non sexcenties, sed sex milles frequentata? cum
genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed et
eum articulo et infinitivo, ut *Heliod.* Aeth. L. IX. p. 420.
(quem ad partes vocat *Elser.* sed aliud agens, ad 2. *Thess.*
2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Immo vel τοῦ solum
pro τοῦ ἔνεκα *Aristoph.* Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὁ δὲ
solicitatur, quod ἐπανάθῃ inservit. Vid. supra *Hermot.* c.
28. f. Ὁς, δέον τὴν πηλειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μῆρινθον
ἔτεμνεν etc. Et *Herodian.* II. c. 8. f. Repetitio vero sic de-
fenditur in notis Observatt. Miscell. „Videtur asinus, aeger-
rime ferens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse
indicare iniquitatis magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene
vertitur: Non enim descendere solebat: ut mihi manum por-
rigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non so-
lum non descendit, vel manum praebuit, verum a summo ca-
pite et auribus incipiens totum me fuste dedolabat.“ Cum
autem *Apulejus*, (s. potius *Appulejus*, ut est in Inscript. ap.
Keines.) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat, CUM DEBERET
egregius agaso manum porrigere, id revera favet *Anonymi*
correctioni οὐ δὲ ἦν modo non dixisset, haec Graeca non
esse. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἐπιδόκεν pro glos-
semate habere velit, per me licet. *Solanus* quoque se non
expedivit, nesciens, quo οὐ, quod L. habet, sit referendum.
Sed si οὐ cuius admittere libuerit, id jam placeret, nec nom-
inativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae *Jens.*
collegit in Lect. Luc. p. 71. 73. — 80. Non minus, in-

quam; quam in Ep. ad *Ephes.* IV, 1. et 2. ubi accusativus et nominativus simul infinitivo junguntur: quae constructio egregie defenditur a *Jac. Elanero*, et *Aelian.* V. Hist. XIII, 23. ubi βληθεῖς et παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18. etc. Sed quo evado! Planius tamen erit, si οὐ vel δέον habeamus. *Reitz.* Elegantissimam *Gesneri* aliorumque emendationem οὐ pro οὐ sine dubitatione secutus sum. Aptissime contulit *Cour.* locum *Platonis Menon.* p. 236. Tom. III. Ed. *Stallb.* Οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὗτος οὐκ ἂν ποτε, οὐ μὲν ἔδει δαπανώμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὐτοῦ, οὐ δὲ οὐδὲν ἔδει ἀναλώσαντα ἀγαθοὺς ἀνδρας ποιῆσαι, ταῦτα δὲ οὐκ ἐδίδαξεν, εἰ δαδάκτων ἦν. Nunc autem, quae sequuntur, ferri minime possunt. Sed vitium non in καταβάς latet, sed in articulo τοῦ, qui etsi per se facile explicari possit ex omisso ζῆνα, universae tamen sententiae et enuntiationum singularum structurae maxime obest. Quapropter confidenter τὴν correxi, in quod et *Cour.* inciderat. Quod deinde eadem *Cour.* placuit ἂν τε καὶ δέος pro ἂν ποτε καὶ δέος, putanti, ποτε e sequente versu ab errante librario huc delatum esse, in eo nulla erat mihi causa, cur solerti viro facile obsequerer. Ὁ δὲ autem recte habet, nec debet in ὅδε mutari. Iis, quae *Reitzius* supra monet, adde, quae ad *Hermot.* c. 27. Tom. IV. p. 409. sq. a nobis sunt notata. Cf. et *Alex.* c. 46. *Demon.* c. 15. *Amorr.* c. 28. Particulam denique ἂν in verbis οὗτε χειρὰ μοι ἂν ποτε ἐπέδωκεν, bene illustravit *Cour.* locis *Lucianis*, quae non pauca sunt. Tanto magis mirandum, *Belinum* οὐ ποτε pro ἂν ποτε corrigere, i. e. h. l. vitiare, voluisse. *LEHM.*

Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) *Χωρίον* non est regio, ut putavit interpretes; sed *fundus*, *praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. *Plutarch.* de sui laude pag. 544. ὡς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον etc. *Div. Luc.* in Act. Apost. IV, 34. ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. *L. Bos.*

Ead. l. 3. Κομίσας) Id est, *agens*, *ducens*. *GUYET.* Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. *SOLAN.* Non satis Graecum arbitratur *Solanus*, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens*, *portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed et eodem modo bis legi in *Long. Past.* cujus stylus cum *Nostri* satis congruit. Ait autem *Longus* L. 2, p. 74. Ed. *Jungerm.* Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν, *Chloë*n in conspectum adduxere. Et IV, 119. Ed. *Moll.* (errore typogr. est p. 127.) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσεν εἰς τὴν πόλιν. *Immo* et *Sophocl.* Aj. flag. v. 63. Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους

κομίσεται. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer versum praecedentem, *Τοὺς ζῶντας αὐ δεσμοῖς συνδήσας βοῶν*, et videbis, de vivis loqui poetam, nec talia in *Luciano* sollicitabis. REITZ.

Pag. 169. l. 4. *Ἐαυτὸν*) Ecce rursus pro *ἐμαυτὸν*. Conf. supra ad cap. 13. f. et saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice, quare talia non mutanda. REITZ.

Ead. l. 7. *Κομίσας*). Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

Ead. l. 10. *Αὐτὸν*) Lege *αὐτοῦ*. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II. pag. 374. *αὐτὸν* in *αὐτοῦ* mutemus: neque huc pertinet illa *αὐτοῦ* notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed *ὁ αὐτός* est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GERN. Communitatis notio per se non inest in Pronomine *ὁ αὐτός*, nisi quid additum sit, unde ille vis repetatur. Quod quum desideratur h. l. *τὸν αὐτὸν δεσπότην* intelligo eundem illum, apud quem scilicet ea, quae praecedunt, puer calumniatus erat, *παρεψεύσατο*, quo eodem verbo auctor de utraque calumnia usus est. Erat autem sane communis asini et pueri dominus. LEHM.

Ead. l. 15. *Αὐτοῦς*) Legendum putaram *αὐτὰς*, sed quia pueros nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. *Πλησιάζειν*) Congredi, coire. GUYET.

Ead. l. 6. *Γαμῖν ἐβούλετο*) Sic *γαμηθεῖσαν* accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. GERN.

Ead. l. 12. *Τὰ κρέα*) Vide *Rsines.* Var. Lect. 289. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἦν ἔρητα*) *Ὁ δεσπότης* deesse videtur. GUYET. Non deest *δεσπότης*, sed intelligitur, vel potius *αὐτός* intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum *κατ' ἐξοχὴν* designari, veluti ipse adest ap. *Terent.* satis crebro. *Aristoph.* Nub. v. 220. *Ἦ οὗτος, ἀναβόησον αὐτὸν μοι μέγα.* Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholias.* dicens: *Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα.* Sub *αὐτὸν* autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. et *Scholias*ten ejus ad Nub. 195. ubi et *ἐκείνος* eod. more accipi multis tradit. REITZ. Alieno loco haec disputata, quum non sit dictum *ἦν αὐτός ἔρητα*. Neque vero aliud quidquam intelligendum, quam *τίς*, quod in universis hujus generis enuntiationibus omitti solere satis superque docuit *Schaeferus* ad *L. Bos* Ellips. p. 475.

sq. et qui ibi laudantur, sat multi Grammatici. *Lucian.* Charron. c. 6. ἐνὶ δαῖπνον, οἷμας, κληθείς (int. τῆς) ὑπὸ τινος τῶν φίλων etc. LEHM.

Pag. 171. l. 13. Ὀλόκληρος) De potestate hujus verbi vid. supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges *non castratum*. REITZ.

Ead. l. 15. Νῦξ βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἐσπέρα, in Quom. Hist. c. 28. m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25. Tox. c. 56. *Herodian.* IV, 10, 1. etc. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτοῦς) Vide not. ad Diall. Deor. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὐλόχει) Legendum necessario aut εὐλόχει, aut εὐρήσει. In utraque Veneta εὐρήσει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὐρηκε. SOLAN. Qui meminerit, quoties ε et η male permutentur, maxime in Ed. Junt. facile videbit, eam, dum εὐρήσει scribit, imitamur Ms: quod eo ipso εὐλόχει dare voluit, sed bene dictantem male excepit: ita eadem Junt. cap. 20. hujus Dial. ξήφει pro ξίφει. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ε proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin et in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνέθικεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reines.* p. 653. ac non semel alibi apud eundem. Cum *Henninius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὐρήσει quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. et in η pro ε substituendo faciliores esse, quam ut x inserant. Vulgatum εὐρηκε languet, et videtur ex cod. errore ortum, quod εὐρήσει scriptum invenirent, et id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. REITZ. Cur necessario legendum sit εὐλόχει, vel εὐρήσει, mihi quidem non aequè, ac *Solano* forte, liquet. Imo εὐρηκε, quae lectio est plerorumque omnium Codd. et Editionum optimarum, rei ipsi etiam convenientius esse videtur. Facile itaque *Courierio* obsecutus sum, probae lectionis statore. LEHM.

Pag. 174. l. 6. Τούτων — γάμων) Modo plur. num. effertur indiscretim, modo sing. Sic αἰραῖον ἤδη γάμον habuimus supra Tox. c. 22. 1. Ver. Hist. c. 21. etc. et infra Dial. Mer. 2. Sed plural. Amor. c. 51. pr. Dial. Mer. VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII, 2. et seqq. *Oratio* autem per contemptum dici, ut ap.

Terent. And. V, 3, 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa, facile adparet.* RZITZ.

Ead. l. 12. Θεοφόρος) Illud certum videtur, hic periter et paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instincta Deae, aut enthusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae* ut *Apulejus* appellat. Sed utrum hoc significari possit Θεοφόρος, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψήφορος, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. GERN. Θεοφόρος corrigendum et hic, et paullo post, visum est Viro Docto in Misc. Observv. Vol. II. p. 374. Tmetur autem in subjecta nota Editor illarum Obsa. valgatam lectionem his verbis: „Ima Θεοφόρος recte diceretur, si *Lucianus* modo vellet indicare hunc asinum ferre deam *Syriam*; at, ut ille *Samosatensis* nec diis nec hominibus parcere solebat, asinum vocat a deo agitatum: quasi ipse asinus esset unus ex ministris deae. tum quoque magis ad rem ἐγὼ ὁ Θεοφόρος ἰσάμην, ille ego a deo agitatus consistebam. cum alioquin in maximo motu esse soleant *Enthei*. Sic mox, ut non ordinarium memorat, quod Θεοφόρος tamen fuerit ἀφῶνος, cum alioqui deo tacti tacere vix queant. *Apulejo* *Metam.* VIII. p. 173. tamen deas gerulus. at ibidem p. 171. velut *lymphaticus exilire cogitabam.* sed paullo alio sensu.“ Lusus quidam ingenii (asinini scil.) in hac vocabulo inesse videtur, qui latet in sensus ambiguitate. IENN.

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος) H. e. tibicinum coetus. Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὄμιλος, quemadmodum apud *Cornicum* *Pace* 692. τὸν δημότην ὄμιλον, pro δημοτικόν. Vid. tb. Schol. L. BON. Αὐλητῆς ὄμιλος nescio an his recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* *Hec.* 921. Νῆυταν οὐκέθ' ὄρῶν ὄμιλον. SOLAN. Adscripserat *Solan.* vid. infra *Parasit.* cap. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam καὶ πᾶς οὗτος ὄμιλος: turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubitet, de ipso adparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio αὐλητῆς ὄμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus, νῆυταν οὐκέθ' ὄρῶν ὄμιλον, nauticam non amplius videns multitudinem. Unde jam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo αὐλητῆς pro αὐλητικὸς, quod νῆυταν pro ναντικόν similiter est in *Eurip.* quodque ex *Aristoph.* modo etiam probavit *Bos*, nosque supra in 2. Ver. Hist. cap. 46. ubi Ἑλλάδα φωνήν pluribus confirmavimus, et alii etiam augere possemus, ut ex *Hesiod.* *Eg.* 191. ὕβριν ἀνέρας etc. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Aretasi* in *Ed. Boerhavi* p. 358. b. At multo minus de tibiis in sacris

hisce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet, stylum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae *Jens.* ex Nostro aliisque prosaiciis scriptoribus attulit in *Lectt.* Lucian. loco supra ad *Ver. Hist.* a me adducto, REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπορήσαντες — ἐλίσσοντες) De hac participiorum structura vid. ad *Tox.* c. 2. REITZ.

Ead. l. 15. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις) Non debet hunc locum inobservatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua adnotavi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc πῆχεις aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligantur haec praecedentia, τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, ubi *Basileenses*: caput subtus guttur ligantes; *Benedictus*: depressa cervice caput torquentes. Nichil horum probari potest, et Graeca exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρόν καὶ οἶνον κάδον) Ridicule prorsus antehac legebatur οἶνον καὶ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN. Plane sic etiam Vir Doctus in *Misc.* Obs. Vol. II. p. 375. emendandum censuit. Mihi, quum semel conjecturam sequi oporteret, pariter ac *Courierio* visum potius est τυροῦς reponere, καὶ οἶνον κάδον, secundum *Apulejum* quidem, apud quem est: *et vini cadum et lactem et caseos donantes.* Lib. VIII. *Metamm.* p. 215. *Elm.* Ceterum alius V. D. in *Misc.* Obs. l. 1. argutius defensum ivit vulgata verba eo, quod κάδον de vase fictili, in quo casei, maxime recentiores, reponerentur, interpretandum esse dicit. LEHM.

Pag. 176. l. 11. Κακῶς — ἀκούειν) Phrasis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Confer supra *Nigr.* cap. 22. ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philostr.* Vit. *Soph.* l. c. 2. pag. 505. Sic et καλῶς ἀκούειν, *Epict.* Sent. VII. Alia similia dedit *Jens.* in *Lectt.* Luc. p. 272. REITZ.

Ead. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. *Reinesius* etiam in servis castigandis adhibita observat ex *Plut.* advers. Colot. et apparatum ex *Apuleji* VIII. disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro ἐν confer supra dicta ad c. 1. hujus fabulae. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐγώ) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπραγμέναι) Eadem constructio est infra *Jov. Trag.* cap. 7. pr. Ἀριστα κειμήρυκα σοι. Conf. et supr. c. 24. REITZ.

Ead. l. 11. Ὁ ὕμνος) Ita *Fl. J. Ald. et Fr. At Bas.* 2. *Par. S. et A.* οὐμός. *Ven.* 2. vero ὁ ἕμός: ut omnes libri scribunt cap. 46. et 55. *SOLAN.* Οὐμός) Quia res est parvi, et utrovis more scribitur, servavi hic scripturam *Parisinae* aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46. et 55. eadem cum ceteris ὁ ἕμός exhibet. *REITZ.*

Ead. l. 14. Κακίδος) *P. et J. Ed.* κινίδος. Sed aut genina hic est. vox κακίς, aut scriptum fuit τοῦ κινδύνου. *SOLAN.* Nisi κοπίδος ex κινίδος malis. *REITZ.*

Ead. l. 17. Ανατρέπω) *L. Bos* in *Evang. Joan.* c. 2, 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex *Plutarch.* Gall. p. 1055. item his *Luciani* verbis, et Gall. c. 12. ac *Dial. Meretr.* XV. pr. alioque ex ejusd. *Demonacte* petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, *subversa navi*, quoque habemus. Aitque, suae conjecturae non obstande, quod *Matthaeus* et *Marcus* pro eo habent καταστρέφειν cum ἀναστρέφειν et ἀνατρέπτειν in significato plane convenient, non ita καταστρέφειν et ἀναστρέφειν. Idem jam egit *J. Gronov.* supra (*T. IV. Zeux.* c. 10. p. huj. *Ed.* 502.) ubi ἄρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, *currus subversos*, cum sit *conversos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, si lubet, *Bergl.* ad *Alciph.* I. Ep. 27. ὅλον με αὐτῇ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηγάγκασας, *metotum secundum proverbium subvertisti et servire coëgisti*. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρεφθεύσας facile tamen intelligi *inversas*, cum et ἀναστροφή vulgo significet *inversionem*; ego vicissim ajo, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud *LXX.* *Jerem.* XLVI, 26. al. 27. legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est, *et revertetur Jacob ex captivitate sive redibit in terram suam*: si ibi legeretur ἀνατρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *REITZ.*

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex conjectura addidimus. *SOLAN.*

Ead. l. 13. Κακώτερον) Non sperno lectionem *Cod. P.* veritoque, aliquid maxime mirandum, s. nunquam ante visum auditumve. *Long. Past.* IV. p. 124. f. *Ed. Moll.* (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ κακώτατον, εὐρεθεὶς ἀπολαύει Δάφνης. Quod recte vertit *Mollius*: ac

fortassis, quod maxime mireris, a suis jam inventus perisset Daphnis. Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum potestas voci interim maneat eadem: nam et infra hoc Dial. c. 52. καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἔμοι ἐπιδειξόμενος. REITZ. Cf. ῥᾶν c. 14. ibique Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 181. l. 10. Ὀθόνῃ) In Coli. et P. ὀθόνῃ τὰ ὄματά μου συνεπάσαντες. SOLAN.

Ead. l. 16. Ὡστε με) Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστε με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, et hic et alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. REITZ.

Ibid. Ὑπό) Inagavit Solan. num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, et ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τινὸς πάσχειν habuimus pro Imag c. 1. Alia ratione ὑπὸ et ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Hemsterh. T. I. ad Timon. (p. 365. sq. hujus Ed.) Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in Evang. Luc. VII, 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ etc. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. REITZ. De Lucas quidem loco valde errat Reitzius. Ibi enim toto coelo ἀπὸ differt ab ὑπὸ. Quamquam non nescio et alios interpretes ἀπὸ pro ὑπὸ sumsisse. Verum verte: sapientia probatur ex ipsius assecclis: an ihren Jüngern bewährt sich die Weisheit. Plura de illis diversissime explicatis verbis nunc proponere non est hujus loci. LEHM.

Ibid. Ὡςπερ στρομβὸν ἐξαπλῆς στρέφεσθαι) Si Erasmus ad Belgicismum solummodo attendisset, non vertisset, ut e vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse, qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδητος) Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος et ἀνυπόδητος hoc loco sic edidi, ut Edd. et Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16. etc. ubi vide, quae Solanus et ego notamus. REITZ.

Ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis πᾶν est. SOLAN. Non convenit haec nota cum iis, quae in Varr. Lectt. referuntur. Ibi enim Cod. L. laudatur, hic P., in quo πάλιν legatur, quae lectio vera praeterea etiam in 2956. reperitur. LEHM.

Ead. l. 16. Ἐξιόντων) Non satis sanus hic locus est. SOLAN. Si hujus suspicionis causa non in verbis eorumque

forte structura aut significatione, sed in re, quaerenda est, eadem *Solano* fuisse videtur, quae *Courierio*, pro *εἰς τὸν αἵτιον*, *εἰς τὴν πόλιν*, scribendum suspicanti; ut scilicet haec melius cum verbis extr. § phi *ἐλαυνεν εἰς τὴν πόλιν* congruerent. Necdum video, quid magnopere huic opinioni opponi possit. LXXII.

Pag. 183. l. 3. *Ὅποι ἀπάγει*) Sic *Mss.* *Regg.* 2956. et 3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, *ὅπου ἀπάγει*. *Fl.* quoque *ὅποι*. BIP.

Ead. l. 11. *Ἀκινδυνότατον*) Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt, comparativos et superlativos *ότερος* et *ότατος*, sive *ώτερος* et *ώτατος* facere, quando penultima positivi habet vocalem communem: itaque hic *υ* praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. et superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem. At quando *υ* vel *υ* in positivo quodam revera est longum, *ότατος* breve scribendum, et contra. Itaque *Ἀκινδυνότατον* hic rectum, quia *υ* in *κινδυνος* longum; vid. *Hom.* *Batrach.* v. 11. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἐν ταῖς πληγαῖς*) *Solan.* in marg. *Junt.* adscripserat, conferendum cap. 12. in *Quom. Hist.* At ibi quidem lectum *ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα*. Verum quia ibidem *ἐν* pro *ἐν* est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. et *Dial. Mort.* XXIII, abunde sit demonstratum, *ἐν* saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere: tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod *ἐν* ne quidem commode hic abesset, cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti *ἐν τούτῳ* significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. *Graeciss.* pag. 469. et *Long. Past.* II. p. 49. Et ejusdem *L.* 2. pr. *πᾶς ἐν ἔργῳ*. *Nostr.* infra cap. 47. m. *ἐν γελώτι*. Si tamen et hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex *Antiphon.* supra prolatam *T.* II. p. 625. *οὐδέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολείσαι*, et hoc loco τὸ *ἐν* ne sollicita. REITZ.

Ead. l. 17. *Ἐπιδώσει*) Mallet *ἀπιδώσει*. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *SOLAN.*

Pag. 184. l. 4. *Οἶκημα ὑπερῶν*) In *Act. Apost.* I, 13. habemus, *ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν*. Ibi *L. Bos* demonstrat, *ὑπερῶν* esse adjectivum; non tamen compositum, ut *Scholias* et *Eustath.* volvere; sed ab *ὑπερος* *superus* tantum formatum, ut *πατρῶς*, *μητρῶς*, et similia: atque in omne

genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

Ead. l. 6. Τόρε) Lege ποτε. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. Ἐπέδωκαν) Παρέδωκαν correxerat in Junt. Solanus, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ — in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, cum et Herodian. ἐπιδίδοναι usurpat, pro *permittere*, *tradere se alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1. fin. et 2, 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *crescere*, plurimum significet; tamen et *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* et hic significaret? ut ap. Ael. XII, 28. ἐπεδόντος αὐτὰς (θυγατέρας) τοῦ Ἀεῖ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Ἀελφικόν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. et 3011. BIP.

Ead. l. 9. Ἀσβεστον γέλων) Hom. II. A, 599. Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνώπιο γέλωι μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύψεως) Vide Zenob. V, 39. SOLAN.

Ead. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μαν.) Supra Zeux. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχναις) Furtis. GUYET. Imo operibus arte confectis, i. e. τοῖς ὄφοις καὶ ἄρτοις μελιπήκτοις, ut recte Courier. qui conferri jubet Quom. Hist. Conscr. c. 62. et Pausaniae stylum similem. LEHM.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte FL. editio. Reliquae omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνειν etiam de cibis solidis usurpari, meminerit, de piscibus ha-mum deglutientibus non semel dictum supra in Piscat. Adeatque Alciph. I. Ep. 22. pr. ubi καταπόσεις πλακούντων inveniet, ibique Berglerum dicentem: Conf. Horat. II. Serm. VIII. Ridiculus totas simul absorbere placentas. Ita usurpatur καταπίνειν. Sic κατέπιον τεμάχη Aristoph. in Nub. v. 337. et Lucian. in Asino h. l. Ibidem supra c. 28. μάζας ὅλας κατέπιεν. Quemadmodum et Teleclides ap. Athenaeum VI. p. 268. μάζαι — ἐκτείνουσαι καταπίνειν, mazaе orantes ut sese deglutias. Plato in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnaliis c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπίνειν. Sed exemplorum tota agmina pos-sent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καταπίνει. Aristot. Hist. Anim. VIII, 3. p. σίτον δέ, οὐδ' ἐάν τις ψωμίῃ, δύναται καταπίνειν. Quid tamen differat a

καταφάγας et καταβρώσκας, facile apparet vel ex *Lucian.* Demon. c. 35. ubi pisces dicit καταβρώσκειν τινὰ, i. e. *cadaver hominis devorare, sive depascere*, et καταφαγῶν ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.

Ead. l. 6. Ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότου) Doct. J. Gaval in fin. Obs. ad Oecyp. in Miscell. Obs. T. X. haud inepte emendat ἐπὶ τοῦ δεσπότου. REITZ. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 9. Συμπόσιον) *Ad convivium* vertit Erasmus. Sed hic significat *in triclinium*. Vid. Polluc. I. Segm. 79. REITZ.

Ead. l. 10. Παραθίνας εἶνα) *Hamsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Dukerum ad *Thucyd.* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd.* *Lucian.* ac *Theocr.* docet, εἶπειν saepe valere κτεύειν. Ac verbum λέγειν similiter jubendi significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, et brevitati nostrae ignosce. REITZ.

Ibid. εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses θείναι conjicere, nisi nimis prope παραθίνας praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad Tox. c. 20. et hoc Asin. c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

Ead. l. 12. Κατακειμένους) Legendum forte κατακειχμένους, nisi forsitan legendum sit, ἐν γὰρ καὶ ἑλάτῳ κειμένους. GUYET. Lege κατακειχμένους. SOLAN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 189. l. 6. Κατηχεῖν) Rursus infra Jov. Trag. cap. 37. f. et Philopatr. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine legas ἦτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. REITZ.

Ead. l. 7. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελής) Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ habitus, adparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

Ead. l. 8. Πορφυρᾷ) Lege πορφυρᾷ. GUYET. Πορφυρᾷ scil. habebat S. Sed vett. recte πορφυρᾷ. REITZ. Non omnes; vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiore arbitror. Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47. γυναικας ἐξηρημένας λίθους etc. REITZ.

Ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὄψιν ἱκανῇ) Salmuriensis τὴν ὄψιν ἱκανῇ, facie impudenti: quam lectionis varietatem miramur praetermissam a diligentissimo caeteroquin Reitzio. Bir. Veruntamen non magnopere curandam censeo hanc lectionem, undecunque profectam, quoniam neque in aliis Edd. vet. neque in Codd. usquam ejus reperitur aliquod vestigium. Lenn.

Pag. 192. l. 7. Εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ) *Benedictus: sive aliquid, sive nihil ex me faceret, ut voces palam et caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses: qui parum curans mei jacturam etc. quos verissime adsecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo et detero, parum curans, si quam mei partem illa imminueret ac corrumpere, necne. Gron. Plane diversa Gronovianae explicationi tradit L. Bos in Observ. Crit. pag. 45. ubi propositis Aristophanis verbis (ex ejus Plut. v. 194 — 6.) Ἀλλ' ἦν τάλαντα τις λάβη τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ ἑκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετραράκοντα βούλειαι, ait: Quid hic sit ἀνύειν, cognosci potest ex opposito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum impetrare et obtinere, quod quis cupit et rogat. Elegans usus hujus verbi est in hoc significatu, sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud Hesiod. in Epy. p. 395. — καὶ μὴδὲν ἀνύσῃς, et nihil obtineas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, et nihil efficias. Lucian. Asin. (h. l.) καὶ κείνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec Benedict. nec Basileenses recte ceperunt sensum. Benedict. Qui non curans, sive aliquid, sive nihil ex me faceret. Basil. Qui parum curans mei jacturam etc. Existimem ego, ἀνύειν hic etiam obtinendi significatum habere, ἀνύειν τι ἐκ τινός, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in Antholog. quem etiam in Thesauro adduxit Steph. ἡνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοισῶν, haec impetravi a Parcis. Verterim igitur verba Luciani: Et ille nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me, sive non, accipit mercedem. Sic perficere Latinis est obtinere. Terent. Eun. Act. I. Sc. 2. (v. 99.) quam joco Rem voluisti a me tandem, quin perfeceris? — Gesnerus recte jam dedit, impetraret; eique adsentiens Gronovium minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro conficio, consumo quoque sumtum, perdere possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum gloriatur mox ipse. Reitz. Courier. vertit: si elle pourroit ou non faire de moi quelque chose, et vult bene distingui ἀνύσας ab ἀνύσασθας, quod negat ab interpretibus factum.*

Belin: cet homme peu scrupuleux sur ce qu'elle exigeroit de moi. Viel. ohne sich darum zu bekümmern, ob es ihr wohl oder übel bekommen würde. LEHM.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρώτι τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρώς μύρου; SOLAN. Ἐρωτα legendum omnino. Guyet. Bene, sed malletm χροσμάτι, ex cujus compendiosa scriptura monstrum χρωτί prodiisse mihi verosimilius videtur. REITZ.

Ead. l. 17. Προσκαλουμένη) Malletm προκαλουμένη. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐπιδειξόμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

*Ead. l. 16. Ἡ δὲ καταχρήσάτο μοι δεινῶς) Scribe, καταχρήσάτο μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem describendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim καταχράσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τοῦτο συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνολας καταχρῶνται: et in Mortuor. Dial. XIII. §. 5. ὡς δὲ καταχρητὸ μου τῇ περὶ παιδων (παιδείαν recte edidit Hemst.) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox insequentibus, καὶ παρὲς ἑλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interprez insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset. JENS. Μοῦ P. et L. uti probe viderat vir clarissimus. Vide Somn. Mortt. Diall. c. 5. et XIII. SOLAN. Quod eruditiss. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 5. adducit, plane nihil est: ibi enim Jegas, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Junt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae *Jensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In Dial. enim Mort. XIII. illud μου non pertinet ad καταχρητὸ, sed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco De luctu nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶνται emendat. Quare *Jensio* ad-sentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis caussae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum simplex χράομαι dativum postulet, ut vel pueris e syntaxi notum est, quidni et compositum eundem casum servaret? Sed cum et Lucianus et alii id ubique cum dativo construant, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus*

faisset, si in vulgata non legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. jam dedit, vid. et *Herodian.* VIII, 4, 22. *Aelian.* IH, 13. et IX, 9. pr. *Dion. Hal. Ant.* VIII. pag. 487. med. ἀλλὰ παραγοῖσθί μοι etc. Sed παραγοῖσθαι in libr. *Apocryph. Epist. Jeremiae* v. 28. jungitur accusativo. Quare eo magis miror *Graevii* festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. REITZ.

Eud. l. 17. Ἦν — διδάσας) De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30. hujus Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. Καὶ πάντων ἐφ' ὅσων) An legendum ἐν πάντων; GUYET. Ἐν παντὶ ἐφ' ὅ) Inserui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit *Solanus*, cum *Guyeto*, et parum aberat, quia inseruissem. Sed quia nunquam compareret ἐν, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est. REITZ. Ἐγὼ scripsi leni mutatione, suadente *Courcierio*. LEHM.

Ead. l. 13. Ἀπὸ γελώσης) Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad 1. *Ver. Hist.* c. 6. Sed addit eam etiam *Theorr.* Eid. V, 95. αὐ μὲν ἔχοντι Λειπὸν ἀπὸ πλῆθους λεπύριον, illa quidem habent tenuem ab illic corticalam. REITZ.

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I. e. ramos. GUYET.

Ead. l. 15. Τῶν ἀνθίων) A ramis. GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐξέον) Lege ἐνθεον. SOLAN.

Ead. l. 8. Καὶ γὰρ θραμὸν πρὸς τὸν ἀρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θίᾳ ταύτῃ παρῶν, ἔλεγον κάρωθεν ὅτι γυνὴ μὲ Θερραλὴ — χολοῦται μεγαλειώμενος ἐναλειψασα, ὅπου πορεύσει) Ridicule interpres, vertens: Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, et dixi me a Thessala — ab inferiori parte magico unguento perandum, factam fuisse asinum, illud κάρωθεν componit cum χολοῦται ἐναλειψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum denique in theatro propositus, ut ibi cum homine femina congredederetur, visis rosis, iisque comesis, repente pristinae humanae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tanquam praestigiatorem igni cremandum censerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte (theatri scilicet, unde se ad Praesidem superius considerentem

obvertebat) memoravi, feminam Thessalam, Thessalae servam, me venefico unguento delibutum, fecisse asinum. JENS.

Ead. l. 14. *Γεγονός* Frater monet emendandum γεγόνος· etsi prius Edd. REITZ. Haud male *Reitzius* rescribi jussit *γεγονός* et sic omnino exaratum videmus in Ms. Reg. 2955. BIR.

Ead. l. 16. *Πατήρ μὲν — Γαῖος* Quomodo ista cohaerent? pater mihi est *Lucius*, fratri autem meo *Cajus*. Interrogaverat Praeses primo de nomine novi ex asino hominis, tum de parentibus et cognatis. Nomen itaque suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, *fratri autem meo Cajus*? Itaque in versione ipsum hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Caeterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmodi, *πατήρ μὲν ἔστι μοι —* hic nominavit patrem et avum forte, et perrexit deinde, *ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γαῖος* Patrem et forte avum ab eo appellatum, satis responsio Praesidis indicat: sed qui potuit dissimulare suum? cum tamen suae professionis mentionem faciat etc. Et quaeenam sunt *τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα*, quae communia sibi cum Cajo fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, et consilio omissa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohaerent caetera. Verum hoc ipsi quoque fortasse affectavit, ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, et aliquid plus quam fortasse! Illud quidem apparet, Photii etiam tempore *Λουκίου Πατρίως* solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, plenior. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeschel. GERN.*

Pag. 198. l. 4. Πατρίς δὲ ἡμῖν Πάτραι Lucius Patrensis. *Phot. Biblioth. GUYET.* Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθείρη ὑπ' ἐμοῦ Lege *ἀπ' ἐμοῦ*, GUYET. Recte *Guyetus* *ἀπ'* legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi *ὑπ'* eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exulare jubeat, non potest *φθεῖρειν* aliud, quam *facessere hinc*, significare. Et sic *Alciphron.* non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. *τῶν ἐξ Ἐρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων*. Et Ep. 34. p. 142. *προσφθείρεται δὲ Ἐρυσίλιδι τῇ Μεγάρας ἀβρα* (alias *ἀβρα* scribitur.) Habet

vero indignationis notam, ut recte *Bergler*. ad *Alciph.* Epist. priore loco adductam, ex *Aristophane*, *Arriano*, et *Luciani* Dial. Meretr. XV. probat; ubi ἐκφθέλου rursus ita positum videbimus. Quod igitur *Bergl. Frischlinum* reprehendit, qui illud *Aristophanis* in Plut. 610. τότε νοστήσεις· τὴν δὲ φθέλου, male verterit, nunc perdaris, cum sit vertendum, tunc redibis; nunc autem i in malam rem, neque injuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula apud *Aristoph.* excludi potest, sequitur enim, σὲ δὲ ἐὰν κλαίῃς μακρὰ τὴν κεφαλὴν. Ibid. supra v. 598. ἀλλὰ φθέλου, καὶ μὴ γρύξῃς, quoque vertitur, sed pereas, nec verbum musses. Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati ajunt, loop voor den koekoek, quod tamen est apertius, quando εἰς post imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρεν) Caudam trahere. GUYET.

Ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, quid accidisset. Μίσον esse συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος (optarim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορῇ. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde *Aristophan.* Ep. 652. δοκεῖ Ἐνὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγεμέναις Εὐαγγέλια θύειν. Diserte hic *Scholias*tes, μέσον, ait, ὄνομα ἡ συμφορὰ. Etiam *Lysistr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *GESN.* Locus *Herodoti* ab *Gesnero* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. sic legitur: Οὐτὼς ὢν, ὃ Κροῖσι, πῶς ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορῇ· cuius hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adposuit margini: omnis homo est ipsa calamitas. At si jam ἀνθρώποις cum *Gesnero* legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet calamitatem, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi internum, satis vincunt *Aristophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule versa esse, bonis aerumnis, notavi in libro de Ambiguis p. 87. Tit. casus. Alio sensu συμφορὰ pro collatione ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορᾶν· nam et sic *Sophocl.* Aj. Flag. v. 68. Θαρσῶν δὲ μέμνε, μὴδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα· quod vertitur, Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis. Proprie: Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in *Herodoto*; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in

Ed. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* et *Camerarii*, πᾶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. sicuti et ἄνθρωπος, (quod mihi humanissime indicavit *P. Wesseling.*) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta *Gosneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὃ γίνεται ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, et sic πᾶσα locum non habere. Sed recte jam credo *Horreum* Obs. Crit. p. 42. exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορὴ, omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est, idque exemplis propemodum probat. *REITZ.*

Ead. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργας) Non videntur sibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς προικτὸς et ὄνου περιεργία, etsi conferas illam supra exclamationem novi asini, c. 15. ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium hujus libelli μάγος et μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet ejus rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, ex longis atque inanibus asini laboribus: quibus et me jam defunctum gaudeo. *GESN.* Tu, lector, nondum absolvitor. Vid. *Varr. Lectt. LEHM.*

IN JOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1. ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχόμενος*, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papismi idololatria, praedeterminantismus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore M. Jo. Wilhelmo Petersen Lubecensi. Giessae Hassorum 1674, 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare possit. Poni ille quidem totum libellum, sed Latine ex *Vincent. Obso-paei* versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt, et controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως

praecone expectares: nempe juvenis tum erat, et a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GERN.

Pag. 202. l. 3. *Εἰ ἀληθῆ*) Respicit *Homeri* locum *Iliad.* T, 128. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἀφεικτα*) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam et *φεικτός* dicitur, et *ἀνέκφεικτος*; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius est, quod marg. A. l. W. habet *ἄφεικτα*, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, et Nostro alibi sic centies effertur, ut supra *Deor. Dial.* XVII. cap. 1. f. *αὐτοὶ ἐν ἄφεικτῳ ἐχόμενοι*. *Hermot.* cap. 79. *ἐς ἄφεικτα ἐμβάλειν*. *Quom. Hist.* cap. 62. ubi *ἄφεικτα* quidem *Edd.* habebant; sed *Solan.* correxit, ex ipso *Luciano* complura adferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II. non semel, ut mox c. 18. p. m. *ἀνάγκη ἄφεικτῳ*. Item de *Gymn.* c. 2. *ἀφεικτότεροι εἶεν*. *Ibid.* c. 29. *ἐν ἄφεικτῳ ἐχόμενοι*. Rursus c. 32. De luct. c. 2. f. De *Dips.* c. 2. f. etc. *Aristophan.* *Nub.* 1043. *ἐγὼ λαβὼν ἄφεικτον*. Et passim. Sed *ἀφεικτῶς* adferens *Stephanus*, *ἄφεικτος* similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque et ego id *Luciano* non obtrudam; etsi *Solanus*, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in *Edd.* *ἄφεικτον* (interdum et corrupte *ἄφεικτον*) inveni, nondum tamen contra *Luciani* aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. REITZ.

Ead. l. 5. *Γειρομένη*) *Homer.* II. T, 128. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ὀμηρος ἐν ἑτέροι μέρε*) Haud immerito *Solan.* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* et *Coll.* Quia non in *Odyss.* sed in *Iliad.* T, 356. hunc versum reperit. REITZ.

Pag. 203. l. 9. *Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰς, ἅλωθα, Ἀάχαις, οἶμαι, καὶ Ἀτροπος*; ZETZ. *Πάνν μὲν οὖν*) Mutilus simul et vitiosus ad haec verba legitur Scholiastes: *Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρα τῆς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι διὰ ὡς μεγάλης οὐσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον*. Possimus haec ita suppletes emendatius legere, *ἐποίησε τὸν Δία ἀπορῶντα περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι μὴ δυνάμενον*. Nec dubito, quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab *Luciano* in hoc *Dialogo* fit. JENS. Vid. not. ad *Schol.* LEHM.

Pag. 204. l. 4. *Τὸ περὶ*) Ex *Ms.* Ox. P. et *Edd.* J. et *Ven.* 2. est illud τὸ, reliqui enim libri habent ποῖς, quod nihili est. SOLAN. Non nihili est τὸ ποῖς, licet interposito *ἐντα*. Ceterum τὸ recte *Solanus* restitui voluit. LEHM.

Ead. l. 9. Ὀμήρου ἱπῶν) *Hom.* II. 9, 18. et seqq. SOLAN. Eandem catenam Jovis deridet auctor infra *Jov. Trag.* c. 14. et uberius etiam *Diall. Deor.* XXI. LEHM.

Ibid. Ἐν οἷς) *Cod. Ox.* ᾧ, quod minime spernendum, quamvis repugnent caeteri libri. SOLAN.

Ead. l. 11. ἀναγρησόμενος) *Homer.* II. O, 18. — 27. SOLAN. Quia ἀναγρησόμεν. recepi, etiam versionem ad id accommodavi. Gesnerus, vulgatam secutus, dederat, tanquam qui aurea quadam catena suspensa habeas universa. At cum mox quoque sequatur futurum καθήσειν, manifestum est, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque posteriore demum loco dicat Jupiter, se catenam demissurum, non poterat ante narrari, eadem se omnia jam sursum traxisse, ante quam eam demisisset. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναγρησόμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla desunt, ubi sic futuro jungitur; ut ap. *Diod.* Sic. init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφωμεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, et alibi, quin et aor. indic. pro ejusmodi futur. *Homer.* II. Δ, 161. — μεγάλῳ ἀντίσταν (ἀντίστην *Clark.* et *Barnes.*) magno lucent, (luerint.) Et *Herodot.* I, X. p. 5. monente *Horreo* in *Obs. Crit.* pag. 19. ἐν νόμῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεα. Ubi *Horr.* vel nimius est in probandis ejusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paullo alia est ratio. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐφης) Quod *Fl.* hic ἔφησθαι habet, non adeo alienum est, nam et sic rursus infra cap. 10. eadem cum caeteris: at cum utrumque rectum, et saepe occurrat, nihil muto. REITZ. Cf. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ibid. Μὲν τὴν) Sic *Mss. Ox.* et *P.* melius quam ut ia impressis est, τὴν μὲν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ. Imo mutandus erat harum vocum ordo, etiamsi non praevissent *Codd.* Sic. *Diall. Deor.* KXI, r. recta oratione de eadem re Jupiter: ἐγὼ μὲν — ὑμεῖς δὲ etc. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐκχεμαυμένους) Etsi probum quoque, quod in *Ox.* est, ἰκχεμαμένους servavi tamen vulgatum ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostro inusitata. Sic supra *Tox.* c. 6. ἰκχεμαυμένοι,

ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim ἐν — νύμενος et hic malim. REITZ. Similiter *Struvius* Lectt. Lucian. p. 248. in *Friedem.* et *Seebodii* Miscell. Critt. Vol. II. P. II. ἐκ-κρεμαννύμενοι σε κατασπῆν conjicit, probante *Jacobo* ad *Toscar.* p. 156.

Ead. l. 16. Αὐτῇ κεν) *Homer.* II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 205. l. 4. Γούν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γούν ἐπαγάγω' sed memor, δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequerat, vulgatam servavi. Vid. supra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ. Et alibi centies δούν. Verum est γούν centies, et vero sexcenties, alibi. Quid nunc? Alius generis ratio probandi ineunda erat *Reitzio*, quam ego satius duco sano lectoris judicio permittere: manifesto enim γούν praestat. LEMM.

Ead. l. 6. Θεωρούσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκῇ δ' οὖν μοι δικαιότερον ἂν ἢ Κλωθῶ μεγαλυνήσασθαι, ὥς καὶ αὐτὸν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe justiore causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces.* Vulgati θεωρούσα, quod quidem ferri potest; sed *Ms.* lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam *Mss.* Ox. P. et L. In reliquis θεωρούσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam *Gesner.* vulgatum θεωρούσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, et αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν προῖων ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit et contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenit) dicit supervacanea esse sacrificia. JENS.

Ead. l. 15. Ἡμῖν προῖων) Secutus sum scripturam *Ms.* Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

Ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exulare jussimus. SOLAN.

Ibid. Φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. GUYET. Deletum etiam voluit *Solan.* sed immerito. At quia omnes Edd. et *Schol.* habent, nec ipse in marg. ut alia solet,

Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed *εἰπεῖν* abesse ab O. et pro eo *ἡμῶν* legi, adscripserat *Junctinae*, ac *q̄ησῖν* delebat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, et rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione *Gesn.* parentheses addidit, quod et in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. *Καὶ ὅπως*) Subaudi ὅρα. CUYET.

Ead. l. 6. *Δυνατόν*) Utrum οὐ δυνατόν; non respuerem, si invenirem. REITZ. Sic vere habet *Fl.* ipso referente *Reitzio* in Varr. Lectt. Quidni ergo recepit negationem? Certe non opus erat. LEHM.

Ead. l. 9. *Βούλει γοῦν ἐπαγάγω*) Hic jam constanter γοῦν, et recte, non δ' οὐν. Conf. supra c. 4. f. Caeterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omitta conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut *Herm.* cap. 80. θέλεις διηγῆσθαι; *Scyth.* c. 9. pr. βούλεισθε οὖν ἐπαγάγω ἤδη. REITZ.

Ead. l. 12. *Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι*) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὥςπερ ἀνιόντες τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι ἢ τ. α. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε mutarem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μᾶλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynici, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, et ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituenda. Et video, *Gesn.* τὸ sed etiam in versione sua deslesse. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἡ τιμῶντες*) Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον, vel simile quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. *Aristoph.* *Nep.* 1420. Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τε κλέειν. *Thucyd.* II, 89. Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοπλίον πλουνοὶ ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificiorum *χρεῖαν* et cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ἀντίσθαι, relinqui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est *Jov.* *Trag.* c. 46. Οὐκοῦν ἔφτερον ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρίοντες. Et in ipso sine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *Gesn.* De omissio μᾶλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. *Hist.* cap. 17. f. REITZ. Summa injuria tentatus

locus sanissimus. *Δὲ* post negationem pro *ἀλλὰ* mox iterum in *χρησιότητι δὲ* etc. Quod autem ad sententiam attinet, intelligas eam, si contaleris De Sacriff. c. 2. οὐδὲν, αἷς ἔωμεν, ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰ γὰρ, καὶ ἔστι πωλεῖσθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τυχοί, βελτίου etc. Sic itaque h. l. Jupiter vult, homines non propterea Diis sacra facere, quod illis indigeant, sed bona ab illis accepta retribuentes, et quasi ementes quodam pretio, e. g. bonam valetudinem bacula ab Aesculapio etc. Non repugnat Cynisci responsum, imo optime cum hac Jovis sententia congruit. Quare Gesneri versionem: *non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, — quam alioquin honore praestantiorum naturam efficiunt;* qua versione etiam Wielandius et Schmiederus aibi imponi passi sunt, necessario emendam putabam. LEHM.

Pag. 208. l. 1. *Χρησιότητι*) Ἰανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς ἐνὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, *χρησιότητι δὲ* τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis, nullius utilitatis causa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum, quod praestantius est colentium. Sic recte interpretes, *colentium* scil. Deos. Nihil hic mouerem, nisi Ms. juberet me non praeterire, quod in illo legitur *εὐγνωμοσύνη*, pro *χρησιότητι* hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum et benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem Codex pro καὶ τιμαῖς γεραίροντες, scribit θυσίαις γεραίροντες. GRAEV. *Εὐγνωμοσύνη* Belinus recte pro glossemate habet lectionis genuinae *χρησιότητι*. LEHM.

Ead. l. 3. *Καθ' ὅτι*) Legendum καθ' ὃ, *τε βελτίους φῆς* τοὺς θεοὺς non καθ' ὅτι, ut vulgo. JENS.

Ead. l. 17. *Ἀνασπᾶν τὴν γῆν*) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. *Τὸν Ἀπόλλω*) Apollo inter pastorum numina numeratur, nam et ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur. Virg. — *et te memorande canemus Pastor ab Amphryso*. COOK. Cum J. mox c. 6. med. item c. 10. in Jov. Trag. et alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maithair. de Dialect. p. 22. B. ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. *Χρόνου*) Non improbum est illud χρόνον, etsi ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3. et 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex

Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀναρᾷ χρόνον loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen et Amor. cap. 26. ubi variat scriptura in ἀναρῇ, ἀναρῇ, et ἀναρῇ, non addito χρόνον. Ubi oblitus sum addere *Alcioph.* III. Ep. 25. καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀναρῇ θάλασσαν ὄρεον. REITZ. Vid. Charon c. 14. ibique Varr. Leott. LEHM.

Page. 211. l. 6. *Ἐκλυον*) Sic P. et L. melius quam ut in impressis est, *ἔκλυον*. SOLAN. *Ἐκλυον*) Solanus jam delebat vulgatum *ἔκλυον*, et *ἔκλυον* reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. snppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec dissitebor, *ἔκλυον* mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς *ἐκλυον* eodem casu jungi amant; vid. *Aristoph.* Plut. v. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommo- dum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione *Gesneri*, nihil eam moverim. Immo adcuratius rem consideranti facilius mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν *ἐκλυον* ad similitudinem soni et convenientiae redigendo, quam, si bis — ὦν invenisset, alterum in — η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

Ead. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) O. P. et L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἐφηςθα*) Jam cett. Edd. Florentinae consentiunt, *ἔφηςθα* pro *ἔφης* exhibentes. Conf. supra c. 4. med. REITZ.

Ibid. *Ἐκτός*) Sic O. et P. In impressis deest. SOLAN.

Page. 212. l. 16. Καὶ θυλαίς) Sic etiam Ms. O. et L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Page. 213. l. 14. *Ἐκτός εἰ μὴ τοῦτο φῆς*) Ita O. et P. Mss. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. *Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φ. Marcil.* Non male; sed post inventum *ἐκτός* jam non utimur. REITZ.

Ibid. *Ὅ*) Ex O. et P. illud ὁ, ante προμαθῶν. In impressis deerrat. SOLAN.

Page. 214. l. 2. Καθειξας) Anne varia lectio *ἐγκλεισάμενος* ex glossa nata videtur, quam quis καθειξας minus intelligens, dein adumsit? REITZ. Sic et *Belino* visum, admodum probabiliter. LEHM.

Ibid. *Ἐξαγγεῖ γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσασα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ*) Perspicuum est et ex sequenti παραδώσει, et ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse *ἐξάξει*. JENS. Vide *Herod.* I. pag. 9. (capp. 34 — 45.) SOLAN. Plane ad-

sentior *Jensio* ἐξάδα legenti. Licet enim probe meminerm, non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγε quoque in Graecis legerit. REITZ. Praesens ut omnino non rarum in vaticiniis, ita nec tum, quum sequuntur Futura, insolens. Sic ipsae Jesus noster, *Evang. Marc. IX, 31. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν καὶ — ἀναστήσεται.* LEMM.

Ead. l. 4. Ἀδραστος) Argivorum rex, unus ex septem ducibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. COGN.

Ead. l. 7. Αἰδῶν) *Eurip. Phoeniss. 18.* Oraculum ipsum exhibet Scholiastes *Aristoph. (267. G. F.)* quale ab Apolline redditum. SOLAN.

Ead. l. 9. Μὴ σπείρε) *Eurip. Phoen. 18.* SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀναυτοῖτε) Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius, quod *Fl.* habebat, ἀναυτοῖτε, i. e. non video, quo jure mercedem repetere possitis. Quae vera vis optativi est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἂν ἀναυτοῖτε, probe monente *Belino*. Quare nihil mutamus. Vulgatam retinet etiam *Ms. Reg. 5011. Bip.* Ἄν non opus esse in hoc nexu, plus quam sexcenta loca ipsius *Luciani* nostri *Belinum*, et nunc etiam *Bipontinum* editorem, docere potuerunt. Verum librorum auctoritas magis favet Indicativo. LEMM.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) *Halys* Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, et a meridie Syros et Paphlagonas intersuens. *Luc. L. III. Ovid. IV. de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καταλύσσει*) Vid. *Herodot. I. p. 13.* Notum est oraculum. Vid. *Charon. cap. 11.* SOLAN. Latinum habes oraculum ap. *Cicer. de Divin. II, 56.* LEMM.

Ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in Edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ. Secus mihi visum, Cf. *Varr. Lectt.* LEMM.

Ead. l. 5. Ἀρνεῖα κρέα) Apud eund. *Herod. p. 11.* Pro χελώνης autem in O. est χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

Ead. l. 6. Χελώνης) In *Ed. Hag.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in ejus verbis, quae legas pag. 20. D. et *Steph.* praeter historiam nihil est praesidii; nam hic utrumque substantive extulit, scribens: χελώνην καὶ ἄρ-

να κατακόψας ὁμοῦ ἔψες αὐτὸς ἐν λείβητι χαλκίῳ. At cum in vulgata *Luciani* nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Jov. Conf. c. 30. ἀρνίᾱ κρέα καὶ χελώνη ἔψεται habemus; ubi cum utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo utendum dixeris: sed quis sit ita servilem in hujusmodi esse styli rationem, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρῶν τινα πολλάνης) *Lucret.* L. VI. MARCIL.

Ead. l. 12. Ἰστὸν) Car Ἰστὸν *malum navis* receperim, pro vulgato Ἰστίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quanam corpora fulmen disjicere amet. Sensisse id videtur *Gesnerus*, qui sponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* satis frigide, sed ad vulgatum adcommodate versum esset. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέ τε καὶ) Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim caussa hic merito comparet, et alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad *Tox.* cap. 80. et de *Merced.* cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum est, quod de eo *Corn. Nep.* in ejus vita c. 3. scribit, *Hic qua fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae ejus publicae alerentur, et de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ.

Ibid. Καλλίας) Vide *Timon.* c. 15. et not. Patrimonium dissolvisse et libidinosum fuisse, ait Scholiastes *Aristophan.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. SOLAN.

Ead. l. 6. Μειδίας) De hoc consule *Scholia* ad *Jov. Trag.* cap. 48. SOLAN.

Ead. l. 8. Μέλινος) Vide *Pisc.* c. 10. et *Demon.* c. 11. ubi recte Μέλινος, uti et apud alios auctores scribitur. *Dio-gen.* Laërt. p. 42. et 45. *Plat.* pag. 1. A. et passim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic, et Bis *Accus.* cap. 6. prave legebatur Μέλινος. SOLAN. Μέλινος pro vulgato Μέλινος legendum, etiam *Guyetus* monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μάλλον ἢ. Saltem idem voluisse *Lucianum* arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN. Siquidem vere ita in J. legitur, quod saltem in *Varr. Lectt.* relatum legas, vix dubites, quin haec lectio elegantior sit vulgata. Verum nec est, quod vulgatam damnes. LEHM.

Lucian. Vol. VI.

N n

Pag. 219. l. 1. *Τινὰς*) Studio accentum servavi, qui in Edd. aderat, propter *emphasin*. REITZ.

Pag. 220. l. 9. *Ἀφύκτω*) Sic jam Edd. recte, cum supra c. 1. *ἄφευκτα* scriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset. Vide, quae ibi notamus. Non tamen est *δυνατόν*, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum *Lucianus* amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. REITZ. Eadem quaestio de necessitate vel libertate actionum humanarum, earumque imputatione, cum eadem, qua hic, libertate, ac paene licentia, tractata legitur in Diall. Mortt. ultimo. LEHM.

Ead. l. 14. *Σίσυφου*) De *Sisypho* ob latrocinia a *Theseo* interfecto lege *Virg. VI. Aen. Ovid. XVI. Met. Vid. proverb. Saxum volvere. COGN.*

Pag. 221. l. 7. *Ἐπίτρονον*) *Wessel.* conjicit *ἐπίτρονον*. *Probe.* REITZ. At sic jam legitur in Ed. S. et B. 4. *Bir.* Nihilominus *Bipontinus Reitsium* est secutus in edendo *ἐπίτρονον*. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. *Ἄμοιρον*) Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, *οὐκ εὐμοιρον* exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe *οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιῶν* significare, et *Parcas etiam fatalem vitam agere*; sive ad verbum, *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*. Et sic jam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum et ipsas non benigno fato natas. REITZ. Merito has argutias rejecerunt *Bel.* et *Schm.*, praeferentes praestantiorum multo lectionem *εὐμοιρον*, quae et Codicum est *Parisiensium*. LEHM.

Ead. l. 15. *Ἀπαήσομεν*) Jam dictum non semel supra. Vid. saltem *Tox. c. 3. et 62. REITZ.*

IN JOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. *ΕΡΜΗΣ*) *Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῶδης, κατακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασί, εὖν παρὰ Παιμαῖσι θεὸς τιμᾶται.* *Theophilus ad Autolyicum L. III. pag. m. 217. LA GROZE. Vid. Wolf ad Suet. Aug. c. 57. unde patet, Wielandium errasse, quum in nota ad vers. Tom.*

II. p. 361. putaret, Jovis cognomen Tragoedi, nunquam antea cognitum, a Luciano esse confictum. Exstitit scilicet Romae simulacrum Jovis Tragoedi, quamquam non ea, quam Lucianus sane finxit, notione ridicula cogitati. LEHM.

Ibid. Ω Ζεύ) Exordium ab attentione et rei magnitudine. COEN.

Ibid. Καὶ καταμόνας) Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1) Ω Ζεῦ etc. 2) Ωχρός. 3) Ἐμολ. 4) Μὴ καταφρονήσης etc. hexametri. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξάνθα. 4) Τίς μήτις. 5) Ἡ τί etc. senarii jambici 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3) Ἡς οὐκ. 4) Ἀπὸλλων. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parvi Guyeto momenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναί πάτερ ad Ἡ τί βαρὺ in Par. jam seorsum exarati erant; ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, et novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

Ead. 1. 3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα) Socratis scholae objectus pallor ab Aristophane in Nubibus passim, v. g. v. 104. τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὠχρῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις. Add. 1110. etc. GESN.

Ead. 1. 4. Ἐμολ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, Εὐθείως οὐ προσανέθιμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *te rade gaan*: eleganter enim προσαντίθεσθαι τινι Graecis notare, quod Latinis adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, et super eo ipsum consulere. Sic ap. Lucian. in Jov. Trag. h. l. ἔμολ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνην etc. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

Ead. 1. 5. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN. Quidni et ipsa ex Tragico? LEHM.

Ead. 1. 6. Ναί πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo adnotavimus. SOLAN. Ναί πάτερ) Homer. II. Θ, 31. Solan. Nisi quod pro Ναί πάτερ ap. Hom. legatur Ω πάτερ. Sed et in seqq. alia ab Luciano commutata et ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐξάδα*) *Homer.* II, A, 363. SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἦχος*) Scribe, ut in Ms. habetur, *ῶχος δέ σου εἰς παρειας*. Est ex *Iliad.* Γ. v. 35. ubi est *μιν*, quod omnium est casuum. Mox scribe ex *Euripidis* *Oreste*, *ἧς οὐκ ἂν ἄραι ἄχος*. Dein idem Codex: *πρὸς χορὸν γὰρ οἰκτιρὸν ἱροῖς*. Mox *ὥστε σοι ὑποδραματοῦργεῖν* exponit vetus Scholion ineditum *ὑποτραγωδεῖν*, quod est versibus tragicis respondere, et quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica adnotarunt. Jupiter *ἐπετραγωδεῖ*, illi vero non poterant *ὑποτραγωδεῖν*. GRAEV. *Ἦχος τὲ μιν εἰς παρειας*, est in *Homeri* I. c. *τὲ* etiam Edd. *Luciani*, non *δέ*. REITZ.

Ibid. Σου) Cod. Ms. Ox. et utraque *Ven.* recte. Reliqui libri *es*. SOLAN.

Ead. l. 11. *Οὐκ*) *Euripidis* verba quia mutavit *Lucianus*, Jovi adaptans, adscribam: [*Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ᾧδ' εἰπεῖν ἦχος*, [*Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος* [*Ἦς οὐκ ἂν ἄραι ἄχος* — *ἀνθρώπου φύσις*. Ultimum verum iterum habes in fine *Ocyp.* v. 167. ubi pro *ἀνθρώπου* recte legitur *ἀνθρώπων*. Versa haec a *Cicerone* sunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex *Euripid.* *Oreste* I. et seqq. *Solan.* Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio *Eurip.* habet *ἀνθρώπου φύσις*, Noster *ἡ θεῶν φύσις* fecit etc. REITZ.

Ibid. *Ὡδ' εἰπεῖν*) *Ὡς* alias legitur. GUYET. Nullam invenio Ed. quae *ὥς* habeat, licet inspexerim *Fl. Ald.* J. II. *Fr. Par. B.* 1. *S. Amst.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl.* et *B.* 1. *ᾧδὲ* cum jota subsc. habere, cett. non. Ergo voluit, *ὥς εἰπεῖν* alios auctt. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. *Ἀπὸλλον*) Haec et sequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constat. De *κοίμισον* vide *Rhes.* 669. SOLAN.

Ibid. *Ἀρχὴ λόγων*) *Incipis.* SOLAN.

Ead. l. 4. *Ὡ παγκάμιστοι*) *Senarii.* GUYET. Sed hos *Par.* Ed. jam divisit. REITZ.

Ead. l. 6. *Οἰκτιρὼν*) Etsi *οἰκτιρὼν* quoque erat in *Par.* quam sequimur describendo, (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) et ex Cod. suo quoque sic legi videtur velle *Graevius*, nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent *οἰκτιρὼν*, id in *οἰκτιρὼν* mutandum censerem; nam cum versus sit jambicus, cur trochaicum ei intruderemus? REITZ.

Ead. l. 7. *Τί [μοι] δέξεις;*) Versus hexameter est e veteri poeta: *τὸ μοι* additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a *Luciano* ipso. GUYET. Recte judicat *Guyetus*: quare

μοι seclusi quidem, ut versus dimensio adpareret, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. REITZ.

Ead. l. 9. Ὀργάν) Quia *Euripideum* est, pro ὀργήν, nihil mutavi. REITZ.

Ead. l. 10. Μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὄλον καταπεπώκαμεν) *Aristophanis* haec *Acharn.* v. 491. οὐκ εἰ καταπὼν Εὐριπίδην; ut bene observavit *Belinus*. LEHM.

Ead. l. 13. Ἦτις ἐστὶ σοί) Pleonasmum horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc *Luciani* loco, firmat *Davis*. ad *Cic.* De nat. Deor. I. c. 26. p. 65. Quem, indicante in margine *Hemsterhusio*, consului, exscribere nolo, quia hic notarum habemus satis. Conf. *Gall.* c. 12. REITZ.

Ead. l. 14. Οὐκ οἶσθ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam deceptorus, quam c. 5. nominat: Nyctei erat filia. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἄλλου του) In vett. quibusdam Edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὄστς plerumque junctim scribere amant. Sed του sine accentu pro τινος valere, si quem fugit, adeat nos supra ad *Tyran.* c. 11. *Cesner.* ad *Quom. Hist.* cap. 51. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 7. addatque *Amor.* c. 27. et *Herodian.* II, 3, 12. REITZ.

Ead. l. 10. Ὡ μακαρία) Verba Jovis ἔνοιχα videntur, sicque corrigenda et ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ

Ἦτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς

Οἶτε θ' ἀμέτρεα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. GUYET.

Ead. l. 13. Ἐν ἐσχάτοις) Senarii Ἐν ἐσχάτοις etc. Καὶ τοῦτο etc. Ἐστῆκεν ἡμᾶς εἴτε χορὴ τιμᾶσθ' εἴτε.

Καὶ τὰ γέροντ' ἔχειν τ' αὖν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμελῆσθαι. GUYET. Non male quidem *Guyetus* rursus conjecit, et hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit; nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque versus vestigia adparent, nihil de suo adjecisse *Lucianum*, quod et alibi eum factitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut ejusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait, se hoc vel illud poetæ adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. REITZ. Non senserat *Guyetus*, paullum nunc remitti Jovi furorem tragicum ob amorum memoriam, a caris-

sima conjuge excitatam. Quamquam mox aliquantulum rursus intenditur. LEHM.

Ead. 1. 14. Ξυροῦ) Ms. Ox. ξηροῦ νῦν, quod nihil est. Vide Iliad. K, 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς. Utuntur et alii; et jam in proverbium abierat. SOLAN. Sic Herodot. VI, 11. ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα. Vid. Kuster. ad Suid. et Albert. ad Hesych. s. ἐπὶ ξυροῦ. LEHM.

Pag. 226. l. 1. Αὐθις) Ex Ms. Ox. inseruimus. SOLAN. Non diu haesitavi in recipiendo illo αὐθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, et sequens ἐπικρατήσαντες αὐθις clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

Ead. 1. 4. Θάρσει — θισίς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. SOLAN.

Ead. 1. 6. Ὅτε — παραλυνεῖ) Mss. Regg. 2954. 2955. et 3011. Vulg. παραλυνεῖ. BIR. Scilicet ὅτε, quum est *quando*, i. e. *quoniam*, requirit Indicativum. Optativus ponitur, ubi ὅτε quoties vertitur, repetitam significans actionem eandem, Quod in B. 3. est ὄτε, videtur esse mendum typographicum. LEHM.

Ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histrionum nomina, ut infra. COGN. Τῶν τραγωδιῶν ὑποκριταί fortasse. GUYET. De his vide Necyom. c. 16. et infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579, 2. 621. 1. et 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII, 3. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit. Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

Ead. 1. 8. Τιμοκλῆς — Λάμης) Timoclem Stoicum nullibi, nisi apud Nostrum, invenio. Hetocmocles Stoicus, qui in Conviv. inducitur, idem est hand dubie cum eo, ad quem suum de Merc. cond. librum scribit. Vide not. ad De Merc. Cond. c. 2. SOLAN.

Ead. 1. 10. Προνοίας πέρι μελεγέσθην) Res et cardo totius negotii, prudentia. COGN.

Ead. 1. 14. Ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Jac. Elsner. in Ep. ad Rom. XV, 30. ubi συναγωνίσασθαι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse et adiutorem in belli certamine*; tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente Biseto ad *Aristophan.* Thesmoph. v. 1070. Deinde in genere, *studiose et omni opera adjuvare laborantem*, ut *Lucianus* h. l. Et *Isocr.*

Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII, 1. *Δημήτριος ὁ Φαληγεύς, ὅς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο.* Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. *Συνουσίας*) Varietas illa inter *συν* et *ξυν* nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum *ξυν* habet. In Edd. *Luciani* autem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum *Luciano* sit frequentius. Ita *ξυνουσίας* Herm. c. 18. Sed *συνουσίαις* ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rurs. *συνέλθετε* et *συνέλθετε*. Non repetam plus quam quādraginta similia mihi ex *Luciano* meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies *σύν*, quinques tantum *ξύν* occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis nunquam *ξυν*, sed semper *συν* legi, ut in *συλλάβοιμι*, nunquam inveni *ξυλλάβ.* forsā euphoniae gratia. Si vero deinde invenero *ξυλλάβοιμι*, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. REITZ.

Ead. l. 3. *Μετέωροι πάντες*) Eos metaphorice quasi in aëre suspensos vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 5. f. *ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων.* Ac *Demosth.* encom. c. 28. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et *Alciph.* 2. Ep. 4. pag. 450. πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκούσαι φιλαργύρων etc. adeasque *Bergl.* ibi haec *Luciani* aliaque similia adducentem, quibus tantum addo *Long.* Past. 3. pag. 100. (Ed. *Moll.*) καὶ τὸν Λάφριν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβών. Idem etiam de navi in altum evecta, L. 2. p. 58. τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαιος μετέωρον ἔφερον. Item, 2, 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπὶ ἀγκυρῶν μετεωρους διορμίσας, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris subrectas constituit.* Sed et de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετέωρον τοῦ πολιτεύματος ὄντες, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* II, 9, 3. πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερόμενὴν ἀρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptui expositum.* Sed de *suspensio* sive *incerto animo* aequae, si non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. II, 13, 8. conversum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προείρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅπηνίκα ἦν σῶσιν εἰς τὸν βασιλέα ἀποβλέποντες, μετέωρον τε γνώμην ἔχοντες, κυλίσασθαι αὐτοὺς πολεμικῇ νόμῳ. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐν στενῷ) Supra in Hermot. c. 63. συνελάν-
weis εἰς στενόν. Mox infra cap. 30. ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.
Aciphr. I. Ep. 24. f. μὴ δὲ περιδῆς ἀγαθούς γειτονας εἰς στε-
νόν τοῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi *Bergl.* hoc *Luciani* quo-
que adfert. REITZ.

Ead. l. 7. Ἀνάγκη — ὀνόματα) Hæc duas voces delet
Ox. Ms. quæ in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ
ἡμέτερα, et mox in iisdem impressis legitur δόξαντα valde
arridet hæc Ms. O. scriptura, quam ideo in textum recepi.
SOLAN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 228. l. 2. Ἐπανειργεῖν) Ex O. Codice hoc, pro
vulgato ἐπαναγαγεῖν. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. præter Fl. omnes ἀπλοῖ. Sed
in ἀπεισιν conspirant Mss. Ox. Reg. 3011. et marg. A. 1. et
sic rescribi jubebat *Belinus*. BIP.

Ead. l. 9. Ἀγνοήσεται) Rectius Mss. Regg. 2954. et
3011. ἀγνοηθήσεται. BIP. Sic et *Gorl.* Sed caute *Bip.* et
Schm. retinuerunt vulgatam formam, quamquam *Belinus* con-
fidenter negaverat Futura Medii Passiva vi occurrere. Con-
trarium probat quod infra c. 9. legitur, προτιμήσεται, et ἡγή-
σεται. Quom. Hist. Conscr. c. 38. ad quem locum etiam alia
nonnulla exempla attuli in Adnot. Tom. IV. p. 608. sq.
LEHM.

Ead. l. 11. Κοινοῦμενος) Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr.
REITZ.

Ead. l. 13. Ἄπαντες ὀρθῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scri-
pturam, quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata
præstantiorem, quæ Mercurio hæc verba tribuit. SOLAN.

Ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum J. etiam haberet συνέλθ.
Solan. notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti et mox ξυγκαλῶν.
At cum videam, eundem Codicem sic sæpissime ξ pro σ ex-
hibere, ambigo, an opus sit id ubique in variantt. notare cum
lectoris fastidio. Vid. de eo jam notata ad cap. 4. hujus
Dial. v. συνουσίας. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπόλλω) Hoc recte se habere, vid.
ad cap. 10. REITZ.

Ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας) Ἀσαφεί-
ας. GUYET. (Idem notarat etiam *la Groze*. REITZ.) Pro
ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, et verto, quamvis obscuritas multa
teget. Sic in Gallo χρησμούς ἀσαφεῖς dixit, c. 18. f. ἐν τοῖς
ασαφείαι τῶν χρησμῶν. L. Bos. Recte emendatum est a Pa-
risiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, et pro eo ἀσα-
φείας, ut in P. et L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς ad-
ditur in *Par.* In O. solum legitur. Vide 158. f. et 382. inf.

cum *Menagii* not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, et quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐκκρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσφαλείας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione *Obsopei*, ab eo interpolata, colligo. GERN. Quod *L. Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Par.* Non tamen dixerim, cum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patchiet in nova. Ed. ejus *Ellipseων*, brevi forsitan proditura. REITZ.

Pag. 150. l. 8. Θήλεια θεός) Τὸν νῦν hic deest, aut alia particula διχρονος. GUYET.

Ibid. Μῆτε τις οὖν θήλεια θεός, μήτε τις ἄρσεν) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νῶνυμοι. Sed volens sciens hoc *Lucianus* ita commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, et qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥμισυ ποιητικὸς εἶμι. MARCIL. Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso *Homero* quaedam emendanda sunt, ut τόγε post Θήλεια θεός, et ὄσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituiamus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensionem, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ. Τόγε ut in *Homeri* loco apte positum, ita ineptissime in *Luciani*, praesertim si comma cum *Reitzio* et recentt. Editt. ante hanc vocem ponas, quod post eam ponendum erat, ut in *Homero*. Quid multa? ἐνδεής est versus. Cf. superiora Mercurii verba: ἡ ὑπέμετρα ἡ ἐνδεᾶ ξυνείρων. LEHM.

Ead. l. 9. Μὴδ' αὐτῶν) *Homer.* II. T, 7. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὅσοι — Νῶνυμοι) Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia, quae φανψαδεῖ, et hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διὸς ἐλθετε πάντες [Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας ["Ὅσοι τ' αὐ μέγατοι, ἡ ὕστατοι, ἡ μάλα πάγχυ [Νῶνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε.] Emendatius *Basileensis* legit ὄσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce νῶνυμοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. Ed. *Amst.* non intelligo. Utique secunda in Νῶνυμος producit. *Hom.* II. M. v. 70. Νῶνυμους ἀπολεσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιεύς.] Pro νῶνυμοι apud *Lucianum* in Ed. *Flor.* legitur νῶνυμνοι. Utrumque usitatum. JENS.

Ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὐ) *Hom.* II. I, 228. et mox Νῶνυμοι II. N, 227. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Non dubitavi sic dare ex *Fl.* et *Homeri* loco ab *Solano* citato. Item ex *Iliad.* *Ξ*, 70. nbi plano idem versus, quem *Jens.* ex *M*, 70. citat, recurrit, nec tamen *ωνύμους*, sed *ωνύμους* scribitur. Quia et *M*, 70. in *Ed.* optimae notae *Oxon.* *ωνύμους* similiter legitur. Et quamvis erudit. *Clarke* *ωνύμους* ibi ediderit, fatetur tamen, alios *ωνύμους* habere, atque: *Nulla ex analogia produci potest illud v. Utrumque vero ωωνύμους, quomodo nonnulli ediderunt, an ωωνύμους aequae ac ωωνύμους pronuntiarint Jones, non liquet.* Non tamen ausim repugnare *Jensio*, *ωνύμους* et *ωνύμους* promiscue inveniri, et prius etiam produci: nam in *Odyss.* priore modo scribitur *A*, 222. — *Θεοί ωωνυμον οπίσσω*, in 3 *Edd.* antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut *Od.* *Ξ*, 182. *Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης* —, item *N*, 239. *Ὀὐρὸς ὠωνυμός ἐστιν ἴσασι δὲ μιν μάλα πολλοί* suspicio remanet, etiam priori *Od.* loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisce in *Luciano*, quod tutius est, etsi nondum plano negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis jam curiosum me fuisse in una literula indaganda, et non multam utilitatis inde lectorum plurimos capturos. *REITZ.* In recentioribus *Homeri* *Editt.* constanter jam *ωνυμος* expressum legimus, ubi media produci, *ωνυμος*, ubi corripui, debet. Ceterum differentia utriusque vocis neque in origine, neque in significatione diversa quaerenda videtur, sed in sola quantitate. Non enim facile *Scholiastes* noster, nec *Schneiderus* ipse in *Lexic. a. h. v.* persuaserint cuicumque, a *νη* et *ὤμος* potuisse componi *ωνυμος*. exspectes potius *νήνυμος*, vel *νήνυμος*, vel *αὐνυμος*. Sed subtilius in hanc quaestionem abstrusiolem inquirere, modeste *Lobeckii* et *Buttmanni* relinquo. *LEHM.*

Ibid. Βωμοῖσι) *Lego, ἐν βωμοῖς παρὰ κλισίας.* *GUYET.* Recte quidem *Guyetus* vidit, in vulgaribus *Edd.* deesse aliquid ad numerum. Jam vero, cum pro *ωνυμοι*, habeamus *ωνυμνοι*, addito *ἐν* nihil est opus. *REITZ.*

Ead. l. 4. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχη) Indicarat *Solanus* in marg. conferend. *Dial. 1. T. I.* Ibi autem §. 2. legas: *φύσεως — ἔχων δεξιῶς.* Sed illa verbi *ἔχω* structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox. cap. 44. f. ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλεόντου, ἢ δυνάμεως ἔχοι*, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. *REITZ.*

Ead. l. 8. Εὐφράνορος) *Miror, hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non*

statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebratur Juno, cujus et *No-ster* meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II, 4. cum Polycleto et Phidia, p. m. 111. B. SOLAN.

Pag. 232. l. 1. *Τῶν χαλκῶν*) Sola J. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. SOLAN.

Ead. l. 6. *Πλουτίνδην* — *Ἀριστ.*) Quid haec significant, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. SOLAN. Cf. *Alberti* ad *Hesych.* s. v. *Ἀριστίνδην.* et *Viger.* p. 373. Ed. *Hermann.* ibique *Hoogeveen.* LEHM.

Ead. l. 10. *Χαρτέτες*) Conf. infra cap. 48. locaque ibi indicata. REITZ.

Ead. l. 12. *Ἐλεφάντιος*) Jupiter Olympius, de quo ad De Sacriff. c. 11. et Quom. Hist. Conscr. c. 51. De mater Colossorum eorum vide Somn. s. Gall. c. 24. SOLAN.

Ead. l. 15. *Μυῶν*) Sic Ms. O. Vide Gall. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur: *μυῶν* enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Ms. ae *Solano*, ut *μυῶν* *αγ.* *murium* *grege*, pro *μυῶν* *muscarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; et verbum *ἐμπολιτεύομαι*, quasi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24. f. *muscarum* *grex* potior sit grege *murium*, quod *Wessel.* Obs. pag. 51. voluit, ibi disquiremus. REITZ.

Pag. 233. l. 1. *Βενδῖς*) Vide *Icarom.* cap. 24: et *Strab.* X. pag. 471. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ὁ Μῆν*) *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 195. quem vide. Sic autem scribitur in O. et *Fl.* Ed. In reliquis *Μῆν*. Nisi quod in P. *Μῆν ὁ ὅλ* — scribitur, prave. SOLAN. Omnino vide *Crouzer.* Symbolik. Vol. II. p. 31. sq. de *Mithra* vero Eundem Vol. I. p. 728. sq. cujus tamen ingeniosissimi viri conjecturae et judicia, cavendum, ne nimium imponant. LEHM.

Ead. l. 3. *Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.*) Cum non satis diserte notasset *Solanus*, quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, *καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ ποῦ τοῦτο, ὃ Ἐρμῇ δίκαιον*, sic habere; *καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἐρμῇ δίκαιον.* Ex ea igitur lubens arripui illud *πολύτιμοι*, quod sensus post *βαρεῖς* postulat. Non enim idem esse *πολύτιμοι*, quod honorem cultū exhibendum signif. cum alterum de

eo, quod multo pretio emitur; verius dicatur: idque notum arbitror. alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem *ὡς ἀληθῶς* Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2. m. Alex. c. 61. Lexiph. c. 22. Amor. c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciph.* I, 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Past.* III. p. 111. *ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλῶης.* REITZ.

Ead. l. 4. *Ποῦ*) Lege *πῶς.* in O. deest. SOLAN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 234. l. 2. *Χρυσῇ*) *Homero* nempe passim. SOLAN.

Ead. l. 4. *Πεντέληθεν*) *Πεντέλη* locus in Attica. GUYET. Vide notam ad Amor. c. 13. ubi aliter traditur. SOLAN.

Ead. l. 5. *Δόξαν οὐτω Πραξιτέλει*) Tale est *Horatianum* illud: *Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum* etc. GUYET. Satyr. I, 8. in. LEHM.

Ead. l. 10. *Καὶ γὰρ καὶ*) Etsi posterius *καὶ*, quod *Fl.* omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24. ibid. c. 28. pr. Imag. cap. 6. f. etc. REITZ. Abest alterum *καὶ* etiam in *Gorl.* Nec nego, *καὶ γὰρ* saepe a Nostro, consentientibus libris cunctis, breviter pro *καὶ γὰρ καὶ* dici; e. g. *Piscat.* c. 19. *Vit. Auct.* 23. 26. *Hermot.* 25. 27. 31. 58. *Quom. Hist. Conscr.* c. 54. *Ver. Hist.* I, 33. 42. *Demon.* 23. *Alex.* 17. *Amorr.* 30. Nihilominus h. l. plenam exhibui formulam, optimas plerasque Edd secutus. LEHM.

Ibid. *Τὸν Ἀπόλλω*) Quod *Solanus* noster operae duxit notare consensum in *Ἀπόλλω* pro *Ἀπόλλωνα*, monet, id jam dictum recte se habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et sic *Diod. Sic.* quoque τὸν Ἀπόλλω, L. 2. c. 47. atque alibi. REITZ.

Ibid. *Ἀπόλλω — πολύχρυσον*) Dives dicitur II. I, 404. sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud *Hom.* πολύχρυσος, quod apud *Hesiodum* epithetum est Veneris passim, ut *Egy.* 519. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ἐν τοῖς ζευγαῖς*) Cum mox τοῦ *Θητικοῦ*, tum *πεντακοσιομεδίωνων* et *ἑκπάδος* etiam mentio injiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum *Solonis* census, ad quem respicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, *Solone* p. 160. *H. Steph.* *Τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς* (oleo, arbitror) *μέτρα πεντακόσια* (quingenas s. quingentas de unoquoque genere) *ποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε: δευτέρους δὲ τοὺς ἑκπὼν τρέφειν δυνάμενους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια* (treccenas, treccen-

tas de unoquoque genere) καὶ τοὺτους ἱππὰδα τελοῦντας ἐκάλουν. ζευγίται δέ, οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ἀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul sumti trecentorum) οἱ δέ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχεῖν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *classicos* vel *primi census* homines vocari posse *πεντακοσιομεδίμνους*, *equestrem* Atticorum censum esse *τὴν ἱππὰδα*, *ζευγίτας* s. *iugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, *θῆτας* denique cum *capite census* Romanorum comparari utcumque posse. GESN.

Ead. l. 13. *Κόλλοντας*) De hoc vide ad Quom. Hist. Conscr. c. 23. SOLAN. Remittit *Solan.* ad Deor. Dial. VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. *κολλάβους* editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus *Hemsterh.* ibi est commentatus, REITZ.

Pag. 235. l. 1. *Τῷ θητικῷ*) *Θητικὸν* infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon dividerat, in *πεντακοσιομεδίμνους*, *ἱππὰδας*, *ζευγίτας* καὶ *θητικούς*. Scholiast. *Aristophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURN.

Ead. l. 3. *ΚΟΛΟΣΣΟΣ*) In *J.* et *Fl.* non hoc modo nomen, sed et pleraque interlocutorum integra scribitur; adscripsit *Solan.* conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii et proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

Ead. l. 4. *Εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερβαῖ*) Sententia postulare videtur, ut unica mutata literula legamus *εἰ γοῦν*. Certe in interpretando hoc sum secutus. GESN. Sequi *Reitzius* debebat elegans *Gesneri* iudicium; praesertim quum id confirmatum viderit Codicis Ox. auctoritate, cui etiam Gori. accessit. *Schmiederus* recte secutus est. LEHM.

Ead. l. 6. *Τέλειματος*) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu sive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita sunt *Plin.* 34, 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἐνεποίητο αὖ*) De meo non insernissem illud αὖ, quia tam brevi intervallo iterum αὖ habemus. Verum quia *Solanus* noster id fecit, et sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuisse. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1. Ver. Hist. cap. 35. et notam *Jensii* ad Ty-

rannic. cap. 12. ubi licet *παραγμένου* frustra active interpretatur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet, quorum alia ex *Luciano* etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

Ibid. *A) Ex Ms. Ox. ante ὥστε. SOLAN.

Ead. l. 10. Τὸ δὲ Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi *προεδρίαν* inter Deos vult vindicare. Consultit de hac re Mercurius Jovem: τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; *δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλκοὺς ἐστὶν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὅπου τάλαντων κεχάλευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομέδμους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη.* Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus, Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, et census equestrem inveniam.* Oedipus sil, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni et equestris census faciunt ad impensas, quas consumerunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis et despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab *Homero* appelletur *χρυσή*, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem *ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον*, inter xygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, *μὴ πάνυ ἐν Θητικῷ ἐκκλησιαζούσα*, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum census divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum et liquidorum pendebant reipublicae, et minas decem. Quarta erant Θητῶν. Θῆτες ad nullum magistrum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii et capite censi*. Eandem translationem retinet in sequentibus, et affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super *πεντακοσιομέδμους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη*, hoc est, eum ante primi et secundi ordinis Deos sedere debere. *Πεντακοσιομέδμοι* erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul et liquidorum, et qui aerario pendebant talentum. *Καὶ τὴν ἱππάδα* scil. *τελοῦντες*, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equitem cogebantur alere in usum reipublicae: quo-

rum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide *Lucianus* transtulit ad Deos. Vide *Polluc.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, et Aristidis, et *Mausium* in Solone *Aristotelis* sententiam resellentem. GRAEV.

Ead. l. 12. Ἀφ' ὁπόσων ταλάντων) Conf. supra Asin. c. 53. ἀπὸ χιλώνης πεποιημένη. *Aristoph.* Nab. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπύουσι. Sed proprius accedit, immo plane respondet hoc *Demosthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326. A. Ed. *Hervag.* στεφανούσιον — στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἐξήκοντα. REITZ.

Ead. l. 13. Ὑπὲρ τοῦς) Cum id a *Benedicto* conversum esset, plures quam quingentos modios, *Guyetus* adscripserat, vertendum supra. REITZ.

Ibid. Πεντακός. — ἂν εἴη) Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεντακ — leguntur, καὶ τὴν ἱππάδα nam prius esse posteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. et Ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod et ego secutus sum. REITZ.

Ibid. Καὶ τὴν ἱππάδα) Delerat haec verba *Solanus* in *Juntina*, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est, ea et in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) et quia *Gesner.* in versione retinuit, nolui omittere. REITZ. Imo necessario erant extinguenda. Cf. *Varr. Lectt. LAMM.*

Pag. 237. l. 1. Καθίζόντων) Quod *Fl.* exhibet, frustra est; et καθιζέσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζόντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non semel. Conf. *Zeux.* c. 5. et Notam, ἐπαινοῦντων pro ἐπαινέτωσαν. Adde *Alciph.* II, 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Sic III, 30. f. φθονοῦντων δὲ οἱ πονηροὶ ibid. p. 394. ποιοῦντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθίζόντων malint, quia καθίζω est colloco, καθίζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam et sic *Long. Past.* II, 83. Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον, *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, collocans se erectum, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam et sic *Hom.* II. I', 426 ἐνθα κάθις Ἑλένη, ibi sedebat *Helena*, et alibi passim. REITZ.

Ead. l. 6. Διανομάς) Subaudi poles, ὡς Ζεῦ. *GUYET.* Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. *SOLAN.* Quidni potius de Athenien-

siam concionibus cogites, quam reliqua quoque ex ista democratia desumpta sint? LEHM.

Idid. Ποῦ τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. O. ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, et perturbatis ejusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, *Aristoph.* *Plut.* 114. οἶμας γὰρ οἶμας, ibique *Spanhem.* Item v. 643. ταχέως, ταχέως nec non v. 348. Sic apud LXX, *Exod.* I, 7. καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ. Mihi quidem una vox διανομας secundum Codd. videbatur his reponenda esse. Sequentium repetitiones alienis manibus, credo, debentur. LEHM.

Ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποιεῖς, ὡς Ζευ. ποιῶμεν. GUYET.

Ead. l. 11. Ἑλλήνων συνιᾶσιν) Quod φωνῇν inserat O. glossa est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπό μᾶς) sc. φωνῇς) in Ev. *Luc.* XIV, 18. monente L. Bos de Ellipsi. REITZ. Vide L. Bos l. c. p. 521. Ed. *Schaeff.* vel potius p. 83. s. v. γλώσσα, ubi hic *Luciani* locus tangitur. LEHM.

Pag. 238. l. 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scriptura: quis enim unquam sando audiit *mutos Sophistas*? Tritum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut Gall. cap. 1. et Adv. Indoct. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum opem exspecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen, alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo et hic respici volunt. Vide Gall. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, et parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Jovem ubivis traducit, quidni et salso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Thesaur.* ideam argutae dictionis. REITZ. De Pythagoreis jam *Obsopoeus* in versione cogitaverat. Sic etiam *Wielandius* vertit, nescius, quae alia ratione dubio, qui ipsi cum *Solano* videbatur, loco succurreret, et absurdam mirifice habens *Reitzii* explicationem; quae tamen, meo judicio unice vera est. Per ironiam enim irridetur sophistarum loquacitas. Sic etiam *Belino* visum. LEHM.

Ead. l. 8. Ὅτε ἡπειλεις) Ita Ed. Fl. In Ms. Ox. et P. ὅτε ἀπειλοῖς. In reliquis ὁπόταν ἡπειλῇς. SOLAN.

Ibid. Ἠπειλῇς) Ἠπειλεις. GUYET. *Hom.* II. Θ, 18. SOLAN.

Noli tamen credere, etiam *ἡπειλῆς* ex *Homeri* loco probari. Vulgatum *ἡπειλῆς*, quod Edd. obsedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex *Florentina* corrigendum; quam ego recepi ante; quam *Guyeti* emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam *ὄτε* pro *ὀπόταν* habere, fallitur: nam *ὀπόταν* etiam exhibet cum cett. Sed error calami est in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. J. instituta tantum signarit *ὁ. ἡπειλῆς Fl.* Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti; cum subjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed *ἄπειλῆς* dicendum fuisset. *Florent.* vero lectionem probam esse, testimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O, 179. *Ἠπειλῆς κακῆϊνος* etc. Forsan tamen optativi forma usus fuerit *Lucianus*, ut O. et P. prae se ferunt; sed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In *ὀπόταν* vero nihil mutavi: nam et sic rursus deinde cap. 19. m. *ὀπόταν ὀρῶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν*, ubi L. solus etiam *ὄτε*. REITZ. *Ἠπειλῆς* tum *Florentinae* auctoritate, tum reliquorum simili lectione, tum denique re ipsa, probatur. Sic vero non quadrat *ὀπόταν*, licet *ὀπόταν* cum Indicativo non omnino insolens sit; vid. Hermot. c. 36. ibique Adnot. Tom. IV. p. 422. Veram lectionem *ὄτε* servarunt Codd. O. et P. Et nunc confer supra Jov. Conf. c. 4. *ὀπότε ἡπειλῆς* de eadem re dictum. LXXIII.

Pag. 239. l. 4. *Ἀκούσεσθαι*) Hic mirari subit *Scholias* tarditatem, qui cum in suo Codice *προύσεσθαι* legisset, uti et in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tantillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat. Quid a tali Critico exspectandum sit, hinc facile intelligas. SOLAN.

Ead. l. 9. *Κέλντέ μεν*) *Homer.* Il. Θ, 5. illud *μεν* ex O. et *Fl.* est, qui Codd. etiam rejiciunt *τε*, post *πάντες*, sed in eo nolui imitari. SOLAN.

Ead. l. 10. *Πεπαρώδηται*) Inquinatissime ante hac legabatur *πεπαρώνηται*, neque in impressis tantum, sed et in O. et Coll. et Excerpt. SOLAN. Quamquam *παροινεῖν* de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic sermo sit, et respiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa visa mihi *Solani* emendatio, ex ipso *Luciano* petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem *Gesneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti.* Sed obstare videtur sequens *πλήν*, quod cum pro adversativa conjunctione acceper-

Lucian. Vol. VI.

O o

rint interpretes, non potuere cogitare de παραῶδα. At si, quod revera significat, πλὴν reddas, quod reliquum est, jam belle procedent omnia. REITZ. Non lectio πεπαρώνητας in-quinavit textum Lucianum, sed contra Solani commentum πεπαρώδητας, quod caeca quadam facilitate admiserunt Reitz et recentt. Quis enim non videat, non in parodiis molestiam eam inesse, quam Mercurius deprecatur — an vero versus Homericus modo a Jove recitatus inter parodiae referri possit? — sed in versibus omnino (Cf. τὸ φορτικὸν τῶν μέτρων) quibus jam ab initio (τὰ πρῶτα) nimium defatigatae erant Deorum aures. Quapropter nunc Mercurius Jovi suadet, ut potius oratorio, quam poetico, utatur prooemio. Atqui παροινεῖν dicitur omnino etiam de iis, qui insania sua importuna aliis molestias facessunt. Cf. illud ἔμπαροινεῖν Diall. Deor. V, 4. et παροινεῖν εἰς ὑπόκρισιν De Salt. c. 84. et quae alia exempla suppeditabit Index. LEM.

Pag. 240. l. 1. Ἄρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, sit ἄρξαι, et ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἀνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. SOLAN. Si cum Fl. ἄρξας legas, recte Mercurii persona praemittitur, et Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed cum in ἄρξομαι consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

Ead. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν etc.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

Ead. l. 3. ἡμᾶς) O. Fr. S. recte. In reliquis ἡμᾶς, SOLAN. Retinuerat Parisinae Ed. interpretes ἡμᾶς; ac tamen vos dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσαμεν τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX. Interpret. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. l. c. sunt: Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipsis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur Long. Past. IV. p. 106. f. Ed. Moll. ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἰγὰς) πάντῃ ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2. pag. 43. συνέρχοντας τὸ ἔωθεν. Sic mox Dial. Galli sequente, τὸ ὀρθινόν. Quare adsentior diligentissimo Berglero, τὸ ἔωθεν quoque pro τὸν ἔωθεν legendum in Alciph. I. Ep. 34. p. 148. ubi

σὺν τῷ καίρου, vel per nomen verbale; quem vide. REITZ.

Ead. l. 8. Λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας εὐ μάλα εὐρ.) Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciph.* in describenda pauperrimorum hominum sacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἐν πνεύματι λιβανωτοῦ χόνδρους εὐ μάλα εὐρωτιῶντας. Quo loco *Bergler.* et hoc *Luciani* proferre non est oblitus. *Gesnerus* in sua correxerat εὐρωτιῶντας, et *mucidi* verterat; bene, ut seq. παρασχόντος respondeat. Quare et hoc malim, aut potius παρασχόντας cum *Pell.* recipere, quia et *Alciph.* l. d. εὐρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ. Ergone παρασχόντος ad λιβανωτοῦ, simulque εὐρωτιῶντας ad χόνδρους referri? Imo alterutrum Participium, aut παρασχόντος in — as, aut εὐρωτιῶντας in — os mutandum necessario est. Sed quum neutrius emendationis certa existent vestigia, ipse in meo loco nolui in hanc, vel alteram, sententiam, nonnisi meo iudicio, i. e. h. l. conjectura fretus, quidquam statuere. Sed *mucidi* illud versioni *Gesneri* reddendum putabam, et *extinguerentur* in *extingueretur* mutandum, quum, quae *Reitzius* de sup. dedit, *mucida* et *extinguerentur* cum sequente praebentis nullo pacto conciliari possent. LENM.

Ead. l. 9. Ἐπισθεθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ — SOLAN. Ἀποσθεθῆναι) Ignoro verbum ἐπισθέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam, *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σθέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *extinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praeposit. σὺν, ut *tus statim una cum carbone extingueretur*, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad l. Ver. Hist. c. 33. med. Verum videns, aliud quam *extinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solanum* ἐπισθεθῆναι ideo accuratius existimasse; quoniam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισθ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concoderem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auctt. notum esset verbum ἐπισθ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, eumque prunas ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguantur, quam nostrae ex oespite, non inepte dicentur una cum ture extinctae. REITZ. Σὺν ad τῷ ἄνθρακι suppleri posse, non ostendit locus, quem attulit *Reitz.* Ver. Hist. I, 33. med. neque alia,

quocumque sint, ubi Dativus Pronominis αὐτὸς additus legitur. Quare Codicum lectionem ἐπισβεσθῆναι vulgatae praetuli, praeunte *Schmiedero*, licet verbum hoc neque in Lexicis, neque in scriptoribus ipsis, ego unquam deprehenderim. Satis, credo, est hic occurrisse, ut abhinc in Lexica recipiatur. LEHM.

Ead. 1. 10. Ὀσφραῖσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, et quatuor grana turis, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀνθρώπῳ, μὴ δὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstinguerentur, et vix summas nares feriret fumus ex illis natus. Ms. ὀσφρῆσθαι. Sed lege ὀσφραῖσθαι. Idem quidem est, quod ὀσφραίνεσθαι sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφραῖσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. GRAEV. Ὀσφραῖσθαι h. l. non tantum Codicum lectionibus, quantumvis vitiosis, commendatur, sed etiam loco Piscat. c. 48. ubi ὀσφραῖται certissima est lectio. LEHM.

Pag. 242. l. 5. Θάκων) Ms. Θάκων, et quidem rectius. Nam θάκος est poeticum, quo *Homerus* aliique sunt usi, sed θάκος est scriptoribus pedestribus proprium, et notat sellam, consessum; quamvis illud quoque inveniat apud *Aristophanem*. GRAEV. Θάκων) Ita etiam Ms. Ox. et P. vide Schol. *Aristoph.* 128. E. sed hic sedilia significat, ut apud eundem juniores dicuntur τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

Ead. 1. 8. Νεφέλην) Uti solent apud *Homerum* passim. Sed verba non sunt HomERICA. SOLAN.

Ead. 1. 9. Πώγων) Atqui Jupiter barbarus ipse pingitur De Salt. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπασ. vide Rhet. Praec. c. 12. SOLAN.

Ead. 1. 10. Παραγκωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis ὁ brevi in med. Sed praestat ω. *Alciph.* I, p. 26. παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντιρροστούς βουλόμενος, ubi *Bergler.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* et *Nostro* de Calumn. adfert. REITZ. Cf. Piscat. c. 34. ibique Adnott. LEHM.

Pag. 243. l. 1. Ἐξενέκοντο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura; et quia supra etiam Tox. c. 40. f. Edd. ἐξενέκοντο habent, vulgatam sic emendari, *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso jam saepe dixi, pro Imag. c. 3. et 1. Ver. Hist. c. 13. etc. REITZ. Quae tamen omnia huc nihil faciunt; quum non de augmento plusquamperfecti

omisso agatur, sed de forma prorsus corrupta ἐξέκοπτο, pro qua tamen in B. 1. et 3. ἐξεκόπτετο legitur. LEHM.

Ibid. Τὸ Σαρδάνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ. Sic in Asin. (cap. 24.) Σαρδάνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonicè ridentes aiebant. COGN.

Ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μὴδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) *Obsopoeus*: breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse; quae quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque *Benedictus* omissa illa, nihil aliud, quam nos non esse, dicens. Atqui ipse auctor et nunc et in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursum si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse dicere-mus. Sed certe et probavit statuas fictas ab hominibus, et ipsum Jovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere locutionem *Luciani*, qui innuit, sic eum probavisse aut οὐδέναιαν Deorum, aut non-providentiam, non secus ac si prorsus nos non essemus, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. οὐδὲν. ἄλλᾳ. Quid reponendum sit, mihi non liquet. SOLAN. Secundum *Gesneri* versionem, quam servavi, verba vulgata bene se habere videntur. Vult Jupiter, puros putos Atheos esse Epicureos, qui providentiam negent deorum. Confer modo hunc *Damin* cum *Vellejo Ciceroniano* in libro de Natura Deorum. Sic igitur vix probabitur *Georgii Jacobi* conjectura, quam is mecum per literas amice scriptas communicavit: ὅλως οὐδὲν ἄλλο ἢ μὴδὲ ἡμᾶς εἶναι λέγων, quae Ipse vertit: denique nos nihil aliud quam nihil esse dicens. Cf. etiam, si quid opus sit, quae mox sequuntur ejusdem Jovis verba: εἰ δ' οὗτοι πεισθεῖεν ἢ μὴδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας, ἀπρονοήτους εἶναι etc. et mox cap. 20. fin. ubi recte οὐδὲ pro vulg. οὐδὲν a *Reitzio* ex Ox. restitutum esse, vix est, quod dubitetur. LEHM.

Ead. l. 13. Πλὴν ἐκεκμήκει γὰρ) Ad haec verba *Belinus* vernacula lingua sua ad versionem notat p. 270. Tom. III. „Aposioposin hic, an lacunam, esse credam, dubito. Illa quidem h. l. paullo fortior foret. Mirandum, quod nullus Commentatorum de ea re quidquam notavit.“ Saltem *Gesnerus* in versione: Verum . . . jessus enim jam erat tacite aliquid ejusmodi significaverat. Mihi vero particulae πλὴν γὰρ, ut alias fere ἄλλᾳ γὰρ non indigere videntur longa explicatione. Omisso post πλὴν commate, quod vulgo in Edd. est,

verti: *At enim*. Facile nunc, opinor, quid Japiter dicat, sentietur. LENN.

Pag. 244. l. 1. Επεξελεύσεσθαι τὸ σῆμα) Pro his verbis in P. et O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, et confer Bacch. c. 7. SOLAN.

Ead. l. 3. Παρ' αὐτοῦς) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

Ead. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

Ead. l. 11. Ἄτιμα) P. ἀτιμητά, sed non placet. SOLAN. Nihilominus praetuli ob Codicum consensum. LENN.

Pag. 245. l. 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Conc. Deor. SOLAN.

Ibid. Ἀνιστάμενος) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde conjicere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide et Conc. Deor. c. 1. SOLAN.

Ead. l. 8. Τελείων θεῶν) Alii hoc aliter intelligunt, Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paullo post, c. 26. Apollinem audio, sententiam sibi, utpote juniore, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. *Xenoph. Cyrop. VIII. p. 133. 35. Plut. τελείων ἱματίων* pro *toga virili* usurpat in Anton. Vide etiam Nostrum Conc. Deor. c. 1. et 15. Facessivit tamen haec vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. *Petitus* de emendatione mox, ut sit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro *τελείων* fiat *τε λίων*. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειος θεός *Luciano* ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae jus fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita et inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad aetatem virilem nondum pervenisse rite censi poterant. Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ υἱοὶ καὶ εὐγενεῖς ὄντων, οἱ δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοικασιν. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Calimachum* enarrat, si lubet, vide. SOLAN. *Petiti* levissimam conjecturam jam merite rejectam videas in *Misc. Obs. Vol. V. p. 178. LENN.*

Ead. l. 11. Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν) Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν. MARCIL. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud *Homerum* et in O. πάντες. In omnibus impressis ἅπαντες. SOLAN. *Homer. Il. H, 99. Ex*

quo ὅμεις et πάντες etiam restituiimus *Luciano*; cum in ejus Edd. ne *Pl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, et ὅμεις etiam in *Par.* et *H.* REITZ.

Ead. l. 12. Μετὰ παρόησιος etc.) Conf. infra *Deor.* Concil. sub init. REITZ.

Ead. l. 15. Τῷ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex *Ox.* et *L.* Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τὸ *B.* 2. et *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin et π — τὸ — *B.* 2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρόησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τάγε ἀπὸ καρδίας) Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. et Amici discrim. Sed in fragmentis Ed. *Barnesii* non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. [Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχός, εἰ δὲ βούλεται [Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ἂν εὖνους ἔμοι [Φύβον παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.] Nisi proverbialem vocem jam ante *Euripidem* malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

Ibid. Ἀπὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad *Petron.* Bourd. Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex *Nov. foed.* et *Theocr.* Eid. 29. v. 4. dedit frater *Gul. Otto*, in *Belg. Graeciss.* pag. 437. Alia de eodem *Elsner.* ad *Ev. Marc.* XII, 30. REITZ.

Ead. l. 9. Ὀπότιαν) Conf. supra c. 19. med. REITZ.

Ead. l. 15. Τυμπανιζόμενος) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. Bourd. Τυμπανιζόμενος quid sit, non recte docet *Bourdelotius*. Vide Scholiasten *Aristoph.* 50. SOLAN. Dixi alibi, *Bourdelotius*. Ubi vero? *Bourdelotius* egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. LA CROZE. Nescio, an *Solanus* dicat Schol. ad *Aristoph.* *Plut.* v. 476. ubi certe nonnulla sunt, quae huc pertineant. Vide ibi etiam *Spanhem.* et Commentt. ad *Hesych.* Qui hic τυμπανιζόμενοι, iidem Catapl. c. 6. dicuntur οἱ ἐκ τυμπάνου, conjuncti et illis cum τοῖς ἀντισκαλοπιζόμενοις. LEHM.

Pag. 247. l. 2. Οὐδέ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέν. SOLAN.

Ead. l. 4. Διαβὰς τὸν Ἄλυν) Vide *Herodotum* l. c. Κροῖσος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, Quod a *Cicerone* versum: *Croesus Italyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN. *Herodot.* I, 53. 54. *Ciceron.* de *Divin.* II, 56. LEHM.

Ead. l. 7. Ὡ θεῖη Σαλαμῖς) Vid. *Herod.* VII, p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus sensum *Themistio-*

cles speruisse traditur. Vide c. 51. SOLAN. *Herodot.* VII, 141 — 143. LENN.

Ead. l. 13. *Καὶ οὐδενὶ λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ.* GUYET. *Ἐν οὐδενὶ λόγῳ)* Ex Codice Ox. est illud *ἐν.* SOLAN. Bene divinarat *Guyetus*; nec ego dubitavi absentem in Edd. praepositionem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro Imag. c. 17. *ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι.* Et Quom. Hist. c. 32. *ἐν γέλῳ ποιήσασθαι.* Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ. Illud *ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι* Pro Imagg. c. 17. si conferas cum lectione Codicum Gorl. et 2955. in quibus λόγῳ deest, suspiceris hanc vocem non esse a *Luciani* manu. Quamquam phrasin, *ἐν οὐδενὶ τίθεσθαι*, non magis, quam ceteras hujus generis, pro elliptica cum *Belino* habere velim: Neutra enim insunt in *ἐν οὐδενὶ*, *ἐν μεγάλῳ*, etc. LENN.

Pag. 248. l. 5. *Ἐν τῷ συλλόγῳ)* Non agnoscunt O. et P. illud *ἐν*, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. *Πυνοκάπτῃν)* Et sic, non ut est in O. editum Prometh. c. 7. f. ubi omnino vid. notam *Hemst.* REITZ.

Ead. l. 9. *Καθήμεθα)* Conf. supra de Sacrif. c. 9. pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. *Περὶ)* Servavi scripturam, quam *Gesnerus* in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus: nam *περὶ* pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. REITZ. Ego vero *παρὰ* praetuli, tum externis, tum internis, caussis haud leviter motus. LENN.

Ead. l. 3. *Ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὐρίσκωσιν οὐδέν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμπουεν)* Quod si, inquit Momus, homines paullo attentius rem considerent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, et ad hominum vota accommodatur. Pro *σπονδὰς πέμπουεν* *Graevius* in Ms. legi ait *πομπὰς πέμπουεν*. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti, *εἰ θύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμπουεν*, sit omnino *γνήσιος*. Voce *θύειν* comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per *πομπὰς πέμπειν* autem intelligit ludos votivos, solennes pompas, *θεωρίας*, et id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis *πομπὰς πέμπειν* dubitandum reor, praesertim cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in *Demosthenis* Or. I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic orator, *Εἰ γὰρ ἔροιστό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δι' οὐχ ἡμεῖς γε, εἰποῖν ἂν, ἀλλὰ Φιλίππου πολέμουμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιαρχ-*

χοὺς καὶ στρατηγούς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν ἐνὸς ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, et duces, et tribunos, et magistros equitum ad bellum? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐχδόντος δὲ μοι Δημοσθένους, ὡς μαρτυροῦμαι, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱματίον διάχρυσον ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπήν etc. *Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, et auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret etc.* Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἔρῃν ἔρωτα. Ἀποκρίσιν ἀποκρίνεσθαι· Κινεῖν κίνησιν· Τολμᾶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ἰβρίζειν ὕβριν· Επιβουλεῖν ἐπιβουλήν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πενθεῖν πένθος· Νίκην νικᾶν· Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν· et plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum jam locutus fuerat in Timone c. 43. Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* JENS.

Ead. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri jusserat Solanus Somn. c. 7. ubi pro lection. *Sunt.* quae ἀνανήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. Edd. habebant; etsi in notis dixerit, utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum divisione ab Hemsterh. facta, jam vid. Somn. §. 13. ubi ille editor ἀνακύπτων prae tulit, rationemque reddidit; quem vide. REITZ.

Ead. l. 5. Πομπὰς) Mss. Gr. Ox. et P. In impressis est σπονδὰς. V. JENS. SOLAN. Σπονδὰς πέμπειν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, et sit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse et impensa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere etiam*

apud Romanos in sacrificiis neitatum, et aliquoties de inferiis usurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *Gess.* Πομπὰς πέμπουσιν) Neque tamen improbarem σπονδάς. Sed propter Codicum numerum, et virorum doctorum πομπὰς præferentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. *Dion.* p. 279. A. *Plat. de Rep.* l. pag. 571. A. *REITZ.*

Ead. l. 6. Εἰτ' ἐν βραχεὶ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους) Momus ad Jovem: εἰτ' ἐν βραχεὶ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμιδάς, κρατούμενους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. *Benedictus:* Deinde brevi videbis irridentes *Epicuros*, *Metrodoros*, et *Damidas*, victosque et jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros. Apud Latinos sane jugulare adversarium legitur, pro ad incitas redigere. Sed *Graccus* ad ista has voces σφαττεῖν et ἀποσφαττεῖν non existimo transtulisse, sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Ms. καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν. Patronos hosce nostros victos, et os eis obstructum esse. Nam ἀποσφαττεῖν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. *Pollux* VIII, 15. ἀποσφάττει τὴν γλῶτταν, ἀποσφαττεῖν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, *Jupiter* respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεῖς, ὦ Μῶμε· quod non est, tu mactas nos, Mome, ut interpretes; sed Latini dicunt, enecas nos, Mome: ut *Terentius* in *Andria* IV, 1. Cur me enecas? aut occidis nos, ut *Horat.* occidis sæpe rogando. Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Ms. reponendum est, ἤδη γὰρ σε τοῦτω ὀστράκῳ ἀποσφάζω, ego te hac testa interficiam. Vulgo frigidius, ἀποθρεύσω. Pancis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. Melius Ms. παρασυρόμενον, ut quacvis forte trahitur, a vi fluminis scilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis, quae modo præcesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς σπονδάς πέμπουσιν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπουσιν. Nam quamvis pompae et ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν nemo dixerit. Ibidem statim et sic cum Ms. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἶη, quare vestrarum esset partium, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπούμενων, quod in Edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων, vobis solis sacrificia in epulis comedentibus; cum nunc partem sibi vindicent sacerdotes, partem

qui sacrificant: et id magis arridet, genioque *Luciani* est convenientius. *GRÆV.*

Ead. l. 8. Ἀποφραττομένους) Ita optime *O.* et *P.* etiam. Quod enim ἀποφραττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. *SOLAN.* Καὶ ἀποφραττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, et versionem *jugulatos*, quas ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπιφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποφραττομένους esse glossam: certo nemo sanus potuit τῷ ἀποφραττομένους substituere ἀποσφραττομένους, sed contra. *GESN.* Ἀποφραττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Solanique* diligentiae satisfacere; et sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφάττω elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπιφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me hujus etiam mutationis poenitere. *REITZ.*

Ead. l. 10. Τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Τῶν τιμωμένων ἦν) Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex *Aristoph.* *Plut.* dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, et similia. *REITZ.*

Ead. l. 16. Δημοσθένης) *Demosthenis* verba *Olynth. I.* (III. Ed. *Rüdiger.* c. 6.) p. m. 6. B. sunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμῶν, ἴσως φῆσαι τὶς ἂν, ῥάδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ, τι δεῖ ἀπράττειν ποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. *SOLAN.*

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ita tamen minimo elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso *Luciano* forsitan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατόν non esset idem, quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum *Parcasque*, quarum necessitati et se aequae ac *Jovem* fateretur subiectum, quasi diceret, si modum per fatum fieri potest. *REITZ.* Fatū oblitum esse haec dicentem *Neptunum*, mox *Jupiter* dicit. Ne verbulum quidem in his superfluum est, aut a glossatore profectum. Κατ' ἐμαυτὸν est pro partibus meis, pro imperiis eummi portione, aut provincia, mihi demandata. Sed εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, pro viribus meis, pro potentias mensura. Modeste *Neptunus* loquitur coram collegis. *LEHM.*

Ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Jam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκ ποδῶν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. supra I. c. Licet fatear, saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. s. Ed. *Bas.* 1555. pag. 43. βουλούμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιῆσθαι. Quod et ibi vertitur *procul* portare. Sed et ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, veritas. REITZ. Edd. *Bass.* 1. et 3. et hic habent ἐκ ποδῶν, ut semper. LEHM.

Ead. l. 11. Ἦτοι κεραυνῶ) Ex Ms. legendum, ἦτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλη τινι μηχανῇ, non ut Edd. praeferunt, ἦτοι κεραυνῶ τινι, ἢ ἄλλη μηχανῇ. GRAEV. Ms. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐπιλέλῃσαι οὐδέν) Legendum videtur, ἐπιλέλῃσαι ὅτι οὐδέν etc. GUYET. Bene conjecerat *Guyetus*, conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

Ead. l. 16. Ὡς οὐδέν) Ex Ms. Ox. est illud ὥς. SOLAN.

Pag. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἔκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἔκοντος. Utrumque probum. SOLAN.

Ead. l. 6. Γεραιστῶ) Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III, 3. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραστὸς sine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis Geraestus scribi, ac *Dukerus* ex *Liv.* XXXI, 45. Geraestum nobilem Euboeae portum vocari, docet, ac *Lucianum* ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραστὸς pro Γεραιστὸς in illa ad *Thucyd.* Nota editum conspiciatur. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα οὐ περιμείναντες etc. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, et locutio satis est vulgata, pro *e medio* tollere aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. καὶ λοιποὺς πατρώους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἠθέλει. Item VII, 1, 7. Quod supra jam exhibuimus. Et *Nostro* supra *Tyrannic.* I. 1. atque alibi. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Τινὰ ταυτήν) Subaudi ὁδόν. GUYET. Vid. *Bos.* de Ellipsi, et nos supra T. I. Patebit ex Indice. REITZ.

Ead. l. 9. Νέοις) Ante trigesimum ætatis annum pro concione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404.

2. SOLAN.

Ead. l. 13. Ὡςτε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκίεσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt assecuti interpretes, quorum alter: ut in ea non ætatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur. Alter: ut non ætatis respectu, sed communis utilitatis servandæ gratia omnibus quoque sermo sit propositus. Sensus est: ut non ætatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat. Eodem modo, quo Mnesiphilus apud *Plut.* *Conviv.* 7. *Sapient.* p. 154. Ἐγὼ τοι ὦ Περίανδρε, τὸν λόγον ἀξιῶ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνδην μηδὲ Ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in *Observ. Crit.* pag. 65. habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Ἀντισαρχικόν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

Ead. l. 7. Βαθυπώγων) Conf. supra *Reviv.* c. 6. REITZ.

Ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra *Icarom.* c. 10. p. Ubi iterum de barbato, s. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam generosum significet, ut *Bud.* *Lexicon* minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενής quoque fiat εὐγένεια, nobilitas, non mirarer, si etiam εὐγένειος adjective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἄλλ' οὐ σέ χρή τὰ τοιαῦτα ἐπιέναι) Ridiculus est *Benedictus*, cum ab *Obsoposo*, verbum Græcum vertente per Latinum *permittere*, sic abit, ut putet, id notare mandata dare vel injungere, cum in *Toxari* c. 37. καὶ ἐφείτας δὲ τὸ μέγιστον ἄκρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ipse clare viderit, recte id verbum ad *Obsoposo* sumtum esse. GRON.

Ibid. Τὰ τοιαῦτα ἐπιέναι) Parum hic distant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐπιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiungitur, ἣν οὗτος κελεύσῃ. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praesidis potestas commode exprimitur. GERN.

Ead. l. 8. Ἔοικε) Aut post ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco querenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit, aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστός καὶ εὐσεβής, et mox ἡκριβωκώς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἰθεανός) Sic L. et *Ven.* 2. *Bas.* 2. In reliquis πεθανός, prave. SOLAN.

Ead. l. 13. *Τὴν φωνὴν ἰδιώτης*) Qui vulgari stylo nulla arte exculto utuntur, *ἰδιώτας* appellari, praeter alios etiam docet *Jac. Elsner*, ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI, 6. p. m. 150. Et *Jens.* in *Lectt.* *Lucian.* p. 91. de plane *ἀμούσα*. Sed hoc nimis jam notum, et vidimus supra in *Hermot.* in *Amor*, etc. *REITZ.*

Ead. l. 15. *Βαρραπίλων*) *Jacobs.* in *Addit.* ad *Göller.* Edit. *Dionys.* de *Compos. Verbb.* p. 266. observat haec *Luciani* verba ducta esse e *Platon.* *Theaet.* p. 175. D. *ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν καὶ βαρραπίλων γέλωτα παύχει.* Certe *Pierson.* ad *Moer.* p. 197. sic legit pro *βαρραπίλων*, invito tamen *Heindorfio* T. II. p. 398. *LEHM.*

Pag. 266. l. 2. *Συνείναι*) *Συνείναι* alibi dedimus, ut de *Salt.* vers. fin. Ac *Jensius* haec verbe adducens ad de *Salt.* §. 1. etsi aliud agens, quoque scribens *συνείναι*. Et hoc differentiae causa melius puto: quia tamen jam crebrius *συνείναι* scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisionum* haec *Luciani* citantem in *Addendis* ad *Cic. Tusc. Disp.* l. c. 3. *συνείναι* scripsisse arbitror. Usus autem erat *Cicero* simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, et id, quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis et otio et literis.* Quod vero *Ed. Amst.* hic male habeat *συνείναι* — *ὁξίς ἐστι*, non opus erit monuisse. *REITZ.* Cf. *Quom. Hist. Conscr.* c. 44. ibique *Varr. Lectt.* *LEHM.*

Pag. 257. l. 1. *Μεταίχιμον ἀσφαλῶς*) Id est, in medium projiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra *Conc. Deor.* cap. 3. *οὐν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπὲρρέονται σοὶ ὁ λόγος* etc. *KUSTER.* Hic iterum aut abutitur hac voce *Lucianus*, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6. et *Gall.* c. 18. *Fl.* non agnoscit *ἀσφαλῶς*. Vide *Alex.* c. 22. et 49. *SOLAN.*

Ibid. *Ἐς τὸ μεταίχιμον*) Vix est, ut interpretatio simplex vim et elegantiam hujus loci assequatur, cui similis alter est in *Θραπέταις* non procul ab initio. Nempe *μεταίχιμον* est locus inter duas acies, jamjam concurrere parantes, interjectus: quidquid est in hoc *μεταίχιμόν*, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. *Apollo* oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convici, projicit *ἐς τὸ μεταίχιμον*, in eum lo-

cum; unde rapere ad se conatur uterque pugnantium, vindicet sibi et retineat idem, qui et campum aciei ac victoriam. GAZN.

Ibid. Ασφαλῶς ἀπορρίπτων) Ασφαῶς legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσφαλῶς pro ἀσφαλῆας, et infra Pseudol. c. 3. a. m. ἀσφαλῆς pro ἀσφαλῆς. GUYET. Etsi supra o. 6. ἀσφαλείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, cum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobratur; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορρίπτων aequè recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quàm ἀσφαῶς, et ad prudentiam ejus respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλιότερον ἀποκρίνη supra c. 6. *prudenter respondeas, ne capiars*: notumque est vetus verbum ex Eurip. Phoen. 597. Ασφαλῆς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασύς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσφαῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum seqq. ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλον δέισθαι Πυθίου, quo certe *obscuritas*, non *cautio* significatur. RERTZ. Nec Pseudol. c. 3. ἀσφαλῆς, neque h. l. ἀσφαλῶς, mutandum est. De illo loco videbimus suo tempore. Sed h. l. ἀσφαλῶς elegantius uno verbo idem exprimit, quod Juno Dial. Deor. XVI, 1. de eodem Apolline vate dicit, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. Verte *tuto*, non cum Reitzio: *caute* aut *prudenter*. Solanus locis suis collatis nihil amplius effecit, quam ut probaretur, id quod probatione non egebat, Apollinis oracula passim dicta esse ἀσφαῶ. LEHM.

Ead. l. 11. Δάμιν αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio, utrum *Obpropoeus* omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus, et ideo interpretans male *praesentem*. Nam aequè praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia et major est, et satis ab viris doctis explanata, et hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse *Lucianus* per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat, eum et aperta facie et sine simulationis velamento, et proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in Timone p. 76. Ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui προσηπῆον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὥσπερ ποιεῖ ἡ φηγὸς ἐν Λαδοῦνι αὐτόφωτος ἐμμαντεύετο. GRON.

Ead. l. 16. Ἐπινοήσομεν) Codex Ox. ἐπινοήσομεν, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN.

Pag. 258. l. 9. Ἐν τῷ στέφῳ ἐχόμενος) Conf. supra dicta ad c. 4. f. et credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

Ead. l. 15. Κολοφῶνι) Vide not. ad Bis. Accus. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. Ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων) Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, et aliis nonnullis, quarum pars a *Nostro* recensetur Hesiod. c. 9. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀναδέξεσθε δέ, εἰ καὶ ἔμμετρα λέγοιμι) Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine. Εἰ καὶ ἔμμετρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἔμμ. Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. Ἀνέξεσθε) Ex Edd. Ven. et Ms. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξεσθε) Haec lectio etiam adscripta erat margini Ed. meae Hagenoanae; et quia Junt. et O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέξεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξεσθε hic vertendo recipietis, (ut *Gesnerus* dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 65. Δέχον τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ. alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. Guyetus vero leviori mutatione pro ἔμμετρα, ἄμμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: Insulse interpretes, quorum alter, quod caperetis, nisi carmine responsum darem. Alter: suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero. Sensus est, recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam. q. d. Si jam non pedibus suis constant carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν. quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio et ellipsis: quin etiam ἀναδέξεσθε αὖν potius, quam δέ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. REITZ. Mihi satisfacit, ut nihil certe aliud req̄riram, vulgatum ἀναδέξεσθε, recipietis, aequi bonique consulatis. Ἀνέξεσθε tamen nec ipsum damnare ausim. GESN.

Ead. l. 5. Αἶψα μόνον, σαφῆ δέ) Quod in *Ald.* et in aliis quoque forsitan Edd. vett. sic interpunctum legitur: *Αἶψα, μόνον σαφῆ δέ* id occasionem dedisse videtur inverso horum ordini, quem ex J. et P. *Reitzius* et recentt. receperunt: *Αἶψα, σαφῆ δέ μόνον*. Verum mihi longe magis placent verba, vulgato ordine lecta, modo recte cum B. 1. et 3. disponantur: *Αἶψα μόνον, σαφῆ δέ*, i. e. „Dic modo (non opus est longo exordio tuo, ampliore excusatione.) Dic modo, omnia bene tibi procedent, quippe in his rebus exercitato ac multum versato. Vide autem simul, ut clare sententias proferas: hoc enim nunc maxime curamus.“ *LEHM.*

Ead. l. 6. Ἢ ἐρμηνεύς) Cum καὶ pro ἢ haberent Edd. posterius ex J. recepi, et ex marg. *Hag.* Etsi *Junt.* ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; et ut quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, aut interprete etiam, nondum tamen permoveor, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, aut interpretis, licet καὶ retinerent; cumque sic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, et illud καὶ satis jam hic et alibi frequentatum, rejiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. *REITZ.*

Ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic secuti sumus auctoritatem Mss. Ox. P. et Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide *Herod.* I, 47. p. 11. et *Nostrum* Jov. Conf. c. 14. et Bis Accus. c. 1. *SOLAN.* Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καί nam vulgata historiae repugnat: simul enim et permixtas testudinis agniquae carnes coctas fuisse, supra jam cap. 14. Jov. Conf. vidimus ex *Herodot.* I, 47. (al. p. 20.) Et sic *Noster* de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἀρνεύα κρέα, καὶ χελώνας et supra l. c. etiam ἀρνεύα κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνέψεται recipiendo; pro quo deinde ait εἰς αὐτὸ ἔψεται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. *REITZ*

Ead. l. 11. Κόμη ἀνασοβουμένη) Non poterat *Benedictus* vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, *crispata coma*, quae nihil ad vaticinantes. *Basileenses* clarius, *comarum semet erigentium horror*. Horrentes enim et jactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τήντε κόμην διασείσας καὶ τοὺς κατόχους μιμούμενος. *GRON.*

Pag. 260. l. 1. *Κέλνυτε*) *Adi Aristoph. 'Inn.* 298. B. et 548. unde hoc imitatus est *Lucianus. SOLAN.* Adde *Aristoph. Equitt.* v. 197. *LEHM.*

Ead. l. 4. *Μύθοισι κορυσόμενοι πυκινῶσι*) *Subtilibus armati sermonibus. GUYET.*

Ead. l. 5. *Πολλὰ γὰρ ἐνθα μόθου*) *Πολλὰ γὰρ ἐνθα καὶ ἔνθα μόθου. MARCIL.* Quod *Marcil.* inserendum monet, id in *Edd.* jam inveni, et *Homero* familiarissimum est ἐνθα καὶ ἐνθα, ut *II. B.* 462. *E.* 223. *H.* 156. etc. *REITZ.*

Ead. l. 6. *Ταρφέος ἄκρα κορύμβα*) *Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφέος est densus, ut silva, ut fruges, κορύμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαῖα, uniuscujusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἐχέτην stivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet *Hesychius.* Igitur vel hic sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis sulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, *Jovis* inprimis, anxietatem et solitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτης ἄκρα κορύμβα est absurda, et similis oraculis aliis descriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτην, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro ἀμάξῃ s. plauastro illo caelesti, (vid. *Iliad.* Σ, 488.) quod polo vicinum est; polum pro caelo, cui ἄκρα κορύμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρίς potest alludere ad *τεττιγοφορίαν* Atheniensium, si, ut videtur, *Timocles* Atheniensis fuit; *Damis* autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus *Momo.* Quorsum pertineant ὄξυβόαι, κλωγμός, κοῤῥῶναι, ὄνοι, ἡμίονοι, et verba prope omnia, nempe ad injuriam et irrisionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. *GESN.**

Ead. l. 7. *Ἄλλ' ὅταν αἰγ.)* *Homer. Odyss. X,* 302. *SOLAN.*

Ibid. *Αἰγυπῖος*) *Ms. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vid. Od. X,* 302. et *II, II,* 428. *SOLAN.*

Ead. l. 16. *Αἰγεί)* *Ex Ms. Reg. 2955. pro vulg. λέγου. BIR.*

Ead. l. 17. *Θεμιστοκλέους*) *Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo sese muris ligneis tutari Athenienses jubeantur.*

Vide supra c. 10. et adde *Polyæn. Strat. I. p. 40. SOLAN.*
 Allndit ad oraculum de domibus ligneis. V. *Plutarch. Guyet.*
 Idem notum ex *Corn. Nep. in vit. Themistoclis c. 2. REITZ.*
 Adi fontem *Herod. VII, 141 — 143. LEHM.*

Pag. 261. l. 2. Κανθήλους) Laudantur versus quidam
 Lysippi, in quibus pejus quid asino est *κανθήλος*. [*Εἰ μὴ
 τεθείασαι τὰς Ἀθῆνας, στίλεχος εἰ. [Εἰ δὲ τεθείασαι, μὴ τε-
 θήρευσαι, ὄνος. [Εἰ δ' εὐαρεσιῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.]*
 Haec ex notis *Rittershusii ad Porphyr. No. 18. SOLAN.*

Pag. 262. l. 1. Βοσώτιον) Sic *Horatius: Bosotum in crasso
 jurares aëre natum. SOLAN. Epist. II, 1, 244. LEHM.*

Ibid. Συναπολέσαι ἐνὶ πονηρῷ τοσούτους) Sic omnes, quos
 vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit *ἐνὶ* pro
ἐνί, ut infra *Somn. L. Bos.* Mihi non est dubium, legen-
 dum esse *ἐνὶ πονηρῷ*. Calligraphorum vicini in utraque vo-
 cula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. *GESN.*
 Recte divinarant *L. Bos*, et *J. M. Gesn. ἐνὶ* legendum pro
ἐνί. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, sic *Luciano* reddidi.
REITZ.

Ead. l. 2. Αὐτῷ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in
 ea porticu publice depicta fuerat, et Miltiadis virtuti datum,
 ut in decem praetorum numero prima ejus imago poneretur,
 ipseque hortaretur milites, proeliumque committeret, teste
Corn. Nep. in Milt. De Cynae giro, quod afferam, nihil ha-
 beo, nisi quod statnam ei aeneam nullam fuisse constat ex
Demonact. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis
 illa et reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex
Rhet. Praec. cap. 18, quem locum ipse inspicito. *SOLAN.*

Ead. l. 4. Τὴν μέγιστην — ὑπόθεσιν) Ridiculum argu-
 mentum, et simile illi, qui caput sibi ne praecideretur de-
 precatus, illud caussabatur, se non habiturum, ubi pileum
 imponeret. Nempe deridet iurjurandum illud *Demosthenis*,
Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶν προκινδυνεύσαντας, quod expendit
Longinus s. 16. ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti,
 praesertim *Tollius*. Add. tamen *Spanhem. ad Aristophan.*
Nep. 982. GESN.

Ead. l. 6. Ἰσως) Ex Ms. Ox. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Οὐκ οὖν καὶ ὀπότε) Ducibus Mss. Regg. 2955:
 et 3011. inseruimus illud καὶ inter οὐκ οὖν et ὀπότε, quod ig-
 norabant Edd. *BIP.*

Pag. 263. l. 5, Ὁ πτωχὸς) *Aristophanes*, sed locus non
 succurrit. V. *Quom. Hist. Conscr. c. 41. SOLAN.*

Ead. l. 6. Μακρὰ χάλειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet au-
 ctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino:

πᾶν τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαιρεῖν λέγων. In Gallo: ὁ Ἀγυλλεύς ἵππος μακρὰ χαιρεῖν φράσας τῷ χρημετιζέειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαιρεῖν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαιρεῖν) Quia sic supra Asia. cap. 4ti. infra Gall. c. 2. atque alibi apud *Nostrum* invenitur, et Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque et *Aristoph.* Pl. 612. μακρὰ κλάειν. Item *Ecccl.* 423. et passim, non μακρὰν. *Gronov.* recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαιρεῖν legi, (v. ejus Dial. cap. 21. post med.) sed cum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare auisim; quid prohibet id adsumere, quod manifesto probum est. REITZ.

Ead. l. 7. Καὶ κνύσῃ) *Hom.* *Odyss.* A, 606. SOLAN.

Ead. l. 11. Εὐγε) *Εἰρωνικῶς*. GUYET.

Ibid. Οἰκοθεν ὁ μάργος) *Testis domesticus*. Dixi de hoc proverbio alibi. Caetera hujus Dialogi sunt centones *Hom.* *Euripidei*. BOURD. Οἰκοθεν) Id est: Tu, o *Hercules* fili, testis domesticus es, cujus testimonium contra nos valiturum est. GUYET.

Ibid. Ἀπέσωσας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, subintellige et aliis ἀθέοις. GUYET.

Ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι ταῦτέτερα, μακρὰν χαιρεῖν φράσας etc. GUYET.

Ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὡς Ἐρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὡς Ἐρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλῃν πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁ σημεῖραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem et ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est refertus, cum quotidie a statuariis exprimitur*, sc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἐρμῆς Ἀγοραῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, et Ἐρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocracionem*, et quae ad illum notat *Valesius*, nec non *Meursii* *Athenas Atticas* lib. 1. cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτύγγανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιτούμενος, στέρονον τε καὶ μεταφρένον) θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς παρηώρητο μιμηλὴ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυποῦμενος) vertunt, cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungerer,

factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur balthens. Illepide sane et imperite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri aerarii picem illerissent pectori et tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus esset adpensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicujus Tragici, quamvis in responsione Jovis pro παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτετε τραγηδῶν legatur in Ms. ἱαμβίζων. Μιμηλὴ τέχνη, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, et fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conglata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

Ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27. 22. Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοάν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GERN.

Pag. 264. l. 2. Ἐματτόμενος) Sic etiam P. et L. Propria huic rei vox. Vid. Plat. Pol. I. p. Ed. Ald. 35. P. SOLAN. Alciph. III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ακριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. Filius autem exactissime expressit magistrum. Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus glossa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum prominus vulgari saepe solet. REITZ.

Ead. l. 9. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον) Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam cum vertunt cum ad porticum jam fabricarer aeneus, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa, notantque, eram fabricans vel fingens aera, et ideo obductus pice pectori et tergo. Quod cum de se jactat hic in statua Hermagoras, ultro satis intelligendum praebet, id fieri per fabros aerarios. In sequentibus vero et vana et nulla in Graecis mentio balthei, et omnia sic vertenda simpliciter: thorax autem ridiculus (utpote ex fragili materia et nullius munimenti) corpori circum allitus adpenderet arte imitatrice omnem aeris caelaturam impressum habens. GRON. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν υποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον θώραξ δὲ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεῖς, πυρρώρητο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὄρω δ' ὄχλον καὶ τινὰς δυο αἰχρὺς κεκράκτας, πυγμαίους σοφισμάτων, Λαμνὲς τε, καὶ. ZETZ.

Παύου, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδοῦμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae statua erat ad Poecilen, ut praecessit. Sed verba male et ab librariis, et ab editoribus habita. Primo quid est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, cum ad porticum jam fabricarer aeneus. Ἀἴρεσι. An χαλκουργῶν est aeneus? an υποπιττούμενος est cum fabricarer? Deinde in Salmuriensi Ed. unde nos haec descripsimus, desideratur vox στείχοντα post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος per anastropheν praepositionis usitatissimam, praecipue poetis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299. [Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὑπο.] Meorum dominorum, a quibus missa sum. Aeschylus in Prometheus v. 367. [Ἰπνούμενος ρίζαις ἐν Αἰναιαῖς ὑπο.] Ubi torretur sub Aetnae radicibus. Item fit in aliis praepositionibus, περί, ἐνί, ἀνά, frequentissime. Saepè quoque Lucianus prosae orationis scriptor περί per anastropheν (περί) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, cum a fabris aerariis pice linerer. Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumpsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poematum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, et initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παύου, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδοῦμενος. Legendum quoque μμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) JENS. Jambi septem sic distinguendi etc. Guyet. Eodem modo Guyetus distinxit, ut Jensius. Idem fecerat la Croze; quare eadem jam non repetam. REITZ.

Ibid. Χαλκουργῶν ὑπο Πιτ.) Vide JENS. Parodia est Euripidis Orest. 867. et 872. SOLAN.

Ead. l. 14. Στείχοντα) Cur JENS. dicat στείχοντα in Salmur. Ed. deesse, nescio; num omnino adest in illa, aequè ac in Amst. B. 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. tumultuantem, sed euntem, imò ordine ire, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item στίχος, unde distichon. Hom. Od. I, 418. De Cyclope: Εἰ τίνα που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε. Si qua quendam prehendere possit cum ovibus foras exeuntem. Sed cum ὄχλον addatur, eodem jure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quando θύραζε additur. Ceterum et στίχῳ inveniri in praes. pro στείχῳ, non repetam ex J. Horrei Observationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265, l. 1. Δάμιν τε καὶ) Ἰαμβικῇ διποδία. GUYET.

Ead. l. 2. Ἐμαγόρα) Hic Ἐμαῆς ἀγοραῖος scribendum videtur. GUYET.

Ibid. Τραγοῦδων) In P. et L. etiam *ιαυβλῶν*. Sed nihil mutato opus est. SOLAN. Sex Codicum lectio non videbatur respuenda. LEHM.

Ead. l. 7. Τί οὖν ἔτι) Senarius, sed ita scribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἔτι χρὴ λοιπὸν, ὃ θεοί. GUYET. Facilis et plana videtur emendatio *Guyeti* versum restituere conantis: nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre *Lucianum*, an imitationem tantum; tum vero, quia *Guyetus* quarta sede spondenam relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, *Lucianum* carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi restituendo esse noli. REITZ. Ineptissimus foret versus Jambiens in ore Jovis, qui Hermagorae modo usu eorum interdixerat. Facilius ferrem, si quis urgeret, priora Hermagorae verba Ἰπέρμεγα, (ὡς Ζεῦ) καὶ μυριάς τῆς σπουδῆς διόμενον, ad numeros Jambicos legi. Praeludunt certe iis, quae sequuntur, tragicis. LEHM.

Pag. 266. l. 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμέλων) Parodia est ex *Homero* detorta, quem vide II. H, 194. SOLAN.

Ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) l. e. οὐκ εἰσι θεοί, οὐκ προνοοῦσι. GUYET.

Ead. l. 9. Εὐφωνότερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat, credo, *εὐρονώτερον*. SOLAN. Neutiquam sic. Εὐφωνότερον est majore voce, quae conveniret τοῖς κεραιήταις. Sic autem μέγιστον καὶ εὐφωνότατον ἐβόων de asino supra Luc. c. 16. ubi Edd. antiquiores male habebant μεγαλοφωνότατον. LEHM.

Ibid. Ἐπήγε) Legend. videtur ἐπιγεῖ pro ἐπύγε. GUYET. Ἐπύγε L. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαττε. Vide Pisc. c. 22. et Rhet. Praec. c. 16. In omnibus impressis ἐπήγε. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐπιστομιζών) Cum *Pricaeus* arbitraretur, in Ep. ad Tit. I. v. 11. οὓς δὲ ἐπιστομιζέω, non significare os obturare, sed freno coercere, recte ab *J. Elsn.* p. 321. Observ. T. II. hoc *Luciani* testimonio, item alio ex *Aristoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro refrenare tamen *Pollux* p. 972. Forsan et facere ut quis pronus in os cadat, vide conjectatum supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 268. l. 9. ὦν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἔνεκα, vel ἀντί. GUYET.

Ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. II. A, 425.

SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Ἀνεπαγγέλοις legendum videtur. GUYET. Dicit, Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam invocatos. Sed Ms. ἀνεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, qui se ipsos invitant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est condicere alicui, ut apud Cic. 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπαγγέλτος, sed illud tamen exquisitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepiſſe stultitia fuisset. REITZ.

Ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Aristot. GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim, ut haec incepta sint, Benedictus: jam enim alias incepta sunt, Obsopoeus, quae sane quam non efferunt vim loquentis. Verte: Potest enim esse, ut aliter (quam scilicet munere providentiae) vel temere et fortuito incepta etc. Nec vero in praecedentibus illa αὐτὸ που τὸ ζητούμενον συναρπάξεις interpretes aut cum Benedicto: tu quidem quaestionem corripis, vel cum Obsopoeo; tu quidem quaestionem discerpis, sed pro argumento latenter arripis et producis id ipsum, quod quaeritur, et sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit, eumque sic exponendum putavit, Henr. Valesius in postumis ad Harpocratonem pag. 143. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐπαινοῦντι: at recte Obsopoeus, ac laudibus efferas. GRON.

Ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifestum mendum est in his verbis Epicurei philosophi, quibus dixerat, Stoicos ipsos τάξιν vocare ἀνάγκην. Εἰτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἰ τις σοὶ μὴ ἀκολουθολή, τα γιγνόμενα μὲν, ὅποια ἐσσι, καταριθμουμένη καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε (δὲ) ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοίᾳ διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea, quae fiunt, qualia sunt enumeras et laudes, et putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia. Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum vices, et quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut est in Ms. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπὸ τινι οὖν θεῷ τάττεται ἢ τῶν ὄλων ἐπιμέλεια; Hoc igitur universum nullane providentia regitur? GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Ms. Gr. P. et L. Infra iterum διέταττες ἕκαστα.

SOLAN. *Διατάττεσθαι* praetuli vulgatae *δαλλάττεσθαι*, quia quatuor Codd. jubebant, et melius videtur; versionem *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. REITZ.

Ibid. Τὸν καμικὸν) Unde habeat nescio. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἄλλο — μοι) Inter duas hasce voces insertum erat δέ, quod exulare, duce *Fl.* Ed. jussimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μέλει) Sic *Ven.* utraque. O. μέλει, Reliqui libri μέλει, minus eleganter. SOLAN. Μέλει etiam *Ms.* Reg. 3011. quod cur reddere *Luciano* dubitarit *Reitzius*, causam non videmus. BIF.

Ead. l. 7. Ὀμήρου) Vide eum *Iliad.* A, 599. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) *Hom.* *Iliad.* B, 6. et seqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἔτρωας τὴν Ἀφροδίτην) *Hom.* II, E, 335. SOLAN.

Ibid. Εἶτα τὸν Ἄρη) *Iliad.* E, 855. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐμονομάχουν ἀναμῆ etc.) *Hom.* *Iliad.* T, 70. 75. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἀητοῖ δ' ἀντίστη) *Hom.* *Iliad.* XX. MARCIL. Id est, II, T, 72. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μεμψ.) *Hom.* II, I, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est causae diffidere et contentionem relinquere. Desperat enim, quisquis in bello arma abjicit, et aut fugam spectat, aut mortem exspectat. Graeci simplici vocabulo *φειψάσπιδας* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Aristoph.* in *Fuc.* *ἀσπιδαποβλής* appellatur. *Plato* libro de *Leg.* XII. declarat, *φειψάσπιδος* nomen multo probrosissimum esse. COGN. Idem ille Cleonymus *φειψασπης* *Aristophani* dicitur *Nubb.* v. 352. ubi vid. *Spanhem.* LEHM.

Ead. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τοὺς ὑποκριτάς. GUYET. Vide supra not. ad *Necyom.* cap. 16. et hoc ipso opusculo cap. 3. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic *Par.* Sed ἐμβάτας J. B. 1. H. S. Ergo sic jam lego, notamque ad *Scholion* ejusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta et expressa *Adv. Indoct.* c. 6. et *Saturn.* cap. 10. REITZ. in *Addend.* et *Corrig.*

Ead. l. 13. Προγαστρίδια) Cum προγάστρω sit, cui venter prominat, possis προγαστρίδια putare pulvillos assimilando venter prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita etc. GESN.

Ead. l. 14. *Σμαρία*) Bis ad scenae apparatus et vestimenta histrionica refert *Pollux*. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, et Germanici *Leibchen*? quibus nominibus notari vestem, muliebrem praesertim, qua arctius corpus stringitur, notum est. *GESN.*

Pag. 274. l. 1. *Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης*) *Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγουσσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκούντι οἱ λέγει, ἀκούσον αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου.* Sic lege et interpunge. *Ἀκούσον* pro vulgato *ἀκούση*, quod tamen cum in hac, tum in *Salmuriensi* Ed. typographorum vitio est omissum, et *τότε* ex Ms. reposui. *Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quas ipsi videntur, profert, audi tunc libere loquentem.* *GRAEV.* *Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγουσσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκούντι οἱ λέγει, ἀκούση* (hanc vocem omiserunt sequiores editores) αὐτοῦ ποτε παρρησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum esse, recte monuit *Graevius* pag. 874. Ed. *Amst.* Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Disputant *Damis* et *Timocles*, ille, non esse eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos esse, contententes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem *Timocles* *Damin*, num ergo nihil sani iudicet dicere *Euripidem*, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit *Damis*, si hoc modo tibi, o bone, persuaserint *Tragici*, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel cothurnos, et reliquam *Tragicam σκευήν*, quibus illi *Tragoediae* majestatem augment. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico, cum (sic verito Graeca verba, quae proposui) ubi per se *Euripides*, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videntur, dicit, *aulieris eum aliquando libere pronuntiantem, Ὁρᾷς τὸν ὑποῦ, τὸν δ' ἀπειρον αἰθέρα, Καὶ γῆν περίεξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας, Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τὸν δ' ἡγού θεόν.* Vides supernum simul, et immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum. *Ἀκούση* est secunda persona Aor. 1. Subj. Medii. In quo hallucinatus est interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab *ἀκούσῃ*, cum sit ab *ἀκούσῃ*. *JENS.* Non audiendus *Jensius*. *Ἀκούσον* unice vera est lectio, cui et *Codd.* favent. *LEHM.*

Ead. l. 2. *Ἀκούση αὐτοῦ ποτε*) In Ox. *ἀκούσον αὐτοῦ τότε*. In L. etiam *τότε*, quod et genuinum censeo. *SOLAN.* *Ἀκούση* et *ἀπειρον*) Cum in marg. *Ald.* *ἄκουσον* sine signo,

quo pertineat; ita adscriptum esset inter ἄπειρον et ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, et adhuc suspicor, scribentem ἀκούσῃ pro ἀκούσῃ notare voluisse, quia et sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουνσῃ re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, et rudem notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἀνέλων esse a nominativo ἀνέλων, immensus, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀνέλωνα. REITZ. Ἄπειρον in omnibus libris legitur. Non itaque video, cur Reitzius ἀνέλων maluerit edere, nec cur tale arbitrium secuti sint Bip. et Schm. Imo illud ipsum ἄμουνσῃ, siquidem recte cum Reitzio ad ἄπειρον refertur, nimis aperte ostendit, ἀνέλων legi omnino non posse. LEHM.

Ead. l. 4. Ὀρᾷς etc.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II. et Plut. 1166. f. 1397. et 1695. 2. meminere horum veranum, apud quos omnes ὕγραῖς legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12. 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoscit, et Athenaeus p. 53. D. SOLAN. Nobiles senarios primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragœdiarum posuit Barnesius. Dedimus, quam et ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὕγραῖς ipse nimis ad verbum dedit uvidis; quod puto potius est, ut reposuimus, mollibus. Paullo licentius Cicero de N. D. 2, 25. (Vides sublime fusum, immoderatum aethera, (Qui terram tenero circumjectu amplectitur? (Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.) Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, Davisius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13. et auctorem Philopatridis Luciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudat, Aspice hoc sublime candens, quem vocans omnes Jovem, quod jam vidit Nic. Loëns. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, et cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairis, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. GESN.

Ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας) In versu Euripidis pro ὕγραῖς ἐν ἀγκάλας Nls. θερμαῖς ἐν ἀγκάλας. Mox in alio

versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicumque Jupiter sit*. GRAEV. Servavi vulgatam ὑγραῖς, quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum*. Nec tamen diffiteor, θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod *Gesnerus* dedit, satisfacit utrique. REITZ.

Ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoscit Fl. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non exstant in O. Vide etiam Hec. 488. Or. 418. SOLAN. Omnino de hoc versu vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. absit, ego non adderem, si et in aliis abesset. Est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1. καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, et accentum servabit. REITZ. Quid alicubi πῶς, et natura, sit, nolo nunc cum Reitzio aut Budaeo contendere. Hoc quidem loco nec πῶς, nec πῶς, ferri posse, tanto minus dubium esse potuit, quum revera desit in duobus Codd. LEHM.

Pag. 275. l. 1. Ἀνάνη θύοντες) Vide supra Toxar. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 553. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut Tox. c. 38. atque ante. REITZ.

Ibid. Ζαμόλξις) Consule Herod. IV. pag. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θαῖνες. Certe a Scythiis celebratur Scyth. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ver. Hist. II. cap. 17. vocatur. SOLAN. Hunc locum Ver. Hist. II. 17. et imprimis Herodoti narrationem IV, 95. et 96. si consulisset Schmiederus, et praeterea etiam, quem locum ipse affert, Deor. Conc. c. 9. accuratius inspexisset; non, puto, dubitasset, quin Zamolxis et h. l. ut in illis, Getarum, vel Thracum, genti recte adscribatur; imo propensior forte fuisset ad credendum, minus recta Lucianum Scyth. c. 1. et 4. tradidisse de Scythia Zamolxide. At Scythas, Getas et Thraces saepenumero inter se confundi, ubi res non stricte ad geographicas rationes exigantur, quis est, quem fugiat? LEHM.

Ead. l. 5. Μηλί) Vide supra c. 8. Clem. Alex. 12. 2. προσεκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἴνδοι, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηλί, quod rectius, quam quod in omnibus impressis est Μήνη· ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego

nihil mūto. Vid. *Hesych.* et *Hom.* II. Ψ, 455. REITZ. Cf. *Creuzer.* Symbol. T. II. p. 32. Falso scilicet *Schmiederus* in Indic. cogitavit de Deo Mene, quum sit h. l. Dea Mene; Μήνη, non Μήνης. LEHM.

Ibid. Κυλλήνιος Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim. et gratiam habebō, qui docuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus, *Athenagora* Legat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cylleniiis sic cultum constet Apollinem, ut nomen est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eschenbachius* in Epigene. GESN. Principio notae *Gesneri* adscripsit *Wessel.* V. *Hesych.* φαληρίς, et *Dion. Chrysost.* p. 412. D. REITZ.

Ead. I. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN. Illic Phales est Mercurius ille, Ithyphallicus, ut opinor, cui Cyllenii, i. e. Cyllenes, oppidi Eleorum maritimi, cives delubrum dedicaverant, auctore *Pausania* VI, 26. quem locum si contulissent *Gesnerus* et *Schmiederus*, nec ille de Phanete cogitasset, nec alter in Cylleniorum nomine offendisset. Cf. etiam *Creuzer.* Symbol. Tom. II. p. 327. et 670. LEHM.

Ibid. Περιστερῶ) Vide infra. SOLAN. Vult, ni fallor, *Solanus* De Dea Syr. c. 14. 53. et 54. quae loca de Columba agunt; Assyriis sacra, in quam Semiramis mutata dicebatur. LEHM.

Ead. I. 5. Ὑδατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos etc. per metonymiam? Vid. *Davis.* (cujus *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Cic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (*Hemsterhusio* 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμφ μὲν τῷ Παπρημίτη ἱροὶ εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. REITZ.

Ead. I. 8. Κροκόδειλος) *Spanhem.* 178. et confer cum his omnibus ea, quae habentur *Conc. Deor.* c. 10. SOLAN. Omnino autem de numinibus, quae ab Aegyptiis κατὰ κόμας colebantur, conferri potest *Strabo* Lib. XVII. cap. 1. §. 40. Tom. VI. p. 585. Ed. Tzsch. et *Diodor.* Sic. I, 84. LEHM.

Ibid. Κυνοέφαλος) *Anubis.* GUYET. Diall. Marr. VII. extr. LEHM.

Ead. l. 11. Ποτήριον) Vide *Pignorii mensam Isiacam* p. 51. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Ἀνδρῷ) Confer *Char. c. 11. Jov. Conf. c. 14.* et hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὅμοιοι, πρὸς) Sic. *Fl.* In rel. inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῆς sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιανὸς ἐκείνος ὀλέθρος) Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde et *Horat.* I. Ep. Quid *Crossi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὀλέθρος sine auctoritate mutandum in ὀλέθριοι supra, *Alex. c. 11.* ubi habuimus ὀλέθροι ἐκείνοι Παφλαγόνες nam etsi pluralis ibi sit, et ὀλέθροι deinde dicat adjective; tamen et substantive de *Salt. c. 5. ὀλέθροι τινὲς ἀνθρώπων.* Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere, ubi etiam ὀλέθροι legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

Ead. l. 5. Κεθαρφδός) Apollo, an Mercurius? GUYET. Mireris hanc quaestionem; quum attente dialogi viam persequenti ultro in oculos incurrat Apollo. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐπισφάττεις) Vocem hanc eo sensu haud temere reperiās. Servanda tamen. SOLAN. *Mactas* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττεις. Conf. tamen supra ἀποσφαιτούμενους in var. *Lectt. c. 22.* REITZ. Ἀποσφάττεις *Ms. Reg. 2955. Bip.* Et hoc recte recepit *Schmiederus.* Cf. infra cap. 52. extr. LEHM.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηγεῖ) Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηγεῖ; *Ms. τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;* GRAEV. Ἐπῆλθεν *Mss. Ox. P.* et utraque *Venetæ* rectius, quam ἐπηγεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen *Scholii* tantum vicem obtinet. SOLAN.

Ead. l. 6. Μάρτυες) Vide *Homer. Il. O.* 137. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος) Ἀπὸ an ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Bas.* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκείθεν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. GUYET. Post inventum παρὰ non jam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen offecit *Guyetus*, περὶ et ἐπὶ falsum esse. REITZ.

Ead. l. 15. Τάφον) Vide *Lactantium* haec fusius disserentem I, 11. et *Nostrum Timon. c. 4.* SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀναδησάμενος τῶν αἰτῶν) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit, SOLAN.

Ead. l. 11. Σιρὴν χροσιήν) Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπικλᾶς) Recte rursus Edd. nec opus ἔμπικλᾶς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

Ibid. τὰ ἀνάτια) Id est, ιστία, Hesych. GUYET.

Ibid. Ἡ οἱ ἐρέττοντες) Omissa ante ἡ vox μᾶλλον. Vide ad Jov. Conf. c. 7. et finem hujus ipsius libelli, GRÆV. Ver- tit itaque Gesnerus: „ventus — magis quam remigantes:“ et in eandem sententiam Wiel. et Bel. Sed hic, reperta in Co- dice lectione ἡ ἄνεμος pro ὁ ἄνεμος, mutavit postea senten- tiam suam, et Schmiederus secundum auctoritatem illam tex- tum refinxit; recte, opinor. Nam etsi de tempestate vehe- mentiore, etiam ob sequens ἔσωζε τὴν ναῦν, cogitari possit, et ellipsis τοῦ μᾶλλον omnino concedatur: praestat tamen h. l. cogitare de duplici, quae fere est, navem promovendi ra- tione, in qua utraque gubernatore opus sit, si salvam esse velis navem. Mox idem Gesnerus peccavit in reddendis ver- bis: Εἶτα ἡ ναὺς μὲν οὐκ ἂν ἐπλεῖ μὴ κυβερνημένη; Τὴν ναὺς quidem non navigasset, nisi esset gubernata? Quippe neglexerat usum particulae ἂν cum Indicativo, eundem illum, quem mox in verbis εἶδες ἂν, et innumeris Luciani locis, diligentius observavit, LEHM.

Ead. l. 7. ΖΕΤΕ) Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin et Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. repo- suit ὁ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim impor- tune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius; SOLAN. Jure suo secuti sunt Solanum recentiores Editores et Interpretes. Minus probari potest, quod Schmiederus, auctoribus duobus Codd. vocem συνεώς delevit, seductus pravo Belini judicio: nam retineri illa vox, vel ob sequentia καὶ ισχυρῶς debebat, LEHM.

Ead. l. 12. Ἀλυσιτελής δέ) Ἀλυσιτελής δέ, οὐδὲ ἄλογον οὐδὲν τι εἶχεν ἡ ναὺς, ὃ μὴ χρεῖσδες ἦν αὐτοῖς. In Ms. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγ- καῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non utile omnino et necessarium sit ipsis ad navigationem, GRAEV.

Ead. l. 13. Ὁ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, et, quod miror, Ed. Par. unde nacta, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parisinae Ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata

caeterarum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδὲν τε εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς quod *Gesnerus* verterat, nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui. Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius Codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur *Gesnerus*, me versionem etiam sex verbis auxisse.

REITZ.

Pag. 281. l. 1. Ὁ μὲν πρότονος Προτόνους et πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. A, 434. et Od. B, 425. itemque *Hezychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur, navi, πρότονος vim nominis sui servare debet, et funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus, sed epitonus: i. e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit *Damias*. *GESN.*

Ead. l. 2. Οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν πρῶραν Nempe πόδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura *Schefferi*. Ed. *Scheff.* p. 158. seq. De *chenisco* nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declaret. *GESN.*

Ead. l. 7. Διμορίτην ἢ τριμορίτην Dupliciarium aut tripliciarium. Διμορίτης, cui duplex portio datur, duplex annona etc. *GUYET.* De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed duplicarios etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Consule *Turneb.* Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. *SOLAN.* Cum ex contrario appareat, hic non tam de stipendio, et commodis, quam de munere et honore agi: malui hoc sequi, quod et Scholia ad h. l. primum ponunt, et e *Suida* probari potest, et confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem pag. 20. *Blanc.* λόγος in aliquot ἐνωμότις dividitur; deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμορίαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμορίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae

cujusdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius esse, quam commodi. GERN.

Ead. l. 8. Δεινόν) Ἄσκνον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuisse interpretatio τοῦ δεινόν, et sic irrepsisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Majorem enim vim habet, si mirabilem et quasi terribilem natando dicas, quam impigrum, quod vulgata lectio exhibet. In qua strenuum tamen edi passus sum, quia δεινός usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec potens, terribilis satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exempla vero phraseos δεινός ποιεῖν τι sunt obvia. *Alciph.* I. Ep. 10. pag. 38. οἱ τὰ μετέωρα δεινοί. i. e. *Astronomi.* *Aelian.* V. Hist. III, 1. κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde *Suid.* v. κλισσοφός. Et Interpret. ad *Ael.* I, 1. ubi δεινοὶ κατὰ κοίλιν οἱ πολύποδες. Sic δεινός λέγειν, *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur dicax, in malam fere partem. Nam δεινός proprie malum quid esse, recte quidem ex *Plat.* in *Protag.* pag. 206. ait *Horreus* in Oba. Crit. ad *Herodot.* pag. 33. *Platonis* quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλὸν ἐστίν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκαστοτὲ δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πέντας· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit: nam et ipse *Plato*, quod vel *Lexica* notarunt, in eod. *Protag.* Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστίν ἀνὴρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. νόσος — ἰππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, i. e. immensa voracitas, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in *Luciano* praetulimus. Quin et ad urinandi artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Χαλνέντας) Pro eruditus ac politus habuimus supra, Quom. Hist. c. 16. ἄλλω δὲ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρισθῆναι προπεπονηκώς. Ubi vid. not. *Graevii* meamque. *Gesnerus* illic reddidit, venusto; hic honestos, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde *Barnes.* ad *Anacr.* v. 894. et 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαλνέντες καὶ εὐπρόσωποι junguntur, adeoque prius ibi certe venustum significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ.

Eccl. l. 9. Ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπύοντες) Ἐπ' αὐτοὺς legendum videtur. GUYET. Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi et delicatuli eos, qui se majores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subjecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. JEXS. Ἐφ' αὐτοῖς Ms. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτοῖς. JENSIIUS ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καταπύοντες aliquid mendi latere puto. Forsan scriptum fuerat καταπατῶντες, uti supra dixerat πατούμενους. Certe aliter solet construi καταπύων vel καταπύομαι. Vide not. ad Diall. Moritt. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo jungitur.) Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod JENSII et GUYETI conjecturam confirmat, et ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam, quoque cum JENSIO hic fere praeferrem, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab GESNERO conversum, et nullum se praestantiores viros despuentes, primo adspectu probum videatur, ac Diall. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex et vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum jam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Justin. I, 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est et verum praefereundo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, GESNERUS in Praefat. me castigabit; lector autem vulgatam potiore existimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemissis, χαρίεντας πολλοὺς — ὑπὸ χειρόνων πατούμενους, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se positos, (licet et ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe haec sunt aptanda. RERIZ. Bonum factum puto, quod receptum in contextum et interpretationem illud ὑφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώρας ἐπιμελητής) Πρωρεὺς hic vulgo

audiebat. Diall. Merett. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenophon Oikonomo*. Post hunc τοῖχου ἄρχων, de cuius officio disceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitæ Agidis, et *Xenoph.* *Ἀναβ.* V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμαῖν ἢ, οὐχ ὁράτε, ὅτι καὶ νεύματος μόγου ἔνεκα χαλεπαίνει μὲν πρῶτος τοῖς ἐν πρῶτῳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρῶτῳ. SOLAN.

Ibid. Τοῖχου ἄρχων) Hic vulgo dicebatur τοῖχαρχος. Vide *Suidam* voce Τοῖχαρχος. KUSTER.

Ead. l. 14. Ποῦν) *Ven.* utraque νοῦν. Reliquæ Edd. et Ox. ποῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. *Plato* enim κ. νοῦν ἀγωνίῃ τὴν δίκην scripsit, *Ed. Bas.* p. 1. f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδὲν ἰσχυρόν) At, inquit, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule hæc dicuntur a Jove. Nec verbum commutatos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de *Luciani* mente: rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operæ in v oculis emendandis, elegantissimis restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima et momentosissima, personæ mutæ partes agere, nedum ut cum Jove *Luciano* risum spectatorum adaugeant, quod multi hodie factitant, homines γέλως ἀκραιτέστατοι, *Luciano*, ut ingenio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christianæ veritatis luce non caecutiant modo, sed, quod nefariæ impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti compariantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic, ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immortalitatem animarum, totamque adeo religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum translatus iri, scommatis perpetuis ab ovo ut ajunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde et in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quæ dolor extorsit, ad *Lucianum* jam redeamus. *Damidis* adversus providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quæ enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; ita bonis male esse, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim.

Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed et a voluptatum ambitionisque illectbris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt.... Sed quid ego haec nunc exsequor, *Luciano* ipsi toties et observata recte et demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsitan videbitur, et quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt saventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quae cum honestate, corporisque et animi liberali profectu conjuncta est: ita et bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima et ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde jam satis liquet, *ei non statim male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt *Damidis* similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala, inopia, contemptus, injuriae, mors ipsa quandoque, et cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint, vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, et ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint; immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum *Solone* tuo exitum hominis ex hac vita solum exspectes, ut de beatitudine ejus pronunties; sed quid hanc vitam sequatur, respice, et in rationes refer, quicunque de providentia judicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia et minuta putantis, summam rei et caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut respiciant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis feras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. *Senecae* locum unicum et *Lactantii* alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi et perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, *Sherlockii* De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gal-

lice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur: *Senec.* de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad studia ob-eunda mature: seriatim quoque diebus non patiuntur esse otiosos: et sudorem illis et interdum lacrymas excutunt: *Lactantius* V, 22. Si quis autem volet scire plenius, cur malos et injustos Deus potentes, beatos, et divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiat:umat eum *Senecae* librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est etc. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐπαιλεῖ) Vid. infra not. *Jensii* ad *Mortt.* Peregr. c. 5. m. qui ἐπαιλεῖν (λόγους) exemplis probat atque illustrat. REITZ.

Ead. l. 6. Δὴ) Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὴ repudiem, quod toties sic eleganter usurpavi ab hoc nostro et ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Ead. l. 10. Εἰ γὰρ εἰσι βωμοὶ) Simile huic ancerae sacrae argumentum, quo deos esse demonstratur, ex interpretibus deorum desumptum, adhibuit *Balbus Stoicus* apud *Cicer.* Nat. Deor. II, 4. notante *Wielandio*. LEHM.

Pag. 285. l. 12. Τυμβωρύχῃ) Deservi scripturam editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, et *Aristoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. REITZ.

Ead. l. 15. Καὶ ὥς) Ox. et *Fl.* Ed. In reliquis ὥς καὶ, prave; nisi quod *B.* 2. ὅς καὶ fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi *Noster*, quam cum Belgicismo Graeco comparat frater consultius. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. pag. 495. Conf. *Somn.* cap. 2. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀποθράυσω) Etsi supra c. 43. f. ἐπισφάτεις (legitur nunc ἀποσφάτεις. *Lehm.*) non plane signif. mactas, jugulas, tamen pro occidis valet. Qui autem hic ἀποσφάττειν, quod *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex *Cod.* esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per jocus procedit oratio, ne fugito, antequam verbera tuleris; ita nimis ridiculum videtur, addere, mane, donec te occidero, deinde fugies. Nisi et hunc risum ex ἀδυνάτω captare voluerit *Lucianus*: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus judicum sententia ad patibulum dampnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias col-

legit ac forsā in lucem emittet ampliss. *van Bynkershoek*. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum cum facillioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem fedit. REITZ. Maximus est Codicum in lectione ἀποσφάττω consensus, ut nullo modo amplius dubitari possit, ἀποσφάττω ex interpretamento ortum esse. Insolentia autem joci evanescet omnino, si tum supra cum Codd. quibusdam pro ἕωςlegeris ὥς, tum ἀποσφάττειν ita fere ceperis, ut supra cap. 43. Praetulerat ἀποσφάττω etiam *Graev.* ad cap. 22. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀπεισιν) *Etsi abit, discedit*, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει majorem hic vim habere, quia fugere jussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro joco accepisse, et contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπεισιν melius, et ἀποτρέχει glossam ejus esse. REITZ. Imo contraria est ratio: ἀπεισιν, quod verbum per hunc locum saepius occurrit, interpretatio est lectionis genuinae ἀποτρέχει. Sane autem curriculo Damis fugit minas insane irati. An aliud quid exspectes? Tanto magis ridiculus est hic exitus gravissimae philosophorum disputationis. LEHM.

Ead. l. 8. Κωμικός) *Menander*, teste *Plut.* II. εὐθυμ. 844. 2. et 1064. 1. V. *Stob. γνομ.* pag. 315. et *Grot.* Flor. 457. (s. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μηδέν pro Nostri οὐδέν. In nupera frag. Men. Editione adduntur his *Menandri* verbis alia, quae *Plutarchi* sunt, non *Menandri*. V. p. 252. et Em. p. 93. SOLAN.

Ead. l. 11. Εἶσιν) Fere adducor, ut credam potiozem esse *Fl.* lectionem, quae εἶσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

Ead. l. 15. Ζωήπου) Vid. *Herodot.* fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὡς κακιστὲ ἀλεκτροῦν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψει) *Alciph.* III. Ep. 10. eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρέβειν, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κακιστὸς ἀλεκτροῦν καὶ μίαιρωτατος, ὃς με, ἡδὺν ὄνειρον θιώμενον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἑδόκουν γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαθυπλοῦτος etc. Ad quae quid notarit *Bergler.* adscribere hic

non dubito: *Haec epistola, et Luciani Somnium sive Gallus initio, adeo inter se conveniunt, sicut et alia quaedam, partim jam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hauserint: vel, quod potius credo, alter ab altero: et forte Lucianus a Nostro: ac ferme jam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. REITZ. Berglerum credas Ἀλκιφρονίζειν, non Lucianum. Brevitatis causa, ad quam sum obligatus, provoco nunc ad Wieland. in vers. latine, et J. Augustin. Wagner. in Praef. ad Alciphr. Tom. II. LEHM.*

Ead. l. 6. Διάτορον) Persant. GUYET. Διάτορόν τε καὶ γεγωνός Hoc loco uti poterat Jac. Gronovius ad defendendum *Aelianum* V. II. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, *διάτορόν τε καὶ γεγωνός ὅτι μάλιστα*. Sed ipse agnovit errorem suum *Perizonius*, et usum verbi declaravit ex *Aristot. Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀχρωθῶσιν αἱ ὀρχήστραι, ἦπτον οἱ χοροὶ γεγωνάσιν*. Vid. Diss. de morte Judae cap. 10. p. 76. Nec dissimulavit nuperus editor, *Abr. Gronovius. Gesn.* Adscripseram et ego nonnihil de loco *Aeliani* 2, 44. Sed videns, *Gesnerum* idem agere, mea exulare jussi. Hoc tamen addam, male in *Ed. Aeliani Perizoniana* editum *γεγωνός* media brevi, cum *Kuhniana* rectius *γεγωνός* dederit. Nam *γεγωνός* est natus; *γεγωνός* quod aures ferit. Et sic *Alciphr. III. Ep. 48. τορῶντι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος* (sic enim, pro φωνήματι, cum *Bergl.* legendum) ad quae verba *Bergler.* haec *Luciani* aequae ac *Aeliani* adferre hand neglexit. Adde *Homer. II. Θ, 217. Ὡς ἐν δὲ διαπρύσιον. Δαναοῖς γεγωνός, vociferatus autem est intense, Danaos inclamans. Ne plura ap. eund. obvia adcumulem. REITZ.*

Pag. 289. l. 3. Εὐθύς σε) Recte hic Edd. *εὐθύς*, etsi *σ* sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, *εὐθύ* vero, quando locus, monent *Phrynichus* et *Ammonius*, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur *εὐθύ* et *εὐθύς*, ut supra *Amor. c. 53. οὐκ εὐθύ περίεργον*, non statim nimis curiosum illud: *ibid. c. 8. εὐθύ γὰρ μου — προσεφύβησαν*, statim ad me — consuebant: item *c. 42. εὐθύ τὰ μακρὰ λουτρά* etc. tamen ibi fretus *Luciani* Edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denovo confusa invenero, hoc disputabo accuratius, et exempla complura subjungam, ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ.

Pro εὐθὺς *Belinus* ex Ms. Reg. 3011. reponi jubet ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθὺς, paucis interjectis antecedens. Sed condonanda forte ista repetitio indignationi Micyliti. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει. BIP. Et confirmatur etiam Cod. Gorl. LEXM.

Ibid. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ) *Celeb. D'Abblancourt* haec Gallice reddens, *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua *Lucianus* utitur. Non male. REITZ.

Ead. l. 4. Νῦν γάρ μοι) Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γάρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. *Alex.* c. 44. et 46. ubi δὲ fere pro γάρ, et *Amor.* c. 38. ubi contra γάρ pro δὲ. Conf. et *Hermot.* cap. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo, sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciatur: aequae enim dixeris, non jam puniam te, *nam cras* potius id fiet; quam, non jam puniam te, *sed cras*, vel *cras vero*, potius id fiet. Conf. *Stephan.* ad Scholiast. *Thucyd.* pag. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur, δὲ pro γάρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholiastae, δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκείνος δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντίλεγον, illo enim modo *ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent*. Iterum *ibid.* c. 102. ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ observat, ac bis, ter, alibi, REITZ.

Ibid. Μοι πράγματα παρέξεις) *Casaub.* ad *Suet.* Sic p. 811. (i. e. de Luct. c. 16.) BOURD.

Ead. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. et L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὅπόσον ἂν δυναμένη) Omissum in Edd. ἂν inseruimus ex Mss. Regg. 2955. et 3011. BIP.

Ead. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo ἦν γοῦν πρὶν ἀνατίλλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Ms. ἦν γοῦν πρὶν ἀνίχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, sive sequaris editos, sive Ms. Sic et inferius idem Codex pag. 160. ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφια) Aliter in Fl. Cod. ἐργ. ἵν' ἐσθίης τὰ ἄλφια. BOURD. Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam Edd. Non deerunt, qui προσόδου malint; neque iis adversarer: nam id *vectigal* sig-

nif. ap. *Diod. Sic. l. 2. c. 48.* ἐκ βαλόμενον πρόσδοτον λαμπράν λαμβάνοντος. Immo quemvis quaestum, ut ap. *Nostr. Somn. c. 9.* εὐτελής δὲ τὴν πρόσδοτον ante lectum, jam vero πρόσδοτον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ πρόσδοτον satis notus est aliunde. Vid. *Asin. c. 50. pr.* πρόσδοτον εὔρεν ἐξ ἐμοῦ. Et *Herodian. III, 1, 11.* πρόσδοτος ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο. Nam cum sit construendum, ἐσηπεπονηκώς τοῦτο πρόσδοτον, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus *Dial. proximo; quaestum, lucrum*, quem laborando quaerit tutor, esse intelligendum, satis patet, et πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* veritas, prae altero languet. REITZ.

Pag. 290. l. 2. Ἀφρονότερος — ἰχθύων) *Arist. 2. de an.* adimit omnibus piscibus vocem, excepto scaphro et porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde *Plut. in Symp. et Athen.* existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἐχεμυθίαν. COGN.

Ead. l. 3. Ὀναρ πλουτῶν) Simile protulit *Cic. in Sallust.* Pastor quidam apud *Theocr. in Ecl. IX.* [— — ἔχω δὲ τοὺς ὄσους ἐν οὐνιερῶν] [Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄως, πολλὰς δὲ χίμαρας] Possideo, quaecunque solent sub nocte videri [In somnis, vim magnam ovium, nullasque capellas.] COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus *T. I.* Et satis notum est. REITZ.

Ead. l. 5. Ζεῦ τεράστιε) Τεράστιος Ζεὺς *Sophocl. in Oedip. Colon.* Ζεὺ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; *Hesych.* ait, Τεραστίους θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε) *Alciph. III. Ep. 47. pr.* Ἐρμῇ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθη. Ubi *Bergl.* hoc primum esse Herculis epitheton ex *Luciani h. l. Aristoph. Schol. et Apoll. Rhod.* docet. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀχιλλεύς ἵππος) *Hom. II. T. in fine.* COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

Ibid. Ξάνθος) Junone suggerente: αὐδήντα δ' ἔθηκε θιὰ λευκώλενος Ἥρη. LEBD.

Ibid. Μυκρὰ χάλειν) Conf. *supr. Jov. Conf. c. 32. f.* Et *infra c. 23.* REITZ.

Pag. 291. l. 6. Ἀργεῦς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice; alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae sinxerunt, hanc navem fuisse vocalem. *Apoll. L. IV. Argon.* COGN.

Ead. l. 7. Φηγός) Vocalis haec arbor nonnunquam δρυς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum: species enim τῆς δρυός ἢ φηγός, si *Pausaniae* credamus. Sic enim ille in *Arcad.* Ἀρκαδῶν δ' ἐν ταῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρυς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτοῖν, τὰς δὲ φηγούς καλοῦσι. *Sophocles* etiam *sagumi* appellat, *Trach.* 175. versu autem 1175. δρυῖν. *LEED.*

Ibid. Αὐτόφωνος) Quid hoc sit, et quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex *Nostro* discas *Alex.* cap. 26. vix enim apud alium invenies. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας etc.) Nihil ad hunc locum *Gilb.* *Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina et Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco allusit *Lucianus*, *Odyss.* M. [Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον, [Εἶρπον μὲν ἴνιοι, κρέα δ' αἶμφ' ὀβελόις ἐμμένυκε, [Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὥς γίγνετο φωνή.] Id portentum nempe factum est, quando *Ulyssis* socii fame coacti solis boves mactavere. *PALM.* *Homer.* *Od.* M, 395. *SOLAN.*

Ead. l. 13. Ἐχμυθήστω) *Alciph.* III. p. 406. τὴν ἐχμυθίαν ὑποσημαίνων, silentium Pythagoricum subindicans. *Noster* *Lexiphan.* c. 9. *REITZ.*

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω) In *Flor. Cod.* deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere *Lucianum* supra monui. *Bourn.* Vid. de his cognatorum verborum additionibus *Jens.* ad *Jov. Conf.* ubi πομπὰς πέμπειν, et sexcenta similia. Quare et hic λόγον ante λέγω non ejicio cum *Fl.* *REITZ.*

Pag. 293. l. 13. Μεμηχάνητο) Correxit *Solan.* ἐμεμηχ. Sed nihil opus esse augmento addito, saltem in his temporibus, plus satis inculcatum ad *Alex.* c. 22. pro *Imag.* c. 3. et 19. et 1. *Ver. Hist.* c. 13. ubi exemplorum dedi assatim; quae si non sufficiant, adde *Wessel.* ad *Diod. Sic.* L. 2. cap. 8. Nr. 63. qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti adferens, ad *Jungerman.* ac *Dukerum* remittit. Quomodo *Cod. L.* hic habeat, non satis adsequor ex adnotatione ejusdem *Solani*, in inferiore marg. *Juntinae* sic adscripta: ἐμεμ — L ἐπεποίητο. Nam praeter consuetudinem sic jam litteram *Codicis* inter duo verba inserit. Interim, eum omnino voluisse ἐμεμηχάνητο legi, certum est, quod praeterea & ipsi etiam textui adposuerit. Conjicio tamen, in *L.* prius verbum cum augmento fuisse scriptum, ejusque glossam ἐπεποίητο vel

margini ejusdem adpictam, vel ipsi quoque contextui infartam. REITZ.

Ibid. Ἀφελθὲντα δὲ, εἰς ἀφελθῆ, τὸν Ἀρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρονόου) Mirum, ni illud εἰς ἀφελθῆ sit glossema τοῦ ἀφελθὲντα. Ego certe ita existimem. Narrat Mycillus fabulam Galli, cum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigiliis ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol, vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse Gallum, in avem. JENS. Ὡς ἀφελθῆ) Tam manifesta haec est explicatio praemissi participii ἀφελθὲντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejecissem. Sed ne temerarius videar, uncis ut suspectum seclusi. REITZ.

Ead. 1. 14. Τὸν Ἀρην) Utrovis more dici Ἀρην et Ἀρη, ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην et Δημοσθένη, ad Demosth. Encom. cap. 2. et 9. Ideoque a vulgata non recessi. REITZ. Variabant libri etiam inter Διομήδην et Διομήδην Ver. Hist. II, 23. inter Διογένην et Διογένη Demon. c. 62. In Euripidis fabulis utramque formam, et Ἀρην, et Ἀρη, reperias. LEHM.

Pag. 294. 1. 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit Ed. Par. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum existimo, quia mox a Micyllo Μνησαρχου παῖς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινα II. SOLAN.

Ibid. Μνησαρχίδην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum sculptoris, de quo Laert. COGN.

Ead. 1. 10. Ὡς ἐνομοθέτει) De disciplina Pythagorica Gell. L. I. c. 9. L. IV, 11. Ovid. XV. Metam. COGN.

Ead. 1. 11. Μῆτε κραιῶν γεύεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Aristoxenus apud Laërtium p. 219. A. ait, cum πάντα τὰ ἄλλα συγγωρεῖν ἐσθίειν ἐμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοῶς, καὶ κραιῶν a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinere? LEED.

Ead. 1. 12. Γούν — ἀποφαίνων) Non agnoscit ἄπονον FL. Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. SOLAN.

Ibid. Ἐκτραπέζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτραπέζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Gesneri etiam in textum recepissem. Jam vero et aliquid addere, et transphere simul, non sum ausus; sed

satis habui lectionem *Fl.* revocare, sensum optimum exhibentis. Interpres *Parisinae*, intellectui consulturus, ἀπονον reddiderat *salubre et parabile*. REITZ.

Ibid. Ἀπονον ἀποφαίνων) Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ ἀπονον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex Ed. Florentinae, quae hac voce omnino caret, didici, eam abesse debere ab hoc loco, et haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, lector, opinatus eram ego, pro ἀπονον legendum esse ἀπόρρητον. Ἀπόρρητα scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eosdem hos κνάμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic οὐρανός apud *Nostrum* de Sacrificiis c. 9. f. dicitur ἄβατος καὶ ἀπόρρητος τῶ θνητῶν γένει. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de fide sacris, quae erant μυστικά, et vulgo enuntiari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόρρητος apud *Nostrum* in Amoris c. 42. et ἐξαγορεύειν ὑπόρρητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant. Vide *Nostrum* in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἀπονον, vel pro eo quodcunque aliud ab *Luciano* profectum esse: quare furellis exiguatur ea vox. JENS. Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἀπονον transponamus, et adjiciamus copulam, hoc modo, ἡδιστον ἐμοὶ γούν ὄψον καὶ ἀπονον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἀπονον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo sutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κνάμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse ajunt. Altera conjectura nostra est, an forte legendum sit ἀπονον, qua ratione locum servare posset suum, et jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἀπονον significare puto contrarium nominis εὐωγός quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἀπονον fuerit, quod non prostat venale, nec poinde emi facile potest. Sed conjectura utraque est: qua melius quid afferri opto. GESN. Haec alteri *Gesneri* conjectura nihil habet, quo commendetur. Quam vero priore loco posuit, convenit ea cum *Erasmi* versione: „suavissimum mihi edulium, salubre et parabile (καὶ ἀπονον, ut *Gesnerus* legit, aliter tamen vertens) a mensa submovens?“ Equidem nullus dubito, quin recte se habeat *Jensii* suspicio, praesertim tam evidenter Principis Editionis auctoritate confirmata. Quapropter etiam in interpretatione Latina addita-

mentum: *et facillimum concoctu*, quod ne cum natura quidem fabarum convenit, plane expungere placuit. LENM.

Ead. l. 15. *Εὐφορβος*) Nobilis Trojanus, Iliaco in bello a Menelao occisus, cujus animam Pythagoras in se immigrasse affirmabat. *Ovid. L. XV. Metam. Cogn.* Non solus hoc *Lucianus* tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota, SOLAN.

Pag. 295. l. 5. *Ἐκείνος αὐτός*) Paraphrasis est hujus ver-
sus: *Ἐκείνος οὗτος εἶμι· λισσορεῖ δέ μοι.* BOURD.

Ead. l. 6. *Τούτ' αὖ μακρῶ ἔκλεινον τερατ.*) In Flor. Cod:
ταῦτα μ. ἔ. τερατῶδέστιρα. BOURD.

Ead. l. 7. *Μνησάρχου καὶ*) *Herodot. IV, 159. f. et supra*
initio hujus capitis. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ταναγραῖος*) A Tanagra Boeotiae mediterraneae
urbe, de qua *Ptolem. L. III. c. 5. Plin. L. X. cap. 2. Cogn.*
Varro de R. R. III, 9. et Colum. VIII, 2. LEN. Vide *Pli-*
nium X, 21. de gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait.
Ed adde, quae *Noster* habet de certaminibus gallorum apud
Athenienses *Anach. cap. 37. SOLAN.* Nimirum *Tanagram*
galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin.
X, 21. 24. Add. Colum. VIII, 2. 4. et 13. GERN.

Pag. 296. l. 1. *Ἦκον*) Quod *Solanus ἦκα* conjecerit, ejus
rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

Ead. l. 3. *Ἄλλῃ*) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par-*
merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae Ed. le-
ctionem, et *Solano* monenti parui; licet suspicer et ejus edi-
torem tamen ἄλλο legisse, cum in versione dederit, *cum aliud*
quiddam sit. Credoque, eum id inter corrigenda typogra-
phorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum
datis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut
meliora sequeretur, alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

Ibid. (Ἡ Πυθαγόρα) Ἡ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομημένας
καὶ τὸ ἴσον ἡσεβημένας κύαμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν
τοῦ πατρὸς ἐδηδόνεις. Aut si *Pythagoras*, peccasse, et aequē
impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses.
Nimirum, quia *Pythagorei* a fabis abstinebant, quod illorum
magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Supe-
rius in dialogo *Menippi* et *Aeaci*, cum *Menippus* dixisset, in-
pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere *Pythagoras*, re-
spondet hic: *Δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα ἔμαθον*
γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκίων ἐνθάδε. Da
modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim, hic
fabas et caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi ne-
scio, cur interpretes vertant *κεφαλαὶ testiculos*: quamvis non

ignorem, alios hanc quoque tradere cœssam, cur Pythagoras fabis abstinerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείους μά-
 ρους, ut loquitur *Lucianus* in βίων πράξει. Sed de capite
 parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom. Οὐδὲ μὴν οἷ ἀνθρώπου
 κεφαλῇ ἀντίκαστας κύμας κατὰ τὸ ἐπὶ λλον, ἴσόν τοι κυάμους
 τρώγων, κεφαλὰς τε τοκῶν. Fabas, inquit, prohibuisse Py-
 thagoram, quod sit legumen flatus excitans, non quod parentis
 capiti sit simile, ut velit ille versus, *Idem est, fabas atque*
caput patris edere. GRAEV. Vid. Adnot. ad Diall. Mortt. XX,
 4. Tom. II. p. 602. sq. LEHM.

Ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed inno-
 mera sunt, quae hujus farinae admisit. SOLAN. Paullo in-
 clementius *Solanus* pronuntiat; quasi per errorem ita scrip-
 serit *Noster*, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sen-
 sus erit, qui fabas edit, fabas edenti similis est; et dativus
 quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infiniti-
 vum ἡσέβηκέναι respicit, pro οἷς φαγὼν ἡσέβηκας. Et si in-
 numera talia inveniuntur, et quidem quorum ratio constru-
 ctioque satis adparet, id linguae genio proprium esse statuen-
 dum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si
 nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia vi-
 debimus infra hoc Dial. c. 26. ubi similiter praecedente da-
 tivo sequitur accusat. cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — αἰμάξην
 ἐντεμόντα. REITZ.

Ead. l. 5. Κεφαλῇ) Vide Diall. Mortt. XX. *Clem. Alex.*
 Strom. III. *Ovid.* Met. XV. v. 2. *A. Gell.* XI, 4. LEED.

Ead. l. 11. Ἐν ὅσοις — ἐβιότευσα βίοις) Blos generaliter
 de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam *Alciph.* I,
 29. p. 120. χρηστοτέρῳ γὰρ ἢθει κέχρησας τοῦ βίου, probiori-
 bus enim moribus, quam pro isto (scil. meretricio) vitae gene-
 re, uteris. Plura ibi similia adfert *Bergler*. Alias ὁ βίος
 etiam homines vertendum, vid. apud *Nostrum* Amor. 20. et
 cap. 33. et Tim. §. 25. etc. De usitata autem repetitione
 verbi cognati satis dictum alibi, ut ad Alex. c. 52. Et paullo
 ante Jov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut
 postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem
 lectorem oblegare necessitas cogat. REITZ. De vocabulo βίος;
 jam meliora habes in Comment. ad Vit. Auct. init. Tom. III.
 p. 500. sq. LEHM.

Pag. 297. l. 8. Ἀμνηνῇ) *Homer.* Od. K, 521. etc.
 SOLAN. Ibi legimus — ἀμνηνὰ κάρηνα, imbecilla capita.
 Adde *Odyss.* T, 560. — ἀμνηνῶν εἰσιν ὀνείρων. Ac saepe
 alibi. REITZ.

Ead. l. 15. Γάργαλον) Adscripserat Noster, *V. Th. M.* Ejus autem verba in *ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ* sunt: Γαργαλισμός; μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικυλλός, ἡ ἀλεκτροῦν τοιοῦτον γάργαλον παρτίχειτό μοι τὰ ὀρώμενα. REITZ.

Pag 298. l. 1. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα γῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἔνυπνιου, εἶγε πτηνὸς ὦν etc.) Pater voci octavae adscripsit ὄνειρον, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripsisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus simillimus est *Livianis* illis XXVII, 27. *L. Caelius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam. tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert.* Ubi possem suspicari, τὸ ὄνειρον venisse ex permutatis et contractis literis pro rationem. Sed simile exstare video in *Varrone* lib. 1. R. R. c. 12. *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum eum ponas, quasi putas se scripsisse fluvium vel amnem.* Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Caeterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ἔνυπνον imprudenter et inapte vertunt, metasque volandi praescriptas habeat somnium. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? *Lucianus* de ipso somno id dicit, et posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte et elegantissime statnit. GRON. Ἐνυπνίου) Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit *Lucianus*? At quia enallagae hujusmodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2. Ver. Hist. c. 37. Tyran. c. 8. Imag. c. 9. aliaque, quae forsitan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc *Theocriti* Eid. XX, 31. *Καὶ πᾶσαι με φιλεῦντε τὰ δ' ἀστυκὰ μ' οὐκ ἐγίλασεν.* Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant. Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versus proximo praemissum: ἀστυκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ.

Ead. l. 2. Εἶγε πτηνὸς ὦν) Ὑποσόλοικον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὖτω καὶ ἐναργὲς φαινόμενος etc. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc *Luciani* festinantis, et de re ipsa magis, quam dictione, cogitantis παρόραμα MARCIL. Πτανὸν ὄνειρον vo-

cat Eurip. Phoenis. 1539. et iterum Iph. Taur. p. 416. C. Virg. etiam Aen. VI. f. SOLAN. Marcellii illud ὑποσόλοιον etiam Wielandium in h. l. vidisse, et adeo quidem, ut totum hunc locum, quem equidem in elegantissimis Luciani pono, etiam praemittere in interpretatione potuerit, vel maxime miror. Non potuit auctor ob προσωποποιῶν in sequentibus Nentra adhibere, nisi in Grammaticastrorum forte gratiam, quod hominum genus justo semper odio habuit. Ἐνύπνιον autem et ὄνειρος licet e Grammaticorum sententia inter se differant, hoc tamen loco non minus, quam alibi, ut Somn. s. Vit. c. 17. promiscue Lucianus usurpavit. Denique a notatione rei (τὸ ἐνύπνιον dico) ad personae ideam (τὸν ὄνειρον) tanto lenior h. l. fit transitus, quum ἐνύπνιος proprie Adjectivum sit, et τοῦ ἐνύπνιου, quo auctor est usus, tum masculinum, tum femininum, involvat genus. LEHM.

Ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἑκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἑκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλος, Ed. Bas. p. 58. B. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐνδιατρίβει ἀναγώσσι τοῖς ὀφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEWSIGEN. REITZ.

Ead. l. 6. Τριπόθητος) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur Salm. id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. REITZ. Cf. etiam Hermot. c. 69. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. GUYAT.

Ibid. Τὸ μεμνήσθαι, καὶ διεξίεναι τι) Praeuntibus Mss. Regg. 2955. et 3011. eiecimus illud τι, quod male vulgo legebatur post μεμνήσθαι. Non agnoscit etiam B. 4. Bir. Non vulgo illud τι legebatur post μεμνήσθαι, sed in sola Reitz. Ed., ubi haud dubie error erat typographicus. Ceterum ἡδὺ τὸ μεμνήσθαι, meminisse juvat, proverbii paene instar dictum. Cf. Nigr. c. 6. Tom. I. p. 31. LEHM.

Ead. l. 11. Τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem FL. (quae c. 9. eod. modo ἄχρῃ pro τὸ ἄχρῃ habet) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. et mox cap. 20. f. πλὴν τὸ νῦν etc. Nimis tritum est, adverbii temporis aequae ac adjectivis adverbialiter positae sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιὸν, olim, τὸ ἑωθινόν, mane, et simil. quae ante vidimus, Jov. Trag. c. 15. facile colliges ex Diod.

Sic. L. II. c. 1. τὸ τηλικαῦτα. Item L. I. cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Wessel. Adde Act. Apost. IV, 29. καὶ τὰ νῦν Κύριε ἐπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciphro. III. p. 318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15. Οὐ θέμις — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσθεν, non licet circa meridiem cantare; Τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55. L. III. Diod. Sic. Item τὸ προτοῦ ibidem et apud alios. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI, 894. Sunt geminae somni portae etc. REITZ.

Pag. 299. l. 1. Πυθαγόρα) Atqui duas Hom. Od. T. (v. 560.) Δοιαὶ γὰρ τε πύλαι ἀμνησίων εἰσιν ὄνελρων.

Ead. l. 10. Ἐκίνον) Τοῦ χρυσοῦ scil. GUYET.

Ibid. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσοῖον κεκομίσθαι μοι δοκεῖς) Interpretres: et solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μέταλλα ὅλα χρύσεια, totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla Latinis et Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. Justinus de Philippo VIII, 2. Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia occupat. Sic damnari ad metalla. GRAEV.

Ead. l. 11. Κεκοιμήσθαι) Ita Fl. et L. nisi quod in hoc mendose scriptum est κεκοιμίσθαι. Vide Icarom. c. 1. extremo. In reliquis κεκομίσθαι. SOLAN. Nec omnino mutanda erat probissima lectio vulgaris, nec sic mutanda, ut placuit Solano, quem Reitzius et recentt. secuti sunt. Somniandi enim vim injuria Solanus verbo κοιμᾶσθαι tribuit: saltem eo, quem affert, loco Icarom. c. 1. non aliam κατακοιμηθῆναι vim habet, quam quae ei solennis est, et vulgo nota. LEHM.

Pag. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. I, 1. SOLAN.

Ead. l. 10. Ὡςπερ τοῦ τοῦμόν) Ὡςπερ οὖν τοῦμόν. MARCIL. Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigat Marcil. Sed cum pro illo τοῦ jam γὰρ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. REITZ.

Ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Philops. c. 5. ubi nomen idem occurrit. SOLAN. Sed de alia persona. Rectius, si lubeat, contuleris Eucratem senem opulentum Diall. Mort. V. et nobilem quendam ejusdem nominis Hermot. c. 11. Vide tamen, quae ad postremum locum notavi Tom. IV. p. 388. sq. LEHM.

Ead. l. 14. Λουσάμενον) Vera hic observatur verbi medii potestas, i. e. cum laverim me; quam in hoc verbo praeclare

Lucian. Vol. VI.

Rr

ab activo distinguit *Long. Past. I. p. 35. f.* (p. vero 27. *Ed. Moll.*) *λοιπεὶ τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα.* Noster supra c. 3. *ὕμᾱς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει.* Quod et media et passiva forma potest exponi. Sed post *Kustleri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occasio ostendendi, in multis verbis promiscue usurpari medium, reciproca, et activa sive transitiva potestate. REITZ.

Ibid. *Ἦστιν ἐκίλευε τὴν ὥραν*) Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν, ut in *Ev. Joan. IV, 52. χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.* Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod *Gronov.* demonstrat ad *Arr. 2, 2. No. 10.* REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμαῖ secundum artem Olympiae certavit et vicit *Ol. XLVIII. Diog. Laërt.* in *Pyth. p. 225. E.* et *Afr. ἀναγρ.* apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad *Ol. LI.* refert *Syncellus.* Haec ex *Loydio* de Olympionicis etc. Consule de ea re *R. Bentley,* et *Henr. Dodwelli* controversiam: illum dissertatione de *Phalar.* *Epist. 52.* hunc de aetate *Pyth. p. 153.* Prior de philosopho intelligit; posterior de alio. SOLAN.

Ead. l. 8. Ὁμηρον ἀμβροσίην) *Hom. II. B, 55.* SOLAN.

Ead. l. 13. Προάγοντα) *Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δεῖναι, ὥσπερ ὄντιρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκίτου προάγοντα. καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.* Latinus interpres: *Nihil enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, et quae tum edideris, rursus commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est reducere? imo id est educere, producere. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice ἀναπλάττοντα, si veluti coenae illius somnium imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, imaginari, animo deformare. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἐστιῶ γενέθλια) Sic ἐστιῶν γάμους, epulas nuptiales celebrare, *Aristoph. Av. v. 151,* et *Ael. V. II. VIII, 7. pr.* REITZ.

Ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrasi eadem utitur *Alciphr. III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν, subulcus vero jam aegrotat.* REITZ.

Ead. l. 11. Προσκυνήσας) In *Flor. Cod.* deest προσκυνήσας. *Bourd.* Προσκυνήσας non agnoscit *Fl.* *Ed.* neque in *P.* exstitisse verisimile est, cum sileat *Collatio.* Et sane absurdum videtur et contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone

tamen infra cap. 14. dicit, ὅφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in majus haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum similia dederim ad Tox. c. 2. quam verbum ipsum προσκυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. Ael. I, 21. qui Persarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. Sed et Liban. Ep. 78, ἐκείνοις δὲ πανταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro stylo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Actum jam erat tempore hujus scenae de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

Ead. l. 12. Ἠπιάλον) Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciphr. III. pag. ult. καὶ ἡπιάλω συσχεθεῖς, εἰς τὴν ἐὼ ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingeretur aeger. Vulgatum ἐπιάλω enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ. Mortis ministris ἡπιάλοι adnumerantur Charon. c. 17. distincti a τοῖς πυρετοῖς. Cf. Disp. c. Hesiod. c. 8. ubi Schol. ἡπιάλος explicat per ριγοπύρετος, pariter atque alii Grammatici veteres. LENH.

Ead. l. 13. Ἐφεδρος) Vid. Spanh. ad Joseph. Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait: διὸ καὶ καθάπερ ἑφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσέγαγεν. Ad quae verba ille: Apposite hic ἑφεδρος Antipater, quasi tertiarius in duorum fratrum vicem subsidiarius, juxta Scholiast. ad Ajac. Soph. v. 618. ἑφεδρος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλατεῖν τῷ νικήσαντι, Hinc Lucian. in Gallo etc. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choëph. v. 861. μόνος ἦν ἑφεδρος Δίσοος μέλλει θιῶς Ὀρέστης. Idem vero hic Zonaras pag. 245. B. ὡς ἑφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσέγαγεν. Infra L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπιτείχιμα τοῖς υἱοῖς. Adde Aristoph. Ran. v. 804. — ἔμελλεν — Ἐφεδρος καθεδεῖσθαι καὶ μὲν Αἰσχυλος κρατῇ, Ἐξεῖν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνισθεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.

Ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) Subinde respiciens, quot pedum esset solarium umbra. Recte sic Salmuriensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim

tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Polux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ· ἦν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἶη. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicabant; quam et στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἔδει σπένδειν, properandum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum *Salmasius* in *Exerc. Plin. Aristophanes* in Ἑκκλησίᾳ. (v. 648.) [Σοὶ δὲ μέλησαι] [Ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.] Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. *GRAEV.*

Pag. 303. l. 1. Ὀποάπουν) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solaris, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri ostendit *Schroneus* in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. *LEED.* Vide *Cronosol* c. 8. et *Lexiph.* c. 4. *Salmas.* *Plin. Ex.* 446. B. et 455. quem consultavit *Dion. Petavius* *Diss. Var.* VII, 7. *Poll.* I. 72. VI, 48. etc. *Suid.* δεκάπουν. et *Arist.* pag. 744. et *Athen.* 8. C. et *Casaub.* ad ejus lib. VI. c. 10. *SOLAN.*

Ibid. Τὸ στοιχεῖον) Litera redditum erat in *Par.* Sed glossa haec margini addita: Gnomonem horologii intelligit. Ego literam recte quidem verti agnosco; sed numerum tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *REITZ.*

Ead. l. 3. Ἀπορρήψας) Quia de balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρῦπτεσθαι apud *Plut.* dicitur, (v. p. 868. B.) emendandum putaram, et legendum ἀπορρῦψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat *Noster*, *Ver. Hist.* I. cap. 30. mutatam noluimus contra *Codd.* fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen. Strat.* IV. pag. 237. C. Adde *Jambl. No.* 74. et 77. A. — σπύλους. *SOLAN.* Ἀπορρήψας pro celeriter proripio positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed et praemissa πρὸς τὸ γόγος, quadant; quare non mutarim in ἀπορρῦψας. Nam et sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito desilit, se dejecit, habuimus *Asin.* cap. 54. *REITZ.* Aptius multo ἀπορρῦψας edidit *Schm.* e duobus *Codd.* quibus confirmatur *Pell.* conjectura. *LEHM.*

Ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀνιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Ab eo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut, qua esset parte purissimum, ea videretur.* Sic interpres. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολῇ legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικός τὴν ἀναβολήν. *Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est, qui incedit pallio decore composito GRAEV.

Ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. *Alciph.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχιβίος ὁ Πυθαγορικός ὄχρον ἐπὶ τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Τὰ καθήκοντα) *Officia*; et sic recte idem interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόν, qui officia norunt. BOURN.

Ead. l. 4. Πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

Ead. l. 6. Ἐθέλῃς) Ita correximus ex Mss. Regg. 1428. et 3011. cum vulg. legeretur ἐθέλῃς. BIR.

Ead. l. 10. Θεσμόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo *Noster* nominatim *De Merc. Conduct.* c. 55. et seqq. et sine nomine in *Hermot.* vide not. ad c. 11. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀμα λέγων) Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μεταξὺ eadem structura *Jov. Conf.* c. 4. Et de Salt. c. 11. pr. REITZ.

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc scripturam sequutus est interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπεριδόμενον τ. οἶκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) Flor. κελύω. BOURD.

Ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιαθῆναι) Angl. ἐστιασθαι. De hoc loco *Heins.* ad *Hesiod.* BOURD.

Ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro *Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἔῃν, suo loco relinquere. Et *Long. Past.* II. pag. 75. κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

Ibid. Λύκος χανών) *Fab. Aesopi.* SOLAN. Qui nescit, videat fabulam ejus 138. inscriptam Λύκος καὶ γραῦς. vel *Avian.* F. I. REITZ.

Ead. l. 7. Νῆ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. et L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία

enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX. fin. immo per se fere negat; cum *νη Δία* adfirmantis sit. Distinxit *Aristoph.* Ran. 790. — *κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί'* item v. 800. *Μὰ Δί' οὐκ ἐκείνος* dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793. — *Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ὅσον* adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequentissime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jensius* monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, *Νὴ* adfirmantis tantum esse. Sed *μὰ* tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Jovem*. Sic apud *Alciph.* L. II. 4. pr. *μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗ (ἥς) νῦν εἰμι, κατέχειρον*. Ad quae *Bergl.* *Alias usitate negantis particula jurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristae.* I. Ep. 10. *Apud eund.* I. Ep. 14. — Ita et *Plutarch.* in *Alcib.* pag. 206. *ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πελομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, τελομαχεῖν*. Ubi alius posuisset *νη* pro *μὰ* etc. Addo *Aristoph.* Plut. 187. *καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλῶν πλεονα*. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, *Aristoph.* *νη* addat negationi, *Thesm.* v. 647. *καὶ νη Δία, τειθεὺς γ' ὡς περ ἡμεῖς, οὐκ ἔχτε* apud *Nostrum* vero duplex illa negatio *οὐκ ἀπραγμόνως*, non sine molestia, revera sit adfirmatio, id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

Ead. l. 8. *Περιβύσαντες*) Adscripsit *Solanus*, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas *πολλὰ παρενεβέβυστο*. Quid tum? REITZ.

Ead. l. 11. *Κατακλίνουσι*) *Εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακλίσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι γέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν*. In Ms. *ὑποκατακλίνουσι* quod minime dammandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus. Sic hic locus interpretandus. *Ὁμοτράπεζοι* sunt, qui in eodem lecto tricliniari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paullo nescire potest. GRAEV.

Ead. l. 12. *Ὁμοτράπεζοι*) Non hoc solum videtur velle *Micyllus*, eodem se in lecto accubuisse: *ὁμόκλινον* enim dicturus erat, vel *ὁμοκλινῆ*. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*; ubi apparet e locis *Dionysii Hal.* atque *Lycophronis* a *Cerda* laudatis. eandem vim esse Graeci *τραπέζα*. Firmantur his ea,

quae ad *Petron.* c. 54. p. 157. de privis id genus mensis dedit *Burmamnus*. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ἀρετήν τινα) Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. Bis *Accus.* c. 11. et passim. REITZ.

Ead. l. 4. Κέρατα) Conf. *Dial. Mort.* l. SOLAN. Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις de quae his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati, Forstii*, ac *Solani* nostri. REITZ.

Ead. l. 6. Συνέλκει) Σύνειπε. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. REITZ.

Ead. l. 11. Ἄκουε) Scribendum, ἄκουε δὲ ἡδὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. Sic Ms. GRAEV.

Idid. Ἀῖ) Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. SOLAN.

Ead. l. 17. Ἀίναον) Sine dubio *Solan.* quaesivit, num quae αἶναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, et cum in αἶναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poëticum dicat, cum in prosa αἶνναος dicatur. REITZ. Et haec prosaica forma fere quidem tribus Codd. confirmatur. LEHM.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. supra de *Merc. cond.* c. 3. SOLAN.

Ead. l. 4. Καὶ προέθιον πολλοὶ) *Alciph.* paullo aliter III. p. 30. εἰτα οἰκετῶν ἐφέπεσθαι μοι στέφος (ἐδόκουν) etc. REITZ.

Ead. l. 6. Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo*. MARCIL. *Alciph.* l. c. Ἐφαίνει δὲ καὶ τῷ χεῖρι δακτυλλῶν πεπληρωῆσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi *Bergh.* *Lucianea* comparans ait: Videtur *Lucian.* πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amoribus* c. 41. ubi alium *Alciphronis* locum (qui est *Epist.* XI. l. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βρῖθος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit *Lucian.* in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas et pretium quasi unum et idem sunt. Τάλαντον autem et pondus et certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere *Lucianeu* esse, quod reposui; cum χουσὸν... ἐξημμένος τῶν βοστρυχῶν de *Euphorbo* dicet, c. 13. *Consule Conviv.* c. 42. et *Epist. Saturn.* c. 4: Nam quae ita apponebantur in partes divisa, offerri ut dicantur

tur; non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum Ἐξημμένος, optime, ut mox cap. 13. pr. Et Catapl. c. 3. τινά, καὶ πῆραν Ἐξημμένον, non — μένην. Ita enim amat construi et hoc verbum et καταρτάσθαι, solempni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Asin. c. 48. ἐπιβάλλομαι στρώματα πορφυρᾶ, et sexcenta similia. Quare parum absuit, quin in ipsum textum recipe-rem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum Ἐξημ-μένος, id jam Luciano reddidimus auctoritate Ms. Reg. 3011. Bp. Cf. Varr. Lectt. LENN.

Ead. l. 9. Τὸ δείπνον ἄρτε συνεχομίζετο) Verbum hoc, ad mortuorum curam et sepulturam pertinens, non sine le- pore ad finem coenae, et ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas et pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοσησιῶν locum fuisse, cum Hesychii descriptio docet, πρόποσις τις μετὰ τὸ δείπνον ὑπὲρ φάλλας, tum ille Socratis et Phocionis charientismus de cicuta poculo, apud Aelianum V. H. I, 16. et XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent Ald. 2. et Hag. utra- que ἐκχομίζομένου. GESN. Non assecuti, opinor, hanc do- tam et elegantem Gesneri interpretationem, verterunt Bel- lius et Wielandius, ac si in utroque loco verbum ἐκχομίζειν legeretur. Ceterum laud obscura est Gesneri sententia, et usus verborum συγχομίζειν et ἐκχομίζειν in re funebri admo- dum tritus. Modo de lepore loci quodam, quem sensit Ges- nerus, adhuc possit esse controversia. Verum propter hanc ipsam causam retinenda potius mihi videbatur lectio vulgaris, quam deserenda. LENN.

Ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτέτο) Ut in Nigrin. BOURD. (Cogitavit nempe Bourdelotius verba Nigr. c. 31. τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντες. ubi jam pro μετὰ κρότων editum rectius μετὰ κρόπων. Con- feras potius Diall. Merett. V, 2. ubi ipsa legitur formula no- stra πότον συκροτέιν. LENN. At Scholiast. τὸ ποτὸν neu- trum facit; quod etiam usitatum, ut supra 1. Ver. Hist. c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἔστιν etc. ubi idem ex Ceb. tab. quoque pro- bavi. Adde infra Icar. c. 7. f. Et Diod. Sic. L. III. c. 33. v. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium et a Lexico- graphis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliis- que auct. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνως, καὶ ποτὸς ὀξύ-

τότως διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνος τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότος συνεχεῖς, κύβοι ὀξύτονος δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπομα· ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic jam πότος et ποτός, et ποτον neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτόν revera neutrum est adjectivi ποτός ποταbilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo et eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. REITZ.

Ead. l. 11. Φιλοτολίας προπίνοντα) Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. SOLAN. Cf. not. ad Schol. LEHM.

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic bibere in poculo, pro ex habuimus supra, *Deor. Dial. VI. §. 2. ἐν ἐκπώματι πίνειν.* Item de Merc. cond. cap. 26. f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in libello de Ambiguïs. Sic etiam *Athenaeus XI. pag. 483. cap. 10. πίνουσιν ἐν πιθάραις* cum duobus ante versibus dixisset, πίνουσιν ἐκ κεραμέων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius, quam ἐν. REITZ.

Ead. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Veterem scripturam ἔκκομ — mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσκομ. — Recte. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀνέτριψας) Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin. cap. 40.* Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium galli cantu similiter interruptum ait. REITZ.

Pag. 308. l. 2. Τριέσπερον) Alia sensu, et respectu quidem *Herculis, τριέσπερος ὄνειρος* occurrit *Somn. c. 17. Tom. I. p. 15.* Quod autem ὡς *Schmiederus* in ὅς mutari voluit, seductus est vel versione Latina, vel interpunctione vulgari, quam ego, *Basileenses* secutus, ita emendavi, ut post δοκῶ ponerem interrogationis notam, quae vulgo post γεγόμενον demum collocata erat. Similem locum similiter tentatum vide supra *Pro Imagg. c. 25. LEHM.*

Ead. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Ms. Reg. 2955. In Edd. deest artic. BIP.

Ead. l. 8. Ἐξήεις πολεμήσων) *Hom. II. P. 51. SOLAN.*

Ead. l. 11. Διαδεδιμένους) Ἀναδεδιμένους L. Utrumque probum. SOLAN. Vid. *Varr. Lectt. LEHM.*

Ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ὁμοίας) Parvae sunt duae laebes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσσιν ὁμοίαι, pro χαρίτεσσιν ὁμοίαις et ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκοντα, pro ἐσφῆκωντο. Sic enim apud *Homerum II. P. v. 51.*

cujus sunt, ut liquet, verba. GRAEV. *Χαρίτεσιν* antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. II. P, 16. Et ad verba seq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἐσθήκοντο*) Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, *ἐσθήκοντο*. At *Pl. Ven.* utraque *Ald.* et *Fr.* et ipse *Homerus*, uti restitimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. l. 2. *Ὡς ποτε*) Omnes praeter *Par.* ὅς (*Par.* autem ὁπότε.) Atqui melius et ad scripturam propius ὥς ποτε. SOLAN. Scripturam *Ed. Par.* ὁπότε exhibentis non sperno, neque ab ea discessissem, nisi justa suspicio esset, eam ex conjectura sic emendasse ceterarum ὅς ποτε. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἥψουν*) *Ὅτι τὸ ἔνος ἥψουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλαντος ἐμβαλὼν.* Cum duobus extorum *frustis injectis legumen coquerem Saturnalibus.* *Ἐψω* quidem mutatur sua tempora ab ἐψέω, sed quod dudum repudiant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἥψουν malebam olim ἥψον, sed postea Ms. mihi ostendit legendum esse ἥψημα, et pro τόμους, τεμάχη. Sed ἀλλαντες sunt botuli, farcimina, non intestina. GRAEV. *Ἐψέω* rarum esse Grammatici ajunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde formatum servavi quidem, facile tamen permitteus, ut ἥψησα cum duobus Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf. ἐψέιν ab ἐψέω *Aret. Cappad.* L. 2. Morb. Acut. c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non scripsit, et futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpatur. *Ἐψειν* vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait *Casaub.* ad *Athen.* L. IV. animadv. cap. 15. versus fin. In ipso vero *Athen.* sub init. ejusd. cap. ἐψέιν quoque praesens est, φακὴν ἐψέιν — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud *Diodor.* Sic I. cap. 84. praef. ἐψῶντες legitur, quasi foret ab ἐψάω, ideoque *Wessel.* No. 29. ἐψῶντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem *Casaub.* dicat *ἔψω* esse, *coqui curo*, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicitur dominus, qui id servis imperat. Nam *ἔψω* per se esse *coquo*, probarem, si quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — ἐν σκότῳ καθήμενος ἔψω (γῆρας), et ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. REITZ.

Pag. 510. l. 1. *Σιμόν*) In P. et J. *Σίμωνα*, prave. SOLAN.

Ibid. *Κεραμευὼν τρύβλιον*) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numae fictilia: et ita videtur interpretari τρύβλιον *Menych. ποιήτριον μυστηρίου.* BOURN.

Ead. l. 7. Ἀντιστοιχόμενος ἡμᾶς) Active et passive usurpari ληΐζομαι vid. Duker. ad *Thucyd.* III. cap. 85. quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

Ead. l. 13. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείπων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. *Salpuriensis* quidem interpres multa infarcit, alia omittit, et cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus. Που πίνται* in Graecis *Simon ille gaudens effert?* Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείπων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius *Erasmus*: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, qui patellam circum lingebat, gaudens purpura ostroque circumtectus.* In his nulla sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἴλε, quod vitio librariorum incidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliud periiit: ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent, unde pendeant, et nihil significant. Sed ex Ms. haec jactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis et ipsa συνέχεια et ratio satis indicet. Sic autem in veteri Codice hic locus scribitur: *Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείπων* etc. Pulchre sane et vere. Sic igitur locum totum scribe et verte: *Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείπων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, et coccinea veste amictus. Ἄσμενος ἐξελαύνειν* est laeto et alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν est, subaudito ἵππον, equitare. Ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi*, frequenter legitur, sic et ἐξελαύνειν, et ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξήλαυνε ἐς ἡθεα τὰ ἐαυτοῦ, equitavit ad suam domum. *Ἐξελαύνειν* proprie Germania et Belgis est *uitriiden*. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam et cocci-

num, potest tamen *coccineus* verti. Ilyginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide *Salmas.* exercitat. Plinian. GRAEV. Puto ego, *Graevii* Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, *ὁ τὰ ῥάνια τὰ πιναρὰ*, ita Lucianum est, ut qui illi ereptum eat, non nosse virum videatur: ostenderunt copiose viri docti ad Diall. Mortt. 10, 4. Sed neque non commode (in sutoris praesertim semidocti sermone familiari, et ad sapientiam ostendendam abrupto) jungi videntur ista *ἅπαντα ἐκείνα ἐξελάνυε*. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, et prodire in lucem atque, conspectum jubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur etc. Si τῷ ἐξελάνυει placeat solennem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum *περιλείχων*, et intelligendum ad *ἅπαντα ἐκείνα*, et quae sequuntur, verbum ἔχει. GESN. Non improbamus cum *Belino* scripturam Mss. Regg. 2955. Et 3011. sic exhibentium: *ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκείνος ὁ τὰ ῥάνια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων* (*περιέλω* vult idem vir cl. sine causa) ἄσμενος ἐξελάνυε. Nihil tamen vulgatam mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicuit *Gesnerus* BIR. Extorsit *Gesnerus*, non elicuit. Nam etsi *ἐξελάνυειν ἅπαντα ἐκείνα* inter se juncta quodammodo cum *Gesnero* vertere possis, *domo exigere*, quod tamen non sine vi quadam facias: tamen minime *exactio* illa rerum cum iis, quae sequuntur, congruit, cum splendido isto cultu, magnifica pompa, pretiosa suppellectile. Ergo plus quam temeraria foret pertinacia, si locum manifesto mutilum et corruptum diutius vellemus optima carere medela. LEHM.

Ead. l. 14. *Τὰ πιναρὰ*) Legendum videtur *ὁ τὰ ῥάνια τὰ πιναρὰ ἠμφισμέμος*, aut simile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet *Gesner*. Exempla dedere *Jens.* aliique ad Mort. Dial. X. §. 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14. *ὁ τὴν σύρυγα*. REITZ.

Ibid. *Τὸ τρύβλιον*) Quia et paullo supra; et infr. c. 29. et alibi hoc accentu in edd. *Luciani* exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen *τρύβλιον* cum *Jung.* ad *Poll.* VI. Segm. 85. Ut *βύβλιον* aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

Ead. l. 15. Ἄσμενος) Pone comma post ἄσμενος. KUSTER. Ego in *περιλείχων ἄσμενος* mendum latere puto. SOLAN. Idque eadem injuria, qua *Belinus* pro *περιλείχων*, quod pravi

sit sensus, corrigi voluit *περιελών*; patellam enim alterius, qui et ipse pauperrimus est, cum aviditate quadam (h. c. *ἄσμενος*) clingere, humillimae est et sordidissimae inopiae; cui aptissime deinde opponitur lautissimus ejusdem hominis victus, *χρυσᾶ ἐκπώματα* etc. Post *ἄσμενος* jam *Schmiederus* recte posuerat comma. LEHM.

Ibid. *Ἐξελάνειν*) *Curru vectus in publicum prodit* etc. Male interpres. GUYET. Vidit igitur jam *Guyetus* idem, quod *Graev.* Ita simplex *ἐλάνειν* pro *proficisci*, *Thucyd.* VIII. cap. 108. *ἀναξυύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας*, *solvens* (navim) *properabat in Ioniam.* *Aelian.* V. H. I, 51. pr. *ὅταν εἰς Πέρσας ἐλάνη βασιλεὺς*, *cum rex in Persidem equitat.* *Ibid.* cap. 33. *Ἀρταξέρξης ἐλάνοντι τὸν Περσίδα*, *Artaxerxi per Persidem equitanti.* Quae constructione durior videatur, confer *Lucian.* *Rhet.* praec. c. 5. *ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες.* Et *Alex.* c. 46. f. *γῆν πρὸ γῆς ἐλάνεισθαι.* Item *ἐπελάνειν* pro *adventare*, in *Quom. Hist.* c. 3. *Ἐξελάνειν* autem rursus hoc *Dial.* c. 25. *ἐξελάνειν ἀποβλεπόμενον — ἄρχοντα.* REITZ. Cf. inprimis *Timon.* c. 20. LEHM.

Ibid. *Ὑγινοβαφή*) *Ὑγινον*, plantae genus, cujus succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, *ὕσγην* esse plantam, et *ὕγινον*, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsitan huic loco; nam differunt, opinor, inter se *ἀλουργές*, καὶ τὸ *ὕγινοβαφές*. LEED. *Aelian.* V. H. III. cap. 9. *Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὕγινοβαφῇ.* Ubi *Periz.* ex *Salmas.* Exerc. *Plin.* p. 272. docet, colorem *ὕγινοβαφῇ* medium fuisse inter coccum et purpuram, propiorem tamen purpureae. Plura *Salmas.* p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. l. 3. *Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα*) An non *προϊόντα*; Ut infra in hoc libello, *ὥστε ὅποτε προῖοιμε, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν.* GRON. Satis probabilem conjecturam tamen dubitabam in textum recipere, quum etiam *προσιόντα* commodum admittat sensum. Cf. *Luc.* s. *Asin.* c. 4. ubi eadem dubitatio erat de *Courierii* conjectura *προϊούσαν* pro *προσιούσαν*. Neque tamen nescio, quam facile et crebro *προ* et *προς* in compositis verbis permutata sint. Exemplum in eod. *Lucio* erat c. 2. *προσῆλθεν* et *προῆλθεν*, ubi vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. l. 9. *Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελτεῖν αὐτάς*) Non reprehendo vulgatam, *αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελτεῖν αὐτάς* sed magis tamen probō libri veteris scripturam, in qua *αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν*

ἀνηρτήσεν αὐτὰς, minantur se ipsas suspensuras; Hae sunt et minae et facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Luciano non unum est exemplum. GRAEV.

Ead. l. 14. Ὡ χρυσέ) *Homer.* Il. Ε', 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Timon. c. 41. Pro βροτοῖς autem legitur hic κτεράς, quod observandum. Apud *Athenag.* legitur ἀξιώμα pro δ —. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δεξ —. SOLAN. Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei apud Senecam Ep. 115. servati etiam a Barnesio fragm. Belleroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτεράς, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui insolentiam illius vitarent. Est caeteroqui κτεράς apud *Hesychium* κτήμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum et ad Incerta retulit Barnesius v. 387. et in Add. Belleroph. v. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.* GESN.

Ibid. Καλλιστον κτεράς) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

Ibid. Κτεράς) Κτεράς hic locum habere non videtur. GUYET. Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque: *Aurum res jucundissima mortalibus.* REITZ.

Pag. 312. l. 12. Λοιδορεῖσθαι σοι) Suspecta videtur Solano haec fuisse lectio, quod asterisco adposito significavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur passivum esse, et σοι pro ὑπὸ σοῦ valet, q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ: sive ἵνα σοι λοιδοροῦμαι. Quid caussae lateat, cur igitur improbarit, non satis adsequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium esse solet; an quia dativum amat et λοιδορεῖσθαι μὲν δὲ dici activa potestate dici solet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲν δὲ dici visum fuerit? Vix credo; quia μὲν ad προάγειν pertinere, satis videre potuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30. f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accusativo jungitur, manifesto construebatur cum dativo in Edd. REITZ. Illic sane veriora docet Reitzius. Constat enim, recte dici λοιδορεῖν τινὰ et λοιδορεῖσθαι τινί, eadem vi activa, rarissimis promiscui usus exemplis. LEHM.

Pag. 313. l. 1. Ἀπόλλωνος) Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδεὶς ἀνὰ ἀμφισβητήσει, affirmat Jamblichus in vita Pythag. c. 2. Priorem esse corpore a Pythag. docuit Plato Tim. Ed. Bas. 1556. p. 478. l. 40. Alatam esse, Phaedone p. 204. l. 33. LEED. Vide Diall. Mortt. XX. et Diog. Laërt. post pag. 507. B. SOLAN. Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. Jamblichus s. 177. et Porphyry. s. 28. GESN.

Ead. 1. 3. Καταδίκην) Memorat. Clem. Alex. Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρόντας δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντιες, ὡς διὰ τινὰς τιμωρίας ἃ ψυχὰ τῷ σώματι συνίενται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τούτῳ τέθνηται. Illius sententiae Orpheum esse auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55. l. penult. LEED.

Ead. 1. 12. Μύμηξ Ἰνδικός) De qua Prop. III, 13. [*Inda cavis aurum mittit formica metallis.* Et mira de eadem narrat Plin. XI, 31. cui non multum absimile narrat etiam Herodotus in Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex Aeliano disces de anim. III, 4. De his etiam Philostr. 229. ubi in nota habes auctorum loca de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Diall. Marr. ultimum. SOLAN.

Ead. 1. 14. Εἴτα ὥκων ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος) Salmurien-sis: Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo essem alitus. Sed ἤκειν ψήγματα ἐς βίον significatne frustra importare in vitam? In Ed. Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἤκειν. Constat sane, ἤκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum εὖ ἦκω χρημάτων, sum pecuniosus, dives. Εὖ ἦκω φρενῶν apud eundem, sum prudens. Sed tum semper εὖ aut πόρρω, adjunctum habet. Quod concise dicunt εὖ ἤκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὖ ἤκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest; ne nunc dicam ὀλίγον legi in Ms. Flor. Ald. ceterisque Edd. In Florentina vero Ed. scribitur ἦκων pro ἤκειν. Inde mihi persuasi, excidisse et hic verbum φέρειν. Et legendum ἤκειν φέροντα, omisi ferre in vitam. Est loquendi genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare: ἦκω φέρων est fero. Isaeus: οὐ γενομένης διαθήκας ἤκει φέρων, non adfert factas testamenti tabulas. Apud poetas vero, inprimis apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla. GRAEV. Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur: Itane neglexi infelix vel paucula frustra in vitam importare, cum illo essem alitus? Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum snum gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis, qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus; Itane ego infelix pigritus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro comaeu mecum sumtis? JENS. Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba, quam adhuc factum,

aut levissima transpositione juventur, ad quam *Gesneri* versio pronum iter monstrat. Quod enim *Graevius* φέρωντα ingerit, concederem, si plane opus esset, et, si φέρων dixisset, bene haberet, idque voluit, credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. supr. Alex. c. 6. ἐπισιτισαντό τε τὰ ἀρκούντα. *Arrian.* L. III. cap. 20. f. ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἐρῆμον τὴν πρόσω χάραν ἤκουεν. *Nostrum* infra *Icar.* c. 11. et *Bis Accus.* c. 28. pr. ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐπισιτίσαστο. Unde videbis, non esse alo, comedo, ut vulgo cum *Lexicographis* vertebatur, sed in viaticum capio, s. de frumento mihi prospicio. REITZ.

Ead. l. 15. Ἥκειν — ἐπισιτισάμενος) *Supple* partic. ἄγων, aut φέρων. LEED. Vide *Diall.* Mortt. I. Charon. c. 20. et *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ — vide *Icarom.* c. 11. SOLAN.

Ibid. Τόνδε) Admisimus ex Ms. Reg. 3011. BIP.

Pag. 314. l. 5. Ἐν Ῥίῳ) Omnes Edd. praeter *Venetas*; ἐν Ῥίῳ, quod et ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide *Conviv.* c. 35. SOLAN. Ἐν Ῥίῳ) Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens ἐν Ῥίῳ rursus ait; et quamvis pugna revera non intra, sed ad Ilium gesta sit, tamen et ἐν sic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom.* Hist. c. 28. Ubi *Lucian.* etiam ἐν Εὐρύπῳ, et c. 38. ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπὶ. REITZ. Ἐν Ἰσσοῖ, ἐν Ἐρβήλοισι, ἐν Τύρῳ, simili sensu *Diall.* Mortt. XII, 3. et 5. LEHM.

Ibid. Ἀποθανῶν ὑπὸ Μεν.) *Hom.* II. P, 47. seqq. SOLAN.

Ead. l. 6. Χρόνῳ ὕστερον) *Diog. Laërtius* Hermetimum et Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215. B. *A. Gellius* post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c. p. 26. D. E.) Aethalidem praeter alios inferit *Porphyr.* No. 45. et *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum et Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. et 134. et *Diog. Laërt.* l. c. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον) Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημι ὑπερφυῖς μηδὲν γενέσθαι τότε. Et sic legit interpretes Latini, quamvis omnes Edd. Graecae μηδέ. GRAEV. Μηδὲν P. et L. uti emendare jusserat *Graevius*. In impr. μηδέ, aut disjunctim μὴ δέ. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἀφιδναίς) *Diodor.* Siculus habet in singulari Ἀφιδναν IV. φοβηθεὶς ὁ Θησεύς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφιδναν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. LEED. Sic etiam *Pausan.* I, 41. et ipse *Lucianus* Charid. c. 16. LEHM.

Ead. l. 9. Τοὺς τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτροκλον) *Hom.* II, 808. SOLAN.

Ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum: Hector peremit, v. 818. et seqq. LEED.

Ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος etc.) *Hom.* II, P, 47 seqq. SOLAN.

Ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὁρου) Orum ajunt regem Aegypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem librorum meminit *Plato* in II. Dial. de Legumlatione, vocatque Τῆς Ἰσίδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα χρόνον μέλη. LEED.

Ibid. Καὶ αὐθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὐθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἡδόν με. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* *Palmerius* cum vidisset, in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula vidi puer fere, scribendum esse, ὥστε θεὸν ἡγόν με, ut me pro Deo ducerent, seu haberent. Et vere me vidisse, Ms. postea declaravit, qui eandem servavit scripturam. GRAEV.

Ead. l. 12. Τοὺς κατ' ἐκείνα) Τὰ χωρία: ut *Aristoph.* Nub. II, 1. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, non alia sunt praeter haec loca. LEED. Κατ' ἐκείνα Ἕλληνας) *L. Bos* de Ellipsis, p. 93. super hoc loco ait, perperam interpretem haec *Luciani* vertisse, *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκείνα dici pro κατ' ἐκείνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque et hic reddendum, *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas *ibid.* REITZ.

Ead. l. 13. Ὡστε θεὸν ἰδῶν με) Lego, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. PALM.

Ead. l. 14. Ἀναβεβιωμένοι) *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἄδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* et *Homeri* animas, nescio quas poenas luentes. LEED.

Ead. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρόν) *Jambl.* in vita Pythag. No. 92. et *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτὲ γυμνωθέντος τὸν μηρόν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. *Περὶ αὐτῶν*) Sic *Fl. Ed.* melius, quam ut in reliquis est *ὑπέρ*. SOLAN. (*ὑπὲρ αὐτῶν*) Lubens admitterem *περὶ* cum *Fl.* si plures addicerent. Sed *ὑπέρ* nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etsi norim, qui differat *ὑπὲρ* et *περὶ*, tamen didici, saepe *ὑπέρ* poni, ubi et *περὶ* locum haberet, aequae ac apud Latinos *super pro de vel circa*, ut nimis notum ex *Virg. Aen. I. fin.* *Multa super Priamo rogatus, super Hectore multa.* Ita *Diogen. Laert.* videtur τῷ *περὶ* substituisse *ὑπέρ*, in prooem. pag. 8. Segm. 10. pr. *Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης*, i. e. *philosophiam de Diis et justitia.* *Ælian. XII, 52. pr.* *Ἰσοκράτης ὁ Πήτωρ εἰλεγει ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἐταίραις.* REITZ. E *Luciano ipso* vid. *Phalar. I, 10.* ubi certa est et constans lectio, *ἀλλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκόως.* Alia loca suo tempore Index suppeditabit. Facilius itaque *Schmiederus Solani* iudicio et Codicis 1428. qui cum *Fl. Ed.* facit, auctoritati obsecutus est, *περὶ* rejiciens, quod ex interpretatione videtur profectum. LEPH.

Ead. l. 9. Οὐδὲν ὑγιές) Vide *Jambl. No. 105. et 227.* ubi fatetur, ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante *ξενίζοιμι*, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Laps. c. 12.* Quom. *Hist. c. 17. et Phal. I, 1.* item *πλείους* post ὅσῳ omisum c. 8. ibique notata. *Pro Imag. c. 17. etc. Anacr. Od. XI, 11.* *Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης, quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemisum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Past. III, 118. ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, sonus desinebat tanto serius, quando inceperat*, i. e. quanto serius inceperat. Adde *Hippocr. S. 2. aph. 10. Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρέψης, μᾶλλον βλάπτεις* ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ tacite supplendum relinquitur, et sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum *Foësius* post μᾶλλον ponens. Sic ante ἡ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciph. III. Ep. 70. p. 444. Ἀττικῆς στῶμυλλας καὶ ξένης, ἡ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαῖων.* Plura *Gesner. ad Jov. Conf. c. 7.* ubi inter exempla, quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. *Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν εἶνα τοιοῦτον ἔχειν — ἡ μυρίας μοι Βαβυλώνας ὑπάρχειν.* Sed quo plura? cum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos de Ellipsi, p. 327. — 9.* Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad

priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in *Epicteto*, (supra pro *Laps.* c. 12.) ita ad alteram non attendisse videtur interpret *Herodianus* I, 17, 16. dum haec verba, *αὐτὸθέντας φθάσαι τε θράσυντες ἢ παθεῖν*, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim, eos *Commodum* veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur.* *Sallust.* *Catil.* 48, 5. *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde *Gron.* *Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I, XXV, §. 13. *Jens.* *Lectt.* *Luc.* p. 278. — g. et *Wopkens* *Lectt.* *Tull.* p. 224. De potestate autem verbi *ξενίζουσαι*, pro insolenti et peregrina re perturbari, vid. *Jac. Elsner.* ad *Ep. Divi Petri* IV, 4. ubi *ἐν τῷ ξενίζουσαι* hoc *Luciani* aliorumque testimoniis firmatur. *REITZ.*

Pag. 318. l. 1. *Ἐν τῷ μέρεϊ*) Similis locutio est apud *Aristoph.* *Ran.* I. ubi Scholiastes exponit *ἐν τῷ ἰσῷ μέρει* et II, 1. *Vesp.* in *Fam. Chor.* ubi exponi posse videtur *ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει*, ex altera parte, vel *vicissim.* *LEED.*

Ead. l. 5. *Ἀποδυσάμενος*) T et η toties male confunduntur in *Edd.* vet. ut vix opus sit monuisse, aut ad *Edd.* attendisse, si sensus alterutrum postulat. *REITZ.*

Ead. l. 7. *Ἀσπασίαν*) Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, sed aliam, nempe *Alcen*, quem vide IV, 11. *SOLAN.*

Ead. l. 12. *Ἐγυναικίον ἐς τὸ ἔραιον*) Aberravit *Gesneri* versio: *meretricium gynaeceum habuisti*, et *Wielandiana*, temere istam secuta: und hielttest ein Gynaeceum von hübschen Mädchen. *Suid.* *γυναικίζόμενος ὁηλυόμενος.* Significat enim *γυναικίζεσθαι* muliebrem vitam agere, in pejorem fere partem. *Ἐς τὸ ἔραιον* autem est, *meretricum more.* Cf. *ἐς τὸ βαρβαρικόν* *Diall.* *Mortt.* XXVII, 3. e. a. Emendare itaque versionem Latinam placuit. *LEHM.*

Ead. l. 15. *Καιρέδς*) Vid. *Ant. Liberalem* *Met.* c. 16. *Elatius* rex erat *Lapitharum.* *SOLAN.*

Pag. 319. l. 4. *ᾧπνευ*) Forsan *ᾧπνευ.* *GUYET.* *ᾧπνευ*) Vox non inhonestae significationis. *Hesychius* exponit *ἐγᾶμν.* *LEED.* Sic *Fl.* sola. In reliquis *ᾧπνευ.* *SOLAN.* *ᾧπνευ* et scribi curavi supra, *Eun.* cap. 12. ubi itidem *Edd.* vulgo *ι* medium omiserant. In J. hic est *ᾧπνευ*, jota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce, lector, *Crenianae* huic diligentiae. Interim *ὀπνῶ*

sine : est ap. *Aristoph.* *Ach.* v. 254. — ὡς μακάριος ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam syllabam. REITZ.

Ead. l. 5. Ὀρᾶς) Sic melius P. et L. quam in impr. οἶδας. SOLAN.

Ead. l. 7. *Εὐρησθῆς*) Locus est *Medeae* v. 250. [Ὡς τῆς ἂν παρ' αἰσίδα [Στῆναι θέλωμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκτεῖν ἅπαξ.] Laudat *Barnesius* versionem *Ennii*, [Nam ter sub armis malo vitam cernere, [Quam semel modo parere. GERN.

Ead. l. 9. *Στῆναι*) *Τοι* excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ etc. GUYET. Non male olfecit *Guyet*. aliquid ad verbum desse; at cum in *Eurip.* legatur, *Στῆναι θέλωμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκτεῖν*, patet, non ipsum verbum, sed sententiam tantum ejus ab *Luciano* esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

Ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μικυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν) Inscite vertunt: imo praemoneo te, paulo post puerperam fore. Sensus enim est: equidem in mentem tibi revocabo, o *Micylle*, quando non multo abhinc tempore parturies: id satis liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

Ead. l. 11. ὠδίνουσαν) ὠδινούσαν legendum, ut sit futuri temporis. GUYET. Adsentior *Guyeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Aristoph.* *Thesm.* 389. et *Vesp.* 452. *Alciph.* l. *Epist.* 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνισομήνοις. Sed praesens hic nil habet incommodi. REITZ. Poterat *Reitzius* ex ipso *Luciano* asserre locum *Somn.* s. *Vit.* c. 1. et alia, quibus οὐκ εἰς μακρὰν cum Futuro jungitur. Sed h. l. Praesens requirebatur, si sensus ille verus est, quem *L. Bos* et *Gesnerus* recte ceperunt. Non enim objectum verbi ἀναμνήσω in Participio ὠδίνουσαν est quaerendum, sed potius in antecedente sententia *Euripidea*: horum te admonebo, quando etc. Male itaque *Schmiederus* fecit, quod tacite *Guyeti* conjecturam in textum recepit, tanquam adeo certam, ut per se satis liqueret, quod minime ita est. LEHM.

Pag. 320. l. 1. Ἐδ' οὖν) Unde habeat, haud facile dictum est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De *Pythagora* autem quid vere senserit *Noster*, serio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem *Polycratem* intelligit, cujus aetate vixisse traditur. Vide *Jamb.* No. 11. Adlescebat enim *Pythagoras* cum etc. *Diog. Laërt.* p. 214. D. SOLAN.

Ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ) *Jac. Elsner.* haec *Luciani* verba, ad illustranda *Apostoli* illa ad *Roman.*

VII. 3. adferens vertit, *Aspasiā nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo *ἄν γένῃαι ἀνδρὶ ἐρέτω*. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendisse, quod *Lucian.* haud ita multo ante *Aspasiā* vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum *Aspasia*, quam *Cyrus* sibi junxit, de qua *Aelian.* XII, 1. quamque probe distinxit *Loydus* in *Lex. Hist. Geogr.* Deinde, aliam esse verborum *Luciani* structuram, qui vult, *tunc, galle, exstitisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur, verbum *γίνεσθαι τῷ* hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accidat, ut de conjunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud *σε* modo praepositum et omnino cum *γενέσθαι* cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem *τοῦ γενέσθαι* hic esse significationem. Interim alia *Ellenerus* habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.

Ead. l. 3. *Τίς δὲ δὴ*) Scripturam hanc suppeditarunt Mss. Regg. 2955. et 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum *τίς δὲ*, aliae *τίς δὴ* habent. BIP.

Ead. l. 6. *Διοσκώρω*) Ita impr. In Coll. *Διοσκώρω*, uti et Diall. Merett. XIV. scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV. f. iterum *τὸ Διοσκώρω*. At in Merc. Cond. c. 1. et alibi, *Διοσκώρους*, et sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla conspiria in praelonga illa, sed pererudita nota *Hemsterhusii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. de ovo *Castoris* et *Pollucis* agente. *Steph.* fatetur, etiam *Διοσκώρος* scribi, licet nullum adserat exemplum. Sed *Διοσκώρους* tantum habent *Suid.* *Hesych.* *Poll.* REITZ. Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 235. LEHM.

Ead. l. 10. *Μαυρὸν δ' αὖ γένοιτο καταριθμεῖσθαι ἕκαστα.* GRAEV.

Ead. l. 12. *Ἦσθην γὰρ τῷ βίῳ*) Refert gallus, se, cum primum fuisset *Euphorbus*, deinceps in alia corpora transmigratione: hinc enim se fuisse *Pythagoran*, dein *Aspasiā*, *Philosophum*, *Regem*, *Pauperem*, *Satrapam*, *Equum*, et multa alia animalia; denique saepe gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram itaque hujus loci scripturam opinor esse, *Ἦσθην γὰρ τοῦτῳ τῷ βίῳ*. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus *ὁ* vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. JENS. Mss. Regg. 2955. et 3011. *Ἦσθην γὰρ τοιοῦτῳ τῷ βίῳ*, quod recepimus. BIP. Mala fide haec narrat *Bipontinus*. *Belino* enim teste, non *τοιοῦτῳ τῷ βίῳ*, sed *τῷ τοιοῦτῳ βίῳ* in Codd. Pariss., cum quibus etiam *Gori.* facit, legitur. Utrumque quum dici posset, illud eligendum putavi, quod auctoritate Codicum confirmatur. *Schmiederus* a *Bipontina* sibi imponi passus est. LEHM.

Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν) Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, et fateor, recte posse abesse. Interim quia non insolitum simili modo abundans pronomen, et facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Edd. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit *Wesseling.* in nott. ad lib. I. c. 97. ubi miserabilis pleonasmus in verbis, πῖθον εἶναι τετραημέρον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτόν, prae quo haec *Luciani* vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in *Luciano* abundare videtur, ita, retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex *Davisio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic subjiciam. Ex *Soph. Aj. Flag.* 18. adfert: Ὀρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τῶν Θεῶν ἰσχυρῶς; *Electr.* v. 954. Παρουσίαν μὲν ὁλοθα καὶ σὺ που φίλων, ὧς οὐτὶς ἡμῖν ἐστὶν etc. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὸν Παρσίαν οὐκ εἰδώς ὅστις ἦν. *Lucian. Jov. Trag.* l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστὶ σοι etc. quae apud *Davis.* ad *Cic. Nat. D.* I. c. 26. videre licet. Abundat et alio modo pronomen apud *Nostrum* de *Merc. Cond.* cap. 19. πρ. τοῦτο μὲν ἦδιστον ἐκείνῳ δεῖπνον. Alii pleonosmi notabuntur infra *Icar.* cap. 1. ubi διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmus notas ad *Dial. Mār.* III. (Vol. II. pag. 417. sqq. h. Ed.) *REITZ.*

Ead. l. 10. Τὸ εὖν) Conf. supra hujus *Dial.* c. 6. m. *REITZ.*

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἀγρόν τέμνωσιν) Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *Thucyd.* VI, 7. τῆς τε γῆς ἔκτεμον οὐ πολλήν, καὶ σῖτον ἀνεκόμισαν. *REITZ.*

Ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτούς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere *Lexicogr.* Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* II. cap. 84. πρ. δόκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν, opinionem praebentes *invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem IV, 70. καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὀπλίτας. Et saepissime alibi. *Att.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δέ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβαλεῖν. Ibid. ὡς δέ ἡ τε φαλαγὴ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. Idem V, 16. f. αὐτὸν κατὰ πέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενος. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI, 5, 11. τὸ στρατιωτικόν — ἐμβαλὸν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16. ἐπάγειν, et similia passim obvia. *Thucyd.* I, 49. πρ. προσβάλλειν ἀλλήλοις, in se mutuo irruere, proelium committere. Adde *Nox.* de *Salt.* c. 79. προσβαλὼν τείχεσσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλοντα τοσηματα,

morbi, quibus infestior. Sed desino congerere, quae inveniuntur ὅσα νόγῃς. REITZ.

Ead. l. 12. *Εἰσφέρειν*) Locutio manca. Supple *χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας*, ut *Plutarchus*, in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere *εἰσφέρειν*, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod *εἰσφορά* sit idem ac *τέλεσμα*, *tributum*. LEED.

Ead. l. 14. *Οἰονῶν*) Vide *Thucyd.* IV, 8. et *Virgil.* VII, 632. — *flectuntque salignas Umbonum crates.* Has deinde corio vestiebant. Vid. *Diall.* Mortt. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II, 27. *scuta Germanorum dicuntur fuisse viminum textus*. SOLAN.

Pag. 323. l. 8. *Οὐδὲ λόγον μεταδιδούς*) Ad ostracismum, puto, et tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. *Vindicem tacitas libertatis tabellam vocat Cicero de L. Agrar.* 2, 2. GESN.

Ead. l. 13. *Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκνύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος*) Vertunt: *neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus conflictaris, neque curis distraheris.* Sed cui persuaserit, πρὸς φροντίδας λογίεσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογιζόμενος esse in eadem περικοπῇ repetitum inscite, et in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυσον. Optime Ms. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μερίζεσθαι, et talibus curis distractus, talibus curis pressus. *Μερίζεσθαι πρὸς τι* est alicujus rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

Ead. l. 15. *Τοσαύτας φροντίδας μερίζ.*) P. L. et *Par.* Ed. *τοσαύτας.* P. et L. *μερ.* — In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ. — Conf. Bis. Acc. c. 2. *πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος.* SOLAN. *Diall.* Deor. XXIV, r. Mercurius se dicit ipse πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενον, et mox simpliciter μεμερισμένον. LEHM.

Pag. 324. l. 1. *Ἐπαναστὰς περὶ δειλὴν ὥπιαν, λουσάμενος ἦν δοκῇ*) Vertunt: *Sero surgis crepusculo, et, si libuerit, lavaris.* Praestat *sera vespera*. Duplex enim erat *vespera*, prior, et serior. *Vespera* prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δειλὴ, πρωῒα, καὶ ὥπια. *Suidas*: *Δειλὴ ὥπια ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δειλὴ πρωῒα, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀριστον.* *Sera vespera circa solis occasum.* *Vespera prior, quae est a prandio.* Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam insulsa delenda. *Hesych.* δειλὴ πρωῒα, ἢ μετ' ἀριστον ὥρα. δειλὴ ὥπια, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. *Vespera prior est tempus a prandio. Vespera serior,*

prima elementa Grammaticos: Grammatici vero, qui poëtas et alios scriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάων idem Codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου ποῖτε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τῶς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quale illud vitas genus esse olim expertus es. Nam τινὸς ἐκείνου non bene junguntur. GRAEV. Imo optime sic: ποῖος τις ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ βίος, οὗ ἐπειράθης; in elegantem brevitatē contracta, haud rara consuetudine. Nec probo adeo ποτέ, quod Graevius vult, nec, quod Belinus maluit et Schmiederus recepit, τότε. Nam τότε et ἐκείνου non bene jungitur, ingrato pleonasmo. LEHM.

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μέγιστα) Conf. infra Pseudol. cap. 14. f. SOLAN. Immo vide notam Hemsterh. ad T. I. Somn. §. 2. REITZ.

Ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensisset regiarum divitiarum affluentiam, subjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη. Vertunt: reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus libet ληθεῖν, et tempus perdere. Vertendum, reliquusque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, et suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV. Quod Graevius scripsit ἐξ ὑπερβολῆς pro vulg. ἐς ὑπερβολὴν, potuit hanc lectionem in Codice suo invenisse. Quum autem nihil de ea moneat, quod etiam de minutioribus facere solet: imprudenter potius sic scripsisse videtur. LEHM.

Ead. l. 10. Τὰ τέγη) De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, disces. SOLAN.

Ead. l. 12. Τοὺς προπέμποντας) Alios conscensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους, anteambulones, et a tergo sequentes. Optime Ms. τοὺς προπομπεύοντας, qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est praemitentes. GRAEV. Imo illud hujus est glossema. Προπέμπειν vi prosequendi solenniter etiam Diall. Mortt. VI, 5. ubi tamen non urgetur praeeundi notio. LEHM.

Pag. 328. l. 1. Ὁ μὲν Ποσειδῶν etc.) Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος

Χρυσού τε καὶ ἐλέφαντος ἐξεργασμένους. GUYET.

Ibid. "Ἡ Ζεὺς ἐστὶ) Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἡ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος; ξυνεργασμένους, aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro et ebore compactus. Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος; Ms. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

Ibid. Χρυσού καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένους) Ms. Graevii p. 879. *Amst.* ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἑλλειπτικῶς, id liber Ms. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. Sic supra in Pro Imag. c. 23. dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philops. cap. 17. σιδήρου πεποιημένους et saepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in *Nostri* Hermot. c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στεφάνον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσα. In Dial. Mort. XI. c. 3. εἶχεν δὲ πᾶν καρτεράν (βακτηρίαν) ἐκ κοτινίου ποιησάμενος. *Aeschylus* in Prometheo v. 259. Σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας ἐργασμένος. Per ἀπὸ dixit *Lucianus* supra in Asino c. 53. pr. κλίνη ἣν μεγάλην, ἀπὸ χειλῶν Ἰνδικῆς πεποιημένην. JENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11. et passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν et ἐκ πληροῦν, tamen secutus sum numerum Codd. et Edd. longe majorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsi praepos. ἐκ et ἀπὸ solere efferrī, notissimum. Vid. 1. Ver. Hist. cap. 7. et L. 2. c. 33. ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, et ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota *Jensii* et *L. Bos* de Ellipsis. p. 277. Et ex sola *Luciano* plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; et necessario ἐκ addendum esse credat. *Solanus* vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ insertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me versum ex *Guyeto* non restituuisse, cum nec ex praemisso versu pateret, *Lucianum* senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἐστὶ spondeum facit male. REITZ. Cur itaque dedit τε, quod nusquam legitur, fictum admodum leviter a *Guyeto* in gratiam senario-

rum? Et recentit. temere secuti sunt. Ceterum valde jejuni sunt h. l. et inficeti *Guyeti* versus jambici, in re nulla ex parte poetica. Prorsus autem evanescunt, si perelegantem Gori. Codicis lectionem *ἐκτοθεν μὲν Ποσειδῶν τις ἢ Ζεὺς* etc. pro τὰ ἐκτός, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶν πάγκαλος recte perceperis, i. e. ex solenni et proprio *Luciani* de statuis deorum judicio perpenderis. Cf. supra Jov. Trag. c. 8. LEHM.

Ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo *Plin.* XXXIV, 7. *Spectantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituents.* SOLAN.

Ead. l. 6. Καὶ πάντα ὑπόπηλον) Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis et statuis assabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vectes, clavos, stipites, καὶ πάντα ὑπόπηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam*. Sed Ms. καὶ πάντα, καὶ πηλὸν, et *picem*, et *lutum*. Ὑπόπηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset *πήλιος*. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi *Micyllus* dicit, οὐδέπω ἐφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοῦς, οἷτινες εἰεν τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, et clavos, et vectes regni.* GRAEV. Haec scribi poterant, etiamsi praecesserat lectio ὑπόπηλον, quam equidem, tot testimoniis nisam, nolebam damnare. Vocabulum nihili esse, non probat defectus aliorum locorum, quae ejus usum confirment. Quid enim, si sinxerit *Lucianus* h. l. vocabulum, cui certe analogia minime adversatur? Nam *πήλιος* quidem non omnino illud est, quod auctor voluit. Ex insolentia vero verbi, et id quod accessit, e compendio praepositionis ὑπὸ facile librariorum error καὶ πηλον oriri potuit. LEHM.

Ead. l. 7. Μυῶν πληθος) Lego μυῶν πληθος ἢ μυγαλῶν, id est, *soricum et murium araneorum copia*. Nam series et mures aranei melius conveniunt, quam muscae. PALM. *Μυῶν*) Vide supra ad Jov. Trag. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deorum, narrat *Clēm. Alexandr.* p. 21. B. SOLAN. Cur μυῶν legam, vid. omnino supra Jov. Trag. c. 8. ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt mures, quam muscae; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt mures, non muscae; etsi aliter visum *Wessel.* Obs. p. 31. qui haud aegre feret ab se discedi. De muribus in templis *Hom. Batr.* 174. *Plut. Syll.* p. 455. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐξελαύνειν) Conf. supra notata ad cap. 14. hujus Dial. REITZ.

Ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer supra hujus Dial. cap. 9. mod. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Epist. 78. REITZ.

Ead. l. 14. Ἔοικεν οὕτως) Lege οὕτως. GUYET. Emendatione non est opus. Οὕτως est, ut *Gesnerus* optime reddidit, sic satis, so ziemlich, Francogall. là là, i. e. ab hac quidem parte si rem consideres. Sic bene convenit cum praecedente γε. Lectio marg. A. 1. οὗτος nihili omnino est. LEHM.

Ibid. Κολοσσαία) Hoc praetuli, ut verius, et quia sic supra Imag. c. 17. atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δήματα) P. δήματα. Veneta utraque δειματα, unde conjicio scriptum fuisse δειματα. SOLAN. Cum in J. esset δειγματα, *Solanus* deletο γ. δειματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. A. 1. W. sed et marg. Hag. ex quo *Solan.* id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum *Gesnerus* vulgatum servans dederit morsus, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δειματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorē faciet sermonem; nam pavor plus est, quam metus: adeoque metus ac pavores, suspiciones et odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae et somnus interruptus. REITZ. Lectionem δειματα plus quam satis est confirmat quatuor Codicum assensus. Notabile est, in impressis saepius a typothetis permutata reperiri δειματα et δειγματα, ut h. l. ubi *Schmiederus* ipse voluerat δειματα, in textu autem δειγματα est, Cf. Varr. Lectt. ad Charon. c. 15. De Merc. Cond. c. 5. et δειγματα autem ad δήματα pronus erat lapsus; nec δήματα, etiamsi cum *Wielandio* de morsibus conscientiae (Gewissensbissen) capias, ferri h. l. facile possunt. Ceterum δειματα malui per terrores, quae fere est vis vocis *Lucianea*, quam per pavores cum *Reitzio* interpretari. LEHM.

Ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ — Ἄγαμ) Ποιμένα λαῶν, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. *Hom.* Il. K. 3. SOLAN. Ubi cum ποιμένα λαῶν addatur, potest *Luciano* inserere, quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

Ead. l. 14. Αὐδὸν) Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108. 14. et *Herodotum*, et *Nostrum* Pro Imagg. c. 20. SOLAN.

Ibid. Πέρση) Xerxem. Vid. *Xenoph.* Ἀναβ. SOLAN.

Ead. l. 15. Δίων) Dionysium. SOLAN.

Pag. 230. l. 1. Κοινολογούμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14. med. (jam est. c. 24.) Et Dear. Judic. c. 2. SOLAN.

Ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipsum. Consule Curtium VII, 2. et Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

Ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam Ptolemaeus Lagus (Lagi) erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? Ptolemaeus Ceraunius. V. Just. XXVII, 2. LEED.

Ead. l. 8. Ἐλπίδων) Sic *Virgil.* Aen. I, 547. IV, 419. *Aristoteles* Rhet. 5. opponit θάρος τῷ φόβῳ, non ἐλπίδι. LEED. De mali expectatione ἐλπίδα vidimus supra Tyran. c. 3. et alibi. Ἐλπίζω vero Long. Past. I. pag. 7. (al. 5. f.) de quavis expectatione: οὐδὲν εἶδεν, ἂν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θήλην εἰς ἀφθονον. REITZ.

Ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1. ὑπὸ τινὸς πάσχειν. Diod. Sic. p. 297. f. (Ed. Bas.) θανάτῳ παρίεσεν ἂν, ὑπὸ τοῦ πληθους. *Aelian* XII, 55. τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intelligi, quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit. Et ita *Homerus* millies ait, sub meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus conf. Συγγρ. p. 413. i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

Ibid. Εἰ παρολισθοῖ) Εἰ παρολίσθῃ forsan. GRÆV. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed cum et ab ὀλισθέω possit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 3. Αἰμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμῖλλον, καὶ αἰμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθῦ, ὅλγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinis interpretes: Nam nihil hoc unum periculi est, ut si paululum aberret smilion, deflectatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine. Αἰμάσσειν non construitur cum secundo casu. Sed Legendum ex Ms. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὅλγον τι et vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret. GRÆV. Adsentior quidem Graevio δακτύλους scribi pos-

se, aequae ac supra Tox. c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόν-
τας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur,
αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius
pendet ab ὀλίγον, et ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος,
— ἐντεμόντα αἰμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit
extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata;
quare nihil mutavi, eoque minus jam immuto, quod his scri-
ptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero
ἐντεμόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμόντα αἰμάξαι
nihil aliud esse, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμών αἰμάξω, usitata
accusativi cum infinitivo structura, cujus exempla vel magis
intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4. f.
ἔψευσθαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἡσέβηκεναι φαγόντα quod frustra
improbabat Solanus noster. Et cur, quaeso, hoc magis du-
rum est, quam Latinorum, non licet mihi otiosum esse, pro,
ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεσσι, quod dativum postu-
lat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sa-
crif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo prae-
cedente, accusativus tamen cum infin. sequitur: nam πολλὰ,
ait, γὰρ ᾤετο μικροτέρων, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι τιμωρίαν ἐκείνος,
ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενος — ὀπταῖσθαι, ἢ ἄλῃν μύλην παραδοθέντα.
Noster Jov. Conf. c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχεῖσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανά-
τους εἶναι, ubi et ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed
quo plura in re facili? Alia, quae adnotavi, dabo, ubi tem-
pus permittet, locusque postulabit. Alios interim accusativos
pro nominativis positos vide apud Kusterum ad Aristoph.
Plut. v. 55. et 220. et 531. REITZ. Lectionis τοὺς δακτύλους
veritatem et Graevii judicium satis comprobant quatuor Codd.,
quos ego cum Belino et Schmiedero secutus et Gesneri ver-
sionem et hanc lectionem mutavi. LEHM.

Ead. l. 8 Ξίφη ἐλεφαντόκωπα) Heliod. lib. 2. BOURN.
Regi scenico tribuit Micyllus ξίγη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσει-
στον κόμην, eburneis capulis gladios, et comam ventilantem,
sic interpretes. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπί-
σειστος est coma promissa, quae flagellat cervices, coma va-
ga et volucris, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis
aut aurae facile movetur. Pollux. IV, 19. ubi agit de per-
sonis Comicis: τῷ δὲ ἐπισείστω στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι,
καὶ τὴν χροίαν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπισείονται αἱ τρίχες. Mi-
liti vero, qui a coma dicebatur ἐπισείστος, et jactabundo,
est color et coma niger, moventur seu vibrantur capilli. Philo-
stratus in imaginibus describit Cyclopeῖν, χαλκτὴν ἀνασειόντα
ὄρθην, καὶ ἀμφιλαφεὶ πέντος δίκην, jactantem rectos crines et
multos instar quercus. Talis ἐπισείστος κόμη mihi videtur

conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Jacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis. GRAEV.

Ead. l. 10. Προσκρούσας — παρείχε) De histrionibus regis personam gerentibus, ἦν δὲ, ὅλα πολλὰ γίνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μίση τῇ σκηνῇ καταπέση, γέλωτα δηλαδὴ παρείχε τοῖς θεαταῖς. Quod si, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. Sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, et pro παρείχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κενεμβατεῖν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum; ut si quis putet se per scalas, illis ablatiis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flaminio, cum narrasset, Graecos in ludis Isthmiis, praeconia vocem, qua liberos illos esse jusserat, tanto excepsisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, caussam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ αἵρος ῥῆξις· ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερίδῃ τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλισθημα ποιεῖ, καθάπερ κενεμβατοῦσιν. Causa est divisio aëris: cum enim nulla et elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decident, ut solet iis evenire, qui in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistent, ubi est hiatus, sicut in fossis, et puteis. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem et depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum κενεμβατοῦντων lapsu vulnerari, et violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent scioli, supposuerunt notius et tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex Pollucis lib. IV. cap. 19. ubi agit de theatri partibus. GRAEV.

Ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἑλλέπει. GUYET. Bene Guyet. ait σὺν per ollipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra 1. Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus mone-rem; adeo est obvium, nisi incideret: Perizonium ad Aelianum I. cap. 3. frustra σὺν addere jubere, cum recte in Aelianum textu sit καταπιῦν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλᾷ μῶ. Ellipsi prorsus eadem. Tria similia dedit Bergl. ad Alciphr. pag. 12. Addo igitur, (quia et Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostro T. I. Tim. §. 21. ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Aj. 56. Ἀσίας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας, αὐτοῖς ποιμνίον ἐπιστάταις. Hom. II. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι — Arrian: II. c. 2. f. ὅτι μὲν ναὺς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster Lucian. Vol. VI.

denuo Icar. c. 27. καπνὸν αὐτῇ κύλῳ. Et cap. 33. ἐπερίψοντα αὐτῇ θαλεντιῇ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. REITZ.

Ead. l. 16. Ῥάνια δούρηα) Tangit scenicas vestes servorum. Duplex vestis in scena, liberorum et servorum, ut patet apud J. Polluc. c. 13. l. 7. Eorum, qui servos fingebant, vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ παντὶ πάντων εὐτελέων συγκειομένηαι. Hinc centulum mimi, apud Apul. Apol. 1. Hinc jocus ille Plautinus: Consutus tunicis huc advenio, non dolis. Bourn.

Ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum κοθόρων. Ἐμβάδων supra habuimus Jov. Trag. cap. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. REITZ. Anne et hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis sermo? Vid. Adv. Indoct. c. 6. Idem. in Addend. Ἐμβάτων voluit Reitzius, ut Necyom. c. 16. f. et alibi, neque id male. Verum genuina lectio haud dubie est κοθόρων, quod in tribus reperitur Codd. et cujus glossema est ἐμβατῶν, vel, ubi vitiose scriptum erat, ἐμβάτων, unde factum ἐμβάδων. Quem locum modo attulit Reitzius, Jov. Trag. c. 41. in eo scripserat quidem idem Editor noster τοὺς ἐμβάδας, sed vitium hoc ipse jam in Addendis emendaverat, quae res documento esse potest, quam facile imprudenter festinantes librarii has voces inter se permutare potuerint. LEM.

Pag. 332. l. 7. Τὸ γε κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1. ὁ κεφάλαιος summatus est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28. f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια, ipsa capita et summaria. Item Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. Asin. cap. 29. pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, summa, cumulus malorum. REITZ.

Ead. l. 9. Ἐμμετρομένος) Dicit Alectryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖς ἐμμετρομένος, naturalibus dumtaxat cupiditatibus et usibus circumscripta. Sed quis dixit ἐμμετρέω, aut ubi legitur ἐμμετρομένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Ms. noster scribit ἐμμετρομένος. Optime. Thucydides lib. II. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαι τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ἐμμετροῦνται, quorum vita simul et mors felicitate circumscripta est, hoc est, qui vivi et morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex μετρομένος quod Fl. habet, non displicet; et sic supra de Merc. cond. c. 30. pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterh. ad Nigr. c. 15. Conf. et pro Imag. cap. 21. f. REITZ. Sententiam loci, quam Gesnerus subobscurē reddidit, falsissime cepit Graevius. Est autem haec: Nulla est omnium vitarum, quae non tolerabi-

Hor, ac minus molesta, mihi esse videatur, quam humana, quia quaecvis alia ad naturalis se adpetitus et necessitates accommodat hisque sese circumscribit, non extra naturae fines unquam evagans. Οὐδεὶς ὄστις οὐκ, i. e. nemo non, omnes omnino; res est notissima. Ceterum de lectione *συμμετρορημένος* recte judicasse eundem *Graevium*, testantur tres alii Codd. qui eandem, atque ipsius Codex, lectionem tuentur. LEHM.

Pag. 333. l. 2. *Ἐκ παιδων*) Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra *Tox.* c. 27. Plural. tamen fere frequentior. *Diod. Sic.* L. II. cap. 55. pr. *ἐκ παιδων ἢ ἐξηλικώς*. Iterum sic ibid. etc. vid. supra. At singularis praeter *Alciph.* ibi adductam, etiam est apud *Nostrum*, *Tox.* c. 56. med. *ἐταῖρος ἐκ παιδός αὖν*. Ac rursus apud *Diod. Sic.* III. cap. 32. f. *ἐκ νηπίου ἀποτέμνοντας, pro ἐκ νηπίων* REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐγὼ σε ἰάσωμαι*) In *Evang. Matth.* XIII, 15. *καὶ ἰάσωμαι αὐτούς* legimus, ubi *J. Elsner*. haec *Luciani* adferens monet, id in genere esse, *juvabo, malo liberabo*, (immo et errore liberabo) *Lucianumque* similiter locutum in *Fugit* et *Catapl.* Vid. igitur *Fug.* c. 5. et *Cat.* c. 7. REITZ.

Ead. l. 11. *Καὶ μὴν τοιχωρυεῖν*) *Καὶ μῶν τοιχωρυεῖν*. *MARCIL.* Laborare hunc locum vidit *Marcilius*; sed remedium praesentius nobis *Ma.* offert, in quo legitur, *εἰ μὴ καὶ τοιχωρυεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις*; *Num tu me compelles parietes perfodere?* Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: *πῶς τοῦτο, κλεισμένων θυρῶν*; *quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* *GRAEV.* *Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυεῖν* etiam *P.* et *L.* Caeterae a vulgatis non differunt, nisi quod in *P.* *ἀναγκ.* — est, pro *συναν* — quae his mutatis satis jam commode habent; ideoque servavi. *SOLAN.* Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. l. 15. *Ἐπικυμπές ἐστι*) Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur *ἀποσπάσαι* vel *ἀποτίλλαι*, quod excidit librario. *GUYET.* Non credo excidisse *ἀποτίλλαι*. Sed medium galli sermonem cupidus interrumpit *Micyllus*: continuatur autem orationis filum in seqq. *ἀποσπάσας* etc. Exemplum ejusmodi interruptionum apud *Comicos* sunt obvja. In *Terentio* vel pueris nota. Similis *ἀποσιώπησις* occurrit rursus *Dial. seq. Icarom.* cap. 11. fin. REITZ.

Pag. 534. l. 8. *Ὁ δὲ αὐθις — τὰ καττύματα*) Locus est, qui me din torsit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de *Simone cerdone*, qui luculentam creverat hereditatem, αὐθις *πρωτεύεται ἀποπύων τὰ καττύματα*. Vertunt,

ad ille rursum coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. Serice aut Scythico si interpres locutus esset, aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim *ebibet*? quid bibere ad corii rosonem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda*? *κατάρματα* sunt soleae, quae calceis suppinguntur, et pedibus teruntur. At pro *ἀπονίῃν* si legas, ut sine dubio legendum, *ἀπονιῶν*, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem, *πῖνός* est sordibus inquit, maculo, *ἀπονιῶς* est sordibus purgo, emaculo. *Hesych. ἀπονιῶνται, ἀπορυνῶνται. πῖνός γὰρ ὁ ῥύπος.* *Ἀπονιῶνται est sordibus purgatur. Πῖνός enim est sordes.* Sic hunc *Hesychii* locum emendandum vidit olim *H. Stephanus*, cum in editis libris legatur *ἀνιῶνται* et recto *Stephanum* legisse, hic *Luciani* locus argumento est. Sententia igitur Graecorum *Luciani* verborum haec est: *at ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam auctores etiam ore soleas crepidarum lingendo, et si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. *GRAEV.* Sermo est de homine, qui cum fuisset auctor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult *Micyllus*, atque adeo ille iterum, *circumrodet, ἀπονίῃν τὰ κατάρματα.* Haesi ad hunc locum cum viro magno *J. G. Graevio*. Quid enim est *ἀπονίῃν τὰ κατάρματα*; At sagacitas ejusdem viri cl. sibi, mihi, et omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem et sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex *Hesychio* *ἀπονιῶνται, ἀπορυνῶνται, sordibus purgatur*, lectoque *ἀπονιῶν* pro *ἀπονίῃν*. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, *ἀπονιῶν* pro *ἀπονίῃν* scriptum esse in viri cl. Animadversionibus. Nam *ἀπονίῃν* requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito modo et immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem, ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram *ἀπονίῃν* esse legendum. Sed cedo lubens meliori, et haud dubie certissimo. *JENS.* Lege *ἀπορυνῶν*. *Guyet.* Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, auctores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos et dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem *Simonis* hujus *Luciani* archetypum dicas, adeo similis est, IX, 74. [*Dentibus antiquas solitus producere pelles, [Et mordere luto putres vetusque solum. [Praenestina tones etc.]* Equidem non dubito, dedidisse *Lucianum* *ἀπορυνῶν τὰ κατάρματα*, quod inter dictantem et scribentem, jotacistae ut sunt Graeci a pluribus inde oculis, facillime in *ἀπονίῃν* mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. *GEN.* *Jensii* emendatio *ἀπονιῶν* le-

gentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque adprime adpositum est. *Graevii ἀποπινούν* certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti et in paradiigmate verbi χρυσόω, in Grammatica *Verwejana* χρυσούν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tribusve. REITZ. Haud male divinavit *Gesnerus* ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπινων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. et 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus. BIP.

Ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) *Th. Mag. v. φωρεῖ*. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἀπότιλον) *V. Th. Mag. v. τίλλω*. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) *Florent. περὶ τὸν Σ.* De hac mutatione nominum eleganter *Casaubonus* ad *Athen. c. 14. lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. Bouad. Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. Ed. et V. 2. Bened. ἐπὶ*. Reliqui impressi περὶ. SOLAN. Recte indicavit. Confuse *Bourd. REITZ*.

Ead. l. 10. Κλείθρον) Cum nihil varient Edd. cur id adposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est κλείστρον in quibusdam esse, ut supra *Tox. c. 37.* quod ibi recte in κλείθρον mutatum. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀμαυράν γε) Sic impressi plerique; recte. *Ven. utraque ττ.* SOLAN.

Pag. 336. l. 6. Τὰ δὲ ἐκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Ms. unam vocem, quam et exigit sententia, interponit, quae recipienda est, τὰ δὲ ἐκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος, at *sedecim vidit, opinor, Sosylus*. Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cognoscere. Paullo inferius: σιῶπῃσον, ὦ Μικυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace, Micylle, ne nos praesentes prodas in furto*. Quis furabatur? Atqui jam gallus praedixerat, furari non licere, nec quidquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto?* Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. GRAEV.

Ead. l. 7. Ὅλως γοῦν) Si quis Cod. ὅλος haberet, non spernerem: causam vid. ex not. nostra sequ. Satis tamen tolerabile est ὅλως. REITZ. Cf. *Varr. Lectt. LENM*.

Ead. l. 8. Περί τὸν Ἰππῶνά ἐστιν etc.) Typographi vitium esse ducere, nisi in omnibus Edd. inveniretur. Scribendum enim περὶ τὸν Ἰππῶνά ἐστιν etc. GRAEV.

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὢν) Delendum τ' et sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpres est. SOLAN. Quia ni-

mis brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praefere-
rens, nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat,
haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum sol-
licitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens.*
Graeca enim sic legebantur; ὁλως γοῦν περὶ τὸν ἵππον
ἐστιν οὐ πᾶν ἐπιμελής, ἀλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν. Gesnerus
sic: Etenim circa equile non valde jam diligens est, qui ne-
que alias laboriosis sit. Nec poterat aliter ex vulgata, quam,
distinctione mutata, et τε ejecto, nunc in sensum plane con-
trarium converti: rem enim ipsam flagitare puto, ut servus
alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem
sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu
occasionem capteret subinde aliquid inde auferendi; nec enim
simul et semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque na-
ta hero furti suspicio, et insolitae rei admiratio, quod equi-
sonem olim parum curiosum sui stabuli, jam adeo frequentem
atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex
versione jam satis patet, prae quo pristina lectio sponte jam
corruiet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum
defendat, in quo nihil cum furti suspitione cohaeret, nisi
dixeris, *quia ex furto jam dives factus est, negligit stabulum.*
At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova nega-
tio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*: quid ergo sic
praeter solitum facit? REITZ. Recte administratam curatio-
nem loci a corruptione laborantis arbitror. SOLAN.

Ead. l. 10. Ὁ Τίβιος) Vid. supra Tim. c. 14. m. SOLAN.
L. e. hujus Ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

Ead. l. 12. Τὰμὰ — τοῦ κακοδαίμονος) Sic nostros vidi-
sti flentis ocellos. LEED. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 53.
LEHM.

Pag. 337. l. 3. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ
μάλῃς ἔχω) Elegantius et αἰτιχοτέρως Ms. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλ-
λῃς ἀπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui.
GRAEV.

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλῃς) Alludit ad furtum Simonis,
de quo supra cap. 14. ὅς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος
ᾤχετο ὑπὸ μάλῃς ἔχων. GUYET. Mallem τρυβλία. Sed nihil
mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀπειμι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in im-
pressis tantum ἔχω. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀριθμῆσω αὐτοῦ) Theophrastus in Charact.
π. ἀπιστίας, κατὰ σταδίον numerantem pecuniam suam facit
p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tit. c. ult. Αίχης, καὶ Γνίφων. Alciph. III. Ep. 34. f. Φεῖδωνος καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vit. Auct. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Et ubi jam malle edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. REITZ. Factum jam est. LEHM.

Ead. l. 9. Ὅρῳ — τοὺς δακτύλους κατεσκληνότε) Ὅρῳ ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίζων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληνότε. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usurae supputantem, Sed δακτύλους κατεσκληνώς, non est contortis digitis, sed cujus digiti contabuerunt.* Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατέσκληνεν ὅλος ἐκτετηκώς ὑπὸ φροντίζων, et totus contabuit, et extenuatus est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usurae, et ejus digitos contabuisse, ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. Posses etiam vertere, digitos ejus occaluisse, callo fuisse obductos, sive callo induruisse assidue supputatione; et hoc malo.* Mox nescio, cur οὐλῃ Latina vertatur *silpha*, ut paullo ante *συλλιον, smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, et in ea suppetunt commoda, nimirum *blatta*, et *scalpellum*. GRAEV.

Ibid. Ἐπὶ φροντίζων) Sic omnes libri nostri. Ego mallem ὑπὸ. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra cap. 29. paullo ante med. REITZ. Illic quod est, ἐκτετηκώς ὑπὸ φροντίζων, differt ab hujus loci rationibus, ubi ἐπαγρυπνεῖν aut Dativum rei, aut ἐπὶ cum Genitivo, requirebat. Nam illud ἐπὶ τῶν ἐλπίδων, quod e. g. legitur Diall. Morit. X, 8. nolo ad nostrum locum conferre. Verte *curis invigilare*; liberins Gesner. *prae curis vigilare*. LEHM.

Ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληνότε) Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occallescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, et jam est, hic Gniphio, totus contabuit, ἐκτετηκέν ὅλος, ut statim dicitur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ et κατὰ quam facile in Mas. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio, ponat per ἐν διὰ δυοῖν juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera et *usuras et digitos* numerat, qui *usuras* computat *digitis* vel ad *digitos*. GESN. Modestior praetuli hanc posteriorem rationem, licet et alii Critici

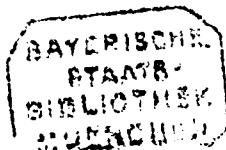
κατὰ pro καὶ voluerint, quos vide in Varr. Lectt. Verba autem καὶ τοὺς δακτύλους cum κατεσκληρότα sunt vulgo conjuncta, ne hoc verbum separatim esset ingratum in modum; quod quo vitetur, e duobus Codd. praemitto vocem ἤδη, quam priores Edd. omiserunt. LEHM.

Ead. l. 12. Σίλην). Conf. infra Adv. Indoct. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον) Supra Dial. Mort. V. f. etiam passive, τὸν Ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. Long. Past. IV. pag. 129. (137.) Ὀνειροπολεῖ γάμος πλουσίους. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐπὶ τοῦ οἰκέτου) Subaudi πειραζόμενον. GUYET.

Ead. l. 14. Ἔστι] Ex J. ἔστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρεται conveniret. Concederem, si pro ἔμοιγε etiam legeretur ἔμοι δέ, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, et accuratius insipienti adparet, illud ἔστο proprius accedere ad reliquarum ἔστι, et errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἔστο, accentu retracto, eadem aequè exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen hand adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. REITZ.

CORRIGENDA

AD TOMUM SEXTUM.

(Singularem Tomus sextus aliena culpa contraxit labem, quod non solum plures solito ac foediores operarum errores illic relict, sed etiam notarum paginae in Scholiis et Commentario non, ut par erat, iis numeris sunt indicatae, qui textis Graecis recte respondeant. Cui turpitudini quum ego quidem plane sim impar ad expeditum lectoris usum et redemptoris voluntatem sero mecum communicatam undique emaculandae, hoc certe nunc faciam, quod in mea potestate est situm, ut prioris partis, quae ipsius Luciani verba complectitur, gravissima indicem peccata, adspersis corollarii loco nonnullis recentius vel a me, vel ab aliis, imprimis a *Francisco Volkmaro Fritzscho*, observatis. Folia aliquot redemptor, quem et ipsum mercenarii sui incuria male haberet, quo bonam suam fidem palam probaret, typis retractanda curavit. *Lehm.*)

Pag. 5. text. l. 2. pro *ἔξ* *Fritzsch.* Quaest. Lucian. p. 212. recte scribi iubet *ἔξ*.

Pag. 6. text. l. ult. pro *δείξῃ* cum *Solano* scribendum *δείξας*, nec respicienda quidquam, quae *Reitzius* notaverat.

Ead. Varr. Lectt. l. ult. pro (. e.) leg. (i. e.)

Pag. 9. text. l. 6. sq. de toto loco cf. *Fritzsch.* Quaest. p. 164.

Pag. 10. text. l. 1. pro *χρῇ* leg. *χρῇ* sine jota.

Ead. text. l. 11. pro *ὀφύων* leg. *ὀφρύων*.

Pag. 12. text. l. 9. de interpunctione vid. *Fritzsch.* Quaest. p. 79.

Pag. 13. Vers. col. 2. l. 9. pro *illa* leg. *illi*.

Pag. 15. text. l. 11. pro *ἀλλουρος* leg. *ἀλλουρος*.

Pag. 16. Varr. Lectt. l. 5. pro *advers.* leg. *ad vers.* sejunctim.

Pag. 17. Varr. Lectt. l. 4. pro *O.* leg. *J.*

Pag. 18. Varr. Lectt. l. 4. pro *Gort.* leg. *Gorl.*

Pag. 19. text. l. 1. pro *ἀκούσῃ* *Fritzsch.* Quaest. p. 190. leg. *ἀκούσας*.

Ead. Varr. Lectt. l. 5. pro *advers.* leg. iterum *ad vers.*

Ead. Vers. col. 2. l. 12. pro *fit* leg. *sit*.

- Pag. 20. text. l. 5. pro ἐπιδείξαι leg. ἐπιδείξαι.
- Pag. 21. text. l. 8. idem, quod ego, sed paullo confidentius, conjecit *Fritzsch*. Quaeest. p. 191. τὰ πωσών.
- Pag. 25. Varr. Lectt. l. 3. pro motum leg. modum.
- Pag. 26. text. l. 14. post πεποιημένα restitue colon, et deinceps post τὸ dele interpunctionem.
- Pag. 27. text. l. 1. leg. οὔτοι pro οὗτοι.
- Ead. Varr. Lectt. l. 17. pro ἐρασμιώτιρα leg. ἐρασμιώτιρα.
- Pag. 28. text. l. 11. conj. *Fritzsch*. Quaeest. p. 122. τοῖς τε pro τοῖς γε, ut jam ego rescripseram.
- Pag. 31. text. l. 11. pro περιδείη leg. περιδείη.
- Pag. 32. text. l. ult. pro τε scribendum videtur δέ.
- Pag. 34. Varr. Lectt. l. 5. pro Marc. leg. Marr.
- Ead. Vers. col. 2. l. 6. pro eum leg. cum.
- Pag. 35. text. l. 10. pro ἀνατεινομένην leg. ἀνατ.
- Ead. ibid. l. ult. pro Ἡζίου leg. Ἡξ.
- Ead. Varr. Lectt. l. 2. pro Cherid. leg. Charid.
- Pag. 39. text. l. ult. pro αἰράνια leg. οὐρ.
- Pag. 40. Vers. col. 1. l. 3. pro mulierem leg. mulierum.
- Pag. 45. text. l. 13. τυγχάνης etiam probat *Fritzsch*. Quaeest. p. 217.
- Ead. Varr. Lectt. l. 2. leg. superscripta una voce.
- Pag. 46. text. l. ult. pro ὑπορθαυμάσεται leg. ὑπερθ.
- Pag. 51. text. l. 2. pro εἶποι leg. εἶποι.
- Ead. ibid. l. 8. pro ἐνορλούμενον leg. ἐνορλ.
- Ead. ibid. l. 14. pro ὑπερβολαῖς leg. — αἷς.
- Ead. Vers. col. 2. l. ult. pro non leg. ne.
- Pag. 53. text. l. 2. dele οὐ.
- Ead. ibid. l. 6. pro τῷς τε *Fritzsch*. Quaeest. p. 191. legit τῷς γε.
- Pag. 54. Varr. Lectt. l. 4. pro B. r. leg. B. 1.
- Pag. 55. text. l. 6. τῷς ἀγροῖ correxit etiam *Fritzsch*. Quaeest. p. 136.
- Pag. 58. text. l. 1. lege ω sine jota.
- Pag. 60. text. l. 3. pro Οὐ leg. οὐ.
- Ead. ibid. l. 11. καὶ pro ἥ probat etiam *Fritzsch*. Quaeest. p. 203.
- Ead. Varr. Lectt. l. penult. pro Imperfecto leg. Imperf.
- Pag. 61. text. l. 9. pro εἶν leg. εἶν.
- Pag. 62. text. l. 11. ἐπ' αὐτῷ placuit etiam *Fritzsch*. l. l. p. 191.
- Pag. 64. text. l. 3. pro εἶ γε leg. εἶ γε.
- Ead. ibid. l. 8. pro ἀγαθοὺς leg. ἀγ.
- Pag. 65. text. l. 10. pro ἅμα leg. ἅμα.
- Pag. 67. Vers. col. 1. l. 3. pro praestantiores leg. — is.
- Pag. 70. text. l. 12. pro Ei leg. Eī.
- Pag. 74. text. l. 2. pro τᾶλλα leg. τᾶλλα.
- Pag. 75. Varr. Lectt. l. 10. post ἀστειὸν dele signum].

- Pag. 76. text. l. 5. pro ἀμφίβολον leg. ἀμφ.
Pag. 77. text. l. 11. pro ἴως leg. ἴως.
Pag. 78. text. l. 10. pro οὐκέτ' leg. οὐκέτ'.
Ead. Vers. col. 1. l. 2. pro *plere* leg. *plorare*.
Pag. 79. Vers. col. 1. l. 5. pro *aedas* leg. *aedes*.
Ead. ibid. l. penult. pro *vacuefusta* leg. *vacuefacta*.
Pag. 85. Vers. col. 2. l. 3. pro *frustra* leg. *frusta*.
Pag. 86. Vers. col. 2. l. 6. post *sunt* dele comma.
Ead. ibid. l. ult. pro *frustra iterum lege frustra*.
Pag. 87. text. l. 3. pro ἔω leg. ἔω.
Pag. 90. text. l. 9. pro ἔκαστα leg. ἔκαστα.
Pag. 91. Vers. col. 2. l. 9. pro *sua* leg. *tua*.
Pag. 93. text. l. penult. pro εἰσγύσθαι leg. εἰσγύσθαι.
Pag. 94. Vers. col. 2. l. 1. pro *perigrinatur* leg. *peregrinatur*.
Pag. 97. Vers. col. 2. l. ult. pro *victorum* leg. *vinctorum*.
Pag. 98. text. l. 7. pro αὐτὸν in Reitz. Ed. male αὐτὸν legebatur.
Ead. ibid. l. 10. pro ἔκαστα leg. ἔκαστα.
Pag. 100. text. l. 3. pro ὥς leg. ὥς.
Pag. 103. text. l. 7. pro ἀφήρουν leg. ἀφήρουν.
Ead. ibid. l. 12. pr εἰ leg. εἰ.
Pag. 104. text. l. 3. pro θείης leg. θείης.
Pag. 108. text. l. 8. pro ποιέας leg. ποιέας.
Pag. 112. text. l. 3. pro εἰ leg. εἰ.
Ead. Varr. Lectt. l. 1. voces: *et Gori. uncinis include*.
Pag. 116. text. l. 4. χρυσῆς τε (pro γε) praeferit Fritzs. l. l. p. 123.
Ead. ibid. l. 6. pro οὗτος leg. οὕτως.
Ead. Vers. col. 1. l. 1. pro *Bosporanarum* leg. *Bosporanorum*.
Pag. 119. text. l. 9. pro κέρδει leg. κέρδει.
Pag. 120. text. l. 10. pro Σκύδας leg. Σκύδας.
Pag. 121. text. l. 2. pro ὄν leg. ὄν.
Ead. ibid. l. 9. pro καταλειόμει leg. καταλειόμει.
Pag. 125. text. l. ult. pro ἤδα leg. ἤδη.
Pag. 127. Varr. Lectt. l. 2. pro *Tab.* leg. *Tal.*
Pag. 128. text. l. 1. pro γοῦν mavult Fritzs. l. l. p. 191. δ' οὖν.
Pag. 130. text. l. 1. pro Σιόρνης leg. Σιόρνης.
Pag. 131. text. l. 12. pro ὅπλα leg. ὅπλα.
Pag. 136. text. l. 1. pro κύλικος leg. κύλικος.
Ead. ibid. l. 6. post ἴσθι pone comma, deleto colo.
Pag. 137. text. l. 7. pro κήρῳ leg. κήρῳ.
Ead. Varr. Lectt. l. 3. post Θερταλὸς pone *aiguum*].
Pag. 143. text. l. 1. pro *Ilō* Fritzs. l. l. p. 192. legi jubet *Ilō*.
At vid. Adnot. Tom. ej. p. 507.
Pag. 144. Varr. Lectt. l. 4. pro 2. leg. 72.

- Pag. 151. Varr. Lectt. 1. 12. post *Heliodori* dele comma.
- Pag. 152. Varr. Lectt. 1. 7. pro *provocantis* leg. *provocantes*.
- Ead. ibid. 1. 12. pro *κατάμαλνττε* leg. *καταμίλνττε*.
- Pag. 153. text. 1. 1. post *ἐπιθυμῶ* pone comma, sed post *μᾶλλον* dele colon.
- Ead. ibid. 1. 8. post *ἐχεις* comma deleri jubet *Fritsch*. 1. 1. p. 204.
- Pag. 155. text. 1. 10. pro *ἐπιτερωμένην* leg. *ἐπιτερωμένην*.
- Ead. Varr. Lectt. 1. 6. post *sola* dele punctum.
- Pag. 157. text. 1. 5. pro *αὐτήν* leg. *αὐτήν*.
- Pag. 158. text. 1. 7. pro *ἑσώτα* leg. *ἑσώτα*.
- Ead. ibid. 1. 8. pro *οἱ* leg. *οἱ*.
- Pag. 160. text. 1. 4. pro *ἀτρίλντῳ* leg. *ἀτρίλντῳ*.
- Ead. Varr. Lectt. 1. 15. pro *ῥυτῆρι* leg. *ῥυτῆρι* sine jota.
- Pag. 163. text. 1. 3. pro *τῶν* leg. *τῶν*.
- Pag. 164. text. 1. 3. pro *ἀπῆεν* leg. *ἀπ*.
- Pag. 166. text. 1. 7. post *παρασκευάζεις* dele comma.
- Pag. 167. Varr. Lectt. 1. 4. pro *οκνή* leg. *οκνή*.
- Ead. ibid. 1. 8. pro *οὔτοι* leg. *οὔτοι*.
- Ead. ibid. 1. 15. pro *ἔω* leg. *ἔω*.
- Ead. Vers. col. 2. 1. 4. pro *anni* leg. *anui*.
- Ead. ibid. 1. 6. pro *acurate* leg. *accurate*.
- Pag. 169. text. 1. 12. post *τραῦμα* dele comma.
- Ead. Varr. Lectt. 1. 2. post *vulgatam* dele comma.
- Pag. 170. text. 1. 11. pro *οἶσμεν* leg. *οἶσμεν*. *Grave Reitz*. *οἶσμεν*.
- Pag. 171. text. 1. 3. pro *ἐννοούμενος* leg. *ἐννοούμενος*.
- Ead. ibid. 1. 8. pro *εἶχετο* leg. *εἶχετο*.
- Pag. 173. Varr. Lectt. 1. 9. pro *ὥς περὶ* leg. *ὥς περὶ*.
- Ead. ibid. 1. 11. pro *μερῶ* leg. *μερῶ*.
- Pag. 176. Varr. Lectt. 1. penult. post. *ἐκείρον*. dele signum].
- Pag. 177. Varr. Lectt. 1. 2. pro *προστραξίας* leg. *προστραξίας*.
- Pag. 178. Varr. Lectt. 1. 1. pro *εἰς* leg. *εἰς*, itidem versu sequente.
- Ead. Vers. col. 1. 1. 7. post *admiscuit* dele comma.
- Ead. ibid. 1. penult. pro *sua* leg. *suae*.
- Pag. 180. Vers. col. 1. 1. 15. pro *ouus* leg. *onus*.
- Pag. 184. text. 1. 7. pro *αὐτοῦς* leg. *αὐτοῦς*.
- Ead. ibid. 1. 12. pro *χαμᾶ* leg. *χαμᾶ*.
- Ead. ibid. 1. 13. pro *ἐκ* leg. *ἐκ*.
- Pag. 191. Varr. Lectt. 1. 5. pro *susplicatu* leg. *susplicatur*.
- Pag. 192. Varr. Lectt. 1. penult. pro *ὀδεύον* leg. *ὀδεύον*.
- Pag. 193. Varr. Lectt. 1. 7. pro *τινός* leg. *τινός*.
- Pag. 195. text. 1. 1. pro *ἐθελνουν* leg. *ἐθελνουν*.
- Ead. Varr. Lectt. 1. 6. pro *addit* leg. *addidit*.
- Pag. 196. Vers. col. 1. 1. penult. pro *Deum* leg. *Deum*.

Pag. 199. text. l. 1. pro ἐπιθελς leg. ἐπιθελς.

Ead. ibid. l. 9. pro ἐπάρτου leg. ἐπάτου.

Pag. 200. text. l. 8. post διδαχθείς comma poni jubet *Fritzsch*. l. 1. p. 192.

Ead. ibid. l. 10. pro ὀρῶν leg. ὄρῶν.

Pag. 201. Varr. Lectt. l. 13. pro ἀνυλοχούτων leg. ἀνυλοχυντων.

Pag. 205. text. l. penult. post ἰχθύην comma poni jubet *Fritzsch*. l. 1. p. 139.

Ead. Varr. Lectt. l. 10. pro alterutrum leg. alterutram.

Pag. 209. text. l. 14. pro εἰσκόμιζον leg. εἰσεκόμιζον.

Pag. 210. Varr. Lectt. l. 8. pro in leg. in. (*ineunte*).

Pag. 211. Varr. Lectt. l. 11. pro φορβίαις leg. φορβιῶς.

Pag. 212. text. l. 2. pro συνήθος leg. συνήθους.

Pag. 214. Varr. Lectt. l. 3. post putavi insere: *Antea legebatur καὶ πάντων.*

Pag. 215. Varr. Lectt. l. 6. pro ἀηται leg. ἀ-ηται.

Pag. 216. text. l. 11. pro ἐπαλειψασα leg. ἐπαλειψασα.

Ead. Varr. Lectt. l. 4. pro ἐνθον leg. ἐνδον.

Pag. 218. Varr. Lectt. l. 13. pro Ὡπερ leg. Ὡςπερ.

Pag. 222. text. l. penult. pro ἐπικλωσμένην leg. ἐπικελ.

Ead. Varr. Lectt. l. 4. pro Εἰμαρμ. leg. Εἰμαρμ.

Pag. 223. text. l. 8. pro ἔδουσιν scribendum censet *Fritzsch*. l. 1. p. 204. ἔδωσιν.

Pag. 225. text. l. 1. αὐτὸς μὲν τὴν etiam *Fritzschio* placuit l. 1. p. 192. et mox βιάσασθαι pro βιάζεσθαι.

Pag. 228. Varr. Lectt. l. ult. post ipsum dele comma.

Pag. 230. Varr. Lectt. l. 4. pro μεταμνήσκει leg. μεταμνήσκει.

Pag. 231. Varr. Lectt. l. 5. pro παρὰ μάθοιμι leg. παρὰ-μάθοιμι.

Ead. 234. text. l. 2. pro σιδηράς leg. σιδηρῆς.

Ead. Varr. Lectt. l. 6. pro ἐγκολεισάμενος leg. ἐγκλ.

Ead. ibid. l. 9. pro προσάγματος leg. προστάγματος.

Pag. 237. Varr. Lectt. l. 4. post *Bdd.* insere et.

Pag. 238. Varr. Lectt. l. 3. pro *Frag.* leg. *Trag.*

Pag. 241. Varr. Lectt. l. 5. post αὐταὶ; pone signum.,.

Pag. 245. text. l. 12. pro Στωτὸς leg. Στωτὸς.

Pag. 246. Varr. Lectt. l. 8. post *Scholio* dele comma.

Pag. 248. Vers. col. 1. l. 7. dele in.

Pag. 252. text. l. 10. ante καὶ οὗτοι comma delet *Fritzsch*. l. 1. p. 85.

Ead. Varr. Lectt. l. 4. pro ἐπ' leg. ἐπ.

Pag. 254. text. l. 3. pro γε *Fritzsch*. l. 1. p. 192. legi jubet τε.

Ead. Varr. Lectt. l. 5 post *O.* pone signum.,.

Pag. 256. text. l. 6. post νένταρ pone interrogationis notam.

- Pag. 257. text. l. 5. post ὁρᾷς interrogationis notam poni jubet
Fritzsch. l. l. p. 96.
- Pag. 258. Varr. Lectt. l. 7. pro προύσεισθαι leg. προύσεισθαι.
- Pag. 259. text. l. 5. de verbis Ἀρξῆς δ' οὖν ποτέ consentit mecum
Fritzsch. l. l. p. 191.
- Pag. 260. text. l. 8. pro ῥάδιον leg. ῥῆδιον.
- Ead. ibid. l. penult. pro ἔμφορος leg. ἔμφορος.
- Pag. 271. Varr. Lectt. l. 5. pro ἄλλη leg. ἄλλη.
- Ead. ibid. l. ult. pro *Icaron*. leg. *Icarom*.
- Pag. 275. Varr. Lectt. l. 7. pro quoddammodo leg. quodammodo.
- Pag. 279. Vers. col. 1. l. 13. pro *lucendis* leg. *lucentis*.
- Pag. 280. text. l. 10. pro δέ τε leg. δέ τι.
- Pag. 281. Varr. Lectt. l. 6. pro 2935. leg. 2955.
- Pag. 283. Varr. Lectt. l. penult. post *prioribus* dele comma.
- Pag. 284. text. l. 2. pro ἐποσφιρδονῶντες leg. ἀποσφ.
- Pag. 287. text. l. 4. pro ἴδος leg. ἰδος.
- Ead. Varr. Lectt. l. 4. pro αὐτεπαγγέλτιος leg. αὐτεπαγγέλτοις.
- Pag. 292. Varr. Lectt. l. 18. pro ἀπείρων leg. ἀπείρων.
- Pag. 293. Varr. Lectt. l. 3. pro *Tur*. leg. *Fur*.
- Ead. ibid. l. 8. post πῶς pone comma loco coli.
- Pag. 298. Vers. col. 2. l. 5. post *navigabat* insere nisi.
- Pag. 302. text. l. 6. pro *μυχῇ* leg. *μυχ*.
- Pag. 303. text. l. 13. pro ἐποτρυνέτο leg. ἐποτρυν.
- Ead. Varr. Lectt. l. 4. leg. *τυμβωρύχε*.
- Pag. 305. Inscript. leg. ΑΛΕΚΤΡΩΝ.
- Pag. 306. Varr. Lectt. l. 6. pro ἀναπηδῶς leg. ἀναπηδῶν.
- Pag. 307. Varr. Lectt. l. 1. pro ἀνύειν leg. ἀνύειν.
- Ead. ibid. l. 14. pro ἀνθρωπικῶς leg. ἀνθρωπικῶς.
- Pag. 308. text. l. 2. pro ἔπας leg. ἔπας.
- Ead. ibid. l. 4. post εὖν comma delet *Fritzsch*. l. l. p. 154.
- Pag. 311. text. l. 7. de verbis: Ἀκούεις τινὰ *Πυθαγόραν* assentitur
Fritzsch. l. l. p. 192.
- Ead. Varr. Lectt. l. 11. pro *Verbo* leg. *Verba*.
- Ead. Vers. col. 1. l. 4. pro *quidam* leg. *quidem*.
- Pag. 313. Varr. Lectt. l. 2. pro *Πυθαγόρα* leg. *Πυθαγόρα*.
- Pag. 316. Vers. col. 1. l. 3. pro *illius* leg. *illius*.
- Pag. 321. Varr. Lectt. l. 5. unum s. dele.
- Pag. 325. text. l. 10. ὅσας muta in ὅσας.
- Pag. 326. text. l. 12. post *πλούσιος* insere &c.
- Pag. 327. text. l. 3. de verbis ὁ τὸ τρύβλιον περιέλειπον etc. agit
Fritzsch. l. l. p. 98. sq.
- Pag. 329. text. l. 1. pro σοι recte σοὶ scribit *Fritzsch*. l. l. p. 112.

- Ead. text. l. 11. verba *πρό γε τούτου* explanat *Fritzsch.* l. l. p. 109. tenuius vituperans *Gesneri* interpretationem, tandem bene cum ipsius sententia convenientem.
- Pag. 330. Varr. Lectt. l. 16. pro *Μενιδίω* leg. *Μενιδίωφ.*
- Pag. 334. text. l. 7. pro *μου καὶ* malle videtur *Fritzsch.* l. l. p. 193. *καὶ* μου ὅν.
- Ead. Varr. Lectt. l. 8. post *Optativo* pone semicolon.
- Pag. 335. text. l. ult. formulam *ἀναμνήσω σε* bene illustrat *Fritzsch.* l. l. p. 193.
- Pag. 337. text. l. 7. verba *ἢ ὅ, τι μάλιστα* etc. defendit et explicat *Fritzsch.* l. l. p. 193. sq.
- Pag. 342. Varr. Lectt. l. 5. post. *varietate* dele punctum.
- Pag. 343. text. l. 14. pro *ἰωρακίνυς* leg. *ἰωρ.*
- Pag. 344. text. l. 4. *ἔκτοθεν μὲν* probat etiam *Fritzsch.* l. l. p. 174.
- Pag. 345. Varr. Lectt. l. 2. leg. *abest.*
- Ead. Vers. col. 1. l. 11. dele *sa-*.
- Pag. 346. Varr. Lectt. l. 1. pro *διασκοπεῖσθαι* leg. *διασκ.*
- Pag. 349. text. l. 8. pro *καὶ* leg. *καὶ.*
- Pag. 352. Varr. Lectt. l. 4. pro *ἀναπέπτως* leg. *ἀναπέπτωτος.*
- Pag. 356. text. l. ult. leg. *Μηνυλλε.*

